

Nhất Thế Triều Hoa

Contents

Nhất Thế Triều Hoa	3
1. Chương 1: Núi Có Phượng Ghé Thăm	3
2. Chương 2: Triều Hoa Núi Tiểu Thiện	5
3. Chương 3: Cái Bớt Kỳ Lạ	7
4. Chương 4: Thiên Tài Liều Triều Dương	9
5. Chương 5: Tước Nhiên Mới Đến	11
6. Chương 6: Lấy Chân Tình Đối Đãi	13
7. Chương 7: Chơi Một Ngày Vui Về	15
8. Chương 8: Cho Phép Nguyên Vọng Này Sao?	17
9. Chương 9: Quê Càn Khôn Đại Hỷ	19
10. Chương 10: Nỗi Kinh Sợ Trong Rừng Rậm	20
11. Chương 11: Trốn Thoát Khỏi Miệng Mãng Xà	22
12. Chương 12: Tình Cờ Gặp Lão Hồ Yêu	24
13. Chương 13: Hồi Tưởng Của Lão Hồ Yêu	25
14. Chương 14: Lời Hứa Của Triều Hoa	26
15. Chương 15: Môi Hở Răng Lạnh	27
16. Chương 16: Môi Hở Răng Lạnh	28
17. Chương 17: Đưa Cơm Cho Lão Hồ Yêu	31
18. Chương 18: Kim Chung Tráo* Vô Địch	32
19. Chương 19: Ngày Đi Học	33
20. Chương 20: Phi Lễ Với Thụ Yêu	34
21. Chương 21: Khắp Núi Toàn Là Yêu Tinh	36
22. Chương 22: Hôm Nay Gặp Lại Người	37
23. Chương 23: Phù Chú Trên Người Triều Hoa Phát Tác	38
24. Chương 24: Nguồn Gốc Của Tình Chú	39
25. Chương 25: Giấc Mơ Hoang Đường	41
26. Chương 26: Tiểu Tiên Kiếm(1) Ngày Mừng Mười	42
27. Chương 27: Phó Nguyên Đứng Đắn	43
28. Chương 28: Cuộc So Tài Tiểu Tiên Kiếm	44
29. Chương 29: Thủ Đoạn Của Hách Lăng	45
30. Chương 30: Kết Thù Oán Với Hách Lăng	47
31. Chương 31: Tình Chú Lại Phát Tác	49
32. Chương 32: Tiểu Tiên Kiếm Kết Thúc	51
33. Chương 33: Nam Hồ Yêu Trong Rừng	53
34. Chương 34: Hồ Ly “quan Yêu” Của Đại Hội Tiên Kiếm	57
35. Chương 35: Không Thấy Hồ Yêu Đầu	60
36. Chương 36: Hồ Yêu Rơi Vào Lao Ngục	63
37. Chương 37: Lên Đường Gặp Hồ Yêu	66
38. Chương 38: Nguyệt Mãn Ổ Trong Ngục	67
39. Chương 39: Suy Nghĩ Sâu Xa	70
40. Chương 40: Mọi Thứ Đầu Đã Sẵn Sàng	72
41. Chương 41: Cứu Lão Hồ Yêu	74

42. Chương 42: Ai Giết Phó Nguyên	77
43. Chương 43: Phong Thái Thần Nhiên Ung Dung	81
44. Chương 44: Một Lần Nhập Định(1) Qua Bốn Năm	84
45. Chương 45: Tự Ngã Phi Ngã(1)	88
46. Chương 46: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết	91
47. Chương 47: Mộng Đẹp Thì Nhanh Tỉnh Giấc	95
48. Chương 48: Yêu Đến Si Mê	97
49. Chương 49: Yêu Tôn Phá Ẩn	99
50. Chương 50: Hắc, Phi Mĩ(1) Thiên Hạ	101
51. Chương 51: Ta Bắt Được Người Rồi	103
52. Chương 52: Đóng Gói Mang Về Nhà	105
53. Chương 53: Cái Nệm Được Nuông Chiều	107
54. Chương 54: Bản Thân Rơi Vào Chỗ Yêu Vương	109
55. Chương 55: Trong Lúc Mơ Hồ	111
56. Chương 56: Lần Đầu Tiên Tranh Cãi	114
57. Chương 57: Chạy Trốn Thuận Lợi	116
58. Chương 58: Sa La Đuối Theo Triều Hoa	119
59. Chương 59: Lần Đầu Tiên Hôn Môi	122
60. Chương 60: Một Bạn Đời Tốt	125
61. Chương 61: Điện Hạ Muốn Theo Đuối Phối Ngẫu(1)	127
62. Chương 62: Điện Hạ Muốn Cầu Thân	130
63. Chương 63: Sính Lễ Của Điện Hạ	133
64. Chương 64: Sính Lễ Kinh Người	136
65. Chương 65: Đưa Sính Lễ Thất Bại	139
66. Chương 66: Đại Hộ Pháp Đến	142
67. Chương 67: Yêu Vương Học Nói Lời Yêu	145
68. Chương 68: Quá Khứ	149
69. Chương 69: Động Tình	152
70. Chương 70: Vậy Thì Đã Sao?	155
71. Chương 71: Đóm Lửa Nhỏ Cháy Lan Ra Đồng Cỏ (18+)	158
72. Chương 72: Dục Hỏa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ (18+)	161
73. Chương 73: Phó Nguyên Tỉnh Lại	164
74. Chương 74: Triều Dương Và Phó Nguyên	167
75. Chương 75: Sinh Ra Lần Thứ Hai	170
76. Chương 76: Lão Hồ Yêu Mai Mối	173
77. Chương 77: Biệt Lai Vô Dạng? (1)	175
78. Chương 78: Phát Hiện Âm Mưu Lớn	179
79. Chương 79: Lửa Tình Cực Nóng (18+)	182
80. Chương 80: Xuân Triều Thừa Vũ Lộ(1) (16+)	185
81. Chương 81: Vì Kính Duyên Thủy	191
82. Chương 82: Nụ Cười Nhợt Nhạt	194
83. Chương 83: Côn Lôn Kính (1)	197
84. Chương 84: Côn Lôn Kính (2)	200
85. Chương 85: Rời Xa Sa La	203
86. Chương 86: Chúng Ta Tách Ra Đi	206
87. Chương 87: Sa La Nổi Cơn Thịnh Nộ	209
88. Chương 88: Hai Con Chuột Nhỏ	212
89. Chương 89: Đại Sói Xám Đen	216
90. Chương 90: Nói Cho Người Biết Chân Tướng	218
91. Chương 91: Triều Hoa Là Hoàng Hậu	221
92. Chương 92: Kết Thúc	224
93. Chương 93: Phiên Ngoại: “lão Công, Nấu CƠM ĐI!”	227

Nhất Thế Triều Hoa

Giới thiệu

Chuyển thể sống lại, đầu thai vào thế gia chuyên tu tiên, trở thành người tàn phế hai chân. Tỷ tỷ son

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-the-trieu-hoa>

1. Chương 1: Núi Có Phượng Ghé Thăm

Bao quanh Liễu Triều Hoa là một mảnh không gian tăm tối, mịt mù. Nàng giống như một đứa bé co mình lại, cong cong cái lưng, chui đầu vào giữa hai đầu gối. Tư thế này khiến nàng cảm thấy thực an toàn.

Nàng không biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây, cũng không rõ bản thân đã ngủ được bao lâu. Khi ý thức của nàng bắt đầu có chút thanh tỉnh, một trận nói cười vui vẻ từ một nơi xa xăm nào đó truyền đến bên tai.

“Gọi phụ thân đi, con trai, ta là cha của con!”, thanh âm trầm ấm, thuần phác mơ hồ lộ ra niềm sung sướng khó kìm nén.

“Nói bậy! Chẳng làm sao biết đó là con trai”, giọng nữ nhân vui vẻ mà ôn nhu.

“Con trai hay con gái ta đều thích...”.

Liễu Triều Hoa đang cố gắng lắng nghe những thanh âm nhỏ to kia, đôi nam nữ nọ lại chợt im bặt. Không gian xung quanh trong chốc lát trở về như lúc đầu, vắng lặng, trống rỗng.

Phụ thân? Liễu Triều Hoa phát hoảng, nàng... dường như đã chết?

Vừa nhận ra điều này, chuyện cũ trong hồi ức bỗng ủa về...

Kiếp trước...

Liễu Triều Hoa mắc chứng ung thư. Khi gia đình không thể tiếp tục lo liệu viện phí đắt đỏ, nàng dứt khoát từ bỏ điều trị, một mình tận hưởng chuyến du hành cuối cùng của cuộc đời.

Tới phương nam ngắm thiên nhiên đầm thắm, mưa thuận gió hòa, nước xuôi chân cầu, đình lầu các viện thán thán năm năm rêu phong cổ kính.

Đi tới phương bắc ngắm hoàng hôn trắng lệt trên sông Trường Giang, thưởng hoa Bắc Trường Thành, chứng kiến ánh mặt trời vàng cả Tây Sơn, tận hưởng bao nhiêu kỳ quan tráng lệ như vậy cũng đủ để nàng kiêu ngạo với đời rồi.

Liễu Triều Hoa thực vui vẻ, cũng thực hài lòng. Đặt mình nằm trên thảm cỏ bao la, lắng nghe tiếng gió sà sạt lướt qua ngọn cỏ, nhìn lên bầu trời rực rỡ ánh sao, nàng cảm thấy cuộc đời chẳng còn gì để nuối tiếc, mang theo một nụ cười hạnh phúc từ từ khép ánh mắt.

Sau đó...

Trong lòng Liễu Triều Hoa buồn bực, chẳng hiểu vì sao nàng lại tới chốn này, càng không biết tương lai sẽ trôi dạt về đâu. Nghĩ đến đó, nàng có chút bất an. Nhưng không gian ấm áp chung quanh lại xoa dịu đi lo sợ hoảng hốt trong nàng, cho nàng cảm giác an toàn.

Nếu nơi này không phải là một nơi nhàm chán, có lẽ, cứ sống ở đây cũng không tồi.

Liễu Triều Hoa tự an ủi mình như thế.

Một luồng ánh sáng xé toang bầu không khí đặc quánh u tối chiếu rọi lên người Liễu Triều Hoa, nàng tỉnh tỉnh mê mê, tựa hồ như có thể nghe thấy tiếng Phật văng vẳng vang lên đâu đây. Ánh sáng mỗi lúc một chói lọi, tiếng Phật kia lại cứ trầm hoãn, du dương như đang lăm bắm bên tai Liễu Triều Hoa.

Trong khoảnh khắc, Liễu Triều Hoa cơ hồ tưởng mình gặp ảo giác, nàng như nhìn thấy phía trước có thân ảnh một ai đó.

Chẳng phải ai cả, là Phật Diện Hàm Bi tọa trên đài kim liên, ánh mắt hiền từ nhìn Liễu Triều Hoa.

“Vạn vật trong nhân gian đều thay đổi, yêu hận tình thù chẳng qua chỉ là hư ảo, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, si nhi, hãy buông đi chấp niệm trong lòng, ta giúp ngươi độ kiếp được không?”.

“Vì sao lại độ ta?”, Liễu Triều Hoa mông lung khó hiểu, chỉ biết lú lú rú rú cất tiếng hỏi.

Phật Diện Hàm Bi không nói gì, chỉ lặng nhìn Liễu Triều Hoa: “Trong lòng ngươi đầy chấp niệm, muôn kiếp luân hồi không tiêu tan, chi bằng hãy dứt bỏ, hôm nay theo ta trở về, có ngộ ra hay không?”.

“Không ngộ!”, tiếng trả lời chắc như đinh đóng cột khiến cho chính bản thân Liễu Triều Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc.

Phật lặng im, bỗng nhiên thở dài một tiếng, như là cố gắng lần cuối cùng: “Lòng có chấp niệm, không thể thăng tiên lên cõi cực lạc, mà thứ ngươi theo đuổi vốn chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, nhất định chỉ có tay trắng trở về, ngươi cam tâm tình nguyện giữ chấp niệm sao?”.

“Nguyện ý! Con người ta sống trên đời mà như Phật, không đau thương không hạnh phúc, không ước vọng, không mơ tưởng, không yêu không hận, coi tất cả mọi thứ trong thế gian đều là hư vô, như vậy còn gì là ý nghĩa! Không thể tỉnh ngộ, không thể từ bỏ, không thể không tham lam, luyến tiếc, đó mới là con người!”.

Phật im lặng, đôi mi rũ xuống, hướng ánh mắt đau buồn vô hạn về phía Liễu Triều Hoa nói: “Ngươi cho rằng ngươi là người? Vốn là vô ưu vô cầu, không hiểu vì sao lại nhiễm phải chấp niệm. Thôi, nếu ngươi đã tự buộc mình vào chấp niệm thì phải tự mình gỡ bỏ, ta cho ngươi thêm một cơ hội, trở về đi, trở về nơi ngươi nên đến”.

Phật nhẹ nhàng phất một ống tay áo, như thể trên tay áo còn vướng bụi, một luồng ánh sáng rực rỡ xuất hiện, Liễu Triều Hoa nhất thời cảm thấy choáng váng, hoa mắt, nàng như thể bị hút vào một vòng xoáy đen đặc, không ngừng xoay vòng vòng tới tận dưới đáy.

Mây mù vờn quanh trên đỉnh Thanh Nguyên, lúc ẩn lúc hiện như tiên cảnh. Một nam tử thân mặc trường bào màu trắng đứng trước gió, tay áo dài bay tán loạn, tuấn dật tựa tiên nhân, thanh tao như thể bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi mất.

Đưa mắt nhìn xuống đỉnh núi Tiểu Thiện, người đó... hẳn đã được sinh ra rồi. Trong lòng liền có chút toan tính, trong nháy mắt bị bản thân đè ép xuống. Đôi mắt trong suốt lạnh nhạt nhìn về phía đỉnh núi Tiểu Thiện, trên khuôn mặt thấp thoáng hiện lên nét vui mừng.

Đột nhiên, từ đỉnh núi Tiểu Thiện phát ra ánh hào quang rực rỡ chói lòa, Dịch Cư khẽ nheo mắt, đến khi mở mắt ra, ánh sáng kia đã nhạt bớt, mà đỉnh núi Tiểu Thiện lại được một vòng ánh sáng bao phủ, trên đó phát ra những tia sáng bảy màu, từ xa nhìn lại trông như một con phượng hoàng đang ngẩng đầu giương cánh chực cất cánh bay lên trời.

Ánh mắt chợt chuyển lạnh lùng, trong thâm tâm thâm tính toán, tâm vừa động, thoáng chốc Dịch Cư liền hóa thành một luồng ánh sáng màu trắng bay tới đỉnh núi Tiểu Thiện.

Liễu Triều Hoa cảm thấy toàn thân mình như bị bao chặt trong một vật gì đó, khiến nàng không thể hô hấp, lồng ngực bị nghẹn lại, cơ hồ như muốn nổ tung! Bên tai vang lên những âm thanh ồn ào huyền ảo. Có người kinh ngạc kêu lên: “Sinh, sinh rồi! Là một nữ hài tử!”.

“Không được rồi... bụng ta vẫn đau!”, có thanh âm nữ tử yếu ớt văng vẳng.

“Còn có một đứa nhỏ trong bụng! Mau!”, có người thất thanh hét lên, bốn phía lại vang lên âm thanh tay chân luống cuống va vào nhau.

Liễu Triều Hoa cảm giác mình không thể thở được nữa, mà cái thứ gắt gao bao bọc lấy nàng sau một hồi run rẩy kịch liệt rốt cuộc cũng khiến nàng lộ ra cái đầu, rồi bả vai, rồi cả thân mình.

Nàng còn chưa kịp mở mắt đã cảm giác được có người ôm nàng lên, hoảng hốt kêu: “Người đâu, mau tới đây! Đứa bé này không ổn!”.

“Dịch Cư sư thúc đến!”.

“Xảy ra chuyện gì?”, thanh âm mềm mại mà ôn hòa, so sánh với rượu còn nồng đậm hơn, nhưng thiếu đi chút vị sâu cay, khi nghe cảm giác thoải mái khó nói thành lời, khiến người ta bất giác đắm chìm trong đó.

Liễu Triều Hoa thấy mình đang bị ẵm đến trước mặt cái người tên Dịch Cư kia, đầu ngón tay mềm mại của hắn đặt lên cổ tay nàng, ngay sau đó liền cảm thấy một dòng khí ấm áp theo cổ tay tiến vào cơ thể, chậm rãi lan ra toàn thân, tích tụ trước lồng ngực rồi tan dần, hô hấp của nàng liền dễ dàng hơn rất nhiều. Cả người có cảm giác thoải mái như đang ngâm mình trong suối nước nóng, bọt nước lăn tăn thấm vào mỗi tế bào trong cơ thể.

“Quả nhiên là Dịch Cư sư huynh có phương pháp cứu chữa”, giọng nói mơ hồ mang theo sự sùng bái, tôn kính.

Dịch Cư đưa mắt nhìn Đào Chân một thân áo đỏ, mặt mày hớn hở vui mừng, khóe miệng cũng hơi hơi cong lên mỉm cười: “Không có gì”.

“Uỷe sư muội sao rồi?”, Dịch Cư nhìn thoáng qua tiểu hài tử trong ngực, thấy làn da phấn hồng nhàn nhúm, khi mới sinh còn chưa được nhăn nhui, tựa như vô tình hỏi.

Đào Chân vẻ mặt vui mừng đáp: “Không sao cả, nàng đang ôm đứa lớn mới sinh không chịu buông ra kia kìa!”.

Dịch Cư nhàn nhạt ồ một tiếng, đôi mắt không hề ngược lên, chỉ nhìn tiểu hài tử trong lòng. Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cái miệng nhỏ nhắn, nhìn khuôn mặt hài nhi giãn ra, mặc dù chưa mở mắt, cũng chưa thể nói chuyện, nhưng có vẻ như đang vô cùng thoải mái.

2. Chương 2: Triều Hoa Núi Tiểu Thiện

“Chân muội, hài tử của ta”. Từ phòng trong truyền ra một thanh âm nhỏ, nụ cười trên môi Dịch Cư nhạt đi, khuôn mặt tuần tú trở nên điềm tĩnh như tiên nhân, hắn đưa đứa bé trong lòng cho Đào Chân, Đào Chân đón lấy, hỏi: “Dịch Cư sư huynh không đến thăm Uyển sư tỷ sao?”.

“Không”. Dịch Cư thản nhiên buông một tiếng cự tuyệt, xoay người rời đi.

Đào Chân ôm Liễu Triều Hoa, thất thần nhìn bóng lưng hắn rời đi, cho đến khi từ phòng trong lại truyền đến một tiếng gọi yếu ớt, nàng mới lấy lại tinh thần, ôm chặt Liễu Triều Hoa đi vào trong phòng, ngồi ở bên giường Cầm Uyển, cười hì hì cẩn thận đặt Liễu Triều Hoa lên giường: “Muội vừa mới gặp được Dịch Cư sư huynh, còn hỏi huynh ấy có muốn đến thăm tỷ không, huynh ấy nói không cần”.

Cầm Uyển khuôn mặt thanh tú, mắt hạnh, mũi cao, khí chất tươi tắn như mưa xuân Giang Nam tháng ba, bởi vì sau khi sinh còn yếu nên càng có vẻ nhu hòa hiền lành, vội vàng quay đầu xem đứa trẻ thứ hai đang nằm trên giường, vỗ về nó, nhìn nó ngủ thiếp đi, lại nghe thấy lời Đào Chân nói liền dừng lại, ngập ngừng đáp lời: “Chân muội, huynh ấy không giống chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ thành tiên”.

Khuôn mặt Đào Chân hơi tái đi, nhưng ngay sau đó lại tươi cười: “Huynh ấy thế nào kệ huynh ấy, chẳng lẽ muội nói một chút cũng không được sao?... Đừng nói nữa, tỷ xem, hai tiểu thư của tỷ bộ dạng đều giống tỷ, tương lai khẳng định sẽ là hai đại mỹ nhân!”.

Căng Uyển nở nụ cười, hết vuốt ve đứa lớn xinh đẹp, lại sờ sờ đứa nhỏ có vẻ yếu đuối: “Đối với ta, chỉ cần hai đứa nhỏ cả đời này bình an tu luyện tốt công phu trừ ma là được”.

Đào Chân cười nói: “Làm sao có thể không được? Muội thấy hai đứa nhỏ này, phụ thân là Liễu Chương môn, thiên tư nhất định sẽ không kém, ôi chao, tỷ và Chương môn sư huynh đã đặt tên cho chúng chưa?”.

Căng Uyển hơi nhú mày, đổi tư thế thoải mái nằm xuống, nói: “Ban đầu mới nghĩ có một cái tên, vốn nghĩ chỉ sinh một đứa, đâu ngờ lại có những hai đứa”.

“Uyển muội!”. Ngoài cửa vọng vào tiếng gọi to, Đào Chân vội vàng đứng lên, ánh mắt mờ ám liếc Căng Uyển nói: “Chương môn đã trở lại, muội đi trước kéo chương môn!”.

Căng Uyển đỏ mặt không nói gì, Đào Chân cùng các nữ đệ tử hỗ trợ ở đây đều đi ra ngoài, gập vế mặt lo lắng của Liễu Chương môn giống như đang muốn hỏi chuyện, Đào Chân vội vàng cười nói: “Chúc mừng Chương môn, Uyển sư tỷ sinh hai vị thiên kim, mẹ tròn con vuông!”.

Liễu chương môn xưa giờ mặt sắt nghiêm trang ít khi lộ vẻ vui mừng, không hề nói chuyện cùng Đào Chân, chỉ nhìn nàng gật gật đầu rồi chạy nhanh vòng qua các nữ đệ tử vào phòng trong, khiến các nữ đệ tử hì hì cười trộm.

Đào Chân khuôn mặt nghiêm túc nói với các nữ đệ tử: “Chương môn phu nhân đã sinh, các người ai nên luyện công phải đi luyện công, nếu trễ nải lười biếng để ta biết được, tự gánh lấy hậu quả!”.

Tất cả nữ đệ tử bộ dạng phục tùng, đồng loạt dạ ran. Cả đám biết điều đi tới vô trường trước mặt Đào Chân, đợi đi được một đoạn xa mới có một hai người vụng trộm quay đầu lại nhìn, thấy sư phó không có chú ý tới, vui vẻ cười đùa náo loạn.

Đào Chân nghe thấy tiếng cười, lắc lắc đầu, đám nữ đệ tử này, không có mấy người có thiên tư tốt, thật không biết tương lai của Thiên Nguyên Tông sẽ đi đâu về đâu.

Đào Chân liếc mắt nhìn hướng Dịch Cư rời đi, xoay người chậm rãi trở về phòng mình.

Liễu Tân Chi bước nhanh vào phòng trong, vừa nhìn thấy Căng Uyển cùng hai đứa trẻ nằm ở trên giường, trong lòng vui sướng vô cùng, vội vàng ngồi xuống bên giường nắm chặt tay Căng Uyển, ánh mắt bừng sáng nói: “Uyển muội! Nàng biết không, lúc nàng vừa mới sinh, núi Tiểu Thiện phát ra tia sáng kỳ dị chói mắt, hào quang bảy sắc trông như màu sắc chim phượng hoàng vậy! Các trưởng lão đều đoán, có thể là phượng hoàng đầu thai đến nơi ở của chúng ta! Còn nữa! Còn nữa! Tối hôm qua ta mơ một giấc mộng, trong mộng có người ban cho chúng ta tên của hai đứa nhỏ!”.

Nghe đến đây Căng Uyển cũng không khỏi mừng rỡ, ngồi thẳng dậy, hết nhìn đứa lớn lại nhìn đứa nhỏ, cuối cùng ôm lấy đứa lớn vào lòng: “Thật sao?”.

“Chẳng lẽ còn có thể là giả sao!”. Đôi mắt Liễu Tân Chi sáng ngời, cao hứng phấn chấn nói: “Vốn lúc đầu chúng ta tính gọi là Triều Dương, tối hôm qua nằm mơ, có người ban tên cho hai đứa nhỏ, một đứa tên là Triều Dương, một đứa tên là Triều Hoa!”.

Căng Uyển vui sướng không ngừng: “Nếu đúng như vậy, nhất định Thiên Nguyên Tông về sau sẽ có tương lai tốt!”.

Hiển nhiên là Liễu Tân Chi nghĩ tới điều này, hân hân gật đầu ôm chặt Căng Uyển, cao hứng nói: “Vất vả cho nàng rồi. Hai đứa bé này chính là hi vọng của chúng ta”.

Căng Uyển đỏ mặt gật đầu, nhìn đứa nhỏ, còn muốn ôm đứa nhỏ vào trong ngực, nhưng sao có thể ôm hết, nhìn sang Liễu Tân Chi, Liễu Tân Chi cười, ôm lấy đứa nhỏ, hai người ôm hai đứa bé trong lòng, tràn đầy hạnh phúc.

Liễu Tân Chi ôn nhu nói: “Sau này đứa lớn kêu Triều Dương, đứa nhỏ kêu Triều Hoa”.

Căng Uyển gật đầu, nhìn gương mặt nữ nhi đang ngủ say, vươn tay chậm rãi vuốt ve, cười nói: “Chàng xem hai đứa nhỏ này, lớn lên chắc cũng giống hệt nhau, làm cách nào để phân biệt được đây?”.

Liễu Tân Chi nhẹ nhàng suy nghĩ, lên tiếng: “Ta ôm là đứa nhỏ, nàng đang ôm là đứa lớn, chúng ta tìm thử xem trên người chúng có bớt hay cái gì đặc biệt không”.

Căng Uyển gật gật đầu, đúng rồi, có bớt, tương lai cũng dễ phân biệt một chút, liền cùng Liễu Tân Chi vạch quần áo của hai đứa bé nhìn xem.

Liễu Triều Hoa vốn mệt mỏi nên đã ngủ, nhưng thanh âm của Liễu Tân Chi quá lớn đã đánh thức nàng. Nàng lặng lẽ liếc mắt ngắm tỷ muội sinh đôi, thấy nàng đang ngủ say liền nhắm mắt giả bộ ngủ, thuận tiện nghe lén vợ chồng đang nói chuyện, đang nghe lại nghe được Liễu Tân Chi tự nhiên muốn cởi quần áo nàng! Phải biết rằng thân thể này tuy nhỏ nhưng linh hồn lại là một nữ tử trưởng thành! Nàng đỏ mặt, trong lòng rối rắm, dưới tình thế cấp bách này chỉ có thể sử dụng một cách.

Ta lẩn!

Liễu Tân Chi đang ôm đứa nhỏ, đứa nhỏ trong lòng hần bỗng nhiên lẩn qua lẩn lại, nhắm mắt oa oa gào khóc, bấp chân trắng nõn mập mạp đập đập, nước tiểu của nó cứ thế làm ướt người Liễu Tân Chi.

Liễu Tân Chi sợ hãi kêu một tiếng, buông tay đặt đứa nhỏ Liễu Triều Hoa lên giường, khó tránh khỏi có chút tức giận: “Sao lại thế này?”.

Căng Uyển trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, đặt đứa lớn xuống, ôm lấy đứa nhỏ: “Tại chàng ôm nó không đúng tư thế”. Tầm mắt hướng đến trên bấp đùi Liễu Triều Hoa, Căng Uyển cả kinh nói với Liễu Tân Chi: “Tân Chi! Chàng mau xem này!”.

3. Chương 3: Cái Bớt Kỳ Lạ

Liễu Tân Chi nghe tiếng Căng Uyển gọi thì cả kinh, vội vàng cúi người xuống, đưa mắt nhìn đôi chân trắng nõn đang hở ra của Liễu Triều Hoa, sắc mặt hơi đổi, chỉ thấy ở sườn trong hai chân của Liễu Triều Hoa có một hình vẽ lớn bằng nửa hạt gạo. Ánh mắt của Liễu Tân Chi có chút sáng lên, mơ hồ đoán ra được đây là hình vẽ của một loại chim nào đó. Trong lòng nhất thời chột kinh hoàng, đưa mắt nhìn về kinh ngạc của Căng Uyển, Liễu Tân Chi cố gắng áp chế nỗi bất an trong lòng, kiềm chế sự gấp gáp trong lời nói, khiến bản thân tỏ ra bình tĩnh không chút lo lắng, chậm rãi nói: “Ta chưa biết đây là cái gì, nhưng dựa vào kinh nghiệm của ta, hần là đã bị hạ chú rồi”.

Sắc mặt Căng Uyển thoáng chốc trắng như tờ giấy, hai tay bắt giắc ôm chặt Liễu Triều Hoa, áp má lên trán nàng, nước mắt không kìm được theo khóe mắt chảy ra, nức nở nói: “Rốt cuộc thì người kia đã hạ chú vào đứa nhỏ của chúng ta”. Thanh âm bi phẫn vang lên làm cho Liễu Triều Hoa trong lòng âm thầm thở dài, nàng tiếp nhận việc chính mình xuyên qua rất bình tĩnh, mơ hồ nhớ rõ lời Phật Tổ nói với mình, dường như có liên hệ với bản thân hiện tại.

Một người có ‘liên hệ’ khi chuyển sang kiếp khác, có cần phải vướng mắc nhiều như vậy không?

Liễu Triều Hoa cảm thấy khi tới thế giới này bản thân thật giống như là khán giả xem kịch, theo như những điều mà nàng nghe lén được khi người ở đây nói chuyện, Liễu Triều Hoa mơ hồ có dự cảm, nàng chắc hẳn đã đến một thế giới tu hành, mà “phụ thân” của chính mình lại là Chương môn, hẳn là một nhân vật lợi hại, việc hoá giải bùa chú trên chân nàng hẳn không phải là chuyện khó khăn.

Còn nữa... nàng nhớ tới nam tử tên Dịch Cư kia, theo lời nói của Đào Chân, nàng cảm giác Dịch Cư hẳn là có địa vị rất cao ở đây. Hần đã cứu mình một lần rồi, lần này chắc sẽ không khoanh tay đứng nhìn chứ?

Nghĩ đến đây, Liễu Triều Hoa an tâm, không chịu đựng được sự mệt mỏi toàn thân, nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ.

Bên tai truyền tới những thanh âm ồn ào.

“Ta cảm thấy hần là yêu quái...”.

“...Hồn chú...”.

“...Không thể nào...”.

“... Đừng nói trước gì cả... cúi sát lại nhìn xem”.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt nhú mày, thật ồn ào, có để cho người ta ngủ không? Nàng thật sự muốn nhét bông vào hai lỗ tai, hoặc là kéo chăn qua đầu rồi ngủ, ngăn hết những âm thanh ồn ào ở bên ngoài kia.

Như hiểu được ý nghĩ của nàng, âm thanh ồn ào bên tai dần dần biến mất. Ý thức của Liễu Triều Hoa cũng dần dần yếu đi, chìm vào trong giấc ngủ.

Trong lòng kinh ngạc.

Liễu Triều Hoa nhìn ra bốn phía, đây là một sơn cốc xinh đẹp, trước mắt đâu đâu cũng là một màu xanh biếc, kỳ hoa dị thảo cùng nở rộ, có tiếng chim hót, có hương hoa thơm, đẹp như tiên cảnh vậy.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn lên không trung, thấy một con chim lông màu hoàng kim bay qua rồi mất hút phía chân trời, để lại trên không trung một đường sáng màu vàng nhạt.

Rõ ràng là khung cảnh an bình hạnh phúc, nhưng đáy lòng Liễu Triều Hoa lại mơ hồ thấy bất an, giống như có một vật gì đó giam cầm nàng khiến nàng không được tự do, nàng giống như một con thú bị nhốt trong lồng sắt, mờ mờ bốn phía mà không tìm thấy lối ra.

Trong lòng càng ngày càng lo lắng, bước chân không tao nhã trầm ổn nữa mà hết như trốn chạy.

Bỗng nhiên, các loài chim trong sơn cốc đồng loạt cất tiếng hót, giai điệu trong trẻo tươi vui như hoan nghênh người tới.

Nhưng Liễu Triều Hoa lại cảm thấy có sự nguy hiểm đang đe dọa mình, chạy! Đó là ý niệm duy nhất trong đầu của nàng, Liễu Triều Hoa quay ngược lại hướng sơn cốc bắt đầu chạy như điên.

Phía sau truyền đến một sức mạnh gắt gao theo đuổi, thế nhưng nó chỉ như cái bóng đi theo sau Liễu Triều Hoa.

Trong lòng Liễu Triều Hoa càng thêm sợ hãi, thật giống như trong đầu nàng đang có người lo lắng kêu to, nhất định phải thoát khỏi nơi này! Nhất định phải thoát được!

Liễu Triều Hoa nghe theo giọng nói trong đầu gắng hết sức chạy thật nhanh, trước mắt có thể mờ hồ thấy lối ra của sơn cốc, nhưng càng tới gần lối ra, sức mạnh phía sau càng mạnh mẽ, áp lực như rời non lấp bể hướng xuống đỉnh đầu Liễu Triều Hoa, nàng thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng đầy nguy hiểm phả vào sau gáy mình, tóc gáy nhất thời dựng đứng lên, nàng không kiềm chế được hét lên một tiếng, các giác quan toàn thân đều được vận dụng đến cực hạn, lúc này mới kéo dài khoảng cách ra một chút.

Bỗng nhiên, Liễu Triều Hoa cảm giác như trong không khí đang có một bàn tay vô hình hướng đến muốn tóm chặt lấy nàng.

Liễu Triều Hoa trước giờ đều không quá nhanh nhạy nhưng ngay tại chỗ đã nhanh trí lẩn một cái, may mắn thoát được cánh tay kia, nhưng không biết làm sao lại rơi xuống vách núi, lập tức lọt vào một không gian tràn ngập bóng tối.

Liễu Triều Hoa liên tục hét lên, sự sợ hãi tràn ngập đến từng lỗ chân lông, nàng vô cùng vô cùng hy vọng cơn quặn đau đáng sợ ở bụng dưới vừa kéo tới có thể dừng lại.

Trước mắt mơ hồ có chút ánh sáng, dường như có người xé rách màn đêm dày đặc và theo khe hở vờn một đôi tay đến, Liễu Triều Hoa vừa mới thoáng nhìn, trong lòng lại sợ hãi. Đó làm sao có thể là một đôi tay chứ! Máu thịt lẫn lộn lộ cả xương trắng.

Đôi tay đáng sợ đó bắt trúng hai chân của Liễu Triều Hoa, trong lòng bàn tay đáng sợ đó phát ra một luồng kim quang chói mắt, cơn đau đớn truyền đến từ gan bàn chân chạy dọc suốt sống lưng, đau đớn làm Liễu Triều Hoa kêu gào thảm thiết, mồ hôi lạnh tuôn như mưa, nàng thét chói tai, gắng sức đá văng ra đôi tay máu chảy đầm đìa kia.

Đôi bàn tay rớt cuộc cũng bị Liễu Triều Hoa đá văng ra, chậm rãi biến mất vào trong màn đêm. Liễu Triều Hoa an tâm hơn một chút, cơn đau quặn bụng dưới đột nhiên bị kiềm hãm bởi vì hai chân đau đớn khi bị đôi bàn tay kia tóm, cơn đau mỗi lúc một rõ ràng, mỗi lúc một đau hơn.

Oa – một tiếng khóc thét đau đớn của trẻ nhỏ vang lên, ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ cây nến trong mật thất lay động mạnh, mấy vị trưởng lão một thân áo sam đen ngừng lại, có chút mệt mỏi nhìn về phía Liễu Tân Chi, nói: “Không được, không thể thử nữa, chú thuật đã bắn ngược lại rồi, nếu thử tiếp sẽ nguy hại đến tính mạng nữ nhi của ngươi!”.

Liễu Tân Chi mím chặt môi, vẻ mặt như lưỡi dao sắc bén, hần cấn chặt môi dưới, nhìn về phía nữ nhi bị trúng bùa chú đang nằm dưới ánh sáng màu lam nhạt, rớt cuộc là ai? Rớt cuộc ai đã hạ chú trên người một đứa trẻ mới sinh?

Bốn vị trưởng lão đưa mắt nhìn chằm chằm trên đôi chân trần của đứa trẻ, hình vẽ trên đó cứ từng khắc từng khắc lan rộng ra, có lúc, bọn họ nhìn thấy rất rõ đó là hình một con phượng hoàng bị vây hãm trong đám bụi gai.

Khi bốn vị trưởng lão dừng động tác thì hoa văn đen đậm như mực nước kia chậm rãi nhạt dần, thu nhỏ lại bên sườn trong đôi chân, biến thành hoa văn chỉ bằng nửa hạt gạo như lúc đầu. Mà Liễu Triều Hoa cũng rơi vào hôn mê vì quá đau đớn.

4. Chương 4: Thiên Tài Liễu Triều Dương

Thời gian trôi qua thật nhanh, từ lúc Liễu Triều Hoa tỉnh tỉnh mê mê đến thế giới này, ngồi ở vị trí khán giả xem kịch, trong nháy mắt mà sáu năm đã trôi qua. Từ sau lần đó, bùa chú trên đùi Liễu Triều Hoa chưa từng tái phát.

Nhưng điều làm cho Liễu Tân Chi và Cầm Uyển đều cảm thấy chán nản là Liễu Triều Hoa bẩm sinh đã không thể đi lại. Ở tu tiên thế gia mà nói, hai chân bị tàn tật thì chẳng khác nào phế vật. Bất quá Liễu Tân Chi và Cầm Uyển cũng thoáng được an ủi bởi Liễu Triều Hoa tuy rằng không đi lại được, thậm chí hoàn toàn không có khả năng tự lo liệu, nhưng nàng vẫn tự chăm lo rất tốt cho bản thân, từ nhỏ không khóc cũng không náo loạn, im lặng nhu thuận không giống như một hài tử bình thường, chỉ trừ phi có điều gì nàng thật sự không thể làm được, lúc đó nàng mới đưa ra yêu cầu với vợ chồng Liễu Tân Chi – Cầm Uyển.

So với Liễu Triều Hoa, tỷ tỷ song sinh của nàng lại khác nàng một trời một vực. Lúc Liễu Triều Dương hơn hai tuổi đã được các trưởng lão cùng Liễu Tân Chi khẳng định rằng nàng có thiên tư vượt trội, linh lực dư thừa khác thường, là thiên tài tu tiên trăm năm khó gặp. Đồng thời Liễu Triều Dương hoạt bát đáng yêu, nhiệt tình sôi nổi, chính là một con quỷ nhỏ tinh quái, học gì cũng tiếp thu rất nhanh và nắm bắt tốt, khiến cho Liễu Tân Chi cảm thấy vô cùng vui mừng, thậm chí còn thường xuyên đích thân dạy dỗ nàng, ít nhất, ngoài Liễu Triều Hoa, hẳn vẫn còn một nữ nhi có triển vọng.

Từ sáu năm nay, tâm của Cầm Uyển có hơn phân nửa hướng tới Liễu Triều Hoa, bởi vì Liễu Triều Hoa không đi lại được, không thể tự lo liệu cuộc sống, cho nên hơn phân nửa sự quan tâm là dành cho nàng. Về sau, Liễu Triều Dương được sáu tuổi ngày càng tinh quái, cả ngày chạy nhảy tới lui, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng, làm cho Cầm Uyển phải đi tìm mất không biết bao nhiêu thời gian ở khu rừng sâu núi.

Có một lần, nàng phát hiện Liễu Triều Dương dựa vào tư chất thiên tài của mình, lấy thân hình năm tuổi nhỏ bé đi khiêu chiến một con gấu ngựa sắp thành tinh. Nàng còn đem con gấu ngựa mù một mắt, nếu không phải Cầm Uyển đứng lúc tìm được nàng thì Liễu Triều Dương đã bị móng vuốt của con gấu ngựa đang điên cuồng kia cắt thành vài đoạn rồi. Từ sự việc kinh hồn lần đó, về sau Cầm Uyển cứ mỗi chốc mỗi lát lại đề cao chú ý trông chừng Liễu Triều Dương, nhưng Liễu Triều Dương là một con quỷ nhanh nhẹn, chỉ cần liếc mắt đi chỗ khác, khi quay lại đã không thấy tăm hơi đâu cả.

Cầm Uyển vị thế mà rất mệt mỏi, có khi tức nghẹn thở, hận không thể nắm nàng lên hung hăng đánh vài cái. Nhưng cuối cùng, bởi vì mềm lòng nên lại bị Liễu Triều Dương ôm lấy đùi cười gian một trận giòn giã, mỗi lần đều không thể giải quyết được gì.

Càng về sau, Căng Uyển phát hiện ra chính mình không thể nào nhất tâm nhị dụng*, bên này là Liễu Triều Hoa không thể tự lo liệu sinh hoạt, bên kia là Liễu Triều Dương một khắc không trông coi sẽ gây họa, hai đứa nhỏ làm nàng thật nhức đầu. Cũng may đứa thứ hai là một đứa hiểu chuyện, những lúc Căng Uyển rơi vào thế khó xử, nàng thường nói mẹ hãy cứ đi tìm tỷ tỷ, để tránh xảy ra việc gì nguy hiểm, nàng có thể tự chiếu cố bản thân mình.

*Ý nói một mình không thể quan tâm tới hai người cùng lúc được

Căng Uyển nghe xong rất cảm động, trong lòng lại dâng lên niềm áy náy, cảm thấy chính mình đã để cho đứa nhỏ phải chịu thiệt. Nàng nghĩ sau này sẽ bồi thường Liễu Triều Hoa thật tốt. Nhưng những ý nghĩ trong lòng này lại nhanh chóng tan biến ở thời điểm Liễu Triều Dương gây họa.

Cuối cùng vẫn là Liễu Tân Chi cảm thấy Căng Uyển không chiếu cố được đến Liễu Triều Hoa, liền khai thiên phá địa đích thân xuống núi mua một tiểu cô nương trở về núi làm nha hoàn cho Liễu Triều Hoa. Tu tiên thế gia từ trước cho tới bây giờ đều không có nha hoàn gì đó, tuy rằng không có quy định rõ ràng là không thể sử dụng nha hoàn nhưng ước định này đã thành thông tục.

Chẳng qua do hoàn cảnh của Liễu Triều Hoa đặc thù, cho nên không ai nói gì mà thôi. Nhưng điều làm cho Liễu Tân Chi không ngờ chính là, người khác không nói gì mà Liễu Triều Dương lại phản ứng vô cùng kịch liệt.

Buổi tối hôm đó, lúc Liễu Tân Chi dẫn một tiểu cô nương tám tuổi trở về, Liễu Triều Dương tưởng là đồng bạn mới tới, rất cao hứng chạy lại muốn kéo tay tiểu cô nương kia, nhưng lại bị người ta né tránh. Chưa từng gặp tình huống có người đối với mình như thế, Liễu Triều Dương nhìn tiểu cô nương kia ngượng ngùng hỏi: “Người cũng đến học võ tu tiên phải không?”

Tiểu cô nương được Liễu Tân Chi đưa về thần sắc tuy rằng bình tĩnh nhưng từ đầu đến chân đều lộ ra khí thế lạnh như băng xa cách, chỉ nhìn thoáng qua Liễu Triều Dương, không nói lời nào, trầm mặc cúi đầu.

Liễu Triều Hoa đang ăn cơm ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua tiểu cô nương trầm mặc kia, trong lòng mơ hồ hiểu được một chút, cúi đầu ăn tiếp không nói gì.

Căng Uyển nghi hoặc nhìn Liễu Tân Chi một cái, lại liếc mắt nhìn tiểu cô nương kia một cái, lập tức hiểu ra.

Liễu Tân Chi gọi Liễu Triều Dương bảo nàng ngồi xuống cơm rồi quay sang tiểu cô nương đang cúi đầu im lặng đứng một bên nói: “Người đến nơi đây, quý cử thể tục không cần phải tuân theo, ta đưa người lên núi chính là hy vọng người có thể chăm sóc cho nữ nhi của ta thật tốt”. Tiếng nói vừa dứt, Liễu Tân Chi đưa tay chỉ về phía Liễu Triều Hoa, nói tiếp: “Nàng từ nhỏ đã không đi lại được, nếu như người có thể chăm sóc cho nàng thật tốt, hai vợ chồng ta sẽ không bạc đãi người”.

Tiểu cô nương kia ngẩng đầu lên, theo hướng ngón tay Liễu Tân Chi nhìn thẳng về hai chân Liễu Triều Hoa, cảm giác được ánh mắt của cô nương kia, đôi mắt Liễu Triều Hoa có chút ảm đạm, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu mỉm cười với cô nương ấy. Ánh mắt hai người gặp nhau, Liễu Triều Hoa cũng nhìn thấy rõ nàng, lần đầu nhìn cũng chỉ là ấn tượng giống bao người bình thường, nhưng nếu quan sát tinh tế có thể thấy theo đôi mắt xinh đẹp của nàng có một loại mỉa mai hoặc mong manh diễm lệ, có thể là vì bị đối cho nên sắc mặt có chút trắng xanh, sức mị hoặc kia vô tình bị che giấu đi mà thôi.

Liễu Triều Hoa ngẩng nhìn đôi mắt một mí, đuôi lông mày có nốt ruồi nhỏ màu đỏ, đúng là một cô nương ưa nhìn, trong lòng biết đây thực sự là ý tốt của Liễu Tân Chi cho nên hướng sang Liễu Tân Chi đang ngồi đối diện, ôn nhu cười một tiếng, nói: “Cám ơn cha”.

Liễu Tân Chi nghe giọng nói của Liễu Triều Hoa trong lòng liền ảm đạm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận của nàng, nhưng nghĩ đến lời nguyên trên đùi nàng, tâm lại chợt lạnh, đưa tay xoa đầu nàng, nói: “Phụ thân sẽ nghĩ biện pháp để con có thể đi lại được”.

Đang ~ thanh âm đôi đứa bị đặt thật mạnh xuống bát vang lên khiến mọi người trên bàn đều giật mình, chỉ thấy Liễu Triều Dương mắt mở to đầy phần nộ nhìn mọi người, nước mắt rưng rưng trong hốc mắt, tâm mắt đảo qua vợ chồng Liễu Tân Chi, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt bình tĩnh của Liễu Triều Hoa, cảm

giận nói: “Vì sao muội muội có nha hoàn mà con lại không có? Cha mẹ thiên vị! Con mặc kệ, con cũng muốn có nha hoàn!”.

Liễu Tân Chi sa sầm mặt, vỗ mạnh xuống mặt bàn: “Có quy củ nào cho con la lối trước mặt cha mẹ không? Thiên Nguyên tông không có ai có nha hoàn cả!”. Liễu Tân Chi thật tức giận rồi, ngày thường Liễu Triều Dương là niềm kiêu ngạo của hắn, thế nhưng đứa nhỏ này thật sự rất không hiểu chuyện! Nàng căn bản không bằng được Liễu Triều Hoa đang bị tàn phế.

Liễu Triều Dương dựa vào sự sủng ái thường ngày của phụ thân với mình mà không hề sợ hãi cơn giận của Liễu Tân Chi, lập tức quay đầu nói: “Muội muội có đấy thôi! Cha mẹ vốn đã thiên vị muội muội từ nhỏ rồi!”.

Liễu Tân Chi thấy con gái lớn nghiêng đầu sang chỗ khác, những giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, giống như là rất ủy khuất vậy, lại càng tức giận hơn, trên trán nổi đầy gân xanh. Hắn lập tức quát lên: “Muội muội của con không đi lại được cho nên mới có nha hoàn! Xem con đi! Tay chân lành lặn lại còn muốn nha hoàn, bình thường con vốn đã không hiểu chuyện bằng muội muội, hiện tại còn không biết điều bằng nó!”.

Tiểu cô nương đứng ở góc tường tựa hồ ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía Liễu Triều Dương một cái, trong ánh nhìn mơ hồ hiện lên một tia khinh thường.

Liễu Triều Dương cong môi không chịu quay đầu lại, Căng Uyển lo lắng hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, lúc ánh mắt đảo qua lại nhìn thấy một tia ảm đạm trong mắt Liễu Triều Hoa, vừa đau lòng lại vừa lo lắng, liễu mạng nháy mắt với Liễu Tân Chi, bình thường hai vợ chồng không dám đề cập chuyện này trước mặt Liễu Triều Hoa, vậy mà hôm nay lại hai lần nhắc tới nỗi đau của Liễu Triều Hoa, phải biết rằng đứa nhỏ này từ lúc còn bé đã có tâm tư sâu sắc, không giống Liễu Triều Dương, khóc khóc nháo nháo là có thể cho qua.

Liễu Triều Hoa lạnh nhạt liếc mắt nhìn Liễu Triều Dương một cái, vùi đầu ăn nốt miếng cơm cuối cùng trong bát, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Liễu Tân Chi, nhu hòa nói: “Phụ thân chớ tức giận, tỷ tỷ bất quá nhất thời nghĩ không thông thôi. Phụ thân mau ăn cơm đi, chớ để cơm nguội mất. Nữ nhi về phòng trước”.

Liễu Triều Hoa quay đầu hướng tiểu cô nương đứng ở góc phòng mỉm cười, nói: “Phiền người công ta trở về phòng được không?”.

Cô nương kia hơi hơi ngạc nhiên, nhưng ngược lại khóe môi tựa hồ như có một chút ý cười ôn hòa, đi đến trước mặt Liễu Triều Hoa ngồi xổm xuống công nàng lên lưng, Liễu Triều Hoa quay đầu lại nói với Căng Uyển đang lo lắng: “Mẹ! Con về phòng trước”.

Liễu Triều Dương nhìn bóng lưng của muội muội tật nguyên, đáy lòng không hề có chút cảm thông nào, lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt như đang khiêu khích mình, không chút nghĩ ngợi buột miệng nói: “Ta ghét người!”.

Chát! Một âm thanh vang lên, Liễu Triều Hoa nghe thấy tiếng Liễu Tân Chi quát lên giận dữ cùng tiếng khóc rống của Liễu Triều Dương.

Liễu Triều Hoa cụp mi, khẽ thở dài.

5. Chương 5: Tước Nhiên Mới Đến

Tiểu cô nương công Liễu Triều Hoa trên lưng bỗng dừng bước một chút, lại như bình thản hỏi rằng: “Tỷ tỷ của người như vậy, người không ghét nàng sao?”.

“Vì sao phải ghét? Nàng chẳng qua là còn nhỏ tuổi mà thôi”, thanh âm của Liễu Triều Hoa rất nhỏ nhẹ, Tước Nhiên phải bước chậm lại mới nghe được tiếng nàng.

Tước Nhiên nở một nụ cười, dường như không ngờ Liễu Triều Hoa sẽ trả lời như vậy: “Người rõ ràng nhỏ tuổi hơn nàng, sao lại cố tình giả dạng người lớn như vậy?”.

Trong lòng Liễu Triều Hoa có chút rối loạn, không hé miệng nói thêm lời nào. Cũng may Tước Nhiên cũng không hỏi nhiều, lặng lẽ công Liễu Triều Hoa về phòng của nàng.

Liễu Triều Hoa cảm thấy nghi ngờ: “Làm sao người biết phòng ta ở chỗ nào?”. Phòng của nàng được xây trong hậu viện, một mình ở một đình lâu nho nhỏ, lại có thêm tiểu hoa viên, bên trong Liễu Tân Chi đã hạ cấm chế, thế nhưng dường như không hề ảnh hưởng gì đến Tước Nhiên thì phải.

Tước Nhiên dừng bước, ngẩng đầu chậm rãi nói: “Vừa này là dựa vào trực giác, có điều đến đây lại như không thể tiến vào tiếp được”.

Liễu Triều Hoa cười, đưa tay chỉ cho Tước Nhiên phương hướng chính xác, hỏi: “Người tên là gì? Tại sao lại theo phụ thân ta đến đây?”.

“Ta tên Tước Nhiên”, Tước Nhiên công Liễu Triều Hoa chậm rãi hướng về phía trước, rất bình thản nói rằng: “Người nhà ta đều đã bị giết, cho nên ta theo Chương môn đến đây”.

Liễu Triều Hoa có chút kinh hãi, lại nghe giọng nói bình tĩnh của Tước Nhiên, trong lòng dâng lên nỗi chua xót không thành lời. Phải có dũng khí đến đâu, tư chất thế nào mới có thể bình thản nói ra một sự thật tàn khốc như vậy?

Hai người đều không nói chuyện nữa, Tước Nhiên đi đến tiểu hoa viên thì dừng bước, nơi Liễu Triều Hoa vẫn một mình ở là nơi trông như tứ hợp viện, bốn phía đều có hành lang bao quanh, ở giữa là một hoa viên, bên trái hoa viên là ao cá cùng đình nghỉ mát, bên phải là hoa và cây cảnh sum suê, kỳ hoa đua nở, đẹp đến rung động lòng người.

Ở giữa hoa viên được rải nga hoàn thạch* làm thành một con đường nhỏ. Trước thềm cửa có một con cóc đá cao gần một thước trần thủ. Tước Nhiên công Liễu Triều Hoa dừng bước trước mặt con cóc, quay đầu lại nhìn nàng nói: “Con cóc này trông rất giống cóc thật. Hình như ta vừa thấy con người nó động đấy”.

*Đá trứng ngỗng, có hình dạng viên tròn, thường được dùng để rải đường.

Liễu Triều Hoa khẽ cười, nàng lần đầu tiên gặp con cóc này liền bị nó dọa cho đến nhảy dựng, hiện giờ đã không còn kinh sợ khi thấy nó nữa. Chẳng qua lá gan của Tước Nhiên cũng thật lớn làm cho Liễu Triều Hoa giật mình một phen.

“Nó có thể cử động”, Liễu Triều Hoa cười bảo Tước Nhiên công mình ngồi xuống trước mặt con cóc đá, Liễu Triều Hoa vỗ nhẹ lên đầu con cóc, cười nói: “Cóc thúc, ta về rồi đây”.

Con cóc đang ở trạng thái bất động bỗng nhiên mở mắt, đôi con ngươi lục sắc sáng lấp lánh, nhìn về phía Liễu Triều Hoa chớp mắt một cái, há mồm, ộp ~ kêu một tiếng, lại nâng chân phải lên vỗ một nhịp, trong không khí liền nổi lên những gợn sóng nhỏ như tơ, gợn sóng men theo con đường nhỏ rải nga hoàn thạch, qua cửa trước khuếch tán ra bên ngoài, được chừng một thước thì ngừng lại.

Nước gợn lăn tăn dòn dập, cả tiểu viện dường như được bao phủ bởi một mảng ánh nước loang loáng chẳng khác gì ở trong một cái lồng thủy tinh.

Lúc con cóc đá phát ra tiếng, Tước Nhiên liền kêu lên đầy kinh sợ, ngã ngựa ra, Liễu Triều Hoa cũng bị quăng ngã ra mặt đất, mặt mày nhẵn lại, xoa xoa móng nhìn về mặt kinh hoàng của Tước Nhiên, an ủi nói: “Không sao đâu, nó sẽ không làm người bị thương”.

Tước Nhiên thở gấp, nhìn Liễu Triều Hoa rồi lại nhìn con cóc đá to lớn giống hệt cóc thật kia, một hồi lâu mới lấy lại bình tĩnh, ngập ngừng nói: “Nơi này đúng thật là dọa chết người”.

Liễu Triều Hoa ngồi dưới đất nhìn nàng cười: “Về sau có lẽ còn nhiều thứ dọa người hơn, người phải chuẩn bị cho tốt”.

Tước Nhiên đứng đây, chân còn hơi hơi run, hiển nhiên là bị hù dọa không nhẹ, nàng hít sâu một hơi, nhìn Liễu Triều Hoa đang ngồi dưới đất trong mắt hiện lên vẻ hối lỗi, đi tới ngồi xổm xuống định công nàng lên, Liễu Triều Hoa không dám cho nàng công, cười dịu dàng: “Người... bé ta đi”.

Tước Nhiên cười, trong mắt phượng nhỏ dài tràn đầy ánh sáng lấp lánh, Liễu Triều Hoa nhìn nàng tựa hồ thấy được một chấm phỉ thúy sắc xanh nơi đáy mắt.

“Sợ ta lại quăng ngã ngươi sao?”, Tước Nhiên ôm Liễu Triều Hoa, Liễu Triều Hoa vòng tay ôm cổ nàng, cười nói: “Nếu lại bị một lần nữa ta cũng không ngã như vậy”.

Tước Nhiên bế nàng, đi vào con đường rải nga noãn thạch được bao trùm bởi những gợn sóng, nàng nhìn Liễu Triều Hoa, đột nhiên hỏi: “Tại sao ngươi lại không đi được?”.

Đôi mắt Liễu Triều Hoa ánh lên vẻ buồn bã, Tước Nhiên cảm thấy hối hận vì bản thân đã lỡ lời đang muốn tìm cách sửa lỗi, lại nghe Liễu Triều Hoa nhẹ giọng nói: “Phụ thân nói ta bị ma đạo hạ bùa chú lúc còn đang trong bụng mẹ”.

“Bùa chú?”, Tước Nhiên khẽ nhủ mảy, dừng bước, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Liễu Triều Hoa đang ôm trong lòng, khó hiểu hỏi: “Nếu đúng là ma đạo, ngươi không sợ yêu quái đến lấy mạng ngươi ư?”.

Liễu Triều Hoa ngược mắt, thản nhiên nhìn nàng nói: “Sợ chứ, sao lại không?”. Cũng chính là lo lắng điều này mà Liễu Tân Chi bảo vệ nàng vô cùng chặt chẽ, đương nhiên, việc tu tiên của Liễu Triều Dương do vậy cũng yêu cầu vô cùng cao.

Tước Nhiên trong lòng kinh ngạc nhưng không biểu hiện ra ngoài.

“Ngươi thật là kỳ quái”, trên người Tước Nhiên có chút gì đó khiến cho Liễu Triều Hoa không khỏi cảm thấy quen thuộc, cho nên Liễu Triều Hoa lần đầu tiên thẳng thắn bộc lộ nội tâm: “Cho dù sợ hãi cũng thế thôi, chân của ta từ trước đã không đi lại được. Cái gì tới sẽ tới, điều ta có thể làm chính là để cho vận mệnh bạc bẽo của mình được thư thả một chút”.

Sự từng trải của Liễu Triều Hoa làm cho đôi mắt của Tước Nhiên trầm xuống, nàng nghĩ vận mệnh bạc bẽo của Liễu Triều Hoa chính là việc bị ma đạo hạ bùa chú cho nên cũng không hoài nghi điều gì khác, chậm rãi tiêu sái bước đi trên con đường nhỏ rải nga noãn thạch, Tước Nhiên nghe thấy Liễu Triều Hoa trong lòng mình nhẹ giọng nói: “Kỳ thực, ta cũng rất muốn có thể đi lại, rất muốn đi khắp nơi ngắm nhìn phong cảnh, ta ghét nhất là bị giam cầm một chỗ, mỗi ngày chỉ thấy được cảnh sắc như nhau, lúc nào trên đầu cũng chỉ một khoảng trời như vậy. Nhưng nguyện vọng này lại không thể thực hiện được. Không đúng sao? Như vừa rồi, nếu hai chân của ta có thể đi lại, trước khi ngươi ngã ta sẽ nhảy xuống khỏi lưng ngươi”.

Liễu Triều Hoa nhìn Tước Nhiên chớp mắt mấy cái, nụ cười có chút giảo hoạt.

Tước Nhiên thần sắc khẽ đổi, nhưng rất nhanh lại trở về vẻ bình tĩnh, nàng cười nói: “May mắn ngươi lại không đi được, bằng lúc không ta ngã ngươi lại không ngã. Có câu đem đau khổ chia cho người khác, đau khổ kia sẽ giảm bớt, đem niềm vui truyền cho người khác, niềm vui kia sẽ tăng lên”.

6. Chương 6: Lấy Chân Tình Đổi Đãi

Tước Nhiên bế Liễu Triều Hoa đến cửa phòng, duỗi chân đá nhẹ để mở cửa, đập vào mắt là những giá sách sắp xếp quanh các vách tường lầu một, ở giữa những giá sách bày biện một cái bàn bát tiên và tám chiếc ghế dựa. Đằng sau giá sách phía bên phải có một gian nhỏ, ở đó có cầu thang lên lầu rộng khoảng một thước, trên vách tường cầu thang có một ngọn đèn dầu hình chim tước.

Ngọn đèn màu đỏ được tạo hình đơn giản, có cái đế hình tròn, bên trong để một cái đĩa nhỏ đựng dầu thấp và bắc đèn, bao bên ngoài là một con chim tước đang giương cánh, miệng chim tước khẽ mở giống như lúc nào cũng có thể phát ra tiếng kêu thanh thúy dễ nghe.

Tước Nhiên đảo mắt nhìn lên ngọn đèn chim tước, sâu trong đáy mắt ẩn giấu một tia bi thương cùng cực, nàng bế Liễu Triều Hoa đến cách cầu thang khoảng mười bước, chim tước bỗng chớp mắt há miệng phun từ trong cổ ra một ngọn lửa nhỏ đốt cháy bắc đèn, ánh sáng mỏng manh chiếu sáng cả cầu thang u ám.

Đôi mắt chim tước thoáng chốc linh động nhìn Liễu Triều Hoa rồi đảo qua chăm chú nhìn Tước Nhiên, trong chớp mắt lại hóa thành đá, không nhúc nhích.

Tước Nhiên bế Liễu Triều Hoa dừng bước, một trận gió nhẹ thổi qua khe cửa lùa vào trong, phát ra tiếng vù vù, ngọn lửa trên đèn chim tước hơi lay động, ánh sáng đang chiếu rọi bị yếu đi vài phần, Liễu Triều Hoa cảm thấy quanh mình có chút khí lạnh, ngẩng đầu nhìn Tước Nhiên lại thấy hai gò má Tước Nhiên ẩn trong bóng đêm không thấy rõ thần sắc.

“Người có biết chính xác nó được làm từ cái gì không?” Tước Nhiên cất tiếng nói, Liễu Triều Hoa nghe thấy có sự u ám lạnh lùng trong lời nói.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn ngọn đèn chim tước đang lẳng lặng đứng đó, nhẹ giọng nói: “Biết”, không khí xung quanh lại lạnh thêm vài phần.

“Dùng một loại điều yêu có thể phun lửa, đem phá hủy thân xác, lấy linh hồn phong bế ở ngọn đèn mà thành”, Liễu Triều Hoa bình tĩnh nói.

“Cô tước”, Tước Nhiên nói ra hai chữ ngắn gọn. Đôi mắt chìm sâu vào bóng tối, Liễu Triều Hoa cảm giác ánh mắt Tước Nhiên nhìn mình vô cùng băng lạnh.

“Giống như cóc thóc ở bên ngoài”. Liễu Triều Hoa đặc biệt chậm rãi nói: “Có phải người cũng thấy người tu tiên thật tàn nhẫn không? Nếu là ta hẳn là đã thả nó đi rồi”.

Tước Nhiên bất động.

“Trời sinh vạn vật đấu tranh lẫn nhau, thế giới vốn tàn khốc như vậy, giống như côn trùng phải ăn cây cỏ, chim lại ăn côn trùng mà người muốn bắt chim cũng vậy. Nếu ta thả con chim này đi nó cũng không sống được, ngay sau khi thân thể nó bị phá hủy, nó cũng chỉ có thể dựa vào ngọn đèn lưu giữ linh hồn mà sống”, Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn Tước Nhiên, nỗ lực nhìn rõ vẻ mặt của nàng trong bóng tối: “Nếu như vậy, nơi này của ta thiếu đi một ngọn đèn chim tước, còn có thêm một con cô tước vì vậy mà mất đi thân thể”.

“Mà ta thì cái gì cũng không thể làm được, cũng không có khả năng làm”, Liễu Triều Hoa cảm thấy Tước Nhiên đã bình thường lại: “Điều duy nhất ta có thể làm là lấy chân tình đổi đãi, không xem chúng như đồ vật mà giống như đối đãi với một sinh mệnh”.

Trong bóng tối Tước Nhiên mỉm cười, cơn giá lạnh lúc nãy dường như chưa từng xảy ra, nàng lướt qua bóng tối để ánh sáng mỏng manh hắt vào khuôn mặt mình, Liễu Triều Hoa ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt hàm chứa ý cười của Tước Nhiên cũng đang nhìn nàng: “Ta thật không thể tưởng tượng nổi một đứa nhỏ sáu tuổi lại có thể nói ra được những lời như vậy”.

“Người cũng chỉ lớn hơn ta hai tuổi mà thôi”, hai người đều như nhau, Tước Nhiên thế nào cũng không giống đứa trẻ tám tuổi.

Tước Nhiên đột nhiên đứng lại, cúi đầu nhìn Liễu Triều Hoa, rõ ràng vẫn là khuôn mặt hàm chứa ý cười nhưng Liễu Triều Hoa cảm thấy có gì đó khác thường.

“Người có tin ta thật ra đã một ngàn tám trăm tuổi không?” Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn nàng vô cùng phối hợp nháy mắt mấy cái, làm ra bộ dáng ngạc nhiên, sau đó trả lời: “Ta tin”.

Nụ cười thần bí bên môi Tước Nhiên cứng lại, dường như có phần không dám tin, Liễu Triều Hoa cười khê: “Người không lừa ta đúng không?”.

Tước Nhiên cười khúc khích: “Nói đùa thôi, ta làm sao lại nhiều tuổi như vậy, chẳng qua là hiếu kỳ nên hỏi thôi”, nàng bế Liễu Triều Hoa tiếp tục đi lên lầu, tới khuê phòng của Liễu Triều Hoa, Tước Nhiên nhìn sơ qua một vòng, một căn phòng bình thường gọn gàng, một giường, một bàn, ba chiếc ghế dựa, một bức bình phong che cái thùng tắm phía sau.

Liễu Triều Hoa được bế đến bên giường, vừa nằm xuống liền nghe thấy Tước Nhiên cười nói: “Ta xuống lầu trải chiếu ra đất ngủ là tốt rồi, người có chuyện gì cứ lớn tiếng gọi ta”.

Liễu Triều Hoa gật đầu, gần đây không biết vì sao thân thể nàng thật dễ mỏi mệt, trước khi ngủ nàng nhìn thoáng qua Tước Nhiên chậm rãi nói: “Cho dù người đến đây với mục đích gì thì Thiên Nguyên Tông không phải nơi mà người có thể tùy ý làm bậy, người nên cẩn thận, sách dưới lầu đều là loại bình thường dễ hiểu, phỏng chừng không phải loại người muốn xem đâu”.

Bước chân Tước Nhiên đang đi xuống lầu khựng lại, chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt màu phỉ thúy xanh biếc càng rõ nét: “Ta không hiểu ngươi đang nói gì? Chẳng lẽ người tu tiên ai cũng kỳ quái giống ngươi vậy sao?”.

“Nghe không hiểu cũng không sao cả, ta chỉ tùy ý nói một câu”, Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng nói rồi nhắm mắt, quay mặt vào trong, quay lưng về phía Tước Nhiên, tuy nàng không ghét Tước Nhiên nhưng nàng được sinh ra ở Thiên Nguyên Tông, lớn lên ở Thiên Nguyên Tông, trưởng môn của Thiên Nguyên Tông chính là phụ thân của nàng, cho nên nàng vẫn chọn đứng về phía Thiên Nguyên Tông. Nếu Tước Nhiên làm điều gì bất lợi cho Thiên Nguyên Tông, bất lợi cho nàng, thì nàng sẽ đối đầu với Tước Nhiên.

Không liên quan đến đạo đức, không liên quan đến nhân nghĩa, không liên quan đến yêu thích.

Chẳng qua là lập trường.

Liễu Triều Hoa cảm thấy được hơi thở của Tước Nhiên đang đến gần, hơi thở mang có chút man mát phả lên trên cổ nàng, hơi thở rét buốt ớn lạnh áp sát vào mặt nàng, Tước Nhiên nhìn Liễu Triều Hoa nhắm mắt ngủ say không hề có phản ứng, liền lui ra đằng sau vài bước, trong lòng không tin Liễu Triều Hoa đang ngủ: “Tiểu muội ngươi thật kỳ quái, cố nói gì làm ta không hiểu nổi. Có chuyện gì thì gọi ta, buổi tối ta nghỉ ở dưới lầu”.

Liễu Triều Hoa đáp lại một tiếng sau đó nghe thấy tiếng bước chân đi xuống lầu của Tước Nhiên, đôi mắt trong trẻo từ từ hé mở, lướt qua trong đáy mắt nàng là chút đau thương phảng phất rơi xuống tựa sao băng.

7. Chương 7: Chơi Một Ngày Vui Vẻ

Vì buổi sáng Cầm Uyển muốn dạy nhóm nữ đệ tử của Tiểu Thiện Phong luyện công sớm, tiện cho việc giải quyết sự vụ trong ngày nên thường cùng Liễu Tân Chi và Liễu Triều Dương ăn điểm tâm sớm. Khi Liễu Triều Hoa rời giường thì đã là giữa ngày, vừa vặn có thể cùng mọi người ăn bữa trưa.

Liễu Triều Dương vẫn rất giận dữ chuyện Liễu Triều Hoa có nha hoàn mà mình lại không có, hơn nữa tối qua là lần đầu tiên Liễu Triều Dương bị Liễu Tân Chi đánh cho nên hôm nay Liễu Triều Dương đối với Liễu Triều Hoa mất chẳng là mất, mũi chẳng là mũi. Chẳng qua còn ngại Chương môn phụ thân đang ngồi bên bàn cơm vẫn dùng vẻ mặt âm trầm nhìn mình nên mới không dám có động tĩnh gì, nhưng vẫn thừa dịp người lớn không để ý mà trợn trừng mắt với Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa đối với hành động trẻ con của nàng đương nhiên không thèm để ý, vẻ mặt điềm tĩnh ăn cơm, cùng cha mẹ trò chuyện mấy câu.

“Ngày mừng mười tháng mười sắp tới rồi. Tân Chi, hay cũng cho Liễu Triều Dương tham gia đi, ta thấy thiên tư của nó cũng không tồi”, Cầm Uyển nhẹ nhàng yêu cầu Liễu Tân Chi như thể đang nói chuyện phiếm. Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Liễu Triều Dương không trợn trừng lườm mình nữa mà đang nhìn Liễu Tân Chi ngời ngời hy vọng.

Liễu Tân Chi nghe vậy nét mặt trầm xuống, liếc mắt lườm Liễu Triều Dương một cái, Liễu Triều Dương buồn bã, rụt cổ nấp sau lưng Cầm Uyển, thấy Liễu Triều Hoa đang kinh ngạc nhìn mình lại hung hăng trợn mắt lườm nàng một cái.

“Không được”, Liễu Tân Chi không chút nghĩ ngợi đã từ chối.

Cầm Uyển sững sốt, không ngờ rằng Liễu Tân Chi lại từ chối dứt khoát như vậy. Trên mặt Liễu Tân Chi thoáng có chút bối rối, suy nghĩ một lúc rồi giải thích: “Quy định là phải mười tuổi mới được tham gia”.

“Lúc chúng ta còn nhỏ Dịch Cư sư huynh bảy tuổi đã tham gia, mà huynh cũng là lúc chín tuổi”. Cầm Uyển không cam lòng, vì đại nữ nhi mà biện bạch một câu. Liễu Triều Dương đang nấp sau lưng Cầm Uyển cũng phối hợp gật đầu, đối với việc mẫu thân đem mình so sánh với các thần đồng trong truyền thuyết thì vô cùng đắc ý, mà mình so ra vẫn còn nhỏ hơn một tuổi.

“Nữ nhi của chúng ta sao có thể so sánh với sư huynh”, sắc mặt Liễu Tân Chi càng trầm xuống, nhìn Cầm Uyển hai mắt mơ hồ có điểm trách cứ.

“Phụ thân”, Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng gọi, làm cho nét âm trầm trên mặt Liễu Tân Chi nhạt đi, quay đầu thấy ánh mắt trong trẻo của tiểu nữ nhi đang nhu thuận nhìn mình, lửa giận trong lòng cũng vơi đi hơn nửa, ôn hòa nói: “Chuyện gì vậy?”.

Liễu Triều Hoa mỉm cười liếc nhìn Liễu Triều Dương, trong lòng Liễu Triều Dương đập loạn một chút, thầm nghĩ muội muội nhất định sẽ hại mình không thể tham gia thi đấu.

“Tỷ tỷ tuy rằng có thiên tư tốt nhưng tính tình lại được nuông chiều, không bằng cho nàng tham gia thi đấu, chịu một chút thất bại cũng tốt. Nếu không để lâu dài tạo thành thói quen, chẳng những không tốt cho việc tu luyện của nàng mà tính cách cũng xấu đi”, Liễu Triều Hoa nhẹ giọng nói, đó là những điều thật lòng của nàng.

Nét mặt Liễu Tân Chi hiện lên một tia kinh ngạc, chăm chú nhìn Liễu Triều Hoa, cảm thấy tiểu nữ nhi của mình cực kỳ thông minh. Trong lòng tràn ngập yêu thương, bế Liễu Triều Hoa đặt trên đầu gối, tự mình gấp thức ăn cho nàng, cười khích lệ nói: “Triều Hoa thật thông minh”.

Căng Uyển cũng cười, bản thân cũng chẳng nghĩ tới chuyện có thể nói như vậy.

Không khí quanh bàn ăn thật hòa thuận vui vẻ, duy nhất Liễu Triều Dương là không vui nổi, nghe thấy phụ thân không ngừng khích lệ muội muội như thế, dù được tham gia thi đấu cũng chẳng còn cảm thấy vui vẻ nữa.

“Phụ thân, con cũng muốn xem thi đấu”, cách đây vài năm Liễu Triều Hoa đã nghe Liễu Triều Dương nói qua với nàng loại thi đấu này, đơn giản là đứng mừng mười tháng mười hàng năm, tuyển năm đệ tử lớn hơn mười tuổi cùng các đệ tử bốn phương tập hợp lại cùng nhau tỷ võ so tài, xem ai tu vi cao, pháp thuật tốt thì sẽ được thưởng pháp bảo do đích thân các trưởng lão luyện ra. Pháp bảo đương nhiên có sự hấp dẫn nhưng hấp dẫn hơn cả là sự từng bừng náo nhiệt của ngày hôm đó. Chẳng hạn như các đệ tử bốn phương rất thích ngắm nhìn các nữ đệ tử của Tiểu Thiện Phòng. Đối với những lúc tu luyện nhàm chán thì ngày đó vẫn làm cho người ta vô cùng mong đợi.

Đương nhiên nữ đệ tử của Tiểu Thiện Phòng cũng vậy.

Liễu Tân Chi cúi đầu nhìn đôi mắt tràn đầy chờ đợi của tiểu nữ nhi. Vốn định quả quyết cự tuyệt nhưng thế nào mãi vẫn không nói nên lời. Năm Căng Uyển mang thai đã đem các nữ đệ tử ra ngoài tiêu diệt yêu ma, tuy bình an trở về nhưng ai biết yêu ma kia đã bắt tri bắt giác hạ chú trên người Căng Uyển hay trong Thiên Nguyên Tông có kẻ đã hạ thủ?

Bắt đầu từ ngày đó Liễu Tân Chi đã hoài nghi Thiên Nguyên Tông có nội gián cho nên hẳn mới hết sức phản đối Liễu Triều Hoa bước chân ra cửa viện dù chỉ một bước.

Bên này Liễu Tân Chi đang rối rắm không biết nói thế nào cho phải, bên kia Liễu Triều Hoa ánh mắt một màu buồn bã, nhìn Liễu Tân Chi bộ dáng như vậy chứng tỏ đó không phải trò đùa.

Liễu Triều Dương thấy trong mắt muội muội thoáng có tia ảm đạm trong lòng cũng chua xót, lại có chút khó chịu dâng lên. Có phần không thoải mái nói: “Cha mẹ cho phép muội muội đi, muội muội từ trước tới nay chưa từng bước chân qua cửa viện”.

Vừa dứt lời, ánh mắt kinh ngạc của hai người Liễu Tân Chi, Căng Uyển cùng Liễu Triều Hoa nhìn về phía nàng, chính bản thân Liễu Triều Dương cũng cho rằng có gì đó không đúng, lại khó chịu vô cùng, ngồi trên bàn ăn cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Căng Uyển huých nhẹ sau lưng Liễu Tân Chi, nhìn Liễu Tân Chi cười nhẹ nhàng, trong đôi mắt vẻ uy hiếp so với lúc này còn nhiều hơn mấy phần: “Sư huynh cũng sẽ đồng ý, đúng không?”.

Hai hàng lông mày Liễu Tân Chi nheo lại thành một đường, trong lòng đau khổ, Căng Uyển ngay cả sư huynh cũng đã mang ra, bình thường nàng gọi mình như vậy nhằm biểu đạt dụng ý không cho cự tuyệt. Nếu chính mình không đồng ý chỉ sợ đến tới Căng Uyển sẽ không để yên.

Liễu Tân Chi cúi đầu nhìn đôi mắt của tiểu nữ nhi, chỉ vì câu nói của Căng Uyển mà lại ánh lên sáng chói như sao kim giữa bầu trời đêm, nhất thời cũng không nỡ cự tuyệt, đưa tay lên vuốt râu chậm rãi nói: “Được

rồi, nhưng phải chuẩn bị mới được”. Liễu Tân Chi nói xong vạch tay áo, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một khối ngọc rất đẹp, màu xanh thắm trong suốt.

Liễu Tân Chi lấy khối ngọc đeo lên cổ Liễu Triều Hoa, nhìn nàng ngồi ngây ngốc thì cười từ ái xoa đầu nàng bảo: “Đi chơi một ngày thật vui về đi”.

Căng Uyển khi thấy Liễu Tân Chi lấy khối ngọc kia ra trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, tiếp đó đôi mắt ấy lại tràn đầy cảm động, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Tân Chi”.

Liễu Tân Chi nhìn nàng cười một tiếng, khuôn mặt băng lạnh vạn năm lúc này dịu lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay nàng: “Ta đã hiểu rồi”.

Liễu Triều Dương liếc mắt nhìn khối ngọc bội trên cổ Liễu Triều Hoa, mấp máy môi, không thành lời.

8. Chương 8: Cho Phép Nguyện Vọng Này Sao?

Liễu Triều Hoa cầm khối ngọc trên cổ mình lên xem xét, mặt đầy ngạc nhiên, trong lòng bàn tay nàng là khối ngọc hình cầu, ở giữa dày, bên ngoài mỏng, có chút trong suốt, dọc theo viền gần một vòng ngân bạch, càng nhìn càng thấy xanh thắm, sáng bóng. Khối ngọc nằm trong lòng bàn tay nàng như một giọt nước xanh lam sâu thẳm, mơ hồ thấy trong đó những gợn nước đang lay động, ngay cả đường vân trong lòng bàn tay cũng có thể nhìn thấu.

“Phụ thân, đây là gì vậy?”, Liễu Triều Hoa không nhận được, hỏi.

Liễu Tân Chi khẽ mỉm cười, đưa tay xoa đầu con gái, những sợi tóc mềm mại quét qua lòng bàn tay hắn, trong lòng càng thêm thương yêu: “Bùa hộ mệnh”.

Liễu Triều Hoa ồ lên một tiếng, cẩn thận đem mỹ ngọc thả vào trong y phục của mình, vừa áp vào da thịt liền có cảm giác lạnh lạnh. Liễu Triều Dương vốn là còn có chút ủy khuất, cảm thấy phụ thân thiên vị, nhưng khi nghe Liễu Tân Chi nói đến bùa hộ mệnh thì lại bình tĩnh, như vậy chỉ có muội muội tàn phế mới phải dùng tới.

Ăn xong bữa cơm, Căng Uyển thu dọn bát đĩa, Tước Nhiên lúc này mới bước vào, thi lễ với vợ chồng Liễu Tân Chi, không nói nhiều, lại gần Liễu Triều Hoa công nàng trở về.

Căng Uyển nhìn thấy Tước Nhiên dừng bước, nhiệt tình nói: “Tước Nhiên à, chi bằng sau này cùng chúng ta ăn cơm đi”.

Tước Nhiên hướng về Căng Uyển thi lễ, vẫn là bộ dạng lạnh lùng xa cách ngày hôm qua, chỉ bắt quạ trên mặt lộ ra chút ít sự tôn kính: “Đa tạ phu nhân, Tước Nhiên không dám”.

Căng Uyển còn muốn lên tiếng nhưng Liễu Triều Hoa đã mở miệng: “Mẹ, Tước Nhiên dùng cơm cùng chúng ta có vẻ không được tự nhiên”.

Căng Uyển không nói nữa, cảm thấy tiểu nữ nói rất đúng, đến gần Tước Nhiên nói vài câu, rồi xoay người cầm bát đĩa đi ra. Tước Nhiên công Liễu Triều Hoa ra khỏi cửa phòng, Liễu Triều Dương ở phía sau nhìn theo bóng muội muội trong lòng thực nhiều tư vị. Căng Uyển ở trong bếp gọi nàng một tiếng, nhắc nàng đi luyện công, Liễu Triều Dương mới không cam lòng mà đứng dậy.

Tước Nhiên công Liễu Triều Hoa vào hậu viện, qua trận pháp có con cóc đá trấn thủ, đi trên con đường nhỏ ở tiểu viện đầy những viên nga hoàn thạch, đột nhiên bỗng nghe thấy tiếng Liễu Triều Hoa nói: “Ta thấy thực hào hứng”.

“Hào hứng chuyện gì?”, Tước Nhiên mở cửa, không chút nghĩ ngợi lướt qua giá sách lầu một, bước về phía cầu thang đi lên lầu.

“Phụ thân đồng ý cho ta đi xem cuộc so tài rồi”, Liễu Triều Hoa tựa vào vai Tước Nhiên, khoe miệng mỉm cười.

“Một đám đầu củ cải, có cái gì mà xem chứ”, Tước Nhiên không quan tâm, chỉ công Liễu Triều Hoa đến bên giường, lại đặt nàng nằm xuống.

Liễu Triều Hoa cảm thán một tiếng, nháy mắt mấy cái nhìn lên nóc giường, nhẹ giọng nói: “Sáu năm rồi, ta chưa từng đi ra khỏi sân này một bước, trừ phụ mẫu, Triều Dương, cùng Đào Chân sư thúc thì không hề gặp qua người nào khác”. Trong đầu đột nhiên nhớ lại những hồi ức không định trước, lại nói ra thật chân thành, Liễu Triều Hoa thật là đặc biệt, lúc đầu tại sao lại không nhìn ra dáng vẻ này của nàng?

Tước Nhiên chỉnh sửa lại góc chăn cho Liễu Triều Hoa, lại ngẩng đầu nhìn Liễu Triều Hoa khẽ mỉm cười, trong mắt mơ hồ hiện ra chút ít vẻ hưng phấn.

“Triều Hoa”.

“Sao?”, Liễu Triều Hoa nhìn Tước Nhiên đang làm việc, giống như vô ý hỏi mình một tiếng.

“Người có nguyện vọng gì ư?”, Tước Nhiên giúp xong, ngẩng đầu lên, lấy tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai, đôi mắt nhu hòa nhìn Liễu Triều Hoa, toàn thân hiện lên vẻ đẹp không nói thành lời.

“Nguyện vọng à?”, Liễu Triều Hoa trầm giọng cười nói: “Đó là có thể không cần suốt ngày ở một chỗ, có thể đi xem chung quanh một chút”.

Tước Nhiên mặt tối lại: “Đổi lại thì được gì?”

“Nếu vậy thì...”, Liễu Triều Hoa kê cau mày, tựa như bị vấn đề này làm khó, bỗng nhiên nàng khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Tước Nhiên: “Nếu vậy thì đời này có thể được gả ột vị tướng công ôn nhu khoan hậu thật là tốt!”

Tước Nhiên mặt khẽ nhăn nhó, bỗng nhiên chỉ Liễu Triều Hoa cười: “Mới trẻ con sáu tuổi mà đã nghĩ ngợi việc lấy chồng rồi! Xấu hổ mà cũng chẳng xấu hổ!”

Một tràng cười trong trẻo khiến Liễu Triều Hoa cũng bật cười: “Nam sợ chọn sai nghiệp, nữ sợ gả sai chồng, không phải là không có đạo lý”, tìm được người chồng khoan hậu ôn nhu là điều Liễu Triều Hoa tâm nguyện từ đời trước đến đời này. Nàng cảm thấy không có gì buồn cười.

Tước Nhiên lau khóe mắt, giống như cười ra nước mắt. Liễu Triều Hoa nhìn thoáng qua nàng, hai tay chống giường ngồi dậy, nói: “Tước Nhiên”.

“Sao?”, Tước Nhiên rốt cục cười đủ rồi, nghe Liễu Triều Hoa gọi, liền đi tới mép giường ngồi xuống.

“Có thể giúp ta làm một chuyện không?”, Liễu Triều Hoa ngẩng đầu hỏi.

“Làm được ta sẽ làm”.

Tước Nhiên gật đầu, Liễu Triều Hoa bảo nàng xuống lầu lấy giấy bút, trên giường hạ xuống một cái bàn thấp. Liễu Triều Hoa cầm lấy giấy bút, ở trong đầu suy nghĩ đến hình dạng xe lăn, chậm rãi vẽ ra trên giấy, vẽ hồi lâu, mắt mấy tờ giấy vẫn không thể vẽ ra hình dạng khiến nàng hài lòng. Tước Nhiên bên cạnh nhìn không nói: “Có phải người đang nghĩ nên gắn thêm bánh xe bên dưới cái ghế?”

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu, trong mắt có chút kinh ngạc, gật đầu: “Làm sao người biết?”

Tước Nhiên khẽ nhìn nàng một cái: “Người cũng đã vẽ mắt mấy tờ giấy một cái ghế phía dưới gắn bánh xe rồi. Ta nói, người cũng đừng vẽ nữa, vẽ rồi lại vẽ cũng chẳng được gì. Trực tiếp đưa cho thợ thủ công dưới núi làm không phải tốt hơn sao?”.

Liễu Triều Hoa đột nhiên cười một tiếng, nàng đúng là đã quên, kỹ nghệ phải có chuyên môn, thật đúng là tự cho bản thân làm nhân vật nữ chính vạn năng rồi.

Tước Nhiên mím môi cười một tiếng, nói: “Sáng ngày kia, chúng ta tìm cơ hội gặp Chương môn nói chuyện một chút, để ta xuống núi tìm cho người một người thợ thủ công. Hiện tại mới mười lăm tháng chín, cách mừng mười tháng mười còn xa, nếu như làm được, người có thể ngồi xem bọn họ tranh tài rồi”.

Liễu Triều Hoa nghe vậy niềm vui sướng trong lòng nhẹ nhàng tràn, nếu có xe lăn, có thể nàng sẽ bước được nhiều hơn một bước đến với tự do.

9. Chương 9: Quả Càn Khôn Đại Hỷ

Xe lăn mà Liễu Triều Hoa muốn không thể để người dưới núi làm, mà phải trực tiếp giao cho đệ tử chuyên quản việc chế luyện pháp khí ở Nhân Nguyên Phong. Chưa đầy nửa tháng chiếc xe lăn như sở nguyện của Liễu Triều Hoa đã được bọn họ hoàn thành.

Nhân Nguyên Phong làm cho Liễu Triều Hoa một chiếc xe lăn chắc chắn mà thoải mái, hai sườn là hai bánh xe to, bên cạnh còn có bánh xe nhỏ chống đỡ trước sau, như vậy giải quyết ổn thỏa vấn đề khiến Liễu Triều Hoa băn khoăn. Điều khiến Liễu Triều Hoa kinh ngạc hơn cả là bên tay vịn còn lắp thêm trận pháp, trong trận pháp lại trang bị linh thạch, miễn là linh thạch có linh lực, Liễu Triều Hoa chỉ cần khởi động trận pháp là có thể khiến xe lăn tự động bay lên, chậm rãi tiến về phía trước, hoặc là đổi hướng.

Liễu Tân Chi thực cao hứng, nhìn tiểu nữ nhi ngồi trên xe lăn gương mặt thắm lộ nét vui vẻ, ngoắc ngoắc ý gọi nàng tới, kéo tay Liễu Triều Hoa, lại rút từ túi Càn Khôn trong tay áo một khối tinh thạch trân quý đem đặt vào tay nàng: “Giữ lấy, vạn nhất linh thạch không có linh lực, con sử dụng cái này thay cho nó”.

Một bên, Liễu Triều Dương đỏ mắt nhìn. Thượng phẩm tinh thạch, dù nàng cũng có một cái nhưng là bảo bối cất kỹ tận đáy hòm!

“Phụ thân, túi này có thể chứa rất nhiều đồ vật to nhỏ hẳn phải rất quý giá nhỉ?” – Liễu Triều Hoa trân trọng nhận lấy tinh thạch, đồ vật trân quý như vậy, nàng thật không biết nên cất vào đâu.

Liễu Tân Chi cười, xoa đầu Liễu Triều Hoa: “Nếu thích, phụ thân cho con một cái”.

Ánh mắt Liễu Triều Hoa phút chốc lóe sáng, nhìn Liễu Tân Chi tràn ngập mong đợi, túi Càn Khôn trong truyền thuyết, mình cũng có thể sở hữu một cái!

Liễu Tân Chi nắm chặt lòng bàn tay, lúc xòe tay ra liền xuất hiện một cái túi nhỏ đen thui nằm yên ở lòng bàn tay của hắn.

“Sau khi trích máu nhận chủ, túi Càn Khôn này có thể dùng được”.

Mắt Liễu Triều Dương càng thêm đỏ, miệng thét lên: “Phụ thân thiên vị!”.

“Nếu người có thể giành được đầu bảng, phụ thân cho người một quả giới tử” – Liễu Tân Chi liếc nàng một cái, thản nhiên đem mấy lời bất mãn của Liễu Triều Dương át xuống.

Nhưng sự căm phẫn lúc trước của Liễu Triều Dương bỗng nhiên biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên ý mừng, thấy phải lắm, còn hơn muối muối vô tích sự, nàng chính là tự mình nỗ lực đạt được mọi thứ. Nhìn lướt qua Liễu Triều Hoa, Liễu Triều Dương không khỏi cảm thấy thực tự tin.

Liễu Triều Hoa không để tâm ánh mắt trịch thượng của Liễu Triều Dương, lựa những món ngon trên bàn ăn gấp vào bát cho Liễu Tân Chi. Ánh mắt Liễu Tân Chi càng thêm hiền từ, nhắc đĩa ăn hết đồ ăn nữ nhi đưa đến.

Chưa đầy một tháng, Liễu Triều Hoa liên tiếp nhận được ba món bảo bối, Liễu Tân Chi không khỏi nóng ruột lo lắng, không yên tâm cho Tước Nhiên đem nàng đi dạo khắp nơi, nhưng xem nàng tự đi qua đi lại vài lần cũng không có vấn đề liên dần dần an lòng, dù sao những bảo vật kia cũng có thể đổi giúp nữ nhi của hắn ba lượt tính mạng. Nghĩ vậy Liễu Tân Chi liền an tâm lắm, thôi thì tùy ý Liễu Triều Hoa đi.

Chỉ là có hai nơi, Liễu Tân Chi tuyệt đối không cho Liễu Triều Hoa lui tới.

Một là núi Thanh Nguyên, nơi này bị Dịch Cư hạ cấm chế cực mạnh, Liễu Triều Hoa có muốn đi cũng không đi được. Hai chính là sau núi Chính Nguyên Phong. Nguyên nhân vì sao, Liễu Tân Chi cũng không giải thích nhiều, chỉ nói Liễu Triều Hoa nhất định không được tới đó.

Liễu Triều Hoa đương nhiên chấp thuận, ăn cơm xong, hứng thú bưng bưng bắt Tước Nhiên đẩy ra sau núi Tiểu Thiện đi dạo.

Tước Nhiên nhìn Liễu Triều Hoa hớn ha hớn hở, liền hỏi: “Chưởng môn nói với người chuyện gì vậy?”.

“Cho phép ta ban ngày ra ngoài đi dạo” – Liễu Triều Hoa ý mừng lan ra cả đuôi mày khóe mắt.

“Vậy thì chỗ nào trên núi Thiên Nguyên cũng có thể đi dạo được rồi sao?” – Tước Nhiên đẩy nàng đi vào một con đường mòn, đường nhỏ có điểm không bằng phẳng khiến Liễu Triều Hoa ngồi ở xe lăn cũng bị xóc nảy.

“Không, núi Thanh Nguyên với đằng sau núi Chính Nguyên Phong chúng ta không được đến” – Nàng cảm giác như mình là chú chim nhỏ sổ lồng, thể xác và tinh thần đều tự do tự tại.

Tước Nhiên chợt dạ, giúp Liễu Triều Hoa đi du lãm chơi đùa đến tận khi trời sắp tối mới thúc giục Liễu Triều Hoa đã mệt lử trở về.

Trên đường về, mưa bụi lất phất, hạt mưa li ti liên tục rơi trên người, Liễu Triều Hoa hãy còn vui vẻ, ngẩng mặt lên trời bỗng nhiên thờ dài một một tiếng.

Tước Nhiên mở ra từ bánh xe phụ bên lưng ghé dựa một chiếc ô hoa màu xanh che cho Liễu Triều Hoa, giọng hơi trách móc: “Đang vui vẻ, thờ dài nào nuốt cái nỗi gì”.

Liễu Triều Hoa vẫn ngẩng đầu như vậy, chỉ là lọt vào tầm mắt không phải là bầu trời mịt mù mà là chiếc ô màu xanh xanh in những bông hoa ngọc lan trắng tinh: “Không có gì, chỉ là không biết những ngày như thế này có thể kéo dài bao nhiêu lâu”. Trời sinh không thể bước đi, lại thêm hai chân bị nguyên rửa, nàng mỗi lần có thêm một tuổi đều là may mắn không ngờ.

Tước Nhiên chớp chớp mắt, giấu đi ánh nhìn có chút mờ mịt, bàn tay nắm xe lăn bỗng nhiên xiết chặt, muốn nói điều gì lại thôi.

“Chúng ta về thôi” – Liễu Triều Hoa cúi đầu, lọn tóc mềm mại trượt qua bả vai, hôm nay mưa thật là lâu, ngay cả chớp mũi cũng phẳng phất cảm thấy hơi lạnh lạnh.

“Được”- Tước Nhiên đáp, lại nói: “Ngày mai đến núi Nhân Nguyên đi, ta nghe Liễu Triều Dương nói ở đó có rừng dâu rất ngọt.”

“Người bị Triều Dương lừa rồi, nàng làm sao lại đi nói cho người biết, có khi nào còn nói cho người biết bên đó có một con chim biết nói tiếng người không?” – Ánh mắt treu ghẹo của Liễu Triều Hoa làm cho hai gò má như bạch ngọc của Tước Nhiên nhiễm một tia đỏ ửng.

Tước Nhiên không đùa nữa, Liễu Triều Hoa cũng không muốn chọc nàng thêm, sờ thử túi Càn Khôn bên hông, lại cẩn thận cất lại, lòng thổn thức. Nơi nàng so với thời đại nàng từng sống trước kia còn tiến bộ hơn.

10. Chương 10: Nỗi Kinh Sợ Trong Rừng Rậm

Càng gần cuộc tranh tài vào ngày mười tháng mười, Liễu Triều Dương luyện công càng chăm chỉ. Càng Uyển vì vậy mà bận rộn đến mức chân không chạm đất, người rảnh rỗi cũng chỉ có mỗi Liễu Triều Hoa cùng Tước Nhiên, hai người ăn cơm xong, chặm rãi ở phía sau núi Tiểu Thiện ngắm cảnh.

Trong rừng đường nhỏ nhấp nhô không bằng phẳng khiến Liễu Triều Hoa ngồi trên xe lăn không được thoải mái, Tước Nhiên đang đẩy xe lăn thì dừng lại, đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Liễu Triều Hoa, kéo ra hai cái giây nịt an toàn bằng da trâu do Liễu Triều Hoa tự mình thiết kế cài vào cho nàng rồi nói: “Trên đường xóc nảy, để ta cài vào cho”.

Liễu Triều Hoa cười một tiếng, tự mình cài vào một cái nói: “Nói lỏng một chút”.

Tước Nhiên ngẩng đầu liếc qua Liễu Triều Hoa một cái, không nói gì nhưng vẫn đem giây nịt an toàn nới lỏng một chút, xong xuôi mới đứng lên một lần nữa đi tới phía sau Liễu Triều Hoa: “Có đường tắt đi đến núi Chính Nguyên Phong không?”

Liễu Triều Hoa khẽ trầm mặt, nhẹ giọng mở miệng nói: “Đừng đi đến đó, phụ thân ta không cho. Nếu ý người là muốn ăn quả dâu..., để ta nói Triều Dương mang cho người một ít”.

Tước Nhiên dừng lại, nhìn Liễu Triều Hoa một cái, khẽ nhú mày như có chút không vui: “Không cần”.

“Tước Nhiên”, Liễu Triều Hoa từ xe lăn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt thản nhiên khiến cho Tước Nhiên không dám nhìn thẳng: “Ta có lập trường của ta”.

Tước Nhiên yên lặng, bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi qua mặt, Liễu Triều Hoa nhắm hai mắt lại, dùng tay áo che mặt để tránh hạt cát thổi vào mắt. Xen lẫn trong tiếng cuồng phong vù vù, nàng mơ hồ nghe thấy được Tước Nhiên nói gì đó, chẳng qua là gió quá lớn, tiếng nói nhẹ của Tước Nhiên như bông bành đung đưa trong gió tản ra nghe không được rõ ràng lắm.

“Ta cũng vậy... lập trường...”.

Liễu Triều Hoa buông tay xuống, khẽ dụi mắt, nhìn về phía Tước Nhiên, cảm thấy hơi có lỗi hỏi: “Tước Nhiên, người mới vừa nói gì? Ta không nghe rõ”.

Tước Nhiên mỉm cười, đẩy Liễu Triều Hoa đi về phía trước: “Ta không nói gì, là tiếng gió thôi”.

“Ngọn gió này thật kỳ quái”, Liễu Triều Hoa lẩm bầm một câu, trong lòng hơi hơi cảm thấy cổ quái, đang muốn gọi Tước Nhiên đẩy nàng quay về, xe lăn lại ngừng lại, Tước Nhiên khẽ nhíu mày, hai mắt ngưng tụ còn tỏ vẻ thật tình hỏi: “Tại sao cảm thấy ngọn gió này kỳ quái?”.

“Không được tự nhiên”, Liễu Triều Hoa nói ra cảm giác của mình.

“Cái gì không được tự nhiên?”.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt, hai tay nhẹ nhàng giang ra, giống như đang ôm lấy thiên nhiên: “Gió là tiếng nói của thiên nhiên, từ xa thổi đến gần khiến nhánh cây rung động, lá rụng, còn có tiếng gió vù vù. Gió từ biển rộng thổi đến sẽ mang theo mùi vị mặn mặn của nước biển, từ đầm lầy thổi đến lại mang theo một chút mùi vị của bùn đất, từ giữa núi rừng thổi đến sẽ mang theo mùi vị nhẹ nhàng trong lành”.

“Nhưng mà...”, Liễu Triều Hoa quay đầu lại nhìn Tước Nhiên Liễu: “Ngọn gió vừa rồi tựa như dưới đất thổi lên, ta không cảm giác được gì cả”.

Tước Nhiên Liễu ánh mắt như có chút mê hoặc: “Có phải người nghĩ nhiều rồi không, ta không cảm thấy nó mất tự nhiên. Người...”, câu nói tiếp theo của Tước Nhiên bỗng nhiên dừng lại, tầm mắt dừng tại một điểm bên rìa con đường nhỏ.

Liễu Triều Hoa nhìn theo tầm mắt của nàng thì thấy một thứ gì đó tựa như một viên trân châu màu đen to bằng đầu ngón tay cái nằm yên trong bụi cỏ.

Tước Nhiên đẩy Liễu Triều Hoa đến bên cạnh hạt châu, bước về trước khom lưng định nhặt lên, Liễu Triều Hoa trong lòng cảm thấy quái dị, đang muốn mở miệng ngăn cản, ngón tay trắng nõn của Tước Nhiên đã đụng phải hạt châu, đột nhiên mặt đất dưới chân Tước Nhiên và Liễu Triều Hoa kịch liệt chấn động. Liễu Triều Hoa nhắm mắt lại, hai tay gắt gao nắm chặt tay vịn của xe lăn, nàng cảm thấy thân thể của mình giống như bị tảng đá nặng nghìn cân đè xuống, có một lực hút mạnh mẽ từ dưới đất kéo nàng xuống, hắc quang lóe lên, Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngất đi lúc nào không biết, tay phải bị một người nắm lấy thật chặt, nàng cảm thấy trọng lực mạnh đến không thể kháng cự được giống như là rơi xuống động sâu không đáy rồi rơi thẳng xuống phía dưới.

Vào giờ khắc này, trong lòng Liễu Triều Hoa vô cùng kỳ vọng hai chân của mình có thể bước đi được, như vậy ít nhất còn có thể hi vọng khi này, lúc mặt đất chấn động còn có thể bỏ chạy!

Cảm giác rơi thẳng xuống làm cho Liễu Triều Hoa thét chói tai, nỗi sợ hãi tràn ra toàn thân, tay phải bị kéo căng, sau đó Liễu Triều Hoa hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Liễu Triều Hoa mới cảm thấy tri giác đang dần dần hồi phục, đầu choáng váng giống như trong não toàn là bột nhão, chóp mũi có chút lạnh lẽo, nàng khẽ hé mắt, ánh sáng nhàn nhạt khiến cho Liễu Triều Hoa có chút hoảng hốt, cổ nén sự choáng váng, một hồi sau Liễu Triều Hoa mới ý thức được bản thân đã rơi xuống một mảng rừng rậm, bên người là từng đám rễ cây đan xen, những cây cổ thụ cao chọc trời chỗ nào cũng có, chạc cây cứng cáp dày đặc che khuất bầu trời, bầu trời giống như bị nhuộm bởi một màu xanh lục.

Từng tia sáng nhẹ nhàng chiếu xuống qua các khe hở giữa vòm lá dày đặc, quang cảnh chung quanh u ám khiến cho Liễu Triều Hoa không thể đoán được hiện tại là lúc nào. Xa xa một tiếng chim hót ngắt trời vang

lên, rừng rậm vì vậy dần dần trở nên náo nhiệt, thỉnh thoảng nghe thấy có tiếng dã thú gầm thét phảng phất đâu đây, điều này làm cho Liễu Triều Hoa cảm thấy khủng hoảng.

Xe lăn của nàng cũng cùng nàng rơi xuống rừng cây này, trong rừng không có đường, cho nên xe lăn cũng không thể đi được, Liễu Triều Hoa vốn định bỏ luôn xe lăn dựa vào hai tay gắng hết sức bò đi, nhưng mà đột nhiên, nàng nhớ tới xe lăn của mình có yểm pháp trận!

Miền là trong khoảng không cao hai thước, dù là rừng rậm cũng có thể đi qua được.

Biện pháp vừa nghĩ ra này khiến cho trong lòng Liễu Triều Hoa mừng như điên, kích động run rẩy, nàng vội bỏ dây nịt an toàn Tước Nhiên cài vào lúc này, tự mình ngồi dậy, gắng sức đem xe lăn dựng lên, sau khi thở hổn hển mấy hơi, từ từ bò lên ngồi xong, Liễu Triều Hoa ổn định hô hấp, đầu ngón tay khẽ run vừa vuốt ve vừa lần theo hình vẽ mà mô phỏng lại pháp trận.

Pháp trận vốn u ám, theo sự di chuyển của đầu ngón tay Liễu Triều Hoa dần sáng lên, cuối cùng, khi đầu ngón tay Liễu Triều Hoa đem pháp trận mô phỏng lại toàn bộ một lần, chiếc xe lăn nàng đang ngồi từ từ lơ lửng, nàng không chế xe lăn lơ lửng đến nơi cao khoảng chừng một thước, lựa chọn một phương hướng từ từ đi tới.

Đang lúc Liễu Triều Hoa ngồi trên xe lăn khẽ thở phào nhẹ nhõm, cách phía trước hơn mười thước có một nhánh cây to lớn vươn ra, nhưng khiến cho Liễu Triều Hoa cảm thấy kinh hãi không phải là nhánh cây, mà là một con Cự Mãng thân màu xanh biếc đang quấn quanh nhánh cây!

Con Cự Mãng vắt vèo trên nhánh cây há miệng, ngẩng đầu đối mặt với tầm mắt của Liễu Triều Hoa, con người màu hổ phách lạnh lẽo như băng, cái lưỡi màu lam ướt át nhẹ nhàng phát ra âm thanh khè khè.

Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy dựng tóc gáy, cảm giác lạnh lẽo từ sống lưng lan ra toàn thân!

Liễu Triều Hoa dừng xe lăn lại, để cho xe lăn vẫn duy trì trạng thái lơ lửng, quan sát khoảng không gian bên dưới Cự Mãng, hiển nhiên không đủ để xe lăn đi qua, hơn nữa Cự Mãng cũng sẽ không để Liễu Triều Hoa đi qua ngay sát phía dưới miệng nó.

Như vậy... Liễu Triều Hoa liếc mắt nhìn không gian phía trên Cự Mãng, ít nhất phải cách Cự Mãng khoảng ba bốn thước mới có thể an toàn. Nhưng mà... nàng đang ở trong linh thạch trận pháp trên xe lăn, lúc tranh sáng tranh tối hiển nhiên là sắp hết hiệu lực, nếu như thi triển trận pháp trên linh thạch một lần nữa, cần có thời gian, mà trong lúc đó Cự Mãng hoàn toàn có khả năng từ trên cây lao tới đánh về phía Liễu Triều Hoa.

Phải liều mạng! Liễu Triều Hoa cắn răng một cái, hai bàn tay nắm chặt, đầu ngón tay trắng bệch. Nàng sẽ không chết ở chỗ này!

11. Chương 11: Trốn Thoát Khỏi Miệng Mãng Xà

Con Cự Mãng màu xanh biếc từ từ ngẩng đầu, tròn mắt màu hổ phách lạnh lạnh nhìn chằm chằm Liễu Triều Hoa, cái lưỡi màu lam phun ra từng tiếng khè khè, nó từ từ động dậy, giống như là muốn từ trên cây bổ tới phía Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa kinh hãi nhìn con Cự Mãng dài ít nhất mười thước đang động dậy thân thể, nhìn có vẻ chậm chạp, kì thực tốc độ bò xuống từ trên cây vô cùng nhanh. Tóc gáy nàng dựng đứng hết cả lên, nhất là đối mặt với con người màu hổ phách của nó, thái dương thoáng chốc đổ mồ hôi lạnh. Cự Mãng màu xanh biếc há cái miệng to như chậu máu, một luồng tanh hôi xông thẳng vào mũi, Liễu Triều Hoa kinh hồn bạt vía tay chân run rẩy thi triển pháp trận của xe lăn, thoáng cái cả người cả xe nâng lên độ cao hơn ba thước.

Tiếc rằng tốc độ xe lăn có hạn, khi Liễu Triều Hoa phóng qua, chân nàng sát với con Cự Mãng bên dưới, cái miệng to như chậu máu của nó thiếu chút nữa cắn trúng hai chân Liễu Triều Hoa.

Mắt thấy con mồi bỗng nhiên xông lên trời, Cự Mãng khẽ ngẩng người, cái đầu màu xanh biếc xoay chuyển, con người màu hổ phách nhìn chằm chằm Liễu Triều Hoa, đang lúc trong lòng nàng âm thầm vui sướng vì mới từ trong hiểm cảnh tránh thoát một kiếp. Cự Mãng bỗng nhiên bắn người lên không, giống như lò xo

búng lên từ mặt đất, mở ra khuôn miệng to như chậu máu thẳng tắp hướng về phía Liễu Triều Hoa trên không trung lao tới.

Liễu Triều Hoa hét lên một tiếng, trong lòng sợ hãi vô cùng, xe lăn làm cho nàng thoảng cái vọt lên vị trí cao nhất có thể trên không trung rồi nhanh chóng bay về phía trước. Thậm chí Liễu Triều Hoa có thể cảm giác được hàm răng nanh của con Cự Mãng mang theo mùi máu tanh hôi thối xẹt qua sát sau lưng nàng.

Có câu “họa vô đơn chí”, trong lúc chưa hết kinh hãi Liễu Triều Hoa vô tình phát hiện tia sáng của pháp trận trên tay vịn của xe lăn giống như lò điện xẹt xẹt, linh thạch trong trận pháp lúc sáng lúc tối, nỗi kinh hãi ập đến khiến Liễu Triều Hoa muốn hét ra tiếng!

Mà con Cự Mãng xanh biếc làm Liễu Triều Hoa kinh hãi kia hai lần công kích không thành, hiển nhiên đã nổi giận, tăng hết tốc độ, giống như dòng sức lực của toàn bộ thân thể nó đuổi sát theo nàng.

Lúc này Liễu Triều Hoa nghĩ có đổi lại linh thạch cũng không kịp nữa rồi, trong lòng lạnh đi, chẳng lẽ nàng thật sự phải chết ở chỗ này sao?!

Xe lăn lúc này vô cùng không ổn định, Liễu Triều Hoa kinh hãi nhưng vẫn cố gắng khống chế xe lăn tránh qua cây đại thụ phía trước, còn chưa kịp tiếp tục phản ứng, vừa vòng qua cây đại thụ, đập vào mặt nàng là một khối đá khổng lồ!

Dựa theo tốc độ lúc này của xe lăn, nhất định là tránh không thoát, Liễu Triều Hoa trong lòng lạnh như băng, một ý niệm nổi lên trong đầu, lần này không ngã vỡ đầu mới là lạ!

Xem ra thật có lợi cho con Cự Mãng kia!

Mặc dù sợ hãi lần không cam lòng, Liễu Triều Hoa biết chẳng mấy chốc nàng sẽ đâm đầu vào khối đá khổng lồ này.

Nắm chặt hai mắt, nàng thầm cầu nguyện, kiếp sau nàng nhất định phải có thể chạy bằng hai chân!

Không như tưởng tượng, một cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đến, Liễu Triều Hoa giống như là bị rơi vào một tầng lá mỏng. Tiếp theo là cảm giác rơi xuống quen thuộc, ùm một tiếng, Liễu Triều Hoa chập vọt rơi vào đầm nước, không kịp hô hấp nên bị sặc mạnh hai lần, mặt nàng như bị sung huyết, ý chí sống còn khiến nàng vội vàng mở ra hai cái giây nịt an toàn của xe lăn, cố gắng nhớ lại động tác bơi lội kiếp trước đã học, tiếc rằng hai chân không thể nhúc nhích, giống như là hai cái đuôi vô dụng kéo cả người nàng xuống.

Liễu Triều Hoa cố gắng mở mắt trong nước, liều mạng vung vẩy hai tay, khát vọng hít thở và bản năng sinh tồn không ngừng nổi dậy chiếm cứ đầu óc nàng!

Đột nhiên một bộ lông trắng như tuyết phiêu diêu lay động xuất hiện trong tầm mắt Liễu Triều Hoa, nàng theo bản năng vươn tay siết chặt đám lông kia và kéo xuống, phát hiện thân thể mình dễ dàng di chuyển về phía mặt nước hơn nhiều.

Trong lòng vui mừng vô cùng, khát vọng được hít thở gần như muốn nổ tung trong lồng ngực khiến cho Liễu Triều Hoa dùng sức siết chặt đám lông trắng như tuyết này và liên tục kéo xuống, rốt cục ngay giữa ranh giới sống chết nàng trôi lên khỏi mặt nước, trong lòng cực kỳ vui sướng, Liễu Triều Hoa nửa người nổi lơ lửng ở trên mặt nước mà chậm rãi hít thở.

Lúc này nàng lại không thể nào mở mắt, lôi kéo bộ lông trong tay, theo nó bơi về phía trước, rốt cục vào lúc có thể hơi hé mắt ra được, cả người đụng vào một tảng đá cứng rắn, xem ra đã đến bờ của đầm nước. Liễu Triều Hoa hai tay khoác lên trên bờ, nửa người trên gục lên mặt đất thở hổn hển.

Một lát sau hơi thở từ từ chậm lại, Liễu Triều Hoa dùng tay áo ẩm ướt lau mắt một chút, đập vào mắt nàng chính là một hang đá được ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa từ mặt nước phản chiếu lấp lánh, mặt đất bên dưới Liễu Triều Hoa phủ đầy tuyết trắng. Nàng từ từ ngẩng đầu nhìn về phía màn tuyết trắng, chỉ trong một lát liền sững sờ ngay tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin và cực kỳ khiếp sợ!

12. Chương 12: Tình Cờ Gặp Lão Hồ Yêu

Nàng từ từ ngẩng đầu nhìn về nơi xuất phát của đám tuyết trắng, chỉ nhìn một cái liền sững sờ ngay tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được và cực kỳ khiếp sợ!

Chỗ đó có một lão nhân vẻ mặt điềm tĩnh đang tựa lưng vào vách hang đá lẳng lặng ngồi, chòm râu trắng như tuyết từ trên mặt lão mọc dài đến mức phủ kín bề mặt hang đá. Liễu Triều Hoa chỉ có thể nhìn rõ mũi của lão cùng với cặp mắt an tĩnh lúc này đang nhắm lại.

Còn có... trên đỉnh đầu lão là hai cái tai lông xù to lớn mềm mại như nhung đang khẽ rũ xuống.

Trong lòng nàng như có cái gì đó rơi xuống bộp một tiếng, Liễu Triều Hoa nắm mấy sợi râu của lão, nhìn đôi tai lớn trắng mượt mà kia mà ngơ ngẩn cả người. Ánh sáng dịu dịu yếu ớt chiếu xuống từ đỉnh hang khiến cho lão hồ yêu đang an tĩnh nằm ngủ kia như đắm chìm trong một quang sáng tinh khiết nhu hòa.

Liễu Triều Hoa theo bản năng kiểm chế hô hấp của mình, sợ rằng chỉ cần động tĩnh của nàng hơi lớn một chút sẽ kinh động lão hồ yêu đang an tĩnh ngủ trong quang sáng tinh khiết kia.

Hắt xì! Một luồng khí lạnh lạnh thổi tới, Liễu Triều Hoa cảm thấy mũi hơi ngứa, nhin không được liền hắt hơi một tiếng. Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng đưa tay che kín miệng mũi, ánh mắt tràn đầy bất an nhìn về phía đôi mắt đang an tường nhắm lại của lão hồ yêu.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua giống như dòng cát chảy xuôi, Liễu Triều Hoa nín thở hồi lâu, rốt cuộc nhìn về mặt lão hồ yêu vẫn an tường ngủ như lúc nãy mới dám nhẹ nhàng thở ra. Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng gục ở trên bờ nghỉ ngơi một chút, sau đó thật sự không chịu nổi nước lạnh như băng trong hồ, nàng dùng hai tay chống đỡ, bò lên bờ một cách khó nhọc.

Lúc thân thể nàng thoát khỏi nước hồ lạnh như băng, Liễu Triều Hoa cảm giác cả người mình mất hết sức lực, hơn nữa do lúc nãy liên tục bị kinh hãi nên bây giờ căng thẳng trong lòng vừa buông lỏng, nàng chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi vô lực, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích dù chỉ một chút. Bộ lông mềm mại thật dày của lão hồ ly trải dưới thân thể, Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn thoáng qua lão thấy đôi phương vẫn an tĩnh như cũ, không nhin được cuộn một tầng lông thật dày bọc cả người mình lại để ngăn cái lạnh. Nàng khẽ cọ cọ hai má vào bộ lông tuyết trắng kia, trong lòng tự nhắc nhở chính mình không nên ngủ, chỉ cần hơi nhắm mắt là được rồi.

Tuy nhiên chịu không nổi cảm giác buồn ngủ kéo đến, Liễu Triều Hoa một lát sau liền rơi vào giấc ngủ.

Trên nóc hang từng tia sáng mỏng manh dịu dịu khẽ chấp chờn, đôi tai lớn đang đắm chìm trong tầng sáng nhẹ nhàng run rẩy sau đó dựng thẳng lên, đôi mắt vốn đang an tường nhắm lại giờ chậm rãi mở ra, một tia lưu quang màu vàng kim ẩn hiện, đôi con ngươi xinh đẹp nhìn chăm chú vào Liễu Triều Hoa đang ngủ say ở bên trong chòm râu tuyết trắng.

Liễu Triều Hoa trước khi rơi vào mộng đẹp tựa như cảm giác thấy có thứ gì đó mềm mại nhẹ nhàng bao trùm lên người mình, thân thể thoáng cái liền ấm áp lên. Trong đầu hiện lên một tia sáng yếu ớt, nghĩ phải nắm bắt được cái gì đó nhưng một giây sau nàng không tìm được mà rơi vào mộng đẹp.

Cho đến khi cơn ngủ say qua đi, Liễu Triều Hoa dần dần khôi phục ý thức mới cảm giác được có một ánh mắt ôn nhu đang nhìn chăm chú vào mình, nàng hơi ngẩn ra, từ từ mở mắt, ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt của lão hồ yêu.

Liễu Triều Hoa thề rằng cặp mắt kim quang lưu chuyển kia là ánh mắt mỹ lệ nhất nàng từng gặp, ánh mắt dịu dàng lay động, ôn nhu mà rực rỡ, cho dù là bầu trời đêm đầy sao cũng không đẹp bằng ánh mắt chói sáng mê người kia.

Nhất là đôi con ngươi trong trẻo kia, vừa chất chứa buồn vui, lại mang theo vẻ bình tĩnh giống như đã thấu hiểu tất cả mọi chuyện.

Liễu Triều Hoa nhìn lão, trên mặt hiện lên vẻ u mê.

Đôi tai mềm mại của lão hồ yêu nhẹ nhàng rung động: “Hậu bối, ngươi còn nhìn lão phu như vậy, lão phu sẽ tưởng là mình đã thi triển mị thuật rồi mất”.

Những sợi râu mềm mại trắng như tuyết tựa như có ý thức tự chủ, khi Liễu Triều Hoa ngẩng đầu liền nhẹ nhàng từ đầu vai nàng chảy xuống. Một màu đỏ ửng từ cằm cổ trắng nõn từ từ lan ra khuôn mặt Liễu Triều Hoa, hai gò má nàng phảng phất như bị nhuộm bởi ánh bình minh trông thật khả ái động lòng người.

“Ta... chà, là đôi mắt của người quá đẹp”, Liễu Triều Hoa từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên lời nói ngắt ngứ nhưng lại nói ra lời thật lòng.

Khuôn mặt bị che kín bởi râu mép của lão hồ yêu khẽ run lên, Liễu Triều Hoa dường như nhìn thấy nụ cười nhu hòa của lão.

“Người sao lại ở đây...?”, lời vừa ra khỏi miệng Liễu Triều Hoa liền lập tức hối hận, ở đây là Thiên Nguyên tông, mà cửa vào nơi này quả thực đạt đến mức độ bí mật không thể tưởng tượng nổi, bố trí như vậy hiển nhiên là không muốn cho người khác đi vào.

Có động cơ làm việc này, chỉ có người của Thiên Nguyên tông.

“Thủ hộ”, lão hồ yêu nhẹ giọng đáp, ánh mắt lão nhìn chăm chú vào Liễu Triều Hoa như ẩn chứa sự mừng rỡ.

Liễu Triều Hoa nhìn lão không nói gì, khó mà tưởng tượng lão hồ yêu muốn thủ hộ thứ gì. Nhất là ánh mắt an tường nhu hòa này của lão hồ yêu càng làm cho Liễu Triều Hoa thấy lòng nàng đau xót thậm chí hơi thất lại. Nhưng mà nếu nàng tiếp tục hỏi rõ ràng nguyên nhân, không khéo... nàng sẽ xúc động mà làm ra chuyện bất lợi với Thiên Nguyên tông mất.

Thiên Nguyên tông là nhà của nàng. Liễu Triều Hoa bối rối áy náy cúi đầu, cảm thấy ánh mắt nhìn mình chăm chú của lão vẫn nhu hòa như cũ, trong lòng nàng lại dâng lên sự hổ thẹn.

Ừ ừ, âm thanh phát ra từ bụng Liễu Triều Hoa vang lên phá vỡ sự yên lặng, vẻ đỏ ửng trên mặt nàng đã tiêu tán giờ lại nổi lên rõ ràng. Nàng xấu hổ ngẩng đầu nhìn lão hồ yêu một cái: “Hôm nay ta lạc đến đây, cơm tối còn chưa ăn”.

“Hậu bối người mới đói bụng một chút như vậy liền không chịu nổi ư?”, sắc mặt lão hồ yêu vẫn nhu hòa như cũ, nếu như không có chòm râu dài phủ kín mặt đất giống như tuyết trắng cùng đôi tai lớn mềm mại trên đỉnh đầu, khuôn mặt lão cũng hiền lành tựa như ông lão nhà hàng xóm vậy.

Lão hồ yêu nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào ánh sáng trên trần hang đá, nhẹ thở dài nói: “Lão phu đã đói bụng không biết mấy trăm năm rồi”. Hiện tại thời gian chịu đựng cảm giác đói bụng và cô tịch quá dài khiến lão cũng nhớ không rõ là đã bao lâu.

13. Chương 13: Hồi Tưởng Của Lão Hồ Yêu

Liễu Triều Hoa cảm thấy hơi nhói đau trong ngực, cảm giác chua xót tràn ngập trong lòng, hốc mắt đỏ lên, nàng chớp mắt mấy cái thật mạnh, cố giữ lại những giọt nước mắt trong suốt chỉ chực trào ra.

“Người muốn ăn cái gì không?”, Liễu Triều Hoa nhìn lão chờ đợi, ánh mắt đen ngập tràn sự dịu dàng thậm chí còn ánh lên vẻ mong đợi được bù đắp cho lão.

Lão hồ yêu cúi đầu nhìn xuống Liễu Triều Hoa đang nằm trong đám râu dài của mình trầm ngâm thật lâu, mới chép miệng nói: “Hậu bối à, lão phu vốn cũng chưa từng nghĩ muốn ăn cái gì, người hỏi như vậy làm ta nhớ tới những thứ đã ăn ngày trước, không khỏi có cảm giác đói bụng”.

Liễu Triều Hoa càng cảm thấy áy náy nhiều hơn, nàng cũng không rõ cảm giác áy náy mãnh liệt trong lòng mình từ đâu mà có, trong lúc còn chưa kịp nghĩ rõ ràng thì đã thốt ra một câu: “Người muốn ăn cái gì, ta cũng mang cho người”.

Lão hồ yêu nở nụ cười hòa ái, tựa như đang nhìn một hậu bối biết hiếu thuận, chòm râu mềm mại tựa như xúc tu của lão nhẹ nhàng dừng trên đầu Liễu Triều Hoa, thập phần quý mến mà cọ cọ vào: “Hậu bối, nói lời phải giữ lời, nếu không lão phu không khắc chế được cảm giác thèm ăn là sẽ ăn người mất đấy”.

Liễu Triều Hoa nhìn nụ cười hiền lành hòa ái của lão mà ngơ ngác gật đầu. Nàng vừa rồi có nghe lầm không? Lão hồ yêu này nói muốn ăn nàng?

“Nhưng mà ta có vẻ không thể rời khỏi đây được”. Liễu Triều Hoa trong lòng khẽ bất an, tìm không được thức ăn, hồ ly gia gia có khuôn mặt hiền lành này sẽ không thật sự xem nàng như bữa ăn mà nuốt mất chứ?!

Lão hồ yêu cười ha hả, chếp chếp miệng giống như là muốn phun thứ gì đó đang ngậm trong miệng ra. Chòm râu trắng như tuyết uốn lượn như xúc tu cuốn vật kia từ trong miệng lôi ra.

Liễu Triều Hoa đưa mắt nhìn lại, kia rõ ràng chính là hạt châu màu đen nàng vừa thấy lúc trước.

Khuôn mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc còn vẻ mặt lão hồ yêu lúc này thì như mấy vai phản diện đạt được ý đồ của mình trong phim ảnh, lão cười hắc hắc một tiếng: “May là lão phu thông minh, năm đó giấu hạt châu này trong bụng không để bọn họ cướp đi”.

Liễu Triều Hoa vốn cảm thấy hơi vui mừng nhưng ánh mắt thoáng chốc lại ảm đạm, cúi đầu trầm mặc một hồi mới nhẹ giọng hỏi: “Người... không hận bọn họ sao?”.

Lão hồ yêu hơi sững sờ, suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được “bọn họ” mà Liễu Triều Hoa ám chỉ là ai: “Hắc, hận cái gì chứ, tài nghệ không bằng người để cho bọn họ bắt tới đây, chẳng có gì để hận, lão phu cũng không phải quá kém, Chương môn năm đó của Thiên Nguyên tông còn suýt chết dưới tay lão phu đó! Để lão phu nói cho người, trận chiến năm đó đúng là đánh đến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, Thiên Nguyên tông phải đi gần như toàn bộ cao thủ tới bắt lão phu, ba bốn mươi cao thủ vây công lão mà không thành còn thay phiên nhau giao chiến... Cuối cùng tất cả cao thủ đều gục xuống dưới tay lão phu, không nghĩ tới bọn họ cũng thật hèn hạ, đến cuối cùng Chương môn mới xuất hiện, lão phu phải liều một thân tu vi mới hạ gục được Chương môn kia! Để lão phu từ từ tỉ mỉ kể cho người cuộc chiến năm đó, ...”.

Mặt Liễu Triều Hoa khẽ tối lại, theo như lời lão hồ yêu tường thuật, lão năm đó chính là một đại yêu quái nổi danh có bao nhiêu dũng mãnh, bao nhiêu khôn ngoan, dù bị đám tiểu nhân của Thiên Nguyên tông hèn hạ vây công mà cũng không rơi vào thế hạ phong, uy chấn bát phương, đánh gục tất cả tu chân giả* muốn bắt lão, còn thi triển toàn bộ bản lĩnh oai phong hùng dũng một đời hồ yêu của mình...

*Tu chân giả: người tu hành

Liễu Triều Hoa nghe lão hồ yêu càng nói càng lạc đề, mở đầu câu không phải là “ban đầu” cũng là “nhớ năm đó”, còn về trận đại chiến kia lại càng tỉ mỉ miêu tả đến mức lông mày giương cao như đang múa.

“Việc đó... Hồ gia gia? Rốt cuộc là vì sao mà người bị bắt?”. Liễu Triều Hoa nói ra vấn đề cốt lõi, cắt đứt hồi tưởng của lão hồ yêu, nếu lão tiếp tục nói nữa, nàng nghi ngờ mình rất có thể đói chết ở đây, sau khi chết đói cũng thuận tiện để lại thi thể cống hiến cho lão hồ yêu có bữa ăn no nê.

14. Chương 14: Lời Hứa Của Triều Hoa

Lão hồ yêu sững lại, trên mặt hiện lên vẻ mất hứng do bị cắt ngang, sau khi hiểu được vấn đề Liễu Triều Hoa đang hỏi, khuôn mặt già nua thể nhưng lại hơi hồng hồng, hai cái lỗ tai mềm mại trên đỉnh đầu lão run run, vừa rung đùi đắc ý vừa tỏ vẻ cao thâm lẩm bẩm nói: “Thời cơ chưa tới, không thể nói, không thể nói được”.

Liễu Triều Hoa cũng không vạch trần ý đồ trả lời cho có lệ của lão, chẳng qua khi nhìn lại hạt châu màu đen kia thì hơi cau mày nói: “Hôm nay rõ ràng ta ở ngọn núi phía sau núi Tiểu Thiện đi dạo, cũng vì Tước Nhiên vô ý nhặt được hạt châu này nên mới không hiểu sao tình cờ rơi vào đây. Chắc không phải là hồ gia người đem ta đến đây chứ?”, Liễu Triều Hoa gọi lão hồ yêu này là hồ gia gia một cách rất tự nhiên.

Đôi mắt màu vàng của lão hồ yêu ánh lên một tia kinh ngạc, lão rũ mắt xuống tựa như đang che giấu điều gì, hai cái tai lớn mềm mại giật nhẹ rồi dựng đứng lên, tỏ ra vừa nghiêm túc vừa cao thâm nói: “Không thể nói, không thể nói. Hậu bối, hạt châu này cho người, người cần phải hết lòng tuân thủ lời hứa của mình, nếu không lần sau gặp mặt lão phu nhất định sẽ ăn người cho đỡ thèm”.

Liễu Triều Hoa nghe vậy nghiêm túc nhìn vào đôi mắt vàng đẹp đẽ của lão hồ yêu, hoàn toàn không để trong lòng việc lão liên tục đe dọa sẽ ăn mình, tầm mắt nàng dừng lại ở hạt châu đang bị chòm râu tuyết trắng của lão cuốn tới, trong lòng băn khoăn rốt cuộc có nên nhận không? Nàng quả thật cảm thấy hơi sợ vật này.

“Đây là cái gì? ” Liễu Triều Hoa quyết định lên tiếng hỏi cho rõ ràng.

“Đây là Thổ Hành Châu, là nội đan của Thổ Hành Thú”, lão hồ yêu miễn cưỡng trả lời.

“Cách dùng như thế nào?”.

Nghe được nghi vấn của Liễu Triều Hoa, lão hồ yêu hơi giương mắt lên, nhìn thoáng qua nàng: “Nói cho người biết cũng vô dụng, dựa theo tu vi hiện tại của người, muốn sử dụng nó chờ tám kiếp sau đi”.

Sự thật chứng minh là lời nói thật luôn làm tổn thương người khác. Liễu Triều Hoa từ trước đến nay không mấy để ý đến việc đó, lúc này lại cảm thấy bản thân bị đả kích mạnh mẽ. Hiện tại nàng chỉ có thể cười khổ nói: “Vậy ta phải làm thế nào mới phát động được sức mạnh của nó?”.

Cái lỗ tai to của lão hồ yêu lại giật giật lần nữa, vẻ mặt có chút hoài nghi: “Người rốt cục có phải sinh ra ở tu tiên thế gia hay không vậy? Ngay cả điều này cũng không biết?”.

Liễu Triều Hoa cảm giác ngay cả cái lỗ tai lớn đang lay động của lão đều đang tỏ vẻ khinh miệt đối với mình: “Ta chính là sinh ra ở đây!”, mặc dù nàng đúng là tàn phế không tu tiên nổi, nhưng mà có thể dùng khinh bỉ nàng một cách rõ ràng như vậy được không?

“Thôi quên đi, quên đi, lão phu cũng không muốn so đo với tiểu bối như người, người nhanh nhanh quay về đi, lần sau mang đồ ăn tới cho lão phu là tốt rồi, người không cần lo lắng về Thổ Hành Châu, để lão phu phát động sức mạnh của nó là được rồi”, lão hồ yêu vốn dĩ tinh thần đang phấn chấn bây giờ hai lỗ tai mềm mại lại sụp xuống, ngáp một cái thật dài lắm bầm nói: “Thật là càng già càng vô dụng, mới nói mấy câu như vậy mà đã buồn ngủ rồi, nhớ năm đó a...”.

“Hồ gia gia! Xe lăn của ta còn đang chìm dưới đầm nước, không tìm được xe lăn, trở về sẽ khó nói chuyện với phụ thân ta”. Liễu Triều Hoa vừa nghe lão hồ yêu nói ra cụm từ “nhớ năm đó” liền vội vàng cắt ngang lời lão.

“Hả? Là cái ghế người vớt lại hả? Để lão phu tìm cho người”, chòm râu thật dài của lão hồ yêu lại dò xét khắp đầm nước, vừa tìm xe lăn vừa lăm bầm một cách kỳ quái: “Hậu bối bây giờ đúng thật là càng ngày càng kỳ quái, đi ra khỏi cửa còn mang theo cái ghế, thật là...”.

Liễu Triều Hoa tuy ngạc nhiên nhưng vẫn dứt khoát ngậm miệng đợi lão hồ yêu tìm ra xe lăn của mình.

“Ái chà, tìm được rồi hậu bối, có phải cái này không?”, hai sợi râu trắng kéo xe lăn của Liễu Triều Hoa ra khỏi mặt nước. Lão hồ yêu dùng chòm râu kéo cái xe lăn kỳ quái kia đến trước mặt mình, sau khi tò mò đánh giá một phen mới hoàn toàn hiểu ra, tỏ vẻ hưng phấn như hài tử nói: “Cái ghế này là dành cho người hai chân không thể đi lại được ngồi đúng không?!”.

Liễu Triều Hoa gật đầu, rất tự nhiên chỉ vào hai chân của mình, bình thản giải thích nghi hoặc cho lão hồ yêu: “Hai chân ta bẩm sinh đã không thể đi lại”, nàng tránh không nói hai chữ “tàn tật”.

Ai ngờ lão hồ yêu nghe xong lời của Liễu Triều Hoa lại đột nhiên biến sắc, vẻ mặt vội vàng nói: “Hậu bối, để lão phu xem hai chân của người!”.

15. Chương 15: Môi Hở Răng Lạnh

Hai sợi lông trắng tuyết nhanh chóng lướt nhẹ rồi cuốn lấy hai chân Liễu Triều Hoa, ống quần bị kéo lên một đoạn, đôi chân trắng nõn lộ ra, một hình vẽ màu đen bằng nửa hạt gạo hiện ra trước mắt lão hồ ly. Màu đen của nó giống như dùng mực nước đậm đặc vẽ lên vậy, hơn nữa nằm trên đôi chân trắng nõn càng có vẻ đối lập dễ thấy.

Nhãn lực của lão hồ yêu vô cùng tốt, tầm mắt hơi hơi dừng lại đã nhận ra được hình vẽ bằng nửa hạt gạo kia, đó là một con Phượng Hoàng bị vây trong bụi gai không thể cất cánh được! Phượng Hoàng cúi đầu kêu khóc, một vài giọt nước mắt màu đen lã chã rơi xuống từ khóe mắt mang vẻ mỉa mai.

“Hồ gia gia!”, Liễu Triều Hoa sợ hãi kêu lên một tiếng, nhìn vào mắt lão hồ yêu, lại thấy trong mắt lão tràn đầy vẻ mừng rỡ ánh lên trong đôi mắt màu vàng đẹp đẽ lại càng thêm sáng chói động lòng người!

Lão hồ yêu buông lỏng hai chân Liễu Triều Hoa ra, ngửa mặt lên trời cười to, từng tràng cười mừng như điên muốn xuyên thủng màng nhĩ nàng, lão cười một hồi lâu đến mức không thở nổi mới từ từ ngừng lại. Lão bây giờ giống hệt như một con hồ ly vừa trộm được gà đang nhỏ giọng cười cười.

Liễu Triều Hoa nhìn đôi tai lớn màu trắng bạc trên đỉnh đầu lão đang rung động, bỗng nhiên mở miệng, dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn nhìn thẳng lão hồ yêu nói: “Hồ gia gia, người biết chú thuật này là gì đúng không!”.

Lão hồ yêu như bị nghẹn họng, nhìn vẻ mặt chắc chắn của Liễu Triều Hoa, đôi mắt vàng xinh đẹp tròng lên còn lớn hơn cái chuông đồng, điệu cười chưa dứt của lão lại biến thành những tràng ho khan kịch liệt. Lão hồ yêu khụ khụ khó chịu, mắt chăm chú nhìn, thấy trên mặt Liễu Triều Hoa hiện lên chút ít vẻ áy náy, sự tức giận nhất thời dâng lên, đôi tai mềm mại như nhung dựng cao, cả giận nói: “Hậu bối, người rất đáng ghét! Lão phu cười kẻ lão phu, mắc mớ gì tới người! Mau rời đi!”.

Lão hồ yêu không thèm để ý đến sắc mặt kinh ngạc của Liễu Triều Hoa, phát động sức mạnh của Thổ Hành Châu, nhìn thấy Liễu Triều Hoa thất kinh kêu lên một tiếng rồi biến mất ngay tại chỗ, lúc này mới ngửa đầu nhìn lên trần hang đá, thở dài một hơi lẩm bẩm nói một mình: “Rốt cuộc cũng không chịu đựng nổi nữa à”, chỉ còn có ba năm, ba năm... hi vọng hẳn có thể chịu đựng được.

Ánh mắt lão chuyển hướng đến một bên của hang động, dời đi chòm râu đang phủ kín trên tuyết trắng, bên dưới chòm râu thể nhưng lại có vô số thi thể...

Đôi mắt vàng xinh đẹp khẽ nháy một cái, hiện lên một tia thương xót, vì bảo vệ thứ bên trong, không biết đã chết bao nhiêu Linh Thú Thần Điều.

Lão hồ yêu cho tới bây giờ thật ra cũng không phải là loại hồ ly thiện lương gì, lúc lão vừa tới đây, nơi này có một thần thú vạn năm khó gặp là Huyền Vũ sắp chết, Huyền Vũ hao hết linh lực nhìn thấy lão, chẳng qua cười cực kì bi thương liền chậm rãi nhắm lại hai mắt sớm đã không còn ánh sáng của nó, trên mặt còn mang theo nụ cười như được giải thoát, cái đầu lúc nào cũng ngẩng cao của thần thú rũ xuống mặt đất, mất đi toàn bộ sinh khí.

Lão hồ yêu cảm thấy đối phương chết thật tốt, vừa lúc giúp lão không cần phí sức lực, lão nhân lúc mình cảm thấy đối bụng không chút do dự xé thịt con thần thú kia nuốt vào bụng. Nhưng mà dần dần, ở trong hang động trống trơn, lúc cái gì cũng không có mà ăn, lão mới càng cảm thấy bi thương, đến nỗi cho dù chết đối lão cũng không muốn động đến những thi thể kia.

“Cuối cùng cũng công đức viên mãn rồi, các người mặc dù không chống cự, nhưng là lão phu kiềm chế được, cũng coi như đáp ứng tâm nguyện của các người”, lão hồ yêu nhẹ giọng lẩm bẩm. Sự thống khổ cả ngày lẫn đêm bị hút dần linh lực, cuối cùng cũng khiến lão thấy được hi vọng kết thúc.

Liễu Triều Hoa cảm thấy một trận mê muội rồi nàng bị một lực đạo ném ra khỏi hang ngầm, bị quăng trên mặt đất thảm hại, chiếc xe lăn của nàng cũng cùng bay ra rồi rơi ngay bên cạnh. Liễu Triều Hoa một tay chống xuống đất, một tay đỡ trán cố ngăn cảm giác choáng váng đầu óc, còn chưa cảm thấy thoải mái hoàn toàn thì đã nghe thấy bên tai từng tiếng kêu “Triều Hoa” vang lên dồn dập...

16. Chương 16: Môi Hở Răng Lạnh

Liễu Triều Hoa nhíu chặt mày, xoa thái dương, cố nén sự choáng váng trong đầu, kêu một tiếng: “Tức Nhiên”.

Cảm giác nhẹ lạnh lẽo từ trên huyệt thái dương truyền đến, một đôi tay đặt ở huyệt thái dương của Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng xoa: “Rất choáng váng sao?”.

Liễu Triều Hoa gật đầu, cảm giác được sự mát lạnh dần lan tỏa, cảm giác choáng váng trong đầu quả nhiên mất đi không ít, lúc này mới chậm rãi nói: “Tức Nhiên, sự tình hôm nay chớ nói cho cha mẹ ta”. Trong thanh âm lộ vẻ uể oải, còn có chút... lo lắng.

Đôi mắt Tức Nhiên ánh lên sắc lục quang, chợt hiện ra một tia kinh ngạc: “Tại sao?”.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt lại dựa vào đầu vai Tước Nhiên, nhẹ giọng nói: “Ta không muốn để cho bọn họ biết”.

Tước Nhiên áp vào vai Liễu Triều Hoa một cách tự nhiên, nghe thấy nàng ở trong ngực nhẹ giọng nói: “Ngày hôm nay ta gặp một con yêu quái bị giam”.

“Yêu?!” Tước Nhiên cất cao giọng, lục quang màu ngọc bích phai đi, con ngươi tinh khiết trong suốt lơ đãng có chút khẩn trương và kỳ vọng.

“Đúng, đích thị là một con hồ yêu”, Liễu Triều Hoa sau khi tựa trên người Tước Nhiên, cảm thấy thoải mái hơn: “Một con hồ yêu rất rất già”.

Đôi mắt kỳ vọng của Tước Nhiên mờ nhạt đi: “Hồ yêu... nó có làm gì người hay không?”.

Liễu Triều Hoa lắc đầu: “Nó rất tốt, Tước Nhiên, đêm nay người giúp ta làm ít đồ ăn, ta muốn đi thăm hắc, đưa cơm cho hắc”.

“Triều Hoa”, Tước Nhiên lại kêu lên một tiếng, lời nói có điểm do dự và lo lắng: “Người tốt nhất không nên đi, loài hồ ly giỏi nhất là đầu độc, chó bị bề ngoài của nó lừa, khoan nói đến chuyện đó, nó còn bị các người giam, phàm là yêu quái bình thường đều sẽ giết người cho hả giận, hay là lại muốn dùng người làm chuyện gì đó. Mặc kệ là nó hiền lành, đáng thương cảm, người đừng tin nhiệm nó một cách đơn giản!”.

Liễu Triều Hoa từ trong lòng Tước Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt bình thản, trong trẻo mà kiên định, giọng thật to, lời nói trầm thấp mềm mỏng lãnh đạm trong gió. Kì dị là Tước Nhiên lại nghe rất rõ ràng.

“Nó sẽ không như vậy”.

Chỉ là mấy chữ đơn giản được Liễu Triều Hoa thốt ra.

Tước Nhiên ngẩn người nhìn Liễu Triều Hoa, Liễu Triều Hoa mỉm cười, đôi mắt long lanh như hai dòng suối trong veo sâu thẳm: “Tước Nhiên, biểu tình của người là có ý gì? Tin ta đi, nó không phải loại người như vậy...”.

“Không thể”, Liễu Triều Hoa bổ sung, Tước Nhiên ở phía sau cũng bình tĩnh: “Hắc là loại yêu quái này”.

“Người khẳng định được ngay như vậy sao!”, âm điệu Tước Nhiên lại cao thêm, như là muốn cực lực phản bác, bài xích chuyện này.

Liễu Triều Hoa nhìn thẳng vào đôi mắt Tước Nhiên, đôi mắt bình thản khiến Tước Nhiên nghĩ trốn tránh nó cũng là một loại tội lỗi.

“Ta tin tưởng nó, dù cho yêu ăn thịt người, người muốn giết yêu, thế nhưng, đây là chuyện giữa hai tộc. Ta với nó, bất quá chỉ là một Liễu Triều Hoa cùng một hồ yêu mà thôi. Ta tin tưởng nó, sẽ không bởi vì nó là người hay yêu mà thay đổi”. Nói đến đây, Liễu Triều Hoa tự nhiên lại nhớ tới cặp mắt vàng xinh đẹp, xinh đẹp đến mức không tưởng.

Tước Nhiên vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, sau đó nói: “Liễu Triều Hoa, người thật kỳ quái”.

“Không, ta chẳng qua là tương đối mình miễn mà thôi”. Liễu Triều Hoa nhìn thấy đôi mắt Tước Nhiên hiện lên rõ ràng chính là ‘Người thật kỳ quái’, bất luận thế nào cũng không bỏ cuộc: “Được rồi, người muốn cho là như vậy cũng không hề gì, dù sao bản chất chính nghĩa của ta cũng sẽ không vì phán đoán của người mà thay đổi”.

Tước Nhiên cúi đầu, Liễu Triều Hoa không nhìn thấy thần sắc của nàng, trong không khí thâm nổi lên một chút bất an, điều này làm cho Liễu Triều Hoa có cảm giác nguy hiểm, mà nơi nguy hiểm phát ra...

Tước Nhiên từ từ ngẩng đầu, con ngươi màu đen từ từ ánh lên sắc ngọc bích xinh đẹp. Nét mặt nàng chậm rãi thay đổi, ánh mắt hẹp dài nương lên, tựa như ánh mặt trời. Lông mày dài xanh biếc như nhung, thoát nhìn vô cùng đẹp, cùng lúc một ít lông tơ màu lam xinh đẹp tô điểm trên đó, càng khiến cho khuôn mặt Tước Nhiên thoát nhìn thêm yêu mị động lòng người.

Trong lúc biến hóa, ánh mắt hai người vẫn luôn nhìn nhau, ánh mắt Liễu Triều Hoa vô tư, lại hiện lên một ít kinh ngạc, Tước Nhiên cũng không tìm ra một điểm tâm tình nào khác.

Tước Nhiên chỉ biến hóa một chút, giống như vẽ lên trang sức trang nhã của nữ nhân, cúi đầu cười: “Hôm nay vốn là muốn loại trừ trí nhớ của ngươi, xem ra không cần”.

Tước Nhiên dịch chuyển đến trước mặt Liễu Triều Hoa, kề sát mặt nàng, ánh mắt nàng từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên, dù cho chóp mũi hầu như sẽ chạm vào nàng, nàng cũng không chút nào trốn tránh.

Tước Nhiên trước sau hai bên đụng một cái vào đầu mũi Liễu Triều Hoa, nghiêm túc nhìn nàng một cái, sau đó lui ra phía sau, đứng lên, ngẩng đầu, khẽ nâng cằm, kiêu ngạo nhìn Liễu Triều Hoa chậm rãi nói: “Ta là tộc trưởng Tước tộc, ngươi có được sự tương đồng nhận thức với ta”.

Liễu Triều Hoa vẫn còn cảm giác rất tự hào, nhất là sau lần đầu tiên bị lão hồ yêu đả kích ngày hôm nay, nàng cười híp mắt nói tiếng cảm ơn: “Tước Nhiên, nhà ngươi có bao nhiêu con khổng tước?”.

Khuôn mặt Tước Nhiên có chút buồn bã, xoay đầu nhìn sang chỗ khác, liếc mắt khinh thường nhìn Liễu Triều Hoa, lý lẽ hùng hồn nói: “Không có tộc nhân, ta chính là tộc trưởng.”

Liễu Triều Hoa rất muốn nói gì đó, nhưng một giây sau, sự chua xót dâng lên trong lồng ngực, bi thương khiến cho nàng không thể nói ra thành lời.

Không có tộc nhân, cho nên ta là tộc trưởng.

Một câu nói bình thản.

Là sự bi thương của họa diệt tộc.

“Ngươi...”, Liễu Triều Hoa muốn hỏi nàng một chút tại sao lại bị diệt tộc, nhưng lại nghĩ đến Tước Nhiên lúc lên núi nói người nhà đều bị giết, cho nên mới phải lên núi. Về mặt chết lặng bình tĩnh đó của Tước Nhiên, Liễu Triều Hoa nhớ rất kỹ, rất sâu.

“Ngươi cũng không cần cảm thấy có lỗi. Tộc nhân của ta chết, một nửa là chết vì chiến đấu, một nửa chết vì lòng vũ xinh đẹp. Con người giết chúng ta, dùng lông chúng ta làm đẹp cho cuộc sống bọn họ, điểm này ta đã sớm nhìn rõ”. Tước Nhiên thấy trên mặt Liễu Triều Hoa hiện lên một tia không tự nhiên, liền nói: “Như ngươi nói, đây là chuyện giữa hai tộc, mà ta với ngươi, chỉ là Tước Nhiên và Liễu Triều Hoa mà thôi”.

Tước Nhiên sau khi nói xong, con ngươi phỉ thúy lóe lên ánh sáng kì diệu, nàng cương trực nhìn Liễu Triều Hoa, rất chân thành, cũng rất nghiêm túc nói: “Ta nguyện ý, vì ngươi mà khai mở bí mật một lần”. Khổng tước tộc chỉ chú ý đến tộc nhân phô bày vẻ xinh đẹp, bởi vì lông vũ huyền diệu đẹp mắt nên đã cho tộc của họ bài học kinh nghiệm vô cùng lớn.

Tước Nhiên nguyện ý, nàng nguyện ý để Liễu Triều Hoa nhìn thấy lông vũ xinh đẹp một lần. Ít nhất nàng có mười phần nắm chắc Liễu Triều Hoa sẽ không lợi dụng nàng làm gì, bởi Liễu Triều Hoa căn bản cũng không vì trang điểm mà đổi ý cần có một cái tâm trên đầu.

Cho nên Tước Nhiên rất yên tâm.

Liễu Triều Hoa yên lặng không nói gì, khẽ nghiêng mặt qua nói: “Tước Nhiên, để hôm nào đi, ngày hôm nay ta có chút sợ. Được rồi, hồ ly hẳn là thích ăn gà chứ? Trở về lấy mấy con mang cho nó”. Từ ngực lên đến cổ dâng lên cảm giác nặng nề, khiến Liễu Triều Hoa trốn tránh sự trang trọng và quý mến của Tước Nhiên.

“Chết tiệt!”, Tước Nhiên nổi giận: “Gà cũng thuộc điều tộc!”.

Liễu Triều Hoa nhìn Tước Nhiên nổi giận, khóe miệng khẽ giật giật, chẳng qua là rất biết điều, khéo léo nhận sai: “Đúng, tuy lông gà không bằng lông phượng hoàng, nhưng gà cũng là điều”.

Liễu Triều Hoa cảm thấy thái độ của mình rất tốt, lại thấy sau lời so sánh vừa rồi Tước Nhiên càng thêm cuồng loạn, thanh âm sắc nhọn giống như muốn xuyên thủng màng nhĩ của nàng: “Không cho phép người vũ nhục Phượng Vương và Hoàng Hậu!”.

Liễu Triều Hoa: “...”.

17. Chương 17: Đưa CƠM Cho Lão Hồ Yêu

Ngày thứ hai, Tước Nhiên mặc dù không muốn nhưng vẫn chuẩn bị khay cơm đầy đủ ba món mặn một món canh giao cho Liễu Triều Hoa. Liễu Triều Hoa liếc mắt nhìn Tước Nhiên rồi cười, sau cuộc nói chuyện thăng thần đêm qua, ở trước mặt nàng Tước Nhiên đã gỡ xuống chiếc mặt nạ lúc trước, nói thẳng ra giờ đây hai người ở chung đã tự nhiên hơn nhiều, trừ việc thỉnh thoảng tâm thần của Tước Nhiên hơi không bình thường thì Liễu Triều Hoa cảm thấy hết thảy đều tốt hơn so với lúc đầu.

Cầm theo khay cơm, Liễu Triều Hoa vuốt ve viên Thổ Hành Châu màu đen kia, sau khi cảm thấy từ lòng bàn chân truyền đến một trận rung động, nàng hết sức bình tĩnh để cho hổ đen bao phủ lấy bản thân mình. Ngay lúc cảm thấy cực kỳ choáng váng nàng vẫn có đủ tinh lực mà che chở tốt cho khay cơm trong ngực.

Cho dù vẫn khó chịu nhưng không thể không nói rằng qua vài lần như vậy, Liễu Triều Hoa đối với cảm giác mê muội choáng váng này cũng không thấy chột vật như lần đầu. Chỉ qua vài lượt hô hấp, nàng cảm giác thân thể của mình bị một luồng lực mạnh ném về phía trước, còn chưa chạm chân xuống đất, thân thể đã bị vài sợi lông mềm mại buộc chặt vững vàng đáp xuống mặt đất.

Khay cơm Liễu Triều Hoa cầm trong tay đột nhiên biến mất, rõ là lão hồ yêu không thể đợi được mà cầm ngay lấy nó, nàng tự mình xoa xoa huyết thái dương, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi cảm giác hoa mắt mất đi mới từ từ mở mắt.

“Hậu bối, thật không ủng hộ công lão phu yêu quý người!”, con người màu vàng của lão hồ yêu tràn đầy vui mừng, chòm râu dài không đợi Liễu Triều Hoa chào hỏi liền cuốn lấy thức ăn trong hộp. Lão hồ yêu vội vã bỏ thức ăn vào miệng nhai nuốt làm bắn cả chòm râu trắng mềm mại, nhưng lão cũng không thèm để ý mà vẫn ăn một cách vui vẻ.

Liễu Triều Hoa nhìn lão, khóe miệng mỉm cười, trong lòng lại cảm thấy ngội lạnh, nơi nào đó trong tim giống như bị cửa nhẹ, cảm giác ê ẩm dâng lên khiến nàng cơ hồ muốn rơi nước mắt.

Liễu Triều Hoa đẩy xe lăn xoay người, từ trong tay áo rút ra khăn tay nàng vẫn hay mang theo định nhúng vào nước trong hồ, nhưng làm sao cũng với không tới. Trong lúc sốt ruột nàng chỉ có thể điều khiển xe lăn càng nhích tới gần bên hồ nước rồi cố cúi người xuống hết cỡ, còn chưa kịp đắc ý thì thân thể nghiêng xuống như sắp sửa rơi thẳng xuống nước khiến lòng nàng hoảng lên.

Tiếng thét chói tai còn chưa bật ra khỏi miệng thì vài sợi lông tuyết trắng đã quấn lấy Liễu Triều Hoa cùng xe lăn của nàng, cảm giác tim đập dồn dập còn chưa hết thì lão hồ yêu phía sau đã trợn mắt gầm lên: “Thật là nghịch ngợm phá phách! Không để cho lão phu yên tâm ăn một bữa cơm!”

Liễu Triều Hoa hơi ngượng ngùng tự mình đẩy xe lăn đến bên người lão, khăn trong tay đã được thấm ướt, nàng lẳng lặng chờ lão hồ yêu ăn xong, mới đưa khăn nhẹ nhàng lên chòm râu của lão chậm chạp lau đi vết bẩn thức ăn dính trên đó.

Động tác của Liễu Triều Hoa vô cùng chậm chạp cẩn thận giống như xem chòm râu của lão là trân bảo. Sợi râu mềm mại của lão vỗ nhẹ đỉnh đầu nàng rồi vuốt ve, Liễu Triều Hoa nghe thấy lão hồ yêu dùng thanh âm rất bình thản nói: “Mọi việc đều có nhân quả, đây là kiếp số lão phu tự mình lựa chọn. Số mệnh không tốt lại chống đỡ không được, chẳng qua coi như là làm cho khách nhân lưu lại nơi này thêm một người mà thôi. Mệnh ta kiên cường, gắng gượng vượt qua thôi...”

Lão hồ yêu ngừng lại rồi bỗng nhiên cười một tiếng: “Thật là càng già càng hồ đồ, lão phu nói cho người nghe chuyện này để làm gì. Nhân loại các người toàn là đạo đức giả, chỉ có trước tiên thỏa mãn lợi ích của mình sau đó mới có thể đi phân phát những thứ bác ái vô dụng kia, phàm là yêu loại đều biết điều này”.

“Ta thừa nhận”, Liễu Triều Hoa ngẩng đầu, con người bình lặng sáng láng không chút nào giấu diếm: “Nếu là ta, hẳn là muốn bảo toàn bản thân mình trước mới có thể quan tâm đến những thứ khác. Đây là bản tính của con người, không có gì đáng xấu hổ. Ít nhất thì hôm nay hồ gia gia cũng ăn thức ăn ta mang đến đúng không?”

Sắc mặt lão hồ yêu căng ra: “Chẳng lẽ người dám không cho lão phu dùng bữa, vậy ta ăn người?!”

18. Chương 18: Kim Chung Tráo* Vô Dịch

*Kim Chung Tráo nghĩa là cái chuông vàng, trong truyện này đây là tên một loại thuật pháp dùng để phòng thủ, khi thi triển sẽ hóa ra một chiếc lồng hình chuông phát ra ánh sáng vàng kim bao quanh thân thể người dùng nhằm cản trở mọi loại công kích hướng đến.

Liễu Triều Hoa cười híp mắt nhìn lão: “Ta biết hồ gia gia không nỡ ăn ta đâu”.

Lão hồ yêu hừ một tiếng, nhắm mắt quay đầu không thèm nhìn nàng.

Liễu Triều Hoa mỉm cười lau sạch chòm râu bị dính bẩn của lão, sau đó lại lấy ra một cái lược gỗ từ trong tay áo, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy một lọn râu trắng bạc, chậm rãi dùng lược chải từ phần ngọn lên trên. Lão hồ yêu nhắm mắt lại, dáng vẻ khoan khoái hưởng thụ cảm giác chiếc lược gỗ kia đang từ từ chải chuốt chòm râu rối rắm của mình.

Động tác của Liễu Triều Hoa rất nhẹ nhàng, chậm rãi chải từng sợi, lão hồ yêu cũng cảm thấy rất hưởng thụ, sau khoảng nửa canh giờ, lão mới mở đôi mắt vàng rực rỡ lưu quang tràn đầy nhìn Liễu Triều Hoa.

“Thực ra, lão phu còn muốn ăn mật ong, từ sau khi tới đây, ta cũng chưa được ăn thứ đó lần nào, nhất là loại mật ong của ong Trúc Như trên đỉnh núi Thanh Nguyên, không chỉ ngon mà đối với mọi loại yêu quái, cho dù già hay trẻ thì loại mật ong này cũng rất thích hợp để tăng cường linh lực. Nhớ năm đó a..., không cần tự mình tìm kiếm cũng có rất nhiều yêu quái khác tự động mang đến cống nạp, chất đọng dưới chân lão phu giống như nước tự chảy vào hang đá vậy, bây giờ thì...”.

“Hồ gia gia”. Liễu Triều Hoa kinh ngạc, vội vàng ngắt lời lão: “Ong Trúc Như ta cũng biết, ngòi của loại ong này mảnh và nhọn như cây kim, hơn nữa chúng còn giỏi ngụy trang bằng cách thay đổi màu sắc thân thể theo môi trường xung quanh, nọc của chúng là chất kịch độc, chúng mà công kích thì đối phương rất dễ mất mạng”.

“Hồ gia gia... Người sẽ không phải là muốn ta đi vào chỗ chết chứ...”. Nói đến đây, trong lòng Liễu Triều Hoa có một chút bi thương. Đôi tai mềm mại của lão hồ yêu dựng thẳng lên, tinh thần có vẻ sáng lạng, lão lắc lắc đầu trong đôi mắt vàng rực chợt lóe lên một tia sáng: “Đừng lo, đừng lo, lão phu khó khăn lắm mới gặp được một hậu bối nhỏ tuổi hiếu thuận như ngươi, nói gì cũng không thể để ngươi chết dễ dàng như vậy”.

Một lọn râu trắng bạc mềm mại vô cùng trĩu mến vuốt ve đỉnh đầu Liễu Triều Hoa, nàng dường như có thể phát giác được ánh sáng hưng phấn lóe lên trong đôi mắt lão.

“Lão phu sẽ không để người giúp ta không công, ta sẽ có báo đáp. Lão phu sẽ dạy người một loại thuật pháp, người học được cái này sẽ không cần sợ bất cứ cái gì nữa. Nếu luyện thuật pháp này đến tầng cao nhất thì cái gì cũng không gây thương tổn được cho người”. Có lẽ phát giác trong mắt Liễu Triều Hoa hiện lên vẻ xem thường, lão hồ yêu vội vàng nói tiếp: “Thuật pháp này tên là độc nhất vô nhị, tuyệt thế vô song, thiên hạ vô địch, uy chấn tứ phương...”.

Một loạt tính từ liên tiếp nhau khiến cho lồng mày Liễu Triều Hoa nhíu lại: “Hồ gia gia làm ơn trực tiếp lược bớt tính từ kèm theo”.

“Kim Chung Tráo”. Thần sắc lão hồ yêu đang hưng phấn, bị Liễu Triều Hoa cắt ngang nên đôi tai to lớn mềm mại cũng ỉu xù rũ xuống, thỉnh thoảng run lên một cái như đang thể hiện sự mất hứng của lão.

“Không học”. Nghe một chuỗi tên gọi dài như vậy Liễu Triều Hoa cảm thấy không hứng thú nên liền cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Vì sao không học chứ! Tuyệt học của lão phu không phải ai cũng tùy tiện truyền thụ đâu! Ngay cả nhi tử mà lão phu cũng không nỡ dạy cho nó!”. Đôi mắt vàng kim của lão hồ yêu trợn lên so với chuông đồng còn lớn hơn nhìn về phía Liễu Triều Hoa, dường như suýt chút nữa là có thể phun ra lửa.

Liễu Triều Hoa im lặng không nói lời nào, hiển nhiên là hai chữ “tuyệt học” này cũng không lay động được nàng.

Bên trong hang động tĩnh lặng đột nhiên vang lên một trận tiếng nói bi thương, lão hồ yêu run run đôi tai mềm mại, lớn tiếng kêu gào: “Lão phu có mắt như mù a! Có lòng tốt còn bị chó cắn, so với Lữ Động Tân*

còn oan ức hơn a! Một chai mật ong Trúc Như đổi lấy tuyệt học của người ta mà còn khinh thường... một lão hồ yêu gần đất xa trời như ta mà còn bị khi dễ a... ông trời ơi, mau dùng thiên lôi đánh chết kẻ hậu bối bất kính với trưởng bối này đi...”.

*Lữ Động Tân là một trong Bát Tiên trong truyền thuyết Trung Quốc, tuy không có sự tích nào giải thích rõ ràng nhưng từ xưa người Trung Quốc thường dùng câu “Cầu giáo Lữ Động Tân” (tức là “Chó cắn Lữ Động Tân”) để chỉ tình huống mà những người tốt, có tài đức bị thế gian rẻ rúng, ngược đãi, khinh thường... Cho nên ở đây lão hồ yêu mới nói “có lòng tốt mà còn bị chó cắn” là xuất phát từ câu này.

“...”. Gân xanh nổi đầy trên trán Liễu Triều Hoa, cứ nói thẳng rằng bản thân mình là vì muốn có mật ong mới dạy thuật pháp cho nàng là được rồi, cần gì dùng chiêu lừa gạt không thành còn quay ra mắng chửi nàng là “chó cắn Lữ Động Tân”, còn muốn sét đánh chết nàng...

Thật là không có thiên lý mà, là yêu quái mà không có khí khái thẳng thắn của yêu quái.

“Ta học... Hồ gia gia người không cần phải gào khóc nữa, nói thế là thế nào, nói vậy hóa ra ta là con chó cắn Lữ Động Tân phải không...”.

19. Chương 19: Ngày Đi Học

Trong ký ức, đã thật lâu rồi Liễu Triều Hoa mới lại một lần nữa bái sư học nghệ. Mỗi ngày nàng đều chỉ gặp cha và mẹ của mình một lần rồi sau đó liền đứng giờ nhanh chóng đến bên cạnh lão hồ yêu.

Liễu Chương Môn cùng Cầm Uyên không phải bận rộn chuyện của mình mà chính là bận rộn đốc thúc việc dạy bảo Liễu Triều Dương luyện công, luyện tâm pháp cho nên đối với việc Liễu Triều Hoa sớm đi tối về cũng không có chút thời gian lưu ý. Đó chính là điều kiện thuận lợi để Liễu Triều Hoa và lão hồ yêu gặp nhau.

Kim Chung Tráo tổng cộng có chín bậc, theo tâm pháp của lão hồ yêu chỉ dạy, tu vi của Liễu Triều Hoa tiến bộ vượt bậc, từ Toàn Chiếu sơ kỳ tiến thẳng lên Khai Quang trung kỳ(1). Sau đó ngay cả Kim Chung Tráo cũng luyện đến bậc thứ hai, loại chướng ngại vật như Lôi Hỏa phù chú cũng không thành vấn đề.

(1) Đây là tên gọi của một giai đoạn trong quá trình tu tiên cũng xem như là một cấp độ của tu vi. Trong một số truyện tiên hiệp, tu tiên hay tu ma đều chia làm mười ba giai đoạn: Luyện Khí kỳ, Thai Túc kỳ, Toàn Chiếu kỳ, Ích Cốc kỳ, Khai Quang kỳ, Dung Hợp kỳ, Tâm Động kỳ, Nguyên Anh kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Phân Thần kỳ, Hợp Thể kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ.

Vốn đi đến đây là hoàn thành, thế nhưng dần dần Liễu Triều Hoa phát hiện, lão hồ yêu đối với sự nghiệp giáo dục lại tăng thêm nhiệt tình hơn bao giờ hết, luôn kiếm cớ vòng vo để đến dạy Liễu Triều Hoa những pháp thuật lung tung.

Ví như:

“Vì cái gì lại muốn ta học Đại Bi chú?”, Liễu Triều Hoa bất mãn trừng mắt, nàng vừa mới học xong một bộ kiếm pháp rất vất vả.

Lão hồ yêu nhẹ nhàng vẫy vẫy đôi tai lớn mượt như nhung: “Lão phu chính là muốn tốt cho người, người nghĩ lại xem... về sau nếu người ăn gà, ăn vịt, ăn xong rồi dùng Đại Bi chú siêu độ cho chúng chẳng phải rất tốt sao?”.

“Vì sao mà ta phải làm mèo giả từ bi khóc chuột chứ?”, Liễu Triều Hoa hỏi thẳng.

“...”. Lão hồ yêu.

Lại ví như:

“Vì sao muốn ta phải tập đăng vân giá vũ(2), chẳng phải tu vi của ta còn chưa đủ sao”, Liễu Triều Hoa bất mãn, rất bất mãn. Trừng mắt nhìn hồ yêu, lại trừng mắt nhìn hồ yêu.

(2) Đăng vân giá vũ: cưỡi mây đạp gió.

Lão hồ yêu vuốt ve chòm râu mềm mại, rất từ ái mà xoa đầu nàng, ánh mắt tràn ngập sắc vàng lung linh: “Người thử nghĩ xem, học đằng vân giá vũ người có thể đến bất cứ nơi nào người muốn”.

“Trên trời mỗi ngày đều có rất nhiều loại yêu quái đằng vân giá vũ, ta mới không cần phải ngu ngốc chui đầu vào lưới như vậy”, chỉ tưởng tượng đến việc bay trên bầu trời sẽ tình cờ bắt gặp rất nhiều yêu quái, Liễu Triều Hoa liền cảm thấy rung mình ghê rợn, hiện tại lại chưa có giải pháp nào để quản lý đường trên không nên tốt hơn là vẫn không cần phải mạo hiểm.

“....” Lão hồ yêu.

Lại tiếp tục tỷ như:

“Vì cái gì lại muốn ta học chiêu lôi dẫn vũ(3)?”, Liễu Triều Hoa bắt mắt trừng mắt.

(3) Chiêu lôi dẫn vũ: hô mưa gọi gió.

Lão hồ yêu vẫn như cũ nhẹ nhàng lắc lắc cái tai to: “Lão phu thật sự muốn tốt cho người, người nghĩ xem... các người tu hành không phải đều chưa có kinh nghiệm sao, gặp yêu tinh làm loạn, dùng sét đánh nó tốt hơn dùng chú rất nhiều, lão phu cũng là muốn tốt cho người, người đừng có không nhìn thấy tấm lòng tốt của hồ yêu ta như vậy.”

“Thế dẫn vũ là để làm gì?”, đầu lông mày nhíu lại.

“Việc này, cái đó, ai! Chính là vạn nhất người đi ngang qua một vùng nào đó khô hạn, tùy tiện dẫn chút mưa tạo phúc cho dân chúng cùng lũ yêu...”. Thật hết lời! Hết lời! Lão hồ yêu trong lòng ngứa mắt lên trời mà hồ hết, dạy cho nàng pháp thuật, thực không hề có ý xấu.... Không, lão yêu phải làm chuyện này!

“Thứ nhất, ta sẽ không đến cái nơi đó. Thứ hai, người ta khô hạn thì có liên quan gì đến ta?”, Liễu Triều Hoa trừng mắt, nhìn thấy lão hồ yêu né tránh ánh mắt nàng, nhất định là chột dạ!

“Ông trời ơi, chứng giám cho tấm lòng trong sáng của lão phu tựa ánh trăng a, lão phu một lòng muốn làm người tốt, lại bị người ta khinh thường a, đáng thương thay cho lão phu một ngày sẽ vào hoàng thổ, không ai thông cảm cho lão phu a, nếu như không phải là tấm lòng tốt của lão yêu ta thì ta sẽ bị sét đánh chết a! Quả thực chính là ý tốt đó mà bị vu khống thành cái ý kia a(4)”. Lão hồ yêu ra vẻ khóc lóc thảm thiết nước mắt ngang dọc.

(4) *Ý lão hồ yêu là muốn nói Liễu Triều Hoa là “Cẩu giáo Lữ Động Tân” (câu này đã chú thích trong chương trước) nhưng không dám nói thẳng nàng là “cẩu” nên mới nói thành như vậy.

20. Chương 20: Phi Lễ Với Thụ Yêu

Hai ngày nữa chính là mừng mười tháng mười, Liễu Triều Hoa rất mong đợi cuộc so tài lần này, rốt cuộc sau hai ngày nữa cuộc sống thanh tịnh từ trước đến nay của nàng có thể náo nhiệt hơn một chút. Mười tháng nay, nàng gần như không có thời gian ở chung cùng người nhà, trừ những lúc ăn cơm tối cùng nhau, dường như lúc nào mỗi người cũng đều bận việc riêng.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, những thứ Liễu Triều Hoa học được quả thật không ít, lão hồ yêu là một người thầy rất tốt, cho dù là thứ phức tạp đến mấy, qua ví dụ minh họa của lão đều trở nên đơn giản dễ hiểu. Chưa kể Liễu Triều Hoa không phải là người ngu ngốc, cho dù thật sự ngốc đi nữa, dưới sự dạy dỗ của lão thì muốn học không nổi cũng khó.

Dưới sự nỗ lực của Liễu Triều Hoa, Kim Chung Tráo nàng đã luyện đến tầng thứ ba, đây đã là sự tiến bộ rất lớn rồi, người bình thường muốn luyện thuật pháp này ít nhất cũng phải mất mười năm hai mươi năm mới luyện đến tầng thứ hai, mà Liễu Triều Hoa tựa như có tư chất trời sinh, đối với các loại thuật pháp thì năng lực thông hiểu vượt xa người thường. Nàng dường như vốn đã biết từ trước, mà sự dạy dỗ của lão hồ yêu chẳng qua chỉ là làm cho nàng trở nên thành thạo hơn mà thôi.

Núi Thanh Nguyên xanh biếc một màu, sương mù ẩn chứa tiên khí lượn lờ, Kim Chung Tráo của Liễu Triều Hoa đã đủ sức để đối phó với ông Trúc Như rồi. Thân thể lão hồ yêu gần đây càng ngày càng không tốt,

đường như có xu hướng suy kiệt. Mặc dù lão không nói rõ nhưng Liễu Triều Hoa vẫn mơ hồ đoán được nguyên nhân, cho nên nàng muốn kiểm thật nhiều mật ong Trúc Như cho lão.

Liễu Triều Hoa đứng trên ngọn núi cao vút chìm trong mây mù, ngẩng đầu nhìn lên rồi thở dài một hơi, ong Trúc Như chỉ thích mật hoa Trúc Như, cho nên muốn tìm được chúng chỉ có thể đến nơi hoa Trúc Như mọc.

Nàng khởi động xe lăn rồi điều khiển xe từ từ bay lên không trung. Núi Thanh Nguyên không có đường, lại cao chót vót ẩn trong mây mù, chỗ nào cũng có cảnh đẹp nhưng cũng không thiếu những nơi địa thế hiểm yếu. Liễu Triều Hoa bay lên không trung đến vị trí cao hơn hai trăm thước sau đó chậm rãi nhích tới gần ngọn núi, ở trong bóng cây xanh rậm rạp, tỉ mỉ tìm kiếm loài hoa được mệnh danh là “Địa ngục chi hoa” – hoa Trúc Như.

Dựa theo một bộ sách Liễu Triều Hoa từng xem qua, trong đó miêu tả hoa Trúc Như thường mọc ở nơi râm mát, chỉ nở vào nửa đêm về sáng, cả cây hoa có màu trắng nõn sáng long lanh như ánh trăng, một chút màu xanh cũng không có, chính là kỳ hoa trên đời.

Nếu muốn tìm được nó trong rừng cây xanh um rậm rạp này, nói khó cũng không khó mà dễ cũng không dễ. Bởi vì loại hoa này không thích ánh nắng, sinh trưởng bên cạnh rễ cây đại thụ, khi mặt trăng vừa lặn, trước khi tia nắng ban mai chiếu xuống sẽ tự động co rút lại thành hình thù giống như cây nấm trắng ẩn núp bên dưới rễ cây đại thụ.

Mà ong Trúc Như bởi vì chỉ hút mật hoa Trúc Như cho nên cũng sinh hoạt theo tập tính của loài hoa này, ban ngày về tổ ban đêm hoạt động.

Liễu Triều Hoa tỉ mỉ chăm chú tìm kiếm trong rừng rậm, đúng là trời không phụ người có lòng, một điểm màu trắng nõn lọt vào tầm mắt của nàng, bên cạnh một gốc cây đại thụ thân to đủ bốn người ôm, Liễu Triều Hoa phát hiện cây hoa Trúc Như ẩn sâu bên trong đám rễ cây, trong lòng mừng rỡ vô cùng, vội vàng đáp xe lăn xuống dừng ở bên cạnh đám rễ. Nàng nhặt một nhánh cây trên mặt đất, cẩn thận gạt đám lá khô phủ trên cây hoa Trúc Như, nhìn xuống bên dưới, quả nhiên là cây hoa nàng tìm đã lâu. Mà cây hoa Trúc Như giống hệt như trong sách mô tả, ngay cả lá trên cây cũng là màu trắng nõn như màu ánh trăng.

Liễu Triều Hoa cầm lấy nhánh cây nhẹ nhàng chọc chọc vào bên dưới đám rễ cây, hi vọng sẽ tìm thêm được vài cây hoa Trúc Như nữa. Trong lúc tập trung tìm kiếm, Liễu Triều Hoa không để ý thấy cây đại thụ bên cạnh nàng đang nhẹ nhàng rung động.

Một tiếng cười tinh tế khúc khích vang lên: “Ngứa... ngứa quá, cái đó ban ngày không ngủ được...”.

Liễu Triều Hoa sững sốt ngẩng đầu nhìn lên cây đại thụ, lại phát hiện trên thân cây to bỗng nhiên xuất hiện một con người to lớn màu lục đang nhìn nàng. Sau khi tầm mắt hai người chạm nhau, Liễu Triều Hoa còn chưa kịp có phản ứng, một thanh âm cuồng loạn vang lên trong rừng.

“Trời ạ! Có người nhìn lén bộ phận riêng tư của lão tử!”.

Nội dung của tiếng nói kia khiến cho Liễu Triều Hoa ngẩn ngơ, bên tai nàng còn vang vọng tiếng “bộ phận riêng tư”, cái này chính là nội dung trọng điểm.

Cả khu rừng rậm vào giờ khắc này như phẳng phất thanh tĩnh lại, thổ hoang ẩn nấp trong bụi cỏ dùng ánh mắt màu hồng tò mò nhìn tới đây; con rắn mối màu lục đang bò trên nhánh cây cũng dừng lại, quên luôn con côn trùng nhỏ trước mặt mà kinh ngạc quay đầu, vẫn duy trì tư thế cũ giống hệt như tượng điêu khắc.

Mà khắp bốn phương tám hướng, đủ loại rắn đang lim dim vất vả trên những nhánh cây trong chốc lát đều mở to hai mắt nhìn, rũ thân xuống nhất tề quay đầu hướng về phía cây đại thụ.

Trong cái tổ chim phía trên nhánh cây, mấy chú chim non đang tranh nhau nhào ra vành ổ xem náo nhiệt, một chú chim non bởi vì thân hình còn quá nhỏ không thể chen vào nhìn được, nhất thời nổi giận nhắm vào cái đầu lớn nhất trong số đám anh chị em của mình ra sức mổ lén từ phía sau, chú chim kia bị dính đòn bất ngờ liền vinh quang rơi khỏi tổ.

Chú chim non kia vẻ mặt giống như đang âm hiểm cười lạnh, vậy là đối thủ cạnh tranh giành chỗ bắt đi một con.

Tất cả hoa cỏ cây cối bên cạnh cây đại thụ trong nháy mắt đều đồng loạt đổi hướng, quay về phía cây đại thụ cùng Liễu Triều Hoa, cành lá giờ lên giống như đang tỏ vẻ kính ngạc của chúng. Sau đó Liễu Triều Hoa nghe thấy được đoạn đối thoại như sau:

“Trời ạ! Bộ phận riêng tư của A Nặc bị nhìn lén!”.

“Nhìn xem kìa, đó là một con người a!”.

“Hình như còn là một nữ nhân, ôi chào...”.

“Vậy chẳng phải là nữ lưu manh sao?!” , hoa Tịnh Đế kinh ngạc nói.

“Này này này, phát sinh chuyện gì, ta vừa mới tỉnh ngủ a”, một cây hoa nhỏ vừa nở vội vàng hỏi. Một gốc cỏ nhỏ ở bên cạnh nó dùng lá chỉ chỉ Liễu Triều Hoa: “A Nặc bị một nữ lưu manh phi lễ!”.

“Loài người thật là vô sỉ nha”.

“Đúng đấy, mỗi một con người đều là lưu manh”.

...

...

Mặt Liễu Triều Hoa tối sầm lại.

21. Chương 21: Khắp Núi Toàn Là Yêu Tinh

Cả rừng rậm nhao nhao ồn ào, ngay lúc Liễu Triều Hoa lấy lại tinh thần thì một nhánh cây to lớn từ phía Thụ yêu bị nhìn lén bộ phận riêng tư kia liền quất tới. Liễu Triều Hoa nhú mày vội vàng thi triển Kim Chung Tráo tầng thứ hai, đồng thời nhanh chóng điều khiển xe lăn né tránh.

Cặp mắt xanh lục to tròn của Thụ yêu liền tràn ra vẻ bất mãn, cả người nó run lên, vô số lá xanh giống như tiểu đao sắc bén bắn về phía Liễu Triều Hoa, ước muốn to lớn đem Liễu Triều Hoa khí thể đâm lỗ chỗ như tổ ong.

Kim Chung Tráo bao phủ quanh thân Liễu Triều Hoa ứng lên màu vàng nhàn nhạt, những chiếc lá mảnh như lưỡi dao sắc bén bay đến đánh thẳng vào nó khơi dậy những gợn sóng trên bề mặt. Kim Chung Tráo lúc này tựa chiếc lồng tạo nên từ ánh sáng vàng kim mỏng manh rung động trông vô cùng mỹ lệ, giống như mặt nước bị cơn mưa nặng hạt đập vỡ thành những gợn sóng lan tỏa.

Liễu Triều Hoa đang lo tránh né nhưng đồng thời cũng nghe thấy cây cối hoa cỏ xung quanh đại thụ phát ra những tiếng thét chói tai, thanh âm kia còn lộ ra vẻ hưng phấn khiến cho Liễu Triều Hoa cảm thấy da đầu tê dại. Giờ phút này nàng chỉ hận tu vi của mình còn chưa đạt được trình độ cao nhất, nếu không nàng đã có thể sử dụng Thổ Hành châu mà độn thổ bỏ trốn.

Lá cây sắc bén đánh vào bề mặt Kim Chung Tráo khơi dậy một trận rung động nhẹ nhàng sau đó liền mềm nhũn phiêu diêu rơi xuống đất.

Bỗng nhiên công kích dừng lại, một tiếng kêu kinh dị vang lên, Liễu Triều Hoa ngẩng đầu vừa lúc đối mặt với ánh mắt hơi lộ vẻ hoang mang của Thụ yêu kia. Đối phương nhìn thấy công kích của mình không có hiệu quả, nhất thời nổi giận, thân thể thoáng rung lên, những chiếc lá bị rơi xuống đất kia như có ý thức đều tung lên rồi hướng về phía nó bay đi, vừng vàng gắn vào nhánh cây như lúc ban đầu.

Hay ột chiêu thức sử dụng vũ khí tuần hoàn, ngay cả trong lòng Liễu Triều Hoa cũng không khỏi thấy sợ hãi than một tiếng.

Đôi mắt của cây đại thụ nheo lại tựa như muốn nháy mắt ra hiệu cho đồng loại bên cạnh, Liễu Triều Hoa thấy vậy trong lòng thầm kêu không ổn, bỗng nhiên vô số dây leo từ bốn phương tám hướng xông đến cuốn lấy nàng.

Liễu Triều Hoa trong lòng run lên nhìn vô số dây leo cuốn đến đem chính mình bao vây trói chặt, nếu không phải là có một tầng Kim Chung Tráo bảo vệ, chỉ sợ thân thể nàng sớm đã bị bọn chúng xiết chết. Trước

mắt nàng là một mảnh đen kịt, tầm mắt sớm đã bị không biết bao nhiêu dây leo đan xen che kín, bên tai chỉ có tiếng thét chói tai hưng phấn của đám cây cối hoa cỏ.

Liễu Triều Hoa trong lòng lo lắng không dứt, nàng đoán với linh lực của mình đại khái chỉ có thể chống đỡ trong vòng chưa tới một canh giờ nữa, sau đó nếu như lão hồ yêu vẫn không phát động sức mạnh của Thổ Hành châu triệu hồi nàng trở về hang đá thì sinh tử khó liệu.

Trong lòng mặc dù lo lắng hoảng sợ, nhưng Liễu Triều Hoa cố ép chính mình phải tỉnh táo lại, chết thì chết, chết cũng không có gì đáng sợ, dù sao nàng cũng không phải chưa từng chết lần nào. Mặc dù nếu phải chết ở đây có chút không cam tâm, nhưng mà nghĩ lại, dù sao nàng được chuyển thể sống lại lần này cũng coi như lời thêm được mấy năm sống sót.

Liễu Triều Hoa dần dần cảm thấy bình yên, bên ngoài Kim Chung Tráo tiếng reo hưng phấn của đám cây cối hoa cỏ hòa cùng tiếng cười nói, bàn luận, đại loại có tên đặc ý vì bắt được một nữ nhân lưu manh, có tên đề nghị lát nữa nhất định phải lột sạch y phục của nàng, làm lộ bộ phận riêng tư của nàng, thuận tiện nếu mùi vị nàng tốt thì đem làm phân bón.

“...”. Liễu Triều Hoa nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài khê buồn bực, đám yêu tinh này, nếu như lần này nàng có thể trốn thoát, nhất định phải dùng thuật pháp chiêu lôi dọa bọn họ. Sở dĩ Liễu Triều Hoa lúc này không sử dụng thuật pháp chiêu lôi, là vì linh lực và tu vi của nàng không đủ, ngay từ đầu đã không thể nào cùng lúc thi triển hai loại thuật pháp. Hơn nữa những người tu vi yếu kém chỉ có dựa vào phù chú mới có thể chiêu lôi, mà Liễu Triều Hoa lần này đi ra ngoài, chẳng qua là nghĩ lấy một ít mật ong, lúc đầu hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

“Chuyện gì đang xảy ra?”. một tiếng nói thanh đậm hơi có chút nghi hoặc của nam nhân vang lên, bốn phía liền trở nên yên tĩnh. Liễu Triều Hoa hơi sửng sốt cố nhớ lại chủ nhân của tiếng nói này, rồi trong đôi mắt bình thản của nàng hiện lên vẻ vui mừng.

22. Chương 22: Hôm Nay Gặp Lại Người

Những nhánh cây đang giương cao của A Nặc liền ỉu xù rũ xuống còn Liễu Triều Hoa thì mừng rỡ không thôi. Chỉ nghe giọng nói của người kia mang theo nhàn nhạt trách cứ: “Mấy ngày nữa ngươi sẽ phải độ kiếp, không lo tu luyện công pháp cho tốt, còn ở đây làm loạn cái gì?”

Cây hoa Tịnh Đế ở bên cạnh nam tử kia dùng hai phiến lá xanh quần lấy góc áo của hắn, ngẩng đóa hoa lên nói: “Dịch Cư, Dịch Cư, đừng trách A Nặc, là nữ lưu manh kia nhìn lên bộ phận riêng tư của A Nặc!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đừng trách hắn.”

“Loài người, ngoại trừ Dịch Cư ra ai cũng là lưu manh a.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Liễu Triều Hoa mặt tối sầm, nàng còn nhớ rõ một cây hoa nào đó đã nói loài người ai cũng là lưu manh, bây giờ gặp Dịch Cư liền sửa lại lời nói.

Dịch Cư nhíu mày nói: “Buông người ta ra.”

Đám dây leo đang cuốn chặt Liễu Triều Hoa từ từ tản ra, nàng quay đầu nhìn lại thấy người kia đang đứng ở cách đó không xa. Áo bào dài rộng màu xanh nhạt càng tôn lên dáng người cao ráo, mái tóc đen nhánh được buộc lại gọn gàng trên đỉnh đầu, lông mày dài đến tóc mai, đôi mắt đen láy trong veo bình thản như nước hồ thu không một tia gợn sóng nhìn sang phía nàng mới hiện lên một tia kinh ngạc.

Liễu Triều Hoa ngơ ngác nhìn hắn, gió nhẹ lướt qua làm áo bào của hắn tung bay, lộ vẻ phiêu dật như tiên giáng trần. Hắn thông thả tiêu sái bước đến bên người Liễu Triều Hoa, ngồi xổm xuống nhìn mặt nàng nói: “Ngươi là Triều Hoa?”

Vẫn là giọng nói trong trẻo và ôn hòa năm đó, cảm giác so với rượu còn nồng đậm hơn nhưng lại thiếu đi vị đắng cay của rượu. Liễu Triều Hoa nhìn hắn, không cách nào đè nén cảm giác áy náy đang dâng lên trong lòng mình. Từ ngày sinh ra đến nay, nàng cũng rất muốn gặp lại Dịch Cư một lần, chẳng qua núi Thanh

Nguyên hân ở không phải là nơi dễ dàng đi vào, mà nàng cũng bị Liễu Tân Chi bảo vệ hết sức nghiêm ngặt, trừ lúc ăn cơm ra đều không cho phép nàng bước ra khỏi cửa viện một bước.

“Đúng vậy.” Liễu Triều Hoa lấy lại tinh thần, nàng nhận ra mình đối với Dịch Cự có chút cảm giác rung động ngoài ý muốn.

“Ta cũng đoán người lớn lên có bộ dáng này.” Dịch Cự nhàn nhạt cười, ánh mắt dừng lại ở hai chân của Liễu Triều Hoa: “Vẫn không thể đi lại được sao?”

Liễu Triều Hoa lắc đầu.

Dịch Cự không nói gì nhẹ nhàng vuốt vuốt đỉnh đầu của nàng, một dòng khí ấm áp từ lòng bàn tay của hắn truyền đến, Liễu Triều Hoa trong nháy mắt liền thất thần.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Liễu Triều Hoa nhìn thoáng qua A Nặc ở phía sau Dịch Cự đang tỏ vẻ giận dữ trừng mắt nhìn mình, chỉ vào dưới rễ cây của nó: “Ta tới tìm hoa Trúc Như.”

“Tại sao lại tìm hoa Trúc Như?”

“Muốn lấy... mật ong Trúc Như để bổ sung tu vi.” Liễu Triều Hoa dừng một chút mới tiếp tục nói.

Dịch Cự cúi đầu hơi suy tư một lát sau đó ngẩng đầu cười: “Ta biết rồi.” Bàn tay hắn nhẹ nhàng phát một cái, hai cái lọ sứ trắng cổ cao liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Dịch Cự nhìn Liễu Triều Hoa nhàn nhạt cười: “Hai thứ này sẽ có ích với ngươi.”

“A, cảm ơn...cảm ơn.” Liễu Triều Hoa nhận lấy. Dịch Cự vẫn nhàn nhạt cười, không nói lời từ biệt liền xoay người rời đi. Liễu Triều Hoa nhìn bóng lưng thản nhiên rời đi của hắn, trong lòng hơi xao động, dường như có cảm giác nhàn nhạt chua xót xen lẫn ngọt ngào dâng lên trong lòng. Đột nhiên từ đôi chân khẽ truyền đến một trận đau nhói như kim châm, Liễu Triều Hoa cả kinh, không ngờ gần bảy năm qua đôi chân này cuối cùng hôm nay cũng có cảm giác. Còn chưa kịp thấy vui mừng sau cảm giác chua xót của mối tình đầu ban này, mặt đất dưới chân truyền đến một trận chấn động quen thuộc, Liễu Triều Hoa liền bị một hố đen mở rộng trên mặt đất nuốt vào.

“A! Nữ lưu manh bị nuốt mất rồi! ” trong rừng cây phát ra những tiếng kêu sợ hãi.

Trở lại hang đá quen thuộc, Liễu Triều Hoa liếc thấy vẻ mặt suy yếu của lão hồ yêu, chòm râu lão lúc bình thường luôn phiếm ánh bạc lúc này lại lờ mờ không thấy ánh sáng. Liễu Triều Hoa nắm chặt tay vịn, chuyển động xe lăn đến bên người lão, từ trong túi càn khôn lấy ra hai lọ sứ Dịch Cự cho nàng, để xuống bên người lão hồ yêu, nhẹ nhàng gọi: “Hồ gia gia, ta đem mật ong Trúc Như tới rồi.”

23. Chương 23: Phù Chú Trên Người Triều Hoa Phát Tác

Đôi tai lớn mềm mại trên đỉnh đầu lão hồ yêu hơi hơi rung động, đôi mắt vàng trong vắt chậm rãi mở ra, trong mắt lão khó nén vẻ mừng rỡ khiến cho Liễu Triều Hoa trong lòng đau xót: “Hồ gia gia, người nhìn xem, ta đem mật ong Trúc Như tới rồi.”

Đôi mắt vàng của lão hơi tràn ra ý cười, một lọn râu trắng như tuyết mềm mại sờ sờ đỉnh đầu Liễu Triều Hoa, lão có chút vui mừng nói: “Cũng là người hiếu thuận.”

Liễu Triều Hoa cố nở nụ cười, nàng biết mình miễn cưỡng cười như vậy nhất định rất khó coi.

“Hồ gia gia, người nhanh ăn đi. Ngày mai... Ta lại đi tìm cho người một ít.”

Lão hồ yêu nhìn thoáng qua hai lọ sứ trong tay Liễu Triều Hoa, tùy tiện cầm lấy một lọ, vừa mở nắp ra một hương thơm lập tức xông lên tràn đầy trong hang động. Lão hồ yêu sững sờ nhìn về phía Liễu Triều Hoa, hai mắt bắn ra kim quang khiếp người: “Nha đầu, nói thật cho ta biết, người lấy thứ này ở đâu?!”

Liễu Triều Hoa bị ánh mắt nghiêm túc của lão hồ yêu làm cho hoảng sợ, thanh âm ngắt quãng đem toàn bộ chuyện mình đến núi Thanh Nguyên rồi gặp Dịch Cự và được cho hai chiếc lọ này kể lại. Lão hồ yêu lắng

nghe rất nghiêm túc, nghe đến đoạn Dịch Cư hơi trầm tư rồi đưa hai chiếc lọ này cho nàng thì lão hừ lạnh một tiếng, không chút do dự từ trong bình đổ ra mấy viên đan được màu đen hơi ngả đầu nuốt vào.

Liễu Triều Hoa ngồi ở một bên không dám động đậy, nhìn lão hồ yêu nhắm mắt lại, vẻ mỗi một trên mặt lão từ từ tiêu tán, trên đỉnh đầu bốc lên khói trắng, hiển nhiên là đang hấp thu linh lực từ đan được.

Đột nhiên hai chân nàng truyền đến từng trận đau nhói như kim châm, Liễu Triều Hoa cắn chặt răng, chỉ sợ sẽ phát ra một chút âm thanh sẽ làm ảnh hưởng đến lão hồ yêu đang vận công. Dần dần, khi Liễu Triều Hoa cắn môi đến chảy máu, lão hồ yêu bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt đượm vẻ lo lắng nhìn nàng: “Nha đầu, người làm sao mà cắn mình đến chảy máu vậy!”

Hai sợi lông trắng như tuyết kéo xe lăn của Liễu Triều Hoa tới gần lão, nàng nhìn thấy vẻ mặt lão đã tốt hơn nhiều mới dám nói: “Ta đau chân.”

Lão hồ yêu cả kinh, hai sợi râu vôi vàng cuốn hai ống quần của Liễu Triều Hoa lên, chỉ thấy hai hoa văn trên đôi chân của nàng vốn chỉ lớn bằng hai hạt gạo giờ đây bỗng nhiên trở nên to bằng lòng bàn tay, vẫn là một con Phượng hoàng xinh đẹp bị gắt gao vây chặt trong bụi gai, Phượng hoàng cúi thấp đầu, một giọt nước mắt lăn rơi ra từ khóe mắt. Hoa văn màu đen như vậy nằm trên đôi chân trắng nõn của Liễu Triều Hoa càng lộ ra vẻ quỷ dị.

Lão hồ yêu liếc nhìn phù chú kia, thấy trán nàng toát mồ hôi lạnh, trầm ngâm một chút rồi tỏ vẻ như đang lựa lời mà nói: “Nha đầu, người nói thật với ta, hôm nay lúc gặp tiểu tử Dịch Cư kia có phải người cảm thấy... thích hẳn hay không?”

Liễu Triều Hoa sững sờ một chút, mặt đỏ lên, nhìn vào ánh mắt ân cần lại chân thành của lão hồ yêu chậm rãi gật đầu: “Chẳng qua là... ta thấy có một chút cảm tình với hắn.”

Lão hồ yêu bất đắc dĩ thở dài, chỉ vào hai chân Liễu Triều Hoa nói: “Phù chú này giải không được rồi, người chỉ có thể chờ...”

Lão hồ yêu bỗng nhiên ngậm miệng, Liễu Triều Hoa đang bị cơn đau đớn như kim châm ở hai chân hành hạ đến khó chịu vạn phần, cũng không chú ý tới việc lão hồ yêu bỗng nhiên ngừng lại, chỉ nghe lão tiếp tục nói: “Nha đầu, nghe lão phu nói một câu, người đó không phải là người người có thể thích, người muốn giải phù chú này, chỉ có thể đợi ba năm sau mà rời khỏi đây thôi. Nếu không muốn phải chịu đau đớn thì nghĩ cũng đừng nghĩ đến hắn.” Lão hồ yêu nói xong liền ngậm miệng, chẳng qua là dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn nàng

Liễu Triều Hoa cả kinh, nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ gặp lại Dịch Cư, nhưng mà ngay cả trong lòng thầm thích hẳn cũng không được sao.

Đau đớn kéo dài gần một canh giờ, Liễu Triều Hoa tinh thần hoảng hốt để cho lão hồ yêu dùng Thổ Hành châu đưa trở về, cho đến khi nàng hoàn toàn biến mất khỏi hang đá lão hồ yêu mới tặc lưỡi nói: “Chắc chắc, sức ghen của hắn thật là lớn.”

24. Chương 24: Nguồn Gốc Của Tình Chú

Triều Hoa trở lại viện của mình, Tước Nhiên nhìn thấy nàng một trán đầy mồ hôi lạnh trở về thì sợ hết hồn, vội vàng ôm nàng trở lại giường, lo lắng hỏi: “Người làm sao mà đầu đổ nhiều mồ hôi lạnh như vậy?”

Ngày thường Liễu Triều Hoa luôn nói với Tước Nhiên là lão hồ yêu kia đối với nàng tốt như thế nào, dạy nàng học được bao nhiêu thứ, cho nên Tước Nhiên mới nửa tin nửa ngờ mà để nàng tiếp tục đi gặp lão. Hôm nay nhìn nàng mang một bộ dáng yếu ớt, vẻ mặt khó chịu trở về nên mới tưởng là hồ yêu kia làm gì nàng. Sau khi tâm tư trong lòng chuyển vài lần, Tước Nhiên bỗng nghe thấy Liễu Triều Hoa nằm trên giường từ từ hỏi: “Tước Nhiên... Người nói xem... cảm giác thích một người là như thế nào?”

Tước Nhiên sửng sốt, suy nghĩ một chút mới nói: “Ta cũng không rõ lắm, đến lúc ta đủ độ tuổi giao phối thì tộc nhân đã không còn một ai cả.”

Đáy lòng Liễu Triều Hoa trầm xuống, nàng úp mặt vào gối không nói gì.

“Người không phải là đang thích ai đấy chứ?” Tước Nhiên lấy lại tinh thần liền kinh ngạc hỏi.

Liễu Triều Hoa không trả lời, chỉ là kéo chăn lên quá đầu. Tước Nhiên kéo chăn của nàng xuống nói: “Người làm sao vậy? Nói cho ta nghe một chút đi, hôm nay vì sao cả đầu đầy mồ hôi lạnh trở về?! Có phải lão hồ yêu kia ra tay gì với người không?”

Liễu Triều Hoa nghiêng mặt qua, nhìn bộ dáng lo lắng của Tước Nhiên chỉ biết thở dài nói: “Hồ gia gia bên đó có thể làm gì ta, chẳng qua là do mệnh của ta mà thôi.”

Tước Nhiên nhìn bộ dạng nhàn nhạt như không có gì của Liễu Triều Hoa, lại càng kinh ngạc: “Người rốt cuộc làm sao vậy, nói cho ta biết đi!”

Liễu Triều Hoa biết không tránh được, đành để cho Tước Nhiên đỡ dậy, vén chăn kéo ống quần lên, trên đôi chân trắng nõn, hai hình vẽ to bằng lòng bàn tay rõ ràng như đập vào mắt người khác.

Tước Nhiên nhìn thấy hình vẽ này thì cả kinh, hai tròng mắt đen như mực nhoáng cái liền biến thành màu xanh lục, hai bàn tay ở hai bên người hết nắm chặt rồi lại buông lỏng, lặp lại mấy lần như vậy mới hé ra gương mặt trắng bệch miễn cưỡng nói: “Xem ra là phù chú phát tác, hay là gọi chuông môn tới đây xem thử.”

Liễu Triều Hoa ngồi ở trên giường bình tĩnh nhìn nàng: “Tước Nhiên...”

Tước Nhiên nhìn vào đôi mắt trong suốt của Liễu Triều Hoa trong nháy mắt liền cảm thấy nổi giận, ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ sờ gò má tái nhợt của nàng: “Lúc phù chú phát tác rất đau phải không?”

Liễu Triều Hoa vẫn im lặng nhìn nàng.

Tước Nhiên cúi thấp đầu kéo ống quần của Liễu Triều Hoa xuống, chậm rãi nói: “Từ lần đầu tiên gặp người ta liền biết người là người đặc biệt. Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng mà phù chú này đại khái là một loại tình chú của điều tộc chúng ta.”

“Điều tộc chúng ta đối với chuyện tình cảm luôn tuyệt đối chung tình, chỉ là trong mắt chúng ta không dung được dù là một hạt cát, tức là không cho phép bạn tình của mình có một chút thay lòng. Loại phù chú này ở trong tộc rất hiếm khi nhìn thấy, bởi tộc nhân của điều tộc nếu đã chấp nhận ở cùng một chỗ thì tự nhiên đối với bạn tình sẽ một lòng chung thủy.”

“Nhưng mà...” Tước Nhiên bỗng nhiên cắn răng, trên mặt lộ vẻ căm giận nói: “Cũng có một vài điều yêu phẩm chất không tốt, không có bản lĩnh chiếm được tình cảm của bạn tình, liền hạ chú đối phương, tuy chú pháp không đồng nhất nhưng mục đích cũng chỉ có một, chính là khiến cho người bị hạ chú không thể thích người nào khác ngoại trừ kẻ hạ chú! Người hơn phân nửa là bị loại điều yêu lòng dạ hẹp hòi, đạo đức bại hoại này hạ chú! Nếu ta mà biết được kẻ hạ loại chú thuật này lên người người, ta nhất định sẽ nhổ sạch lông của hắn!” đương nhiên là nếu tu vi đối phương thấp hơn mình, Tước Nhiên dưới đáy lòng bồi thêm một câu.

Liễu Triều Hoa cười cũng không được mà khóc cũng chẳng xong, cảm giác khổ sở và bất đắc dĩ lan tràn trong lòng nàng. Liễu Triều Hoa xoay người nằm xuống kéo chăn lên quá đầu, ở trong chăn rầu rĩ nói: “Tước Nhiên, sau này người thay ta đi đến núi Thanh Nguyên đi.”

Trong mắt Tước Nhiên lóe lóe lục quang, nàng bỗng nhiên thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai Liễu Triều Hoa nói: “Miễn là loại chú pháp này không làm chết được người là được rồi. Sau này người nếu gặp con điều yêu kia thì cố gắng thuyết phục hắn một chút, nói không chừng còn có thể có cách.” nếu không đời này Liễu Triều Hoa muốn tìm một người chồng ôn nhu, khoan dung, biết quan tâm săn sóc thì chẳng khác nào nằm mơ.

Tước Nhiên chợt cảm thấy may mắn là tộc nhân tộc mình đã không còn ai, bằng không nàng thật sự hoài nghi là người trong tộc mình làm ra chuyện này, dù sao Khổng Tước tộc ở trong điều tộc cũng bị coi là tâm tư hẹp hòi nhất. Những loài điều yêu khác khi cầu ái(1) cũng hiếm khi dùng đến loại thủ đoạn này, cho dù đối phương không đáp lại tình cảm của mình, cũng lắm thì chấp nhận độc thân cả đời chỉ thích đối phương là được rồi, cho tới bây giờ cũng rất ít khi dùng đến cách này để can thiệp chuyện giao phối của đối phương. Trừ phi điều yêu kia là một tên vô cùng nhỏ mọn hơn nữa sức ghen còn lớn đến cảnh giới không tưởng tượng nổi thì lại là chuyện khác.

(1) Cầu ái: theo đuổi chuyện tình cảm

25. Chương 25: Giác Mơ Hoang Đường

Liễu Triều Hoa khắc chế chính mình không được nghĩ đến Dịch Cư, còn đặc biệt đem bộ tâm pháp lão hồ yêu dạy ra học thuộc lòng, nếu không thì chính là ôn đi ôn lại các loại trận pháp, tóm lại thật vất vả mới áp chế được cảm giác đau đớn ở hai chân. Ngay đêm đó, trong khi ngủ Liễu Triều Hoa mơ thấy có một con phượng hoàng vô cùng xinh đẹp duyên dáng sải cánh bay lượn giữa bầu trời đêm, mà nàng đang đứng trên mặt đất gầm lên một tiếng, sau đó anh dũng bay lên cưỡi trên cổ của phượng hoàng cao ngạo, tàn bạo lột sạch lông mao đẹp đẽ của nó.

Phượng hoàng cao ngạo ra sức giãy dụa, đột nhiên nó quay đầu lại, một đôi mắt màu đỏ đẹp đẽ rạng rỡ như bảo thạch, ánh mắt lạnh như băng khiếp người. Liễu Triều Hoa đang khoan khoái nhổ lông mao của nó thì bị làm cho sững sốt, trong lòng run lên, nàng ấp a ấp úng nói ra hai chữ mà cho dù ở trong mơ cũng làm nàng xấu hổ và giận dữ chính mình.

“A... Xin chào...” Liễu Triều Hoa thấy mình ngu ngốc ngơ ngẩn nhìn con phượng hoàng kia, nó nghe thấy lời nói của nàng thì rõ ràng cũng sững sốt, sau đó lại nhìn thấy lông của mình bị nhổ tán loạn, nhất thời nổi giận đùng đùng đánh về phía Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa hai tay che mặt, hét lên một tiếng liên tỉnh dậy. Sau đó, nàng vẫn cảm thấy rất kỳ quái tại sao mình lại che mặt mà không phải che tim hay che đầu...là những bộ phận trọng yếu trên người. Giác mơ này là giấc mơ bạo lực nhất mà Liễu Triều Hoa từng mơ, một người luôn luôn điềm đạm như nàng thể nhưng lại mơ một giấc mơ như vậy, chứng tỏ nàng đối với con điều yêu hạ chú lên người mình kia có bao nhiêu thống hận.

Thống hận đến mức muốn nhổ sạch hết lông vũ đẹp đẽ của nó mới có thể hả giận.

“Triều Hoa!” Tước Nhiên ngay cả việc che giấu thân phận của mình cũng quên mất, liền trực tiếp từ lầu dưới bay lên, nhìn Liễu Triều Hoa ngồi trên giường bộ dạng ngây ngẩn, có chút lo lắng nói: “Làm sao vậy?”

Liễu Triều Hoa nhìn hai bàn tay trắng nõn của mình mà ngẩn người, tựa hồ trên tay vẫn còn lưu lại xúc cảm ấm áp của lông vũ con phượng hoàng kia.

“Ta mơ một giấc mơ, thấy mình nhổ sạch lông của một con điều yêu.” Liễu Triều Hoa sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt khiếp người của con điều yêu trong mơ đến bây giờ còn làm cho lòng nàng cảm thấy sợ hãi.

Tước Nhiên vừa nghe vậy, trên mặt hiện lên biểu tình như thấu hiểu, vỗ vỗ bả vai Liễu Triều Hoa: “Phù chú phát tác đau như vậy, người muốn nhổ sạch lông của nó cũng dễ hiểu. Dù sao cũng là ở trong mộng, người nên nhổ thật nhiều cho hả giận.”

Liễu Triều Hoa im lặng nhìn sắc trời mông lung ngoài cửa sổ, ngày mai là bắt đầu cuộc tranh tài rồi, mấy ngày nay Cầm Uyên và Liễu Tân Chi đều bận rộn đến không thấy bóng dáng, cho nên cơm nước Liễu Triều Hoa liền nói Tước Nhiên chuẩn bị ngay tại tiểu viện của mình, càng thuận tiện cho nàng mang thức ăn cho lão hồ yêu.

Ngày hôm đó khi ăn xong điểm tâm sáng, Liễu Triều Hoa nhìn Tước Nhiên với vẻ mặt lo lắng, có chút khổ sở nói: “Tước Nhiên, sau này cứ hai ngày người lại đi đến núi Thanh Nguyên một chuyến nhé.”

Tước Nhiên muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói gì, bởi vì nàng nhìn thấy trán Liễu Triều Hoa nhăn lại, gương mặt khê vụn vụn, hiển nhiên là nói đến núi Thanh Nguyên lại nghĩ đến người ở trên đỉnh núi đó.

Tước Nhiên chỉ có thể gật đầu, sau đó nhìn Liễu Triều Hoa bị bóng đen bỗng nhiên nhô ra từ mặt đất nuốt lấy.

Cảm giác đau đớn trên chân khiến Liễu Triều Hoa đối với kẻ hạ chú kia thêm một phần chán ghét, nàng không ngừng mặc niệm tâm pháp dời đi lực chú ý của mình mới áp chế được sự đau đớn. Cuối cùng trước khi đến hang đá thì cảm giác đau đớn mới tiêu tán.

Nhưng mà khi Liễu Triều Hoa mới vừa đến nơi, một câu nói của lão hồ yêu liền giống như sấm sét giữa trời quang bỗng vào đầu nàng.

“Hôm nay ta muốn dạy cho ngươi mị thuật.” lão hồ yêu bình tĩnh nói.

“Tại sao chứ?” Liễu Triều Hoa kinh ngạc, khuôn mặt giật giật.

“Mỗi con hồ yêu từ nhỏ đều phải học mị thuật, người nghĩ đi, nếu gặp phải đại yêu quái, đánh không lại thì phải bỏ chạy, chạy không được thì thi triển mị thuật, sau đó nhân cơ hội mà bỏ chạy!”. Đây là nguyên nhân thứ nhất, một nguyên nhân khác là lão hồ yêu trong lòng đang lo lắng, lão chỉ hi vọng Liễu Triều Hoa ở trước mặt người kia sẽ không phải chịu nhiều khổ sở. Dù sao chuyện năm đó âm ỉ đến cao thấp tam giới đều biết rõ, người kia một khi không thêm để ý đến thể diện, lại thêm bản tính nhỏ mọn của hắn, nếu bắt được Liễu Triều Hoa, không nổi cơn tam bành, làm cho nàng chịu khổ một phen mới là lạ.

Lão chính là có ý tốt mà thôi, tấm lòng lão so với trần châu còn sáng hơn đó, minh nguyệt trên cao chứng giám cho tấm lòng trong sáng của lão.

26. Chương 26: Tiểu Tiên Kiếm(1) Ngày Mừng Mười

(1) Tiểu Tiên Kiếm: cuộc so tài dành cho các đệ tử nhỏ tuổi (thường là đủ 10 tuổi) ở Thiên Nguyên tông được tổ chức vào mừng mười tháng mười hàng năm (phân biệt với cuộc so tài Đại Tiên Kiếm ba năm tổ chức một lần)

Ngày hôm sau chính là mừng mười tháng mười, bởi vì đây là ngày hội đặc biệt mà Thiên Nguyên tông trở nên náo nhiệt vô cùng. Hôm nay trước khi ra ngoài, Liễu Triều Hoa đã phân phó Tước Nhiên đến núi Thanh Nguyên xin Dịch Cư một ít mật ong Trúc Như cho nàng. Tình huống của lão hồ yêu không được lạc quan cho lắm, ngoài Dịch Cư, Liễu Triều Hoa thật sự không nghĩ ra khắp Thiên Nguyên tông này còn có ai không hỏi nguyên nhân mà vẫn nhiều lần cho nàng thứ nàng cần.

Tước Nhiên cẩn thận nhìn sắc mặt Liễu Triều Hoa lúc nhắc tới núi Thanh Nguyên, thấy nàng cũng chỉ là hơi nhũn mày, gương mặt khê vận vẹo, có chút thần sắc khổ sở, ngoài ra cũng không có biểu hiện gì khác, trong lòng mới thoáng yên tâm, giao nàng cho Liễu Triều Dương mặt nhăn nhó đang đứng trước cửa.

“Nhanh đi thôi, tới giờ rồi.” Liễu Triều Dương bĩu môi, khóe mắt liếc nhìn sắc mặt Liễu Triều Hoa rồi lại nhìn đi nơi khác.

Liễu Triều Hoa cười cười: “Muội có thể tự đi được, nếu tỷ tỷ sốt ruột có thể đi trước giành chỗ.” Ngày hội náo nhiệt mà Liễu Triều Hoa hi vọng từ lâu rốt cuộc đã tới, nhưng tâm tình náo nức của nàng sớm đã bị phù chú ở hai chân phát tác làm cho tiêu tan chẳng còn lại là bao. Nếu không phải hôm nay Liễu Triều Dương mang theo ánh mắt mong đợi tới đây đón nàng, Liễu Triều Hoa cũng định viện cớ không đi.

“Người cho rằng ta muốn đón người à... Còn không phải là...” Liễu Triều Dương bỗng nhiên liếc mắt nhìn hai chân của Liễu Triều Hoa rồi ngậm miệng, hừ một tiếng quay đầu nói: “Ta đã sớm bảo người giành chỗ tốt rồi, không cần người lo lắng!”. Liễu Triều Dương vừa nói xong cũng không thêm hỏi ý kiến Liễu Triều Hoa mà trực tiếp đi đến phía sau nàng đẩy xe lăn ra ngoài, không nhận được nói: “Đi mau, đi mau!”

Liễu Triều Hoa cười bất đắc dĩ một tiếng, không muốn cùng đứa nhỏ không được tự nhiên này so đo, dù sao đi nữa nàng sống qua kiếp trước và kiếp này tính ra cũng hơn ba mươi năm rồi, cho nên dù Liễu Triều Dương giấu diếm về mặt tự nhiên nàng vẫn nhìn ra được.

Đại hội Tiểu Tiên Kiếm diễn ra ở núi Chính Nguyên, cử hành tại một khoảng đất bằng phẳng có đường kính hơn hai nghìn thước ngay giữa sườn núi. Liễu Tân Chi, tứ đại trưởng lão cùng một vài vị giám khảo có bối phận cao ngồi ở chính đường trên cao để quan sát.

Trường đấu võ có điểm giống với sân vận động ở kiếp trước trong trí nhớ của Liễu Triều Hoa, nơi thật sự dùng để giao đấu ở dưới thấp, mà dãy ghế ngồi của người xem thì sắp xếp theo kiểu bậc thang, dãy sau cao hơn dãy trước. Vị trí mà Liễu Triều Dương giành trước tất nhiên là ở bậc gần nhất với đài tỷ võ.

Liễu Triều Dương vốn là một nhân vật hay làm mưa làm gió ở Thiên Nguyên tông, các đệ tử trẻ tuổi cũng chỉ biết là Liễu Triều Dương có một muội muội sinh đôi, lại chưa bao giờ gặp qua Liễu Triều Hoa. Cho nên khi Liễu Triều Hoa ngồi trên xe lăn giống như con chim nhỏ được Liễu Triều Dương đẩy vào trường võ, quang cảnh vô cùng náo nhiệt bên trong liền yên tĩnh lại trong nháy mắt, tiếp đó là tiếng mọi người nhỏ giọng bàn luận.

Ánh mắt hóng chuyện nóng bỏng xung quanh chiếu tới khiến cho Liễu Triều Hoa cảm thấy da đầu tê dại, những từ nàng nghe được nếu không phải “sinh đôi” thì cũng là “tàn tật”. Cho dù đã thần nhiên đón nhận sự thật nhiều năm, nhưng đông đảo người bàn tán như vậy cũng khiến nàng cau mày, vẻ không vui hiện lên trong mắt nàng liền bị Liễu Triều Dương nhìn thấy.

Liễu Triều Dương xem trong mắt mà giận trong lòng, vốn chỉ nghĩ mang Liễu Triều Hoa đi ra ngoài hít thở không khí một chút, lại không nghĩ đến thế nhưng xảy ra chuyện này. Liễu Triều Dương hung tợn quay đầu trốn mắt nhìn bốn phía một cái, tiếng bàn luận liền nhỏ đi một chút, nhưng tầm mắt mọi người dừng lại trên người Liễu Triều Hoa cũng không thấy giảm đi.

Liễu Triều Hoa nhìn thấy thần sắc chán nản của Liễu Triều Dương mới chỉ vào hai đệ tử đang giao đấu trên đài hỏi: “Bọn họ ai sẽ thắng?”

27. Chương 27: Phó Nguyên Đứng Dẫn

Tầm mắt Liễu Triều Dương quả nhiên bị câu hỏi của nàng hấp dẫn nhìn về hướng hai thiếu niên đang giao đấu trên đài, Liễu Triều Dương nhích tới gần Liễu Triều Hoa nhẹ giọng nói: “Hai người ở trên đài trong lứa đệ tử bằng tuổi chúng ta cũng được coi là tương đối xuất sắc. Người bên trái tên là Trương Mẫn, người này bình thường hay giả thủ đoạn trộm cắp, hết lần này đến lần khác đều trượt lọt đường như đối với việc này thiên tư khá tốt, vì vậy tu vi cũng không tệ lắm, chính là thân thủ rất nhanh nhẹn. Người bên phải tên là Phó Nguyên, là người rất trung thực, nhưng cũng bởi vì quá ngay thẳng nên kiếm pháp khó tránh khỏi có chút cứng nhắc. Ta đoán, Trương Mẫn sẽ thắng.”

Cái người tên Trương Mẫn đang múa kiếm đến mức hoa lệ hư ảo kia tựa hồ vẫn lưu ý động tĩnh của Liễu Triều Dương bên này. Liễu Triều Dương vừa dứt lời, lỗ tai của hắn giật giật, ánh mắt liên tục quét về phía bên này. Còn người được cho là trung thực ngay thẳng tên Phó Nguyên kia liền nhân cơ hội đối phương liên tiếp quay đầu lại mà tung một cước đá hắn bay ra khỏi đài tỷ võ...

Chuyện này chính là biến cố đột nhiên phát sinh, tất cả mọi người đều đoán rằng Trương Mẫn có khả năng thắng hơn, do trong lứa đệ tử ưu tú thi đấu lần này Phó Nguyên là người ít thấy tiến bộ nhất. Nhưng mà ai ngờ rằng Phó Nguyên chỉ dùng một cước liền đá Trương Mẫn văng ra khỏi đài tỷ võ, hơn nữa ngay cả kiếm cũng không dùng đến, lại chậm rãi hạ chân xuống thuận tiện đưa tay phủ bụi trên chân.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc không thôi của Trương Mẫn, Phó Nguyên hướng hắn thần nhiên nói một câu “Đa tạ đã nhường” rồi đi xuống đài.

Mọi người xung quanh liền cười ầm ầm, Trương Mẫn xấu hổ đến mức gương mặt tuấn tú đỏ bừng, hơn nữa bị Liễu Triều Dương mấy lần hung hăng trốn mắt nhìn, càng khiến hắn hận không tìm được khe hở nào mà chui vào!

Liễu Triều Hoa cũng buồn cười vô cùng, lại nhớ đến ánh mắt Phó Nguyên thông dong nhìn thoáng qua Liễu Triều Dương bên này trước khi xuống đài lúc nãy, cái nhìn kia dường như ẩn chứa ý tứ sâu xa, ngay cả Liễu Triều Hoa nhìn thấy cũng có cảm giác lông tóc dựng đứng. Chẳng qua lúc đó Liễu Triều Dương không nhìn thấy, nàng chỉ đang ảo não vì ở trước mặt mọi người bị mất mặt cho nên có vẻ hơi rầu rĩ không vui.

Liễu Triều Hoa cười thầm, ngay cả tâm tình buồn bực lúc nãy cũng đã tốt lên rất nhiều, nàng đảo mắt qua liền thấy Phó Nguyên ngồi ở dãy cao nhất của khán đài, ngay đối diện với chỗ của các nàng.

Về bề ngoài thật thà của hắn thật sự rất dễ đánh lừa người khác, qua một cước đầy kịch tính lúc nãy, Liễu Triều Hoa cũng không khỏi cảm thấy có chút lưu tâm đối với người này. Nàng cảm giác được người đó ngồi ở nơi cao nhất, ánh mắt liên tục quét qua đài tỷ võ và Liễu Triều Dương, thỉnh thoảng cũng liếc nhìn Liễu Triều Hoa một hai cái, đoán chừng là cũng tò mò về em gái sinh đôi của Liễu Triều Dương.

Một ý niệm hiện lên trong đầu nàng, người này ngồi ở chỗ cao như vậy, sẽ không phải là để tiện ngắm nhìn Liễu Triều Dương đấy chứ. Phàm là nữ nhân, không ai không yêu thích mấy chuyện Bất Quái này, ánh mắt Liễu Triều Hoa liền hướng về phía đối diện đảo qua, vừa hay tình cờ cùng ánh mắt của Phó Nguyên va chạm. Hai người đối mắt nhau, ánh mắt nàng như có năng lực xuyên thấu tâm tư đối phương khiến cho

Phó Nguyên sững sốt đỏ mặt, ho khan một tiếng, hần ngồi nghiêm chỉnh lại, hai mắt bình tĩnh nhìn về phía hai người đang giao đấu trên đài.

Bởi vì Liễu Triều Hoa cùng lão hồ yêu luyện tâm pháp đã lâu, cho nên nhãn lực của nàng vô cùng tốt, nàng có thể nhìn rõ tầm mắt của mình dừng lại trên người hần càng lâu, mồ hôi lạnh trên trán Phó Nguyên ngày càng nhiều, ánh mắt hần nghiêm chỉnh nhìn về một chỗ trên đài còn hơi hơi lóe lên.

Ngay lúc Liễu Triều Hoa nở nụ cười vì phát hiện của mình, Liễu Triều Dương ở bên cạnh tỏ vẻ giả hoạt ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Triều Hoa, người không phải là thích cái tên Phó Nguyên kia đấy chứ? Người yên tâm, ta sẽ không nói cho cha mẹ đâu.”

28. Chương 28: Cuộc So Tài Tiểu Tiên Kiếm

Liễu Triều Hoa trợn mắt nhìn Liễu Triều Dương một cái: “Tỷ thấy muội giống như là thích hần sao?”

Liễu Triều Dương rụt cổ lại tỏ vẻ chê cười, ánh mắt lảng tránh rõ ràng là không tin Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa liếc mắt nhìn Phó Nguyên đang ngồi trên cao thỉnh thoảng lại khần trương bất an quét tầm mắt sang đây, cúi đầu nói nhỏ vào tai Liễu Triều Dương: “Tỷ không phát giác Phó Nguyên thật sự giống như có bệnh sao?”

“Hả?” Liễu Triều Dương quay mặt về phía trước nhìn thoáng qua, một lát sau thừa dịp Phó Nguyên không chú ý liền liếc mắt về phía hần, thấy hần cũng đang nhìn sang bên này.

“Tỷ nhìn xem, trán hần đỏ mồ hôi lạnh, khóe mắt thì từ này đến giờ vẫn liên tục co giật.” Liễu Triều Hoa vừa nói dối vừa đảo mắt về phía hần, Phó Nguyên bên đó dường như có thể đọc hiểu khẩu hình của nàng, chân mày và khóe mắt đều co giật không ngừng.

Liễu Triều Dương còn thật sự nhìn kĩ hai mắt Phó Nguyên, sau đó gật đầu tỏ vẻ cực kỳ tán thành với lời nói của Liễu Triều Hoa: “Đúng là giống như có bệnh thật.”

“...” Phó Nguyên.

Liễu Triều Hoa không thềm để ý đến Phó Nguyên đang hung hăng trừng mắt nhìn mình mà tiếp tục cùng Liễu Triều Dương tán gẫu, lời nói của hai người cũng chỉ xoay quanh cuộc so tài Tiểu Tiên Kiếm lần này. Đại hội Tiểu Tiên Kiếm mỗi năm vào tháng mười đều cử hành một lần, đệ tử giành vị trí thứ nhất không chỉ đạt được pháp khí do trưởng lão của Bộ Pháp Khí trao tặng mà còn có thể tham gia cuộc so tài Đại Tiên Kiếm ba năm tổ chức một lần. Điều quan trọng hơn là, đệ tử nào có biểu hiện tốt trong cuộc so tài lần này thì sẽ có cơ hội được một vị trưởng lão nào đó coi trọng thu làm đệ tử thân truyền(1). Mấy năm qua, năm nào cũng có một hai đệ tử có tư chất tốt được vị trưởng lão nào đó nhìn trúng rồi thu làm đệ tử, từ đó một bước lên mây, trở thành đệ tử cấp cao của Thiên Nguyên tông.

(1) Đệ tử thân truyền: đệ tử do chính mình tự tay truyền dạy

Liễu Triều Hoa thật sự cảm thấy như đang xem tạp kỹ chứ không phải xem tỷ võ, những người giao đấu trên đài đều đánh đến tung bừng ngoạn mục, tất cả đều xuất ra hết bản lĩnh, chỉ sợ những trưởng lão ngồi ở trên chính đường kia không thấy được ưu điểm của mình. Bên tai nàng là tiếng Liễu Triều Dương huyền thoại lải nhải: “Năm nay ta nhất định phải đoạt giải nhất để có thể tham gia cuộc so tài Đại Tiên Kiếm hai năm sau.”

“Tôi hôm qua ta nghe lén được phụ thân nói chuyện, tình hình bên ngoài không mấy yên ổn, ma đạo gần đây liên tiếp có động tĩnh, cho nên Đại Tiên Kiếm mới phải tổ chức trước một năm để chọn ra chủ nhân của Bích Thanh Kiếm.” Liễu Triều Hoa liếc nàng một cái, thấy hai mắt nàng phát sáng lấp lánh, hưng phấn tựa như Bích Thanh Kiếm đang ở ngay trước mặt chỉ chờ nàng đến lấy.

“Tỷ đừng quên, hai năm sau tỷ cũng mới mười tuổi mà thôi, những đệ tử lớn tuổi hơn, tu vi cao hơn tỷ chắc chắn rất nhiều.” Liễu Triều Hoa không nhịn được gọi cho nàng một gáo nước lạnh, vốn nghĩ Liễu Triều Dương sẽ an phận tập trung tu luyện không ngờ nàng ấy lại trừng mắt nói: “Hừ, người chó xem thường ta! Dịch Cự đại sư thúc năm đó mới bảy tuổi đã tham gia Tiểu Tiên Kiếm, chín tuổi đoạt giải nhất của Đại

Tiên Kiếm. Ta hiện tại so với sư thúc năm đó chỉ nhỏ hơn một tuổi! Nói thẳng ra tư chất của ta so với sư thúc năm đó còn tốt hơn!”

Bảy tuổi đoạt giải nhất Tiêu Tiên Kiếm, chín tuổi đoạt giải nhất Đại Tiên Kiếm, hẳn chắc không phải là người thường mà là người sao hỏa, hơn nữa hẳn năm đó còn nhỏ hơn vài tuổi so với tiêu chuẩn tham gia Tiểu Tiên Kiếm của các đệ tử khác.

Nghe được thành tích kinh ngạc của người đó năm xưa, trong lòng Liễu Triều Hoa liên rung động, chẳng qua chỉ là nghe thấy cái tên đó mà cảm giác đau đớn trên chân đã lan tràn, không cần nhìn Liễu Triều Hoa cũng biết nhất định là phù chú lại phát tác.

Nàng thề, nếu có một ngày nàng gặp được con điều yêu hạ chú kia, nếu như đánh thắng được hắn, nhất định phải nhổ sạch lông toàn thân của hắn, nướng cánh của hắn, gặm chân của hắn!

Trong đầu Liễu Triều Hoa lại hiện lên bộ dạng cao ngạo của con phượng hoàng kia, bộ lông toàn thân phát sáng rực rỡ chói lọi, lông vũ trên đỉnh đầu giương giương có vẻ rêu rao, mắt phượng vừa chuyển ánh sáng lung linh tràn ra, đúng là phong thái ngạo nghễ thiên hạ.

Trong lòng Liễu Triều Hoa bỗng nhiên xuất ra một câu: “Giang sơn như thử đa kiêu, Phượng hoàng như thử phong tao.” (2)

(2) Lấy ý từ câu “Giang sơn như thử đa kiêu” mở đầu một đoạn thơ miêu tả tư thái của các vị anh hùng hào kiệt trong lịch sử Trung Quốc trong bài thơ “Thẩm viên xuân – Tuyết” của Mao Trạch Đông. Đại ý ở đây là: Giang sơn biết mấy xinh tươi, Phượng hoàng như thế phong tao xuất trần. (Editor tự dịch :D)

Không thể bởi vì bị con Phượng hoàng phong tư bề ngễ thiên hạ kia nguyên rửa mà buông tha cho cả giang sơn xinh đẹp, đợi nàng giải được chú thuật nhất định sẽ tìm ra cây hoa chân chính thuộc về nàng trong khắp vạn dặm giang sơn này.

Trong lúc suy nghĩ miên man, dáng vẻ lả lướt của con phượng hoàng kia đã hiện lên trong đầu Liễu Triều Hoa không chỉ một lần, thật kỳ quái là Liễu Triều Hoa bỗng nhiên cảm giác chỉ cần nghĩ đến con phượng hoàng kia, cảm giác đau đớn trên chân liền từ từ giảm bớt.

Còn chưa kịp cảm thấy mừng rỡ, Liễu Triều Hoa đột nhiên nhớ tới tác dụng của chú pháp này, trong lòng liền tràn ra tức giận.

Cho dù là người luôn luôn điềm đạm ôn hòa như nàng, cũng không khỏi mắng thăm một câu: “Ta %@ %* %@%” (3)

(3) Những ký hiệu này được giữ nguyên theo bản gốc, có thể là tác giả muốn dùng chúng để hàm ý những từ thô tục khó nghe.

29. Chương 29: Thử Đoạn Của Hách Lăng

Liễu Triều Dương bỗng nhiên thấy Liễu Triều Hoa tỏ vẻ kinh hãi nghiêng rằng nghiêng lợi, liền vội vàng hỏi một tiếng: “Triều Hoa, ngươi không sao chứ?”

Liễu Triều Hoa lấy lại tinh thần, mỉm cười một chút rồi lắc đầu, nhắc nhở Liễu Triều Dương là Đào Chân sư cô ở trên đài đã đọc đến tên của nàng. Liễu Triều Dương hơi ngây ra nhưng ngay sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức hiện lên vẻ hưng phấn. Nàng cầm kiếm muốn xông lên nhưng Liễu Triều Hoa lại kéo nàng lại, nhìn vào mắt nàng chân thành nói: “Triều Dương, muội biết tỷ rất lợi hại, nhưng mà có câu “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”. Trận đánh này tỷ nên tập trung mà đánh, đừng quá xem thường đối thủ mà đánh cho có lệ.”

Liễu Triều Dương sững sốt, cảm thấy hơi luống cuống, phải nói rằng các cặp song sinh bình thường đều là rất thân thiết, nhưng mà nàng cùng Liễu Triều Hoa hết lần này đến lần khác đều bất đồng, nói quá lên thì, hai người từ lúc sinh ra liền khác nhau một trời một vực. Một người là dễ sinh, một người là khó sinh; một người là thiên tư hơn người, người kia lại ngu dốt vô dụng; một người hay khóc hay nháo, một người an tĩnh điềm đạm; một người luôn khiến cho cha mẹ lo lắng không yên, người kia lại khiến cha mẹ yên tâm đỡ vất vả.

Có lẽ cũng bởi vì quá nhiều điểm bất đồng mà khiến cho các nàng so với những cặp tỷ muội khác lại càng thêm xa lạ.

Nhưng mà Liễu Triều Dương cảm thấy nguyên nhân quan trọng khiến hai người không thân thiết cũng không phải là vấn đề này.

Liễu Triều Hoa mặc dù là muội muội của nàng, nhưng đối với nàng mà nói, Liễu Triều Hoa giống như một đám sương mù, căn bản là không thể nào nhìn rõ được. Từ nhỏ cho đến bây giờ, muội muội cũng chưa từng cùng nàng tranh giành bất cứ thứ gì, những thứ nàng muốn giành lấy Liễu Triều Hoa cũng chưa bao giờ để tâm. Điều này khiến cho Liễu Triều Dương mỗi khi giành được thứ gì đó định bụng tỏ ra đắc ý, nhưng cuối cùng lại chỉ cảm thấy phiền muộn và chán nản.

Đúng vậy, muội muội đối với nàng mà nói dường như không phải là muội muội, đã từ rất lâu rồi Liễu Triều Hoa trước mặt nàng luôn luôn là bộ dạng không so đo không chấp nhặt, cặp mắt trong suốt kia luôn là nhìn lướt qua đỉnh đầu nàng mà thôi, phẳng phất giống như phàm trần hết thấy bụi bặm đều không lọt được vào đôi mắt ấy.

Nhiều tư vị xông lên trong lòng, Liễu Triều Dương hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác, bỏ lại một câu “Ta mới sẽ không thua đâu” liền giơ kiếm xông lên.

Liễu Triều Hoa khẽ mỉm cười tỏ vẻ không so đo. Mà Liễu Triều Dương lời vừa nói ra liền cảm thấy có chút hối hận, sau khi lên đài mới quay người liếc nhìn Liễu Triều Hoa một cái, thấy đối phương nhàn nhạt mỉm cười, vẫn là một bộ dạng không muốn so đo với đứa nhỏ không hiểu chuyện, trong lòng nàng chợt dâng lên một trận lửa giận. Nàng nhìn nam đệ tử tuần tú trước mặt, đợi lúc Đào Chân ra hiệu bắt đầu liền lập tức hạ thủ không chút lưu tình, tấn công mạnh mẽ chớp nhoáng. Bóng kiếm bay nhanh lăm lăm hàn quang mang theo khí thế như chẻ tre vọt tới phía trước, dọa cho đối thủ mười hai tuổi trước mặt khiếp sợ, bối rối đến mức tiếp chiêu cũng liên tục mắc lỗi, sau đó hấn trực tiếp bị Liễu Triều Dương phi thân lên đập ột cước văng ra ngoài.

Đáng thương cho vị tiểu đệ tử kia, ngàn vạn lần không nên đụng phải Liễu Triều Dương trong lòng đang buồn bực tức giận, bởi lẽ nàng sẽ trực tiếp đem hắn ra mà trút giận. Liễu Triều Dương đứng ở trên đài, nhìn tiểu đệ tử bị đá sang một bên kia lạnh lùng nói: “Đứng lên, đánh tiếp!”

Rõ ràng chỉ là thân hình của một đứa trẻ bảy tuổi, nhưng lúc Liễu Triều Dương đứng đó nghiêm mặt lạnh giọng quát khiến cho tiểu đệ tử kia như cảm nhận được khí thế cao lớn uy mãnh.

Đào Chân ngẫm có ý mừng rỡ liếc nàng một cái, sau đó liền nhàn nhạt chuyển tầm mắt, mở miệng gọi tên hai đệ tử thi đấu lượt tiếp theo lên đài.

Liễu Triều Hoa nhìn thấy Liễu Triều Dương không bị thương liền thở phào nhẹ nhõm rồi ngẩng đầu nhìn về chính đường cao hơn một trăm thước phía trên, thấy Liễu Tân Chi đang nhíu mày nhìn Liễu Triều Dương. Dựa vào nhãn lực của mình, Liễu Tân Chi đương nhiên nhìn thấu việc Liễu Triều Dương đem người ta làm nơi trút giận mà đánh ột trận, trong lòng hơi hơi không vui nhưng trước mặt nhiều người cũng không nói lời nào.

Liễu Triều Dương đánh xong thì thấy cảm giác khó chịu ngọt ngào trong ngực đã tiêu tan đi rất nhiều, nghĩ lại thì từ trước đến nay Liễu Triều Hoa không phải vẫn luôn tỏ vẻ đức hạnh như vậy sao, có cái gì đáng tức giận chứ. Trải qua một phen suy nghĩ, Liễu Triều Dương cũng thấy thông suốt, đi xuống đài đến đứng ở trước mặt Liễu Triều Hoa hất cằm cao ngạo nhìn nàng, vẻ mặt như muốn nói: xem đi, xem đi, ta thắng rồi!

Liễu Triều Hoa cười cười, đôi mắt trong veo dịu dàng như nước hồ thu, mở miệng nói: “Đánh cũng không tệ lắm.”

Nghe được lời khích lệ, Liễu Triều Dương càng hất cằm cao ngạo tỏ vẻ kiêu ngạo, ai ngờ Liễu Triều Hoa lại đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Chẳng qua tỷ có thể đánh thắng người tiếp theo hay không còn khó nói.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Triều Dương liền ỉu xiu một chút, nàng nghiêm mặt lại ngồi xuống bên cạnh Liễu Triều Hoa không thêm nói thêm câu nào.

Liễu Triều Hoa buồn cười, cảm thấy đứa nhỏ này tâm tư quá đơn giản, có ý tốt muốn cùng nàng phân tích tình hình: “Vòng chung kết sắp tới rồi, theo muội quan sát đối thủ có thể cạnh tranh với tỷ có ba người,

một người thuộc Bộ Pháp Khí tên là Hách Lăng, một người là Phó Nguyên, người còn lại là đệ tử của Đào Chân sư cô tên Tần Hoài Ngọc.”

Liễu Triều Dương lúc đầu làm bộ như không muốn nghe, vốn nghĩ Liễu Triều Hoa sẽ không nói nữa, ai ngờ nàng cứ như không thèm để ý xem bên cạnh có người nghe hay không mà vẫn tiếp tục nói. Hơn nữa càng đáng ghét là chính bản thân Liễu Triều Dương cũng bị những lời này hấp dẫn, không nhịn được lòng hiếu kỳ, đành mặt dày hỏi một câu: “Bọn họ có gì mạnh?”

Liễu Triều Hoa cười một tiếng, vẫn là ý cười nhàn nhạt trong mắt chậm rãi nói: “Muội vừa rồi đã nhìn chiêu số của Hách Lăng, võ nghệ hắn cũng bình thường, nhưng phần lớn là dùng ám chiêu để chiến thắng đối thủ, cho nên nếu như trận chung kết đấu với hắn tỷ phải cẩn thận một chút. Mà Phó Nguyên nhìn bề ngoài có vẻ cứng nhắc nhưng thật ra bên trong cam đảm mà thận trọng, tỷ nếu là đấu với hắn mà ra chiêu quá quy củ khẳng định sẽ không được, linh hoạt một chút thì sẽ có tác dụng. Mà Tần Hoài Ngọc sử dụng chiêu thức khá giống với tỷ, cũng là di chuyển nhẹ nhàng, nếu đấu với nàng, trừ phi kiếm pháp của tỷ so với nàng ta tăng thêm một bậc, đầu óc thông minh hơn nàng ta một chút mới có thể thắng. Trừ ba người họ, những đệ tử đồng lứa thi đấu lần này không có ai nổi trội cho lắm.”

Nhắc tới Hách Lăng, Liễu Triều Dương không những không phản bác Liễu Triều Hoa mà còn quay đầu lại nhú mày nói: “Hắn ta thường hay dùng mấy thứ bàng môn tả đạo, nếu như gặp hắn ta nhất định phải giáo huấn hắn một chút!”

Nghĩ tới người này, trong mắt Liễu Triều Dương hiện lên một tia khinh thường, khi tỷ võ phần lớn mọi người đều có điểm dừng, thế nhưng hắn ta vừa lên đài thì liền ra chiêu như sấm sét khiến đối phương đổ máu, nếu như không có Đào Chân sư cô ngăn cản, nói không chừng thật sự có mấy đệ tử mất mạng dưới tay hắn. Phong cách tàn nhẫn liêu lĩnh đó giúp hắn liên tiếp giành chiến thắng ở các trận vòng trong, vốn là cũng có vài người có khả năng thắng được hắn, nhưng cũng vì những thủ đoạn này mà không phát huy được thực lực, cuối cùng cũng thành đá lót đường dưới chân hắn.

Liễu Triều Hoa thấy trong mắt Liễu Triều Dương hiện lên vẻ khinh thường như vậy cũng không nói cái gì, nàng cũng không thích loại người này, có thể hạ sát chiêu với đồng môn như vậy chứng tỏ hắn ta cũng chẳng phải lương thiện gì.

Trên đài, Đào Chân sư cô vừa hô ngừng rồi gọi tên hai đệ tử của lượt đấu tiếp theo.

Vừa nghe tên hai người này, Liễu Triều Hoa cùng Liễu Triều Dương cũng ngây ngẩn cả người, trận tiếp theo thế nhưng lại là Hách Lăng đấu với Tần Hoài Ngọc.

Liễu Triều Dương nhìn Tần Hoài Ngọc với ánh mắt lo lắng, người này là quan môn đệ tử* của Đào Chân sư cô, bình thường giống như muối muối của nàng. Tính cách Tần Hoài Ngọc có chút lạnh lùng, cũng không thân thiết với người khác, không nghĩ tới trận đấu của vòng chung kết đã đụng phải Hách Lăng. Nhìn dung nhan lạnh như băng của Tần Hoài Ngọc, Liễu Triều Dương có chút chần chừ, đang tự hỏi xem có nên nhắc nhở nàng ấy một tiếng không.

*Quan môn đệ tử: chỉ đệ tử cuối cùng của một người, về sau sẽ không thu thêm đệ tử do mình tự truyền dạy, mà để đồ đệ của mình đi thu đồ tôn (tái truyền đệ tử).

Vừa nghĩ như vậy thì trên đài đã vang lên một giọng nói ngả ngớn của nam nhân: “Tần sư muội nếu như không đủ dũng khí thì tốt nhất là đừng lên đây, bằng không lát nữa vạn nhất ta lỡ tay làm bị thương dung nhan như hoa như ngọc của muội thì không tốt lắm.”

30. Chương 30: Kết Thù Oán Với Hách Lăng

Liễu Triều Hoa nhìn về phía đài tỷ võ thấy một thiếu niên mặc y phục của đệ tử Bộ Pháp Khí, mặt mũi cân đối, ánh mắt hơi âm u thỉnh thoảng lóe lên tia tàn nhẫn đang đứng đó. Ngoài ra đôi môi mỏng như lưỡi dao dường như làm hồng vẻ cân đối trên gương mặt hắn, cũng làm cho người ta có cảm giác không tốt về hắn.

Hắn đứng đó nhìn Tần Hoài Ngọc, ánh mắt neoh lại thành một đường cong giống như đang nhìn chằm chằm vào con mồi của mình. Đào Chân nhàn nhạt liếc hắn, trong mắt hiện lên một tia chán ghét rồi vỗ vỗ khuôn mặt lạnh lùng của Tần Hoài Ngọc lúc này đang đi tới nói: “Yên tâm đi, có sư phụ ở một bên quan sát.”

Tần Hoài Ngọc gật đầu với Đào Chân rồi nhìn về phía Hách Lăng thông thả rút ra bội kiếm của mình. Hách Lăng cười một tiếng tỏ vẻ khinh thường, ngón tay hần lướt qua đai lưng rồi nhẹ nhàng phất một cái, một thanh kiếm màu bạc bóng loáng liền xuất hiện trong tay hần.

Đào Chân đứng sang một bên ý bảo trận đấu bắt đầu. Thân hình Tần Hoài Ngọc lóe lên lập tức hóa thành một luồng ánh sáng trắng hư ảo di chuyển xung quanh Hách Lăng khiến cho người ta không nhìn rõ.

Hách Lăng giơ kiếm chống đỡ, hai bên giao đấu quyết liệt. Liễu Triều Dương vẻ mặt ngưng trọng ghé vào bên tai Liễu Triều Hoa nói khẽ: “Tần Hoài Ngọc vừa lên đài liền thi triển chiêu nguyệt lân ba vi bộ* của Đào Chân sư cô, xem ra vừa rồi muội ấy nhất định đã bị Hách Lăng chọc tức, nên vừa lên đài liền muốn đánh hần rơi xuống.”

*Nguyệt lân ba vi bộ: là một chiêu khinh công (có lẽ tương tự như chiêu “Lăng ba vi bộ” trong truyện “Thiên Long Bát bộ”), có thể hiểu chiêu này là di chuyển nhanh đến mức thân hình lóe sáng như ánh trăng.

Liễu Triều Hoa hơi suy tư, ngược mắt nhìn thoáng qua Hách Lăng trên đài thấy ánh mắt hần thông dong, dường như có vẻ tự đắc, cùng Tần Hoài Ngọc giằng co quyết liệt như vậy nhưng vẫn ra chiêu rất thành thạo, liền nói: “Có lẽ là ngay từ đầu hần đã cố ý khích tướng Tần Hoài Ngọc, làm cho nàng ấy vừa lên đài liền xuất ra toàn bộ bản lĩnh của mình, như vậy hần có thể biết được thực lực của đối thủ đến mức nào. Nhờ đó hần cũng không cần lo lắng nữa nàng ấy bỗng nhiên bộc phát sức mạnh khiến hần trở tay không kịp.”

Liễu Triều Dương nghe vậy trong lòng cả kinh, nhìn về phía Tần Hoài Ngọc trên đài lúc này đã có vẻ mất sức, trên mặt khó tránh khỏi lộ vẻ bức tức mắng một tiếng: “Hèn hạ vô sỉ!”. Tiếng nói của Liễu Triều Dương không to không nhỏ, vừa đủ rơi vào tai Hách Lăng. Hần bỗng nhiên quay đầu lại cực kỳ tàn nhẫn liếc nhìn Liễu Triều Dương một cái, sau đó cổ tay vừa chuyển, đôi môi khẽ lẩm nhẩm mấy đạo chú ngữ, trên đài bỗng nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt. Sắc mặt Đào Chân liền xanh mét, phất tay áo lên, một chiếc khăn tay màu đỏ tươi lập tức hóa thành một đạo hồng quang lao vào trong sân đấu cuốn ra một người.

Chư vị trưởng lão trên chính đường, trừ Bộ Pháp Khí ra, còn lại sắc mặt đều rất khó coi, nhất là khi nhìn thấy Tần Hoài Ngọc cả người đầy máu được Đào Chân cứu ra ngoài thì sắc mặt càng xấu hơn.

Cả người Tần Hoài Ngọc bị mấy đạo kiếm quang sắc bén gây thương tích, vết thương nào cũng sâu kinh người, hơn nữa còn cắt vào chỗ hiểm trên cơ thể. Nhìn thấy máu tươi tràn ra từ miệng vết thương Đào Chân sắc mặt xanh tím, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Hách Lăng một cái.

Hách Lăng thấy ánh mắt hung dữ của sư cô, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sư cô không cần tức giận, khi giao đấu lỡ tay ra chiêu hơi mạnh cũng là điều khó tránh khỏi.”

Đào Chân nghe vậy tức đến mặt xanh tím lại cũng giả bộ cười nói: “Vậy sao, trước đây ta không nhìn ra bản lĩnh của tiểu sư đệ đệ đúng là không nhỏ. Xem ra đến đại hội Đại Tiên Kiếm hai năm sau, ta phải tiến cử người với chưởng môn phụ nhân. Cửa ải “Quan yêu” cuối cùng của Đại Tiên Kiếm phải làm phiền tiểu sư đệ rồi, đến lúc đó nếu chiêu cổ không chu toàn, tiểu sư đệ còn phải thứ lỗi cho ta mới được.”

“Quan yêu” chính là truyền thống của đại hội Đại Tiên Kiếm tổ chức ba năm một lần, người đoạt vị trí thứ nhất trong đại hội nhất định phải đánh bại một con yêu quái mạnh do các trưởng lão bắt về mới được tính là thật sự thắng. Mà theo lời Đào Chân vừa nói, rõ ràng là muốn dẫn Hách Lăng đi bắt “Quan yêu”, bây giờ nói là “chiêu cổ không chu toàn”, ai biết được đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì.

Mặt Hách Lăng liền biến sắc, trong lời nói của hần đã hơi có điểm nghiêng rằng nghiêng lợi: “Không phiền sư cô lo lắng, sư đệ đệ chỉ là một tiểu đệ tử của Bộ Pháp Khí, muốn đi đâu còn phải do các trưởng lão làm chủ.”

Đào Chân hừ lạnh một tiếng, chuyên tâm chữa thương cho Tần Hoài Ngọc.

Hách Lăng từ từ đi đến trước mặt hai tỷ muội Liễu Triều Hoa, trong mắt ẩn chứa hận ý nhìn chằm chằm Liễu Triều Dương nói: “Hèn hạ vô sỉ? Triều Dương sư muội thật đúng là coi trọng ta, thật ra thì... ta còn rất mong đợi được cùng Triều Dương sư muội đấu một trận.” Hách Lăng hơi kéo dài âm điệu, liếc nhìn hai chân Liễu Triều Hoa một cái, khinh miệt nói: “Chẳng qua là một đứa què.”

Liễu Triều Dương bị chọc tức đến tím mặt, vọt dậy gầm lên: “Người là đồ tiểu nhân vô sỉ! Có giỏi thì cùng ta tư đấu một trận! Để xem ta có xử lý người hay không!”

Liều Triều Hoa kéo nàng lại, thấp giọng nói: “Đừng kích động.” cũng không thèm nhìn Hách Lăng lấy một cái, cố ý làm bộ nghi ngờ nhìn chung quanh, giơ tay nhẹ nhàng phe phẩy trước mũi, tỏ vẻ chán ghét nói: “Khí trời ẩm áp lên rồi, ngay cả ruồi nhặng cũng nhiều lên, còn có mùi hôi thối đâu đây, thật là đáng ghét.”

Sắc mặt Hách Lăng hết hồng rồi lại chuyển sang tím, ánh mắt sắc bén cơ hồ muốn đâm mấy lỗ trên người Liều Triều Hoa. Liều Triều Dương nghe Liều Triều Hoa nói vậy liền phì cười, dùng thanh âm mà mọi người chung quanh đều nghe thấy chỉ vào Hách Lăng nói: “Đúng là một con ruồi hôi thối thật to a!”

Hách Lăng cắn răng hung bạo nói: “Liều Triều Dương, ngươi giỏi lắm! Ta ở trên đài chờ ngươi!” dứt lời liền xoay người rời đi.

Liều Triều Dương cười đến run rẩy cả người, chỉ vào bóng dáng tức giận hùng hục rời đi của Hách Lăng hô lớn: “Ta đang chờ để lên đánh chết con ruồi đây!”

Bóng lưng Hách Lăng dừng một chút, hàn ý phát ra trên người càng nhiều, hắn cũng không thèm quay đầu lại, trực tiếp đi về phía chính đường, cúi đầu thi lễ với Liều Tân Chi và các vị trưởng lão rồi đi tới đứng ở sau lưng trưởng lão Giang Mạc An của Bộ Pháp Khí lúc này đang mơ hồ tỏ vẻ đắc ý. Hắn yên lặng cúi đầu thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt tàn nhẫn liếc về phía Liều Triều Dương và Liều Triều Hoa.

Liều Tân Chi sắc mặt khó coi nhìn thoáng qua Hách Lăng đang đứng phía sau Giang Mạc An, chợt nghe thấy phía dưới Đào Chân hô tên Phó Nguyên cùng Liều Triều Dương liền quay đầu nhìn về phía con gái của mình.

Vòng chung kết sắp đến hồi kết thúc, bốn người thắng vào vòng trong là Tần Hoài Ngọc, Hách Lăng, Phó Nguyên và Liều Triều Dương. Tần Hoài Ngọc giao đấu với Hách Lăng đã bại trận, bây giờ liền xem Phó Nguyên và Liều Triều Dương ai thắng sẽ trực tiếp cùng Hách Lăng tỷ thí.

Người chiến thắng cuối cùng, còn được đặc cách tham gia cuộc so tài Đại Tiên Kiếm hai năm sau, phải biết rằng đệ tử muốn tham gia Đại Tiên Kiếm phải từ mười sáu tuổi trở lên hoặc là có tu vi từ Kết Đan trung kỳ trở lên. Mà người chiến thắng cuối cùng của cuộc so tài Tiểu Tiên Kiếm không cần thỏa mãn hai điều kiện này vẫn có thể tham gia Đại Tiên Kiếm.

Dù sao đi nữa, có thể chiến thắng ở Tiểu Tiên Kiếm và được tham gia một cuộc so tài chân chính như Đại Tiên Kiếm, dù thắng hay thua cũng là một việc khiến cho người khác vô cùng hâm mộ.

Mà có thể ở chiến thắng ở Tiểu Tiên Kiếm, hơn nữa lại đoạt giải nhất của Đại Tiên Kiếm, trăm ngàn năm qua chỉ có mình Dịch Cư mà thôi.

P.S: do mấy chương sau đều dài gần gấp đôi so với mấy chương đầu, nên Tuyết Miêu sẽ trở lại làm theo tiến độ mỗi ngày một chương, mong mọi người tiếp tục ủng hộ

31. Chương 31: Tình Chú Lại Phát Tác

Trận đấu của Hách Lăng và Tần Hoài Ngọc đã kết thúc, trận tiếp theo chính là Liều Triều Dương đấu với Phó Nguyên.

Không khí bên trong trường võ càng lúc càng sôi động, các thiếu niên thiếu nữ tề tụ lại một chỗ, nhất là càng gần đến trận chung kết, tiếng vỗ tay khen ngợi và tiếng hò hét cổ vũ càng nhiệt liệt. Trong hoàn cảnh như vậy, Liều Triều Dương hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt nàng nhìn về phía Phó Nguyên mơ hồ lộ ra khiêu khích.

Mà Phó Nguyên từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi ở dãy ghế cao nhất trên khán đài, mi mắt rũ xuống che đi ánh mắt của hắn, gió nhẹ thổi qua làm vạt áo hắn bay bay, tiếng hò hét nhiệt liệt xung quanh dường như không liên quan đến hắn, mặc dù tuổi nhỏ nhưng trên người đã toát ra khí chất trầm ổn.

Trong thâm tâm, Liều Triều Hoa cũng không hi vọng Liều Triều Dương thắng trận đấu này, bởi vì ánh mắt tàn nhẫn của Hách Lăng thỉnh thoảng quét sang đây khiến cho nàng rất bất an. Bộ Pháp Khí luôn nổi tiếng

về việc chế tạo pháp khí, xem Hách Lăng tranh tài lúc này, Liễu Triều Hoa mơ hồ cảm thấy hẳn nhất định có lưu lại âm chiêu. Ngộ nhờ Liễu Triều Dương rơi vào tay hắn chắc chắn sẽ phải chịu thiệt.

Nghĩ như vậy, Liễu Triều Hoa liền đem ánh mắt hi vọng nhìn về phía Phó Nguyên, người ngàn vạn lần phải thắng đó.

Phó Nguyên giống như biết được suy nghĩ của nàng, thoáng nhìn sang đây. Lúc này Đào Chân ở trên đài tỷ võ hô tên của hắn và Liễu Triều Dương, Phó Nguyên liền thu hồi tầm mắt đặt trên người Liễu Triều Hoa, nhìn về phía Liễu Triều Dương đang hưng phấn nhảy lên đài, khóe miệng hơi nhếch lên ý cười.

Liễu Triều Hoa hiện tại có chút khẩn trương, mà ngay khi Đào Chân ra hiệu bắt đầu Liễu Triều Dương liền lập tức triển khai thể công.

Nhìn Liễu Triều Dương lúc này tựa như một con hồ điệp nhẹ nhàng bay múa trên đài, trên thực tế chiêu thức công kích của nàng chiêu nào cũng xảo diệu tàn nhẫn, ngoài dự đoán của mọi người.

Mà càng khiến mọi người cảm thấy ngoài dự đoán chính là biểu hiện của Phó Nguyên, thể công của hắn ổn định, ra chiêu thu chiêu đều có tính toán, tùy thời ứng biến thể công của Liễu Triều Dương, chỉ qua mười mấy chiêu đã mạnh mẽ hạ thấp được khí thế sắc bén khó đỡ lúc đầu của nàng. Đồng thời thể công vững như Thái Sơn của hắn bắt đầu ép tới, Liễu Triều Dương mỗi khi tiếp chiêu đều cảm giác được sức ép ngàn cân, tim đập càng lúc càng nhanh hơn, hơi thở cũng dần trở nên nặng nề. Liễu Triều Hoa nhìn ra thân thủ của Liễu Triều Dương đã không còn lưu loát như lúc mới lên đài, khi thi triển chiêu thức cũng dần lộ ra vẻ bối rối. Mà Phó Nguyên vẫn là một bộ dáng thông dong như ban đầu, hắn xuất chiêu hoàn toàn dựa theo tiết tấu của mình. Xem đến đây, trong lòng Liễu Triều Hoa cũng buông lỏng, Liễu Triều Dương bị đánh bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Liễu Triều Hoa mới vừa nghĩ vậy thì chớp mắt một cái, quả nhiên kiếm của Liễu Triều Dương đã tuột khỏi tay nàng, bay ra cắm nghiêng trên mặt đất. Liễu Triều Dương trợn mắt nhìn chuôi kiếm rung lên vù vù, hốc mắt từ từ đỏ lên, trừng mắt nhìn Phó Nguyên một cái sau đó xoay người chạy đi.

Phó Nguyên khẽ sững sốt, nhìn bóng lưng Liễu Triều Dương chạy đi thậm chí có chút luống cuống. Liễu Triều Hoa đẩy xe lăn tiến đến nhặt Phi Dương Kiếm của Liễu Triều Dương lên, thấy Phó Nguyên còn đang đứng trên đài ngây người, liền cười nói: “Huynh không cần lo lắng, tỷ ấy không sao đâu.”

Phó Nguyên lúc này mới dời tầm mắt về phía Liễu Triều Hoa, có chút chần chừ nói: “Ta...”

Liễu Triều Hoa nhìn thấy giữa mi tâm hắn đọng lại vẻ bối rối và không đành lòng, hơi cảm thấy buồn cười nói: “Tranh tài là tranh tài, thua là thua, không sao cả, hai ngày nữa tỷ ấy sẽ nghĩ thông suốt thôi.”

Phó Nguyên lại liếc nhìn về hướng Liễu Triều Dương chạy đi, muốn nói cái gì cuối cùng lại thôi, chẳng qua là nói một tiếng cảm ơn với Liễu Triều Hoa rồi liền xoay người rời đi.

Bởi vì Liễu Triều Dương nửa đường chạy mất, một mình Liễu Triều Hoa tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì, nàng mới vừa xoay người định đi thì xung quanh bỗng nhiên truyền đến tiếng hô kinh hãi: “Là Dịch Cư đại sư thúc!”

Liễu Triều Hoa trong lòng cả kinh, tâm tình nàng vốn đang tĩnh lặng như mặt hồ đột nhiên rung động, hậu quả chính là từ hai chân truyền đến một trận đau đớn như bị kim châm. Người nọ phiêu dật mà đến, nhẹ nhàng đáp xuống chỗ Liễu Tân Chi trên chính đường, lúc bay ngang qua Liễu Triều Hoa tựa hồ thoáng nhìn nàng, khóe môi hơi nhếch lên ý cười.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn Dịch Cư, vài ngày qua, nàng cố gắng khắc chế tư niệm của mình với hắn. Con người Dịch Cư thanh khiết như sen trắng, bất kỳ ý nghĩ quá phận nào đối với hắn dường như cũng làm hoen ố sự thanh khiết đó.

Tầm mắt Dịch Cư hơi lướt xuống dưới đài tỷ võ, lúc nhìn thấy Liễu Triều Hoa thì vuốt cằm mỉm cười, sau đó lại dời tầm mắt, chuyên tâm xem trận đấu của Phó Nguyên và Hách Lăng.

Liễu Triều Hoa chịu đựng cảm giác đau nhói ở hai chân, trên trán dần dần túa ra mồ hôi lạnh, bỗng nhiên đầu vai bị ấn nhẹ, nàng quay đầu lại liền thấy vẻ mặt lo lắng của Tước Nhiên: “Phù chú phát tác sao?”

Liều Triều Hoa cắn môi dưới đến tái nhợt gập đầu, lúc này nàng đã không dám ngẩng đầu nhìn Dịch Cư nữa. Đúng là trên đầu chữ “sắc” có thanh đao(1), Liều Triều Hoa chưa từng nghĩ tới có một ngày bởi vì nam sắc mà mình lại thảm hại đến như vậy.

(1) Chữ “sắc” trong tiếng Trung: 色, chữ “đao” (trong từ đao kiếm) trong tiếng Trung: 刀. Cho nên ý nghĩa của câu trên là do cách viết của chữ “sắc” có một chữ “đao” ở trên.

Tước Nhiên tức giận trợn mắt nhìn lên trên đài một cái, đẩy xe lăn chuyển hướng liền đưa Liều Triều Hoa ra khỏi trường võ: “Đáng ghét, không có chuyện gì tự nhiên xuất hiện!”

Liều Triều Hoa biết Tước Nhiên đang nói tới ai, ngay cả cảm thấy bất mãn với câu nói này nhưng nàng cũng không còn sức lực để phản bác.

Xe lăn đang đi tới bỗng nhiên dừng lại, Liều Triều Hoa giật mình ngẩng đầu, mặt trời trên cao sáng rực chói chang khiến nàng có hơi chói mắt, sắc mặt nàng cũng vì vậy mà càng thêm trắng bệch. Đang muốn mở miệng gọi Tước Nhiên, Liều Triều Hoa lại nghe thấy phía trước có tiếng nói mang theo vẻ nghi ngờ và kinh ngạc: “Triều Hoa?”

Liều Triều Hoa có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, lại nhìn thấy Liều Triều Dương có vẻ đáng thương đứng ở trước cửa viện của mình, mở to đôi mắt đỏ hoe nhìn nàng: “Người làm sao vậy!?”

Liều Triều Hoa muốn nói chuyện nhưng lại nói không nên lời, bởi vì nàng sợ vừa mở miệng sẽ bật ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Có lẽ là nhìn ra vẻ khó chịu trên mặt muội muội, Liều Triều Dương từ bên đó nhảy dựng lên, chạy như bay vài bước đã đến trước mặt Liều Triều Hoa, kéo tay của nàng, thanh âm mang theo tiếng nức nở hỏi: “Người rốt cuộc bị làm sao vậy!”

“A... muội không sao!” Liều Triều Hoa cau mày rên rỉ một tiếng rất nhỏ, Tước Nhiên rất có khí thế chặn trước mặt Liều Triều Hoa quát: “Lúc này người đừng nói chuyện với nàng!”

Liều Triều Dương bị Tước Nhiên quát nên sững sờ đứng lại không tiếp tục tiến về phía trước, Liều Triều Hoa trong đầu không ngừng nghĩ tới cảnh tượng nhỏ lông của con phượng hoàng kia mới áp chế được cảm giác đau đớn trên chân. Nhìn thấy bộ dạng bối rối vừa muốn tiến lên lại thôi của Liều Triều Dương, nàng tái nhợt cười cười: “Tỷ tới rồi à.”

Liều Triều Hoa vừa dứt lời liền nhìn thấy trong mắt Liều Triều Dương bùng lên lửa giận. Nàng đẩy Tước Nhiên ra vọt tới trước mặt Liều Triều Hoa, cả giận nói: “Cái gì mà tới hay không tới! Ta đang hỏi người rốt cuộc bị làm sao vậy!”

Liều Triều Hoa trong lòng ghen lại, khẽ quay đầu sang hướng khác, sắc mặt hết sức bình tĩnh nói: “Muội không sao.”

“Cha mẹ biết không?” Liều Triều Dương bỗng nhiên hiểu ra, muội muội của nàng từ nhỏ đã bị hạ chú trên người, chuyện vừa rồi khẳng định có liên quan đến chú pháp kia!

32. Chương 32: Tiểu Tiên Kiếm Kết Thúc

Liều Triều Dương vọt tới trước mặt Liều Triều Hoa giơ tay lên nhưng chưa kịp đánh vào mặt nàng thì đã bị Tước Nhiên nắm chặt cổ tay lại. Liều Triều Dương đỏ bừng hai mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên của Liều Triều Hoa, cả giận nói: “Tại sao người không nói gì! Ta trong mắt người rốt cuộc là gì? Cha mẹ trong mắt người lại là gì! Bộ đáng người như vậy rồi! Chẳng lẽ đối với người khác đều không liên quan ư?”

Trong lòng Liều Triều Hoa lạnh đi, nếu như không phải Liều Triều Dương nhắc nhở, nàng thật sự sẽ không nghĩ tới vấn đề này. Nàng quả thật xem bọn họ như cha mẹ tỷ muội của mình, chẳng qua phải thêm hai chữ “thuận tiện” ở trước thì mới chính xác. Nàng luôn cho rằng địa vị của mình trong thế giới này từ trước đến giờ cũng chỉ là khách qua đường mà thôi, đến tận bây giờ nàng cũng không thật sự dung nhập vào cuộc sống ở đây, cho nên mới có thể không cần để ý, ngày ngày lạnh nhạt nhìn mọi thứ xung quanh thay đổi.

Từ nhỏ nàng đối với việc cha mẹ thiên vị Liễu Triều Dương không cảm thấy ghen tị nên mới không phản đối. Nguyên nhân của chuyện này một phần là bởi vì linh hồn nàng là của một người trưởng thành, nhưng mà nguyên nhân lớn hơn là do nàng không thật sự hòa nhập vào gia đình này, cho nên nàng mới cảm thấy sự nuông chiều quá đáng dành cho Liễu Triều Dương là do nàng ấy đáng được hưởng còn nàng thì không cần.

Có phải đúng là như vậy không?

Liễu Triều Hoa tự hỏi chính mình.

Thử nghĩ xem năm xưa chưởng môn phụ thân từng bởi vì chú thuật trên chân nàng mà bốn ngày bốn đêm không ngủ không nghỉ, lật từng trang sách cổ của Thiên Nguyên Tông mà lộ ra vẻ mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc. Lại nghĩ đến Cầm Uyển bận nhiều việc, cực khổ vất vả, vẫn cố phân ra sức lực chăm sóc một đứa trẻ không thể đi lại như nàng.

Nghĩ như vậy Liễu Triều Hoa cảm thấy xấu hổ đến tận tâm can.

Nàng đối đãi với bọn họ chẳng qua là tốt hơn một chút so với những người xa lạ có cùng được mà không có cùng chẳng sao kia, còn bọn họ thì luôn xem nàng là thân nhân cùng chung huyết thống mà đối đãi.

“Triều Dương...” Liễu Triều Hoa lại mở miệng, đáy mắt tràn ra vẻ ảm áp: “Tỷ muốn muội nói thế nào đây?”

Nàng giơ tay từ từ kéo hai ống quần lên, phù chú quỷ dị màu đen trên làn da trắng nõn trong suốt càng lộ ra vẻ nổi bật đập vào mắt người khác.

“Đây là tình chú, tạm thời không chết được, chẳng qua là do muội thích người khác, cho nên mới phát tác.” Liễu Triều Hoa có chút bất đắc dĩ: “Tỷ đừng nói với cha mẹ, muội nghĩ kỹ rồi, đợi qua vài năm nữa muội sẽ đi tìm người đó để phá giải.”

“Người hạ chú nguyên rủa là ai chứ!?” Liễu Triều Dương mở to hai mắt tỏ vẻ không dám tin.

“Chắc là một con yêu quái.” Liễu Triều Hoa trả lời ngắn gọn.

“Nhưng, nhưng phù chú này từ lúc ra đời đã có trên người người rồi...” giọng nói của Liễu Triều Dương run run, tin tức nàng nghe được hôm nay thật sự là quá kinh hãi!

Liễu Triều Hoa khẽ buông tay xuống: “Có thể là muội từ kiếp trước đã chọc giận con yêu quái kia.” Nếu nói là thích một đứa trẻ sơ sinh thì thật sự quá kinh hãi, cho nên theo suy đoán của Liễu Triều Hoa, tình chú trên chân mình hẳn là do ân oán từ kiếp trước, à không tốt nhất là do ân oán từ kiếp trước trước nữa.

Bên kia Liễu Triều Dương vẫn trừng mắt tựa như đang đắm chìm vào tin tức kinh thiên động địa này, mà lúc nghe đến đoạn “kiếp trước” Tước Nhiên hơi quay đầu thoáng nhìn Liễu Triều Hoa một cái rồi lại mím môi không nói chuyện. Dù sao con điều yêu làm ra loại chuyện mất mặt này vẫn là có chút liên quan đến nàng, cùng là điều tộc, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy...Tước Nhiên cẩn thận, không muốn ở trước mặt người khác mà biểu hiện bất cứ thái độ gì.

“Vậy làm sao bây giờ?” trong đôi mắt xinh đẹp của Liễu Triều Dương đầy vẻ mờ mịt.

“Người không muốn cho cha mẹ biết, đợi qua mấy năm tự mình đi tìm con yêu quái đã hạ chú kia ư.”

Liễu Triều Dương ngược mắt, bình tĩnh nhìn Liễu Triều Hoa một hồi sau mới cực kỳ chậm chạp gật đầu: “Ta có thể giúp người giấu diếm chuyện này. Nhưng mà đến lúc người muốn đi, nhất định phải nói cho ta biết!”

Liễu Triều Hoa thoải mái cười, gương mặt tái nhợt lúc này giống như đóa sen trắng sau cơn mưa nhuộm vẻ tinh khiết và khí tức thanh tịnh, nàng khẽ hứa: “Được.”

Hai tỷ muội rút cuộc cũng khơi thông vấn đề, Liễu Triều Hoa không muốn nói mãi đề tài này, nên đề nghị Liễu Triều Dương đi dò hỏi kết quả trận đấu của Hách Lăng và Phó Nguyên nhằm dụ nàng ấy rời đi.

Liễu Triều Dương khẽ hừ lạnh một tiếng, rõ ràng vẫn còn oán hận Phó Nguyên, biểu hiện vô cùng không cam lòng, nhưng mà ánh mắt lóe lên vẻ hiêu kỳ lại bán đứng nàng.

Rõ ràng là muốn biết lại tỏ ra không muốn tìm hiểu, Liễu Triều Hoa cười thầm trong lòng, nói thêm vài lời khích lệ Liễu Triều Dương, không lâu sau nàng ấy liền bị Liễu Triều Hoa thuyết phục, tỏ vẻ không cam lòng đứng dậy phụng phịu một hồi sau mới lằm bằm nói: “Nếu không phải ngươi muốn biết, ta còn lâu mới đi dò hỏi!”

Liễu Triều Hoa cười cười không phản bác, đưa mắt nhìn Liễu Triều Dương đã đi xa, mới xoay người lại, nhìn Tước Nhiên vẫn trầm mặc từ nãy đến giờ.

Tước Nhiên đứng dưới bóng cây râm mát, cảm giác được tầm mắt của Liễu Triều Hoa, liền ngẩng đầu nhìn về phía này: “Hai năm sau ngươi muốn đi thật sao?”

Liễu Triều Hoa cười gật đầu, nụ cười thần nhiên trong sáng động lòng người tựa như hoa lê nở trong gió nhẹ.

Tước Nhiên cũng cười, nụ cười tỏa sáng lấp lánh chính là sự quyến rũ của khổng tước tộc. Nàng nhẹ nhàng tiêu sái đi đến trước mặt Liễu Triều Hoa rồi duỗi ra ngón tay búng nhẹ vào trán Liễu Triều Hoa, đôi mắt Tước Nhiên long lanh như hai vì sao sáng giữa bầu trời đêm: “Ta đưa ngươi đi.”

Liễu Triều Hoa ngẩn người, sau đó nghe ra ý muốn hộ tống trong lời nói của Tước Nhiên, trong lòng cảm thấy ấm áp, trên mặt cũng tràn ra vẻ dịu dàng: “Cảm ơn.”

Tước Nhiên đỏ mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác, trên gương mặt trắng nõn hơi nhàn nhạt ửng đỏ: “Ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ nghĩ là ta với kẻ đó cùng là điều yêu có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn.”

Liễu Triều Dương cũng không thể dò la được tin tức, nguyên nhân là lúc nàng quay lại trường võ bị Liễu Tân Chi bắt được, hắt ra lệnh nàng bế quan một ngày một đêm, để nàng kiểm điểm lại tính xấu hay nóng nảy kích động của mình. Ngoài ra người đến giám sát Liễu Triều Dương vừa hay lại là người mà lúc này nàng rất không vừa mắt – Phó Nguyên.

Liễu Triều Hoa cũng là sau đó một ngày mới biết kết quả của trận chung kết.

Ở trận đấu cuối cùng này Hách Lăng sử dụng một loại pháp khí do trưởng lão Bộ Pháp Khí lên tặng cho hắn, làm Phó Nguyên bị trọng thương. Bộ Pháp Khí và Liễu Tân Chi bằng mặt không bằng lòng đã lâu, cho nên ở cuộc so tài lần này bên đó có ý đồ chèn ép đệ tử của các bộ phái khác, mà lần này họ cũng thật sự quá đáng.

Do đó Liễu Tân Chi cũng không muốn giữ thể diện cho bọn họ, trước mặt trưởng lão của Bộ Pháp Khí hung hăng dạy dỗ Hách Lăng một trận, đồng thời ra lệnh hắn phải bế quan một tháng không được ra ngoài, còn chính mình lại thu Phó Nguyên làm môn hạ, xem như thân truyền đệ tử mà đích thân dạy bảo.

Phó Nguyên lần này cũng coi như trong họa có phúc, hơn nữa còn được Liễu Tân Chi phá lệ ột cơ hội được đặc cách cùng Hách Lăng tham gia cuộc so tài Đại Tiên Kiếm tổ chức hai năm sau.

P.S: truyện NTTH đang cần tuyển một editor mới, mặc dù còn cần phải thông qua bài test, nhưng những bạn đã theo dõi truyện này từ đầu sẽ được ưu tiên, cho nên Tuyết Miêu muốn hỏi có bạn nào đang đọc truyện này mà có thời gian rảnh cũng như muốn thử sức với công việc edit có thể đăng ký tại mục Tuyển Cộng tác viên nhé

33. Chương 33: Nam Hồ Yêu Trong Rừng

Thời gian như bóng câu qua khe cửa(1), chẳng mấy chốc đã hai năm trôi qua, tình cảm giữa Liễu Triều Hoa và lão hồ yêu ngày càng sâu đậm, chẳng qua là linh lực của lão hồ yêu càng ngày càng suy kiệt chỉ có thể dựa vào linh đan diệu dược lấy từ chỗ Dịch Cư để chống đỡ.

(1) Thời gian như bóng câu qua cửa: từ “câu” trong thành ngữ này có nghĩa là ngựa non (ngựa mới lớn, chạy rất nhanh), cho nên câu này nghĩa là thời gian trôi nhanh như bóng ngựa lướt qua rồi vụt mất ngoài cửa sổ.

Nhìn lão hồ yêu càng ngày càng suy yếu, Liễu Triều Hoa dần dần nảy sinh quyết tâm cứu lão. Nhất là khi nhìn thấy ba sợi xích sắt đâm xuyên qua ngực lão ngày đêm hút lấy linh lực, Liễu Triều Hoa trong lòng lại càng chua xót, nàng tỏ ra cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Hồ gia gia, người có biện pháp nào thoát khỏi nơi này không?”

Lão hồ yêu hơi kinh ngạc, hai tai dựng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn Liễu Triều Hoa, trong đôi mắt màu vàng kim lấp lánh lộ ra vẻ sững sốt, nhưng phần nhiều vẫn là vẻ mừng rỡ cảm động.

“Người nói thật sao?”

Liễu Triều Hoa cười một tiếng: “Chẳng lẽ ta lại nói giỡn?”

Lão hồ yêu nhìn Liễu Triều Hoa một hồi lâu, đôi mắt nàng trong suốt bình thản nhìn lão không né tránh, sự chân thành nơi đáy mắt nàng càng khiến người khác không thể xem thường. Lão thở dài một hơi, vô cùng nghiêm túc nói: “Người có biết rằng để cứu ta, nơi này cần có một con yêu quái khác có linh lực cao cường tới thay thế không?”

Đến tận bây giờ Liễu Triều Hoa cũng không biết bọn họ rốt cuộc muốn thủ hộ thứ gì ở đây, bởi vì lão hồ yêu chưa bao giờ nói cho nàng. Nhưng mà cho dù thật sự cần một con yêu quái khác tới thay thế vậy thì thế nào? Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn lão: “Thế thì sao? Những chuyện đó không liên quan tới ta. Ta chỉ nghĩ cứu người, những người khác ta mặc kệ.”

Thật lâu sau này, mỗi khi nhớ tới những lời này, Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy trong lòng rét lạnh thấu xương và vô cùng áy náy.

Lão hồ yêu hơi sững sốt rồi cười khúc khích, trong mắt tràn đầy yêu thương, một lọn râu trắng mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Liễu Triều Hoa: “Đứa nhỏ này thật là, nơi này một ngày không thể không có người, một khi ta rời đi, trong vòng nửa canh giờ chuông môn liền biết được. Hơn nữa ba sợi xích sắt đâm xuyên qua ngực ta được chế tạo bằng huyền thiết(2), chỉ có Bích Thanh Kiếm mới có thể chặt đứt.”

(2) Huyền thiết (sắt đen): tên gọi của một loại kim loại xuất hiện trong tiểu thuyết của Kim Dung, kim loại này có màu đen, mơ hồ phát ra ánh đỏ, cực kỳ nặng, nhiệt độ nóng chảy cao, có từ tính, chém sắt như chém bùn. Bởi vì huyền thiết cực kỳ hiếm, mà chất liệu đặc thù, nhiều người cho là kim loại này được tách ra từ các mảnh thiên thạch.

“Huống chi...” tầm mắt lão hồ yêu dừng trên người Liễu Triều Hoa: “Nếu người cứu ta, sẽ không thoát khỏi liên lụy.”

“Không thoát khỏi thì không thoát khỏi, người ta sống trên đời chung quy đều phải chịu trách nhiệm cho việc làm của mình.” Liễu Triều Hoa tỏ vẻ bình tĩnh, đối với chuyện này, ngoại trừ chuông môn phụ thân nàng không cảm thấy có lỗi với bất kỳ ai, cứ cho là bị trừng phạt thì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Lão hồ yêu lặng yên không nói, Liễu Triều Hoa suy tư một hồi, thuận miệng nói: “Cuộc so tài Đại Tiên Kiếm lần này, người đoạt giải nhất vừa hay có thể lấy được Bích Thanh Kiếm. Hai năm qua, tu vi của Phó Nguyên tiến bộ rất nhanh, quan hệ của ta và hắn cũng khá tốt. Chỉ hi vọng hắn sẽ đoạt giải nhất, như vậy ta có thể mượn Bích Thanh Kiếm của hắn, không cần tự mình tham gia tranh tài.”

Lão hồ yêu trầm ngâm một chút, bấm đốt ngón tay tính toán gì đó rồi nhìn Liễu Triều Hoa một cái thở dài: “Thôi thôi, không thể tránh được, người trở về đi.”

Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lão, lão hồ yêu cười cười sờ đầu nàng: “Hai ngày tới người không cần tới đây, những gì lão phu có thể dạy người cũng dạy gần hết rồi, còn lại người tự mình suy nghĩ thật kỹ, linh ngộ là được.”

Nhìn ánh mắt lộ ra thần sắc đau thương của Liễu Triều Hoa, lão hồ yêu nở nụ cười an ủi, nhắc nhở nàng: “Những cái khác lão phu cũng không yêu cầu người, chỉ cần người luyện tốt Kim Chung Tráo, như vậy lão phu cũng không cần vì người mà lo lắng.”

“Còn nữa...” lão hồ yêu lộ ra vẻ mặt chần chừ, chậm rãi nói: “Người cũng phải luyện mị thuật cho tốt, tương lai chắc chắn sẽ có ích...”

Liễu Triều Hoa không nghe ra hàm ý khác trong lời nói của lão hồ yêu, chẳng qua là trợn mắt nhìn lão, gương mặt trắng nõn của nàng bởi vì quần bách mà ửng đỏ nhàn nhạt.

Lão hồ yêu sợ nàng hỏi kỹ, lập tức sử dụng Thổ Hành châu đưa nàng rời khỏi. Mãi đến khi đáp xuống phía sau núi Chính Nguyên, Liễu Triều Hoa nhìn bóng cây xanh biếc rậm rạp khắp núi mới mệt mỏi nâng trán. Tại sao hồ gia gia không thể đưa nàng đến thẳng cửa phòng cho rồi, mặc dù nàng có xe lăn, nhưng lỡ như gặp phải yêu quái hoặc mãnh thú trong núi thì rất bất tiện.

Vừa thầm trách móc lão hồ yêu, Liễu Triều Hoa vừa khởi động pháp trận trên xe lăn khiến cho cả người và xe từ từ bay lên không trung, rồi từ từ xuyên qua rừng cây rậm rạp. Trong rừng, cây cối lòa xòa che phủ, gió nhẹ thổi qua khiến cành lá nhẹ nhàng xao động phát ra tiếng vang xào xạc.

Liễu Triều Hoa đã xác định phải cứu lão hồ yêu, hơn nữa cũng nguyện ý gánh chịu tất cả. Sau khi đưa ra được quyết định này, cảm giác áy náy và chua xót đè nén trong lòng nàng nhiều năm qua rốt cuộc cũng giảm đi một chút. Hơn nữa gió núi trong lành lướt qua mặt, khiến cho tâm tình

Liễu Triều Hoa đặc biệt tốt, thậm chí nàng còn nhớ lại một ca khúc nhạc nhẹ ở kiếp trước liền ngân nga hát lên.

Nội dung của ca khúc đó chính là thể hiện tâm tình khi đi du ngoạn ở núi rừng. Tiếng chim hót líu lo, tiếng suối chảy róc rách, ngay cả tiếng gió vi vu cũng có thể thông qua giai điệu của âm nhạc mà biểu đạt thành lời.

Liễu Triều Hoa từ từ ngân nga, thỉnh thoảng nheo mắt lại chuyên tâm cảm nhận gió mát thổi qua mặt mình, nàng thậm chí còn cảm thấy không khí ẩm ướt của núi rừng vờn quanh chớp mũi.

Đột nhiên sắc mặt Liễu Triều Hoa khê biến, nàng khống chế xe lăn dừng ở giữa không trung, tầm mắt dừng lại ở một bụi cỏ trong rừng. Càng nhìn Liễu Triều Hoa càng thấy nghi ngờ, bỗng nhiên một đạo bạch quang vô cùng sắc bén bất ngờ đánh tới, keng một tiếng đập vào Kim Chung Tráo mà nàng vừa thi triển.

Kim Chung Tráo của Liễu Triều Hoa đã luyện đến tầng thứ bảy, đã sớm có thể dựa theo suy nghĩ của nàng mà thu phóng dễ dàng, người bình thường thì không thể nào thương tổn được nàng, mà đạo bạch quang vừa rồi đánh lên bề mặt Kim Chung Tráo còn tạo ra vài đợt rung động. Không chỉ có Liễu Triều Hoa kinh ngạc vì uy lực của đạo bạch quang kia, mà người đang ẩn thân trong bụi cỏ cũng ngạc nhiên ồ lên một tiếng, từ chỗ ẩn thân hiện hình.

Ẩn thân thuật thật lợi hại, trong lòng Liễu Triều Hoa âm thầm khen ngợi. Nàng cũng biết chút ít về ẩn thân thuật, bởi vì yêu cầu rèn luyện cao nhất của lão hồ yêu đối với nàng chính là Kim Chung Tráo, sau đó nữa là mị thuật và ẩn thân thuật. Ngoài Kim Chung Tráo, mị thuật và ẩn thân thuật có thể coi là kỹ năng sinh tồn cần thiết của hồ tộc, cho nên lão hồ yêu đối với hai thuật pháp này chỉ dạy đặc biệt nghiêm túc.

Mà Liễu Triều Hoa cũng phải tốn rất nhiều sức lực mới vượt qua bài kiểm tra của lão.

Một nam tử cao gầy chậm rãi đi ra từ trong bụi cỏ, hắn mặc một thân bạch y, khí chất tinh khiết lại có chút hơi thở tà mị, cổ áo mở rộng để lộ xương quai xanh tinh xảo, làm cho người khác vừa nhìn liền hận không thể lột y phục của hắn xuống.

Mị thuật thi triển rất tự nhiên, Liễu Triều Hoa lại thầm than một tiếng.

Mái tóc bạc trắng của nam tử xoa xuống dài đến gót chân, nương theo bước đi của hắn mà khê đung đưa, khuôn mặt tuấn mỹ khiến cho cả đất trời đều cảm phần, đôi mắt vàng kim mở to mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Liễu Triều Hoa từ trên xuống dưới tựa như đang đánh giá nàng.

Liễu Triều Hoa cũng nhìn hắn, sau đó thử thăm dò hỏi: “Ngươi là Hồ tộc?”

Nam tử kia sắc mặt hơi đỏ, rất ít người có thể nhìn thấu chân thân của hắn một cách dễ dàng như vậy, nhưng thấy đôi mắt Liễu Triều Hoa trong suốt bình lặng, mơ hồ còn có chút thiện ý, liền hơi nhú mày hỏi: “Ngươi là ai?”

“Liễu Triều Hoa, con gái út của chương môn Thiên Nguyên tông.” Liễu Triều Hoa vừa nói xong, sắc mặt nam tử kia liền biến sắc, hắn đã không còn vẻ mặt bình thản như lúc nãy, toàn thân tràn ra hơi thở xao

động. Hắn nhướn mày mở miệng nói: “Mặc dù ngươi không khiến người ta cảm thấy chán ghét, nhưng mà ta không hi vọng có người của Thiên Nguyên tông biết hành tung của ta, cho nên ta quyết định giết ngươi.”

Liễu Triều Hoa cảm thấy buồn cười vì sự thẳng thắn của con hồ ly này, nàng thông dong nói tiếp: “Ta cũng không ghét hồ ly.” thậm chí còn có cảm tình với hồ ly nữa là đằng khác.

Nam tử kia dùng ánh mắt như muốn xuyên thấu tâm tư đối phương mà nhìn thẳng vào mắt Liễu Triều Hoa, thấy được sự chân thành trong lời nói của nàng, hắn đi đến trước mặt nàng, giơ lên ngón tay thon dài với móng tay trắng dài nhọn chỉ vào vị trí trái tim của Liễu Triều Hoa, tỏ vẻ hơi khó khăn nói: “Ngươi không khiến ta thấy chán ghét, cho nên trước khi ngươi chết ta có thể đáp ứng ngươi một việc. Nói đi, ta sẽ tiễn ngươi lên đường thật thoải mái.”

Liễu Triều Hoa cảm thấy rất buồn cười, sóng mắt vừa chuyển hiện lên một tia狡 hoạt, nàng nhìn nam tử nói: “Ta nghe nói Hồ tộc là thông minh nhất. Có một vấn đề ta nghĩ mãi không ra, nếu ngươi có thể trả lời được thì coi như giải thích nghi hoặc cho ta trước khi ta chết.”

Liễu Triều Hoa nói xong trên mặt liền phối hợp lộ ra vẻ hơi xúc động.

Khí tức trên người nam tử liền trở nên hiền hòa hơn, hắn thấy vẻ mặt nàng chân thành, hơn nữa trong lòng cũng vì lời khen của nàng mà cảm thấy tự hào về chủng tộc của mình, liền phóng khoáng nói: “Ngươi hỏi đi!”

Liễu Triều Hoa nhìn vẻ mặt của nam tử, chậm chậm nói ra vấn đề của mình: “Ngươi nói xem, trên thế giới này gà có trước hay là trứng có trước?”

Gà luôn luôn là con mồi ưa thích nhất của Hồ tộc, cho nên nam tử kia liền không chút nghĩ ngợi mà nói thẳng: “Đương nhiên là gà có trước!”

Liễu Triều Hoa trong lòng nhin cười tỏ vẻ nghi hoặc, hỏi tiếp một vấn đề: “Vậy gà từ đâu mà có?”

Nam tử kia sững sốt, chần chừ mở miệng: “Trứng nở ra mà có...”

Liễu Triều Hoa nhin cười đến sắp nghẹn, trên mặt vẫn cố làm bộ rất nghi ngờ hỏi một vấn đề: “Vậy quả trứng đó từ đâu mà có?”

Nam tử càng sững sốt hơn, đôi mắt xinh đẹp từ từ trợn to, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng mờ mịt: “Là gà đẻ ra...”

Biết mình đã lừa được nam tử kia, Liễu Triều Hoa liền thần nhiên thở dài nói: “Bởi vậy đó, vấn đề này đến nay ta vẫn chưa hiểu được. Cứ như vậy mà chết ta thấy rất tiếc nuối...”

Nam tử dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Liễu Triều Hoa nói không ra lời. Liễu Triều Hoa khẽ cười dịch người tránh khỏi móng tay vừa sắc vừa nhọn của hắn, nói: “Thiên Nguyên tông là nơi không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào, nếu như không có việc gì thì ngươi tốt nhất nhanh rời khỏi đây.”

“Quan yếu” dùng cho Đại Tiên Kiếm còn chưa bắt được, Liễu Triều Hoa không hi vọng hắn bị bắt.

“Ngươi đùa bỡn ta! Loài người là狡 hoạt nhất!” nam tử đến bây giờ mới hoàn toàn hiểu rõ vấn đề vừa rồi.

Liễu Triều Hoa cười khẽ không trả lời, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên một ý tưởng, tầm mắt lập tức dừng lại trên người nam tử này, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, đôi mắt vàng kim kia càng làm cho nàng khẳng định suy đoán của mình thêm mấy phần.

“Ngươi nếu như là tới cứu người, thì trở về đi thôi, người đó không cần ngươi cứu.” Liễu Triều Hoa cười một tiếng, vô cùng chân thành nói: “Ngươi đó không hi vọng người bị thương đâu.”

Liễu Triều Hoa thi triển Kim Chung Trảo, không thêm để ý ánh mắt kinh ngạc của nam tử kia, xoay người điều khiển xe lăn rời đi. Ai ngờ nam tử kia lại vọt lên, ngăn cản trước mặt Liễu Triều Hoa mở to hai mắt nói: “Làm sao ngươi biết là ta muốn cứu người!”

“Nếu như người tin tưởng ta thì quay về đi, gần đây Thiên Nguyên tông không an toàn.” Liễu Triều Hoa hết sức chân thành nhìn hắn, bây giờ nàng đã có thể xác định nam tử này hẳn là hậu duệ nào đó của lão hồ yêu.

Nam tử tức giận càng mở to hai mắt nhìn: “Ta muốn làm gì, không đến phiên một nhân loại như người quân! Hồ tộc chúng ta nói lời giữ lời, vấn đề của người ta không trả lời được, cho nên hôm nay bỏ qua cho người!”

P.S: truyện NTTH đang cần tuyển một editor mới, mặc dù còn cần phải thông qua bài test, nhưng những bạn đã theo dõi truyện này từ đầu sẽ được ưu tiên, cho nên Tuyết Miêu muốn hỏi có bạn nào đang đọc truyện này mà có thời gian rảnh cũng như muốn thử sức với công việc edit có thể đăng ký ở mục Tuyển Cộng tác viên nhé

34. Chương 34: Hồ Ly “quan Yêu” Của Đại Hội Tiên Kiềm

Liễu Triều Hoa sưng sốt, tính tình con hồ yêu này không khỏi quá trẻ con đi. Trong lòng nàng cảm thấy không biết phải làm sao, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà bỏ mặc hắn không quan tâm được. Đột nhiên trong đầu nàng lóe lên một ý tưởng, Liễu Triều Hoa lập tức nhìn hồ yêu cười nói: “Người xem thử đây là cái gì.”

Liễu Triều Hoa ung dung bình thần lấy ra túi càn khôn của mình, khê mở ra một khe hở, hấp dẫn ánh mắt của con hồ yêu xinh đẹp kia. Hồ yêu kia vốn là có chút nghi ngờ, nhưng thấy thần sắc của Liễu Triều Hoa hết sức thản nhiên, một chút ác ý cũng không có, thậm chí khóe môi nàng còn mang theo chút ý cười, hắn không nhìn được cảm giác hiếu kỳ trong lòng liền nhướn cổ nhìn sang. Kết quả là Liễu Triều Hoa nở nụ cười rạng rỡ với hắn, hồ yêu thấy vậy trong nháy mắt liền thất thần sau đó hét lên một tiếng.

Trước mắt hồ yêu xinh đẹp chợt tối sầm lại, hắn liền bị thu vào bên trong túi càn khôn.

Liễu Triều Hoa hài lòng vuốt ve túi càn khôn của mình một chút, trong túi truyền ra tiếng gầm phẫn nộ của hồ yêu kia: “Người là đồ nhân loại hèn hạ! Người có giỏi thì thả ta ra ngoài đánh một trận! Hèn hạ, hạ lưu, vô sỉ!”

Tiếng tức giận mắng chửi của hồ yêu kia bị Liễu Triều Hoa thản nhiên xem nhẹ, nàng đưa tay gầy nhẹ dưới đáy chiếc túi, hồ yêu bên trong liền lập tức cảm thấy choáng váng đến thất điên bát đảo, lúc này nàng mới chậm rãi nói: “Ta nói người lại không tin, còn nửa tháng nữa Thiên Nguyên tông sẽ cử hành đại hội tranh tài tiên kiềm. Theo ta được biết, quan yêu dành cho đại hội còn chưa bắt được, bây giờ người lại đến đây chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Hồ yêu trong túi càn khôn chợt yên tĩnh lại, dường như đang suy ngẫm về lời nói của Liễu Triều Hoa: “Nếu như người thật sự có lòng tốt, vậy thì bây giờ liền thả ta ra. Ta mới tin tưởng người.”

Liễu Triều Hoa cười mỉa mai một tiếng: “Người đừng hòng gạt ta, người bây giờ đang tức giận, nếu như ta thả người ra ngoài, người không giết ta mới là lạ. Người an phận ở trong đó đi, đợi đại hội tiên kiềm qua đi, ta liền thả người và hồ gia gia cùng đi.”

“Người biết ông của ta?” từ trong túi càn khôn truyền đến thanh âm kinh ngạc. Liễu Triều Hoa suy tư một chút thuận miệng nói: “Biết, từng chiêu thức ta dùng đều là hồ gia gia dạy cho.”

“Người gạt người! Ông của ta ghét nhất là con người, sẽ không dạy cho người đâu!” tiếng nói vừa sợ vừa giận vang lên làm Liễu Triều Hoa có chút đau đầu. Nàng lại duỗi ngón tay búng nhẹ vào túi càn khôn, để cho hồ yêu bên trong an tĩnh lại mới nói: “Có tin hay không là tùy người, ta bây giờ phải về Thiên Nguyên tông rồi. Nếu như người không muốn bị người khác phát hiện, rồi bị bắt làm quan yêu, thì yên phận ở trong đó một tháng, trong vòng một tháng ta sẽ thả người ra.”

“Người...!”

“Đừng nói chuyện!”

Túi càn khôn lại an tĩnh lại, Liễu Triều Hoa hài lòng đem túi bỏ vào trong tay áo, điều khiển xe lăn chậm rãi bay lên không trung, quay lại núi Chính Nguyên hướng về nơi Liễu Triều Dương và Phó Nguyên thường luyện võ.

Hai năm nay, quan hệ giữa Liễu Triều Hoa và Liễu Triều Dương đã cải thiện rất nhiều, dần dần hai người bắt đầu trở nên thân thiết như tỷ muội thật sự. Mà Liễu Triều Dương và Phó Nguyên hoàn toàn giống như một cặp oan gia. Tính cách Liễu Triều Dương vốn hướng ngoại lại có chút ngang ngược, hai năm qua nàng cũng dần dần buông xuống địch ý với Phó Nguyên, từ từ gần gũi với hắn hơn. Mặc dù không ai nói rõ nhưng mọi người trong nhà đối với mối quan hệ của hai người họ cũng coi như ngầm chấp nhận, Liễu Tân Chi và Căng Uyển cũng chỉ duy trì thái độ quan sát, tùy ý hai người phát triển mối quan hệ.

Chẳng qua Phó Nguyên vốn là một người tính tình trầm mặc, không biết dỗ dành người khác, mỗi lần Liễu Triều Dương không nhịn được cùng hắn cãi nhau, hắn cũng không hiểu phải dỗ dành nàng. Cuối cùng luôn là Liễu Triều Dương chịu không nổi phải tự mình giảng hòa trước, dĩ nhiên trong những tình huống này, thường thường cũng là nàng gây chuyện trước.

Liễu Triều Dương thường xuyên than thở với Liễu Triều Hoa oán trách Phó Nguyên cái này không tốt, cái kia không tốt, mà những lúc như vậy Liễu Triều Hoa cũng chỉ liếc xéo nàng một cái sau đó châm chọc: “Nếu hắn không tốt thì đừng để ý đến hắn, nam đệ tử của Thiên Nguyên tông nhiều như vậy, chẳng lẽ lại không tìm được người tỷ muốn sao?”

Dùng mấy lời này để đối phó với Liễu Triều Dương thì tuyệt đối là bách phát bách trúng, lần nào cũng hiệu quả.

Liễu Triều Hoa né tránh những cây cổ thụ mọc trên đường, cuối cùng cũng tới nơi luyện võ bí mật của Liễu Triều Dương và Phó Nguyên. Chưa thấy người mà Liễu Triều Hoa đã nghe thấy tiếng leng keng của hai lưỡi kiếm va chạm. Dưới bóng cây rậm rạp, hai thân ảnh màu lục nhạt và màu đen đan vào một chỗ, hai người giao chiến khó phân thắng bại, nhưng Liễu Triều Hoa lại nhìn ra được, Phó Nguyên đánh hết sức cẩn thận và khiêm nhường so với Liễu Triều Dương, hắn đang cố gắng khắc chế công lực của chính mình để duy trì một thế trận cân bằng với nàng.

Liễu Triều Dương hai mắt sáng lấp lánh khó nén vẻ hưng phấn, trên chóp mũi từng giọt mồ hôi nhỏ li ti đọng lại, xem ra là đã đánh tới mức cao hứng.

Liễu Triều Hoa dừng ở cách đó khoảng mười thước, đợi hai người đánh xong mới tiếp tục di chuyển xe lăn về phía trước. Liễu Triều Dương nhìn thấy nàng mắt liền sáng lên, chạy thật nhanh đến sau lưng Liễu Triều Hoa đẩy xe lăn của nàng đến chỗ căn cứ bí mật của mình và Phó Nguyên, cười trách móc: “Đã tới rồi sao không lên tiếng?”

Liễu Triều Hoa mỉm cười đưa khăn tay của mình ra để Liễu Triều Dương lau mồ hôi trên mặt: “Thấy hai người đánh hăng say quá, cho nên mới chờ hai người đánh xong.” Ánh mắt Liễu Triều

Hoa ẩn chứa vẻ chế nhạo nhìn thoáng qua Phó Nguyên một cái, khuôn mặt ngăm đen của hắn liền đỏ lên, hắn cúi đầu im lặng lau kiếm.

Liễu Triều Hoa hàn huyên với Liễu Triều Dương một hồi mới bỗng nhiên nói: “Bây giờ quả mơ trên núi chín chưa nhỉ? Tỷ có muốn ăn không?”

Liễu Triều Dương ồ một tiếng, để Liễu Triều Hoa ở lại chờ còn mình đi hái.

Liễu Triều Hoa đợi bóng lưng của Liễu Triều Dương hoàn toàn biến mất trong rừng cây mới nhìn về phía Phó Nguyên, lúc này hắn đã ngẩng đầu lên như cơn mây hỏi: “Có việc gì sao?”

Liễu Triều Hoa cũng không ngạc nhiên khi Phó Nguyên có thể nhìn ra nàng cố ý dẫn dụ Liễu Triều Dương rời đi. Nàng mỉm cười lấy ra khối ngọc mà Liễu Tân Chi cho nàng lúc trước, khối ngọc xanh thắm đặt giữa lòng bàn tay giống như một ít nước biển xanh óng ánh đọng lại: “Cái này muội cho huynh mượn.”

Hai mắt Phó Nguyên hiện lên một tia kinh ngạc: “Đây là cái gì?”

“Phụ thân muội uội một bảo ngọc hộ thân, bây giờ muội cho huynh mượn vật này. Huynh và Hách Lăng kết thù oán đã lâu, đại hội tiên kiếm sắp tới, hắn nhất định nghĩ biện pháp làm huynh trọng thương.”

“Nguyên nhân là gì?”

“Muội hi vọng huynh có thể đoạt giải nhất.”

“Tại sao?”

“Đến lúc đó muội muốn mượn Bích Thanh Kiếm của huynh, chỉ mượn dùng một canh giờ thôi.” Liễu Triều Hoa thẳng thắn nói ra nguyên nhân.

“Muội định dùng Bích Thanh Kiếm làm gì?”

“Làm một việc muội muốn làm từ rất lâu rồi.” Liễu Triều Hoa trả lời lần nữa.

Phó Nguyên trầm mặc một chút rồi trả lời: “Để huynh suy nghĩ đã.”

Liễu Triều Hoa cũng không ép hấn, chẳng qua là đặt bảo ngọc vào trong tay hấn, nhìn vẻ mặt kinh ngạc và cự tuyệt của Phó Nguyên, nàng nói: “Mặc dù Triều Dương không nói, nhưng muội biết huynh là người trong lòng tỷ ấy, cho dù huynh không đáp ứng đề nghị của muội, muội cũng sẽ cho huynh mượn bảo ngọc này. Bởi vì...muội không hi vọng nhìn thấy Triều Dương vì huynh mà thương tâm.”

Đôi mắt sâu thẳm của Phó Nguyên liền hiện lên vẻ sáng ngời.

“Khối ngọc này không liên quan tới việc huynh có uội mượn Bích Thanh Kiếm hay không.” Liễu Triều Hoa dừng một chút lại nói tiếp: “Đợi lát nữa Triều Dương trở lại, huynh nói với tỷ ấy là muội đi về trước.” dứt lời nàng liền điều khiển xe lăn xoay người rời đi.

Liễu Triều Hoa vừa mới đi xa, sâu trong rừng cây xuất hiện một thân ảnh màu lục nhạt, Liễu Triều Dương chậm chậm đi ra từ dưới bóng cây, Phó Nguyên cũng không ngẩng đầu lên chỉ nói: “Muội cũng nghe được rồi à?”

Liễu Triều Dương hai mắt đỏ lên ừ một tiếng, đi tới trước mặt Phó Nguyên, cầm lấy bàn tay đang lau kiếm của hấn nói: “Huynh đáp ứng Triều Hoa đi, muội ấy trước giờ chưa từng làm chuyện gì xấu.”

Ngón tay Phó Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm: “Không sợ muội ấy làm chuyện xấu, chỉ sợ muội ấy làm chuyện tốt.”

Phó Nguyên mặc dù không thích nói chuyện với người khác, nhưng hấn tự thấy khả năng nhìn người của mình cũng không kém, tính tình Liễu Triều Hoa luôn trầm ổn, chuyện mà nàng thật sự muốn làm khẳng định không phải chuyện đơn giản.

Liễu Triều Dương thấy Phó Nguyên dăm chiêu không nói, liền kề sát vào hấn dụ giọng nhờ vả: “Triều Hoa từ nhỏ so với muội luôn kiên cường hơn, sẽ không gây họa lung tung. Phó Nguyên sư huynh đáp ứng muội ấy đi, ngay cả bảo ngọc mà sư phụ của phụ thân muội truyền lại, từ lúc sáu tuổi Triều Hoa luôn mang bên mình, hôm nay muội ấy cũng vì muội mà lấy ra. Huynh đáp ứng muội ấy đi.”

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đang cầm lấy tay Phó Nguyên, hấn đỏ mặt lên, lật tay lại nắm chặt bàn tay của Liễu Triều Dương, quay mặt qua một bên, thanh âm không mẫn không nhạt ừ một tiếng.

Liễu Triều Dương nín khóc mỉm cười, từ góc độ này nàng vừa hay có thể nhìn thấy tai của Phó Nguyên đang từ từ đỏ lên.

Liễu Triều Hoa trở về tiểu viện của mình, Tước Nhiên ra đón nhưng lại không nói chuyện mà liền cau mày nói: “Triều Hoa ngươi mang theo thứ gì dơ bẩn trở về vậy?”

Liễu Triều Hoa cười một tiếng có vẻ gian xảo, Tước Nhiên ghét nhất là hồ ly tộc vì đó chính là thiên địch của điều tộc, cho nên Liễu Triều Hoa cũng không biết nên nói chuyện này với nàng thế nào, đành nói lảng sang chuyện khác: “Bữa trưa làm món gì vậy? Dường như có thể ngửi thấy mùi thơm.”

“Người mới là thứ dơ bẩn! Mỗi cọng lông trên người tiểu gia ta so với người đều sạch hơn!” Liễu Triều Hoa thấy Tước Nhiên biến sắc, có chút bất đắc dĩ vô trăn. Quả nhiên, hi vọng làm cho con hồ ly này im lặng so với nằm mơ giữa ban ngày còn hoang đường hơn.

Tước Nhiên nhìn chăm chăm vào tay áo Liễu Triều Hoa với sắc mặt khó coi, Liễu Triều Hoa miễn cưỡng cười: “Hắn là cháu trai của hồ gia gia, Tước Nhiên, người không nên so đo với hắn, hồ yêu này chính là hay nói lung tung.”

Liễu Triều Hoa thản nhiên phất phất tay áo, túi càn khôn ở bên trong liên lay động một trận, âm thanh của con hồ yêu kia liền im bật.

Tước Nhiên nhìn chăm chăm tay áo của Liễu Triều Hoa châm chọc cười một tiếng: “Ta còn tưởng là thứ gì, hóa ra là một con hồ ly vừa bẩn vừa thối!”

Túi càn khôn vốn đang yên tĩnh lập tức truyền đến tiếng nói tức giận bén nhọn của hồ yêu: “Ông người chính là hồ yêu đây! Có bản lĩnh thì cùng ông người đánh một trận, ít đứng đó mà phun ph*n đi!”

Liễu Triều Hoa bắt lực rồi, điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ là bịt tai lại.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Tước Nhiên liền dấy lên lửa giận, nàng hướng về phía tay áo Liễu Triều Hoa châm chọc nói: “Còn muốn đánh nhau nữa à? Cũng không nhìn lại một chút bây giờ người đang ở đâu. Là ở bên trong túi càn khôn đó, lão nương chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết người!”

“Người dám! Liễu Triều Hoa! Thả tiểu gia ra, tiểu gia hôm nay phải nghiêm túc dạy dỗ cái thứ không hiểu chuyện kia! Không để cho người xem một chút sự lợi hại của tiểu gia, người liền nghĩ tiểu gia là mèo bệnh.”

Tước Nhiên hừ lạnh: “Người mới là đồ không hiểu chuyện, lão nương chính là tộc trưởng của Khổng Tước tộc!”

Túi càn khôn truyền đến tiếng nói mỉa mai của hồ yêu: “Tộc trưởng của Khổng Tước tộc à, ai không biết tộc đó đã bị diệt tộc!”

Hồ yêu dường như có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa nói tiếp: “A, ta biết rồi, người nhất định là con điều yêu kia, bởi vì không có lòng mà bị loại khỏi cái cuộc thi tuyển chọn đệ nhất mỹ lệ khổng tước kia! Ha ha ha, không nghĩ tới là vì nguyên nhân này mà người tránh được một kiếp! Liễu Triều Hoa, mau thả tiểu gia ra ngoài, tiểu gia muốn tận mắt xem bộ dạng trụ lông của con khổng tước là như thế nào!”

35. Chương 35: Không Thấy Hồ Yêu Đâu

Một câu này của hồ yêu giống như một hòn đá làm dậy lên ngàn tầng sóng(1), Tước Nhiên tức giận đến mức lông cũng dựng lên, hai người bắn những câu tệ hại về phía đối phương, mắng tới mắng lui ai cũng không chiếm được tiện nghi. Liễu Triều Hoa dần dần không chịu đựng nổi, dùng sức vung mạnh tay áo, tạo ra một trận lay động trong túi càn khôn. Hồ yêu kia hiển nhiên là đã có kinh nghiệm, lần này tiếng la hét vẫn vang lên không ngừng, từng câu từng chữ đều giống như đâm vào lòng Tước Nhiên.

(1) Nguyên gốc là “Nhất thạch kích khởi thiên tầng lãng”: là một câu thành ngữ của Trung Quốc, nghĩa là ném một tảng đá vào trong nước làm sủi lên tầng tầng lớp lớp bọt sóng, thường dùng để ví von với một câu nói hoặc một hành động nhỏ nhưng lại gây ra phản ứng mãnh liệt.

Liễu Triều Hoa nhìn trên đỉnh đầu Tước Nhiên có mấy chiếc lông vũ cũng dựng lên, biết nàng ấy đang tức giận vô cùng, đang muốn lựa lời khuyên bảo, ai ngờ Tước Nhiên thể nhưng lại vọt lên giật lấy túi càn khôn trong tay áo nàng. Không thềm để ý đến ánh mặt ngạc nhiên của Liễu Triều Hoa, Tước Nhiên hung hăng đem túi càn khôn vớt trên mặt đất, nhảy lên giẫm vài cái. Thanh âm của con hồ yêu trong túi liền im bật.

Cho đến khi cảm thấy nổi tức giận đã tiêu tan, Tước Nhiên mới mỉm cười nhặt túi càn khôn bẹp dí trên mặt đất lên đưa cho Liễu Triều Hoa, cười tỏ vẻ quan tâm hỏi: “Không cẩn thận làm bẩn rồi, có muốn ta giúp người giặt một chút không?”

Liễu Triều Hoa nhìn nụ cười quỷ dị của Tước Nhiên mà sởn gai ốc, liền giả bộ cười cười vội vàng thu hồi túi càn khôn, trong lòng thầm mặc niệm cho con hồ yêu xui xẻo lại thích nói lời độc ác kia: “A, bản cũng không cần vội giặt, chúng ta ăn cơm trưa trước đi.”

Trong lúc ăn, Liễu Triều Hoa len lén lấy chút ít thức ăn nhét vào túi càn khôn trong tay áo, Tước Nhiên cũng làm như không thấy, chẳng qua là khoe mắt phát ra hàn ý.

Hồ yêu trong túi mãi đến tối mới hồi phục lại, Liễu Triều Hoa đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường đọc sách, nghe thấy thanh âm phát ra từ chiếc túi liền kề miệng sát vào nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay làm người bị thương rồi sao? Có cần thuốc trị thương không?”

Thanh âm từ túi càn khôn chợt im bặt, hồ yêu nghe ra là tiếng nói của Liễu Triều Hoa mới có chút buồn bực nói: “Người mau thả ta ra ngoài, cũng là vì người, nếu không ta cũng sẽ không bị thương!”

“Không được, trước khi hồ gia gia rời khỏi đây, ta không thể để cho người chạy lung tung.” Liễu Triều Hoa không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Vậy người cứ như vậy để ta bị con khổng tước kia ức hiếp hả?” hồ yêu dùng tiếng nói bén nhọn quát lên với Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: “Người không chọc tức nàng không được sao. Tộc nhân của nàng đều không còn, đừng đem chuyện này ra kích động nàng, bằng không đến lúc đó chính người phải chịu khổ.”

Hồ yêu trong túi cười mỉa mai một tiếng: “Được thôi, trước hết bắt nàng xin lỗi tiểu gia ta, tiểu gia ta sẽ suy nghĩ về vấn đề này một chút.”

Liễu Triều Hoa bắt lực nâng trán, dựa theo tính tình của Tước Nhiên, việc nàng nói lời xin lỗi trước so với mặt trời mọc từ hướng Tây còn kinh hãi hơn. Liễu Triều Hoa bây giờ đối với con hồ ly này thật sự có chút không biết phải làm sao, đành nói sang chuyện khác: “Nếu người không bị thương tổn gì thì ngủ đi.”

“Tiểu gia không ngủ! Tiểu gia muốn ăn cơm! Người không để cho tiểu gia ăn cơm, tiểu gia liền âm ỉ chết người” hồ yêu trong túi dường như có chút hả hê rống lên. Liễu Triều Hoa xoa xoa huyệt thái dương đang giật giật, mệt mỏi lên tiếng: “Thức ăn ta đưa cho người lúc trưa, người không ăn sao?”

Hồ yêu ngừng một chút, có chút chột dạ nói: “Ta không ăn thức ăn nguội! Ta muốn đồ ăn nóng, muốn ăn thịt!”

Liễu Triều Hoa nhin xuống bực bội trong lòng, lấy ra thức ăn hôm nay nàng len lén nhét vào trong túi càn khôn mới phát hiện ra thức ăn bị giẫm đạp đến không còn hình thù gì, trong lòng nàng giận dữ liền mắng: “Có thức ăn người còn không ăn! Người có biết lúc ta gặp hồ gia gia, người đã bị đói mấy trăm năm, ngay cả bùn đất còn có thể ăn! Người như vậy thật làm người thất vọng!”

Hồ yêu trong túi yên lặng một chút, lại tỏ ra bất chấp nói: “Dù sao ta cũng không ăn thức ăn nguội, nếu người không cho ta thức ăn ngon, thì coi như người làm ta đói chết!”

Tước Nhiên ở lầu dưới nghe thấy tiếng quát giận dữ của Liễu Triều Hoa liền cười hi hi dang cánh bay lên, nhìn thấy vẻ mặt Liễu Triều Hoa đầy mệt mỏi, liền đỡ nàng nằm xuống, khóe mắt liếc một cái, cười nói “Triều Hoa, không nên tức giận với nó, giao nó cho ta đi.”

“Lại là người, con khổng tước thối này! Có bản lĩnh thì thả tiểu gia ra chúng ta đường đường chính chính đánh một trận! Nhân lúc tiểu gia bị nhốt trong này mà ức hiếp tiểu gia ta thì hay lắm à!” hồ yêu vừa nghe thấy tiếng nói của Tước Nhiên liền xù lông lên, hùng hùng hổ hổ động dậy không yên.

Tước Nhiên nhìn túi càn khôn không nói lời nào, Liễu Triều Hoa trực tiếp đưa túi càn khôn cho Tước Nhiên, nằm quay lưng lại coi như không nghe thấy tiếng kêu cứu của hồ yêu kia.

Tước Nhiên tỏ vẻ đắc ý hài lòng, khóe mắt âm u lóe lên hàn quang, nàng cầm lấy túi càn khôn đang định đi, Liễu Triều Hoa bỗng nhiên nói: “Hắn còn chưa ăn cơm, Tước Nhiên, người tùy tiện làm cái gì đó cho hắn ăn.”

Liễu Triều Hoa ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu như hắn không ăn, trong một tháng tới cứ bỏ đói hắn.”

“Biết rồi, ta sẽ cho nó ăn.” Ánh mắt Tước Nhiên mang theo vẻ đắc ý như muốn nói người rốt cuộc cũng rơi vào tay ta, cầm túi càn khôn mà khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Liễu Triều Hoa quay lưng lại nên không nhìn thấy, nghe thấy Tước Nhiên đảm bảo như vậy, liền yên tâm để cho nàng mang túi càn khôn đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Triều Hoa lấy lại túi càn khôn từ tay Tước Nhiên, còn chưa kịp cho vào trong tay áo, thì nghe thấy trong túi phát ra tiếng hét kinh sợ và tức giận đến cực điểm của hồ yêu kia: “Tước Nhiên, ngươi là đồ tiểu kỹ nữ, tối hôm qua ngươi cho ta ăn thứ gì!”

Liễu Triều Hoa nghi ngờ nhìn về phía Tước Nhiên, lại phát hiện khoe mắt chân mày của đối phương đều mang theo vẻ đắc ý, hiển nhiên là đã ra tay với con hồ yêu xui xẻo ở trong túi.

“Ngươi làm sao vậy?”

Câu hỏi của Liễu Triều Hoa vừa ra khỏi miệng, bên tai đã vang lên tiếng la oai oái của hồ yêu kia: “Lão tử bị rụng lông! Là đồ tiểu kỹ nữ Tước Nhiên kia hạ độc ta!”

Tước Nhiên nghe thấy thanh âm vô cùng tức giận của hắn thì tỏ vẻ vui sướng trên nỗi đau của người khác: “Đáng đời!”

“Tước Nhiên.” Giọng nói Liễu Triều Hoa rất bình tĩnh, nhưng Tước Nhiên lại nghe được trong đó có điểm bất mãn.

Tước Nhiên bĩu môi, không có ý định trả lời Liễu Triều Hoa, quay mặt qua một bên tỏ vẻ không muốn nói chuyện.

Thanh âm giận dữ đến giờ chân của hồ yêu vẫn tiếp tục vang lên, Liễu Triều Hoa lại cao giọng hơn: “Tước Nhiên, giải được.”

Tước Nhiên quay đầu lại thấy Liễu Triều Hoa đang bình tĩnh nhìn mình, giọng điệu không cho phép đối phương cự tuyệt, hốc mắt nàng liền đỏ lên, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục im lặng.

“Tước Nhiên, đưa giải được ra đây.” giọng nói của Liễu Triều Hoa vẫn rất bình tĩnh, nhưng một chút cũng không nhân nhượng, không cho Tước Nhiên có cơ hội lảng tránh.

Tước Nhiên nổi giận, ném một viên thuốc vào trong lòng Liễu Triều Hoa, mắt đỏ lên giậm chân nói: “Xem ra nó mới thật sự là bằng hữu của ngươi, còn ta hoàn toàn không phải!” dứt lời nổi giận đùng đùng bỏ xuống lầu.

Liễu Triều Hoa kiểm chế sự bức bối, ném giải được vào túi càn khôn, hồ yêu bên trong liền tỏ ra vui vẻ: “Khổng tước thói, lần này ngươi xui xẻo rồi!”

Rõ ràng là giọng điệu vui sướng khi người khác gặp họa.

Thái dương Liễu Triều Hoa giật giật, nàng cũng không khách khí nữa, trực tiếp rút túi càn khôn xuống giường, lạnh lùng nói: “Ngươi an phận cho ta!”

Hồ yêu ở trong túi bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Có gì ghê gớm đâu.”

Liễu Triều Hoa cũng mặc kệ hắn, coi như không nghe thấy gì, ngồi lên xe lăn mang theo thức ăn của lão hồ yêu, cũng không thèm hạ bất cứ cấm chế gì trong phòng liền trực tiếp ra khỏi cửa.

Liễu Triều Hoa vừa mới đi khỏi thì Liễu Triều Dương hưng phấn bước vào mang theo một ít mơ mới hái muốn đem uội muội, ai ngờ vào phòng lại không thấy Liễu Triều Hoa đâu, Liễu Triều Dương có chút mất hứng sau đó tầm mắt nàng liếc qua chiếc túi càn khôn đặt trên giường.

Thật ra thì Liễu Triều Dương đã thấy thích chiếc túi này từ lâu rồi, đây là thứ mà chương môn phụ thân cho Liễu Triều Hoa nên chắc chắn phải là đồ cực phẩm. Lúc trước hai tỷ muội còn xa lạ với nhau, Liễu Triều Dương dù muốn mượn Liễu Triều Hoa về xem chơi hai ngày nhưng lại tỏ ra khinh thường không thèm. Mà hiện tại quan hệ của hai tỷ muội đã tốt hơn nhiều, nàng lại cảm thấy ngượng ngùng không muốn mượn của Liễu Triều Hoa, hơn nữa thời gian qua nàng cũng luôn bận rộn, dần dần cũng quên luôn chuyện này.

Bây giờ chiếc túi ở ngay trước mắt, nàng mới nhớ ra. Liễu Triều Dương nhìn xung quanh một chút xác định Liễu Triều Hoa không có ở đây, sự hiếu kỳ rục rịch trong lòng, không biết Liễu Triều Hoa cất giấu thứ gì bên trong.

Liễu Triều Dương tiện tay cầm túi lên, thật cẩn thận mở ra một khe hở, chưa kịp nhìn vào bên trong thì trước mắt nàng bỗng nhiên hiện lên một tia sáng trắng lóa. Nàng còn chưa kịp cảm thấy không ổn thì sau gáy chợt đau nhói, trước mắt tối sầm lại, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Liễu Triều Dương ngất xỉu trên mặt đất, một nam tử mặc bạch y vừa đi vòng quanh người nàng xem xét vừa lẩm bẩm một mình: “Liễu Triều Hoa rõ ràng là một người què mà!”

Đi quanh hai vòng, nam tử kia ồ lên một tiếng, ghé sát vào người Liễu Triều Dương vừa hít hà mấy hơi vừa lẩm bẩm nói: “Không đúng, trên người Liễu Triều Hoa không có mùi son phấn.”

Nam tử quan sát một hồi lâu mới có phản ứng, thì ra không phải là cùng một người, vậy rốt cuộc có nên giết người này không?

Hắn cảm thấy rất khó xử nên lâm vào suy tư một chút, nhìn người nằm trên mặt đất có dung nhan giống Liễu Triều Hoa đến chín mươi chín phần trăm, trong lòng hắn thầm nghĩ, người này nhất định là tỷ muội của Liễu Triều Hoa, nếu như giết nàng ta, người què kia nhất định sẽ tức giận.

Nam tử suy nghĩ một hồi, cắn răng chán nản phát phát tay áo: “Thôi, thôi! Hôm nay cứ coi như là không thấy người này.” Dù sao người què kia cũng không làm gì thật sự ảnh hưởng đến việc của hắn, hơn nữa nghe khẩu khí của nàng dường như là còn muốn giúp hắn.

Sau khi nghĩ thông suốt, nam tử kia có chút buồn bực trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang phi thẳng lên trời.

Liễu Triều Hoa đến đưa cơm xong, hàn huyền với lão hồ yêu một hồi, sau đó mới vừa về đến núi Chính Nguyên thì nghe thấy khắp núi đều là tiếng reo hò hưng phấn hỗn tạp của các đệ tử. Trong lòng thấy lo lắng, nàng kéo một người lại hỏi mới biết, thì ra là hai đại trưởng lão vừa bắt được một con hồ yêu đến gây hấn. Hơn nữa các trưởng lão đã quyết định sẽ dùng nó làm quan yêu của đại hội so tài tiên kiếm sắp tới.

Tin tức này giống như sét đánh giữa trời quang, Liễu Triều Hoa nhanh chóng điều khiển xe lăn bay về tiểu viện của mình, vừa lên lầu liền phát hiện Liễu Triều Dương bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất. Nàng vội vàng tới gần đưa ngón tay dò hơi thở của tỷ tỷ, lúc phát hiện Liễu Triều Dương vẫn còn thở, nàng mới giật mình nhận thấy mồ hôi lạnh đã ướt một mảng sau lưng.

Tim đập dần dần chậm lại, cho dù đã biết trước kết quả, Liễu Triều Hoa vẫn ôm một tia hi vọng cầm lấy túi càn khôn, nhẹ nhàng mở ra...

Không thấy hồ yêu đâu cả.

Biết được điều này khiến cho Liễu Triều Hoa gần như thấy tuyệt vọng, hồ yêu kia nhất định sẽ bị tra tấn một trận, cho dù làm quan yêu, kết cục cuối cùng nếu không phải là chết trận thì cũng sẽ trở thành linh thú bị hạ khế ước, nửa đời sau cũng chỉ có thể sống kiếp nô dịch cho người khác.

Cho dù là kết cục gì đối với hắn cũng là một bi kịch.

36. Chương 36: Hồ Yêu Rơi Vào Lao Ngục

Liễu Triều Hoa nhất thời cảm thấy sự áy náy dâng trào trong lòng ngực không thể nào đè nén xuống cũng chẳng thể phát tiết ra ngoài, vô cùng khó chịu. Mà Liễu Triều Dương đang nằm trên mặt đất lúc này khẽ ưm một tiếng, nhúu chặt chân mày vặn vẹo cổ, vừa ngẩng đầu lên đập vào mắt chính là vẻ mặt âm trầm của Liễu Triều Hoa, nhớ tới chiếc túi càn khôn trên giường lúc này, Liễu Triều Dương có chút ấp úng mở miệng nói: “Triều Hoa, trong túi càn khôn của muội chứa thứ gì vậy?”

Liễu Triều Hoa nhìn vẻ mặt ngơ ngác của kẻ đầu sỏ gây họa kia, mặc dù biết Liễu Triều Dương vô tội nhưng vẫn không ngăn được cảm giác đau lòng. Liễu Triều Hoa nắm chặt túi càn khôn trong tay, lời nói phát ra không tự chủ được mang theo lửa giận: “Tỷ không có việc gì tự nhiên đụng vào túi càn khôn của ta làm gì?”

Liều Triều Dương rất ít khi nhìn thấy Liều Triều Hoa nổi giận, nàng liên tưởng đến lúc này khi mình mở túi càn khôn ra, trước mắt hiện lên một tia sáng trắng lóa, trong lòng áy náy hỏi: “Vậy là đánh mất thứ gì sao?”

Liều Triều Hoa nắm chặt chiếc túi, thần sắc càng lạnh lẽo hơn: “Bên trong có một con hồ yêu vô cùng quan trọng với ta.”

“Vậy...có thể tìm về không?” Liều Triều Dương cũng không biết phải làm sao mới tốt, nàng cảm giác được muội muội lúc này đang tức giận, phải nói là rất tức giận.

“Bị bắt rồi, đại hội tiên kiếm sắp tới, nó sẽ là quan yếu. Sau này không có sự cho phép của ta, tỷ không được đụng đến đồ của ta!”. Liều Triều Hoa đang bối rối vô cùng, lửa giận tán loạn trong lòng khiến nàng không thể nào ôn hòa nổi với kẻ đầu sỏ gây họa là Liều Triều Dương được, nàng thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt, nhìn về mặt ủy khuất của Liều Triều Dương nàng càng cảm thấy phiền não gấp bội.

Liều Triều Dương khước mắt đỏ lên, từ dưới đất đứng dậy giậm chân nói: “Bị bắt thì bị bắt, cùng lắm thì ta cầu xin phụ thân đem con hồ yêu kia trả lại cho muội!”

“Không được để cho phụ thân biết! Hồ yêu của ta tự ta sẽ nghĩ cách!” Liều Triều Hoa vô cùng giận dữ, chuyện này nếu để Liều Tân Chi biết được, chính mình phải chịu phạt thì không nói, quan trọng là hồ yêu kia cũng không thể toàn mạng được.

Tệ nhất chính là ngộ nhờ Liều Tân Chi truy hỏi kỹ càng sự việc, khó tránh khỏi sẽ dính dáng đến chuyện của lão hồ yêu. Đến lúc đó, Liều Triều Hoa muốn cứu lão hồ yêu sẽ càng gặp phải khó khăn và nguy hiểm hơn bây giờ nhiều. Sự tình cấp bách, Liều Triều Hoa điều khiển xe lăn đi ra khỏi tiểu viện của mình, cũng chẳng thèm quan tâm liệu Liều Triều Dương có thể nhìn thấy hay không, trực tiếp sử dụng Thổ Hành châu độn thổ đến chỗ giam cầm lão hồ yêu. Đến khi ở trước

mặt lão hồ yêu rồi, thần sắc Liều Triều Hoa lại vừa sốt ruột vừa áy náy, nàng không biết nên làm sao mở miệng nói chuyện này với lão. Vẫn là lão hồ yêu nhìn ra được có vấn đề, an ủi nàng một hồi sau Liều Triều Hoa mới đem toàn bộ chân tướng sự việc nói rõ ràng.

Tuy nhiên phản ứng của lão hồ yêu lại ngoài dự đoán của Liều Triều Hoa, vừa nghe đến việc cháu trai của mình bị nụ cười của Liều Triều Hoa làm mê hoặc tâm trí rồi bị thu vào bên trong túi càn khôn, lão liền dậm ngực giậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tức(1) giận mắng: “Cái đồ tu vi cao cũng không bù được đầu óc ngu ngốc! Tức chết lão phu rồi!”

(1) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: thường dùng để ví với việc người mình kỳ vọng không tiến bộ nên cảm thấy bất mãn, yêu cầu nghiêm khắc với họ và mong muốn họ nhanh chóng tiến bộ.

Phản ứng ngoài dự đoán của lão hồ yêu khiến cho Liều Triều Hoa mặt tối sầm, nàng đành phải nhắc nhở lại cho lão biết tình cảnh cháu trai của lão lúc này rất nguy hiểm, sự tình đã ngoài tầm kiểm soát rồi.

Ai ngờ lão hồ yêu chỉ vênh vênh đôi tai mềm mại, rất là ung dung nói: “Yên tâm đi, nó không chết được đâu, cùng lắm là phải chịu khổ một chút.”

Lão hồ yêu quả quyết như vậy nhưng Liều Triều Hoa vẫn bán tín bán nghi, cho nên để Liều Triều Hoa có thể yên tâm, lão đành nhờ nàng nghĩ biện pháp mang theo một ít thuốc trị thương đi thăm con hồ yêu bị bắt kia là được rồi.

Liều Triều Hoa suy nghĩ một chút thì thấy bây giờ cũng chỉ có cách như vậy mà thôi, nếu như hiện tại cứu hồ yêu kia thoát ra sẽ khó tránh khỏi liên lụy đến lão hồ yêu.

Chính là lúc trở về không thể không đi dò la một chút nơi giam giữ quan yếu là ở đâu.

Liều Triều Hoa được lão hồ yêu đưa ra khỏi hang đá, vừa điều khiển xe lăn chậm chạp đi về phía trước vừa tự hỏi có nên đi tìm gặp Phó Nguyên hay không. Về đến cửa viện, vừa ngẩng đầu lên, Liều Triều Hoa có chút kinh ngạc nhìn hai người đang sóng đôi đứng trước cửa viện của mình.

Liều Triều Dương cúi gằm mặt xuống, cầm dưới gân như sắp dấn vào ngực. Phó Nguyên trầm mặc đứng bên cạnh Liều Triều Dương, nhìn thấy Liều Triều Hoa trở lại, hần hần nhìn thoáng qua sắc mặt của nàng, sau đó lại khôi phục về bình tĩnh.

Phó Nguyên biết tính tình Liễu Triều Hoa rất trầm ổn, hiếm khi tức giận, luôn tỏ thái độ nhàn nhạt với người khác, ngày thường gặp nhau, tuy nàng không cố ý nhưng luôn khiến cho người khác có cảm giác như đang đối mặt với bậc trưởng bối. Không nói đến Liễu Triều Dương, ngay cả Phó Nguyên hẳn đối với nàng cũng mơ hồ có cảm giác kính sợ.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn hai người họ một cái, giơ tay vỗ lên đỉnh đầu của con cóc đá, trận pháp bao phủ xung quanh tiểu viện liền tràn ra từng vòng rung động trong không gian. Trong mắt Phó Nguyên hiện lên một tia kinh ngạc, Liễu Triều Hoa nhìn hai người nói: “Vào đi.”

Hai người liền theo Liễu Triều Hoa đi vào sân sau đó đến lầu một ngồi xuống. Liễu Triều Hoa nhàn nhạt nhìn hai người không nói lời nào, Liễu Triều Dương vẫn cúi đầu không nhìn ai, cuối cùng Phó Nguyên đành sắp xếp lại suy nghĩ một chút sau đó mở lời: “Bạch hồ yêu mà hôm nay các trưởng lão bắt được là từ chỗ của muội chạy ra ư?”

Liễu Triều Hoa gật đầu, mở miệng nói: “Nó đối với muội là một hồ yêu rất quan trọng. Muội không thể để cho nó chết, cũng sẽ không để cho nó làm linh thú bị hạ khế ước của bất cứ ai.”

Phó Nguyên trầm ngâm một chút rồi nói: “Hiện tại muốn cứu nó khá khó khăn, hơn nữa các trưởng lão đã quyết định để nó làm quan yêu.”

“Muội biết, hơn nữa bây giờ muội cũng không thể cứu nó.”

Đôi mắt đen kịt của Phó Nguyên nhìn chằm chằm vào Liễu Triều Hoa: “Muội muốn làm gì?”

Liễu Triều Hoa rũ mi mắt, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên túi càn khôn: “Bây giờ chỉ muốn đi thăm nó một chút.”

Phó Nguyên nhìn thoáng qua Liễu Triều Dương đang có vẻ xấu hổ ngồi bên cạnh, trầm mặc một lúc rồi nói: “Huynh biết quan yêu bị giam giữ ở đâu, tối nay huynh dẫn muội đi. Nhưng mà đệ tử canh cửa hơi khó giải quyết.”

Liễu Triều Hoa đem túi càn khôn bỏ vào trong tay áo: “Những chuyện này không là vấn đề. Chỉ cần huynh dẫn muội đến đó là được.”

Phó Nguyên gật đầu, đứng lên chuẩn bị đi, Liễu Triều Dương cũng bối rối đứng lên, đôi mắt đỏ hoe có vẻ đáng thương len lén nhìn Liễu Triều Hoa một cái, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh liền mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi.

Liễu Triều Hoa day trán, nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Cứu được nó ra, muội sẽ không trách tỷ nữa.”

Đôi mắt Liễu Triều Dương vừa sáng lên một giây sau đó lại càng đỏ hơn, những giọt nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt trào ra không ngừng rơi xuống, nàng nhỏ giọng nức nở: “Triều Hoa, tỷ thật sự không cố ý.”

“Lần sau đừng lỗ mãng như vậy là được rồi.” Liễu Triều Hoa cũng không biết làm sao với nàng, chỉ có thể nhắc nhở như vậy.

Thấy Liễu Triều Hoa không tức giận nữa, ánh mắt Liễu Triều Dương sáng ngời, nàng vội vàng ngồi xuống, quán lấy Liễu Triều Hoa hỏi chuyện con hồ yêu kia, tiếc rằng Liễu Triều Hoa trả lời rất thận trọng, chỉ tùy tiện nói một hai câu.

Liễu Triều Hoa nhìn ánh mắt lộ vẻ hưng phấn hừng hực hóng chuyện của Liễu Triều Dương, có chút hoài nghi nàng xin lỗi mình nhanh như vậy không phải là để dò hỏi chuyện của con hồ yêu kia đấy chứ? Để tránh việc Liễu Triều Dương moi được thông tin gì, Liễu Triều Hoa từ từ dẫn dắt câu chuyện sang hướng khác, một lát sau hai người từ chuyện lai lịch của hồ yêu đã nói đến loại thức ăn và trang phục mà Liễu Triều Dương yêu thích nhất.

Phó Nguyên vốn là đứng bên cạnh lắng lắng nghe, bây giờ thấy chủ đề hai người đang hàn huyên cùng chủ đề ban đầu khác nhau một trời một vực, cũng chỉ có thể buồn cười nhìn hai tỷ muội một cái sau đó lại tiếp tục trầm mặc.

37. Chương 37: Lên Đường Gặp Hồ Yêu

Đêm đã khuya, Phó Nguyên đi phía trước dẫn đường, Liễu Triều Dương đẩy xe lăn của Liễu Triều Hoa cẩn thận đi phía sau, ba người đều cố gắng hết sức không để phát ra bất cứ tiếng động nào. Từ trước đến nay nơi giam giữ quan yêu đều ở tại Hàn Băng huyết, Hàn Băng huyết tổng cộng có chín tầng, cứ đi qua mỗi tầng là lại càng đi sâu vào trong lòng đất.

Huyết này giống như tên gọi, bên trong đều là hàn băng, cứ đi xuống một tầng hàn khí càng đậm đặc thêm một phần.

Tu vi ở cấp Toàn Chiếu(1), khi đi vào tầng thứ nhất, hơi thở lập tức bị tắc nghẽn, thân thể cứng lại, hô hấp khó khăn, nếu như vẫn cố gắng tiến vào tầng thứ hai thì chắc chắn sẽ chết, mỗi một tầng đều có mức tu vi giới hạn tương ứng, người nào có tu vi thấp hơn mức này tuyệt đối không thể đi vào.

(1) Toàn chiếu: Như đã chú thích trong các chương trước đây là tên gọi của một giai đoạn trong quá trình tu tiên cũng xem như là một cấp độ của tu vi. Trong một số truyện tiên hiệp, tu tiên hay tu ma đều chia làm mười ba giai đoạn: Luyện Khí kỳ, Thai Tức kỳ, Toàn Chiếu kỳ, Ích Cốc kỳ, Khai Quang kỳ, Dung Hợp kỳ, Tâm Động kỳ, Nguyên Anh kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Phân Thần kỳ, Hợp Thể kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ, tuy nhiên trong truyện này tu vi gồm mười một giai đoạn, bắt đầu từ Toàn Chiếu.

Vì vậy, Hàn Băng huyết cũng là nơi mà đệ tử Thiên Nguyên sợ hãi nhất, bởi lẽ nơi này không chỉ dùng để nhốt yêu mà còn để nhốt người. Phạm là các đệ tử phạm sai lầm, bị giam giữ ở đây, vận khí tốt thì có thể còn nửa cái mạng để trở ra, vận khí không tốt thì liền bỏ mạng.

Càng đi đến gần, ba người Liễu Triều Hoa càng cảm giác rõ ràng gió nhẹ thổi tới mang theo hơi lạnh mãnh liệt, gió quất vào mặt gây ra cảm giác hơi đau buốt.

Liễu Triều Dương ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đêm tối đen đầy sao sáng lấp lánh, đúng là sắc trời tốt lành.

Phó Nguyên là người đầu tiên dừng lại thủ thế, ba người đang ngừng ở một chỗ rẽ bên ngoài Hàn Băng huyết.

“Muội có cách gì không?” Phó Nguyên khẽ nhíu mày nói: “Đệ tử canh cửa có bốn người, đại khái đều có tu vi từ Ích Cốc(2) trở lên.”

(2) Ích Cốc: xem chú thích (1)

Liễu Triều Hoa nhìn sắc trời một chút rồi nói với Phó Nguyên: “Hai người ở chỗ này chờ muội là được.” vừa nói vừa đẩy xe lăn từ từ đi ra.

Liễu Triều Dương ở phía sau Phó Nguyên liền bắt lấy một góc áo của Liễu Triều Hoa, ánh mắt lộ vẻ lo lắng nói: “Triều Hoa, một mình muội ra đó có được không?”

Liễu Triều Hoa cười cười, nàng không có thói quen nói mấy lời thân thiết, chỉ nói một câu: “Chờ muội trở lại.” dứt lời liền điều khiển xe lăn từ từ đi về phía trước.

Liễu Triều Dương còn muốn ngăn cản, lại bị Phó Nguyên đưa tay ngăn lại, Liễu Triều Dương nhìn Phó Nguyên với ánh mắt nghi hoặc lại thấy trong đôi mắt đen kịt của hắn dần dần động lại vẻ kinh ngạc. Nàng nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy ở cửa của Hàn Băng huyết từ từ nổi lên một màn sương mù thật mỏng, quanh quẩn chung quanh bốn người đệ tử đang canh gác, nhưng bọn họ lại không phát hiện được gì, giống như không hề nhìn thấy màn sương đang ngưng tụ này.

Mà Liễu Triều Hoa lúc này đang chuyển động xe lăn bình tĩnh chậm chậm đi về phía trước, bánh xe nghiền nát mấy cành cây khô trên đường làm phát ra âm thanh răng rắc khiến cho Liễu Triều Dương thót tim, khẩn trương nhìn về phía mấy đệ tử canh gác kia, thấy ánh mắt bọn họ vẫn đang nhìn về phía trước, giống như không hề nhìn thấy Liễu Triều Hoa đang đường đường chính chính tiến thẳng về phía cửa.

Liễu Triều Hoa coi như không thấy gì, vẫn thong thả tiến về phía trước, sương trắng mỏng lung bao phủ lấy nàng, hơn nữa màn sương này còn theo nàng tiến vào, từ từ lan tràn vào trong huyết động.

Liễu Triều Hoa mới vừa đến cửa huyết thì một trận khí lạnh lẽo âm u từ bên trong phả vào mặt nàng, hang động đen ngòm như cái miệng của một con cự thú đang há ra, bóng tối đen kịt, âm phong kinh người.

Một vầng sáng màu vàng nhạt từ trên người Liễu Triều Hoa phát ra, quầng sáng nhu hòa bao quanh người nàng chiếu sáng một không gian nhỏ trong huyết động, giống như một con đom đóm lơ lửng trong bóng tối, từ xa nhìn lại chỉ như một đốm sáng nhỏ bé trong bóng tối dày đặc.

Liễu Triều Hoa chậm chạp tiến về phía trước, cẩn thận tìm kiếm từng góc nhỏ trong huyết động.

Không có gì cả.

Trừ thi thể của một vài tiểu yêu bị đóng băng ra, Liễu Triều Hoa không phát hiện được gì.

Tiếp theo là tầng thứ hai.

Tầng thứ ba.

Tầng thứ tư.

Cứ như vậy đi xuống, tầng dưới so với tầng trên càng lạnh lẽo âm u, hơn nữa càng xuất hiện thêm nhiều thi thể, có thi thể của yêu quái, cũng có của con người.

Nhìn bộ dạng của những hài cốt này, đại khái cũng đoán được là đệ tử của Thiên Nguyên tông.

Kim Chung Trảo trên người Liễu Triều Hoa đã thi triển đến tầng thứ năm, mà theo sự di chuyển của xe lăn, tầng thứ năm của Hàn Băng huyết cũng hiện ra trước mặt nàng.

Nhưng mà lại có điểm không đúng, dường như có thứ gì đó vô hình đang chắn trước mặt, ngăn không cho nàng tiến tới.

Liễu Triều Hoa yên lặng nhắm mắt lại, sử dụng thần thức nhạy bén để dò xét bốn phía.

Trong hang động yên tĩnh, thời gian chậm chạp trôi qua.

Ở trong bóng tối Liễu Triều Hoa chợt mở mắt, khoe miệng hơi nhếch lên mang theo ý cười, thì ra là thập nhị phương trận pháp.

Nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, bàn tay trắng nõn mềm mại kết xuất ra một cái ẩn quỷ dị, sau đó một lá phù chú màu vàng nhạt từ trong lòng bàn tay nàng phiêu diêu bay ra, chậm rãi di động về phía mắt trận.

Nàng liên tiếp kết mười hai cái thủ ấn, mười hai lá phù chú xuất hiện bay về phía mười hai mắt trận tương ứng, khoảng không trước mắt như bị vụn vụn một chút, sau đó ở nơi mà lúc này vốn là vách tường chợt xuất hiện một khoảng không gian, một điểm màu trắng như tuyết co lại trong góc có vẻ đáng thương.

38. Chương 38: Nguyệt Mãn Ở Trong Ngục

Liễu Triều Hoa nhìn bạch hồ ly cả người đầy máu đen mà trong lòng cảm thấy chua xót, nàng đẩy xe lăn từ từ nhích tới gần nó, ngay lúc nàng giơ tay định chạm vào thì đám lông trắng trên mặt đất bỗng nhiên vùng lên, móng vuốt trắng bạc trong nháy mắt liền cào lên cánh tay non mềm của Liễu Triều Hoa.

Tiếng vật nhọn xé rách da thịt và tiếng rên vì đau của Liễu Triều Hoa cùng lúc vang lên, nếu không phải nàng kịp thời thi triển Kim Chung Trảo hộ thể thì sợ là sau này nàng phải làm đại hiệp một tay rồi. Bóng trắng kia liền dừng công kích, khí tức hung hãn trên người nó bình ổn rất nhiều, có lẽ là do nhận ra người trước mặt là người quen nên lập tức dừng lại.

Lúc này hồ yêu đã hóa thành hình người, do mấy ngày liên tiếp bị tra tấn nên sắc mặt hắn rất khó coi, thân thể khẽ run rẩy, có chút lảo đảo như sắp ngã xuống.

Bây giờ hắn mới nhận ra người đến là Liễu Triều Hoa, nhìn bộ dạng Liễu Triều Hoa cắn chặt môi dưới không để ỉnh đau quá mà kêu ra tiếng, hắn tiến về phía trước nâng cánh tay nàng lên hơi áp úng nói: “Người không sao chứ, ta không nhận ra người đến là người.”

Liễu Triều Hoa đau đến mức nói không ra lời, khuôn mặt nàng bình thường đã tái nhợt giờ lại càng trắng bệch, trên vầng trán trơn mịn đọng lại từng giọt mồ hôi lạnh, máu đỏ tươi chảy dọc theo những ngón tay nàng rơi tí tách trên nền tuyết trắng giống như những đóa huyết mai đỏ thắm nở giữa trời tuyết.

Hồ yêu nhìn bộ dạng Liễu Triều Hoa đau đến sắp ngất đi, hơn nữa thấy máu tươi trên tay nàng liên tục trào ra không ngừng, hần liền lưu loát kéo vạt áo của mình, xé đi một góc rồi vội vàng buộc vào cánh tay của Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa đang đau đớn vô cùng, người khác động vào một chút nàng đều cảm thấy đau muốn chết, làm sao có thể ngoan ngoãn chịu đựng động tác băng bó cầm máu một cách thô lỗ của hồ yêu kia. Thế là một người một yêu ở trong góc nhỏ giằng co kịch liệt, người xô ta đẩy, lồi lồi kéo kéo khiến Liễu Triều Hoa đau đến nổ đom đóm mắt. Nhưng đúng vào lúc này, từ hai chân nàng truyền đến cảm giác tê tê đau nhói, Liễu Triều Hoa sửng sốt, nàng cũng không có nghĩ tới người không nên nghĩ mà.

Ngay khoảnh khắc nàng đang ngậy người đó, cánh tay bị thương đã bị hồ yêu bắt được, hần nắm chặt tay nàng, không nói gì bắt đầu băng bó. Hồ yêu căn bản không hiểu được thế nào là thương hương tích ngọc, lực đạo của hần quả thật giống như làm Liễu Triều Hoa bị thương nặng thêm lần nữa.

Liễu Triều Hoa đau quá hít vào một hơi, đồng thời nàng cũng nhận thấy sự đau nhói tê dại ở hai chân dần dần lan ra toàn thân, nhất thời khiến cho cảm giác đau đớn trên cánh tay giảm đi rất nhiều, thậm chí nàng còn có ảo giác là vết thương trên tay đang khép lại.

Hồ yêu băng bó thật kỹ xong, thấy vết thương đã ngừng chảy máu mới thở phào một hơi, hần liếc sắc mặt trắng bệch của Liễu Triều Hoa một cái rồi nói: “Tiểu gia không nghĩ là ngươi sẽ đến.”

Liễu Triều Hoa ngược mắt nhìn nam tử tuần tú trước mặt đang cắn môi dưới, bộ dạng hần vô cùng yếu ớt, đoán chừng là do đã phải chịu không ít khổ sở, cho nên chỉ cần có người tiến lại gần hần liền theo bản năng mà tấn công.

Liễu Triều Hoa nhìn nam tử nhoáng một cái liền biến lại thành hồ ly, trên bộ lông trắng vốn bóng mượt giờ đây máu khô kết lại từng đám trông vô cùng chặt vật. Bạch hồ ly liếc nhìn Liễu Triều Hoa một cái, sau đó vươn đầu lưỡi non mềm ra liếm liếm bộ lông của mình một chút rồi từ từ cất bước đi tới trong góc cuộn mình lại, đưa lưng về phía Liễu Triều Hoa, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Liễu Triều Hoa biết hần ra vẻ cự tuyệt nói chuyện với nàng là do cảm thấy tự ái. Nàng làm như không hiểu điều đó, vẫn điều khiển xe lăn nhích lại gần, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy nó đặt lên đầu gối mình. Bạch hồ ly vừa bị chạm vào cả người liền cứng đờ như tượng điêu khắc, đôi tai lớn đang rũ xuống lập tức dựng thẳng lên, thân thể căng thẳng cứ như đang phòng bị động tác tiếp theo của Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa đặt nó lên đầu gối mình sau đó lấy túi càn khôn từ trong tay áo ra, lại lấy từ trong túi ra rất nhiều loại thuốc trị thương tốt, thần sắc nàng giống như là cho người ta chọn mà không lấy tiền.

“Ta đã nói ngươi đừng chạy lung tung, ngươi lại không nghe.” Liễu Triều Hoa ngừng một chút, nhìn thấy đôi tai của hồ yêu ngoi quay lưng về phía mình đang từ từ đỏ lên, chỉ cần nhìn thôi cũng cảm giác được tai của nó lúc này nhất định rất nóng. Liễu Triều Hoa thật sự đã làm nó xấu hổ, nàng không biết rằng hồ yêu này không có thói quen thân cận với phái nữ như vậy, hơn nữa càng không quen gần gũi với một nữ nhân, cho nên cả người nó căng lên như dây cung, chỉ cần Liễu Triều Hoa có bất cứ động tác nào vượt quá giới hạn thừa nhận của nó, thì hồ yêu này có thể từ trên đầu gối nàng nhảy dựng lên.

Liễu Triều Hoa dừng một chút lại nói: “Bây giờ ngươi dùng một chút mấy loại thuốc trị thương này đi. Những thứ còn lại cất vào chỗ nào đó để phòng ngừa bất cứ tình huống nào.”

Tiểu hồ yêu đang căng thẳng cũng không nói lời nào liền cầm lấy mấy cái lọ mở nắp ra, đổ hết thuốc trong từng lọ vào miệng, vì nuốt quá nhanh mà nó bị nghẹn, chặt vật ho khan mấy tiếng rồi mới thả lỏng thân thể một chút.

Liễu Triều Hoa vốn định ngăn cản, nhưng nghĩ đến lão hồ yêu thỉnh thoảng cũng từ trong bụng nôn ra một vài thứ, nàng liền hiểu ra, vừa có thể mang theo bên mình lại vừa không để người khác phát hiện, đúng là không có biện pháp nào tốt hơn.

Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng của hồ yêu, nhận thấy thân thể nó đang thả lỏng vừa bị chạm vào lại cứng đờ, nàng liền lập tức rút tay về. Tiểu hồ yêu ở trên đầu gối nàng ngoi thẳng lên, đôi tai lông xù khê run lên, cũng không quay đầu lại nhìn Liễu Triều Hoa liền mở miệng nói: “Được rồi, thuốc tiểu gia cũng uống rồi, ngươi nếu tới cứu ta ra ngoài, thì liền dẫn ta đi đi.”

Liều Triều Hoa yên lặng một chút, mới chậm rãi nói: “Bây giờ ta vẫn chưa thể cứu người ra được.”

Hồ yêu từ trên đầu gối của Liều Triều Hoa nhảy xuống, cất bước đi về góc tường lúc này, cuộn tròn cả người lại, nhìn có vẻ đáng thương giống như cả thế giới đều quay lưng lại với nó: “Nếu không phải là tới cứu ta, vậy người tới làm gì.”

Liều Triều Hoa rũ mi xuống, che đi vẻ áy náy trong đáy mắt: “Mục đích của ta là cứu hồ gia gia, người không chống đỡ được bao lâu nữa. Nhưng chỉ có thể chờ sau cuộc so tài tiên kiếm sắp tới ta mới có cơ hội, bây giờ mà thả người ra thì chẳng khác gì đánh rắn động cỏ. Đợi cứu được hồ gia gia ra, ta lại nghĩ cách thả người đi.”

Hồ yêu đang núp trong góc tường sững sốt một chút rồi nói: “Ta nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người nói người là con gái của chương môn Thiên Nguyên tông phải không?”

Liều Triều Hoa gật đầu, thái độ lạnh nhạt của nàng khiến hồ yêu có chút khó tin. Nó xoay người đi đến, nhảy lên đầu gối của Liều Triều Hoa, tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên, mở to đôi mắt hồ ly hẹp dài nói: “Vậy người không sợ sau này bị cha người trừng phạt sao, ta thường nghe nói Thiên Nguyên tông đối đãi với phản đồ rất tàn nhẫn!”

Khóe miệng Liều Triều Hoa hơi nhếch lên ý cười, nàng rũ mắt xuống không nhìn vào mắt của hồ yêu, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho việc làm của mình. Hơn nữa từ cổ chí kim, làm gì có nơi nào đối xử khoan dung với phản đồ đâu? Hầu hết đều tàn nhẫn như thế, cho nên không cần để ý nhiều.”

Hồ yêu nằm trên đầu gối Liều Triều Hoa đổi một chân kê dưới đầu rồi hỏi: “Người đã nghĩ kỹ chưa? Sẽ không hối hận chứ?”

Liều Triều Hoa nhìn nó, đôi mắt nàng trong suốt khiến cho người khác nhìn thấu đến đáy, trong đó còn mơ hồ hiện lên vẻ bình tĩnh ung dung, khiến cho hồ yêu thoáng chốc yên lặng.

Hắn nhảy xuống khỏi đầu gối của Liều Triều Hoa rồi nói: “Tiểu gia nợ người một phần ân tình.”

Liều Triều Hoa nhàn nhạt cười nhưng ánh mắt nàng vẫn bình tĩnh không có một tia vui mừng nào: “Hồ gia đối với ta rất tốt, nhiều năm qua đã dạy ta rất nhiều thứ cho nên người không nợ ta cái gì.”

“Người ở nơi này phải cẩn thận một chút, ta phải đi rồi.” Liều Triều Hoa điều khiển xe lăn quay ra.

Một hồi sau, phía sau nàng mới truyền đến một giọng nói: “Ta tên là Nguyệt Mãn(1), sau này người có thể gọi tên của ta.”

(1) Nguyệt mãn: nghĩa là trăng tròn

Liều Triều Hoa cười một tiếng, nụ cười nhợt nhạt cho dù ở trong không gian u tối vẫn lộ ra vẻ trong sáng động lòng người: “Nguyệt Mãn? Tên rất thi vị.”

Nguyệt Mãn ngồi ở nơi khuất bóng ngược nhìn nàng: “Người đừng đánh giá quá cao trình độ đặt tên của lão đầu nhà ta, bởi vì ngày ta ra đời chính là ngày trăng tròn, cho nên lão liền gọi ta là Nguyệt Mãn.”

Liều Triều Hoa ồ một tiếng, không nghĩ tới một cái tên thi vị như vậy còn liên quan đến chuyện xưa của hắn.

Trong bóng tối truyền đến tiếng cười trầm thấp của người nợ, Nguyệt Mãn thậm chí có thể tưởng tượng ra được nét cười nhàn nhạt trên khuôn mặt nàng.

Người này...đôi mắt Nguyệt Mãn trong bóng tối lóe sáng lấp lánh như hai vì sao.

“Ta biết rồi.” một tiếng nói nhỏ mang theo âm điệu thích thú vang lên, Nguyệt Mãn nhìn về hướng nàng một lần nữa rồi quay về chỗ pháp trận ban đầu nằm im không lên tiếng.

39. Chương 39: Suy Nghĩ Sâu Xa

Bên ngoài Hàn Băng huyết, Phó Nguyên vỗ nhẹ vào vai Liễu Triều Dương lúc này đang tựa đầu vào vai hắn, khóe mắt hắn liếc thấy sương trắng lại ngưng tụ ở cửa huyết, Liễu Triều Hoa từ trong huyết đang chậm rãi đẩy xe lăn đi ra.

Liễu Triều Dương dụi mắt, mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy mình đang tựa vào bả vai của Phó Nguyên thì thoáng cái cả khuôn mặt đều ửng đỏ, nàng thẹn thùng cúi đầu nên không nhìn thấy Phó Nguyên nhìn Liễu Triều Hoa với ánh mắt thâm trầm.

Ra khỏi Hàn Băng huyết, Liễu Triều Hoa từ từ di chuyển đến trước mặt hai người, nhìn khuôn mặt ửng hồng của Liễu Triều Dương, nàng liền dùng ánh mắt chế nhạo nhìn về phía Phó Nguyên.

Khuôn mặt ngăm đen của Phó Nguyên hơi đỏ lên, hắn tỏ ra trấn tĩnh nhìn Liễu Triều Hoa nói: “Đi thôi, nhân lúc hiện tại không ai chú ý.”

Liễu Triều Hoa mỉm cười gật đầu, Liễu Triều Dương lặng lẽ khom lưng liếc về phía cửa Hàn Băng huyết, sau đó cẩn thận đẩy xe lăn của Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng rời đi.

“Triều Hoa, con hồ yêu kia thế nào rồi? ” lúc ba người đã đi xa khỏi Hàn Băng huyết, Liễu Triều Dương mới dám hạ thấp giọng hỏi một tiếng.

Liễu Triều Hoa thần sắc bình tĩnh dùng thân mình che giấu phần tay áo dính máu, sau đó mới nhẹ giọng đáp: “Không ổn lắm, bị tra tấn.”

Trong mắt Liễu Triều Dương hiện lên vẻ áy náy, một tay nàng vò vò góc áo, cẩn thận nhìn vẻ mặt của Liễu Triều Hoa mới nói: “Hay là ngày mai lại đến lần nữa, tỷ có một lọ thuốc trị thương phụ thân đưa cho, muội lấy mà mang đến cho nó.”

Phó Nguyên liếc nhìn thoáng qua phần tay áo dính máu bị Liễu Triều Hoa dùng thân che lại, rồi tiếp tục im lặng theo sau hai người.

Liễu Triều Hoa quay đầu lại nhìn Liễu Triều Dương một cái: “Thuốc phụ thân đưa cho tỷ thì tỷ cứ giữ lại, lúc này muội đã mang thuốc tốt vào rồi.”

Nghe được lời nói an ủi của Liễu Triều Hoa, thần sắc của Liễu Triều Dương mới tốt lên một chút, nàng cùng Phó Nguyên đưa Liễu Triều Hoa về đến cửa tiểu viện mới nói lời từ biệt.

Liễu Triều Hoa nhìn bóng dáng của Phó Nguyên mỉm cười: “Người lúc này theo sau muội là huynh sao?”

Bước chân Phó Nguyên đột nhiên dừng lại, hắn mạnh mẽ quay đầu nhìn bóng lưng Liễu Triều Hoa đang ngồi trên xe lăn chậm rãi di chuyển, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Liễu Triều Dương cũng nghi hoặc quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt của Phó Nguyên thấy bóng lưng của muội muội đang rời đi thì hỏi: “Sư huynh, sao vậy?”

Phó Nguyên lấy làm kinh hãi, Liễu Triều Dương hỏi như vậy chứng tỏ là không nghe thấy lời nói vừa rồi của Liễu Triều Hoa.

Thì ra là...,

Truyền âm nhập mật(1)!

(1) Truyền âm nhập mật: là một loại võ công thường được miêu tả trong các tiểu thuyết võ thuật của Trung Quốc, một người có thể sử dụng nội công để phát ra âm thanh chỉ để ột hoặc một số người được chỉ định nghe được, những người khác ở đó lại không thể nghe thấy.

Trong lòng Phó Nguyên chợt thấy nặng nề, càng lúc hắn càng không thể nào nhìn thấu con người thật của Liễu Triều Hoa. Hắn nhìn Liễu Triều Dương cười cười: “Không có gì, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy hình như có người đang nhìn chúng ta.”

Liễu Triều Dương trong lòng hoảng lên, thần sắc căng thẳng kéo tay Phó Nguyên: “Thật...sao? Vậy chuyện chúng ta đi Hàn Băng huyết làm sao bây giờ?”

Phó Nguyên nhìn bàn tay của Liễu Triều Dương đang lôi kéo tay mình, hơn nữa cảm giác được thân thể căng thẳng của nàng đang dựa sát vào khiến mặt hắn lại đỏ lên: “Không có chuyện gì, chắc là huynh nhầm thôi.” vừa nói hắn vừa nắm chặt bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Liễu Triều Dương, hai người cùng nhau đi về một phía, bóng dáng khuất dần trong đêm tối.

Lúc này trong lòng Liễu Triều Hoa cũng không thoải mái gì, dọc đường đi lúc này nàng không hề phát hiện ra Phó Nguyên theo sau. Nếu không phải là lúc phá giải thập nhị phương trận pháp, phía sau đột nhiên truyền đến hơi thở vô cùng mỏng manh, sợ rằng nàng cũng sẽ hoàn toàn không hay biết gì.

Hắn rốt cuộc che giấu hơi thở bằng cách nào?

Ngay cả Nguyệt Mãn và nàng đều không phát hiện ra.

Liễu Triều Hoa vừa âm thầm tự hỏi vừa điều khiển xe lăn trở lại tiểu viện của mình, định gơ tay vỗ lên đỉnh đầu con cóc đá thì một bóng người lao ra chắn trước mặt nàng.

Là Tước Nhiên.

Tước Nhiên nhìn chằm chằm Liễu Triều Hoa bằng đôi mắt to tròn màu xanh lục đồng thời mím chặt môi không nói lời nào.

Liễu Triều Hoa nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, trong lòng có chút áy náy, kéo tay nàng lại, nhẹ nhàng cọ má vào lòng bàn tay nàng, chủ động lấy lòng: “Tước Nhiên, đừng giận ta.”

Khí thế hùng hổ ban nãy của Tước Nhiên liền giảm xuống, nàng cảm thấy rất hài lòng với hành động lấy lòng này của Liễu Triều Hoa: “Thôi được rồi, ta còn không rõ con người người sao.”

Liễu Triều Hoa cười một tiếng, biết Tước Nhiên không tức giận với mình nữa, nàng ngửi thấy mùi cá lan tỏa trong không khí liền kéo tay Tước Nhiên cười nói: “Tước Nhiên thật tốt, lại làm thức ăn ngon cho ta.”

Tước Nhiên trợn mắt nhìn nàng một cái: “Nửa đêm canh ba tự nhiên chạy đi đâu. Làm ta phải thức dậy làm bữa ăn khuya cho người.”

Liễu Triều Hoa liếc nhìn Tước Nhiên một cái, cảm thấy sắc mặt nàng đã bình tĩnh trở lại, mới cười khổ một tiếng nói: “Nguyệt Mãn trốn khỏi chỗ ta lại để cho người khác bắt được, ta lên đi thăm nó một chút, thấy nó bị dùng hình tra tấn.”

Tước Nhiên sững sờ, suy nghĩ một hồi mới hiểu được Nguyệt Mãn mà Liễu Triều Hoa đang nói tới là ai, lại nghe thấy việc dùng hình tra tấn, trong đôi mắt xanh ngọc bích hiện lên vẻ chán ghét: “Lại là người của Thiên Nguyên tông các ngươi làm?”

Liễu Triều Hoa cười khổ một tiếng gật đầu: “Tước Nhiên, người đừng như vậy, nếu như có ngoại tộc xâm phạm lãnh địa của người, hơn nữa còn tỏ ra uy hiếp, người sẽ làm thế nào? Nếu không phải là giết thì cũng là ăn thịt đúng không?”

Sắc mặt Tước Nhiên giống như bị ghen hòng, nàng tỏ vẻ không phục quay đầu lại nhưng cũng không phản bác được lời nào.

“Nếu như không phải vì cuộc so tài tiên kiếm sắp được cử hành, lại chưa có quan yêu, Nguyệt Mãn rơi vào tay bọn họ lần này nhất định mất mạng.”

“Vậy sao người không cứu nó?” Tước Nhiên quay đầu lại nheo mắt hỏi, gần đây thái độ của Liễu Triều Hoa rõ ràng là muốn che chở cho hồ yêu kia, nàng thật sự muốn biết nếu phải lựa chọn giữa Thiên Nguyên tông và hồ yêu, Liễu Triều Hoa sẽ chọn bên nào.

“Bây giờ còn chưa đến lúc.” Liễu Triều Hoa chuyển động xe lăn đi trước, Tước Nhiên đi theo sau.

“Tại sao lại chưa đến lúc?”

“Trước tiên phải cứu được hồ gia gia, sau đó mới có thể cứu nó.”

“Tại sao không thể cứu nó trước, sau đó cứu lão hồ yêu?” trong mắt Tước Nhiên tràn đầy nghi hoặc. Liễu Triều Hoa cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ giải thích: “Thân sơ có khác(2), đối với ta hồ gia gia quan trọng hơn một chút, ta tuyệt đối không thể vì cứu hắn mà đánh rần động cỏ.”

(2) “Thân sơ có khác”: “thân sơ” nghĩa là thân mật và xa lạ, ý chỉ quan hệ giữa Liễu Triều Hoa và lão hồ yêu thân thiết hơn quan hệ của nàng và hồ yêu bị bắt kia.

“Hơn nữa...” đôi mắt Liễu Triều Hoa hơi trở nên thâm trầm, nàng mở miệng nói: “Nếu như không có hấn, lần này phụ thân ta và các trưởng lão rất có thể sẽ bắt hồ gia gia làm quan yêu. Chỉ sợ hồ gia gia đã bị giam mấy trăm năm, vừa được thả ra sẽ nổi điên mà đả thương người, tàn bạo khó trấn áp, ngay cả người đứng đầu cuộc tranh tài năm nay cũng khó mà địch nổi, ngược lại còn nguy hiểm đến tính mạng.”

40. Chương 40: Mọi Thứ Đầu Đã Sẵn Sàng

Bất kể là làm chuyện gì, một khi đã quyết định thì phải dũng cảm thực hiện.

Đại hội tiên kiếm mà mọi người chờ đợi từ lâu rốt cuộc cũng sắp được cử hành, trước đó hai ngày Liễu Triều Hoa dẫn Phó Nguyên đi đến Hàn Băng huyết gặp Nguyệt Mãn.

Tiểu hồ yêu cả người da lông xơ xác nhảy lên đầu gối Liễu Triều Hoa, giơ chân xòe vuốt nhắm thẳng vào Phó Nguyên: “Liễu Triều Hoa, ngươi mang một người tới đây làm gì?”

Thanh âm của Nguyệt Mãn tỏ vẻ bất mãn khiến cho Phó Nguyên đưa mắt nhìn đi nơi khác, Liễu Triều Hoa nhìn nó với ánh mắt áy náy: “Huynh ấy, là tỷ phụ của ta...”

Nguyệt Mãn sững sốt, đôi mắt hồ ly hẹp dài liếc xéo về phía Phó Nguyên đánh giá từ trên xuống dưới: “Chắc chắn, tư chất của người này không tồi, hút nội đan của hấn hấn là không tệ.”

Liễu Triều Hoa búng mạnh vào trán hồ yêu: “Đừng mơ, thứ nhất, nơi này là Thiên Nguyên tông. Thứ hai, huynh ấy là người quan trọng của Triều Dương. Thứ ba, ta không cho ngươi động đến huynh ấy.”

Nguyệt Mãn giơ chân xoa xoa chỗ trên trán bị Liễu Triều Hoa búng vào, tỏ vẻ bất mãn nói: “Nói đi, ngươi tới tìm ta có chuyện gì?”

Liễu Triều Hoa chậm rãi nói: “Từ trước đến nay, trận chiến với quan yêu không nhất thiết phải là một mất một còn, đôi khi còn có trường hợp quan yêu thân phục đối thủ. Hôm nay ta dẫn người này tới là hi vọng người hứa với ta. Nếu như người giao đấu với người là huynh ấy, thì ngươi cố gắng đừng làm hại tính mạng huynh ấy.”

Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng chậm rãi nói với Nguyệt Mãn, nhưng tầm mắt nàng lại nhìn về phía Phó Nguyên.

Chỉ trong chốc lát nhưng Phó Nguyên đã hiểu được ý tứ trong lời của Liễu Triều Hoa, hấn hơi gạt đầu rồi lại tiếp tục yên lặng.

“Vậy nếu không phải là hấn thì sao?” Nguyệt Mãn ở trên đầu gối Liễu Triều Hoa ngồi thẳng lên, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn vào mắt nàng.

Liễu Triều Hoa cười một tiếng: “Ngươi muốn làm thế nào thì tùy. Chỉ cần ngươi bảo toàn tính mạng của mình là tốt rồi.”

Thân sơ có khác, Liễu Triều Hoa cũng không xem tất cả mọi người ở Thiên Nguyên tông là thuộc phạm vi bảo vệ của mình. Hơn nữa nàng cũng không cho rằng mình có năng lực gì để mà can thiệp vào trận đấu quan yêu này.

Nếu người đứng đầu không phải là Phó Nguyên, vậy thì mọi việc chỉ có thể tùy theo ý trời và lòng người mà thôi.

Nguyệt Mãn quay đầu nhìn kỹ Phó Nguyên một lần mới ngồi thẳng người lên gạt đầu: “Ta đáp ứng ngươi. Nếu như ngày đó ra sân đấu chính là người này, ta sẽ không lấy tính mạng hấn.”

Thỏa thuận hoàn thành khiến cho Liễu Triều Hoa đối với việc này cũng yên lòng. Nàng cũng không đi xem cuộc tranh tài, chỉ chờ nghe tin kết quả.

Cuối cùng sáu ngày tranh tài kịch liệt cũng trôi qua, tâm tư vốn bình tĩnh của Liễu Triều Hoa vào giờ khắc này cũng không khỏi cảm thấy khẩn trương đến mức trong ngực rối như tơ vò, khiến nàng dường như không thở nổi.

Cũng may là rất nhanh sau đó, Liễu Triều Dương liền mang theo Phó Nguyên tiến vào tiểu viện của Liễu Triều Hoa để báo tin mừng. Phó Nguyên cả người toàn là máu, y phục rách tơi tả, nhìn hấn lúc này cũng có thể hình dung được cuộc tranh tài khốc liệt thế nào.

Phó Nguyên vừa đến trước mặt Liễu Triều Hoa liền tháo ra bảo ngọc màu xanh lam trong cổ áo đặt vào tay nàng: “Huynh đã đoạt giải nhất. Lần này, nếu không có bảo ngọc của muội chỉ sợ huynh cũng không còn mạng mà trở về.”

Liễu Triều Hoa hơi kinh hãi, nhìn vết nứt nhỏ nhỏ trên bảo ngọc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hách Lăng dùng một pháp khí mà Giang Mạc An trưởng lão bí mật cho hấn.” Phó Nguyên chỉ nói ngắn gọn nguyên nhân, nhìn thoáng qua bảo ngọc bị nứt, ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, làm hỏng bảo ngọc của muội.”

Liễu Triều Hoa không muốn hấn phải áy náy, mỉm cười lắc đầu, nắm chặt bảo ngọc trong lòng bàn tay, chân khí thuần khiết từ lòng bàn tay nàng tràn vào bên trong khối ngọc, vết nứt mảnh như tơ nhện trên bề mặt nó liền chậm chậm khép lại.

Phó Nguyên và Liễu Triều Dương đều có vẻ mặt đầy kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn vết nứt trên bảo ngọc thoáng chốc liền khép lại.

“Chỉ có thể khôi phục được như vậy thôi.” Liễu Triều Hoa nhìn một vài vết nứt li ti còn sót lại ở trung tâm khối ngọc, có chút tiếc nuối mà thở dài. Nàng ngẩng đầu nhìn bộ dạng kinh ngạc của Phó Nguyên và Liễu Triều Dương, đem bảo ngọc đặt vào trong tay Phó Nguyên: “Vật này đối với muội không còn quan trọng nữa, không có nó, muội vẫn đủ khả năng tự bảo vệ mình.”

Liễu Triều Hoa dừng một chút mới tiếp tục nói: “Theo như muội biết, Hách Lăng là một kẻ lòng dạ hẹp hòi. Lúc tranh tài hấn có ý định lấy mạng huynh, vậy sau này chắc chắn sẽ không để yên cho huynh. Nếu khối ngọc này có thể cứu huynh một lần, nói không chừng còn có thể cứu huynh lần nữa.”

Liễu Triều Dương lúc này mới lấy lại tinh thần, ánh mắt đầy lo lắng nhìn về phía Phó Nguyên cả người đầy vết thương nói: “Đúng vậy, Triều Hoa nói rất đúng, còn chưa kể huynh đã làm hấn mất một cánh tay. Hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho huynh.”

Phó Nguyên suy nghĩ một chút, nói lời cảm ơn rồi trầm mặc bỏ bảo ngọc vào trong ngực. Hấn nhìn thoáng qua Liễu Triều Hoa nói: “Ngày mai chính là trận đấu với quan yêu, muội tới xem đi.” dứt lời hấn đứng đợi Liễu Triều Dương nói mấy câu với Liễu Triều Hoa, rồi dẫn Liễu Triều Dương rời đi.

Liễu Triều Hoa đẩy xe lăn đến bên cửa sổ, nhìn mây mù vần vũ trên bầu trời, từng giọt mưa phùn nhẹ nhàng rơi xuống trên bề mặt trận pháp vô hình bao quanh tiểu viện, làm tỏa ra từng cơn sóng rung động mỏng manh.

Gió mang theo hơi ẩm nhẹ nhàng lướt qua mặt, Liễu Triều Hoa hít sâu một hơi rồi thở ra, khiến cho cảm giác bất an dưới đáy lòng nàng chậm rãi theo hơi thở này mà thoát ra ngoài.

Việc gì đến sẽ phải đến.

Đã đến phút chót, nàng tuyệt đối sẽ không hối hận.

Cuộc chiến với quan yêu rốt cuộc đã diễn ra, Liễu Triều Hoa cũng không đi xem. Bởi vì sợ rằng vẻ mặt của mình khi ra đó sẽ làm lộ ra điều gì, cho nên nàng cố gắng chờ đến lúc cuộc chiến đã kết thúc, mới đẩy xe lăn đến bên cửa sổ lầu hai lo lắng ngóng nhìn ra bên ngoài.

Tức Nhiên từ ngoài cửa vội vã chạy thẳng về tiểu lâu, vừa lên lầu hai đã tỏ vẻ vui mừng gọi: “Triều Hoa, Triều Hoa!”

Liễu Triều Hoa quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ khẩn trương.

“Phó Nguyên thắng rồi, hấn ký khế ước với con hồ ly thối kia rồi!” trong mắt Tức Nhiên ánh lên vẻ vui mừng: “Hấn đoạt được Bích Thanh Kiếm, còn nói ta tiện thể nhắn với người là lúc nào người cũng có thể tìm hấn mượn kiếm!”

Liễu Triều Hoa nghe xong sững sốt trong một giây, sau đó mới thở phào một hơi thật dài, mệt mỏi dựa vào lưng ghế, đôi mắt trong suốt của nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mọi thứ đều đã sẵn sàng...”

41. Chương 41: Cứu Lão Hồ Yêu

Thiên Nguyên tông là thánh địa tu tiên, ngay cả những ngôi sao nhìn từ nơi này cũng lộ ra vẻ mỹ lệ khác thường, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào bầu trời đêm đầy sao sáng lấp lánh động lòng người kia. Liễu Triều Hoa hít thật sâu một hơi để không khí mát lạnh ban đêm tràn đầy trong lồng ngực, sau đó mỉm cười nhìn về phía Phó Nguyên đã đứng đợi từ lâu.

Phó Nguyên đợi Liễu Triều Hoa di chuyển tới gần, không nói một câu mà vô cùng dứt khoát lấy ra Bích Thanh Kiếm màu xanh ngọc bích đặt vào trong tay nàng.

Liễu Triều Hoa nhìn hấn bằng ánh mắt cảm kích, rồi nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo thân kiếm màu xanh lục trong vắt, cười rạng rỡ nói: “Sư huynh uội mượn kiếm, muội lại không thể làm liên lụy đến huynh.” ngón út nàng vừa động, nụ cười trên môi càng thêm phần chân thành.

Trong lòng Phó Nguyên chợt nặng nề, còn chưa kịp cảm thấy không ổn thì đầu óc bị choáng váng rất mạnh, hấn nhắm mắt lại khi mở mắt lần nữa thì trước mặt là hình ảnh của sáu Liễu Triều Hoa đang mỉm cười.

Phó Nguyên đỡ trán, khó khăn lắm mới đứng vững được, hấn cắn mạnh vào đầu lưỡi để sự đau đớn lan truyền trong đầu, duy trì một chút thanh tỉnh rồi nhìn về phía Liễu Triều Hoa nói: “Muội muốn làm gì?”

Nụ cười của Liễu Triều Hoa mang theo một tia áy náy: “Cho dù như thế nào, chuyện này cũng là một mình muội làm, cho nên một mình muội phải chịu trách nhiệm.”

Phó Nguyên thoáng chốc liền hiểu ra, Liễu Triều Hoa muốn mượn Bích Thanh Kiếm, tất nhiên là việc nàng muốn làm cần dùng đến nó, mà Bích Thanh Kiếm vốn ở trong tay hấn, là từ chỗ hấn mà có được, cho nên chắc chắn hấn sẽ bị liên lụy.

Mà Liễu Triều Hoa làm như vậy, có thể nói là phải sạch quan hệ của hấn với chuyện này, sẽ không có ai hoài nghi hấn.

Phó Nguyên lão đảo mấy bước tiến lên cầm lấy cánh tay của Liễu Triều Hoa, cố gắng mở mắt, bình tĩnh nhìn nàng: “Muội...muội...” hấn muốn nói gì đó, nhưng bởi vì đầu óc mê muội mà không nói nên lời.

Liễu Triều Hoa bắt đầu dĩ thử dài một tiếng: “Sư huynh cần gì phải như thế?” rồi giơ tay búng nhẹ vào mi tâm Phó Nguyên, ngay lập tức hấn nhắm mắt lại, thẳng tắp ngã về phía sau, thân thể cường tráng liền phịch một tiếng ngã xuống đám lá rụng.

Liễu Triều Hoa nhìn bộ dạng Phó Nguyên an lành nhắm mắt nằm trên mặt đất hết như đang ngủ, ánh mắt nàng trong suốt bình tĩnh không có một tia gợn sóng. Nàng chuyển động xe lăn cầm lấy Bích Thanh Kiếm xoay người rời đi, lại không biết rằng, cuộc nói chuyện vừa rồi giữa hai người đã bị người khác nhìn thấy.

Sau khi Liễu Triều Hoa đã đi một hồi lâu, chỗ sâu trong rừng cây có một bóng người từ từ đi tới.

Liễu Triều Hoa một khắc cũng không ngừng nghỉ liền chạy vội đến chỗ lão hồ yêu, lão hồ yêu nhìn bộ dạng lo lắng của nàng, khóe môi mang theo ý cười, đôi mắt màu vàng sáng lóng lánh như ngọc tràn đầy dịu dàng và yêu thương nhìn về phía Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa vén lên chòm râu phủ kín cả mặt đất của lão hồ yêu, cuối cùng cũng nhìn thấy chỗ lão dựa lưng vào vách hang đá, nhất thời hai mắt nàng đỏ lên. Ba cái xích sắt thô to đâm xuyên qua ngực, lâu ngày những vết thương này có xu hướng khép lại mà không được, thành ra da thịt huyết nhục sinh sôi bao phủ dọc theo xích sắt. Chưa nói đến cảm giác đau đớn do bị đâm xuyên qua ngực, chỉ nói đến nỗi đau cả ngày lẫn đêm bị hút dần linh lực trong người, không phải yêu quái bình thường nào cũng có thể chịu được.

Khóe mắt đau xót, nước mắt nóng rát như muốn tràn ra, Liễu Triều Hoa há miệng mấy lần mới nói được một câu đầy đủ: “Hồ gia gia, người nhịn một chút, ta lập tức chặt đứt mấy sợi xích này giúp người!”

Lão hồ yêu quay đầu cười dịu dàng với nàng, chòm râu trắng bạc vuốt ve đỉnh đầu Liễu Triều Hoa tựa như đang an ủi, lão chỉ im lặng không nói gì.

Đôi mắt trong veo của Liễu Triều Hoa càng đỏ lên, hai tay nàng nắm chặt Bích Thanh Kiếm, thanh kiếm dường như cũng cảm nhận được tâm ý của nàng nên phát ra từng đợt tiếng rung vù vù vui tai. Một cổ khí tức tinh khiết hiếm thấy ngưng tụ lại sau đó rót vào bên trong thanh kiếm, thân kiếm rung lên mãnh liệt rồi phát ra lục quang, nhìn nó lúc này tựa như có tầng tầng lớp lớp hoa xuân xanh biếc đang lay động bên trong.

Tinh thần Liễu Triều Hoa hơi run lên, trong mắt nàng hiện lên sự quyết đoán sau đó liền giơ tay chém xuống, lưỡi kiếm sắc bén đến mức chém đứt xích sắt một cách dễ dàng như cắt đậu hủ. Lão hồ yêu được tự do, đuôi thẳng tứ chi có chút cứng đờ của mình, sau đó hóa thành nguyên hình.

Thì ra là một con kim hồ với bộ lông vàng rực rỡ.

Kim hồ dùng đôi mắt hẹp dài nhìn Liễu Triều Hoa đang thở dốc, bỗng nhiên trên mặt nó hiện lên vẻ tàn nhẫn, đứng thẳng người phẫn nộ quát: “Hừm! Thiên Nguyên tông khốn kiếp! Dám vây khốn lão phu mấy trăm năm! Lão phu hôm nay không giết ngươi thì không giải được mối cảm phẫn trong lòng!”

Móng vuốt sắc dài màu vàng vung lên xen lẫn kinh phong bén nhọn đánh tới, hướng thẳng về phía khuôn mặt Liễu Triều Hoa.

Đôi mắt trong suốt của Liễu Triều Hoa vô cùng bình tĩnh nhìn về phía kim hồ, ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái, kinh phong quất tới làm tóc nàng tán loạn. Liễu Triều Hoa cứ như vậy thản nhiên nhìn móng vuốt bén nhọn lướt sát qua mặt mình, đợi kim hồ dừng động tác, nàng mới tỏ vẻ hơi chế nhạo liếc nhìn nó: “Hồ gia gia, người thật là vô vị, còn dùng cách này tới trêu ta.”

Kim hồ ở nguyên tại chỗ đứng thẳng lên, đôi mắt màu vàng lóe lóe tựa như có chút ý cười trong đáy mắt: “Làm sao ngươi biết lão phu chỉ là trêu ngươi, nói không chừng là thật sự muốn giết ngươi thì sao?”

Liễu Triều Hoa nhướn mi mắt, thu hồi Bích Thanh Kiếm, thản nhiên nói: “Đáy mắt người không toát ra sát ý thật sự, sao có thể là muốn giết ta được?”

Kim hồ biến thành hình dáng của một lão nhân, thống khoái vỗ tay cười to nói: “Lão phu quả thật không nhìn lầm ngươi! May mắn! May mắn!” dứt lời liền bức ra ba mảnh xích sắt còn sót trong ngực. Xích sắt vừa rơi xuống, từ đỉnh đầu lão phát ra một đạo ngân quang bao phủ cả người, dung nhan già nua của lão nhân thoáng chốc liền biến thành bộ dáng một thanh niên anh tuấn, từ trong ra ngoài đều làm người ta có cảm giác khác hẳn, trên người còn mơ hồ toát ra tiên khí.

Liễu Triều Hoa trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía lão hồ yêu lúc này dường như đang rất hưởng thụ đạo ngân quang kia. Cho đến khi ngân quang hoàn toàn tiêu tán, lão mới mở ra đôi mắt vàng rực, trong mắt đầy ý cười đi tới gần, sờ sờ đỉnh đầu Liễu Triều Hoa, nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, tỏ vẻ giảo hoạt nháy mắt: “Chẳng lẽ là đang ngậy ngươi, không nhận ra lão phu à?”

Cho dù là ai đi nữa, bị một nam tử có bộ dạng khoảng hai mươi tám tuổi vỗ đầu, lại còn nghe đối phương tự xưng “lão phu” chắc chắn cũng sẽ ngẩn ngơ, huống chi là Liễu Triều Hoa đã quen biết lão hồ yêu lâu như thế.

Chuyện này khiến nàng vô cùng bối rối nói: “Hồ gia gia? Thúc thúc? A...hay phải gọi là ca ca?”

Chàng thanh niên tuấn tú liền sững sốt, trên đỉnh đầu lộ ra đôi tai vừa to vừa mềm mướt như nhung, hắn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thoải mái cười to, đôi tai lông xù theo tiếng cười của hắn mà run lên. Một hồi sau, chàng thanh niên mới ngừng cười khom lưng nhìn thẳng hai mắt Liễu Triều Hoa, đôi mắt vàng cong cong tràn đầy ý cười: “Bề ngoài chẳng qua chỉ là hư ảo, nha đầu cần gì để ý như vậy?”

Nghe lão nói như vậy, Liễu Triều Hoa cảm thấy mọi thứ bình thường hơn, lão hồ yêu chỉ là thay đổi ngoại hình mà thôi, nàng liền thản nhiên gọi một tiếng “hồ gia gia”.

Chàng thanh niên cười một tiếng, hai mắt nhìn Liễu Triều Hoa lại hiện lên vẻ sầu lo, do dự một hồi mới nói: “Nha đầu, ngươi cùng lão phu đi đi, ngươi hôm nay cứu lão phu, Thiên Nguyên tông chắc chắn sẽ không dễ

bỏ qua cho người, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả phụ mẫu người cũng sẽ trừng phạt người. Bởi vì...” ánh mắt của hắn hơi lóe lên: “Nơi này... thật sự rất quan trọng.”

Dứt lời liền cúi đầu lẩm bẩm nói: “Lão phu nhờ người mà công đức viên mãn, cũng nên bảo vệ người chu toàn...”

Câu nói tiếp theo Liễu Triều Hoa cũng không thèm nghe hết, chỉ cười một tiếng: “Ta không đi, gieo nhân nào gặt quả ấy, là chính ta gây ra thì chính ta phải nhận hậu quả. Chẳng lẽ lại để phụ thân và mẫu thân ta phải liên lụy cùng ta?”

Giọng nói nàng mặc dù bình thản, nhưng mà chàng thanh niên vẫn nghe được sự kiên định trong đó, sắc mặt của hắn hơi u ám, rồi hắn đưa tay vỗ trán cười nói: “Vừa rồi là lão phu cố chấp.”

Chàng thanh niên nhìn Liễu Triều Hoa tiếp tục nói: “Chuyện này vốn là kiếp nạn của người, mặc dù người vì lão phu mà gây ra, nhưng nói cho cùng phải do một mình người gánh chịu mới thích hợp. Tuy nhiên ân tình lão phu nợ người cũng nhất định phải báo đáp.”

Chàng thanh niên nhướn mày, ánh mắt hơi chìm vào suy tư, bước tới bước lui trong hang vài bước, bỗng nhiên mắt hắn sáng lên, chàng thanh niên vung tay áo làm rơi ra một cái phù điêu hình phi mã màu đỏ tươi, lẩm nhẩm vài câu chú ngữ sau đó quát một tiếng: “Tu Qua xuất ra!”

Từ trong chiếc phù điêu màu đỏ tươi nổi lên một trận sương khói màu đỏ nồng đậm vờn quanh trong không gian thật lâu không tiêu tan. Chàng thanh niên vung tay lên, sương khói màu đỏ tản đi, một yêu quái thân hình vừa giống ngựa vừa giống lừa hiện ra trước mắt Liễu Triều Hoa, cả người nó đen như mực, trên đầu có sáu cái tai dài và trên lưng còn có một đôi cánh màu đen.

Liễu Triều Hoa không biết gọi đây là con gì, nếu nói là ngựa thì vóc dáng có vẻ hơi thấp một chút, nhưng nếu nói là lừa thì khí khái tuấn kiệt phi phàm này làm gì có con lừa nào có được, nàng nhìn con yêu quái trước mắt mà cảm thấy rất bối rối.

Tu Qua có một đôi mắt đen láy, nó tỏ vẻ miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Liễu Triều Hoa một cái, miệng nói tiếng người: “Lão hồ ly, gọi ta ra làm gì?”

Chàng thanh niên phì cười một tiếng, Tu Qua ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mới phát hiện hắn không giống trước đây, lập tức kinh ngạc rồi nói giọng châm chọc: “Há ơ ôi...người thăng cấp rồi, chúc mừng nhé, công đức tốt cuộc cũng viên mãn rồi à?”

Chàng thanh niên rõ ràng có vẻ thiếu kiên nhẫn, không tiếp lời của Tu Qua mà đưa tay chỉ vào Liễu Triều Hoa nói: “Ân tình người nợ ta cứ báo đáp cho nàng là được, sau này người hãy hộ tống nàng đi đến nơi nào nàng muốn.”

Tu Qua tốt cuộc cũng chú ý đến Liễu Triều Hoa đang ở trước mắt mình, nó liếc nhìn nàng ba lần, trên một lần, giữa một lần, dưới một lần rồi nheo mắt miễn cưỡng nói: “Đứa nhỏ này mà cũng xứng cười lên người ta à? Lão hồ ly, người nằm mơ đi!” nói xong còn tỏ vẻ rất khinh thường khịt mũi một tiếng.

Khuôn mặt Liễu Triều Hoa tối sầm, khóe miệng chàng thanh niên nở một nụ cười ẩn chứa ý tứ sâu xa, liếc Tu Qua một cái, tóm lấy tai nó kéo về một góc của hang đá cách xa Liễu Triều Hoa, sau đó mới hạ giọng nói nhỏ: “Nàng chính là...”

Hai bên huyền thuyên mấy câu, bỗng nhiên một tiếng kêu kinh ngạc “trời ạ” vang lên, làm cả thành hang đá rung lên ba trận. Liễu Triều Hoa không đề phòng lập tức bị tiếng kêu kinh ngạc này làm cho hai tai ù ù, đầu óc choáng váng một trận. Đến khi nàng mở mắt ra, đã nhìn thấy Tu Qua giậm giậm chân vui mừng đứng trước mặt mình, đôi mắt đen láy phát sáng lóe lóe, nó tiến đến gần hít hà bàn tay của Liễu Triều Hoa, sau đó cúi đầu nói: “Ngài, à không, người muốn đi đâu? Lên trời xuống đất, muốn đi đâu ta cũng đều đưa người đi, muốn đến trước cửa cung của Vương Mẫu nương nương trên Cửu Trọng Thiên lượn một vòng, ta cũng sẽ đưa người đi, ngay cả Phượng Hoàng cốc...”

Chàng thanh niên đứng sau lưng Tu Qua nặng nề ho khan mấy tiếng, Tu Qua cũng không thèm để ý liền nói tiếp: “Ngay cả Phượng Hoàng cốc cũng đi được! Người muốn đi đâu đều có thể ra lệnh cho ta, hoặc là ký hạ khế ước với ta cũng được, cả đời này, à không, tốt nhất là ký khế ước linh hồn đời đời kiếp kiếp, thế nào, người đồng ý không?”

Ánh sáng trong mắt Tu Qua mãnh liệt phát ra, nó tỏ ra cực kỳ thành khẩn ghé sát vào người Liễu Triều Hoa, còn nàng thì bị ánh mắt chờ mong lờ lờ tỏa sáng của nó làm cho chói mắt. Cho đến khi cặp mắt to tròn của Tu Qua dường như sắp dán vào mắt mình, Liễu Triều Hoa mới lấy lại tinh thần, giờ hai tay đẩy thân thể đang dựa vào quá gần của nó, thò đầu ra nhìn về phía chàng

thanh niên tuần tú, có chút bất đắc dĩ nói: “Hồ gia gia, vừa rồi người cho nó lợi ích gì mà làm nó đổi ý nhanh vậy?”

Chàng thanh niên cười cười, nhìn Tu Qua bị Liễu Triều Hoa đẩy ra, nhất thời tỏ vẻ hả hê trả lời: “Lợi ích rất lớn.”

Tu Qua không biết mình bị rơi vào bẫy của lão hồ yêu còn hùa theo: “Lợi ích vô cùng lớn.” vừa nói vừa dịu dàng cúi đầu, hành động này dường như vô cùng ôn nhu thùy mị, hơn nữa nó còn hơi nghiêng đầu cười ngượng ngùng với Liễu Triều Hoa một cái, nháy nháy đôi mắt đen láy, ánh mắt vẫn lóe sáng chờ mong như cũ.

Liễu Triều Hoa cảm thấy từ ngón chân lên đến đỉnh đầu đều nổi da gà, ngay cả cổ cũng có chút cứng ngắc, nếu như nàng không nhìn lầm thì con yêu quái này có phải là vừa mới đá lông nheo với nàng đúng không?

Kinh hãi, thật sự vô cùng kinh hãi, Liễu Triều Hoa trợn to mắt nhìn Tu Qua không nói nên lời.

Hàng lông mày của chàng thanh niên liền giật giật, hần tiến lên mấy bước túm chặt lấy lỗ tai của Tu Qua, không để ý tới tiếng thét chói tai của nó liền kéo sang một bên, thấp giọng nói một cách hung ác: “Người muốn chết cũng đừng làm liên lụy đến lão phu! Con ghen của “vị kia” ghê gớm như vậy, người thử câu dẫn nàng thêm một lần xem, đến lúc đó bị chết thì chết một mình đi! Đừng làm liên lụy đến người khác.”

Tu Qua nghe vậy liền tỏ vẻ sợ hãi cả kinh, nét vui mừng trên mặt lúc nãy tiêu tán gần hết, nó bình ổn lại tâm trạng, mới cảm kích nói: “Lão ca, đa tạ người nhắc nhở.” Dứt lời, Tu Qua thông thả bước đến trước mặt Liễu Triều Hoa, cúi đầu cung kính nói: “Tu Qua nguyện ý làm linh thú của người, có thể ký hạ khế ước linh hồn không?”

Liễu Triều Hoa nhìn nó một cái, trong mắt có chút bất mãn, nhìn về phía chàng thanh niên nói: “Ta có thể không ký không? Thú cười, ta cũng không muốn lắm.”

Lão hồ yêu: “...”

Tu Qua: “...”

42. Chương 42: Ai Giết Phó Nguyên

Liễu Triều Hoa vội vàng hối thúc lão hồ yêu đi nhanh một chút, chỉ cần ra khỏi Thiên Nguyên tông trong vòng nửa canh giờ, như vậy không có ai ở đây có thể làm gì được lão. Lão hồ yêu sờ sờ đỉnh đầu nàng, thở dài một tiếng rồi cũng không trì hoãn thêm nữa, một quãng kim quang chợt lóe sau đó lão liền biến mất.

Liễu Triều Hoa nhìn quanh hang đá trống trơn một lượt, nàng cũng không định sẽ trả lại Bích Thanh Kiếm ngay bây giờ, dù sao cũng phải chờ tới khi người khác nhìn thấy Bích Thanh Kiếm đang ở trong tay nàng mới ổn. Liễu Triều Hoa chậm chạp di chuyển xe lăn ra khỏi hang đá, ý muốn kéo dài thời gian ở trên đường thêm nửa canh giờ, đợi đến khi các trưởng lão phát giác ra người trong hang đã biến mất.

Nhưng nàng không hề biết rằng lúc này từ trên xuống dưới Thiên Nguyên tông đang khẩn trương lùng bắt nàng.

Liễu Triều Hoa vừa ra khỏi hang, mới đi vào núi Chính Nguyên chưa được mười phút, đã bị mấy đệ tử của Thiên Nguyên tông phát hiện. Một đệ tử cầm kiếm đi tới, nhìn thấy Bích Thanh Kiếm trong tay Liễu Triều Hoa thì ánh mắt trở nên rét lạnh, hần dừng ở cách đó mười bước chân, nhìn nàng rồi dùng thanh âm cứng rắn nói: “Nhị cô nương, chướng môn mời người đến chính đường.”

Liễu Triều Hoa nhìn vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của thanh niên kia thì hơi cảm thấy kỳ quái, nàng nhận ra người này là một đệ tử có quan hệ tương đối tốt với Phó Nguyên, chẳng lẽ bởi vì nàng làm cho Phó Nguyên bất tỉnh nằm trên đất mà hần liền phản hận không thôi?

Liễu Triều Hoa trong lòng nghi ngờ nhưng vẫn chậm rãi gật đầu, đáp một tiếng “Được”.

Thanh niên kia cũng không tới gần, ánh mắt lộ vẻ đề phòng nhìn Bích Thanh Kiếm trong tay Liễu Triều Hoa, lạnh lùng nói: “Kính xin nhị cô nương giao Bích Thanh Kiếm ra đây.”

Liễu Triều Hoa thoáng kinh ngạc một chút sau đó liền bình tĩnh trở lại, cười lễ phép một tiếng, tùy ý cầm thanh kiếm đưa đến trước mặt hắn. Bích Thanh Kiếm vù vù rung động không ngừng, thân kiếm trong suốt phát ra ánh sáng màu xanh lục, quang sáng nhu hòa tựa hồ có vẻ lưu luyến quần quanh bàn tay của Liễu Triều Hoa, giống như chính nó cũng không muốn nài giao mình cho người khác.

Liễu Triều Hoa thấy thanh niên kia tỏ vẻ đề phòng lại không chịu tiến lên cầm kiếm thì khẽ cười một tiếng, trong đôi mắt trong suốt của nàng không có bất cứ một tia tham lam hoặc không cam lòng nào, nàng cực kỳ ung dung nhẹ nhàng thả Bích Thanh Kiếm trên mặt đất, điều khiển xe lăn lui lại ba thước, nhìn về phía thanh niên cười nói: “Như vậy thì chắc người dám cầm kiếm lên chứ?”

Gương mặt thanh niên kia hết xanh rồi lại đỏ, hắn trầm mặc, cẩn thận bước mấy bước về phía trước. Có lẽ bởi vì bị Liễu Triều Hoa vứt bỏ nên Bích Thanh Kiếm nằm trên mặt đất rung lên vài tiếng như đang than khóc sau đó liền yên lặng, ánh sáng xanh biếc như hoa xuân phát ra từ thân kiếm cũng mờ đi, không khí xung quanh trở nên nặng nề.

Chàng thanh niên nhặt thanh kiếm lên không tốn chút sức lực nào, hắn giao kiếm cho các đệ tử đi cùng phía sau, nhìn Liễu Triều Hoa với ánh mắt lạnh như băng và nói: “Nhị cô nương, mời nhanh chóng đi theo chúng ta. Chưông môn và các vị trưởng lão đều đang chờ người.”

Rốt cuộc cũng đến lúc này, Liễu Triều Hoa rũ mắt, đôi môi ướm át thậm chí còn hơi dịu dàng mỉm cười, nàng đẩy xe lăn đi trước các đệ tử, mặc cho bọn họ ở sau lưng cầm kiếm chỉ về phía mình.

Xe lăn đi cũng thật nhanh, chẳng mấy chốc mà chính đường của Thiên Nguyên tông đã hiện ra trước mắt, đại sảnh rộng như vậy nhưng lúc này chật kín người, ngồi ở chính giữa phía trên là chưông môn phụ thân và mẫu thân, các ghế ở hai bên trái phải đã có các trưởng lão ngồi kín, ngoài ra còn có các đệ tử thân tín của bọn họ đứng tụ tập phía sau.

Ánh mắt Liễu Triều Hoa dừng lại ở một chiếc cang phủ vải trắng đặt giữa nội đường, bên dưới lớp vải rõ ràng là thân hình của một nam tử. Trong lòng nàng liền nổi lên nghi ngờ, đồng thời khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của mấy trăm người xung quanh và cả sắc mặt trắng bệch của Liễu Triều Dương đang đứng sau lưng Căng Uyển, Liễu Triều Hoa cảm thấy căng thẳng, trong lòng có một dự cảm rất xấu.

Người nằm trên cang, chẳng lẽ là Phó Nguyên?

Dường như là muốn giải đáp nghi ngờ của nàng, Liễu Tân Chi lúc này sắc mặt tái nhợt, cho người vén tấm vải trắng lên.

Gương mặt tái xanh của Phó Nguyên chậm rãi hiện ra trước mắt Liễu Triều Hoa, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt đi, thân thể hơi lung lay, trong mắt không giấu được vẻ kinh ngạc nhìn về phía Liễu Triều Dương đang nhào vào lòng Căng Uyển khóc rống lên.

Đây...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ lúc Liễu Triều Hoa vào cửa, Liễu Tân Chi luôn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, vừa rồi thấy ánh mắt nàng không giấu được kinh ngạc, hắn liền suy đoán nàng có thể cũng không biết chuyện này, cho nên trong lòng Liễu Tân Chi mới hơi buông lỏng một chút. Hắn sắp xếp lại lời nói, đang định mở miệng thì bên cạnh đã có người giành nói trước.

Giang Mạc An lạnh lùng nhìn Liễu Triều Hoa, đáy mắt tựa như ẩn chứa đao kiếm chỉ vào nàng, hắn quát lên: “Liễu Triều Hoa! Người khai thật cho ta! Làm thế nào người có được Bích Thanh Kiếm? Người giết Phó Nguyên như thế nào?”

Liễu Triều Hoa sau khi kinh ngạc liền rất nhanh khôi phục về bình tĩnh, nàng nhìn thi thể của Phó Nguyên trên mặt đất, đôi mắt trong veo tràn ra vẻ bi thương áy náy.

Sắc mặt Liễu Tân Chi lập tức trầm xuống, hắn dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Giang Mạc An, mở miệng chất vấn: “Giang trưởng lão, người nói như vậy là ý gì?”

Giang Mạc An liếc Liễu Tân Chi một cái, giọng khích bác ly gián: “Bản thân ta còn đang muốn hỏi chương môn như vậy là có ý gì, chẳng lẽ ngài muốn ở trước thi thể của Phó Nguyên và bao nhiêu đệ tử ở đây, bao che cho nữ nhi thân sinh của mình!”

Liễu Tân Chi cảm thấy đỉnh đầu bị chụp một cái mũ vừa lớn vừa nặng, không cho hắn có cơ hội giải thích. Liễu Tân Chi lập tức đứng dậy, sắc mặt xanh mét nhìn về phía Giang Mạc An, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn tức giận đến mức không nói ra lời.

“Bích Thanh Kiếm là ta lấy, nhưng Phó Nguyên sư huynh không phải do ta giết.” tiếng nói sang sảng đều đều vang lên khiến cho tất cả mọi người trong sảnh đều kinh ngạc nhìn về phía này. Ánh mắt Liễu Triều Hoa thâm trầm làm cho người ta không nhìn rõ tâm tình của nàng, Liễu Triều Hoa quét mắt về phía Liễu Triều Dương lúc này đang ngẩng đầu lên, ý muốn ra hiệu cho tỷ tỷ đừng mở miệng giải thích. Đợi khi tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, nàng mới nói: “Không nói đến việc ta không có động cơ giết người, chỉ nói đến giao tình từ trước đến nay giữa ta và Phó Nguyên sư huynh, ta tuyệt đối sẽ không chặt đứt hai tay của huynh ấy, làm ra loại chuyện độc ác như vậy.”

Ánh mắt Liễu Tân Chi liền sáng ngời, đám đệ tử xung quanh các vị trưởng lão tuy vẫn còn nghi hoặc, nhưng ánh mắt nhìn về phía Liễu Triều Hoa đã không còn bèn nhọn như trước.

Cả sảnh đường yên tĩnh lại, các trưởng lão dùng ánh mắt ngẫm trao đổi với nhau. Đúng lúc này, Hách Lăng bước ra từ trong đám người phía sau, trên mặt hắn tỏ vẻ không phục: “Người vì sao lại không có động cơ?”

Liễu Triều Hoa chuyển quá tầm mắt, vô cùng bình tĩnh nhìn hắn.

“Người vì muốn có Bích Thanh Kiếm, cho nên đã không từ thủ đoạn mà giết Phó Nguyên. Hơn nữa bởi vì Phó Nguyên thích Liễu Triều Dương, không có tình cảm với người, cho nên người vì yêu sinh hận, sau khi giết Phó Nguyên mới chặt đứt hai cánh tay của hắn để hả giận. Ta và Phó Nguyên mặc dù có chút va chạm, nhưng cũng coi như có giao tình, đời này nếu không thể giết người báo thù cho hắn, sẽ phụ tình nghĩa huynh đệ với hắn!” từng câu từng chữ của Hách Lăng đều chính nghĩa trùng trùng, một vài đệ tử cấp thấp không khỏi nhìn hắn với ánh mắt vui mừng.

Liễu Triều Hoa lắng lắng nghe mấy lời chính nghĩa của Hách Lăng, chờ cho đến khi hắn nói xong, trên mặt nàng vẫn bình tĩnh, khóe môi còn nở nụ cười lạnh, ánh mắt thâm trầm tối đen như phủ sương mù khiến cho người khác nhìn không ra tâm trạng của nàng. Nhưng mà Hách Lăng lại lại cảm giác được, ánh mắt này của nàng khiến cho đáy lòng người ta phát run.

Liễu Triều Hoa dùng thanh âm trong trẻo chậm rãi nói ra từng câu từng chữ, nàng nhìn Hách Lăng khóe môi nhếch lên ý cười lạnh lẽo và châm chọc: “Người nói rất hay, chỉ là ta có một vấn đề muốn hỏi người.”

Ánh mắt Hách Lăng hơi lay động, hắn đứng đó khinh khỉnh nhìn về phía Liễu Triều Hoa giống như đang nhìn một hạt bụi tầm thường.

Liễu Triều Hoa không thèm để ý tới việc Hách Lăng giả vờ khinh thường nàng, chỉ nhìn Liễu Tân Chi dịu dàng nói: “Phụ thân, người có nhớ bảo ngọc phòng thân người tặng nữ nhi khi nữ nhi còn nhỏ không?”

Ánh mắt Liễu Tân Chi hơi nghi hoặc sau đó liền sáng ngời, hắn gật đầu với mọi người: “Năm xưa khi tu vi của ta còn thấp kém, sư phụ từng đặc biệt chế tạo cho ta một bảo ngọc phòng thân, lúc Triều Hoa còn nhỏ, ta đã tặng lại cho nó.”

Liễu Triều Hoa quay về phía Liễu Triều Dương lúc này vẫn đang còn ngỡ ngàng, nháy mắt một cái, vốn là hi vọng không cao, ai ngờ Liễu Triều Dương lại vượt ngoài mong đợi mà nhanh chóng lao ra giống như một mũi tên, lập tức vung kiếm chém về phía Hách Lăng. Chiêu thức Liễu Triều Dương dùng chính là sát chiêu, nếu không làm đối phương bị thương thì phản lực cũng sẽ làm hại chính mình, nàng thẳng tắp đâm kiếm vào lưng Hách Lăng.

Keng một tiếng vang lên, Liễu Triều Hoa tỏ vẻ bí hiểm nhìn về phía Hách Lăng lúc này còn đang kinh ngạc, ngay sau lưng hắn là Liễu Triều Dương với vẻ mặt lạnh lùng, dưới chân nàng còn có mấy mảnh kiếm bị gãy.

Mọi người trong sảnh đều nhìn rõ ràng, một chiêu đoạt mạng kia là do quang sáng màu lam nhạt bao phủ quanh thân Hách Lăng chặn lại.

Liễu Triều Hoa nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Hách Lăng, cười mà như không cười, chậm rãi nói: “Ta cũng không biết từ khi nào mà bảo ngọc phòng thân ta đưa cho Phó Nguyên sư huynh lại ở trên người người?”

Hách Lăng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Liễu Triều Hoa mà cả người không khỏi run lên, cảm giác được ánh mắt bốn phía đổ dồn về phía mình, ánh mắt hắn nhìn về phía Liễu Triều Hoa đã không nén được mà nổi lên sát ý.

Liễu Triều Hoa khẽ vung tay, bảo ngọc liền bay ra khỏi ngực áo Hách Lăng rồi rơi vào lòng bàn tay nàng, nàng nắm bảo ngọc trong tay, nhìn Hách Lăng nói một cách ẩn ý: “Chẳng qua là chắc người cũng không biết, bảo ngọc này còn có tên riêng, gọi là Niệm Ân Ngọc(1), mỗi khi chủ nhân nó bảo vệ bị chết, nó sẽ ghi lại bộ dạng của người đó trước khi chết. Ta nghĩ...”

(1) Niệm Ân: nghĩa là “nhớ ơn”, ý chỉ khối ngọc có thể ghi lại hình ảnh của chủ nhân.

Liễu Triều Hoa cố ý dừng lại một chút, sau đó mới nói: “Bảo ngọc này nhất định có thể cho ta xem được một vài chuyện mà ta muốn biết, Hách sư huynh, người thử nói xem?”

Những tia sáng êm dịu màu lam nhạt từ từ phát ra từ những khe hở giữa các ngón tay của Liễu Triều Hoa. Hách Lăng thấy khóe môi Liễu Triều Hoa hơi cong lên tựa như ẩn chứa ý vị sâu xa, hơn nữa ánh mắt nàng còn lạnh lẽo và cực kỳ tự tin, bỗng nhiên cả người hắn bật lên, trong miệng hét to: “Người là hung thủ giết người lại dám vu khống ta!”. Vừa nói cổ tay hắn vừa chuyển, một vật nhọn mang theo hàn khí lạnh như băng thẳng tắp phóng về phía Liễu Triều Hoa.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, Kim Chung Tráo hộ thể xuất hiện quanh mình Liễu Triều Hoa chặn lại vật nhọn kia, tuy nhiên nàng cố ý để lại một khe hở, khiến cho vật nhọn giữ nguyên phương hướng đâm thẳng vào bảo ngọc trên tay nàng.

Bảo ngọc vỡ ra rơi xuống mặt đất, mảnh vụn văng đến bên chân mọi người. Liễu Triều Hoa mặt không chút thay đổi thờ ơ vuốt ve một thanh phi đao trong tay, bỗng nhiên cười lớn nói: “Vừa rồi ta chỉ nói đùa mà thôi, Hách sư huynh cần gì suốt ruột như thế? Có phải người không tiếc lấy tính mạng của ta cũng muốn phá hỏng bảo ngọc này?”

Liễu Triều Hoa nở nụ cười thản nhiên nhìn về phía Hách Lăng, hắn thoáng chốc liền tỉnh ngộ, chỉ vào Liễu Triều Hoa phẫn nộ quát: “Tiện nhân, người dám dùng kế khích ta!”

Tầm mắt Liễu Triều Hoa quét qua thi thể của Phó Nguyên trên mặt đất, tỏ vẻ bình thản nói: “Ta cho tới bây giờ đều nói sự thật, ta từng đến tìm Phó Nguyên sư huynh để mượn Bích Thanh

Kiểm, tiếc rằng sư huynh không đồng ý, cho nên ta hẹn huynh ấy vào rừng, dùng pháp thuật khiến huynh ấy bất tỉnh nằm trên mặt đất rồi lấy kiếm rồi đi, lần này sư huynh gặp bất trắc, nhất định là sau khi ta rời đi có kẻ đã giết huynh ấy.”

Vừa nói, nàng vừa nhìn thẳng về phía Hách Lăng.

“Tiện nhân kia, chuyện tới nước này còn dám vu khống ta!” Hách Lăng hai mắt dữ tợn rút kiếm muốn xông lên, Liễu Triều Hoa cười mà không cười nói: “Ta chưa từng chỉ đích danh người nào, Hách Lăng sư huynh cần gì kích động như thế, định nhảy ra thừa nhận mình là hung thủ sao?”

Kiểm khí lạnh thấu xương phóng tới, vừa cách Liễu Triều Hoa ba trượng liền bị bắn ngược trở lại, phản lực mạnh mẽ đánh vào người Hách Lăng làm hắn văng ra, va vào cột đá trong chính đường, nhất thời khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi. Đường như bị dồn đến đường cùng nên mất đi lý trí, vẻ mặt hắn trở nên dữ tợn, Hách Lăng đưa tay chỉ vào Liễu Triều Hoa thê lương nói: “Người nói láo! Ta rõ ràng nhìn thấy Phó Nguyên vô cùng thoải mái giao Bích Thanh Kiếm cho người!”

Cả sảnh đường lặng như tờ.

Tất cả mọi người im lặng nhìn Hách Lăng giống như đang nhìn một người chết.

Khí thế hung tợn của hắn đột ngột biến mất, Hách Lăng từ từ mở to mắt, có chút luống cuống nhìn bốn phía, mấy lần mở miệng cũng không nói được lời nào.

Liêu Triều Hoa đặt khuỷu tay lên tay vịn của xe lăn chống cằm nhìn hần, nụ cười trên mặt nàng càng rõ nét nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của Liêu Triều Hoa vang vọng trong chính đường ẩn chứa hàm ý: “Ha...thì ra Hách Lăng sư huynh là tận mắt nhìn thấy...”

“Thật là xấu hổ, lại nói dối trước mặt phụ thân và mẫu thân.” Liêu Triều Hoa vẫy tay một cái, những mảnh ngọc vỡ nằm vương vãi bốn phía liền bay trở lại trong tay nàng. Nàng rũ mi xuống che đi đáy mắt sâu thẳm, đồng thời chậm rãi loay hoay với những mảnh ngọc trong tay, nhìn động tác như là muốn hợp chúng lại với nhau.

“Ta dùng khối ngọc này để đổi lấy lời hứa của Phó Nguyên sư huynh, để huynh ấy cho ta mượn kiếm.” Liêu Triều Hoa dùng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ là không nghĩ đến, huynh ấy cho ta mượn kiếm xong lại hỏi lý do. Ta vốn là làm một việc bí mật, thật sự không tiện cho huynh ấy biết, cho nên ta mới dùng pháp thuật làm huynh ấy bất tỉnh ngay tại chỗ.”

“Không nghĩ tới lại hại huynh ấy mất mạng.” động tác ngón tay của Liêu Triều Hoa vô cùng chậm chạp, vẻ mặt rất là nghiêm túc, nếu như không phải cảnh tượng trước mắt vô cùng lạ thường, có lẽ mọi người cũng chỉ nghĩ nàng đang chuyên tâm ghép một món đồ chơi trẻ con.

43. Chương 43: Phong Thái Thản Nhiên Ung Dung

Liêu Triều Hoa vừa dứt lời, từ chỗ ghé ngồi có một người lập tức xông ra phi thân đến trước mặt Hách Lăng, lớn tiếng quát: “Nghịch đồ! Lại dám giết hại sư huynh đồng môn! Lão phu không có thứ đệ tử như ngươi!”

Hách Lăng kinh ngạc trừng lớn hai mắt nhìn Giang Mạc An đang đứng trước mặt, hần há miệng lại chưa kịp nói gì đã bị Giang Mạc An dùng một chưởng đánh vỡ sọ.

Máu tươi phun tung toé.

Trên khuôn mặt già nua của Giang Mạc An cũng bị dính vài vết máu, khiến mặt hần càng lộ vẻ u ám dữ tợn. Hần dùng ánh mắt thâm trầm liếc về phía Liêu Tân Chi, thấy sắc mặt Liêu Tân Chi lúc này rất khó coi và đầy nghi hoặc, mới dời tầm mắt nhìn về phía Liêu Triều Hoa âm trầm nói: “Người tốt nhất là thành thật khai ra, người lấy Bích Thanh Kiếm để làm chuyện bí ẩn gì? Hay là có người ở sau lưng sai khiến? Người tốt nhất là khai ra người đứng đằng sau thì mới có cơ hội được giảm nhẹ hình phạt!”

Liêu Triều Hoa chống cằm nhìn Giang Mạc An cười cười, ánh mắt nàng có vẻ thờ ơ, hoàn toàn không để Giang Mạc An trong mắt, thản nhiên nói: “Là phụ thân ta sai khiến.”

Giang Mạc An liền tỏ ra vui mừng, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nghe Liêu Triều Hoa hỏi ngược lại: “Ngài có phải muốn nghe ta trả lời như vậy hay không?” nàng hơi ngừng lại một chút sau đó nói tiếp: “Ngài sống đến bây giờ cũng đã là một lão già rồi, làm sao có thể đoán không ra? Việc này chính là do ta làm, không có ai sai khiến. Ngài vẫn là bớt lo lắng đi, cũng đừng lợi dụng ta để hãm hại phụ thân ta.”

Liêu Triều Hoa nói xong liền cười với Giang Mạc An: “Giang trưởng lão, ngài nói xem lời ta nói có đúng không?”. Sau đó nàng nghiêng đầu nhìn mọi người đang yên lặng trong sảnh đường, biểu tình của các trưởng lão đều bất động, chẳng qua là trong mắt họ tràn đầy vẻ tán đồng.

Ở trước mặt mọi người trong đại sảnh, Liêu Triều Hoa giơ ngón tay khẽ đếm: “Bắt đầu từ ba tháng trước cuộc so tài tiên kiếm đến nay, ta chỉ gặp được phụ thân có bốn lần. Hơn nữa gặp nhau chưa tới nửa canh giờ thì phụ thân liền bận việc phải đi. Thật ra thì ta còn hi vọng phụ thân nói nhiều với ta mấy câu, cho dù là sai khiến ta làm việc gì đó cũng tốt.”

Liêu Triều Hoa cười cười, thấy ánh mắt chan chứa sự thương yêu và áy náy của Liêu Tân Chi, trong lòng nàng thầm thở dài, nàng thật sự cảm thấy có lỗi với phụ thân.

Giang Mạc An bị Liêu Triều Hoa làm cho tức giận đến mức thở hồng hộc, chòm râu thật dài của hần cũng theo đó mà rung rung. Liêu Triều Hoa còn nghe được hai nắm đấm của hần siết chặt phát ra tiếng răng rắc, trong lòng nàng suy đoán lão đầu này chắc đang hận không thể dùng nắm đấm của mình đến chăm sóc thân thể nàng một phen.

Liều Triều Hoa vẫn đang lắp ráp mấy mảnh ngọc vỡ trong tay, chỉ có Liều Triều Dương phát hiện những mảnh ngọc vỡ nát kia thể nhưng từ từ liền lại, hóa thành một khối nho nhỏ hoàn chỉnh trong tay nàng.

Ánh mắt Giang Mạc An nhìn về phía Liều Triều Hoa càng tỏ vẻ lo lắng, hần chỉ vào nàng dùng thanh âm run run nói: “Được, được, được, nếu không có ai sai khiến, vậy ta muốn hỏi người, người dùng Bích Thanh Kiếm làm chuyện gì?”

Giang Mạc An nói xong, lời cuối cùng của hần đã mang theo vẻ âm độc. Liều Triều Hoa rũ mắt cười một tiếng, khép bàn tay lại nắm lấy bảo ngọc, thản nhiên nhìn về phía mọi người, tựa như nở nụ cười nói: “Giang trưởng lão chẳng lẽ không biết mấy sợi xích đâm xuyên ngực ở chỗ đó làm bằng huyền thiết, chỉ có Bích Thanh Kiếm mới có thể chặt đứt sao?”

Lời nói của Liều Triều Hoa vừa dứt, sắc mặt của các trưởng lão có thâm niên trong sảnh đường đều đồng loạt biến đổi, bọn họ kinh ngạc nhìn nàng. Sắc mặt Liều Tân Chi lại càng khó coi hơn, Liều Triều Hoa rũ mắt xuống, mặc dù không nhìn nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được sự tức giận ngập trời toát ra từ người phụ thân lúc này.

“Ta thả hần.” giọng nói của Liều Triều Hoa rất bình thản, giống như đang nói “Hôm nay vừa may một bộ đồ mới” vậy.

Đáp lại Liều Triều Hoa chính là một chưởng dùng toàn lực của Liều Tân Chi, một chưởng này khí thể vô cùng mạnh mẽ đánh thẳng vào gương mặt trắng nõn của nàng.

Thân thể Liều Triều Hoa liền nghiêng sang một bên rồi bị Liều Tân Chi đánh văng ra đụng đầu vào cột đá, mái tóc dài đen nhánh bung ra tán loạn, phủ lên cả người, càng làm cho nàng có vẻ nhỏ nhắn nhu nhược. Một tiếng lộc cộc vang lên, khối ngọc đầy vết nứt li ti ngang dọc từ trong lòng bàn tay Liều Triều Hoa lặn ra ngoài, mọi người vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn vào những mảnh ngọc vụn ban nãy giờ đã ghép lại thành một khối.

“Triều Hoa!” Liều Triều Dương kinh hãi hét lên một tiếng rồi nhào vào ôm lấy Liều Triều Hoa, vết thương trên trán nàng cực kỳ dữ tợn, máu tươi chói mắt tuôn ra, hơn nữa vết sưng vừa to vừa

đỏ trên má phải khiến cho khuôn mặt Liều Triều Hoa chật vật vô cùng, quả thực không thể nhìn nổi.

Liều Triều Dương ôm Liều Triều Hoa lên làm mái tóc dài của nàng tản ra. Liều Triều Hoa ngẩng đầu, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Liều Tân Chi lúc này đang vô cùng giận dữ, sau đó cúi đầu nói: “Phụ thân, nữ nhi thật sự xin lỗi người.”

Liều Tân Chi nhìn mặt của nàng, trong lòng vừa cảm thấy đau xót, vừa thấy yêu thương lại càng căm hận. Hần phẫn nộ quát: “Nếu ngươi hiểu được là có lỗi với phụ thân, vậy tại sao lúc đầu còn làm ra chuyện này?”

Liều Triều Hoa cúi thấp đầu không trả lời, từ từ đưa ngón tay về phía khối bảo ngọc.

Bỗng nhiên tay nàng lại bị người khác dùng chân giẫm lên.

Cảm giác đau đớn thấu xương khiến cho khuôn mặt đã trắng bệch của nàng lại càng trắng hơn.

Nàng lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn về mặt âm trầm của Giang Mạc An. Giang Mạc An nhặt bảo ngọc trên mặt đất lên, cầm ngọc trên tay, hần nhìn về phía Liều Triều Hoa: “Liều Triều Hoa to gan, dám phản bội Thiên Nguyên tông!” nói rồi tiếp tục dồn sức giẫm lên tay nàng. Mấy tiếng khớp xương nứt gãy vang lên, sắc mặt Liều Triều Hoa càng trắng bệch, nàng gất gao cắn chặt môi dưới không kêu một tiếng.

“Giang trưởng lão đang làm gì vậy?” chẳng biết từ lúc nào, Dịch Cư đã đứng ở trước mặt Liều Triều Hoa, khuôn mặt hần bình tĩnh lạnh nhạt không một gợn sóng. Dịch Cư nhẹ nhàng vung tay áo rộng thùng thình lên một cái, Giang Mạc An lập tức bị buộc phải lui lại mấy bước, ngay cả khối ngọc trong tay Giang Mạc An cũng bị hần thu vào lòng bàn tay.

Dịch Cư nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, kéo tay của Liều Triều Hoa lại, từ từ giúp nàng nối xương. Sắc mặt Liều Triều Hoa chợt ửng hồng, cảm giác thấy phù chú trên chân lại bắt đầu lan ra, nàng có chút luống cuống nói: “Đa tạ ...Dịch Cư...sư thúc. Ta không sao.”

“Dịch Cư sư huynh chẳng lẽ muốn bao che cho kẻ phản đồ này?” Giang Mạc An híp mắt lại. Các trưởng lão xung quanh đều cảm thấy vừa rồi Giang Mạc An đối xử với một tiểu bối như vậy thật sự quá đáng. Hơn nữa bọn họ cũng nghĩ hắc giẫm nát tay nàng là không phù hợp với phong thái của một trưởng lão, cho nên đều rũ mắt làm như không nghe thấy.

Liễu Tân Chi lúc này lại càng cảm thấy tức giận. Trên đời này, những người lớn đều có một bệnh chung, đó là khi con của mình phạm sai lầm, bản thân mình muốn đánh muốn mắng thế nào cũng

được, nhưng chỉ cần người ngoài ức hiếp con mình một chút, thì liền thấy đau lòng không chịu nổi, thậm chí còn có thể cảm hận người kia.

Chưa nói đến việc Liễu Tân Chi và Giang Mạc An không hợp đã lâu, lại thêm lần này, hắc đối với Giang Mạc An hận càng thêm hận! Đồng thời cảm giác tức giận trong lòng hắc đối với Liễu Triều Hoa cũng vơi đi nhiều, mặt khác lại thấy đau lòng nhiều hơn, tuy nhiên Liễu Tân Chi cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy mà trở mặt với Giang Mạc An.

Liễu Triều Dương e sợ nhìn phụ thân mình một cái, vừa khóc vừa nói: “Phụ thân, từ nhỏ muội muội chưa từng làm sai cái gì, người hãy tha uội ấy lần này đi!”

Liễu Tân Chi liếc nhìn bốn phía, các trưởng lão không tỏ vẻ đồng ý cũng chẳng tỏ ra không đồng ý. Hắc cũng đành im lặng không nói gì, cho dù Liễu Triều Dương đang dùng ánh mắt bi thương khẩn khoản nhìn hắc.

Liễu Triều Hoa rút tay về, Dịch Cư cũng không ngăn cản, thậm chí khóe miệng hắc còn hơi nhếch lên tựa như đang mỉm cười. Hắc đặt bảo ngọc đầy vết nứt tựa như sắp vỡ toang vào trong lòng bàn tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Cầm lấy.” sau đó đứng dậy, tùy ý ngồi vào ghế trên chính đường.

Liễu Triều Hoa nhìn bảo ngọc rồi nắm chặt lấy nó, ánh sáng nhu hòa màu lam nhạt từ những khe hở giữa các ngón tay nàng từ từ phát ra sau đó yếu ớt lay động một hồi, đợi đến khi Liễu Triều Hoa xòe tay ra lần nữa, một khối ngọc nguyên vẹn không nứt mẻ gì liền hiện ra trước mắt mọi người.

Các trưởng lão hơi kinh ngạc sau đó tỏ ra trấn định quan sát Liễu Triều Hoa, lúc này họ mới phát hiện khuôn mặt sưng to của nàng so với lúc này đã tốt hơn rất nhiều.

Liễu Triều Hoa cầm lấy khối ngọc, ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Tân Chi nói: “Phụ thân, Phó Nguyên sư huynh mặc dù không phải do nữ nhi giết, nhưng cũng có thể nói là bởi vì nữ nhi mà chết. Nếu như không thể cứu được sư huynh, cả đời này nữ nhi cũng sẽ không thanh thản.”

Nói xong, Liễu Triều Hoa để cho Liễu Triều Dương đỡ dậy, khó nhọc ngồi lên xe lăn.

Lúc này các trưởng lão mới đột nhiên nhớ ra, đứa bé này bẩm sinh đã bị tàn phế hai chân, hơn nữa trên người còn bị hạ chú.

Tình trạng như vậy mà còn có thể đứng cảm đứng ra gánh vác mọi chuyện.

Mặc dù không nói lời nào, nhưng mà cán cân trong lòng các trưởng lão đã nghiêng về phía Liễu Triều Hoa một chút, bọn họ đối với nàng cảm thấy vui mừng lại mang theo một chút cảm thông.

Liễu Triều Hoa di chuyển đến trước thi thể của Phó Nguyên, giơ tay muốn tách cầm của hắc ra, nhưng nàng lại quên mất mình đang ngồi trên xe lăn nên không với tới.

Một thanh niên bước lên mấy bước, giúp Liễu Triều Hoa tách cầm của Phó Nguyên ra, nàng nhìn người nọ lễ phép cười một tiếng, mới phát hiện hắc chính là người lúc này đã bắt mình đến đây. Ánh mắt hắc nhìn về phía Liễu Triều Hoa vừa rất phức tạp lại xen lẫn một chút áy náy, dường như hắc muốn nói cái gì rồi lại thôi.

“Đa tạ.” Liễu Triều Hoa nhẹ giọng nói lời cảm ơn.

Chàng thanh niên trầm mặc lui xuống, đứng ở phía sau một vị trưởng lão.

Bảo ngọc xanh thắm được đặt vào trong miệng Phó Nguyên, tử khí nặng nề bao quanh thi thể dần có điểm biến hóa, sắc tím tái trên khuôn mặt liền tiêu tán bớt, Phó Nguyên giống như trở nên có chút sinh khí.

Phó Nguyên an tĩnh nằm trên mặt đất, vẻ mặt phẳng phất như là đang ngủ thiếp đi. Đôi mắt của hắn bình thường vẫn đen kịt giờ đây nhắm lại, giống như lúc nào cũng có thể mở ra, ung dung bình thản nhìn mọi người.

Liễu Triều Dương cũng không chịu nổi nữa, ôm bả vai Liễu Triều Hoa gào khóc thành tiếng, tiếng khóc thảm thiết khiến cho cả đại sảnh bị bao phủ bởi sự bi thương.

Liễu Triều Hoa vỗ vỗ cánh tay tỷ tỷ một chút rồi nhìn Liễu Tân Chi nói: “Phụ thân, đặt bảo ngọc này trong miệng có thể giữ cho thi thể của Phó Nguyên sư huynh không bị thối rữa. Kính xin người cho nữ nhi rời núi, chỉ cần tìm được Chiêu Hồn Đăng(1) của yêu tộc, nhất định có thể gọi hồn của Phó Nguyên sư huynh trở về.”

(1) Chiêu Hồn Đăng: đèn gọi hồn

Ánh mắt Liễu Tân Chi liền sáng ngời, sau đó lại ảm đạm xuống, hắn nói: “Chiêu Hồn Đăng đã thất lạc gần ngàn năm nay, chưa nói có thể tìm được hay không, mà nếu muốn chiêu hồn cũng cần có một nửa tu vi của người gọi hồn làm mồi dẫn. Người...”

Liễu Tân Chi cũng không biết tu vi của Liễu Triều Hoa như thế nào, đứa con gái này từ nhỏ đã bị tàn tật, hắn vốn cũng không có bao nhiêu hi vọng với nàng. Nhưng hôm nay Liễu Tân Chi lại phát hiện con gái nhỏ của mình cũng không thua kém gì đứa lớn, cảm giác này giống như người vô tình nhặt được một hòn đá, trải qua thời gian dài không chú ý quý trọng nó, nhưng mà bỗng

nhiên có một ngày, có người nói cho người biết, hòn đá tầm thường trong tay người chính là một hòn đá quý hiếm. Như vậy tự nhiên người sẽ thấy càng trân trọng nó hơn gấp nhiều lần, cảm giác ấy vừa là áy náy ảo não lại vừa có cả thích thú, nếu không phải người trong cuộc sẽ không bao giờ hiểu được.

Liễu Triều Hoa vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của Liễu Triều Dương, yên lặng an ủi tỷ tỷ của mình. Nàng nghe ra được cảm xúc rối rắm trong lời nói của phụ thân mình thì liền thoải mái phất tay áo, thản nhiên ung dung nghênh đón ánh mắt đánh giá của mọi người, tựa như đang cười nói: “Nếu như có thể thanh thân, cho dù phải buông tha một thân tu vi này thì có làm sao?”

Rất nhiều năm sau, tất cả mọi người của Thiên Nguyên tông đứng ở đây vẫn nhớ đến người nọ ngồi trên xe lăn ở giữa chính đường, thoải mái phất tay áo, phong thái tuyệt đại vô song.

Loại phong thái bình thản giữa trời đất này, tựa như tiêu sái không chấp nhất, lại tựa như ngạo nghễ vô tâm, liền khắc sâu vào đáy lòng mọi người.

“Nếu như có thể thanh thân, cho dù phải buông tha một thân tu vi này thì có làm sao?” rõ ràng lời này từ trong miệng nàng nói ra nghe cực kỳ bình thản, lại để cho rất nhiều người khác cốt ghi tâm, thật sâu rung động.

44. Chương 44: Một Lần Nhập Định(1) Qua Bốn Năm

(1) Nhập định: bắt đầu thiền định, đây là một thuật ngữ của nhà Phật, thường dùng để chỉ việc ngồi thiền để tĩnh tâm tu hành hoặc là chỉ tâm trí chuyên chú vào một cảnh giới hoàn toàn tĩnh lặng không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ thứ gì.

Ánh mắt Liễu Tân Chi hơi lóe sáng, thả lỏng hồ yêu vốn là tội lớn, nếu như là trước đây, hắn nhất định có thể vì đại cục mà nhẫn tâm buông tha cho những thứ mình yêu thích, nhưng hôm nay người phạm lỗi lại là con gái hắn, hắn cực kỳ không nỡ ra tay. Nếu có thể mượn việc tìm kiếm Chiêu Hồn Đăng để cho Liễu Triều Hoa rời đi, sau đó dặn nàng ở bên ngoài nán lại mấy năm, đến khi trở về, cho dù có tìm được Chiêu Hồn Đăng hay không, thì hắn chỉ cần xử phạt thích hợp một chút là có thể để chuyện này nhẹ nhàng qua đi.

Liễu Tân Chi đang tự hỏi, thì Giang Mạc An bên kia đã âm hiểm liếc hắn một cái rồi nói: “Đúng là một kế kim thiền thoát xác(2) thật hay! Có phải người muốn mượn cơ tìm kiếm Chiêu Hồn Đăng để rời khỏi Thiên Nguyên tông, sau mấy năm trở lại, đến lúc đó chưởng môn phụ thân của người cũng hết giận, nhẹ nhàng xử phạt một chút là có thể bỏ qua mọi chuyện hay không?”

(2) Kim thiên thoát xác: nghĩa là “ve sầu lột xác”, một trong 36 kế của binh pháp Trung Quốc, kế này nghĩa là sử dụng một bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ.

Mặc dù Giang Mạc An nói với Liễu Triều Hoa, nhưng khóe mắt lại liếc về phía Liễu Tân Chi, thấy sắc mặt của đối phương thoáng chốc trở nên khó coi, trong lòng hần thềm cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Đệ tử của lão phu phạm sai lầm, lão phu đã tự mình thanh lý môn hộ. Chương môn định làm thế nào?”

Trước mặt tất cả mọi người, Giang Mạc An đã tỏ ra rất công tư phân minh, điều này làm cho ý định trong lòng Liễu Tân Chi liền bị bóp nát từ trong trứng nước, khiến hắn muốn giải vây cho con gái mà không được.

“Vậy Giang trưởng lão có ý kiến gì?”

Đúng là ngoài dự kiến, trong lúc tất cả mọi người đều đang suy tư mà yên lặng thì Liễu Triều Hoa đã nhàn nhạt mở miệng, nàng hơi rũ mí mắt, hàng lông mi rậm dài cong vút che kín con ngươi, làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ của nàng lúc này.

Trên mặt Giang Mạc An ẩn chứa vẻ thấu hiểu, hắn thẳng thắn nhìn lướt qua mọi người bốn phía một cái mới nói: “Hiện nay ta có thể cho người hai lựa chọn, một là người tự mình chặt đứt hai cánh tay và tự nguyện bị trục xuất khỏi Thiên Nguyên tông, hai là tự nguyện đi vào Hàn Băng huyết!”

Giang Mạc An vừa dứt lời, những ánh mắt to vẻ không đồng ý liền đổ dồn về phía hắn. Ai cũng biết Hàn Băng huyết nguy hiểm vô cùng, các đại trưởng lão cũng cảm thấy Giang Mạc An ép một tiểu bối đến tình cảnh như vậy thật sự là quá đáng.

Chỉ là Liễu Triều Hoa phạm lỗi cũng không nhỏ, thả lão hồ yêu cũng coi như là phản bội Thiên Nguyên tông.

Chuyện này, nói là lớn thì có thể là lớn, mà nói là nhỏ lại không thể là nhỏ.

Cho nên các trưởng lão cũng trầm mặc không lên tiếng.

Liễu Triều Hoa liếc Giang Mạc An một cái, cho dù nghe đến Hàn Băng huyết tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Nguyên tông, biểu tình trên mặt nàng vẫn bình tĩnh như trước, ngón trở nhẹ nhàng gõ gõ lên tay vịn của xe lăn, giọng nói bình thản khiến cho người khác không nghe ra suy nghĩ trong nội tâm của nàng: “Tầng thứ mấy của Hàn Băng huyết? Phải ở lại bao lâu?”

Giang Mạc An lộ ra thần sắc “Người muốn chết” nhìn về phía Liễu Triều Hoa, hắn giơ lên một ngón tay nói: “Vào tầng thứ chín một ngày hoặc là tầng thứ tám nửa năm.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ sắc mặt Liễu Tân Chi đại biến, mà ngay cả các trưởng lão cũng kinh ngạc nhìn không nổi muốn há hốc mồm.

Liễu Triều Hoa nhìn hắn, trong mắt tựa như có ý cười, nhưng mà trong lòng Giang Mạc An không khỏi run lên, nàng mở miệng nói: “Sao Giang trưởng lão không nói thẳng là muốn lấy mạng tiểu bối cho rồi, nói quanh co lòng vòng như vậy, người già như ngài không thấy mệt sao?”

Giang Mạc An bị Liễu Triều Hoa mỉa mai, sắc mặt liền tái mét, lạnh lùng nói: “Là người tự mình lựa chọn.”

Khóe mắt Liễu Triều Hoa cong cong như đang cười, nhưng đáy mắt lại động lại hàn ý, nàng chậm rãi nói: “Ai cũng biết ta từ nhỏ đã bị tàn phế hai chân, nếu như lại mất đi hai tay, như vậy thân thể ta chẳng khác nào cây gậy sao? Chưa nói ta có thể chết đói chết khát, mà chỉ cần bất cứ tiểu yêu nào đến đây, cũng có thể dồn ta vào chỗ chết. Hơn nữa, nếu bị trục xuất khỏi Thiên Nguyên tông...”

Liễu Triều Hoa dừng lại, tỏ vẻ ẩn ý sâu xa nhìn thoáng qua các đệ tử của Bộ Pháp Khí đang đổ mắt cúi đầu và các trưởng lão đang nhìn nàng với ánh mắt trấn an hoặc quan tâm, cười một tiếng thờ ơ nói: “Thế nào, lựa chọn thứ nhất chính là một phương pháp giày vò người ta đến chết, cho nên ngược lại lựa chọn đi Hàn Băng huyết còn có một cơ hội sống.”

Tiếng xì xào của các đệ tử trẻ tuổi trên chính đường càng lúc càng lớn, ánh mắt bọn họ nhìn về phía người của Bộ Pháp Khí đều tràn ngập vẻ khinh thường và phẫn uất, chẳng qua là e ngại chương môn và các vị trưởng lão đều ở đây, bọn họ cũng không dám lỗ mãng. Cho nên những đệ tử này chỉ có thể cẩn thận không

chế tiếng nói phản đối sao cho đệ tử của Bộ Pháp Khí và Giang Mạc An có thể nghe thấy nhưng vẫn ở mức mà trưởng lão bên mình có thể mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Đột nhiên chiếc nắp của chén trà đập vào thành chén choang một tiếng vang lên, dư âm của nó liền khiến cho tiếng xì xào trong chính đường nhỏ dần. Giang Mạc An định nói nhưng còn chưa kịp mở miệng, cũng đành phải nhìn theo mọi người về nơi phát ra âm thanh đó.

Một vị trưởng lão đang rū mắt nhàn nhã uống một ngụm trà rồi chậm rãi để cái chén xuống, sau khi nhìn lướt qua mọi người bốn phía một cái, mới dùng ánh mắt sắc sảo nhìn về phía Liễu Triều Hoa lúc này vẫn đang tỏ ra rất bình tĩnh.

Các đệ tử chung quanh liền bị phân phó lui ra, trừ những đệ tử quan trọng tương lai sẽ kế thừa vị trí trưởng lão ra, những người khác đều không được lưu lại.

Chỉ trong chốc lát, đại sảnh đông đúc liền trở nên vắng vẻ đi nhiều.

“Vào tầng sáu của Hàn Băng huyết, ở bốn năm.” lão nhân kia chậm rãi nói. Sắc mặt của Giang Mạc An cực kỳ khó coi, hần tỏ ra không cam lòng muốn mở miệng, lại bị ánh mắt của lão nhân mặc áo xanh kia ngăn cản, ông ta nói: “Mọi người cũng biết rõ, linh lực của hồ yêu kia nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ thêm một năm nữa. Tuy rằng Liễu Triều Hoa phạm vào tội lớn, nhưng đối với Thiên Nguyên tông mà nói chẳng qua chỉ là làm tổn thất mất thời gian một năm. Tuy nhiên môn quy cũng không thể xem thường, hành động lần này của Liễu Triều Hoa gây ra tổn thất nhỏ, nhưng tội phản bội lại rất lớn. Xử trí như vậy mọi người có dị nghị gì không?”

Liễu Tân Chi mặc dù trong lòng cảm thấy bất mãn, nhưng dù sao đây cũng là kết cục tương đối tốt đẹp rồi, hần liền nói: “Sư thúc xử trí rất tốt.”

Các trưởng lão trong sảnh đường cũng tỏ vẻ tán đồng, Giang Mạc An thấy vậy cũng chỉ có thể oán hận không cam lòng mà trả lời: “Không có dị nghị.”

Vị trưởng lão kia có khuôn mặt hiền lành, ông ta hơi hơi nhíu mắt rồi đột nhiên dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Liễu Triều Hoa và hỏi: “Người có biết việc mình làm sẽ có kết quả như hôm nay không?”

“Đương nhiên là biết.” Liễu Triều Hoa thản nhiên nói.

Giọng nói của vị trưởng lão kia tựa hồ dịu đi một chút: “Có hối hận không?”

Liễu Triều Hoa lắc đầu, khoe miệng dường như mang theo ý cười: “Không hối hận.”

Trưởng lão kia liền gật đầu, mọi người đều không hiểu cái gật đầu này là biểu thị ý gì. Là tỏ vẻ biết rồi, hay là tỏ vẻ tán thành, hay thậm chí là tỏ vẻ yên tâm?

Các trưởng lão khác ở trong đại sảnh đang suy đoán ẩn ý của vị trưởng lão kia thì người duy nhất có thể giải thích nghi hoặc cho bọn họ lại đứng lên, không biểu hiện thái độ gì liền đi ra ngoài. Tuy nhiên trước khi rời khỏi, ông ta vẫn phân phó đệ tử thân tín của mình ở lại áp giải Liễu Triều Hoa đi đến Hàn Băng huyết.

Người đệ tử này chính là chàng thanh niên lúc trước bắt nàng đưa đến đây.

Chàng thanh niên kia tỏ vẻ hết sức ngượng ngùng tiến lại gần, Liễu Triều Dương lại hung hăng trợn mắt nhìn hần một cái: “Vội vàng cái gì! Triều Hoa không cần lấy đồ dùng hằng ngày sao?”

Liễu Triều Hoa biết Liễu Triều Dương lại giận cá chém thớt, liền vỗ vỗ tay nàng, cười tỏ vẻ xin lỗi với thanh niên kia một tiếng, sau đó nói khề với tỷ tỷ: “Không cần lấy cái gì cả, cứ như vậy mà đi thôi.”

Liễu Triều Dương đẩy xe lăn của Liễu Triều Hoa đi, hốc mắt không khỏi đỏ lên, nàng nức nở nói: “Tầng sáu của Hàn Băng huyết, nơi đó làm sao có thể là chỗ cho người ở, Triều Hoa...”

Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt áy náy nhìn tỷ tỷ của mình: “Đều do muội.” Nếu không phải do nàng, Phó Nguyên sẽ không dễ dàng bị người ta giết chết như vậy.

Hốc mắt Liễu Triều Dương lại càng đỏ hơn, từng giọt nước mắt to như hạt đậu từ khoe mắt không ngừng trào ra, rơi tí tách trên mặt đất, nàng cắn môi dưới lắc đầu.

Liều Triều Hoa cũng không đành lòng quay đầu lại nhìn, chỉ rừ mi mắt, vô cùng áy náy nói: “Chờ muội. Bốn năm sau, chúng ta cùng đi tìm Chiêu Hồn Đăng.”

Lần này, người mà Liều Triều Hoa cảm thấy có lỗi nhất, một người là Phó Nguyên, người còn lại chính là Liều Triều Dương.

Liều Triều Dương thê lương cười một tiếng, nước mắt trong suốt lấp lánh đọng lại nơi khóe mắt, nàng nghẹn ngào nói không thành tiếng: “Tỷ chờ muội, Triều Hoa...đến lúc đó chúng ta cùng đi tìm Phó Nguyên sư huynh.” Cuộc nói chuyện của hai người khiến cho hốc mắt chàng thanh niên đi theo sau cũng không khỏi đỏ lên.

Dọc đường đi tới Hàn Băng huyết cả ba người đều yên lặng, Liều Triều Dương muốn theo vào nhưng lại bị Liều Triều Hoa ngăn ở cửa huyết: “Tu vi của tỷ đến tầng thứ bốn thì không thể đi tiếp được, chờ bốn năm sau muội sẽ ra ngoài, tỷ không cần đi vào.”

Bước chân của Liều Triều Dương dừng lại, nàng nhìn về phía Liều Triều Hoa, tỏ vẻ kiên định chậm rãi nói: “Chờ đến lúc muội được ra ngoài, tỷ nhất định sẽ đến tầng sáu đón muội.”

Liều Triều Hoa chỉ cảm thấy như có thứ gì đó nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể đáp một tiếng “Được”, liền quay đầu, điều khiển xe lăn chậm rãi tiến về phía trước, hướng đến tầng sáu của Hàn Băng huyết.

Suy đoán của vị trưởng lão kia thật là chính xác, tu vi của Liều Triều Hoa lúc này vừa hay đang ở giai đoạn Xuất Khiếu hậu kỳ(3), cho nên giới hạn chịu đựng của nàng chỉ có thể đến tầng sáu của Hàn Băng huyết. Nếu ở trong này bốn năm, Liều Triều Hoa tin chắc tu vi của nàng sẽ có sự đột phá.

(3) Xuất Khiếu kỳ: Như đã chú thích ở các chương trước, đây là tên gọi của một giai đoạn trong quá trình tu tiên cũng là một cấp độ của tu vi, 13 giai đoạn của quá trình tu tiên gồm: Luyện Khí kỳ, Thai Túc kỳ, Toàn Chiếu kỳ, Ích Cốc kỳ, Khai Quang kỳ, Dung Hợp kỳ, Tâm Động kỳ, Nguyên Anh kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Phân Thần kỳ, Hợp Thể kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ. Tuy nhiên trong truyện này chỉ có 11 giai đoạn bắt đầu từ Toàn Chiếu kỳ.

“Ta tên là Quý Thanh.” người đi phía sau nàng bỗng nhiên mở miệng nói.

Liều Triều Hoa có chút ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn.

Hai gò má Quý Thanh ửng đỏ nhàn nhạt, hắn có chút mất tự nhiên dời tầm mắt đi chỗ khác không nhìn vào vẻ mặt ngạc nhiên của Liều Triều Hoa: “Lúc này, hiểu lầm người, là ta không đúng, thật ra thì... thật ra thì...” con người người không tệ, không, phải nói là người làm cho người khác rất khâm phục.

Quý Thanh bối rối đỏ mặt cũng không thể nói ra điều mình muốn nói với nàng.

Cũng là Liều Triều Hoa mở lời trước, nàng tỏ ra không quá để ý, chỉ nói: “Lúc đó người đương nhiên sẽ nghĩ như vậy.”

Quý Thanh liền ngẩng đầu, vội vàng muốn nói gì đó, nhưng Liều Triều Hoa đã bỏ lại hắn, tự mình điều khiển xe lăn đi về phía trước. Hắn đứng nguyên tại chỗ do dự một chút, cuối cùng vẫn chạy tới giúp nàng đẩy xe lăn đi tiếp.

Liều Triều Hoa quay đầu lại nhìn hắn, liền nói một tiếng cảm ơn, rồi yên lặng để cho Quý Thanh đẩy xe lăn đi.

Lúc này trong lòng Quý Thanh lại thở dài một tiếng, suy nghĩ của hắn về nàng chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không thể nói thành lời. Cảm xúc quẩn quýt trong nội tâm khiến cho hắn cảm thấy chân tay luống cuống, nhất là ở trước mặt với nàng, hắn dường như không có cách nào hành động theo trái tim của mình.

Quý Thanh cũng không biết mình bị làm sao, nhưng có một điều hắn biết rõ, đó là tư thái ung dung không chấp nhất của nàng ở chính đường hôm nay đã khắc sâu vào đáy lòng hắn, chỉ cần nàng xuất hiện trước mắt, hắn sẽ không thể nào rời mắt khỏi nàng.

Cái cảm giác vừa muốn đến gần nàng nhưng lại sợ như vậy quá mức đường đột khiến cho Quý Thanh hết sức khó chịu. Rõ ràng đây là một cơ hội rất tốt, nhưng hắn lại không có cách nào dẹp bỏ những tâm tư rối bời trong lòng để thổ lộ suy nghĩ của mình.

Lần này có thể là cơ hội duy nhất của hắn.

Quý Thanh dường như cảm giác được điều đó.

“Đến rồi, đa tạ.” Giữa hang động trống vắng lạnh như băng, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói bình thản của Liễu Triều Hoa. Quý Thanh nhìn lại, quả thật đã đến tầng thứ sáu của Hàn Băng huyết, đáy lòng hắn dường như có cảm giác mát mát khó nói, hắn cố gắng khắc chế tình cảm của mình: “Như vậy, người bảo trọng.”

Liễu Triều Hoa quay đầu lại cười lễ phép với hắn một tiếng, đáp lại một câu: “Người cũng bảo trọng”.

Nàng quay đầu tìm một nơi bằng phẳng trong hang động rộng lớn, bố trí một trận pháp phòng ngự mạnh nhất, bởi vì trong Hàn Băng huyết không chỉ có mình nàng, yêu quái bị giam cầm ở chỗ này cũng không ít, cho nên lúc nàng nhập định cần thiết phải có trận pháp bảo vệ.

Quý Thanh nhìn thấy Liễu Triều Hoa đã dàn xếp ổn thỏa, ngắm nàng thật kỹ một lần nữa, trong lòng thầm quyết định bốn năm sau nhất định sẽ tới đón nàng, sau đó liền xoay người rời đi.

Không khí bốn phía lạnh lẽo thấu xương, hít một hơi khí lạnh như băng vào phổi liền có cảm giác nhói nhói như bị kim châm. Liễu Triều Hoa từ từ hít vào thật sâu rồi chậm rãi thở ra, nàng làm như vậy mấy lần, sau đó bắt đầu mặc niệm nội công tâm pháp mà lão hồ yêu đã dạy cho nàng.

Chân khí của nàng so với người khác có sự khác biệt, lần trước tới đây nàng liền phát hiện nơi này vô cùng có lợi với việc đề cao tu vi của mình, cho nên lần này cũng xem như là nàng thuận nước đẩy thuyền mà đi tới Hàn Băng huyết.

Giang Mạc An không biết rằng ý định dồn Liễu Triều Hoa vào chỗ chết của hắn lại rất phù hợp với ý muốn của nàng.

Liễu Triều Hoa ổn định tâm trí, dần dần để ý thức chìm vào cảnh giới hư vô, bắt đầu nhập định.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, một lần nhập định này liền kéo dài qua bốn năm.

45. Chương 45: Tự Ngã Phi Ngã(1)

(1) Tự ngã phi ngã: có nghĩa là “Là ta mà không phải ta”, quan niệm này dựa trên các học thuyết vừa Nho giáo, Phật giáo, trong đó “ngã” là “cái tôi” hướng tới bản thân mình, còn “phi ngã” hiểu nôm na là dứt bỏ cái tôi và những cái liên quan tới bản thân để hòa vào thế giới, đây là cảnh giới giác ngộ cao nhất của Phật pháp, con người đạt tới cảnh giới này sẽ thoát khỏi sinh tử, thoát khỏi những cảm xúc và dục vọng bình thường liên quan đến bản ngã của mình. (quan niệm này thật sự quá cao siêu, Tuyết Miêu cũng không hiểu lắm, chỉ là xem một số tài liệu trên mạng và giải thích nôm na, nếu có gì sai sót, mong các bạn đọc truyện bỏ qua)

Gió mùa đông rét buốt thổi vù vù, một tiếng kéo kẹt vang lên, hai cánh cửa sổ trong phòng bị gió lạnh thổi vào làm mở ra một khe hở.

Một con hồ ly cả người lông trắng bạc mềm mượt len lỏi qua khe hở tiến vào trong phòng, sau đó liền nhẹ nhàng nhảy lên giường.

Nguyệt Mãn đưa hai chân trước khoác lên bả vai Phó Nguyên, hai má nó phình lên tựa như đang ngậm thứ gì đó trong miệng. Nó hơi hé miệng, phun ra một đốm lửa nhỏ ở vị trí ngực của Phó Nguyên. Sắc mặt của Nguyệt Mãn lúc này hơi phức tạp, nó nhìn đốm lửa nhỏ kia từ từ tan dần vào trong thi thể của Phó Nguyên mà lẩm bẩm một mình: “Tiểu tử ngốc, hôm nay ta tìm về chủ hồn của ngươi cũng coi như báo đáp mười năm ân tình.”

Bạch hồ ly lông xù đi vòng quanh người Phó Nguyên mấy bước. Mấy năm trước Phó Nguyên và nó ký kết loại khế ước ngắn hạn nhất. Nó vốn đã cam chịu số phận bán mạng ột người trong mười năm, không ngờ, sau khi đại hội tiên kiếm kết thúc được mấy ngày, khi vết thương của Phó Nguyên vừa hồi phục, hắn liền giải trừ khế ước mười năm với nó.

Nó cũng không biết Phó Nguyên làm như vậy có phải là vì nể mặt Liễu Triều Hoa hay không, nhưng dù sao việc nó nợ ân tình của hắn là sự thật.

Chỉ là lúc đó Nguyệt Mãn làm sao cũng không nghĩ tới là nó vừa mới rời khỏi Thiên Nguyên tông không lâu, ở xa xa liền cảm thấy bốn phương tám hướng đều có khí tức của Phó Nguyên nhưng lại cực kỳ mờ nhạt, dường như là hồn phi phách tán.

Trong lòng Nguyệt Mãn cảm thấy vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ, sau khi nghe ngóng nó mới biết Phó Nguyên đã chết, ngay cả Liễu Triều Hoa cũng bị nhốt vào Hàn Băng huyết.

Từng bị giam giữ ở đó khiến cho Nguyệt Mãn hiểu rõ sự đáng sợ của Hàn Băng huyết so với bất cứ ai. Đoạn ký ức chẳng mấy vui vẻ đó đã khắc sâu trong đầu nó, cho nên vừa nghe thấy Liễu Triều Hoa bị giam vào Hàn Băng huyết, trong lòng Nguyệt Mãn lập tức nổi lên cảm giác bất an. Gia gia và nó đều nợ ân tình của Liễu Triều Hoa, lúc này Liễu Triều Hoa lại gặp nạn, dù thế nào nó cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng hiện tại Nguyệt Mãn không có cách nào đi vào tầng sáu của Hàn Băng huyết cho nên đành phải đi cầu cứu gia gia sắp sửa độ kiếp thăng thiên của mình. Thế nhưng gia gia lại nói Liễu Triều Hoa tự có số mệnh, sẽ không sao cả, không để cho nó quan tâm đến chuyện này.

Mặc dù gia gia đã nói không thể làm bừa, nhưng Nguyệt Mãn vẫn không yên tâm, lại bởi vì không thể đi vào Hàn Băng huyết để gặp nàng nên chỉ có thể bôn ba ngược xuôi mỗi ngày để thu thập hồn phách của Phó Nguyên.

Nguyệt Mãn vươn chân vỗ vỗ một bên má của Phó Nguyên, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Tiểu tử ngốc, một hồn và hai phách còn lại của người hoàn toàn không có tung tích, ta tìm về hai hồn năm phách cũng coi như không làm người thất vọng. Mười năm ân tình nợ người ta đã trả, sau này bảo trọng nhé, chỉ hi vọng có người tìm đủ hồn phách của người về, như vậy người có thể sống lại.”

Nguyệt Mãn nói xong lại thở dài, nhìn về phía Hàn Băng huyết bằng ánh mắt sâu thẳm: “Cũng không biết nàng bây giờ như thế nào, thời hạn bốn năm cũng đã hết.”

Ngoài cửa sổ gió rét đột nhiên thổi mạnh khiến cánh cửa rung động. Một tiếng kéo kẹt vang lên, hai cánh cửa sổ lại bị mở ra, một con bạch hồ ly lông xù nhanh nhẹn nhảy qua cửa sổ xông ra ngoài, mất hút trong trời tuyết trắng xóa.

Gió đông rét buốt xen lẫn những bông tuyết mỏng manh thổi vào trong phòng, một mảnh tuyết nhỏ rơi trên gò má của thiếu niên nằm trên giường, lông mi của hắn run lên, bông tuyết nhỏ kia liền tan thành một giọt nước trong suốt từ trên gương mặt hắn lăn xuống, chỉ để lại một vệt nước uyển chuyển.

Tại tầng sáu của Hàn Băng huyết, mặc dù yêu thú ở đây thường xuyên công kích, ăn thịt lẫn nhau, nhưng bọn chúng tuyệt đối sẽ không bén mảng đến một nơi.

Cũng không phải bởi vì người ở bên trong, mà là do trận pháp phòng ngự nàng bố trí quá mức lợi hại. Cho dù có công kích mạnh đến đâu, trận pháp cũng sẽ không mấy may bị ảnh hưởng, chưa nói đến việc lãng phí linh lực vô ích, mà nếu càng công kích hung hãn thì từ trên thân thể người kia sẽ đột nhiên bộc phát ra một lực ép có tính uy hiếp cực kỳ mãnh liệt, loại khí tức này chỉ thuộc về những cường giả⁽²⁾ vô cùng mạnh mẽ của yêu giới khiến cho đám yêu thú cực kỳ kinh hãi, không dám lơ đãng.

(2) Cường giả: kẻ mạnh

Có một lần, một vị trưởng lão giả dạng thành đệ tử bình thường đi vào, liếc mắt công kích trận pháp phòng ngự, đám yêu thú cũng không thèm lên tiếng, quang minh chính đại ở một bên xem cuộc vui. Nhất là khi trận pháp không có một tia dao động khiến vị trưởng lão kia tức đến giậm chân ầm ầm, bọn chúng núp trong hang ổ của mình lại càng có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa, giống như đang nhìn thấy một con yêu thú ngớ ngẩn.

Thế nhưng ngoài dự tính của bọn chúng là trưởng lão kia giậm chân tức giận không được bao lâu thì liền bị chưởng môn của Thiên Nguyên tông dẫn người đến bắt đi. Nhìn bộ dạng trưởng lão kia tức tối bị trói gô lại, dư vị hả hê của đám yêu thú còn kéo dài đến mấy ngày. Cũng chẳng có cách nào, ai bảo ở trong Hàn Băng huyết này lâu lắm rồi chẳng có chuyện thú vị gì để xem?

Thời gian phẳng phất như đang ngừng lại, bên trong huyết động, một người yên tĩnh ngồi trên xe lăn, nàng nhắm mắt lại, hơi cúi thấp đầu, trên hàng lông dài ngưng đọng không ít hạt sương. Bởi vì nhiệt độ của Hàn Băng huyết mà cả người nàng giống như cũng bị đóng băng, một tầng sương trắng mỏng manh ngưng kết bao phủ bên ngoài thân thể, thoát nhìn nàng giống hệt một pho tượng mỹ nhân điêu khắc bằng băng.

Hàng lông mi mảnh dài run lên một cái, chớp mũi cao thẳng xinh xắn nhẹ nhàng thở ra một làn hơi trắng thật mỏng manh, đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch lên. Trong chốc lát, đôi mắt nàng hơi hé mở, con người trong suốt tràn ra ánh sáng long lanh, dường như tất cả tinh hoa của đất trời đều hội tụ trong đôi mắt ấy, mỹ lệ đến kinh tâm động phách.

Liễu Triều Hoa mở mắt ra, từ từ nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó mới dần dần cảm thấy thanh tĩnh lại sau bốn năm nhập định tĩnh tâm. Trong thời gian này, Liễu Triều Hoa cảm thấy mình như rơi vào một thế giới kì dị mệnh mông khờ cùng, linh hồn nàng tự do trôi nổi trong không gian đó, linh khí trong thiên địa trải qua sự tinh lọc của Hàn Băng huyết cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong cơ thể.

Liễu Triều Hoa thậm chí có thể cảm nhận rõ những huyết mạch bế tắc bên trong thân thể đều được linh khí của Hàn Băng huyết từ từ khai thông, hiệu suất hấp thu linh khí để tu luyện cũng nhờ vậy mà tăng lên, dĩ nhiên cũng giúp nàng đột phá cảnh giới tu vi, đạt tới giai đoạn thứ bảy – Phân Thần tiền kỳ. Sau bốn năm, cả người nàng như có cảm giác thoát thai hoá cốt(3).

(3) Thoát thai hoá cốt: gần nghĩa với “thay da đổi thịt”.

Vung tay triệt tiêu trận pháp ở cửa của Hàn Băng huyết, Liễu Triều Hoa đẩy xe lăn chậm rãi đi ra ngoài. Gió rét mang theo hơi lạnh buốt quất vào mặt, nàng hơi chớp chớp mắt, yên lặng nhìn thế giới bên ngoài. Đập vào mắt Liễu Triều Hoa là một màn tuyết trắng xóa, bên tai là tiếng gió rét vù vù, không khí lạnh lẽo quanh quẩn nơi chớp mũi, cảnh sắc hoa xuân lãng mạn tươi đẹp dường như đều bị che giấu trong trời tuyết mùa đông tự lúc nào.

Trong lòng nàng cảm thấy thật bình lặng, tu vi của Liễu Triều Hoa đã đạt tới cảnh giới hư vô, tự ngã phi ngã.

Dọc đường đi, nàng lắng nghe các loại tiếng vang khác nhau của núi rừng, cho dù nhắm mắt lại, Liễu Triều Hoa cũng có thể biết được những thanh âm kia từ đâu tới đây và hướng về đâu.

Liễu Triều Hoa thả lỏng mình để tâm tư tự do trôi nổi, một đường đi thẳng đến cửa viện của Liễu Tân Chi, mà hần lúc này đang định đi Hàn Băng huyết, vừa nhìn thấy nàng liền sợ hết hồn.

Liễu Tân Chi sững sờ nhìn nữ nhi đang ngồi trên xe lăn. Trong đôi mắt nàng tựa như là hư vô mà lại như không phải, ánh mắt trong sáng có thần dường như làm cho khí chất xưa nay vốn lạnh nhạt không sợ hãi, tiêu sái không chấp nhất của nàng giờ đây tăng thêm một chút thoát tục, giống như lúc nào cũng có thể mọc cánh thành tiên mà thăng thiên.

“Triều Hoa.” Liễu Tân Chi thì thào gọi tên của nữ nhi. Hần phát hiện bản thân mình thể nhưng kích động đến mức âm cuối có chút run rẩy.

Liễu Triều Hoa ngồi trên xe lăn nhìn tuyết trắng tung bay đầy trời nghe vậy liền đưa mắt nhìn lại cười với Liễu Tân Chi một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt mang theo một chút áy náy, nàng khẽ gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Liễu Tân Chi đứng bất động tại chỗ, hai mắt ngơ ngác nhìn nữ nhi của mình.

Liễu Triều Hoa đẩy xe lăn đến trước mặt hần, nhìn hai bên tóc mai của phụ thân đã có điểm bạc, trong lòng không khỏi hơi hơi đau xót, lại gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Liễu Tân Chi kích động đến phát run, hần cúi người xuống, tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới khuôn mặt của nữ nhi rồi nói liền mấy tiếng: “Tốt, tốt, ra ngoài được là tốt rồi.”

Liễu Triều Hoa kéo tay Liễu Tân Chi lại, lúc này mới cảm thấy bàn tay của phụ thân so với trước đây có vẻ già nua hơn nhiều, trong lòng càng đau xót vô cùng: “Là nữ nhi khiến cho phụ thân phải lo lắng.”

Trong mắt Liễu Tân Chi thoáng chốc liền ngưng tụ một tầng hơi nước, hần cười lớn nhéo nhéo hai má của nàng: “Còn nói chuyện này để làm gì, ngày đó..., một chuồng kia...” hần ngập ngừng một lát rồi cuối cùng

cũng không thể nói ra lời muốn nói.

Liều Triều Hoa hiểu được sự đau lòng và áy náy trong lòng phụ thân, hai mắt nàng khẽ cong lên tràn ra một chút ý cười : “Một chút cũng không đau, đó là nữ nhi đáng phải chịu. Triều Dương đâu? Lúc tỷ tỷ tiễn nữ nhi vào huyết đã nói là sẽ đến đón nữ nhi.”

Liều Tân Chi lập tức sững sốt, thoáng chốc hần đường như già đi mười tuổi, trong lòng Liều Triều Hoa dâng lên cảm giác không ổn, nhìn ánh mắt u ám của phụ thân, nàng có chút do dự không biết có nên hỏi tiếp hay không.

“Hai năm trước nó đã đi rồi. Đứa nhỏ này, chỉ để lại một phong thư liền đi mất.” tiếng nói trầm thấp của Liều Tân Chi hơi run lên, Liều Triều Hoa im lặng không nói, trong lòng chua xót, Triều Dương đại khái là đợi không kịp nữa.

“Tỷ tỷ đi tìm Chiêu Hồn Đẳng sao?” Liều Triều Hoa mở miệng, cảm thấy trong cổ họng cũng nghẹn lại.

Liều Tân Chi yên lặng ngầm thừa nhận.

Liều Triều Hoa nhìn dáng vẻ của phụ thân liền biết hai năm qua hẳn không có lúc nào là không lo lắng, chính nàng cũng cảm thấy lo lắng cho Liều Triều Dương, muốn nhanh một chút biết được tin tức của tỷ tỷ, liền nói: “Phụ thân đừng lo lắng, nữ nhi có biện pháp tìm được Triều Dương, một khi tìm được, nữ nhi liền trối tỷ ấy trở về gặp người.”

Ánh mắt Liều Tân Chi sáng ngời, hẳn vội vàng nói: “Con có biện pháp gì?”

Liều Triều Hoa mỉm cười, triệu hồi ra Tu Qua trước giờ vẫn ăn vạ ở bên cạnh nàng không chịu đi, rồi lại lấy khăn tay mà Liều Triều Dương cho nàng từ trong túi càn khôn ra, hai tay chống đỡ thân mình, Liều Triều Hoa liền nhẹ nhàng cười lên người Tu Qua. Nàng cũng không để ý đến bộ dạng trợn mắt há mồm vì ngạc nhiên của Liều Tân Chi liền cất cao giọng nói: “Phụ thân đừng lo lắng nữa, nữ nhi vốn là tới nói lời từ biệt. Trong vòng ba ngày, nhất định sẽ tìm được Triều Dương trở về!”

Tu Qua hưng phấn giậm chân mấy cái liền dang rộng đôi cánh màu đen vỗ vỗ, sau đó dùng tốc độ cực nhanh đập mây bay thẳng lên không trung: “Triều Hoa, Triều Hoa, chúng ta rốt cuộc cũng có thể đi!”

Liều Triều Hoa nhìn xuống phía dưới, thấy Liều Tân Chi ở phía xa xa đuổi theo, nhưng mà tiếc là tốc độ của Tu Qua quá nhanh, chỉ trong chốc lát Liều Tân Chi đã bị bỏ lại phía sau, bóng dáng khuất trong mây không nhìn thấy nữa. Trong lòng Liều Triều Hoa thở dài một tiếng, nàng lấy ra chiếc khăn tay của Liều Triều Dương đưa đến trước mũi Tu Qua: “Trước tiên đi tìm người này.”

46. Chương 46: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Tu Qua nghe thấy lời của Liều Triều Hoa liền hưng phấn mà đáp một tiếng “Được”, sau đó thu đôi cánh màu đen lại rồi vút bay xuyên qua những đám mây mềm mại, từ đầu bên này xuyên qua đầu bên kia rồi lại từ đầu bên kia xuyên qua bên này, đúng là hưng phấn quá độ. Liều Triều Hoa bị xóc nảy đến khó chịu, nếu không phải là có tầng bảo hộ của Tu Qua, chắc chắn nàng đã bị nó quăng xuống từ trên không trung cao vạn trượng rồi.

Liều Triều Hoa không thể chịu nổi cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình bị Tu Qua xóc nảy đến tán loạn nên liền hung hăng nhéo vào lỗ tai của nó mới làm cho con yêu thú đang hưng phấn nhảy nhót này an tĩnh lại. Trong lòng nàng hơi giận mới nói lời đả kích Tu Qua: “Phi hành thuật của ngươi thật chẳng ra làm sao, xóc nảy đến mức ruột gan của ta cũng muốn từ trong cổ họng mà văng ra ngoài.”

Con yêu thú bị đả kích mạnh mẽ liền quay đầu lại chớp chớp đôi mắt đen nhánh tỏ vẻ vô tội, ánh mắt nó lóe lên ủy khuất nhìn về phía Liều Triều Hoa. Liều Triều Hoa dời tầm mắt làm như không nhìn thấy, vẫy vẫy chiếc khăn tay mà Liều Triều Dương đưa cho nàng, thản nhiên nói: “Cho ngươi thời gian một ngày.”

Tu Qua bị phản nhìn Liều Triều Hoa một cái rồi nghiêm chỉnh bay về phía trước. Tu Qua cảm thấy mình thật sự quá dễ dãi với nàng, đến tận bây giờ ngay cả địa vị của linh thú bị hạ khế ước nó cũng không có. Nghĩ lại việc Liều Triều Hoa lại đối đãi với lão hồ ly thối kia như sư phụ, đáy lòng Tu Qua cảm thấy rất

bất bình và phần uất nên nó liền chà đạp tầng mây dưới chân đến mức tung tóe như hoa rơi, để lại một vệt mây khói dài phía sau.

Hai người bay trên không trung khoảng hai canh giờ, trên trời cũng không giống như tưởng tượng lúc trước của Liễu Triều Hoa là có rất nhiều yêu quái cùng bay lượn. Trên này chỉ có một tầng mây trải rộng đến mênh mông khôn cùng, nối tiếp với tầng mây chính là một bầu trời bao la xanh thẳm trong vắt. Bay lượn giữa bầu trời rộng lớn như thế này khiến Liễu Triều Hoa cảm thấy trong ngực tràn đầy sự bình yên và nhẹ nhàng, dường như mọi phiền não trong lòng đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Tu Qua đang giương cánh bay lượn trên trời bỗng nhiên ngừng lại, ở nguyên tại chỗ thu cánh lại rồi bay vút lên cao, nó nhìn xuống bên dưới một cái rồi nói với Liễu Triều Hoa: “Triều Hoa, đưa cái khăn kia cho ta gửi một chút.”

Trong lòng Liễu Triều Hoa liền căng lên, nàng vội vàng lấy ra chiếc khăn của Liễu Triều Dương từ trong ngực áo đưa tới trước mũi Tu Qua, có chút khấn trương nói: “Người gửi thấy được gì sao?”

Tu Qua im lặng bay vờn quanh một chỗ mấy vòng mới nói: “Chúng ta hạ cánh xuống xem thử. Phía dưới có đánh nhau, người cẩn thận một chút.”

Liễu Triều Hoa nghe vậy cảm giác khấn trương trong lòng liền căng ra giống như một sợi chỉ mảnh, thoáng chốc cũng khiến cho lòng nàng cực kỳ căng thẳng. Tu Qua thu cánh lại, lao xuống từ trên không trung cao vạn trượng. Liễu Triều Hoa nhìn xuống mặt đất thì thấy cảnh đồi núi càng ngày càng rõ ràng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy núi rừng xanh biếc trùng điệp. Tu Qua đột nhiên dang cánh dừng lại giữa không trung rồi sau đó nhanh chóng bay ngược lại hơn mười thước. Liễu Triều Hoa đang định thắc mắc thì từ mặt đất đột nhiên có mười mấy cột lửa hình rồng dữ tợn bốc lên kèm theo tiếng rít gào, nàng còn có thể nghe rõ trong những tiếng gầm thét kia xen lẫn những tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương chói tai.

Không khí nóng bỏng đập vào mặt sau đó liền theo cột lửa hạ thấp xuống dưới. Liễu Triều Hoa hơi nheo mắt lại, sau khi đôi mắt thích ứng được với ánh lửa trước mặt, nàng mới nhìn xuống phía dưới. Vừa nhìn xuống Liễu Triều Hoa liền giật mình, ở bên dưới chính là Liễu Triều Dương mặc một thân áo xanh, cả người chật vật nửa quỳ trên mặt đất, một tay chống kiếm giữ cho thân thể cân bằng, vừa lạnh lùng nhìn về phía trước vừa thở hổn hển một cách khó nhọc, hiển nhiên là đã bị dồn đến đường cùng.

Rừng cây xung quanh Liễu Triều Dương còn đang bốc cháy, ngọn lửa hùng hực bốc lên thiêu cháy tất cả những thứ có thể bắt lửa. Mặt đất cháy đen lấy Liễu Triều Dương làm trung tâm, bị đốt ra thành một vòng tròn thật lớn.

Quanh người Liễu Triều Dương có rất nhiều thứ gì đó bị cháy co lại thành những viên tròn tròn đen nhánh rơi lả tả, chúng tản ra mùi khét rất khó ngửi, nhìn từ xa lại càng không thấy rõ đó là cái gì. Liễu Triều Dương thở dốc như muốn nổ tung lồng ngực, hai mắt nàng đỏ bừng, những tia máu li ti nổi lên dày đặc trong khóe mắt, sát khí ngưng đọng ở mi tâm nàng càng lúc càng nồng đậm. Ánh mắt Liễu Triều Dương nhìn chằm chằm vào rừng sâu, ngay cả vết thương trên bắp chân và ở phía sau lưng dường như cũng không thêm để ý đến.

Tiếng sột soạt từ sâu trong rừng truyền đến, giống như là có rất nhiều bàn chân nhỏ đạp lên cành khô lá rụng, khắp nơi trên mặt đất nổi lên một đám đen đông nghìn nghịt kéo tới, từ xa nhìn lại đám màu đen này tựa hồ như không có điểm cuối.

Chỉ có cẩn thận nhìn kỹ mới có thể thấy rõ đám đen lúc nhúc tràn ra kia là do rất nhiều con yêu nhện màu đen cao khoảng một thước tạo thành. Đám yêu nhện vây quanh rìa của vùng đất bị cháy đen, do dự không dám tiến tới. Liễu Triều Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn chúng, mặt không có chút biểu tình nào, chỉ có tay cầm kiếm là hơi hơi run rẩy. Sau đó nàng đột nhiên ho ra một ngụm máu, thân thể lảo đảo dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Lúc này đám yêu nhện tựa hồ ý thức được Liễu Triều Dương đã bị dồn đến đường cùng, bắt đầu rục rịch thăm dò tiến vào vòng tròn cháy đen mấy bước rồi lại lui về thật nhanh. Cứ như vậy vài lần, bọn chúng thấy Liễu Triều Dương không có phản ứng gì, tám cái chân dài nhỏ của chúng lập tức chạy như bay mà lên, tốc độ kia có thể sánh với tuần mã, quả thực có thể gọi là thần tốc.

Liều Triều Dương tuyệt vọng cười ha hả, tay cầm kiếm càng chặt, khó nhọc đứng thẳng lên, cả người nàng đã không có một chút khí lực nào, ngay cả kiếm trong tay cũng sắp cầm không nổi nữa.

Lúc này một con yêu nhện dần dần đã đến trước mặt Liều Triều Dương, nó mở rộng vòm miệng đầy xước măng rô⁽¹⁾ sắc nhọn, nhảy lên muốn cắn Liều Triều Dương. Liều Triều Dương nhắm mắt lại, cảm giác vô cùng tuyệt vọng khiến nàng nỉ non tên của Phó Nguyên, khéo môi dường như đang nở nụ cười.

Như vậy, liền có thể gặp nhau rồi...

(1) Xước măng rô: tình trạng da xung quanh móng tay bị khô lại rồi tước thành sợi, sợi đó là măng rô, ở đây có thể hiểu đó là những chiếc xúc tu có lông thường thấy ở quanh miệng của con nhện.

Tuy nhiên nàng chờ một chút cũng không thấy đau đớn như mình nghĩ, Liều Triều Dương còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết của đám yêu nhện. Trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, Liều Triều Dương vội quay đầu lại, liếc mắt liền thấy một người có bộ dạng giống mình như đúc, cười trên một con “Con lừa”. Hai dải lụa trắng như tuyết từ trong tay áo phiêu dật mà ra mang theo hàn quang lấp lệt, người đó đang múa đến xuất thần nhập hóa, nơi nào dải lụa từ tay nàng nhẹ nhàng lướt đến cũng đều có máu tươi văng tung tóe. Ánh mắt của người đó cực kỳ lạnh lẽo, hai mắt sâu thẳm như đầm nước, trong suốt nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

Triều Hoa...a...không thể nói rõ được đây là vui mừng hay kích động, hoặc có lẽ cảm xúc thờ phào nhẹ nhõm tràn ra trong lòng, Liều Triều Dương lúc này đã không còn khí lực để nói chuyện, nhắm mắt trường kiếm liền rơi xuống đất, nàng lơ mơ cảm giác được bên hông bị siết chặt, tiếp đó thân thể liền bay lên, rơi vào trong một lồng ngực mềm mại thơm ngát.

Lại được cứu rồi...

Đây là ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu Liều Triều Dương trước khi hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Tay áo trắng như tuyết phiêu dật đã bị nhuộm máu nâu của rất nhiều yêu nhện, mùi tanh hôi bốc lên từng trận. Liều Triều Hoa nhíu mày tỏ vẻ chán ghét, hai mắt nàng hơi nheo lại, bốn phía trên mặt đất liền nổi lên một màn sương thật mỏng, sương mù từ từ ngưng tụ, ngọn lửa lách tách dường như không cam lòng bùng lên một lát rồi liền bị dập tắt, chỉ còn lại khói đen lất phất bay lên sau đó tiêu tán đi.

Sương mù càng ngày càng dày đặc, đám yêu nhện bị vây trong sương mù dường như bị mất phương hướng công kích, bắt đầu rối loạn. Liều Triều Hoa dò xét hơi thở của Liều Triều Dương đang nằm trong ngực mình rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng vỗ vỗ đỉnh đầu Tu Qua nói: “Đi thôi, đến khách điểm gần nhất đi.”

Tu Qua đáp một tiếng sau đó nhanh nhẹn dang rộng đôi cánh màu đen, lắc lắc mấy cái liền mang theo Liều Triều Hoa văng vàng bay lên.

Liều Triều Dương cảm giác mình đang nằm mơ, mơ tới đại hội Tiểu Tiên Kiếm khi còn bé, trận đấu mà nàng cùng Phó Nguyên tỷ thí kia.

Nàng còn nhớ, tên ngọc đó không chút lưu tình nào đánh bay kiếm của nàng, trường kiếm tuột khỏi tay, thoáng chốc trong lòng nàng liền dâng lên cảm giác xấu hổ, giận dữ và khiếp sợ, cho dù ở trong mơ cảm giác đó vẫn rõ ràng như vậy.

Kiểm tuột khỏi tay.

Nàng tìm một chỗ bí ẩn trốn vào ngòai khóc.

Khóc rồi lại khóc, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay màu xanh lục mang theo một mùi hương sạch sẽ mộc mạc.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy Phó Nguyên với vẻ mặt không chút biểu tình đang đứng trước mặt mình, sợi tóc hần ẩm ướt, bộ dạng giống như là đã đứng ở bên ngoài ngày người thật lâu. Đôi mắt đen kịt của hắn lúc nhìn nàng có vẻ sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng hiện lên một hai tia dịu dàng, khi đó nàng lại không để ý đến điều này.

“Lau một chút đi, mắt sưng lên rồi.” tiếng nói của thiếu niên đến thời kỳ vỡ giọng lại mang theo một chút trong trẻo.

Khi đó nàng đã trả lời như thế nào?

Đúng rồi...

Nàng đoạt lấy khăn tay rồi hung hăng ném vào mặt hắn, khàn giọng rống giận: “Ai cần khăn tay của người!”

Chiếc khăn màu xanh lục rơi xuống đất rồi bị nhuộm bẩn, gương mặt Phó Nguyên vẫn không có chút biểu tình như cũ: “Ta không cho là ta đã sai.”

Nàng giận quá hóa cười, châm chọc nói: “Chẳng lẽ người cho rằng là ta đã sai?”

Ai ngờ, Phó Nguyên lại trầm mặc một chút, sau đó hết sức dứt khoát ừ một tiếng!

Nàng quả thực tức giận đến mất đi lý trí, rút kiếm muốn đánh nhau với Phó Nguyên lúc này không hề phòng bị gì.

Không có gì bất ngờ, trường kiếm lại một lần nữa tuột khỏi tay. Nàng lại không còn kịp hung dữ mắng chửi thì đã bị người ta hung hăng ôm lấy. Nàng cứng đờ ngay tại chỗ, không dám tin nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của Phó Nguyên, hắn lập tức buông nàng ra sau đó quay đầu bỏ chạy.

Đúng vậy, hắn thật sự bỏ chạy. Chính là bộ dạng chạy trốn chết giống như sau lưng có ác quỷ đuổi theo vậy.

Nàng đầu tiên là cứng đờ cả người, sau đó là không thể tin được, sau đó nữa là xấu hổ đỏ bừng cả mặt, đến cuối cùng khi bóng lưng Phó Nguyên đã biến mất, nàng mới nhớ tới bộ dạng chạy trốn chết kia mà cười đau cả bụng.

Thật là buồn cười chết mất.

Sau đó vài ngày, không rõ là nàng đang có tâm tư gì, có lẽ là có ý muốn đùa dai, nàng cố ý chọn lúc hắn đang dạy các sư đệ luyện kiếm mà xuất hiện, ngẩng đầu ưỡn ngực cao giọng nói: “Bổn cô nương ta nhìn trúng người!”

Bốn phía liền yên tĩnh, lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dạng ngốc đến cực điểm của hắn, hắn ngây ngốc mở to hai mắt nhìn nàng chằm chằm.

Có lẽ là bộ dạng của hắn quá ngốc, rất thú vị, làm cho nàng quên mất một câu nói.

Lời đã nói ra không thể thu hồi...

Đám tiểu sư đệ trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người, cảm của bọn họ đều như muốn rơi xuống đất.

Mặt Phó Nguyên hết đen rồi lại đỏ, hết đỏ rồi lại đen, sau đó hắn đột nhiên vứt kiếm xuống lôi kéo tay nàng đi thẳng lên núi.

Hùng dũng tiến về phía trước, khí thế bất chấp tất cả của hắn tựa như lấy sang nàng, khiến cho nàng tự nhiên cũng muốn vứt bỏ hết thấy chạy băng băng theo hắn, dùng hết sức mà chạy trốn.

Cảnh núi rừng nhanh chóng lùi về phía sau, ở phía trước mặt tựa như không có gì có thể làm khó bọn họ.

Đường có khó đi hơn nữa, núi có khó trèo hơn nữa, cũng đều bị bọn họ vượt qua.

Phó Nguyên dừng lại ở trước một hồ nước, buông lỏng tay nàng, bỗng nhiên ồm một phát nhảy xuống nước, hồi lâu sau cũng không thấy đi lên.

Nàng ở trên bờ vô cùng khẩn trương, cảm thấy lần này mình đùa giỡn quá mức có thể làm hắn phát hỏa. Đang lúc suy nghĩ xem có nên len lén chuẩn bị hay không thì chỗ hồ nước lại vang lên một tiếng ào, Phó Nguyên nổi lên mặt nước, cả người ướt đầm, vài sợi tóc đen dính vào gương mặt ngăm đen của hắn, lại lộ ra vẻ...rất mê người, rất đẹp mắt.

Trong đôi mắt đen kịt của hắn giống như là có hai đốm lửa nhỏ đang nhảy nhót, hắn khàn giọng nói: “Huynh thích muội.”

“Lớn lên gả cho huynh được không?”

Nàng bất thành hình bị tỏ tình nên sợ đến choáng váng, ngây ngốc nhìn Phó Nguyên một lát, ma xui quỷ khiến thế nào lại đáp một tiếng “Được”.

47. Chương 47: Mộng Đẹp Thì Nhanh Tỉnh Giấc

Ánh nắng ấm áp xuyên qua song cửa sổ chiếu lên một bên mặt của Liễu Triều Dương, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại, mi tâm của nàng nhăn lại thành hình chữ Xuyên(1) nhăn nhọt. Liễu Triều Dương có chút không cam lòng mở mắt, ánh mắt mê mang nhìn lên nóc màn giường, một lát sau mới tỉnh táo lại.

(1) Chữ Xuyên:

Thì ra chỉ là...là mơ...

Trong lòng vô cùng phiền muộn, Liễu Triều Dương nhìn quanh bốn phía mới phát hiện ra bản thân đang ở trong một khách điểm có vẻ sạch sẽ với mùi thuốc nồng nặc quanh quẩn trong phòng. Có lẽ vết thương trên người nàng cũng được người khác xử lý tốt rồi, bây giờ có cảm giác đau xót ê ẩm.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, cửa phòng bị mở ra, có con gì đó có bốn chân thông thả tiến vào. Trong lòng Liễu Triều Dương cả kinh, thân thể trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng thậm chí còn khẽ run rẩy.

Đúng vậy, nàng đang sợ, cũng không phải là nỗi sợ khi đối mặt với nguy hiểm, mà giống như là nỗi sợ của đứa trẻ phạm lỗi bị người lớn bắt ngay tại trận.

Cảm giác mơ hồ kính sợ đối với Liễu Triều Hoa từ nhỏ đã cắm rễ ở trong lòng nàng, giờ đây lại đang trở lại đây.

Liễu Triều Dương nhắm chặt hai mắt lại, hai tai căng ra, khẩn trương nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

Cộc cộc cộc...

Bước chân chậm chạp đi đến bên giường.

“Tỷ tỉnh rồi?” giọng nói bình thản không có một chút gợn sóng nào lại khiến cho Liễu Triều Dương thấy trong lòng căng ra, nàng giả bộ như vừa mới tỉnh dậy, định dùng ánh mắt mơ màng để kéo dài thời gian.

Liễu Triều Hoa cười trên người Tu Qua, từ từ đặt bát thuốc đang bốc khói trong tay lên bàn trà ở đầu giường, sau đó dùng vẻ mặt bình tĩnh, từ trên cao nhìn Liễu Triều Dương.

Liễu Triều Dương len lén nhìn lướt qua mặt Liễu Triều Hoa, thấy sắc mặt muội muội bình tĩnh không chút biểu tình, trong lòng nàng lại càng thấy hoang mang luống cuống. Nàng há miệng,

trong đầu đang suy nghĩ muốn nhanh chóng tìm một chủ đề an toàn nhất để nói thì Liễu Triều Hoa đã cắt lời trước.

“Tại sao lại vụng trộm bỏ đi?” giọng nói Liễu Triều Hoa bình thản, sắc mặt cũng rất bình tĩnh. Trong lòng Liễu Triều Dương rơi lộp bộp một tiếng, giống như là bị người ta dùng một quyền đánh nát thành lũy phòng ngự trong lòng.

Nàng còn chưa kịp mở miệng, hốc mắt đã đỏ lên: “Tỷ...chẳng qua là...”

Ba một tiếng, Liễu Triều Dương trơ mắt nhìn Liễu Triều Hoa giơ tay hung hăng tát vào mặt mình. Liễu Triều Dương cũng không hề có ý muốn phản kháng chút nào, trong lòng lại khẽ thả lỏng một chút, tựa như khi đã đến phút chót sẽ thấy bình tĩnh.

“Những năm này, tỷ sống như thế nào?” Liễu Triều Hoa thu tay lại, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước, trên mặt vẫn không có một chút gợn sóng, chỉ có bản thân nàng mới biết ngón út của mình không kiềm được mà run rẩy. Nghĩ lại cái tát vừa rồi trong lòng nàng dâng lên cảm giác mà sợ hãi và hối hận khiến cho trong ngực khó chịu vô cùng.

Nhân lúc Liễu Triều Hoa không nhìn thấy, Liễu Triều Dương liên tục đảo mắt mấy lần, nàng biết hôm nay nàng thoát không được rồi. Vết thương trên người nàng là do Liễu Triều Hoa xử lý, rốt cuộc có bao nhiêu vết thương, vết thương lại nghiêm trọng đến mức nào, chỉ sợ Liễu Triều Hoa so với nàng càng biết rõ hơn. Trong tình huống này, tuyệt đối không thể nói mấy câu đại loại như “Rất tốt” hoặc là “Không tệ lắm”, nàng chỉ có thể lựa lời một chút, thật cẩn thận trả lời: “Vẫn, vẫn có thể, không có trở ngại gì.”

Lại là một cái tát thật mạnh, mặt Liễu Triêu Dương nghiêng sang một bên, khóe miệng chảy ra một tia máu, nàng đưa tay che khuôn mặt sưng đỏ, cúi đầu không dám nhìn muội muội của mình.

Lúc thả tay xuống, hốc mắt Liễu Triêu Hoa vì tức giận mà đã hơi phồng đỏ, nàng cười lạnh: “Tỷ cho rằng ta kẻ ngu sao?”

Trên người Liễu Triêu Dương rớt cuộc có bao nhiêu vết thương, những vết thương kia lại sâu bao nhiêu, tình huống lúc đó rất cuộc nguy hiểm như thế nào, người khác có thể không biết, nhưng nàng là người giúp Liễu Triêu Dương rửa sạch và băng bó vết thương có thể nào không rõ!

Chỉ cần nhớ lại hình ảnh Liễu Triêu Dương cả người chật vật nửa quỳ trên mặt đất, vết thương trên người trào ra máu tươi, bộ dạng phảng phất như còn nửa cái mạng, Liễu Triêu Hoa chỉ hận không thể hung hăng cho nàng mười mấy cái tát, để trút hết lửa giận càng lúc càng hừng hực trong lòng mình. Liễu Triêu Dương không biết quý trọng bản thân như vậy thì cho dù Liễu Triêu Hoa chịu hết trăm nghìn khổ cực, cứu sống Phó Nguyên cũng đâu có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ nàng ấy còn muốn diễn tiết mục chết theo người yêu mới thỏa mãn?

Liễu Triêu Dương bỗng nhiên bưng mặt khóc lớn, nước mắt trong suốt từ khe hở giữa các ngón tay nàng trào ra, biết bao ủy khuất chưa từng nói với ai mà hai năm qua nàng phải chịu vào giờ

khắc này mới phát tiết ra ngoài, nàng nghẹn ngào nói: “Tỷ nhìn bộ dạng kia của Phó Nguyên thật sự không chịu nổi, tỷ muốn tìm hồn phách của huynh ấy về sớm chút nào hay chút ấy.”

Liễu Triêu Hoa cảm thấy ảm đạm, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ chậm rãi nói: “Phó Nguyên sư huynh gặp chuyện như vậy, hơn phân nửa là lỗi của muội. Bốn năm qua muội chưa có ngày nào cảm thấy dễ chịu?”

Liễu Triêu Dương bỗng nhiên buông tay xuống, kéo vạt áo của Liễu Triêu Hoa: “Tỷ không trách muội, Triêu Hoa! Thật đó, nếu là Phó Nguyên...cũng sẽ không trách muội! Cũng là tên Hách Lăng kia lòng dạ độc như rắn rết, nếu không Phó Nguyên cũng sẽ không trở thành như vậy!”

Liễu Triêu Hoa lắc đầu, nàng cũng không phải là loại người luôn ôm hết mọi sai lầm vào mình mới cảm thấy yên tâm. Chẳng qua là nếu phân tích khách quan, ngày đó nếu nàng có thể cẩn thận hơn một chút, suy nghĩ chu toàn một chút, bố trí trận pháp phòng ngự quanh người Phó Nguyên, thì hẳn cũng sẽ không giống như thịt cá(2), không hề có chút khả năng phản kháng, để cho Hách Lăng lấy mạng rồi còn bị phanh thây.

(2) Thịt cá: từ gốc trong tiếng Trung là “ngư nhục” nghĩa là thịt của con cá, thường bị người ta dùng làm thức ăn, cho nên từ này thường được dùng để so sánh với việc bị đàn áp (một cách đẫm máu), bị hà hiếp mà không thể phản kháng.

Nguyên tắc làm người của Liễu Triêu Hoa đó là sai lầm chính là sai lầm, trách nhiệm của mình nhất định mình phải gánh chịu, nàng chưa từng biết đến những từ như là “trốn tránh” hay “trì hoãn”.

“Lỗi của muội thì chính là lỗi của muội. Không cần phải nói nhiều nữa.” ánh mắt Liễu Triêu Hoa bình tĩnh nhìn sang, lúc này Liễu Triêu Dương đã gục vào đầu gối khóc rống, không thể nói lên lời.

Liễu Triêu Hoa giơ tay lên, hơi chần chờ một chút nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Liễu Triêu Dương, trấn an tâm tình của tỷ tỷ rồi thông thả nói: “Nguyệt Mãn đã tìm về hai hồn sáu phách(3) của Phó Nguyên sư huynh rồi, hiện tại hẳn là huynh ấy đã có một chút sinh khí. Tỷ trở về thăm huynh ấy một chút, nói không chừng còn có thể dần dần đánh thức thần trí của huynh ấy. Còn lại một hồn một phách không phải là chuyện gì khó khăn lắm, muội sẽ tự mình xử lý.”

(3) Đầu chương 45, có đoạn Nguyệt Mãn tìm hồn phách về cho Phó Nguyên, lúc đó Nguyệt Mãn nói đã tìm được hai hồn năm phách, còn lại một hồn hai phách không có tung tích. Ở đây Liễu Triêu Hoa lại nói đã tìm được hai hồn sáu phách, không rõ là tác giả nhầm lẫn hay là mới tìm thêm được một phách.

Liễu Triêu Dương sững sờ, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Liễu Triêu Hoa với ánh mắt tràn đầy hi vọng nhưng cũng mang theo vẻ lo lắng như đang sợ rằng đây chỉ là mơ: “Thật sao?”

“Muội chưa bao giờ nói dối.” Liễu Triêu Hoa nghiêm túc nhìn nàng nói: “Hai năm trước, từ sau khi tỷ đi, cho đến bây giờ phụ thân cũng chưa từng ngủ được một giấc yên ổn, mẫu thân thì nhiều lần khóc đến chết đi sống lại. Tỷ tự mình nghĩ xem, tỷ như vậy chỉ làm tổn thương những người mà tỷ yêu thương nhất.”

“Muội ở trong Hàn Băng huyết bốn năm, vừa ra ngoài liền thấy hai bên tóc mai của phụ thân đã bạc, những nếp nhăn trên khóe mắt càng sâu hơn, hoàn toàn khác hẳn bốn năm trước, tựa như đã già đi mười tuổi.”

Liễu Triều Dương oa một tiếng khóc lớn, hai tay che mắt, nghẹn ngào nói: “Tỷ thật có lỗi với phụ thân và mẫu thân.”

Liễu Triều Hoa rũ mắt xuống không đáp lại, Liễu Triều Dương thật có lỗi, còn nàng làm sao lại không có lỗi? Nếu như nàng không dứt khoát cứu lão hồ yêu, thì cũng sẽ không xảy ra những việc này.

Chẳng qua...

Cuối cùng nàng vẫn không hối hận.

48. Chương 48: Yêu Đến Si Mê

Liễu Triều Hoa nếu đã hứa với Liễu Tân Chi trong vòng ba ngày tìm được Liễu Triều Dương thì dĩ nhiên sẽ tuân thủ lời hứa. Cho nên ngay ngày đầu tiên tìm được Liễu Triều Dương, nàng liền gửi tin cho Liễu Tân Chi, sau đó an tâm chờ đợi đồng thời nán lại để Liễu Triều Dương dưỡng thương thật tốt.

Liễu Tân Chi nhận được tin tức liền lập tức dùng bí pháp hồi âm cho Liễu Triều Hoa, cho dù cách xa ngàn dặm nhưng chỉ trong nửa canh giờ liền có thư hồi đáp, có thể thấy được trong lòng Liễu Tân Chi có bao nhiêu lo lắng.

Liễu Triều Hoa mở ra thư của Liễu Tân Chi ngay trước mặt Liễu Triều Dương, sau khi xem xong tiện tay giao cho tỷ tỷ đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình.

Liễu Triều Dương vừa mở thư ra xem liền lập tức chột dạ cười khổ nói: “Triều Hoa, lần này tỷ trở về, phụ thân có khi nào sẽ phạt nặng hay không?”

Liễu Triều Hoa miễn cưỡng liếc nàng một cái, chậm rãi nói: “Dù sao sẽ không nhẹ hơn so với muội.”

Liễu Triều Dương liền ỉu xiu xuống, tinh thần nàng vốn đã sa sút lúc này càng thêm suy sụp, nàng kéo chăn lên quá đầu, trốn ở trong chăn nói: “Triều Hoa...tỷ mặc kệ, muội phải giúp tỷ cầu tình với phụ thân, nếu không tỷ cả đời này cũng không dám quay về Thiên Nguyên tông.”

Liễu Triều Hoa liếc nàng một cái: “Trưa mai phụ thân sẽ tới nơi, tỷ vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng đi, cùng lắm thì coi như đây là kiếp nạn, đợi kiếp nạn qua đi là tốt thôi.” vừa nói vỗ vào người Tu Qua, ý bảo nó đưa mình rời đi.

“Ta nghĩ...” Tu Qua khẽ nghiêng đầu, liếc Liễu Triều Hoa một cái rồi mới chậm rì rì nói: “Ta biết Chiêu Hồn Đăng ở đâu.”

Người nằm dưới chăn liền ngẩng người, ánh mắt Liễu Triều Hoa chột lóe lên, nàng nhéo lỗ tai Tu Qua, âm trầm nói: “Người đưa ta ra ngoài ngay.”

Tu Qua cõng Liễu Triều Hoa trên lưng đứng tại chỗ giậm chân, tỏ vẻ như là bị vũ nhục nghiêm trọng, nó mở miệng khe khẽ nói: “Ta không nói dối! Yêu tôn ở Tây hoang(1) xuất thế, Chiêu Hồn Đăng tám chín phần mười là ở nơi đó mà!” nó vừa dứt lời, một ánh mắt sáng quắc liền bắn về phía nó.

(1) Tây hoang: một trong “bát hoang” tức là tám cực xa vô cùng của Trung Nguyên ở tám hướng (bao gồm Đông, Tây, Nam, Bắc, Đông Nam, Đông Bắc, Tây Nam, Tây Bắc), về sau dùng để chỉ tám hướng.

Liễu Triều Hoa nhéo lỗ tai của nó, trong mắt nàng hiện lên vẻ uy hiếp khiến cho Tu Qua đang lải nhải dần dần im lặng. Mà Liễu Triều Dương đã sớm ló đầu ra khỏi chăn, tràn ngập chờ mong nhìn Tu Qua, nàng có vẻ kích động thậm chí có hơi lắp bắp nói: “Người, người nói thật sao?”

Liễu Triều Hoa âm trầm nhìn nàng: “Thật hay giả, cũng không liên quan tới tỷ. Tỷ chỉ cần quản lý tốt bản thân mình, đừng gây thêm phiền toái cho người khác là tốt rồi.”

Liễu Triều Dương sững sốt, trong mắt hiện lên vẻ bất lực và bị tổn thương, khẽ cúi đầu không nói chuyện.

Liều Triều Hoa thầm nghĩ vừa rồi mình có vẻ hơi nặng lời, nhưng mà nàng cũng không thể lơ là với tính tình của Liều Triều Dương, ai biết được ở thời điểm này tỷ tỷ có thể kích động mà làm ra việc gì khiến cho nàng phải luống cuống tay chân hay không?

Liều Triều Dương cúi thấp đầu, từ từ nằm xuống. Liều Triều Hoa hung hăng trợn mắt nhìn Tu Qua một cái, ý bảo nó đưa nàng ra ngoài. Ngay lúc đóng cửa, nàng nhìn Liều Triều Dương qua khe cửa và nói: “Có cái gì không thoải mái thì nói muội.”

Người nằm trên giường gật đầu.

“Nhớ kỹ hai cái tát kia.” Liều Triều Hoa nói xong, liền khép cửa phòng lại, một tiếng ừ trầm thấp theo hơi ẩm trong phòng lùa ra ngoài.

Liều Triều Hoa đóng cửa, sau khi trở về phòng của mình mới trầm mặc nhìn Tu Qua: “Người tại sao cố ý giả bộ nói đến Chiêu Hồn Đăng trước mặt Triều Dương?”

Thân thể Tu Qua không nén nổi mà run lên một cái, nó cố gắng chớp chớp mắt tỏ vẻ như nai con, hết sức lương thiện nói: “Ta không có mà! Chẳng qua là thấy các người sốt ruột tìm Chiêu Hồn Đăng mới nói cho các người biết thôi!”

Tu Qua vểnh vểnh hai tai, nhích tới gần Liều Triều Hoa đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt đen nhánh nhấp nháy liên tục, nó tỏ vẻ vô tội hỏi ngược lại: “Lại nói ta vì sao phải giả bộ nói trước mặt Liều Triều Dương chứ, ta còn không phải là thấy người sốt ruột mới nói hay sao?”

Liều Triều Hoa dùng ánh mắt coi thường liếc nó một cái, Tu Qua cố gắng trấn định đối mắt với nàng. Dưới ánh mắt có khả năng xuyên thấu tâm tư kẻ khác của Liều Triều Hoa, Tu Qua không khỏi cảm thán một tiếng, chống lại ánh mắt như vậy mà muốn nói dối, thật đúng là khó khăn mà!

Trong lúc xúc động, Tu Qua nhớ tới lão hồ ly kia có thể che giấu bí mật với Liều Triều Hoa nhiều năm như vậy, sâu trong nội tâm nó không khỏi dâng lên sự khâm phục với lão. Trong lòng nó thầm nghĩ, lần sau gặp mặt nhất định phải cùng lão hồ ly thối kia lĩnh giáo một chút.

Liều Triều Hoa nhìn nó, nhìn đến mức thân thể Tu Qua cứng ngắc mới thu hồi tầm mắt, nói một tiếng: “Vậy thì tốt.” liền xoay người nằm xuống mơ màng ngủ.

Tu Qua cảm thấy nhẹ nhõm mà thở dài một tiếng, cả người nó lắc lắc làm mồ hôi lạnh toàn thân văng ra, mới vừa rồi đúng là căng thẳng chết mất. Cứ như vậy mấy lần, sợ rằng công đức còn chưa viên mãn thì Tu Qua cũng vì tim có vấn đề mà trực tiếp đi đánh cờ với Diêm Vương.

Nội tâm hoảng sợ, Tu Qua liếc nhìn Liều Triều Hoa lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, thông thả bước đến đầu giường, dựa vào chân giường nằm xuống đất. Cũng không biết qua bao lâu, lỡ tai Tu Qua chợt giật giật, nó mở ra đôi mắt đen nhánh, tỏ vẻ bí hiểm cười cười, sau đó nhìn thấy Liều Triều Hoa đã ngủ, liền nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, lỡ tai dựng lên nghe ngóng động tĩnh ở gian phòng bên cạnh.

Liều Triều Dương dịch chuyển thân thể xuống giường một cách khó nhọc, chỉ cần đi một bước nhỏ, vết thương trên người liền đau đớn như bị rách ra, chỉ cần thở dốc hơi mạnh một chút, nội tạng bị thương liền đau như bị kim châm.

Vừa đi chưa tới một thước, sắc mặt nàng đã tái nhợt, cả đầu đầy mồ hôi lạnh. Nếu như là theo tính tình mọi khi của nàng, Liều Triều Dương nhất định là kiên trì không được.

Chẳng trách, Triều Hoa chắc là đoán chừng nàng ngay cả xuống giường cũng khó khăn, cho nên mới yên tâm để nàng ở lại đây một mình.

Nhưng mà, nhưng mà, Liều Triều Dương cười một chút, đôi môi khô khốc liền xuất hiện vài vết nứt nho nhỏ.

Nàng chậm rãi lê từng bước hướng về phía cái bàn, bọc quần áo của nàng đang đặt ở đó.

Liều Triều Dương dùng hai tay chống lên bàn, ngón tay bị băng kín như cái kén bắt đầu mở bọc quần áo ra, từ bên trong lấy ra một chiếc bình nhỏ màu đen, sau đó nàng chậm rãi nở nụ cười.

“Triều Hoa... chắc muội không nghĩ tới ta trộm loại thuốc này của phụ thân phải không?”

Ngón tay nàng từ từ vuốt ve thân bình màu đen, chậm rãi sờ sờ từ đáy bình lên đến miệng bình, sau đó dứt khoát rút nắp ra, đổ toàn bộ những viên thuốc màu đen bên trong vào lòng bàn tay.

Liễu Triều Dương nhẹ nhàng gảy gảy ba viên thuốc tròn tròn màu đen trong lòng bàn tay, nhợt nhạt cười: “Sư huynh...”

49. Chương 49: Yêu Tôn Phá Ấn

Liễu Triều Hoa vừa mới thăng cấp tu vi sau bốn năm nhập định, thân thể vẫn còn tương đối suy yếu, nguyên thần cũng cần có thời gian ổn định lại, cho nên vừa ngủ một chút nàng liền ngủ khá sâu. Khi nàng tỉnh dậy đã là sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Triều Hoa rời giường, cầm gói thuốc chuẩn bị đi đến hậu đường của khách điểm để sắc. Lúc đi ngang qua gian phòng của Liễu Triều Dương, nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định ghé vào xem tỷ tỷ một chút mới có thể yên tâm. Liễu Triều Hoa liền nhẹ nhàng đá vào Tu Qua một cái, ý bảo nó dừng lại trước cửa phòng Liễu Triều Dương.

Trong đôi mắt đen láy của Tu Qua hiện lên một chút vui mừng, nó liền ngoan ngoãn dừng lại. Liễu Triều Hoa một tay cầm thuốc một tay đẩy cửa, kéo kẹt một tiếng cửa phòng mở ra, tiếng gió rít gào làm cửa sổ trong phòng đập lạch cạch không ngừng. Tinh thần Liễu Triều Hoa liền căng lên, một cảm giác không ổn từ từ lan tràn trong lòng nàng. Liễu Triều Hoa đẩy mạnh khiến cửa mở rộng ra, đập vào mắt chính là một gian phòng trống không, người trên giường đã không thấy đâu, mùi thuốc nồng nặc trong phòng ngày hôm qua sau một đêm mở cửa sổ đã sớm mờ nhạt chỉ còn lại hương thơm thoang thoảng.

Gói thuốc trong tay liền bị Liễu Triều Hoa mạnh mẽ bóp nát, những cái gai nhọn trong thảo dược đâm sâu vào lòng bàn tay nàng khiến cho từng giọt máu tươi rơi xuống từ các khe hở giữa những ngón tay. Lúc này, sắc mặt của nàng lạnh lẽo kinh người, Tu Qua lặng lẽ liếc nàng một cái, không dám nói lời nào, nhìn thấy tờ giấy bị chén thuốc chặn trên bàn, nó tự giác bước tới.

Liễu Triều Hoa cầm tờ giấy lên, trên tờ giấy vàng nhạt là chữ viết không được rõ ràng của Liễu Triều Dương.

“Triều Hoa, tỷ về Thiên Nguyên tông trước đây, không phải đi Tây hoang đâu. Đừng lo lắng, tỷ chỉ là muốn nhìn thấy sư huynh sớm một chút.”

Bàn tay dính máu của Liễu Triều Hoa liền dùng sức vo tròn tờ giấy, lửa giận trong lòng nàng đã cháy đến mức gần như không thể ức chế: “Liễu Triều Dương, tỷ cho rằng ta là người ngu sao?”

Tu Qua cẩn thận ngẩng đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Liễu Triều Hoa: “Liễu Triều Dương, hẳn là đi Tây hoang phải không?”

Ánh mắt nàng âm u nhìn nó, Tu Qua liền run lên, nó nhìn thấy Liễu Triều Hoa khẽ mỉm cười với mình, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc từ đuôi lên đến đỉnh đầu khiến nó có chút khó khăn lộ ra nụ cười. Liễu Triều Hoa tiện tay giặt lấy tấm khăn trải giường đưa đến trước mũi Tu Qua: “Một canh giờ.”

Trong lòng Tu Qua rơi lộp bộp một tiếng, nó đột nhiên nhớ tới việc ngày hôm qua mình len lén nói cho Liễu Triều Dương, đó là nếu như không muốn để Liễu Triều Hoa tìm được thì dùng da chó đen làm y phục trùm lên toàn thân...

Bây giờ nó mới thật sự hiểu cái gì gọi là tự đem đá đập lên chân mình.

Sau khi tâm tư nhanh chóng xoay chuyển mấy lần, Tu Qua mới nở nụ cười khổ: “Triều Hoa... ngày đó Liễu Triều Dương hỏi ta là làm sao chúng ta tìm được nàng. Ta nói...”

Hai mắt Liễu Triều Hoa liền trợn to, nàng dùng ánh mắt sắc bén khiếp người nhìn thẳng vào Tu Qua, gần như nghiến răng nói: “Chẳng lẽ ngươi nói cho nàng phương pháp lần trốn?”

Sáu cái tai của Tu Qua lập tức đều ỉu xiu xuống, nó ấp úng nói: “Ta nói cho nàng biết...dùng da của chó đen phủ lên toàn thân, ta sẽ không tìm được nàng.”

Tu Qua nhìn thấy sắc mặt Liễu Triều Hoa so với lúc này càng thêm dọa người, vội vàng nói tiếp: “Nhưng mà Liễu Triều Dương tám chín phần là đã đi Tây hoang. Chúng ta đi đến đó, nhất định có thể tìm được nàng.”

Liễu Triều Hoa chán nản đưa tay che mắt, nàng cảm thấy tức giận vô cùng. Tu Qua ngược lên nhìn nàng, thế nhưng lại phát hiện có cái gì đó lấp lánh đọng lại nơi khóe mắt nàng. Trong lòng nó có chút tự vị khó chịu, vừa có chút hối hận, cho dù không lợi dụng tiểu cô nương kia, vì Chiêu Hồn Đăng, Liễu Triều Hoa tám chín phần cũng sẽ đi đến nơi đó.

“Yêu tôn đã xuất thế sao?” Liễu Triều Hoa ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại nhẹ giọng hỏi.

Tu Qua suy nghĩ một chút mới đáp: “Hắn là trong mấy ngày này, một ngàn năm trước yêu tôn bị phong ấn, Chiêu Hồn Đăng cũng biến mất theo, cho nên thứ đó rất có thể là ở chỗ của hắn.”

“Làm sao người có thể khẳng định là ở chỗ của hắn, nói không chừng chỉ là trùng hợp thì sao?” Liễu Triều Hoa mở mắt ra, ánh mắt nàng bình tĩnh, dường như tất cả sự xúc động của rồi của nàng chỉ là ảo giác.

Tu Qua giậm mạnh hai chân, trong lòng có chút rối rắm: “Đương nhiên là bởi vì một đoạn bí văn!”

“Bí văn gì?”

Tu Qua không trả lời chỉ nói: “Bí văn chính là chuyện không thể để người ta biết.”

Liễu Triều Hoa nhìn nó một cái rồi liền chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Người đưa ta tới Tây hoang, sau đó thì đi đi. Ân tình hồ gia gia nợ ta, tới đó coi như xong.”

Tu Qua cả kinh, nó tưởng Liễu Triều Hoa nhìn ra được hôm qua là nó nhỏ mọn không báo cho nàng biết chuyện Liễu Triều Dương rời đi, đang lo lắng muốn mở miệng, đột nhiên lại nghe thấy

nàng nói: “Yêu tôn xuất thế ở Tây hoang thì đó hẳn là nơi nguy hiểm. Chỉ cần một mình ta ở đó tìm Triều Dương là được rồi, người đừng tiến vào.”

Tu Qua vừa nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải như nó nghĩ, nó có chút tự hào nói: “Người đừng bận tâm, chẳng có yêu quái nào ngu xuẩn đến mức chọc vào ta.”

Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt đầy vẻ kỳ quái nhìn về phía nó, chẳng khác nào đang cổ vũ Tu Qua tiếp tục khoe khoang, sáu cái tai của nó hưng phấn đến vểnh lên: “Đám yêu quái kia chẳng lẽ không có chuyện gì không muốn để cho người khác biết hoặc là không có bí mật gì sao? Ta đây là Thuận Phong Lục Nhĩ(1) thú đó!”

(1) Thuận Phong Lục Nhĩ: trong truyền thuyết, “Thuận Phong Nhĩ” là tai nghe theo chiều gió, tức là chỉ cần qua làn gió có thể nghe được những lời nói nhỏ nhất phát ra từ khắp mọi nơi. “Lục Nhĩ” ở đây tức là cả sáu lỗ tai đều có khả năng này.

Liễu Triều Hoa chỉ mới nghe qua Thuận Phong thú, lại chưa từng nghe qua Thuận Phong Lục Nhĩ thú, nhìn bộ dạng tự hào của Tu Qua, chắc nó là yêu quái xuất sắc hoặc là vương giả trong đám Thuận Phong thú. Nếu Tu Qua đã nói không có yêu quái nào dám chọc vào nó, nàng cũng cảm thấy yên tâm. Nhìn gian phòng vắng vẻ Liễu Triều Hoa bất đắc dĩ thở dài một tiếng, gửi tin cho Liễu Tân Chi, nói thẳng là Liễu Triều Dương chạy mất còn mình đuổi theo nàng, để cho hắn khỏi lo lắng.

Nhìn bộ câu đưa thư vỗ cánh bay qua cửa sổ, Liễu Triều Hoa vỗ vỗ đỉnh đầu của Tu Qua, nàng có vẻ bất đắc dĩ hơi hạ giọng nói: “Đi thôi.”

Tu Qua mang theo Liễu Triều Hoa rất nhanh liền bay đến Tây hoang, dù sao đã biết là Liễu Triều Dương đang đi về hướng này, nên cứ ở chỗ này chờ nàng là được rồi.

Tây hoang là một địa danh kỳ lạ, nguyên nhân là do yêu tôn bị phong ấn ở đây nên có rất nhiều yêu quái cũng tụ tập lại. Người phạm ở nơi này chạy trốn không còn một ai, không chạy trốn thì phần lớn cũng rơi vào bụng yêu quái.

Mà từ lúc tiến vào Tây hoang tới nay, cũng bởi vì Liễu Triều Hoa cười Thuận Phong thú cho nên mặc dù những yêu quái khác luôn nhìn chằm chằm nhưng cũng không dám dấn thương nàng dù chỉ một chút. Dù sao ngay cả Thuận Phong Lục Nhĩ thú cũng cam lòng làm vật cười thì người đó nhất định không phải là người bình thường.

Liễu Triều Hoa một đường đi suôn sẻ, nhưng tâm tình nàng lại không thể thả lỏng, bởi vì chưa kể Liễu Triều Dương cả người toàn là vết thương mà ngay cả việc muốn đi đến nơi này cũng không phải là chuyện đơn giản.

Liễu Triều Hoa và Tu Qua nán lại trong một sơn động ở trong núi sâu, nàng hoàn toàn không ý thức được tại sao Tu Qua khẳng khái muốn đi đến chỗ này.

Trước cửa hang động thường xuyên có một vài yêu quái tu vi rất mạnh đi ngang qua, đoán chừng là lần theo mùi hương của Liễu Triều Hoa mà đến, đến lúc nhìn thấy Tu Qua, bọn chúng đều phần nộ rời đi.

Liễu Triều Hoa lấy chút ít củi khô, đốt một đồng lửa nhỏ, nàng nhìn sắc trời âm u kéo dài bên ngoài và sự dao động kỳ quái trong không gian khắp bốn phía liền nói: “Bên này có chuyện gì sắp xảy ra sao?”

Tu Qua nhìn thoáng qua nàng: “Yêu tôn sắp phá ấn, đến lúc đó sợ rằng cả chính đạo và yêu đạo đều có một số người muốn đến giết hắn.”

Liễu Triều Hoa gật đầu, không nói nữa, lúc nàng đang chuẩn bị nhập định thì mặt đất bỗng nhiên bị rung động kịch liệt, sấm vang chớp giật, mưa đá xen lẫn mưa to xối xả giội xuống, tiếng sấm ầm ầm vang lên liên tục, những tiếng nổ mạnh tựa như mặt đất đang nứt ra cứ liên miên không dứt.

Tu Qua kinh hô: “Phá ấn rồi!”

50. Chương 50: Hấn, Phi Mĩ(1) Thiên Hạ

(1) Phi mĩ: có nghĩa là “đổ rạp”, “tan tác”, thường dùng để miêu tả khí thế tấn công không gì ngăn cản được, khiến cho cỏ cây quân địch đều đổ rạp tan tác dưới chân. Do đó nhan đề của chương này có thể hiểu là cả thiên hạ đều quỳ gối dưới chân hấn.

Tu Qua kinh hãi thét lên một tiếng: “Phá ấn rồi!”

Liễu Triều Hoa sửng sốt, Tu Qua đã chạy như bay đến trước mặt nàng, dùng miệng ngoạm lấy cổ áo nàng sau đó nhanh chóng bay ra ngoài. Tiếng sấm đổ ầm ầm đình tại nhức óc vang lên, Liễu Triều Hoa trở mắt nhìn hang động mình vừa mới ngồi lúc nãy rầm một tiếng thật lớn liền hóa thành hư vô. Bụi khói mờ mịt che khuất tầm mắt, Tu Qua dang rộng hai cánh bay thẳng lên bầu trời. Dưới sự giúp đỡ của Tu Qua, Liễu Triều Hoa khó nhọc ngồi lên người nó, nàng cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cả một dãy núi trùng điệp cứ thế sụp đổ mất một nửa. Bụi mù dày đặc khiến người ta không thở nổi, nhanh chóng che khuất toàn bộ phần núi non còn lại, đồng thời chậm rãi lan tràn khắp bốn phía.

Tu Qua mang theo Liễu Triều Hoa bay lên cao hơn, đến một độ cao an toàn, nó tạo nhả vòng quanh chỗ có đám bụi mù dày đặc kia. Chỉ sau một khắc, Liễu Triều Hoa liền cảm thấy từ phía dưới truyền đến sự dao động của những nguồn linh lực khác nhau. Trong đám khói bụi dày đặc thỉnh thoảng lại xuất hiện những tia sáng bén nhọn mang theo sát khí hùng hực.

Dưới đất phát ra đủ loại âm thanh giao chiến kịch liệt, Tu Qua trầm giọng nói: “Bắt đầu rồi.”

Trong lòng Liễu Triều Hoa rơi lộp bộp một tiếng, nàng lo lắng không biết Liễu Triều Dương có ở trong đó hay không. Tỷ tỷ thường ngày thông minh lanh lợi, hấn là sẽ không bị cuốn vào những tình huống như thế này mới đúng.

“Những người đó bắt đầu đánh nhau với yêu vương sao?” Liễu Triều Hoa nhìn xuống phía dưới hỏi.

Tu Qua vểnh vểnh mấy cái tai lên: “Muốn giết hấn, cũng chỉ có cơ hội này mà thôi. Yêu vương bị phong ấn một ngàn năm, khi phá ấn thoát ra chính là lúc hấn yếu nhất. Bây giờ mà không hạ sát thủ, sau này sẽ không có cơ hội nữa.”

Liễu Triều Hoa không để ý đến việc Tu Qua dùng ánh mắt không rõ ý tứ len lén liếc về phía mình, nàng chỉ vào một vầng kim quang sáng rực này giờ vẫn bất động trong đám bụi mù dày đặc kia hỏi nó: “Cái đó có phải là yêu vương hay không?”

Tu Qua gật đầu, bay vờn quanh vầng kim quang kia hai vòng, cười hắc hắc hai tiếng: “Quả nhiên không hổ là yêu vương, bị phong ấn cả ngàn năm mà vẫn mạnh như vậy.”

Thị lực của Liễu Triều Hoa không tốt bằng Tu Qua, nàng chỉ có thể mở miệng hỏi nó: “Là như thế nào?”

“Tứ đại hộ pháp và tam đại mãnh tướng bên phía Kim hải Giao Long hôm nay tới năm người, tán tiên(2) Thanh Tư Tử, Hỏa Liên tiên tử, Pháp Điền đạo sĩ của Bạch Vân Sơn cũng tới!” trong lời nói của Tu Qua mang theo kinh ngạc xen lẫn một chút hả hê làm cho Liễu Triều Hoa cảm thấy nó dường như có thù oán gì với yêu vương. Nàng chưa từng nghe danh của Kim hải Giao Long, còn những người của chính đạo như Thanh Tư Tử, Hỏa Liên tiên tử, Pháp Điền đạo sĩ thì có từng nghe thoáng qua, toàn là những nhân vật sắp phi thăng thành tiên trong truyền thuyết. Hôm nay bọn họ đều đến đông đủ, xem ra việc yêu vương xuất thế thật sự khiến cho bọn họ vô cùng bất an.

(2) Tán tiên: trong tiểu thuyết hiện đại, đặc biệt là tiểu thuyết tu tiên, “tán tiên” dùng để chỉ những người tu tiên không vượt qua được thiên kiếp mà mất đi thân thể tu chân giả, họ sử dụng những vật phẩm đặc biệt có linh khí, từ Nguyên Anh kỳ tu luyện thành tiên nhân, nhưng bởi vì không vượt qua thiên kiếp nên vẫn phải ở lại hạ giới. Tuy họ có thực lực hơn hẳn phần lớn tu chân giả khác, hơn nữa cũng sử dụng tiên khí để tu luyện, nhưng do ở hạ giới tiên khí khan hiếm, dẫn đến việc khó tăng được tu vi. Chỉ sau một khoảng thời gian nhất định lại độ qua thiên kiếp, nhiều lần như vậy mới phi thăng thành tiên.

“Chỉ có những người này thôi à?” Bởi vì phần lớn diện tích núi non bị sụp đổ nên khói bụi bên dưới cuộn cuộn dày đặc chưa tản đi được, hơn nữa lại do giao chiến kịch liệt mà bụi mù càng thêm nồng nặc, từ góc độ của Liễu Triều Hoa chỉ có thể nhìn thấy sát chiêu vung lên đầy trời mang theo hàn quang lăm lăm. Tiếng nổ ầm ầm vẫn chưa ngừng lại, ngoài ra còn có tiếng gào rống của nhiều loại yêu quái khác nhau, nếu có thính lực tốt còn có thể phân biệt được trong âm thanh hỗn tạp này có những tiếng kêu thảm thiết của người hoặc của yêu quái, tóm lại là loạn không thể tả.

Bởi vì trong lòng Liễu Triều Hoa lo lắng cho Liễu Triều Dương, nên nàng rất hi vọng trận đánh này có thể kết thúc nhanh một chút: “Còn phải đánh bao lâu nữa?”

Tu Qua lắc lắc đầu, bỗng nhiên nó vỗ cánh nhanh chóng phi thẳng lên cao, tránh khỏi một tia sáng tím nguy hiểm phóng lên từ mặt đất, nó bay đến một chỗ xa hơn đến khi cảm thấy đã ở nơi an toàn mới nói: “Không rõ nữa, cũng có thể là trong một hai ngày mà có khi là mười ngày nửa tháng cũng có. Lần này người và yêu kéo đến đây cũng nhiều, ta đoán chừng, dựa vào thực lực của yêu vương đại khái cũng mất ba bốn ngày.”

Liễu Triều Hoa thầm hít một hơi, nàng vừa lo lắng cho Liễu Triều Dương đồng thời cũng suy đoán không biết sau khi yêu vương này xuất thế, thiên hạ sẽ biến đổi như thế nào. Chẳng qua lo lắng cũng chỉ là lo lắng, nàng hiểu rõ thực lực của mình cho nên không hề có ý niệm không biết tự lượng sức mà thay thiên hạ trừ yêu. Người hoặc yêu quái tu vi cao hơn nàng nhiều không kể xiết, với một ít tu vi và năng lực yếu kém như nàng mà muốn đối kháng với một yêu vương khiến cho Kim hải Giao Long phải phải ra ba đại hộ pháp và hai mãnh tướng thì quả thực chính là lấy trứng chọi đá.

Nhưng Liễu Triều Hoa là Liễu Triều Hoa, còn Liễu Triều Dương có thể bây giờ đã không giống với lúc trước, tỷ tỷ từ nhỏ đã luôn nóng nảy, nói không chừng sẽ vì xúc động mà gây chuyện.

Liễu Triều Hoa và Tu Qua bay trên trời gần hai ngày, tới ban đêm ngày thứ ba, tất cả tiếng ồn cuối cùng cũng biến mất, đám bụi mù dày đặc liên tiếp mấy ngày không tản đi được bị một thuật pháp gọi gió thổi tan. Từ mặt đất nhìn lên, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy rõ vầng trăng sáng và những ngôi sao thưa thớt trên bầu trời đêm.

Liễu Triều Hoa gần ba ngày không chớp mắt, bởi vì lo lắng cho Liễu Triều Dương cho nên lúc này nàng cũng không cảm thấy mỏi mệt. Nàng và Tu Qua chậm rãi giảm độ cao, nó bỗng nhiên nói: “Liễu Triều Dương đến rồi!”

Trong lòng Liễu Triều Hoa rơi lộp bộp một tiếng, thần kinh nàng thoáng chốc căng thẳng, dường như lúc này chỉ cần một việc nhỏ ngoài ý muốn xảy ra cũng có thể làm cho thần kinh đang căng lên như dây đàn của nàng đứt đoạn, Liễu Triều Hoa lo lắng nói với Tu Qua: “Nhanh lên!”

Tu Qua nghe vậy, thu hồi đôi cánh màu đen lại, cúi đầu cấp tốc lao xuống mặt đất.

Trên đỉnh núi, một nam nhân dáng người thon dài, mặc áo bào rộng màu đen, vẻ mặt an bình đang ngồi ở đó. Đôi chân thon dài của hắn tùy ý buông lơi vắt lên đỉnh đầu một con yêu xà đã chết. Hắn ngẩng đầu

nhìn trời, mái tóc màu đỏ sẫm phát sáng nhẹ nhàng tung bay trong gió, ánh trăng màu bạc sáng tỏ chiếu xuống người hắn, càng làm cho cả người hắn toát lên vẻ an tĩnh, dường như đối lập với quang cảnh chung quanh.

Người nọ nhìn trời, dung nhan tuấn tú của hắn cũng không giống vẻ mị hoặc của yêu loại bình thường, mà khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy rất thư thái. Đường nét cằm dưới uốn lượn theo một độ cong duyên dáng, đôi môi ôn nhuận, sống mũi cao thẳng, trong đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm của hắn có chút ánh sáng lưu động làm cho người ta nhìn không thấy đáy, ngược lại nếu không cẩn thận mà nhìn vào có thể sẽ bị đắm chìm trong đó. Hắn lúc này cũng không phải bình yên vô sự, sau lưng và trên cánh tay đều có những vết thương dữ tợn, máu tươi không ngừng tuôn ra, mà hắn dường như cũng không có cảm giác gì, ngay cả chân mày cũng không nhăn lấy một chút.

Liễu Triều Hoa từ trên cao lao xuống cũng không thể nhìn thấy người ngồi trên đỉnh núi, nàng chỉ nhìn thấy Liễu Triều Dương đứng ở một chỗ phía trước cách nàng khoảng trăm thước đang cởi ra chiếc áo khoác bằng da cẩu. Liễu Triều Dương có chút ấp úng mở miệng: “Sa La yêu vương, xin hỏi, có phải Chiêu Hồn Đăng đang ở chỗ này hay không?”

Tiếng nói ập a ập úng không to không nhỏ, vừa lúc để Liễu Triều Hoa nghe được. Hai dải lụa trắng mỏng manh từ trong tay áo rộng rãi phiêu dật của nàng nhanh chóng bắn ra, trói chặt lấy Liễu Triều Dương lúc này đang đứng trước mặt Sa La.

Một trận gió núi rít gào thổi qua, mái tóc màu đỏ thẫm của Sa La ở trong đêm tối duyên dáng bay lượn. Xung quanh hắn rải rác những đồng thi thể không rõ hình dạng, máu tươi đỏ lòm chói mắt lan tràn, khắp nơi đều là xác chết của yêu quái hoặc tu chân giả. Trước cảnh tượng không khác gì tu la địa ngục này, dù là ai cũng sẽ có phản ứng, mà hắn dường như hoàn toàn không nhìn thấy gì, tựa hồ như hết thấy xung quanh chẳng là chỉ là những hạt bụi lơ lửng trước mắt, chỉ cần nhẹ nhàng vung tay áo sẽ biến mất không thấy bóng dáng.

Yên lặng ngồi giữa tu la địa ngục, khí thế sừng sững thần nhiên bất động trong gió, bề ngoài thiên hạ, ngạo nghễ phong tư, trong thiên địa này chỉ có hắn mà thôi.

Chỉ có hắn, Sa La.

51. Chương 51: Ta Bắt Được Người Rồi

Liễu Triều Dương ấp úng hỏi, nhưng người đang ngẩng đầu ngắm trăng kia cũng không thèm liếc mắt về đây dù chỉ một chút.

Phong thái hờ hững và hoàn toàn không để ý như vậy khiến cho Liễu Triều Dương đang bị trói chặt vô cùng luống cuống. Đây là cơ hội cuối cùng của nàng, chỉ cần lễ phép một chút, thân thiện một chút, như vậy khả năng nhận được câu trả lời sẽ càng cao. Nhưng người đang đắm chìm trong ánh trăng kia lại không hề để ý đến nàng, giống như nàng chẳng qua chỉ là một con chim sẽ bay ngang qua, không đáng để nhắc tới cũng không cần bận khoản.

“Xin hỏi, Chiêu Hồn Đăng có phải ở chỗ này hay không?” hai mắt Liễu Triều Dương nhìn chằm chằm người kia, trong lòng vừa khẩn trương vừa thấp thỏm mong đợi câu trả lời.

Sa La đang ngẩng đầu nhìn trời, bởi vì Liễu Triều Dương cao giọng hỏi mà cúi đầu nhàn nhạt liếc mắt một cái. Ánh mắt của hắn có vẻ bình tĩnh sâu thẳm, nhưng Liễu Triều Hoa lại phát hiện cái nhìn này ẩn chứa sự thiếu kiên nhẫn và sát ý chột lóe, lòng nàng thoáng chốc liền căng lên như sợi dây đàn, Liễu Triều Hoa liền nghiêm mặt hét lên với Liễu Triều Dương một tiếng: “Cẩn thận!” rồi lập tức nhào mình lao ra.

Dải lụa uyển chuyển trắng như tuyết trói chặt và kéo Liễu Triều Dương lui lại, Kim Chung Tráo của Liễu Triều Hoa thoáng chốc được nàng thi triển đến tầng cao nhất, nàng lao tới ôm chặt Liễu Triều Dương và che chắn phía trước. Cùng lúc đó một tia sáng vàng rực chói mắt bức người chém tới, gần như ngay lúc Liễu Triều Hoa ôm lấy Liễu Triều Dương liền chém lên bề mặt Kim Chung Tráo đã ngưng kết thành thể rắn.

Một tiếng nổ ầm vang lên làm phá vỡ không gian mới vừa tĩnh lặng được một lát của sơn cốc. Dư chấn mãnh liệt của đòn công kích khiến cho lục phủ ngũ tạng của Liễu Triều Hoa đau đớn đến mức tê liệt, cảm

giác tanh tỉnh trào lên trong yết hầu, nàng phun ra vài ngụm máu đặc dính dính trên hõm vai của Liễu Triều Dương khiến Liễu Triều Dương giật mình, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, sững sờ nhìn Liễu Triều Hoa.

Thật là quá mạnh... trong lòng Liễu Triều Hoa thầm cảm khái, dưới một đòn nhìn có vẻ như không chú ý mà tiện tay xuất ra của Sa La, ngay cả Kim Chung Trảo tăng thứ bảy cũng không thể bảo vệ nàng an toàn, quả nhiên là lấy trứng chọi đá.

Dù sao ít nhất nàng vẫn bảo vệ được Liễu Triều Dương, nếu như không có một cú bổ nhào lao ra chắn của nàng, Liễu Triều Dương tám chín phần sẽ bị đòn công kích kia đánh nát thành bột phấn.

Sa La cúi đầu, có chút kinh ngạc lại có điểm nghi ngờ liếc nhìn bàn tay của mình, vừa rồi hẳn chỉ dùng ba phần công lực, muốn tùy tiện đánh chết kẻ đến quấy rầy mình, không ngờ lại bị một thân ảnh nhỏ nhắn yếu ớt chặn lại.

Trong lòng mặc dù ngạc nhiên nghi ngờ nhưng trên mặt hẳn vẫn không có lộ ra một chút dao động nào, ánh mắt bình tĩnh thâm thúy của Sa La quét về phía này, chăm chú nhìn vào người Liễu Triều Hoa lúc này đang nôn ra toàn là máu tươi.

Hai tay Liễu Triều Hoa bỗng nhiên siết chặt, nàng đột nhiên nhớ lại lão hồ yêu từng dạy mình, đừng phải yêu quái mà mình đánh không lại, nếu như đối phương đồng tính với mình thì nhanh chóng chạy trốn, nếu như là khác phái thì thi triển mị thuật, sau đó thừa lúc đối phương ngẩn ngơ si mê mà chạy trốn.

Trước đây nàng từng khinh thường điều này.

Rốt cuộc vẫn là khi lão hồ yêu nhìn nàng với ánh mắt như muốn nói: “Người không học chính là bất kính với lão phu” nàng mới kiên trì học, hơn nữa còn học vô cùng giỏi.

Liễu Triều Dương vừa bị hoảng sợ lại tiếp tục kinh hãi, nàng ngơ ngác nhìn người đang đổ nhào vào người mình trong nháy mắt liền biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt lại sau đó chậm rãi mở ra, thoáng chốc đôi mắt nàng tràn ra ánh sáng long lanh rực rỡ mang theo vẻ ngây thơ hồn nhiên, xen lẫn nét xinh đẹp quyến rũ hoàn toàn tự nhiên. Hai loại khí chất hoàn toàn trái ngược nhau nhưng lại không có một chút xung đột nào mà hòa hợp lại, càng khiến nàng lộ ra vẻ kinh tâm động phách, càng thêm mê người, thậm chí ngay cả đôi môi hồng hào bị dính máu tươi nhìn có vẻ chật vật, cũng toát lên sắc thái tinh tế nữ tính như có như không, khiến cho người ta không nén được phải thương yêu.

Sa La sững sờ, trong lòng hẳn như có sợi dây đàn đột nhiên đứt đoạn, hẳn cảm thấy đầu mình dường như cũng bị người ta dùng một cái chùy lớn hung hăng nện một cái, khiến cho hẳn mơ hồ cảm thấy ở nơi nào đó mở ra một lỗ hổng mà lại giống như không có. Mà theo tiếng vang trong đầu hẳn, lại có một loại tình cảm xa lạ nào đó được sinh ra rồi lan tràn trong lòng, gần như muốn nổ tung.

Loại tình cảm này giống như muốn thiêu đốt toàn bộ lực phủ ngũ tạng, muốn đem người trước mắt hung hăng chà đạp trong ngực, dùng hết mọi phương pháp kích động mà đối đãi, khiến cho Sa La lâm vào một vòng xoáy xa lạ không thể tự kiểm chế.

Yêu vương bối rối nhìn về phía Liễu Triều Hoa, ánh mắt hẳn tràn đầy nghi hoặc, gần như muốn xuyên thấu chỗ sâu nhất trong linh hồn nàng để tìm tòi nghiên cứu.

Nhưng mà Liễu Triều Hoa sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt mà nàng đã cực khổ tạo ra như vậy. Nàng lấy ra Thổ Hành châu, ôm chặt Liễu Triều Dương, chịu đựng cơn đau thất trong lồng ngực, thừa lúc yêu vương sững sờ bối rối, trong giây lát liên phát động sức mạnh của Thổ Hành châu muốn mang theo Liễu Triều Dương biến mất trước mắt hẳn.

Tốc độ của Thổ Hành châu đương nhiên là rất nhanh, chẳng qua là vì Liễu Triều Hoa bị thương mà có phần bị ảnh hưởng. Tốc độ chỉ chậm đi có một chút như vậy, nếu là lúc bình thường thì cũng không đáng kể gì, nhưng vào lúc sinh tử lại khiến việc chạy trốn sắp thành công lại thất bại trong gang tấc.

Chân nàng thoáng chốc bị thứ gì đó lạnh như băng gát gao tóm lấy, cảm giác này cùng với giấc mơ nào đó mà Liễu Triều Hoa từng mơ quả thật giống nhau lạ thường.

Lực kéo về phía sau vừa mạnh mẽ vừa cổ chấp như vậy khiến cho Liễu Triều Hoa gần như muốn cười khở thành tiếng, nàng cầm Thổ Hành châu nhét vào trong ngực Liễu Triều Dương, ghé sát vào tai của tỷ tỷ, giọng nói chậm rãi mà kiên định, mang theo khí thế không cho đối phương cự tuyệt: “Hãy sống thật tốt, thay cho cả phần của muội.”

Trong phút chốc Liễu Triều Dương tựa hồ đã hiểu ra điều gì đó, nàng nghẹn ngào thành tiếng, kinh hoảng giãy giụa thân thể muốn kháng cự, tiếc rằng tơ lụa đang trôi trên người nàng nhìn có vẻ mỏng manh nhưng thực tế lại dẻo dai vô cùng: “Triều Hoa!”

Chất lỏng nhớp nháp dính lên tai Liễu Triều Dương, sau đó hơi thở yếu ớt bên tai nàng liền rời đi. Liễu Triều Hoa nói xong, chỉ trong nháy mắt liền buông lỏng tay ra, thuận theo lực kéo trên chân mình mà cách Liễu Triều Dương càng lúc càng xa.

“Kiếp sau ta muốn đầu thai vào một thân phận tốt, nếu không thì tình nguyện làm dã quỳ.” vào lúc thoát ra khỏi hố đen do Thổ Hành châu tạo ra mà tiếp xúc với không khí bên ngoài, Liễu Triều Hoa nhắm mắt thăm cầu nguyện trong lòng như vậy.

Nhưng cảm giác đau đớn tan xương nát thịt cũng không đánh úp lại như nàng dự đoán, Liễu Triều Hoa cảm thấy mình bị ném trên mặt đất, sau đó liền bị một thân thể to lớn cường tráng mang theo khí thế vững vàng như Thái Sơn đè lên người. Hơi thở nóng rực nhẹ nhàng phả vào trên mặt, cả người Liễu Triều Hoa liền cứng ngắc, thần kinh căng thẳng tới cực điểm. Đợi chờ một hồi lâu, trừ ánh nhìn mãnh liệt khiến người khác dù nhắm mắt cũng cảm nhận được của người kia, Liễu Triều Hoa không cảm giác thấy gì khác.

Trong lòng nàng vừa khấn nguyện nhưng cũng đồng thời cũng hơi kinh ngạc, Liễu Triều Hoa chậm chạp mở mắt liền chạm phải một đôi mắt đen như mực tràn đầy nghi hoặc và mơ hồ có vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Á... Liễu Triều Hoa cố gắng kiểm chế trái tim đang đập thình thịch trong ngực, những ý nghĩ khác nhau nhanh chóng xoay chuyển trong đầu nàng, nàng đang tự hỏi lúc nào nên mở miệng nói, thế nhưng chủ nhân của cặp mắt thâm thúy đang dán trên mặt nàng lại nói trước.

Tiếng nói vừa trầm thấp vừa êm dịu, mang theo từ tính như làm say lòng người, hần chậm chạp mà kiên định nói: “Bất được người rồi!”

52. Chương 52: Đóng Gói Mang Về Nhà

Liễu Triều Hoa trong nháy mắt liền thất thần. Lời tuyên bố này dường như phát ra từ sâu dưới đáy lòng, xuyên qua ngàn năm thời gian và không gian, giống như lời cầu mong đã lâu cuối cùng cũng đạt được nên cảm thấy may mắn, khiến cho lòng của nàng vừa thấp thỏm đồng thời cũng không hiểu vì sao mà run rẩy.

Liễu Triều Hoa nhìn thẳng vào mắt Sa La, con ngươi của hần đen như mực, giống như loại mực đậm nhất dùng để vẽ tranh thủy mặc, tựa như được người ta dùng một nét bút điểm lên mà thành, lại thêm một chút ánh sáng lưu chuyển đan xen vào đó. Ánh mắt hần tràn đầy vẻ nghi ngờ và khó hiểu, lại có vẻ triền miên day dứt dường như muốn kéo cả tâm thần của Liễu Triều Hoa sa vào trong đó, triền miên đến chết.

Sa La không nói lời nào mà vẫn dùng ánh mắt như vậy nhìn Liễu Triều Hoa, cảm giác tiếp xúc thân thể với nàng khiến hần cảm thấy vừa quen thuộc vừa hết sức xa lạ, điều này làm hần vô cùng nghi hoặc.

Lúc này bị nàng dùng mị thuật lừa gạt, trong lòng hần không những không cảm thấy tức giận, ngược lại có một chút kinh hoảng. Chưa kịp nghĩ gì thì thân thể đã phản ứng trước một bước, hần rút ra Long Tỏa(1) đang trôi mình với mặt đất bên dưới, rồi lao đến gắt gao túm lấy người đang độn thổ bỏ chạy kia và kéo nàng ra ngoài.

(1) Long Tỏa: khóa rồng

Sự tình thuận lợi ngoài ý muốn, lúc nhìn thấy cái người nhỏ bé yếu ớt, mặt mày xám tro này bị mình kéo ra từ trong lòng đất, trong đầu hần bỗng nhiên toát ra một ý niệm “Cuối cùng cũng rơi vào tay ta!”, khiến hần cảm thấy không thể giải thích được. Sa La mặc cho những điều hoang đường này chiếm cứ đầu óc mình, lại không chịu nắm bắt chúng để nghiên cứu tường tận căn nguyên ngọn nguồn.

Mà vào lúc đáng người nhỏ nhắn kia ngã xuống nằm giữa trên mặt đất, trong nháy mắt bản năng chiếm hữu thúc giục hắn, khiến hắn không khác gì một con báo săn nhào tới. Giống như muốn văng vàng chặt chẽ chộp lấy con mồi, hắn hung hăng áp chế nàng, dùng hai tay vây nàng trong phạm vi “thể lực” của mình. Thấy nàng có vẻ ngoan ngoãn co lại ở dưới thân thể của mình không động đậy, đáy lòng hắn còn có một chút cảm giác ngọt ngào hưng phấn.

Bắt được con mồi rồi thì nên làm gì?

Sa La nhìn chăm chăm khuôn mặt của nàng, tự hỏi mình vấn đề này.

Nếu là bình thường, chắc chắn hắn sẽ tiện tay đem cái người nhìn có vẻ nhu nhược này đập thành bánh thịt.

Nhưng mà ngay tại một khắc đó, ý nghĩ như vậy cũng không hề xuất hiện trong đầu hắn, đúng là khác thường một cách không thể giải thích được.

Càng làm cho hắn bối rối hơn là lúc cảm giác được thân thể người nằm phía dưới có vẻ căng thẳng, nghe thấy nhịp tim nàng đập thình thịch, hắn lại theo bản năng mà nằm yên không động đậy, trong đầu xuất hiện ý nghĩ muốn đợi nàng bình tĩnh lại.

“Tại sao ta lại muốn đối đãi với nàng như vậy?” Sa La lâm vào suy tư rối rắm, tự hỏi chính mình.

Nhịp tim của Liễu Triều Hoa dần dần chậm lại, nàng càng lúc càng cảm thấy nghi ngờ. Nàng không biết yêu vương đè lên người nàng là muốn làm gì, nếu không giết nàng thì...kia...chẳng lẽ là..., nghĩ đến đây Liễu Triều Hoa sợ hãi cả kinh.

Người ở bên trên chợt buông lỏng lực ép đặt lên người Liễu Triều Hoa một chút, có lẽ là hắn chắc chắn nàng không thể chạy được. Liễu Triều Hoa nhắm mắt lại, cảm giác của nàng lúc này ngược lại càng thêm nhạy cảm, nàng có thể cảm thấy hơi thở của hắn từ từ nhích tới gần, chẳng lẽ là muốn hôn nàng?

Khuôn mặt Liễu Triều Hoa hết chuyển từ trắng sang hồng, sau đó nàng đột nhiên mở mắt ra liền nhìn thấy Sa La dừng lại ở một vị trí gần sát với mặt mình, chóp mũi hai người gần như sắp cọ vào nhau. Liễu Triều Hoa không nghĩ là Sa La sẽ dừng lại, Sa La cũng không ngờ rằng Liễu Triều Hoa bỗng nhiên mở mắt, cho nên hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sững sờ một hồi lâu, hơi thở đan vào nhau càng khiến cho người ta cảm thấy nơi này sắp diễn ra một màn dã chiến không nên nhìn...

Liễu Triều Hoa muốn mở miệng, lại không biết nên nói cái gì. Nhưng nàng chưa kịp nói thì từ xa đã có người chạy đến phá vỡ không gian yên tĩnh.

Một tên yêu quái e sợ lộ đầu ra từ trong rừng cây, đôi mắt màu hồng cùng với khuôn mặt vô cùng “chính thái”(2) kia càng lộ ra vẻ hết sức khả ái. Tiểu Chính Thái mắt hồng vừa mới lộ đầu ra, đụng phải ánh mắt của Liễu Triều Hoa liền nhanh chóng rút lại, tỏ vẻ hơi ủy khuất nhìn về phía sau một cái, giống như là bị uy hiếp, cổ nó cứng đờ giống như máy móc không có đầu bôi trơn mà kêu răng rắc quay về bên này từng chút một, nó tỏ vẻ hiền lành lẫm liệt nhắm mắt lại nói: “Tôn thượng! Chúng tiểu nhân tới rồi!”

(2) Tiểu Chính Thái: từ này xuất phát từ tên của một nhân vật trong manga Nhật Bản, nhân vật này có hình tượng là một nam sinh nhỏ tuổi mặc áo phục kèm theo quần đùi. Từ đó những người đàn ông (con trai) được cho là “chính thái” ở Trung Quốc tức là nhìn có vẻ như bé trai tuổi còn nhỏ, không có râu ria, rất nữ tính, bề ngoài không giống phái nam, nếu thường xuyên mặc quần đùi lại càng thể hiện sắc thái này. Do đó có thể hiểu “Tiểu Chính Thái” tức là “tiểu đệ đệ khả ái”.

Nghe giống như lời thoại kinh điển “Đại vương, chúng tiểu nhân tới rồi!” trong Tây Du Ký... Liễu Triều Hoa nghe thấy thanh âm non nớt cùng với âm cuối lại run rẩy kia thì cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà trước cảnh tượng này rõ ràng nàng không thể cười thành tiếng.

Đột nhiên, người bên trên đưa tay ôm lấy thắt lưng của nàng, tỏ vẻ nghi ngờ néo néo vài cái, rồi lại xoa xoa một cách thăm dò, sau đó lại néo néo rồi lại vuốt ve.

Hai mắt Liễu Triều Hoa liền trợn trừng lên.

Cảm giác tiếp xúc này khiến Sa La cảm thấy rất kỳ quái, nhưng mà hắn lại phát hiện đôi mắt thanh tú của người trước mặt trở nên dữ tợn, ngũ quan nàng vận vận, dường như đang cố gắng nhìn xuống cái gì đó. Trong lòng hắn suy đoán, chẳng lẽ nàng muốn phản kháng?

Tay hấn lại theo thói quen tiếp tục sờ sờ, đột nhiên giống như là bị người ta bắt chột, Liễu Triều Hoa không thể ức chế mà bật cười sặc sụa, lồng ngực quận đau khiến nàng không nhịn được mà phun mấy búng máu đặc trắng vào mặt Sa La.

Mặt Sa La thoáng chốc tối sầm, tay hấn cứng ngắc ngay tại chỗ không nhúc nhích. Liễu Triều Hoa thật vất vả mới ức chế cơn buồn cười của mình, thấy mặt Sa La so với đáy nồi còn đen hơn, nàng chỉ chỉ vào thất lưng mình, nghiêm túc nói: “Chỗ này là thịt ngựa(3) của ta.” cho nên lỗi là do người, là người tự chuốc lấy, trong lòng Liễu Triều Hoa ngầm bồi thêm một câu.

(3) Thịt ngựa: những chỗ trên cơ thể mà khi bị người khác cù hay chọc vào thì sẽ gây cảm giác ngứa, nhột và buồn cười, thường là nách, thất lưng, háng và đùi.

Sa La càng đen mặt hơn và vẫn nằm yên không nhúc nhích, bốn phía xuất hiện thêm một vài yêu quái có tu vi cao, một con Hắc Miêu đi tới bên người Sa La, cung kính nói: “Tôn thượng có muốn đi giá hồi cung?”

Sa La quay đầu nhìn Hắc Miêu một cái mới gật đầu, sau đó thông dong chống tay đứng lên.

Hắc Miêu tỏ vẻ nghi hoặc mở miệng: “Tôn thượng, cái này...?” nó tỏ ra rất có kỹ xảo mà ngắt lời tỏ vẻ nghi ngờ.

Sa La nhìn thoáng qua Liễu Triều Hoa, hấn thích cảm giác đè lên người nàng, đó là một trải nghiệm mới mẻ và mê người. Hấn muốn...đêm nào đi ngủ cũng đè lên người nàng.

Sau khi hiểu rõ mong muốn trong lòng mình, yêu vương liền sẵn khoái giơ tay chém xuống, một chưởng đánh vào gáy của Liễu Triều Hoa khiến nàng hôn mê bất tỉnh. Sau đó hấn ôm lấy nàng, đặt lên đầu vai, đối mặt với đông đảo bộ hạ cũ đến nghênh tiếp mình, bình thản nói: “Hồi cung.”

Lại nói đến Hắc Miêu, lúc này nó nhìn người đang ở trên đầu vai của tôn thượng mà cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Tôn thượng không ăn nàng, cũng không giết nàng, thái độ như vậy thật sự là quá mập mờ. Không chịu nổi sự hiếu kỳ giống như móng vuốt đang cào cào trong lòng, Hắc Miêu liền mở miệng: “Tôn thượng, người nọ...?” nó lại rất có kỹ xảo mà ngắt lời, đôi mắt xanh ngọc bích mở to nhìn Sa La.

Sa La nhìn thoáng qua người đang lắc lư nằm trên đầu vai mình, hấn chỉnh lại tư thế để cho nàng nằm úp vững vàng hơn một chút, sau đó mặt không chút thay đổi mà hết sức nghiêm chỉnh mở miệng nói: “Là nệm giường.”

Hắc Miêu: “?!”

Lũ yêu quái: “...”

Tôn thượng, công lực nói chuyện cười đùa(4) mà mặt không chút thay đổi của ngài lại tăng...

(4) Nguyên văn là “lãnh tiểu thoại”: theo baidu đây là một hiện tượng ngôn ngữ mới xuất hiện theo sự phát triển của internet và đang lan rộng trong cuộc sống. “Lãnh tiểu thoại” (có thể dịch là “chuyện cười đùa”) là một loại chuyện cười, nhưng lại có điểm khác những chuyện cười thông thường đó là tính hai mặt của lời nói hay câu chuyện được nói tới. Có các phương thức tạo thành “lãnh tiểu thoại” như là dùng phép tu từ, phá bỏ ranh giới về không gian hoặc thời gian, sử dụng lẫn lộn khái niệm, không tuân theo logic, ngụy biện hoặc nói sai. Đại khái có thể giải thích từ “lãnh” ở đây là ý chỉ người nói tỏ ra rất bình tĩnh, cơ bản là không có biểu tình gì mà nói ra một cái gì đó khiến cho người nghe sau khi nghe xong phải sửng sốt, suy nghĩ một chút mới cảm thấy buồn cười mà cười. Trong trường hợp này, Sa La không có biểu tình gì nói Liễu Triều Hoa là nệm giường, lũ yêu sau khi sửng sốt mới liên tưởng đến công dụng của nệm là để người ta nằm đè lên, gắn hình ảnh này với một cô gái thì lại có nghĩa khác, do đó mới gọi là “lãnh tiểu thoại”.

53. Chương 53: Cái Nệm Được Nuông Chiều

Dường như là mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ Liễu Triều Hoa hốt hoảng quên mất mình là ai và lúc trước đã xảy ra chuyện gì. Nàng còn kinh ngạc phát hiện chính mình bị người ta bắt đến biểu diễn tạp kỹ ở bên đường. Chỉ nghe một trận tiếng chiêng keng keng keng dồn dập vang lên, sau đó nàng bị mấy người khiêng lên đài biểu diễn, tiếp đó là một cái bàn đình thật dài nhón đè xuống, cảm giác đau đớn do bị đình

châm rất rõ ràng. Nàng biết rõ là mình đang ở trong mơ, nhưng cả thân thể và linh hồn cũng vì cảm giác đau đớn này mà run rẩy.

Trong mơ nàng giận dữ, cho dù là biểu diễn tạp kỹ đi nữa cũng không thể bắt kẻ mạng sống của người ta như vậy chứ! Ở trong mơ Liễu Triều Hoa dùng sức giãy dụa, muốn hất bàn đĩnh trên người ra, vốn là có thể thành công trong tầm tay nhưng bỗng nhiên bà vai nàng lại bị đè xuống. Người nọ từ từ nhích tới gần, mái tóc dài màu đỏ thẫm, trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn thỉnh thoảng lại hiện lên một chút phức tạp và nghi hoặc.

“Thì ra là người dùng đĩnh thép đâm ta!” Liễu Triều Hoa hung hăng nhìn hắn chằm chằm hắn giống như nhìn kẻ thù.

Những người chung quanh tựa như cảm thấy tiết mục dùng bàn đĩnh xuyên qua người sống không đủ kích thích, nhao nhao yêu cầu biểu diễn cái khác. Sa La nhìn nàng một cái, sau đó gọi Tiểu Chính Thái có khuôn mặt tròn rất khả ái đến. Tiểu Chính Thái mang đến một phiến đá cực lớn, không chút khách khí mà đặt lên trên bàn đĩnh. Lại một cơn đau đớn thấu xương do bị đâm thủng ngực, cả người Liễu Triều Hoa liền co rút, hận không thể cắn mạnh vào đầu lưỡi mình để tỉnh giấc mơ.

“Đừng động đấy!” bên tai đột nhiên vang lên một tiếng quát, Liễu Triều Hoa liền ngẩn ngơ, nàng trở mắt nhìn thấy phiến đá đè trên người mình trong nháy mắt biến thành bộ dáng của Sa La, mái tóc dài màu đỏ thẫm mi lệ quần quýt lấy nàng giống như tình nhân khăng khít với nhau hoặc như là một đám rong rêu vẩn vít kéo nàng lún sâu vào.

Hô hấp trở nên khó khăn, giấc mơ dần dần mờ nhạt, Liễu Triều Hoa âm thầm cảm thấy may mắn nhưng cũng tràn đầy mệt mỏi, nàng chậm rãi hé mở mí mắt nặng trĩu của mình.

Cảnh tượng trước mắt liền làm cho nàng kinh ngạc cả kinh, gò má của nam tử tuấn tú đang dựa vào hông vai nàng, hơi thở của hắn nhẹ nhàng phả vào bên tai khiến nàng hơi ngứa ngứa. Ánh sáng êm dịu của viên dạ minh châu trên đầu giường nghiêng nghiêng chiếu xuống, phủ lên người Sa La một quang sáng dịu dịu. Thậm chí từ góc độ của Liễu Triều Hoa còn có thể nhìn thấy lông mi của Sa La in lên khuôn mặt ửng đỏ của hắn thành bóng hai cánh hoa hồ điệp.

Lông mi của hắn vừa dày lại vừa dài, phần đuôi còn khê cong lên, lúc này hắn nhắm mắt, đôi môi hồng hào hơi ướt át, khoe miệng hắn khê cong lên làm cho người ta nhìn vào hơi cảm thấy đau lòng.

Liễu Triều Hoa bỗng nhiên không muốn lên tiếng, bộ dạng của hắn giống như là đã mệt mỏi quá lâu bây giờ rốt cuộc có thể ngủ say một giấc, khiến cho lòng nàng không hiểu tại sao lại mềm nhũn ra.

Huống chi, Liễu Triều Hoa sợ nếu nàng vừa phát ra tiếng, yêu vương điện hạ sẽ tiện tay đánh nàng nát thành bánh thịt.

Tư thế ngủ của Sa La rất bất nhã, tứ chi dang rộng, cả người hắn thả lỏng khiến cho sức nặng toàn thân hắn đều đè lên người Liễu Triều Hoa, điều này làm Liễu Triều Hoa nhớ lại tình huống trong mơ bị một phiến đá ép lên muốn vỡ lồng ngực...

Lần này một phen xấu hổ luống cuống như vậy khiến nàng cảm thấy giận dữ cũng nhiều mà bị thảm cũng không kém.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu lên, không cẩn thận cọ quai hàm vào chóp mũi của Sa La, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp của hắn vương vấn ở đó khiến nàng có chút ngứa. Liễu Triều Hoa giơ tay lên chỗ bị ngứa gãi một chút, Sa La bỗng nhiên giật mình, thân thể hắn hơi dịch lên trên, gối đầu lên trên chiếc gối, mặt hắn đối diện với một bên má của nàng, chóp mũi ghé sát vào tai trái của Liễu Triều Hoa, hơi thở đều đều trực tiếp phả vào trong lỗ tai nàng.

Cảm giác ngứa ngáy khiến cho Liễu Triều Hoa hơi nghiêng đầu sang một bên tránh xa hơi thở của hắn, cố gắng dịch chuyển cả người mình thoát ra từ bên dưới thân thể hắn. Vừa mới khê di chuyển thì đôi mắt khiến lòng người run sợ của Sa La liền chậm rãi mở ra, làm tràn ra một tia sáng long lanh trong mắt. Hắn nhấp nháy mắt, vành mắt cong cong tựa như dùng nét bút thủy mặc chấm phá, vô cùng ý vị.

“Người muốn làm gì?” tiếng nói trầm thấp mượt mà, từng chữ từng chữ vang lên từ đôi môi của hắn.

Liễu Triều Hoa kinh ngạc, nhìn vào mắt Sa La, nhịp tim nàng tăng nhanh, dưới đáy lòng nàng hiện tại rất nghi ngờ, Sa La bắt nàng tới đây không giết nàng, lại cũng không làm chuyện kia, hoặc là hẳn hoàn toàn không có ý tứ làm như vậy. Liễu Triều Hoa nghĩ lúc này chỉ có thể cười khan, hỏi một ít vấn đề râu ria, ví như hỏi “Đây là đâu?”, chứ không phải hỏi là “Người bắt ta tới đây làm gì?” hoặc là “Người đề ta xuống để làm gì?”.

“Đây là đâu?” Liễu Triều Hoa cười khan, tim nàng đập dồn dập cứ như sau một khắc nữa là có thể từ trong cổ họng nhảy ra ngoài. Nàng quét mắt về phía Sa La nhưng cũng chỉ dám dừng tầm mắt ở trên cảm hần mà không dám nhìn vào mắt.

Sa La nhìn nàng một cái, cái nhìn này tựa hồ có vẻ rất đặc ý, hẳn trả lời một cách vừa đơn giản vừa trịnh trọng: “Nhà.”

“...ta biết là nhà người nhưng...” Liễu Triều Hoa cảm thấy nụ cười trên mặt nàng lúc này hết sức giả tạo.

Sa La lại tựa vào trên gối, một tay hần ấn lên ngực Liễu Triều Hoa, hẳn cảm thấy da thịt dưới bàn tay mình trong nháy mắt trở nên căng thẳng, tim nàng đập càng lúc càng tăng nhanh, có chút nghi ngờ nói: “Người khấn trương cái gì?”

Liễu Triều Hoa lặng yên, trầm nghĩ “Ta khấn trương cái gì người thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Dĩ nhiên là bởi vì người nên mới khấn trương”. Lời trong lòng này dĩ nhiên là không thể nói trước mặt Sa La được, Liễu Triều Hoa nhìn quanh bốn phía, thấy mấy tầng màn giường màu đỏ thắm uyển chuyển rủ xuống che đi cảnh vật ngoài cửa sổ, nàng thuận miệng nói: “Không quen giường, màu đỏ này quá chói mắt.”

Liễu Triều Hoa vừa dứt lời, màn che đỏ thắm giống như là bị hất mực lên, trong chớp mắt liền đổi thành màu sắc ban đầu, là một màu đen thâm trầm.

Hai người yên lặng trong một giây, Sa La lại nhìn nàng, Liễu Triều Hoa nói: “Màu đen quá nặng nề, làm cho lòng người không thoải mái.”

Màn che màu đen lại biến thành màu tím lộng lẫy, màu sắc nhanh chóng biến đổi trong chớp lát khiến ắt của nàng thật sự rất khó chịu, Liễu Triều Hoa dứt khoát nhắm mắt lại nói: “Màu tím không đẹp.”

Màu tím lộng lẫy chớp mắt biến thành màu trắng mờ ảo. Chỉ là Sa La thật sự không thích màu trắng bồng bênh này, hẳn cau mày nhìn màn che một cái, sau đó lại nhìn thoáng qua Liễu Triều Hoa, thân thể hẳn khẽ căng thẳng dường như muốn nói với nàng: “người còn không hài lòng nữa thì liền bóp chết người”.

Liễu Triều Hoa mở mắt, cảm thấy nếu như nàng không nói ra một màu sắc mà mình hài lòng thì cái mạng nhỏ của mình rất có thể sẽ mất trên cái giường này, nàng liền trả lời thật nhanh: “Màu vàng!”

Đám yêu quái thị nữ bên ngoài giường xì xào: “Cái nệm thật là được nuông chiều rồi...”

54. Chương 54: Bản Thân Rơi Vào Chỗ Yêu Vương

Cuộc nói chuyện đầu tiên của Liễu Triều Hoa và Sa La về chủ đề màu sắc của giường đã diễn ra một cách thuận lợi. Sa La cũng thuận theo ý kiến của nàng mà làm àu trắng mờ ảo nháy mắt liền biến thành màu vàng kim óng ánh rực rỡ. Liễu Triều Hoa không chịu nổi sự chói mắt này mà nhắm hai mắt lại, nàng cảm thấy lực ép trên người chợt nhẹ đi. Sa La hơi chống thân mình lên, ánh mắt mãnh liệt của hắn vẫn dừng lại trên khuôn mặt nàng, không bỏ qua bất cứ biểu tình nào của Liễu Triều Hoa.

“Lại dùng ánh mắt đó nhìn ta một lần nữa.” giọng nói hơi thấp nhưng lại mang theo cường độ không cho phép người ta cự tuyệt.

“Hả?” Liễu Triều Hoa mở mắt ra, khó hiểu nhìn hắn. Sa La giơ tay lên che đi cặp mắt của nàng: “Hãy dùng ánh mắt mà người nhìn ta vào lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Khuôn mặt Liễu Triều Hoa hết đỏ rồi lại trắng, nếu không phải là trong lúc nguy cấp cần phải chạy trốn, thì tự nhiên nàng dùng mị thuật làm gì chứ!

Gần như có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Liễu Triều Hoa nói: “Ý người là bảo ta câu dẫn người?”

Sa La dời bàn tay đi, thấy ánh mắt có vẻ vừa giận, vừa thẹn lại vừa cảm phần của Liễu Triều Hoa, trong lòng hẳn không biết phải làm sao, thậm chí còn có một chút cảm xúc tựa như vui thích. Hắn chống đỡ thân mình ngồi dậy, một tay nắm lấy cổ chân của Liễu Triều Hoa, cuốn ống quần của nàng lên, phù chú màu đen lớn bằng kích thước của một đồng tiền nằm trên da thịt trắng nõn non mềm của nàng trông vô cùng nổi bật.

Tầm mắt Sa La dừng lại ở trên phù chú, ngón trỏ hắn vuốt ve rồi chậm rãi lần theo hình vẽ của phù chú, trong đôi mắt sâu thẳm của Sa La ngưng tụ một chút vẻ phức tạp, càng khiến người ta nhìn không ra suy nghĩ của hắn lúc này.

Hình vẽ phượng hoàng bị vây trong bụi gai mà rơi lệ khiến cho hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc. Đối với một người bị mất đi một phần trí nhớ quan trọng như hắn, cảm giác như vậy chắc chắn là một sự gợi nhớ ký ức.

Người này có liên quan đến quá khứ của hắn, ít nhất là có liên quan đến phần trí nhớ bị mất kia.

Nghĩ tới đây, Sa La không khỏi nắm chặt cẳng chân của Liễu Triều Hoa, cảm giác mất đi hồi ức, trong đầu chỉ còn lại những thông tin không rõ ràng, từng giờ từng khắc đều như mĩa mai hắn không biết phải làm gì. Hai mắt Sa La trầm lắng lại ẩn chứa vẻ phức tạp nhìn nàng: “Phù chú trên đùi làm sao mà có?”

Liễu Triều Hoa không ngờ hắn sẽ hỏi vấn đề này, dù sao thì cũng có thể cho rằng mọi người đều biết chuyện liên quan đến phù chú này, cho nên nàng cũng không để ý nhiều, chỉ nghĩ Sa La là nhất thời tò mò nên liền thuận miệng đáp: “Từ lúc mới sinh ra đã có.” thanh âm nàng đậm đặc, nghe không ra một chút dao động.

Chân mày Sa La khẽ nhíu lại: “Người không thêm để ý sao?”

Mặc dù Liễu Triều Hoa cảm thấy có chút kỳ quái với thái độ của Sa La, nhưng nghĩ tới việc gần gũi với hắn một chút có thể bảo vệ tính mạng của mình, liền dựa theo thực tế mà trả lời: “Không sao cả, dù sao từ nhỏ đã quen rồi, chỉ cần ta không thích ai thì phù chú này sẽ không có vấn đề gì.” Trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh của con kim bích phượng hoàng rực rỡ có bộ lông vũ xinh đẹp và đôi mắt đỏ rực kia.

Phượng hoàng chết tiệt! Liễu Triều Hoa âm thầm nguyền rủa một tiếng.

Bàn tay Sa La lại đột nhiên siết chặt: “Người đã thích ai sao?”

Liễu Triều Hoa mở mắt ra, lại nghĩ tới một ngày nhiều năm về trước và thân ảnh tiêu sái tuần dật kia. Hình vẽ màu đen trên đùi liền bắt đầu lan rộng, cảm giác đau nhói tê dại tràn vào tận xương, sắc mặt Liễu Triều Hoa lập tức tái nhợt, nàng nhắm hai mắt lại nên không phát hiện ra ánh mắt Sa La trở nên thâm trầm, lóe lên vẻ u ám.

Quên đi, quên đi, quên đi!

Sau một hồi lâu, phù chú màu đen cũng bị Liễu Triều Hoa khắc chế, thu lại thành kích thước như đồng tiền, nàng nhìn về phía Sa La: “Chẳng lẽ người định nắm chân của ta mãi như vậy?”. Trong lời nói của nàng có vẻ mất tự nhiên, nàng mơ hồ thấy lo lắng, Sa La sẽ không phải là muốn hại nàng chứ?

Sa La im lặng không lên tiếng, buông chân của Liễu Triều Hoa xuống, đáy mắt hắn cất giấu một tia sáng lạnh như băng, thanh âm của hắn trở nên lạnh lẽo như lúc đầu: “Phù chú trên chân người, là loại phượng hoàng tộc dùng để hạn chế đối phương thay lòng.” Giọng nói bình thản đến mức không có một chút âm điệu lên xuống nhưng lại không khỏi khiến cho người ta cảm thấy sợ hết hồn.

Câu nói của hắn giống như sấm sét giữa trời quang bổ vào đầu nàng, Liễu Triều Hoa đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt ngỡ ngàng như không thể tin. Những kiếp trước nữa nàng không rõ, nhưng mà kiếp trước và kiếp này, Liễu Triều Hoa nàng dù thế nào cũng không phải là một người dễ thay lòng đổi dạ khiến người ta phải hạ chú để khắc chế!

“Người không nhìn lầm chứ? Ta nghe người ta nói phù chú trên người ta là tình chú, đại khái là ta bị cái loại điều yêu vô năng, hẹp hòi nhỏ mọn, không có bản lĩnh kiếm được bạn tình hạ!” Liễu Triều Hoa kinh ngạc nói.

“Điều yêu vô năng, hẹp hòi nhỏ mọn, không có bản lĩnh kiếm được bạn tình.” Sa La âm thầm nghiền ngẫm những lời này trong lòng mười mấy lần, mỗi một lần hắn càng muốn nghiền răng nghiền lợi. Hắn âm u mở

miệng: “Những lời này là ai nói?”

Liễu Triều Hoa nhận thấy giọng điệu này có vẻ nguy hiểm, ngẩng đầu thì thấy toàn thân Sa La bị bao phủ bởi bóng đen nồng đậm, khuôn mặt tuần tú của hắn khê vụn vụn, nàng liền có cảm giác tốt nhất là không nên nói ra tên của Tước Nhiên.

Nhưng mà...trong lòng Liễu Triều Hoa lại cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ là... Hai mắt nàng thoáng chớp liền trở nên sắc bén, Liễu Triều Hoa nhìn thẳng vào mắt Sa La như muốn xuyên thấu suy nghĩ của hắn, nàng có chút không dám tin lại có chút hoài nghi: “Chẳng lẽ...” là hắn?

Giả thuyết này đáng sợ đến mức khiến cho toàn thân Liễu Triều Hoa trong nháy mắt lạnh như băng, Sa La mạnh như vậy, nàng làm sao có thể thực hiện được khát vọng từ lâu của mình, không nói đến việc nhổ sạch lông hắn mà ngay cả bản thân mình không bị hắn rút gân lột da là tốt rồi.

Sa La lạnh lùng đứng lên, lạnh lẽo nhìn Liễu Triều Hoa một cái bình thản hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cái gì?”

“...”

Liễu Triều Hoa đáp: “Không có gì.” Suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy may là khả năng này không quá lớn, lại nói nếu như đó là sự thật, thì đó quả thật là một tai họa mà nàng không thể gánh vác nổi, tạm thời vẫn là không nên tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Rất tốt.”

Liễu Triều Hoa còn chưa hiểu được hai từ này có ý tứ gì, Sa La đã đứng dậy rồi đi. Hắn mở cửa, thân thể cao lớn che khuất một mảng ánh nắng, bóng lưng thật dài lay động in trên mặt đất kéo thẳng tới chiếc giường mà Liễu Triều Hoa đang nằm. Trước một khoảng ánh sáng chói mắt, Liễu Triều Hoa tựa hồ nhìn thấy Sa La hơi ngoái đầu, để lại một ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, tóm lại cái nhìn kia khiến ột người có tâm chí kiên định như nàng, cũng không khỏi có cảm giác rung mình ớn lạnh chạy dọc từ sống lưng lên đến đầu.

Có vẻ như...tương lai của nàng ở chỗ này sẽ không tốt đẹp gì.

“Nệm giường có muốn dùng cơm không?” bên cạnh phát ra một giọng nói đậm đặc, Liễu Triều Hoa vén màn che lên nhìn lại: “Tên ta không phải là nệm giường!”

Người bên ngoài màn che dịu dàng cười với nàng: “Không gọi là nệm giường, vậy gọi ngươi là gì?”

Đợi đến lúc nhìn thấy rõ người bên ngoài màn che, Liễu Triều Hoa liền kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người. Trong lúc ngạc nhiên, ngón tay nàng chỉ vào hắn khê kích động mà run lên, Liễu Triều Hoa mở miệng gọi tên của hắn một cách rõ ràng.

55. Chương 55: Trong Lúc Mơ Hồ

Đợi đến khi thấy rõ người bên ngoài màn che, Liễu Triều Hoa liền kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người, bởi vì kích động mà ngón tay nàng chỉ vào hắn khê run rẩy. Liễu Triều Hoa mở miệng hô tên của hắn một cách rõ ràng:

“Nguyệt Mãn!”

Thế nhưng người tóc bạc mắt vàng bên ngoài không vì cuộc gặp gỡ này mà cảm thấy vui mừng giống như Liễu Triều Hoa, nụ cười trên mặt hắn cũng không đạt đến đáy mắt, đôi mắt hắn thỉnh thoảng còn ánh lên vài tia phức tạp. Nguyệt Mãn có chút bối rối mở miệng, giọng nói thậm chí có chút khô khốc: “Làm sao ngươi bị bắt tới đây?”

Nụ cười trên khóe miệng của Liễu Triều Hoa dần dần tiêu tán, nàng rũ mí mắt xuống, phần đuôi lông mi khê cong cong làm lộ ra vẻ khả ái rất tự nhiên, giọng nói nàng bình thản không có một chút gợn sóng: “Nhất định phải nói sao?”

Nguyệt Mãn chợt sững sốt, nói ra thì có thể làm như thế nào, vẫn là không thể thay đổi được kết quả. Cổ họng hắn giống như nuốt phải một viên hoàng liên, mùi vị cay đắng từ yết hầu lan tràn đến khoang miệng,

khổ sở đến không thể nói nên lời, ngay cả lời nói tiếp theo cũng trở nên miễn cưỡng vụn vặt: “Vây bây giờ người cảm thấy thế nào?”

Bây giờ thế nào ư?

Liễu Triều Hoa không trả lời được, nếu nói “không tốt” thì bây giờ ít nhất nàng vẫn giữ được mạng sống, hơn nữa cũng không phải chịu bất cứ nỗi khổ nào về mặt thể xác, thậm chí nếu cảm thấy đói bụng thì cũng sẽ có người đặc biệt chuẩn bị thức ăn mang lên. Như vậy thì thật sự không thể nói là “không tốt”.

Nhưng mà nên nói là “tốt” sao, cái cảm giác mà mạng nhỏ của mình lúc này đã nằm trong tay người khác, ngay cả tự do, tự tôn đều tùy theo ý muốn người khác như vậy thật sự không thể nói là “tốt” được.

Đối với tình cảnh trước mắt Liễu Triều Hoa thật sự không thể đưa ra một câu trả lời chính xác, chỉ có thể mơ hồ nói: “Coi như là tạm tạm.”

Lời nói của nàng rõ ràng là trả lời cho có lệ, Liễu Triều Hoa ngáp một cái nói: “Có chút buồn ngủ.”

Câu này giống như sấm sét bổ vào đầu Nguyệt Mãn, đôi tai lớn trên đỉnh đầu hắn liền ỉu xiu rũ xuống, hắn im lặng không nói nhìn Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt lại, bị Sa La đè một đêm, thắt lưng đau nhức khiến cho nàng không nhìn được mà đưa tay xoa bóp, thỉnh thoảng lại hừ nhẹ hai tiếng.

Khuôn mặt Nguyệt Mãn hơi tái nhợt, hai mắt hắn trở nên sắc bén quét tới quét lui chỗ thắt lưng của Liễu Triều Hoa. Cho đến khi Liễu Triều Hoa cảm thấy khá hơn một chút mới mở mắt nhìn Nguyệt Mãn, con ngươi màu vàng rực của hắn ngưng tụ một tầng hơi nước, đôi môi hồng nhuận mím lại có vẻ ủy khuất: “Triều Hoa, tối hôm qua người chịu... ủy khuất rồi.”

Liễu Triều Hoa nghe không hiểu, nàng nằm ở trên giường có chút ngẩn ngơ, cho nên không nghe thấy mấy lời thì thầm lẩm bẩm phía sau của Nguyệt Mãn.

“Tôn thượng tại sao lại như vậy...loài người coi trọng nhất là lễ nghĩa, ít nhất cũng phải có sính lễ, bái đường thành thân mới có thể giao phối mà!”

Liễu Triều Hoa nhìn nước mắt trong suốt đọng lại trong hốc mắt của Nguyệt Mãn cơ hồ sắp trào ra, có chút kỳ quái hỏi: “Người làm sao vậy? Đêm qua cũng coi như là ổn mà. Yêu vương của các người có phải có sở thích quái gở là coi tù binh như nệm giường mà đè một đêm không? Hay đây là hình thức trừng phạt đặc biệt của yêu vương?” nói xong lời cuối cùng, Liễu Triều Hoa cũng cảm thấy lời nói của mình có chút hoang đường, nhưng đây cũng là cách giải thích hợp lý duy nhất.

Ai ngờ thân thể Nguyệt Mãn chợt cứng đờ, hắn giống như hóa đá dừng nguyên tại chỗ, sắc mặt liên tục thay đổi từ xanh mét đến đen thui, ánh mắt hắn phức tạp lại xen lẫn một chút vui mừng. Nguyệt Mãn hung hăng trợn mắt nhìn Liễu Triều Hoa một cái sau đó liền phát tay áo đi ra.

Cho đến khi thân ảnh của Nguyệt Mãn biến mất ở trước mắt, cánh cửa lại bị đóng kín một lần nữa, Liễu Triều Hoa vẫn còn sưng sờ ngẩn ngơ nằm trên giường.

Mới vừa rồi...

Nàng hình như...không có nói lời gì không ổn mà!

Mặc dù khẳng định như vậy nhưng bộ dạng lúc rời khỏi của Nguyệt Mãn lại khiến trong lòng nàng hơi nổi lên một chút nghi ngờ. Mà cho dù là như vậy thì lúc này Liễu Triều Hoa cũng không có khí lực để tỉ mỉ suy xét.

Nàng không thích cảm giác bị giam cầm, vô cùng không thích.

Cuộc sống mà nhất cử nhất động gần như đều tùy theo sự sắp xếp của người khác, không khác gì bị giam lỏng này khiến Liễu Triều Hoa cảm thấy trong không khí dường như có một tấm lưới chi chít vô hình trói chặt nàng lại, không để một chút không khí lọt qua.

Liễu Triều Hoa có chút nản lòng nằm trên giường nhắm mắt lại, lúc này thời gian trôi qua càng có vẻ chậm chạp.

Liên tiếp mấy ngày, Sa La cũng không xuất hiện trước mặt nàng, mỗi ngày chỉ có Tiểu Chính Thái mặt tròn mắt hồng tên Đoàn Đoàn cùng với muội muội của nó là Viên Viên tới đây đưa cơm và hầu hạ mấy chuyện vặt cho Liễu Triều Hoa. Hai con tiểu yêu quái này có vẻ như đã được ai đó ra lệnh nên không chịu mở miệng nói chuyện với nàng, thỉnh thoảng đối mặt với nhau, tầm mắt của chúng luôn luôn chỉ dừng lại ở cổ hoặc ngực của Liễu Triều Hoa. Điều này khiến cho Liễu Triều Hoa muốn nói mấy lời khách sáo với bọn chúng mà cũng không được nên cảm thấy có chút buồn bực.

Vắng vẻ mấy ngày, sinh hoạt của Liễu Triều Hoa dường như được lên lịch vô cùng máy móc, hết ngày này qua ngày khác đều y hệt như vậy, thật là cứng nhắc.

Liễu Triều Hoa thật sự chịu không nổi, rốt cuộc đến lúc Đoàn Đoàn tới đưa cơm trưa ngày hôm đó nàng không nhận được mà kéo tay áo của nó hỏi: “Yêu vương của nhà ngươi gần đây đi đâu vậy?”

Đoàn Đoàn sợ hãi kêu lên một tiếng rồi nhảy ra thật xa, nhìn chằm chằm vào Liễu Triều Hoa, đôi mắt to tròn màu hồng tỏ vẻ hoảng sợ, hai chiếc răng nanh nhỏ nhắn đáng yêu cắn vào môi dưới, thanh âm của nó có chút run rẩy: “Tôn thượng...tôn thượng...mấy ngày nữa sẽ trở lại!” dứt lời nó liền quay đầu bỏ chạy, giống như phía sau có ác quỷ đáng sợ đuổi theo vậy.

Liễu Triều Hoa không nhận được giơ tay lên sờ mặt mình, chẳng lẽ nàng lớn lên lại có khuôn mặt hung ác như vậy? Ngay cả Tiểu Chính Thái đáng yêu cũng bị dọa cho sợ hãi? Trong lòng nàng có điểm buồn cười, lại có hơi thấp thỏm.

Sa La...gần đây đang làm gì?

Sau khi hắn trở về...nàng và hắn sẽ như thế nào?

Liễu Triều Hoa ngửa đầu, ngắm nhìn màn giường mấy ngày qua vẫn vàng một màu rực rỡ như hôm đó, bỗng nhiên cảm thấy có chút phiền não. Bây giờ nàng hẳn là nên suy nghĩ đến việc làm cách nào thừa dịp yêu vương không có ở đây mà chạy trốn hoặc là làm sao để bảo vệ tính mạng của mình, mà không phải là nghĩ những chuyện khác.

Liễu Triều Hoa ở trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng suốt đêm không chợp mắt được.

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng chợt bị đẩy ra không giống với thường lệ. Liễu Triều Hoa trải qua một đêm không ngủ, lúc này đang mơ màng, nàng hơi hé mắt, mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đóng cửa lại. Người đó đi tới trước giường, mùi máu tươi nhàn nhạt liền phiêu tán trong phòng.

Liễu Triều Hoa cả kinh, trong đầu đã có chút thanh tỉnh, còn chưa kịp hoàn toàn mở mắt, từng mảnh áo giáp nặng nề đã rơi trên mặt đất, một người ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn nàng. Liễu Triều Hoa mở mắt ra liền nhìn thấy ở mi tâm của Sa La động lại chút vẻ mờ mịt hiếm thấy, ánh mắt hắn sâu thẳm thăm thẳm, làm cho người ta nhìn không thấy đáy.

Không nên tùy tiện nhìn thẳng vào mắt hắn, rất nguy hiểm.

Trong đầu Liễu Triều Hoa, có một giọng nói nhắc nhở nàng như vậy.

Bởi vì, một khi ánh mắt nhìn nhau, sẽ bị chìm đắm vĩnh viễn.

Sa La cúi người xuống, ánh mắt hắn nhìn Liễu Triều Hoa thật chăm chú, trán của hắn dán vào trán của nàng, chóp mũi cơ hồ sắp cọ vào nhau, hơi thở hai người quấn quýt. Tiếng nói trầm thấp của hắn mang theo một chút dịu dàng lại càng làm người ta say mê, hắn nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu hàm chứa một chút thân mật không dễ nhận thấy: “Người tìm ta làm gì?”

Âm cuối của hắn khẽ cất ột chút, mang theo sự luyến luyến như trêu chọc người ta, giống như một cái móc câu nhỏ, đột nhiên được quăng ra, móc vào đáy lòng Liễu Triều Hoa một cách chính xác, khiến cho nàng không có một chút khí lực nào để kháng cự.

Liễu Triều Hoa nhìn Sa La đang áp lên người mình mà dở dấn.

56. Chương 56: Lần Đầu Tiên Tranh Cãi

“Người bị thương sao?” Liễu Triều Hoa nghiêng đầu, chiếc gối bên cạnh chột trĩu xuống, Sa La nhìn nàng, trầm mặc một hồi sau mới trả lời: “Bị thương ở vai, không nặng lắm.”

Mùi máu tươi càng ngày càng nồng nặc, Liễu Triều Hoa nhíu mày, cũng không rõ là xuất phát từ tâm tư gì, nàng giơ tay ra hơi chần chờ dừng lại một chút rồi vẫn nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng rắn chắc của Sa La: “Đi băng bó vết thương một chút đi. Người đang chảy máu kìa.”

Đôi mắt đen kịt của Sa La nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm ấy nổi lên những cảm xúc mà Liễu Triều Hoa không hiểu được.

“Ta không thích mùi này.” Liễu Triều Hoa bị hắt nhìn đến mức không được tự nhiên, gương mặt trở nên ửng đỏ mới bồi thêm một câu.

Sa La bỗng nhiên hỏi nhỡ người dậy, giơ tay lên che bả vai của mình, một quang sáng màu vàng dịu dịu hiện lên giữa lòng bàn tay hắt. Liễu Triều Hoa nhìn vết thương sâu đến mức nhìn thấy xương trên bả vai hắt nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, đảo mắt một cái đã hoàn hảo như ban đầu. Trừ mùi máu tươi vẫn còn hơi phiêu tán trong không khí ra, hết thấy mọi chuyện vừa rồi dường như là căn bản chưa từng tồn tại.

Sa La giật giật bả vai, cảm thấy đã ổn, liền thu hồi tầm mắt dừng lại trên vai mình rồi nhìn vào một bên mặt của Liễu Triều Hoa. Những sợi tóc ở tóc mai nàng hơi hỗn loạn, vài sợi đen nhánh tản ra trên ngực, khiến nàng lộ ra vẻ mệt mỏi nhưng cũng quyến rũ.

Trong lòng Sa La vừa động, một cảm giác khó hiểu dần dất hắt cúi đầu gần sát vào Liễu Triều Hoa, chớp mũi hắt cọ cọ vào lọn tóc của nàng, một hương thơm dịu nhẹ liền xông vào mũi. Sa La vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm tóc mai của Liễu Triều Hoa, những sợi tóc hỗn loạn ở đó cũng bị hắt liếm gọn ghẽ. Khóe mắt liếc thấy gương mặt Liễu Triều Hoa đỏ bừng đến nóng lên, Sa La khẽ cười một tiếng, tùy ý cắn vào tóc mai của nàng một cái, ngậm một sợi tóc trong miệng, thả lỏng nằm trên giường. Cả thể xác và tinh thần hắt đều tràn đầy cảm giác khoan khoái không nói nên lời, khiến cho hắt phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Một tiếng thở dài này giống như cọng rơm cuối cùng làm con lạc đà khuyu xuống(1), Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy trái tim bỗng nhiên bị một dòng điện cực nhẹ đánh trúng, thoáng chốc bị lạc một nhịp, trong lòng dường như bị động một cái vang lên tiếng vang trong trẻo.

(1) Cách ví von này có nguồn gốc từ truyện ngụ ngôn Á Rập, câu chuyện này kể về một người có một con lạc đà già. Suốt ngày con lạc đà phải chở rất nhiều hàng hóa, có một lần chủ nhân của nó muốn thử xem con lạc đà này rốt cuộc có thể chở được bao nhiêu hàng hóa, cho nên không ngừng chất hàng lên người nó. Nhưng con lạc đà này vẫn đứng vững, cuối cùng chủ nhân của nó nhẹ nhàng thả một cọng rơm lên lưng nó, không ngờ cọng rơm này lại làm con lạc đà ngã khuyu. Do đó câu này ý chỉ một sự vật hay hiện tượng gì đó đã đạt đến giới hạn, chỉ cần thêm vào một yếu tố, một hành động gì đó cho dù là vô cùng nhỏ cũng khiến cho nó sụp đổ.

Liễu Triều Hoa nhìn Sa La lim dim ngủ có vẻ an nhàn mà sửng sốt.

Trong lòng nàng thật giống như có gì đó là lạ.

Cảm giác lúc này thoáng qua trong chớp mắt, là thích sao...

Sa La có vẻ như là rất mệt mỏi, nằm đè lên người Liễu Triều Hoa ngủ gần một ngày sau đó mới yếu ớt mở hai mắt ra, đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm vừa mở ra liền nhìn thẳng vào Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa cảm thấy hắt càng nhìn chăm chú thì nhịp tim của mình càng tăng nhanh, nàng nghiêng đầu không nhìn hắt mà hỏi: “Chiều Hồn Đăng có phải ở chỗ của người không?”

“Phải.” hắt liền trả lời dứt khoát không chút do dự, Sa La duỗi ngón tay ra, nắm lấy cảm của Liễu Triều Hoa, muốn nàng quay mặt về phía mình.

“Vậy có thể cho ta mượn hay không?” trái tim Liễu Triều Hoa khẩn trương đập loạn xạ, bàn tay Sa La lại lần nữa đặt lên ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve đồng thời hỏi ngược lại: “Người mượn nó làm gì?”

“Tìm hồn của một người.” Liễu Triều Hoa đáp.

“Không ư. ” hần cự tuyệt một cách rất dứt khoát.

Trong lòng Liễu Triều Hoa liền bình tĩnh lại, nàng cảm thấy có chút tự giễu xoa xoa thái dương của mình. Nàng vừa rồi đã làm cái gì, chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ là quan hệ của mình và Sa La có chút thay đổi, thật ra thì chẳng có gì thay đổi cả, vẫn là yêu vương và tù binh của yêu vương mà thôi.

“A...” Liễu Triều Hoa nhìn nóc giường thờ dài một tiếng nói: “Người có thể ngồi dậy không? Tiếp tục đè nữa thì ta tắt thở mất, một con tin bị tắt thở hẳn là chẳng có ích lợi gì với người cả.”

Trên ngực chột nặng nề, Sa La dồn sức đè lên ngực Liễu Triều Hoa, đôi mắt hần nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt uy hiếp khiến cho Liễu Triều Hoa dù nhắm hai mắt cũng có thể cảm giác được. Thân thể nàng khẽ run rẩy, trong lòng rõ ràng không sợ hãi, nhưng thân thể lại tự nhiên phản ứng như thế, giống như là thói quen đã có từ rất lâu vậy.

Sa La khẽ đen mặt lại, hơi có chút không vui mà trầm giọng chất vấn: “Người đang tức giận sao?” giọng nói mặc dù là ý nghi vấn, nhưng ánh mắt của hần rõ ràng là khẳng định.

“Không có, chẳng qua là ta hiểu sai vài chuyện.” trong lời nói của Liễu Triều Hoa xen lẫn một chút nùi vị giận dữ khiến cho trong lòng Sa La hơi giận. Hần nhìn nàng, hai tay ẩn ẩn vai của nàng xuống, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Mở mắt ra, nhìn ta.”

Liễu Triều Hoa không nhúc nhích, trong lòng nàng đã rối như tơ vò, đủ loại ý niệm cứ xoay vòng vòng trong đầu, làm cho Liễu Triều Hoa cảm thấy tâm phiền ý loạn. Bàn tay đặt trên bả vai nàng

càng dùng sức ấn xuống khiến Liễu Triều Hoa cảm thấy đau, người nằm trên rõ ràng đang tức giận, lại nói một tiếng: “Mở mắt ra, nhìn ta.”

Liễu Triều Hoa hơi hé mắt ra, con ngươi của nàng bình tĩnh sâu thẳm, khóe miệng lại nhếch lên một chút ý cười, tựa hồ là do Sa La cố chấp mà cảm thấy buồn cười: “Ta nhìn người đây.”

Ta nhìn người, người muốn như thế nào? Giống như là đứa trẻ cố ý khiêu khích người lớn, ta nghịch ngợm đấy, ta gây sự đấy, người có thể làm gì ta?

Đôi mắt sâu thẳm của Sa La hơi co rút, bàn tay hần lại dùng lực, Liễu Triều Hoa bị đau nhứt mảy. Sa La liền nghiêm mặt ngồi dậy rời giường, mái tóc dài màu đỏ thẫm không chút lưu luyến xẹt qua người Liễu Triều Hoa rồi rời đi. Tựa như khi những cặp vợ chồng cãi nhau, người trượng phu tức giận chỉ có thể dùng cách dùng đòn quay lưng rồi đi và ra sức đóng mạnh cửa phòng mới phát tiết được sự buồn bực của mình vậy.

Cánh cửa gian phòng Liễu Triều Hoa đang ở cũng bị hần dùng sức đóng lại, sau khi tiếng rung động của nó qua đi, nàng buồn bã nhìn lên trần nhà, tự hỏi mình tại sao lại tức giận với hần? Đáng lẽ trong lòng nàng không nên nảy sinh loại tâm tư này, ngay cả việc nàng nói ra yêu cầu như vậy vốn dĩ chính là hoang đường.

Liễu Triều Hoa nhướn mày, vùi mặt vào gối.

Cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng lại bị gõ nhẹ ba tiếng, sau đó kết một tiếng bị mở ra, tia sáng hoàng hôn vàng nhạt theo đó chiếu vào trong phòng. Đoàn Đoàn và Viên Viên đứng ở cửa ló đầu vào, thấy bộ dạng uể oải của Liễu Triều Hoa, Viên Viên yên lặng đặt cơm tối xuống sau đó liền lui ra ngoài. Đoàn Đoàn hai tay chống nạnh, đôi mắt màu hồng đáng yêu nhìn chăm chăm Liễu Triều Hoa, nhe ra hai chiếc răng nanh trắng sáng như đang điều võ dương oai, cố làm ra bộ dạng hung ác: “Người, người, người! Lại dám chọc tôn thượng tức giận! Tôn thượng vì muốn nhanh một chút kết thúc cuộc chiến để trở về gặp người, mới bị con Kim hải Giao Long chém một đao trên bả vai. Người là người xấu! Người là người xấu nhất! Người, người, người không xứng với làm con người! Hừ! Loài người đều là lũ khốn kiếp, người là kẻ khốn kiếp trong lũ khốn kiếp!” nó nói liên miên một hồi, vậy mà cũng không mắng ra được lời nào khó nghe.

Người trên giường khẽ run lên, Liễu Triều Hoa cười nhạt xoay người nhìn Đoàn Đoàn: “Vậy người có biết biện pháp gì làm cho tôn thượng của người vui vẻ không?”

Đoàn Đoàn đang cần nhả lưỡi nhai chột sừng sốt, sau đó mở to hai mắt nhìn dường như nhìn thoáng qua sau cửa để cầu cứu. Viên Viên đứng ngoài cửa xua tay với nó, sau đó nghiêng mặt nhìn đi chỗ khác. Đoàn

Đoàn hít sâu một hơi, sau đó nói to rõ: “Tóm lại người phải cố gắng lấy lòng tôn thượng nhà ta!” sau đó tỏ vẻ hiên ngang mà đi ra ngoài.

Liễu Triều Hoa đưa tay che miệng cười khê hai tiếng, đợi cánh cửa lại bị đóng kín một lần nữa, nàng mới dần dần chìm vào suy nghĩ miên man.

Chiêu Hồn Đăng ở đây, nàng vẫn không thể rời đi được.

57. Chương 57: Chạy Trốn Thuận Lợi

Hai ngày liên tiếp Sa La đều không đến gặp Liễu Triều Hoa, mà nàng cũng không hỏi Đoàn Đoàn về những chuyện liên quan đến hắn nữa. Tranh thủ lúc Đoàn Đoàn và Viên Viên không có ở bên cạnh, Liễu Triều Hoa len lén triệu hồi Tu Qua. Tu Qua vừa được thả ra ngoài liền vui mừng dạo bước xung quanh gian phòng, thỉnh thoảng vỗ vỗ đôi cánh màu đen, vểnh vểnh sáu cái lỗ tai, đôi mắt đen láy lóe sáng, tràn đầy hưng phấn.

Liễu Triều Hoa bắn ra một chiêu định thân thuật về phía nó, khiến cho Tu Qua bị định ngay tại chỗ.

Tu Qua đang hưng phấn quá độ vẫn duy trì tư thế chân chưa chạm đất và động tác giương cánh có độ khó cao. Nó sững sốt hai giây rồi khó khăn nhìn về phía Liễu Triều Hoa đang ở trên giường bằng ánh mắt ủy khuất, Liễu Triều Hoa cười khanh khách hỏi: “Bình tĩnh lại chưa?”.

Tu Qua dùng ánh mắt vô cùng khẩn thiết nhìn nàng tỏ vẻ chính mình đã thật sự bình tĩnh lại.

Liễu Triều Hoa giải phép thuật cho Tu Qua, nó liền biết điều mà đi tới bên giường, tỏ vẻ phục tùng kính cẩn cúi thấp đầu, Liễu Triều Hoa vuốt ve đỉnh đầu nó một chút rồi hỏi: “Đây là đâu?”.

Da đầu Tu Qua khê run lên, nó cười hắc hắc hai tiếng, đôi mắt to tròn đen bóng vừa đảo một cái, lóe lên một chút vui mừng khó phát hiện, nó nói: “Ta đương nhiên biết, đây là chỗ của yêu vương điện hạ.”

Bàn tay Liễu Triều Hoa chuyển đến cái lỗ tai nhỏ bên phải chiếc sừng của nó rồi nhẹ nhàng vuốt ve, nàng rất hài lòng khi cảm giác được thân thể Tu Qua khê run lên, và phát hiện trong đôi mắt nó hiện lên một tia khúng hoảng. Ngón tay nàng nắm lấy một nhúm lông trắng nhỏ trên đỉnh của cái lỗ tai này, Liễu Triều Hoa cười nói: “Vậy người biết làm cách nào từ nơi này thoát ra ngoài đúng không?”

Mặt Tu Qua liền ỉu xù, nó cười khổ nói: “Ôi ôi, bà cô của tôi ơi, làm sao người biết?” nhược điểm lớn nhất trên người nó chính là nhúm lông trắng này!

Lúc này có thể nói nụ cười của Liễu Triều Hoa trong mắt Tu Qua đáng sợ không khác gì ác ma, nàng nói: “Đoàn Đoàn nói.” tiểu thỏ yêu kia, nhìn có vẻ nhất gan, thật ra thì cũng khá uyên bác.

Tu Qua thở gấp giậm chân, nó không dám có động tác gì lớn hơn, bởi vì nhúm lông trắng kia đang bị Liễu Triều Hoa nắm trong tay, nó nói: “Biết, biết!”

Liễu Triều Hoa thả lỏng bàn tay một chút: “Người cũng biết Chiêu Hồn Đăng ở đâu chứ?” nàng đã sớm đã nhận ra Tu Qua giấu diếm nàng một số chuyện, hôm nay phải nắm tử huyệt của nó trong tay mới có thể hỏi được một ít.

Thân thể Tu Qua lập tức cứng đờ, mấy ý niệm nhanh chóng xoay chuyển trong đầu nó, đột nhiên một ý tưởng chợt lóe lên, đôi mắt đen láy của Tu Qua vụt sáng ngời, nó gật đầu: “Biết, biết! Đang ở trong thư phòng của yêu vương!”

Nhận được đáp án mình mong muốn Liễu Triều Hoa hài lòng cười một tiếng, thả lỗ tai của Tu Qua ra, vỗ vỗ đầu nó: “Thật ra thì ta cảm thấy cùng người ký khế ước cũng không tồi. Trước tiên ký khế ước mười năm thì thế nào?”

Tu Qua: “...”

Nó có thể cự tuyệt ư, nhìn thoáng qua kiểu cười này của Liễu Triều Hoa, Tu Qua nghĩ tốt nhất là không nói gì.

Liễu Triều Hoa dùng hai tay kết ấn rồi bắt đầu niệm chú, ánh sáng trắng chợt lóe lên sau đó liền biến thành những đốm sáng tròn tròn, nàng nhìn xuống hai chân của mình, tiện thể thi triển thuật che mắt, khiến hai chân nhìn có vẻ như bị thương, hơn nữa còn có bộ dạng được băng bó. Liễu Triều Hoa lấy xe lăn từ trong túi càn khôn ra rồi ngồi lên.

Liễu Triều Hoa vốn nghĩ là đoạn đường này nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, ai ngờ mặc dù có gặp yêu quái dọc đường, nhưng mà thái độ của bọn chúng đối với nàng nếu không phải là luống cuống thì cũng là làm ngơ không thấy, hoặc là tỏ mò nhìn thoáng qua nàng sau đó liền tiếp tục làm việc của mình.

Liễu Triều Hoa cảm thấy vô cùng kỳ quái, nàng còn cho rằng có lẽ đây là đặc tính của yêu quái ở đây, cho nên cũng không hoài nghi cái gì, tiếp tục theo sự chỉ dẫn của Tu Qua mà “len lén” đi đến bên dưới cửa sổ thư phòng của Sa La, sau đó chờ Tu Qua nghe ngóng động tĩnh bên trong một lát.

Tu Qua dựng thẳng hai cái tai, bắt đầu nghe ngóng tất cả âm thanh bốn phía do ngọn gió đưa tới. Bản thân nó cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Liễu Triều Hoa có thể một đường thuận lợi đi tới thư phòng, hơn nữa đám yêu ma gặp nàng trên đường cho dù vô tình hay cố ý cũng đều nhường đường, mặc dù thỉnh thoảng có một hai kẻ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn bọn họ, nhưng cũng không có ai tiến đến ngăn cản hay làm khó dễ cả.

“Nhân loại kia tại sao lại biến thành bộ dạng Viên Viên chạy khắp nơi vậy?” một con Hắc Miêu vô cùng tò mò hỏi.

“Ta biết rồi! Hắc là nàng muốn cho điện hạ một niềm vui bất ngờ đó!” một con yêu quạ có thói quen nói cái gì cũng lên cao giọng.

“Hai ngày trước, điện hạ đã giải trừ tất cả cấm chế và cạm bẫy ở đây. Chẳng lẽ người muốn chờ nhân loại kia đi tìm mình?” lại thêm một yêu quái có hình dạng Bảo Bảo(1).

(1) Bảo bảo: có nghĩa là em bé, còn có thể dùng với nghĩa “cực cưng”.

“Thật ra thì...” Đoàn Đoàn hạ thấp giọng nói.

“Thật ra thì điện hạ đã sớm có lệnh a, bất kể nhân loại kia làm gì cũng mặc kệ nàng. Điện hạ đã đợi nàng nhiều ngày, cuối cùng hôm nay cũng có động tĩnh rồi!” tiếng nói trong trẻo của Viên Viên lộ ra một chút đắc ý.

“Nhân loại kia hỏi ca ca của ta là phải làm sao để lấy lòng yêu vương, ca ca của ta ngay lập tức nói lại với điện hạ, điện hạ liền thưởng rất nhiều bảo bối cho ca ca của ta, tương lai người nhất định sẽ coi trọng ca ca của ta, các ngươi sau này đừng nghĩ đến chuyện khi dễ ca ca của ta!”

Hắc Miêu: “...”

Yêu quạ: “...”

Bảo Bảo: “...”

“Vấn đề quan trọng không phải là cái này...” cả ba yêu quái đồng thanh hỏi: “Mà là nhân loại kia rốt cuộc muốn làm gì, làm gì ấy?”

Viên Viên xua tay: “Ta làm sao mà biết? Các ngươi đừng gây trở ngại đó, nếu không điện hạ sẽ tức giận.”

Thanh âm trong gió của lũ yêu quái chợt im lặng.

Mặt Tu Qua tối sầm lại, nó có chút im lặng cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh Liễu Triều Hoa, trong lòng âm thầm cảm thấy buồn nôn, hành động bí mật của nàng đã bị quần chúng xem hết rồi, nó và nàng có thể quang minh chính đại đi vào có được hay không a?

Tu Qua không biết có nên nói rõ cho Liễu Triều Hoa những chuyện nó vừa nghe được không, còn nàng lại đang thúc giục nó nói động tĩnh xung quanh. Tu Qua miễn cưỡng liếc nàng một cái nói: “Người cứ tùy tiện vào đi. Vào từ cửa chính cũng được, bây giờ hoàn toàn không có người.”

Liễu Triều Hoa gật đầu, thật sự nghe lời nó mà điều khiển xe lăn quang minh chính đại đẩy cửa chính ra rồi tiến vào, Tu Qua vô cùng bối rối đi theo sau nàng. Lúc thấy Liễu Triều Hoa mất nhìn thẳng đi ngang qua

bàn đọc sách, không thèm liếc cái bàn một cái mà liền trực tiếp hướng về phía giá sách, bắt đầu lục lọi tìm kiếm trên giá, trong đầu Tu Qua chợt lóe lên một ý tưởng, nó tiếp tục yên lặng đứng sau Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa lục lọi trong phòng hết nửa ngày, rốt cuộc tìm thấy một chiếc hộp được giấu kín ở trong một góc bí mật, nàng cẩn thận mở hộp ra liền nhìn thấy một chiếc đèn bằng ngọc lưu ly bảy màu vô cùng tinh xảo lại rất hoa lệ.

Trên chiếc Lưu Ly Đăng này còn có linh khí nhẹ nhàng lưu động, ánh sáng bảy màu vô cùng rực rỡ chói mắt, ngay cả Liễu Triều Hoa cũng bị vẻ đẹp của nó hấp dẫn.

Lưu Ly Đăng này phát ra linh khí, như vậy đây chính là Chiêu Hồn Đăng rồi, trong lòng Liễu Triều Hoa hơi suy tư một chút, tiện tay đẩy nắp hộp đứng lại, sau đó nhét vào trong ngực. Nàng

vỗ vờ Tu Qua, nó liền vô cùng biết điều mà tiến tới, Liễu Triều Hoa cười lên người nó, thuận tay thu xe lăn vào trong túi càn khôn rồi nói: “Tìm được rồi, chúng ta đi thôi.”

Tu Qua cố nhịn xuống không để khóe miệng nhếch lên và khóe mắt muốn co rút, quang minh chính đại bước chân ra khỏi thư phòng, mặc kệ đám yêu quái ẩn nấp xung quanh đang dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía này. Tu Qua ho khan một tiếng, sau đó dang rộng đôi cánh vững vàng bay lên.

Hắc Miêu bám trên nóc nhà, nhìn con lục nhĩ thú kia cứ như vậy mà đường đường chính chính dang cánh bay đi xa, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, nó nhìn con yêu quái lông trắng bên cạnh nói: “Người nói xem, bọn họ không phải là muốn chạy trốn chứ?”

Bạch Quạ liếc nó một cái: “Ngu ngốc! Bọn họ muốn chạy trốn cũng sẽ không quang minh chính đại như vậy mới đúng, hơn nữa nhân loại kia không phải là muốn có Chiêu Hồn Đăng sao, nàng muốn chạy trốn cũng phải lấy Chiêu Hồn Đăng, chứ không phải Lưu Ly Đăng kia!”

Mặc dù Hắc Miêu không cam lòng bị người khác mắng ngu ngốc, nhưng mà suy nghĩ một chút nó cảm thấy lời nói của Bạch Quạ rất có lý, cũng nhịn xuống: “Vậy chúng ta có nên đi báo cho điện hạ hay không?”

Bạch Quạ liếc nó một cái, chỉ chỉ về phía trước: “Viên Viên đã đi báo rồi.”

Hắc Miêu quay đầu, nhìn thấy một thân ảnh trắng như tuyết nhanh chóng lao đi làm bốc lên một đường bụi mù nồng nặc. Hắc Miêu đưa chân che mắt nhìn về phía xa: “Nha đầu kia, nhảy cũng thật nhanh.” vừa nói vừa thả chân xuống lại liếc về phía Bạch Quạ: “Không có chuyện của chúng ta nữa rồi.”

Bạch Quạ mổ vào đầu Hắc Miêu mấy cái nói: “Không có gì nóng nhiệt để xem, chúng ta đi uống rượu.”

Hắc Miêu đưa chân hất Bạch Quạ đang đậu trên đầu mình xuống: “Đừng đứng trên đầu lão tử!”

Lúc được Tu Qua mang theo bay cao lên bầu trời, Liễu Triều Hoa mới nhìn rõ được nơi này gồm có sáu ngọn núi cảnh sắc khác nhau vây thành một vòng, ở chính giữa là một ngọn núi cao gấp đôi sáu ngọn xung quanh, chỗ nàng vừa mới ở chính là ngọn núi cao nhất kia.

Ngọn núi kia thoạt nhìn nguy nga hiem trở vô cùng, được bao phủ bởi một màu xanh um của rừng cây, ai ngờ yêu vương lại ở nơi này.

“Chúng ta sẽ trực tiếp bay ra ngoài sao?” Liễu Triều Hoa quan sát mặt đất bên dưới, phát hiện ngoài sương mù dày đặc như mây thì hoàn toàn không nhìn thấy thứ gì nữa.

“Không ra ngoài được, nơi này là bảy ngọn núi của Bắc hoang gọi là Thất Phong, bị yêu vương đưa đến một không gian khác. Phải xuống bên dưới khiến tam đầu xà mở ra sinh môn(2), nếu không ai cũng không ra được, mà bên ngoài cũng không vào được.” Tu Qua vừa đáp vừa thu cánh lại giảm độ cao xuống.

(2) Sinh môn: một trong Bát môn của Kỳ môn độn giáp, một môn học dựa trên âm dương, ngũ hành, bát quái của Trung Quốc, thường dùng để đặt ra những nguyên tắc và dự đoán diễn biến của sự vật. Kỳ môn độn giáp còn thường được dùng để bày binh bố trận trong binh pháp cổ đại của Trung Quốc (đây cũng là cách yêu vương bày bố địa bàn của mình trong truyện này), trong đó dựa vào sự tương tác lẫn nhau của Bát môn gồm Hư môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn và Khai môn.

Tam đầu xà canh giữ bên cây thông thiên đang ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện Liễu Triều Hoa và Tu Qua, đại đầu của nó nói với nhị đầu(3): “Bọn họ hình như muốn đi ra ngoài.”

(3) Yêu quái tam đầu xà có ba đầu, mỗi cái đầu có thể tư duy độc lập do đó tác giả sử dụng “đại đầu”, “nhị đầu” và “tam đầu” để gọi ba cái đầu này.

Nhị đầu gật gù: “Có nên hỏi lão tam một chút hay không?”

Đại đầu trầm mặc, sau đó nói: “Lão tam trước khi ngủ đã nói cái gì ấy nhỉ?”

“Lão tử đã canh ngàn năm rồi, không được quấy rầy lão tử ngủ.” nhị đầu trả lời câu hỏi của đại đầu xong liền im lặng.

“Điện hạ hình như có nói cho dù nhân loại kia làm cái gì cũng mặc kệ.” đại đầu lại nói.

Nhị đầu nháy mắt: “Vậy chẳng phải là phải mở cửa hay sao?”

Đại đầu suy tư một lúc lâu sau đó gật đầu: “Chắc là phải mở cửa rồi.”

Tu Qua đáp xuống đất liền thu cánh lại, dạo bước đi tới phía dưới cây thông thiên. Cây thông thiên đứng như tên gọi, thân cây cao vút xuyên qua tầng mây làm cho người ta không nhìn thấy ngọn, ngay cả bộ rễ khổng lồ của nó cũng tựa như một ngọn núi nhỏ.

Liễu Triều Hoa trầm trồ mấy tiếng đồng thời hỏi Tu Qua: “Sinh môn ở chỗ này sao?”

Tu Qua liếc về con cự mãng màu đỏ đang cuộn mình bên cạnh rễ cây, cái đầu lớn nhất đang tỉnh táo, cái đầu nhỏ hơn một chút cũng đang tỉnh táo, chỉ có cái đầu nhỏ nhất và thông minh nhất của nó đang rúc vào trong thân thể mà ngủ. Trong lòng Tu Qua thầm thở dài một tiếng, xem ra sẽ phiền toái đây, nhất định bọn họ sẽ ra ngoài một cách thuận lợi rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tu Qua.

Đại đầu và nhị đầu hỏi bọn họ có phải muốn ra ngoài không, đợi Liễu Triều Hoa gật đầu xong, chúng liền sáng khoái mở cửa.

Đám rễ khổng lồ bắt đầu chậm rãi chuyển động, ở chính giữa liền xuất hiện một không gian rộng khoảng hai thước, một đường hầm tối đen hiện lên trước mắt Tu Qua và Liễu Triều Hoa.

Đại đầu và nhị đầu đồng thanh nói: “Trở lại sớm một chút, đừng đánh thức lão tam, chỉ cần gọi chúng ta là được.”

Tu Qua: “...”

58. Chương 58: Sa La Đuối Theo Triều Hoa

Đại đầu và nhị đầu cùng nhau nói: “Trở lại sớm một chút, đừng đánh thức Lão Tam, chỉ cần gọi chúng ta là được.”

Tu Qua: “...”

Liễu Triều Hoa khẽ cười, nàng cảm thấy yêu quái ở đây thật sự rất thật thà, rất đáng yêu, tuy rằng cũng có gian trá nhưng phần lớn bọn chúng đều khiến cho người ta có cảm giác yêu mến.

Tu Qua bắt đầu dĩ vãng vãng sáu cái tai trên đầu, đang rộng đôi cánh đen bóng, vỗ vỗ hai cái sau đó nhẹ giọng nói: “Triều Hoa, ngồi cho vững.”

Liễu Triều Hoa ừ một tiếng, Tu Qua liền vững vàng bay lên, mang theo nàng tiến vào trong đường hầm tối đen sâu thẳm thẳm không thấy điểm cuối kia.

Hai người bay trong đường hầm một hồi lâu, đang lúc Liễu Triều Hoa thầm nghĩ chắc phải mất rất lâu nữa mới ra khỏi đây thì thấy Tu Qua chợt bay vù về phía trước. Bỗng nhiên ánh sáng chói mắt từ trên bầu trời chiếu thẳng xuống khiến cho Liễu Triều Hoa vốn ở trong đường hầm tối đen cảm thấy không thích ứng kịp mà nhắm chặt hai mắt lại.

Vừa thoát khỏi không gian ngột ngạt của đường hầm Tu Qua lập tức bay lên rất cao, Liễu Triều Hoa cảm thấy tiếng gió vù vù rít gào bên tai mới khẽ hé mở hai mắt, chỉ thấy dưới chân mình là tầng mây cuộn cuộn và đôi cánh màu đen đang dang rộng của Tu Qua.

Tu Qua bay ra ngoài tầng mây, Liễu Triều Hoa vừa nhìn xuống mặt đất bên dưới liền thấy khung cảnh bảy ngọn núi quen thuộc đứng sừng sững, trong lòng liền cả kinh mà chỉ xuống dưới hỏi Tu Qua: “Nơi đó không phải là Thất Phong sao?”.

Tu Qua nghiêng đầu một chút, liền bay ra xa thật nhanh: “Đó chỉ là giả thôi, yêu vương điện hạ đưa Thất Phong đến không gian khác, đương nhiên phải tạo ra một cái giả thay thế ở đây.”.

Liễu Triều Hoa ngạc nhiên khẽ mở to hai mắt, trong lòng nàng không khỏi có chút rung động: “Hắn cũng thật có bản lĩnh.”.

Tu Qua liền lên tiếng: “Đương nhiên rồi, người cho là vị trí yêu vương có thể tùy tiện ngồi lên sao? Người cũng đừng xem thường Thất Phong giả kia, yêu vương đã bố trí tứ sinh bát tượng(1) ở đây. Trong một ngàn năm hắn bị phong ấn, bộ hạ của Kim hải Giao Long bị tổn thất ở bên trong cũng không ít. Một khi đã bước chân vào Thất Phong thì không còn đường quay lại.”

(1) Tứ sinh bát tượng: “tứ sinh” để chỉ bốn linh vật hoặc bốn vị thần đại diện cho tứ phương bao gồm: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. “Bát tượng” nghĩa là tám voi.

”Đi vào trong đó thì sao?”, Liễu Triều Hoa liếc mắt nhìn lại bảy ngọn núi vẫn đứng sừng sững kia, thật sự là giống hệt như Thất Phong thật mà nàng đã thấy lúc trước.

“Hoặc là chết, hoặc là trở thành một trong bát tượng giả chứ sao.” Tu Qua nói một cách thờ ơ nhưng Liễu Triều Hoa lại nghe ra được hàm ý đầy đặc trong lời nói này.

“Chúng ta trực tiếp quay về Thiên Nguyên Tông đi.”, Liễu Triều Hoa ôm chặt chiếc hộp trong ngực, không hỏi mà lấy đi như thế này, nàng cũng xem như là kẻ trộm rồi.

Dù sao có thể cứu sống Phó Nguyên là tốt rồi, dùng xong rồi nàng sẽ nghĩ cách trả lại sau.

Tu Qua nghe thấy thế thì đôi cánh liền run lên, nó chợt hạ thấp cánh xuống, đôi mắt đen láy đảo nhanh một vòng: “Không được, không được. Người nghĩ mà xem, ngay khi chúng ta đi ra ngoài yêu vương chắc chắn sẽ biết được, cho nên nhất định sẽ đuổi theo hướng Thiên Nguyên Tông, bây giờ mà đi về hướng đó không phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Liễu Triều Hoa mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng sự thật bày ra trước mắt, vừa tưởng tượng đến cảnh Sa La nghiêm mặt dùng ánh mắt u ám nhìn mình, thân thể nàng không tự chủ mà khẽ run rẩy.

Thật là đáng sợ.

Liễu Triều Hoa liền chỉ tay về một hướng nói: “Vây đi hướng này đi, chúng ta đi đường vòng để về Thiên Nguyên Tông.” Tu Qua nhếch miệng cười một tiếng, khoan khoái đáp một tiếng “Được” sau đó liền quay đầu bay về hướng đó.

Phía Tây một thành trấn nhỏ có tên Vọng Sơn Lĩnh có một cái khách điểm, Liễu Triều Hoa dịch dung cho Tu Qua một chút, biến nó thành một con lừa lông xám bình thường. Nàng cưỡi lừa tiến vào bên trong, thuê một gian phòng trên lầu hai. Dưới ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh, Tu Qua lúc này không khác gì một con lừa lông xám, dạo bước lộc cộc tiến lên lầu. Nó nhìn thoáng qua gian phòng có biển hiệu chữ “Thiên” rồi không thèm để ý đến ánh mắt quỷ dị của tiểu nhị mà vươn chân trước lên đá văng cánh cửa, sau đó thông dong cất bước đi vào. Hơn nữa nó còn khéo léo vung chân sau một cái đóng cửa phòng lại, nhót tên tiểu nhị lúc này đang chờ đợi ở bên ngoài.

Liễu Triều Hoa hành tẩu suốt hai ngày đường, tuy rằng không mệt gì nhiều nhưng cứ hề nhìn thấy giường thì vẫn theo thói quen mà muốn leo lên nghỉ ngơi một chút. Không ngờ một lần nghỉ ngơi này của nàng, khi tỉnh lại liền gặp phải người mà nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Từ chân trời phía xa xa bỗng xuất hiện một đạo kim quang đang phóng về hướng mà Liễu Triều Hoa vừa rời đi sau đó chợt dừng lại. Sa La mặt âm trầm đứng trên một đụn mây, vừa rồi hắn nhận được chỉ dẫn nên mới theo đến đây, nhưng hiện tại đến rồi lại không thấy bóng dáng Liễu Triều Hoa đâu.

Sa La thầm nghĩ hẳn là phải ở đây chờ chỉ dẫn tiếp theo xuất hiện. Đột nhiên không khí xung quanh khẽ vận vẹo, một con Thuận Phong Lục Nhĩ Thú đang dang rộng hai cánh liền yên lặng hiện ra trước mặt hắn, Lục Nhĩ Thú đưa chân chỉ chỉ một thành trấn nhỏ bên dưới sau đó liền như ánh sáng lóe lên mà biến mất.

Sa La không một chút do dự, bay nhanh về phía trấn nhỏ mà Lục Nhĩ Thú vừa chỉ. Lúc đứng tại đầu con phố của trấn nhỏ, hắn đang nhứ mảy không biết phải đi hướng nào thì trên tường phía bên phải xuất hiện một hình ảnh mờ ảo giống như được người ta chiếu lên. Con Lục Nhĩ Thú màu đen với thân hình cường tráng tuần dật đang bay lượn lại tái hiện trước mặt hắn, nó dùng chân chỉ về phía trước rồi sau đó lại từ từ biến mất.

Sa La trầm mặt, bước chân ổn định không nhanh không chậm rẽ vào một con đường tại giao lộ phía trước, một khách điểm nhỏ liền hiện ra trước mặt hắn.

Sa La thầm nghĩ rằng, cuối cùng cũng tìm được người.

Tu Qua lúc này đang nhắm mắt vĩnh tai nghe ngóng âm thanh trong gió, cảm thấy Sa La đã đến gần, nó liền giả bộ kinh hoảng nhảy dựng lên, kinh hô một tiếng: “Yêu vương tới rồi!”. Sau đó thừa dịp Liễu Triều Hoa kinh ngạc mở mắt, trong nháy mắt nó hóa thành một bóng đen phóng tới trên cánh tay nàng, biến thành một bức phù điêu nằm bất động trong tay áo.

Liễu Triều Hoa chưa kịp nghĩ gì thì đã có thể nghe được khách điểm thoáng cái yên tĩnh lại, chỉ có tiếng bước chân trầm ổn, vững vàng đang nện lên cái cầu thang làm bằng gỗ cũ kĩ đã lâu không được tu sửa phát ra thanh âm kéo kẹt.

Tiếng bước chân kia giống như đang nện vào trái tim nàng, làm cho lòng nàng cũng theo nhịp bước đó mà trở nên nặng nề từng chút một.

Tiếng bước chân tiến gần đến cửa phòng của Liễu Triều Hoa thì dừng lại trong giây lát, người bên ngoài đẩy mạnh cửa phòng. Ngọn gió rì rào tràn vào gian phòng trống rỗng không một bóng người, cửa sổ bị gió thổi mở ra và va đập không ngừng phát ra những tiếng lạch cạch.

Sa La đứng ở cửa, bàn tay hắn đang vịn trên khung cửa, thoáng cái khung cửa liền bị bóp nát.

Liễu Triều Hoa lúc này đang ngồi trên xe lăn, thật cẩn thận ẩn nấp ở ngọn núi phía sau khách điểm. Sắc trời trên đỉnh đầu nàng u ám, lơ mơ có tiếng sấm vọng lại, ban đầu là những hạt mưa bụi thưa thớt rơi xuống sau đó cơn mưa dần trở nên nặng hạt và dày đặc.

Liễu Triều Hoa ngồi trên xe lăn thoáng nhìn lên bầu trời, nàng cảm thấy gần nửa canh giờ đã trôi qua mà không thấy có động tĩnh gì, dựa vào tốc độ của Sa La, nếu không tìm được nàng vậy bây giờ hẳn đã rời đi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa mới dùng tay chuyển động xe lăn, một cành cây nhỏ phía trước bánh xe đã bị cán gãy phát ra tiếng kêu răng rắc, thần kinh đang rất nhạy cảm của Liễu Triều Hoa liền bị âm thanh này làm cho kinh hãi mà căng lên. Nàng chậm rãi quay đầu nhìn lại, thì thấy một bóng người cao lớn đang từ từ đi ra từ chỗ sâu trong rừng rậm.

“Vừa rồi ngươi thở phào một không khỏi có hơi sớm.”, tiếng nói lạnh như băng của Sa La hơi lộ ra lửa giận, mái tóc dài màu đỏ sẫm mỹ lệ của hắn hơi hơi đong đưa: “Chạy trốn chính là cách mà ngươi lấy lòng ta sao?”.

Liễu Triều Hoa cười khỏ một tiếng, điều khiển xe lăn xoay người lại nhìn Sa La, khóe môi nàng nhếch lên một nụ cười yếu ớt như muốn từ bỏ hết thảy.

Nàng lẳng lẳng nhìn Sa La sắc mặt âm trầm đang từng bước tiêu sái tiến đến trước mặt mình, sau đó mới chậm rãi rút ra hai thanh đoản kiếm trắng loáng từ trong tay áo, giọng nói nàng bình thản không hề có một chút dao động: “Đến đây đi, ngươi đã bắt được ta, hôm nay không phải ngươi chết thì là ta chết.”.

Sa La đứng ở nơi đó, sắc mặt hắn vốn đang bình tĩnh, đến khi nhìn thấy Liễu Triều Hoa rút kiếm làm ra tư thế muốn liều mạng thì chân hắn mảy mảy gao nhứ chặt làm nổi rõ một hình chữ Xuyên, thể hiện mức độ không vui của hắn lúc này.

“Ta không muốn đánh với ngươi.”

“Người không muốn đánh với ta, vậy thì đuổi theo ta làm gì?”, khóe miệng Liễu Triều Hoa cười yếu ớt tựa như có ý mỉa mai. Khuôn mặt Sa La liền tối sầm, hần trả lời ngắn gọn: “Bắt người trở lại.”

“Bắt ta trở lại làm gì? Người xem ta là cái gì?” lời nói của nàng vốn là có ý nghi vấn hoặc là chất vấn nhưng âm cuối lại rất nhỏ khiến Sa La phải chú ý nghe kỹ mới có thể nghe rõ.

Liễu Triều Hoa nhìn hần, đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm của nàng vào giờ khắc này lại hơi dậy sóng. Thân thể Sa La lập tức cứng đờ, hần đứng sững tại chỗ, ánh mắt giằng co với nàng một hồi lâu mới khó khăn thốt ra hai chữ: “Bạn đời”.

Bạn đời? Liễu Triều Hoa cúi đầu cười ha hả thành tiếng như vừa nghe được một câu chuyện cười, từng hạt mưa lớn rơi vào người nàng càng làm nổi bật vẻ nhỏ nhắn yêu kiều của Liễu Triều Hoa.

Sa La nhú mày, hần thật sự không thích việc kết luận mà hần phải tốn rất nhiều thời gian suy nghĩ mới ngộ ra được cứ như vậy bị người ta cười nhạo, đang muốn nói tiếp thì Liễu Triều Hoa ở trước mặt đột nhiên ngẩng đầu. Đôi mắt nàng sâu thẳm thẳm trong chốc lát liền tràn ra ánh sáng long lanh, sóng mắt lưu chuyển vô cùng động lòng người.

Liễu Triều Hoa mở to mắt nhìn hần, khóe miệng khẽ cười, hai tay chậm rãi di chuyển xe lăn đến trước mặt Sa La. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, mái tóc đen dài bóng mượt hơi tung bay, nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sa La.”. Âm cuối nhẹ luyến một chút, tựa như cái đuôi của con mèo lướt qua, sau khi trêu chọc người khác liền ranh mãnh rời đi.

Một tiếng gọi kia quả thật vô cùng ôn nhu làm cho nhịp tim vốn đang trầm ổn của Sa La thoáng cái lạc một nhịp.

Đầu ngón tay trắng nõn của Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực của Sa La rồi tiếp tục di động về phía nút thắt trên áo của hần. Đầu ngón tay nàng móc vào nút thắt màu đen sau đó nhẹ nhàng kéo xuống phía dưới.

Rõ ràng lực ngón tay của nàng nhẹ như không, nhưng Sa La vẫn tình nguyện thuận theo động tác của Liễu Triều Hoa mà cúi xuống, nhích tới gần nàng.

Cánh tay mềm mại trắng nõn của nàng vòng qua cổ Sa La, nhẹ nhàng kéo hần sát về phía mình. Gò má Liễu Triều Hoa đỏ bừng, đôi mắt nàng long lanh lóe sáng, hai người dựa vào rất gần, hơi thở quấn quýt cùng một chỗ. Sa La chỉ nghe thấy Liễu Triều Hoa lại gọi một tiếng bên tai: “Sa La.”.

Nhịp tim của hần lại lạc nhịp sau đó thành thịch dồn dập như tiếng trống, con người của Sa La khẽ co rút, dường như có một loại cảm xúc xa lạ, sung sướng tập kích hần, khiến cho hần muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Liễu Triều Hoa dùng hai tay ôm lấy cổ của hần, chóp mũi nàng cọ vào cửa chóp mũi hần: “Người biết bạn đời là cái gì không?”

Không đợi Sa La trả lời, ngón út của Liễu Triều Hoa liền quấn lấy một lọn tóc đỏ của hần, từ từ quấn quanh mấy vòng, nàng nhẹ nhàng nói tiếp: “Bạn đời chính là người sẽ làm bạn với mình cả đời. Giữa bạn đời với nhau phải yêu thương nhau, nhường nhịn lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau. Là người mà cho dù tương lai gặp phải chuyện gì cũng sẽ nắm tay nhau cùng vượt qua, đó gọi là bạn đời.”

Liễu Triều Hoa khẽ ngừng lại một chút, ánh mắt nàng nhìn Sa La mơ hồ lộ ra một chút tự giễu: “Nhưng mà người làm ta cảm thấy, người chỉ coi ta như nệm giường mà thôi.”

“Ta...”

Liễu Triều Hoa hơi hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng đặt lên khóe môi Sa La một nụ hôn.

59. Chương 59: Lần Đầu Tiên Hôn Môi

Liễu Triều Hoa dùng hai tay ôm lấy cổ của hần, chóp mũi nàng cọ vào cửa chóp mũi hần: “Người biết bạn đời là cái gì không?”

Không đợi Sa La trả lời, ngón út của Liễu Triều Hoa liền quẩn lấy một lọn tóc đỏ của hắn, từ từ quẩn quanh mấy vòng, nàng nhẹ nhàng nói tiếp: “Bạn đời chính là người sẽ làm bạn với mình cả đời. Giữa bạn đời với nhau phải yêu thương nhau, nhường nhịn lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau. Là người mà cho dù tương lai gặp phải chuyện gì cũng sẽ nắm tay nhau cùng vượt qua, đó gọi là bạn đời.”

Liễu Triều Hoa khẽ ngừng lại một chút, ánh mắt nàng nhìn Sa La mơ hồ lộ ra một chút tự giễu: “Nhưng mà người làm ta cảm thấy, người chỉ coi ta như nệm giường mà thôi.”

“Ta...”

Liễu Triều Hoa hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại nhẹ nhàng đặt lên khóe môi Sa La một nụ hôn, con ngươi của hắn trong nháy mắt liền co rút lại và trở nên đại ra.

Liễu Triều Hoa buông lỏng đôi tay đang ôm lấy cổ Sa La, lùi lại một chút rồi nhìn hắn, khóe mắt nàng cong cong như đang cười nhưng lại ẩn chứa cảm xúc mà người ta không thể nhìn thấu: “Biết đây là cái gì không?”.

Nhìn vẻ mặt đang đại ra và ánh mắt mê mang của Sa La, Liễu Triều Hoa nói tiếp: “Là hôn môi, là việc mà chỉ có tình nhân hoặc bạn đời mới có thể làm với nhau.”, trong lời nói của nàng mang theo một chút tự giễu.

Thích phải một yêu vương, mà lại là một yêu vương không hiểu thế nào là tình, không hiểu thế nào là yêu, thật sự là một chuyện bi ai...

Trong đôi mắt sâu thẳm đen như mực của Sa La như được đốt lên hai ngọn lửa, hắn vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe môi vừa bị Liễu Triều Hoa hôn lên, trong tiếng nói trầm thấp có chút khàn khàn: “Hương vị không tồi, làm lại một lần nữa đi.”

Hả? Liễu Triều Hoa lập tức đỡ đỡ, hai mắt mở lớn nhìn Sa La, trong lúc nàng còn chưa kịp hoàn hồn thì hai tay đã bị Sa La dùng một tay túm lấy và gập ra sau lưng, tay còn lại của hắn giữ chặt gáy nàng, một nụ hôn vừa bá đạo vừa hung hăng liền áp tới.

[Sự thật chứng minh, tất cả nam nhân về phương diện này đều có thiên tính bẩm sinh, cho dù hắn có là một kẻ vô cùng ngoan ngoãn đi nữa...]

Lưỡi hắn thô bạo càn quét trong miệng nàng khiến cho Liễu Triều Hoa không tránh né được, lưỡi của nàng vì bị hắn mút lấy một cách thỏa thích mà gần như tê dại, nàng giãy dụa phát ra những tiếng ô ô nức nở.

Tiếng nức nở yếu ớt của nàng lại kích thích Sa La khiến hắn càng thêm hưng phấn, hắn nghĩ đó là do Liễu Triều Hoa sung sướng mà rên rỉ nên càng ra sức hôn nàng. Cảm giác hưng phấn khiến cho từng lỗ chân lông của hắn cũng phải run rẩy, thậm chí Sa La còn có thể ngửi thấy trên người Liễu Triều Hoa phát ra một mùi hương đặc biệt hấp dẫn hắn, lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn hắn.

Hắn buông lỏng hai cánh tay của Liễu Triều Hoa ra, ôm lấy thắt lưng của nàng, làm cho thân thể mềm mại của nàng dán sát vào người mình, tựa như muốn dùng sức khiến cho hai người hòa vào làm một.

“Triều Hoa...Triều...Hoa”, đôi mắt hắn giờ đây như được phủ một tầng sương mù lại tràn ngập vẻ say mê. Thứ khoái cảm mà việc một bộ phận trên thân thể hai người thân mật tạo ra này khiến cho Sa La cảm thấy sung sướng lạ thường, mà sau khi sung sướng lại càng cảm thấy ham mê.

Liễu Triều Hoa sớm đã bị nụ hôn mãnh liệt của hắn làm cho thở không ra hơi, hai mắt nàng trợn trắng, thân thể mềm nhũn ngã vào trong ngực của hắn. Sa La đang liếm liếm dư vị của nụ hôn trên đôi môi sưng đỏ của nàng, đôi mắt đen lóe sáng, cảm giác của hắn lúc này giống như vừa phát hiện một đại lục mới, tràn đầy nhiệt tình và quyết tâm khai phá nó.

Liễu Triều Hoa dùng tay đẩy khuôn mặt Sa La đang dán vào mặt mình, nàng nghiêng đầu sang một bên thở hổn hển từng hơi. Hắn dựa vào hõm vai của nàng, tiếng nói hơi phập phồng nghe có vẻ rất vui sướng, Sa La nhẹ nhàng vỗ lưng Liễu Triều Hoa, chậm rãi nói: “Triều Hoa, theo ta trở về được không?”. Mặc dù đây là câu hỏi, nhưng thực chất chính là một câu mệnh lệnh hơi có vẻ dụ dỗ mà thôi.

“Không muốn.”, Liễu Triều Hoa dứt khoát cự tuyệt: “Người vừa bá đạo lại không dịu dàng, cũng không biết quan tâm săn sóc, thật sự không phải là người lý tưởng để ta chọn làm phu quân. Cho dù lúc này ta có hơi thích người, nhưng ta cũng sẽ không buông tha cơ hội chọn được một phu quân tốt.”.

Không thể vì một gốc cây xiêu vẹo mà bỏ qua cả rừng cây, trong lòng Liễu Triều Hoa thâm quả quyết như vậy.

Đôi mắt đen như mực của Sa La lóe lên một tia sắc bén, hần nhanh nhẹn đưa tay chém xuống, một chưởng đánh vào gáy của Liễu Triều Hoa. Sa La thản nhiên nhìn Liễu Triều Hoa trợn tròn hai mắt, tràn đầy kinh ngạc từ từ nhắm hai mắt lại, sau đó thuận theo mà ngã vào trong ngực hần.

Hần ôm lấy thắt lưng nàng hừ lạnh một tiếng: “Đây cũng không phải là chuyện nàng có thể làm chủ.”, dứt lời Sa La đặt Liễu Triều Hoa lên đầu vai, liếc thấy cái xe lăn của nàng, hần khẽ nhíu mày nhưng vẫn thu lại nó. Hần tiện tay gọi một đám mây đến, nhắc chân bước lên sau đó hóa thành một đạo kim quang biến mất ở cuối chân trời.

Trong một khắc lâm vào hôn mê đó, trong đầu Liễu Triều Hoa hiện lên một ý niệm rất rõ ràng.

Nhất định lần sau sẽ bắt hần phải nếm thử cảm giác này.

Thoáng cái đánh nàng bất tỉnh hai lần...

Cho dù nàng lòng dạ rộng lượng, nhưng mà cũng chẳng có ai nói người rộng lượng sẽ không ghi hận...

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc lơ mơ khôi phục được một chút ý thức, Liễu Triều Hoa cảm giác mình đang nhanh chóng xuyên qua một không gian sâu hun hút.

Sâu hun hút...?

Nàng nghĩ đây hẳn là đường hầm tiếp giáp của Thất Phong thật và Thất Phong giả.

Cảm giác bay nhanh chợt dừng lại, ánh sáng chói mắt kích thích Liễu Triều Hoa khôi phục một chút thanh tỉnh, nàng loáng thoáng nghe thấy tam đầu xà đang vấn an Sa La, hần đáp lại điều gì đó rồi lại bước tiếp tựa như muốn hồi cung.

Không thể trở về như vậy, Chiêu Hồn Đăng, còn có Phó Nguyên sư huynh chưa cứu được, nàng không nên cứ như vậy trở về. Mong muốn mãnh liệt này khiến nàng dùng tay chống vào bên hông Sa La khẽ ngẩng đầu lên, lập tức Liễu Triều Hoa kinh ngạc đối mặt với một đôi mắt to màu hổ phách đang trợn trừng.

Đầu rắn khổng lồ tiến sát lại, hơi thở lạnh như băng phả vào mặt nàng, tam đầu khê nhếch miệng, khoe mắt nó hơi cong tràn ra một ý cười có vẻ thân thiết, nó nói: “Tiểu cô nương...”, trong lời nói hàm chứa ý vị thâm trường.

Hả? Liễu Triều Hoa nhìn nó mà hơi dờ dẩn. Tam đầu càng tỏ ra thân thiết, đôi mắt càng cong lên: “Đại ca và nhị ca của ta vừa ngốc lại vừa không hiểu chuyện, cho nên lần sau người đi ra ngoài nhất định phải đánh thức ta nha.”

Liễu Triều Hoa liếc hai cái đầu to còn lại đang ỉu xiu xiu cúi xuống, tựa như bọn chúng đã làm sai chuyện đại sự gì vậy. Lúc quay đầu lại, nàng thấy tam đầu hướng về phía mình nhếch miệng một cái, hai cái răng nanh sắc nhọn trắng loáng lóe lên hàn ý kinh người.

“Người, lúc ra ngoài nhất định sẽ báo cho ta biết, đúng không?”

Liễu Triều Hoa trầm mặc, nàng bây giờ rõ ràng là đang bị uy hiếp mà...

Sa La quay người lại, mặt không chút cảm xúc nói: “Sau này mặc kệ nàng nói gì, lúc ra ngoài phải có ta đi cùng. Nếu không, không được để cho nàng ra ngoài.”

Tam đầu xà cung kính cúi đầu đáp một tiếng “Vâng”.

Sa La vác Liễu Triều Hoa trên vai, bước vững vàng thông dong tiêu sái hồi cung.

Lục phủ ngũ tạng của Liễu Triều Hoa lại một lần nữa nhộn nhạo, nàng khó chịu thốt ra lời châm chọc: “Yêu vương điện hạ, ngài làm bạn tình thật sự rất kém.”

Không ngờ một câu nói tùy tiện này lại có uy lực không thể nào tưởng tượng nổi.

Bước chân của Sa La có hơi khựng lại một chút, sau đó hần đen mặt tiếp tục tiến về phía trước, để lại tam đầu xà ở phía sau thoáng chốc như bị sét đánh mà hóa đá đứng sững trong gió.

Đại đầu: “Điện hạ, chẳng lẽ là chuyện đó không được?”.

Nhị đầu: “Khó trách...từ trước đến nay, mỹ nhân nào cũng không lọt được vào mắt của người, cũng chưa từng thấy người động dục bao giờ.”

“Hai người câm miệng hết cho ta.”, tam đầu lúc này mặt âm trầm lâm vào suy tư, đây quả thật là một chuyện trọng đại mà đến bây giờ bọn họ mới phát hiện, đường đường là một thuộc hạ ưu tú mà thể này thật quá thất trách.

Mà điện hạ mặc dù không có năng lực trong chuyện đó còn dừng cảm theo đuổi phối ngẫu(1), trong lòng tam đầu vô cùng bái phục.

(1) Phối ngẫu: đối tượng để giao phối

Điện hạ, ngài thật sự dừng cảm a!

60. Chương 60: Một Bạn Đời Tốt

Sắc mặt Sa La u ám suốt dọc đường trở về tẩm cung, về đến nơi hắn ném Liễu Triều Hoa lên giường, đôi mắt đen như hắc ngọc thạch của hắn lóe lên vẻ nguy hiểm.

Sa La thâm trầm lấy thân mình áp lên người nàng: “Hình mẫu bạn đời lý tưởng của nàng là như thế nào?”.

Liễu Triều Hoa cảm thấy sau gáy đau nhói do bị ném lên giường, nàng nghiêng đầu qua một bên nói: “Dù sao cũng không phải là người như ngươi”.

Răng rắc một tiếng vang lên, mép giường bằng gỗ chỗ Sa La đặt tay liền vỡ vụn thành từng mảnh. Liễu Triều Hoa cả kinh, liếc nhìn mép giường vỡ vụn nàng vội nói lảng sang chuyện khác: “Sa La, giường ở nhà của người thật sự không ra làm sao, nên thay cái khác thôi”.

Đôi mắt Sa La liền trở nên thâm trầm, hắn u ám nhìn nàng rồi ngồi dậy, cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng để Liễu Triều Hoa ở lại một mình. Cửa phòng bị đóng lại ngăn cản ánh sáng bên ngoài khiến trong phòng nhất thời lâm vào bóng tối, đôi mắt Liễu Triều Hoa chợt trở nên sâu thẳm, nàng nhìn về phía cửa cúi đầu lẩm bẩm: “Cũng bởi vì như vậy nên mới không thể nói được.”

Sa La sắc mặt tối tăm đi đến thư phòng, hắn ảm đạm ngồi trên ghế, cau mày nhìn ngọn đèn trên bàn, không khỏi lâm vào trầm tư.

Lúc này Hắc Miêu ở bên ngoài cung kính nói: “Tôn thượng, đã đến giờ dùng cơm rồi ạ.”.

Sa La nhíu mày nhìn Hắc Miêu mang các thứ vào, hắn hỏi nó: “Những thứ này là gì?”.

Hắc Miêu đưa tay chỉ vào món kiến rán được tẩm mỡ bày trên khay, giải thích một cách mập mờ: “Đây là loại kiến lửa mà Gấu Lưỡi Dài thích ăn nhất, sau khi chiên với dầu mỡ thì ngoài giòn trong mềm, mùi vị quả thật không tầm thường. Món này thần cố ý chuẩn bị cho tôn thượng thưởng thức.”. Bởi vì loài vật nhỏ này ở phương diện đó công năng vô cùng mạnh, cho dù bọn chúng tuổi thọ ngắn ngủi hơn nửa thân thể còn rất yếu ớt, chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể bóp chết, nhưng dựa vào khả năng sinh sản mạnh nên sinh sôi nảy nở rất nhanh và rất nhiều, do đó chúng vẫn có thể tồn tại.

Sa La gấp lên một ít nệm thử sau đó cũng không nói gì, ngược lại cầm bầu rượu lên tự rót ỉnh một chén. Nhưng còn chưa kịp uống thì mùi tanh nhàn nhạt tỏa ra từ thứ rượu kia làm cho hắn không khỏi nhíu mày hỏi: “Đây lại là thứ gì?”.

Hắc Miêu trầm mặc cúi đầu trả lời: “Đây là loại rượu được ủ bằng tôm hùm tím. Tôn thượng, thứ này tương đối hiếm có đó.”. Tôm hùm tím vốn khó tìm, đằng này lại dùng tinh dịch của tôm hùm tím để ủ rượu thì đương nhiên càng hiếm có rồi. Chẳng qua là Hắc Miêu cũng không dám nói rõ, ai mà dám nói thẳng với yêu vương là bởi vì chức năng đó của ngài không tốt, cho nên đặc biệt tìm mấy thứ này về cho ngài bổ thân.

Đây không phải là muốn bị đánh mà đơn giản chính là muốn chết.

Bởi vì lo lắng cho tính mạng của mình nên Hắc Miêu giải thích rất hàm hồ, rất khó hiểu.

Sa La nhú mảy dặt chén rượu xuống: “Nếu đã là thứ hiếm có thì mang tới cho Triều Hoa đi.”, hần cũng giống như những người lần đầu biết yêu, chỉ cần bản thân có được thứ gì tốt đều mong muốn hiến dâng toàn bộ cho người đã làm mình rung động. Chỉ là cách biểu đạt của Sa La âm thầm, kín đáo hơn mà thôi.

Nghe đến đây cả người Hắc Miêu liền cứng đờ, khó khăn lắm mới nói được một câu: “Điện hạ, loại rượu này chỉ có giống đực mới có thể uống...”.

Sa La nhìn bộ dạng vô cùng khó xử của Hắc Miêu liền hỏi: “Vì sao?”.

Hắc Miêu gần như muốn rơi lệ, nó trầm nghĩ: “Điện hạ ơi là điện hạ, vì cái gì mà hôm nay ngài lại chăm chỉ học hỏi như vậy, có thể đừng hỏi nữa có được hay không a!”.

Hắc Miêu quyết tâm liều chết, kiên quyết nhắm chặt hai mắt trả lời: “Điện hạ, rượu này có tác dụng bổ thận cho giống đực.”, âm cuối của nó đã có chút run rẩy.

“Vậy giống cái uống vào sẽ phản tác dụng sao?”, Sa La hoài nghi hỏi.

Hắc Miêu cứng ngắc gật đầu.

Sa La tỏ vẻ hào phóng đặt bầu rượu trước mặt Hắc Miêu, tùy ý nói: “Vậy thì cho người đi.”.

Hắc Miêu cứng đờ ngay tại chỗ sau đó liền đen mặt. Tuy rằng điện hạ của bọn họ đối đãi với thuộc hạ luôn luôn hào phóng, nhưng có đôi khi quá hào phóng cũng không phải là chuyện tốt gì.

Chẳng hạn như, Hắc Miêu nó từ trước đến nay vẫn sống độc thân, nhưng chức năng đó của nó thật sự không có vấn đề, không có vấn đề mà!

Đang lúc Hắc Miêu vô cùng rối rắm thì Sa La lại tỏ ra suy tư ném cho nó một vấn đề: “Người cảm thấy, một bạn đời tốt thì phải như thế nào?”.

Hắc Miêu liền sửng sốt, cho dù trong lòng vô cùng dậy sóng nhưng bề ngoài nó vẫn tỏ ra bình tĩnh mà cúi đầu cung kính trả lời: “Đầu tiên là phải có địa bàn của riêng mình, lấy đó để chứng minh năng lực cạnh tranh mạnh mẽ của bản thân đồng thời như vậy cũng có thể đảm bảo một cuộc sống an toàn cho giống cái sau khi giao phối cũng như quyền lợi giao phối tuyệt đối của bản thân với giống cái.”

“Tiếp theo.”, Hắc Miêu giơ lên thêm một cái móng vuốt như đang liệt kê: “Khi giống cái gặp nguy hiểm về tính mạng thì phải dũng cảm đứng ra, bảo vệ giống cái an toàn, lấy đó để chứng minh sức mạnh dũng mãnh của bản thân đồng thời đoạt được quyền lợi giao phối khi đến kỳ động dục.”

“Còn nữa, phải biết đi săn, bảo đảm nhu cầu thức ăn cho giống cái, khiến cho đối phương không phải lo lắng vấn đề cái ăn sau kỳ sinh sản.” vừa dứt lời Hắc Miêu liền cúi đầu tổng kết: “Những điều trên chính là ba nguyên tắc để làm một bạn đời tốt của loài mèo.”.

Sa La thoáng đắm chiêu một lúc, sau đó nhanh chóng ăn xong bữa kiến lửa thịnh soạn mà đám thuộc hạ chuẩn bị ình rồi tiêu sái bước nhanh đến phòng của Liễu Triều Hoa. Hần dẩy của phòng ra, nghiêm túc nhìn nàng, mặc kệ ánh mắt mơ màng vì buồn ngủ của Liễu Triều Hoa, hần hùng hồn nói lớn giống như là đang tuyên thệ những lời chính nghĩa gì vậy: “Thất Phong rất rộng lớn, ở nơi này nàng sẽ có một cuộc sống an toàn. Còn có...”.

Liễu Triều Hoa: ”...”, nàng trầm nghĩ: “Ồ bên ngoài ta vẫn có thể có cuộc sống an toàn, người rót cuộc đang muốn nói cái gì?”.

Trên mặt Sa La hơi thoáng đỏ lên, sau đó hần nhanh chóng nói sang điều thứ hai: “Tuy rằng trước mắt nàng rất an toàn, nhưng mà nàng có thể yên tâm, một khi nàng gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ đứng ra bảo vệ nàng. Cho nên...”, cho nên ta có quyền lợi giao phối khi đến kỳ động dục. Sa La ngượng ngùng không nói được câu cuối.

”...”, tuy rằng Liễu Triều Hoa chẳng hiểu hần đang muốn nói cái gì, nhưng khi thấy hần dùng ánh mắt chân thành một cách lạ thường nhìn nàng, dùng giọng điệu chắc như đinh đóng cột mà khẳng định là lúc nàng gặp nguy hiểm sẽ đứng ra bảo vệ nàng, hần khiến người ta có thể tin tưởng mà dựa vào, làm cho trong lòng Liễu Triều Hoa có chút cảm động.

“Hơn nữa, ta còn có thể cho nàng cơm ăn ngày ba bữa, tuyệt đối có thể cho nàng muốn ăn thứ gì liền sẽ có thứ đó, muốn ít có ít muốn nhiều có nhiều.”, Sa La dùng một loạt lời hứa hẹn để che giấu một chút khẩn trương mà hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận đang lan tràn trong nội tâm của mình. Hắn dùng ánh mắt kiên định, nghiêm túc nhìn Liễu Triều Hoa còn mơ hồ tỏ vẻ mong đợi.

Liễu Triều Hoa: ”...”

Nàng cảm thấy rối rắm không hiểu: “Người muốn nói cái gì?”.

Sắc mặt Sa La lập tức cứng đờ rồi trở nên âm trầm, hắn lạnh lùng nhìn Liễu Triều Hoa một cái, không nói thêm lời nào liền xoay người ra khỏi phòng, còn đóng cửa rầm một phát.

61. Chương 61: Điện Hạ Muốn Theo Đuổi Phối Ngẫu(1)

(1) Phối ngẫu: ý chỉ người hoặc vật kết đôi với nhau dựa trên quan hệ về mặt sinh học, ngày nay từ này thường được dùng để chỉ vợ hoặc chồng. Tuy nhiên dưới góc độ của yêu quái, từ này có ý nghĩa thiên về ý đối tượng giao phối hơn.

Liễu Triều Hoa nhìn cánh cửa bị đóng rầm một phát mà khó hiểu, nhưng nàng cũng không để ý mà xoay người nằm xuống tiếp tục ngủ.

Sa La ngồi trên ghế trong thư phòng, âm trầm nhìn Hắc Miêu vừa được gọi tới, hắn chậm rãi nói: “Nàng không đáp lại.”.

Ngụ ý chính là theo đuổi phối ngẫu thất bại rồi.

Đường đường là một yêu vương thế nhưng theo đuổi phối ngẫu lại bị thất bại.

Hắc Miêu lúc này mặt mày cứng đờ liên tục đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, miễn cưỡng nói: “A, có lẽ cách theo đuổi phối ngẫu của con người so với chúng ta không giống nhau chăng?”. vừa nói Hắc Miêu vừa có chút chột dạ cúi đầu nhìn chằm chằm ngón chân mình không dám ngẩng lên.

Không khí trong phòng lúc này có vẻ ngột ngạt, dường như là không hề lưu thông, tĩnh mịch đến mức khiến cho người ta không thở nổi.

Theo thời gian, Hắc Miêu cảm thấy lòng tơ sau lưng mình, từ đuôi lên đến đầu đều dựng đứng hết cả lên, ngay lúc nó sắp đứt hơi mới nghe thấy tiếng nói trầm thấp chậm rãi của Sa La vang lên từ phía bàn đọc sách: “Đi nói Nguyệt Mãn tìm một số sách liên quan đến phu thê loài người mang đến đây.”

Nội tâm Hắc Miêu đang vô cùng căng thẳng vừa nghe lời này liền nhẹ nhàng thả lỏng. Nó lặng lẽ thở phào một hơi, đáp: “Vâng.” sau đó ngay lập tức xoay người rời khỏi gian phòng tối tăm muốn chết này.

Không bao lâu sau, ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính của Hắc Miêu và Nguyệt Mãn: “Tôn thượng, đã mang sách tới rồi ạ.”

“Vào đi.”

Nguyệt Mãn ôm một chồng sách trong ngực, vô cùng cẩn thận đi vào. Nhìn thấy Sa La ngồi trên ghế vẻ mặt u ám, trong phòng không thắp đèn, bóng tối dày đặc bao phủ lấy hắn, hơn nữa không khí bên trong không khỏi quá tĩnh lặng ngột ngạt, cảm giác này thấm vào người rồi lan tràn khiến cho Nguyệt Mãn rung mình một cái. Nguyệt Mãn vội vàng cùng với Hắc Miêu đem chồng sách trong ngực cẩn thận chỉnh tề sắp đặt trước mặt Sa La, sau đó cúi đầu cung kính đứng ở bên cạnh bàn, thật cẩn thận không chế hô hấp của mình nhỏ đến mức không để người khác nghe thấy.

Nguyệt Mãn và Hắc Miêu đợi một hồi lâu sau, mới nhìn thấy Sa La chậm rãi đưa tay cầm lên một quyển nằm trên cùng của chồng sách, trên bìa viết là “Phóng hỏa đùa chư hầu”, nhẹ nhàng lật ra xem.

Nguyệt Mãn khẩn trương nuốt nước bọt, khiến cho giọng nói của mình bình thản hơn một chút: “Đây vốn là một câu chuyện được lưu truyền rộng rãi trong nhân gian, kể về một vị đế vương loài người vì muốn phi tử của mình nở nụ cười mà phóng hỏa trêu đùa các chư hầu xung quanh.”

Sa La chau mày, hơi lướt qua cuốn sách mấy lần, trong đầu hần vẽ ra cảnh tượng cột pháo trúc lên cái đuôi nhỏ của Đoàn Đoàn sau đó để cho đồng đảo thuộc hạ điên cuồng đuổi bắt nó vòng quanh Thất Phong, đôi mắt hồng của Đoàn Đoàn ủy khuất nhìn sang, sau đó Liễu Triều Hoa sẽ ngồi trên đỉnh Thất Phong mà cười đến run rẩy cả người.

Không hiểu sao Sa La bị chính sự tưởng tượng của mình làm cho ớn lạnh một trận, trong lòng hần nhớ tới nụ cười của Liễu Triều Hoa, đó là nụ cười nhẹ nhàng trong trẻo, như gợn sóng xao động khiến người ta say mê, lại nghĩ đến cảnh mình vừa tưởng tượng...

Sa La không chút nghĩ ngợi liền ném quyển sách kia xuống, quát: “Loài người đều là một đám thần kinh, không có não!”

Nguyệt Mãn nuốt nước bọt cùng Hắc Miêu thoáng nhìn nhau một cái, sau đó cả hai liền phụ họa: “Tôn thượng nói rất đúng.”

Sa La nhú mày rút một quyển khác trong đồng sách rồi mở ra, có điều lần này vừa nhìn hai mắt hần liền nhất thời sững sốt. Một chút vấn đề vốn dĩ mờ mịt khó hiểu, nhưng thoáng cái liền thấy sáng tỏ thông suốt, giống như người khác trực tiếp đem đáp án để ở trước mặt hần.

Nguyệt Mãn đưa mắt liếc quyển sách một cái, thấy trên bìa là dòng chữ “Một trăm ba mươi điều theo đuổi vợ” thì lập tức ngậy ngẩn cả người, Hắc Miêu cảm thấy có chút không ổn nên lặng lẽ chọc vào người hần, nháy mắt ra hiệu muốn hỏi.

Nguyệt Mãn chỉ có thể thấy chòm ria thật dài của Hắc Miêu đang rung rung trước mắt, trong lòng hần lúc này như một mảnh tro tàn, hần thấp giọng lẩm bẩm: “Tại sao ta lại mang quyển sách kia đến đây chứ, rõ ràng là đã giấu vào trong góc mà.”

Thái độ vô cùng oán giận tự trách bản thân của Nguyệt Mãn càng làm cho Hắc Miêu muốn biết đáp án.

“Trong quyển sách kia có kẹp sách vỡ lòng của ta, là Xuân cung đồ ba trăm lẻ sáu kiểu.”, Nguyệt Mãn sắc mặt trắng bệch, từng câu từng chữ nói ra tên sách.

Hắc Miêu nghe xong liền cả kinh, trong lòng thầm nghĩ Nguyệt Mãn lần này thăm rồi, nó quay đầu lại định nói với Sa La cái gì đó nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho cứng đờ ngay tại chỗ.

Chỉ thấy Sa La khẽ nhú mày, sắc mặt nghiêm túc, cầm quyển sách kia cẩn thận giở từng trang như là đang cầm văn kiện cơ mật gì vậy, hơn nữa ánh mắt tôn thượng chăm chú tỉ mỉ giống như đang nghiên cứu tuyệt thế công pháp.

Hắc Miêu: “Điện hạ, ngài chảy máu mũi.”

Sa La lúc này vẫn đang đắm chìm trong những cảm xúc kiểu như “thì ra là như vậy” hoặc là “thì ra là phải như thế”, đột nhiên cảm thấy chóp mũi có chút ngứa, hần đưa tay xoa lên thì phát hiện đầu ngón tay bị dính một chút máu đỏ.

Chính là máu của hần, Sa La lúc này đã thông suốt, mơ hồ hiểu ra bản thân mình bị cái gì. Trên mặt có chút ửng đỏ, hần trấn định ngẩng đầu nhìn thần sắc phức tạp của Hắc Miêu, lại liếc qua sắc mặt trắng bệch của Nguyệt Mãn, Sa La cầm lấy quyển sách trong tay nói với Nguyệt Mãn: “Loại sách này cũng rất tốt, đem hết những quyển còn lại trên bàn vứt đi, người lại tìm thêm cho ta mấy trăm quyển như thế này.”

Hắc Miêu: “...”

Nguyệt Mãn cảm thấy chân mình đang mềm nhũn, trái tim thoáng cái vọt lên đến cổ họng, đợi đến lúc nghe rõ Sa La nói cái gì rất tốt xong, hần liền thở phào nhẹ nhõm, đáp một tiếng “Vâng” sau đó cùng Hắc Miêu đưa mắt nhìn Sa La bước ra khỏi phòng.

“Người nói xem có phải tôn thượng đi tìm nhân loại kia hay không?”, Hắc Miêu lên tiếng hỏi.

“Tại sao lại phải đi tìm Triều, à, tìm Liễu Triều Hoa?”, Nguyệt Mãn nhìn Hắc Miêu một cách kỳ quái.

“Tôn thượng vừa mới xem xuân cung đồ, không đi tìm nhân loại kia thì tìm ai?”, Hắc Miêu ngạc nhiên hỏi lại.

Huych một tiếng, Nguyệt Mãn liền vấp vào bậc cửa ngã xuống đất, lệ rơi đầy mặt, trong lòng hẩn không ngừng gào thét: “Triều Hoa, ta thật có lỗi với người!”

Sa La chậm rãi bước đến gian phòng của Liễu Triều Hoa, khẽ chần chờ trước cửa một chút sau đó liền dứt khoát đẩy cửa phòng ra. Nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của Liễu Triều Hoa, trong lòng hẩn thầm nghĩ đúng là cơ hội tốt. Sa La không chút do dự bước tới, áp thân mình lên người nàng, trong đầu hẩn hồi tưởng về trình tự động tác được vẽ trong quyển sách kia rồi bắt đầu hôn lên môi của Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa vốn đang mơ thấy Tu Qua chở mình bay trên bầu trời, nói là muốn đi tìm cái gì đó, đột nhiên trên trời xuất hiện một tia sấm chớp đánh nàng văng khỏi lưng Tu Qua, trực tiếp rơi xuống biển.

Nước biển ùn ùn bao phủ lấy thân thể, đồng thời Liễu Triều Hoa cảm thấy lồng ngực bị đè ép, dòng nước mạnh mẽ tràn vào trong miệng mũi nàng. Liễu Triều Hoa cố sức giãy dụa mà tỉnh

giác, vừa mở mắt một cái liền thấy Sa La đang đè lên người mình, còn đang hôn mình vô cùng say mê.

Nàng có chút buồn bực nghiêng đầu né tránh, dùng hai tay chống lên vòm ngực rắn chắc của Sa La cố đẩy hẩn ra: “Người có thể đừng có hơi một chút là đè lên thân thể người khác không!”

Trong lời nói của Liễu Triều Hoa mang theo một phần xấu hổ, ba phần tức giận, sáu phần kinh ngạc và bài xích.

Cho dù là ai đi nữa, đang ngủ ngon, tỉnh dậy thấy kẻ đầu sỏ gây ra ác mộng ỉn thì cũng không thể nào vui vẻ cho được.

Sa La đương nhiên nghe ra vẻ tức giận trong lời nói của Liễu Triều Hoa, hẩn liền ngừng lại, trong lòng đấu tranh một lúc lâu, chân mày nhíu rất chặt, tỏ vẻ như là vô cùng miễn cưỡng mà nhượng bộ, nghiêng rằng nói ra từng chữ: “Bằng không ta cho nàng nằm đè lên người ta ngủ.”

Liễu Triều Hoa nhìn bộ dạng hẩn giống như là chịu thiệt thòi rất lớn và vô cùng ủy khuất mà nhượng bộ cho nàng, mới cắn răng nói: “Tại sao trong hai chúng ta phải một người đè lên người kia mà ngủ, không thể nằm song song mà ngủ sao?”

“Chờ một chút, tại sao ta phải ngủ cùng một giường với người? Từ hôm nay trở đi, không cho người tới ngủ!”. Mặc dù Liễu Triều Hoa hiểu được thân phận của mình là tù binh, nhưng nếu như chính Sa La tự nói muốn làm bạn đời của nàng, như vậy nàng vẫn có tư cách yêu sách với hẩn.

“Nàng ăn của ta, ở nhà của ta, không ngủ với ta thì ngủ với ai?”, Sa La nhíu mày lại nói: “Còn có...”

Hẩn bất chợt dừng lại, có chút khó chịu nhíu mày, gục đầu vào hõm vai của Liễu Triều Hoa nhẹ nhàng nói: “Hôm nay giao phối đi.”

Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy hơi thở của hẩn phả vào bên tai có hơi ngứa, nên hoàn toàn không nghe rõ Sa La nói gì: “Ta cũng có thể không ăn của người, không ở chỗ người!”

Sa La hơi nhồm người dậy, nheo mắt lại, trong mắt hẩn lóe lên một tia nguy hiểm nhìn nàng: “Nàng muốn thế nào?”

Liễu Triều Hoa cảm giác được nguy hiểm đang đến gần, ho khan một tiếng: “Chẳng muốn thế nào cả.”

Nghe vậy Sa La mới thu lại ánh mắt sắc bén, hẩn nhìn nàng dịu dàng hơn một chút, cúi người sát về phía Liễu Triều Hoa, mái tóc dài đỏ thẫm hoa mỹ tung ra che khuất tầm mắt nàng. Liễu Triều Hoa mở to hai mắt ngơ ngác nhìn Sa La đang dần lại gần, thân thể nàng lúc này giống như bị trúng định thân thuật không thể nào cử động được.

Ánh mắt của nàng như đắm chìm trong cái nhìn dịu dàng của hẩn, một chút sức lực để giãy dụa cũng không có, ngay cả hồn phách cũng bị đôi mắt của hẩn hút mất.

Hẩn nhẹ nhàng hôn khoe môi nàng một chút: “Chúng ta giao phối, được không?”, tuy rằng ngữ điệu là câu nghi vấn nhưng mà tay hẩn đã bắt đầu hành động. Bàn tay Sa La thuận theo thất lưng Liễu Triều Hoa mà hướng lên trên, bắt đầu vuốt ve dọc theo sống lưng nàng mấy lượt sau đó dừng lại ở đốt sống bên dưới nhẹ nhàng xoa xoa trên chọc.

Liễu Triều Hoa đột nhiên bừng tỉnh, khuôn mặt nàng thoáng chốc liền đỏ bừng, nàng dùng sức ngăn cản bàn tay đang làm loạn của hắn. Nhìn thấy đôi mắt Sa La ánh lên vẻ khó hiểu và bất mãn, Liễu Triều Hoa cố gắng trấn định ho khan một tiếng, nhìn chung quanh nói: “Người có phát hiện ra mình bị mất cái gì không?”.

Sa La sững sốt, trên mặt hiện lên một chút vẻ mất tự nhiên, hắn lướt nhìn sang một bên không nói gì.

Liễu Triều Hoa nghĩ chuyện đến nước này chỉ có thể dùng cách này để ngăn cản, nàng tỏ vẻ hơi áy náy nói: “Thật ra thì, ta đã trộm Chiêu Hồn Đăng của người.”

Nàng còn rất chân thành nói lời xin lỗi hắn: “Thật xin lỗi.”

Sa La vô cùng sững sốt, suy nghĩ một chút bỗng cười một tiếng, đôi môi duyên dáng khẽ cong lên một nụ cười hoàn mỹ, hắn hôn lên trán Liễu Triều Hoa sau đó chăm chú nhìn nàng: “Có phải nàng không muốn giao phối hay không?”.

Liễu Triều Hoa liền bị nghẹn họng, đỏ mặt ậm ờ nói: “Còn quá sớm.”.

Sa La nghe vậy mới từ từ ngồi dậy, rất tự nhiên mà kéo tay nàng, nói: “Nàng đi theo ta.”

62. Chương 62: Điện Hạ Muốn Cầu Thân

Liễu Triều Hoa khẽ nhú mày nhìn hắn, khóe miệng nàng hơi nhếch lên một nét cười không rõ ý tứ: “Người cảm thấy ta có thể đi theo người sao?” vừa nói một tay nàng vừa chỉ chỉ chân của mình.

Ánh mắt Sa La theo ngón tay của Liễu Triều Hoa nhìn xuống đôi chân giống như bị tê liệt của nàng, con người của hắn khẽ thu lại một chút. Sa La im lặng không lên tiếng, mặt không chút thay đổi khom lưng xuống bệ thốc Liễu Triều Hoa lên.

Trong lòng Liễu Triều Hoa hơi kinh hãi, cánh tay hắn ôm nàng có lực rất chắc chắn, cảm giác ổn định này làm cho người ta an tâm. Hai tay Liễu Triều Hoa túm lấy ngực áo Sa La, nàng không nén nổi cảm giác mặt mình nóng như lửa đốt bèn cúi mặt thật thấp nói: “Ta muốn ngồi xe lăn. Trả xe lăn cho ta.”

Sa La bước đi thật vững vàng, mắt nhìn thẳng nhìn thẳng phía trước, mặt không đỏ tim không đập, mặt không đổi sắc nói: “Xe lăn bị vứt đi rồi.” vừa nói vừa khép chặt cánh tay, khiến cho khuôn mặt trắng nõn của Liễu Triều Hoa dán sát vào ngực mình.

Trong lòng yêu vương điện hạ thầm nghĩ, lúc quay về phải sai Hắc Miêu nhanh chóng xử lý cái xe lăn kia mới được.

Liễu Triều Hoa tức giận mà không dám phát tiết, chỉ có thể nghiêng răng nói: “Xe lăn kia đối với ta rất quan trọng, không có nó, ta làm sao đi lại được?”

Bước chân Sa La dừng lại, hắn cúi đầu dùng ánh mắt đen sâu thẳm không thấy đáy nhìn thẳng vào nàng, chậm rãi mở miệng: “Ta sẽ cho nàng thứ tốt hơn.”

Liễu Triều Hoa thoáng chốc sững sốt, trong lòng nổi lên một chút cảm xúc không rõ tư vị, giống như là ngọt ngào lại như là chua xót, cũng có thể là giống như trong một thoáng mây mờ trắng tỏ mà cảm thấy chấn động.

“Sau này nàng đi đâu, ta ôm nàng đi là được.”, Sa La tỏ ra bình thản như không thèm để ý, nhưng lúc này trong lòng hắn lại bị cảm giác khẩn trương vây khốn, ngay cả trái tim từ trước đến giờ luôn đập thong thả, không nhanh không chậm nhưng bởi vì những lời này mà nhanh nửa nhịp.

“Thì ra là người đang muốn tiến cử chính mình!”

Khuôn mặt Liễu Triều Hoa lại lần nữa đỏ ửng, sau khi Sa La rẽ lối nàng mới nhận ra hắn muốn đưa mình đi đâu. Lúc gần tới thư phòng mà lần trước nàng đến trộm đèn, Liễu Triều Hoa có chút

chột dạ ho khan một tiếng, giả vờ nhìn đi nơi khác nói: “Ta trộm Chiêu Hồn Đăng của người, nhưng mà không thể trả cho người được, chờ ta cứu người xong liền trả lại cho người.”

Liễu Triều Hoa cũng tự cảm thấy lời nói này thật là vô lại mà cũng rất vô sỉ, vì thấy thẹn mà gương mặt lại đỏ bừng, nàng dời tầm mắt đi nơi khác, không nhìn mặt Sa La, cho nên bỏ lỡ ánh mắt thoáng hiện lên một chút ý cười của hắn.

Sa La đá nhẹ cửa thư phòng một cái rồi ôm Liễu Triều Hoa đi vào, thờ ơ búng ngón tay một cái, chiếc đèn dạng chén có chụp đèn màu trắng theo phong cách cổ xưa đặt trên bàn sách lập tức được đốt lên chiếu sáng cả căn phòng.

Liễu Triều Hoa được Sa La đặt trên cái ghế duy nhất trong gian phòng, hắn đứng sát sau lưng nàng, đưa tay chỉ vào cái đèn nhỏ dạng chén màu trắng kia, tùy ý giới thiệu một cách đơn giản: “Chiêu Hồn Đăng.”

Liễu Triều Hoa sửng sốt hai giây, không hiểu được hắn đang nói cái gì. Đợi lúc hiểu ra, nàng mới dùng ánh mắt đầy nghi ngờ và kinh ngạc nhìn về phía Sa La như muốn chứng thực, vừa chỉ vào chiếc đèn nhỏ kiểu cổ trên bàn kia vừa hỏi: “Nó chính là Chiêu Hồn Đăng?”

Sa La gật đầu, đôi mắt sâu thẳm của hắn lóe lên một tia vui vẻ rất mờ nhạt.

“Dù thế nào thì Chiêu Hồn Đăng cũng là chí bảo(1), người cứ tùy tiện đem nó bày tại trên bàn sách như vậy sao? Dùng vật chí bảo làm đèn bàn ư?” trong lời nói của Liễu Triều Hoa mang theo hai phần kinh ngạc, cùng một phần bức tức vì đối phương không biết quý trọng chí bảo.

(1) Chí bảo: vật quý báu.

Sa La có chút kỳ quái liếc nàng một cái, tùy ý nói: “Chiêu Hồn Đăng so với đèn dầu thông thường dùng tiện hơn, chưa kể...”

Sa La cố ý dừng lại một chút sau đó mới từ từ nói tiếp: “Chẳng lẽ nàng không biết Chiêu Hồn Đăng có thể nhận thức chủ nhân sao?”

“Không biết.” Liễu Triều Hoa không rõ cảm xúc trong lòng mình khi nói ra hai chữ “không biết” này, tóm lại là không được tốt lắm, chỉ có thể dùng bốn chữ “nghe hòng không nói” để hình dung. “Làm sao nàng tìm được cái đèn kia?” tầm mắt Sa La hơi dừng lại trên mặt Liễu Triều Hoa, trong lời nói của hắn như có chút không được tự nhiên.

Liễu Triều Hoa ngượng ngùng nói: “Ta nghĩ nó được giấu ở nơi bí ẩn nhất.”

Sa La khụ một tiếng, sắc mặt bình thản, chậm rãi nói: “Cái đó là ta tùy ý tìm về để chơi, nàng thích thì cứ cầm đi.”

“Là đặc biệt tìm về để tặng cho người, lại giấu ở chỗ bí mật nhất trong thư phòng, sợ chúng ta phát hiện.” Hắc Miêu nằm sấp trên mái nhà yên lặng thầm cảm thấy buồn nôn vì lời của tôn thượng nhà mình.

Thứ duy nhất nàng nắm chắc cũng không còn, sắc mặt Liễu Triều Hoa có chút ảm đạm, nàng hơi chần chừ nói: “Vậy, ta đem Lưu Ly Đăng trả lại cho người, người có thể cho ta mượn Chiêu Hồn Đăng để cứu người không?”

Sa La nhướn mày, sắc mặt hắn thoáng chốc trở nên âm trầm. Hắn dùng ánh mắt u ám nhìn Liễu Triều Hoa, trong đôi mắt ấy còn tràn ngập vẻ nguy hiểm. Liễu Triều Hoa cảm thấy trong lòng chột căng thẳng nhưng nàng vẫn kiên trì nhìn thẳng vào mắt Sa La.

Khuôn mặt của Hắc Miêu đang nằm trên nóc nhà cũng trở nên vụn vụn, nó thầm nghĩ điện hạ của mình thật đáng thương, đường đường là một đại yêu vương, lần đầu tiên trong đời tặng lễ vật cho phối ngẫu lại bị cự tuyệt.

“Lưu – Ly – Đăng, nàng giữ lấy.” Sa La nghiêng răng bật ra từng chữ, mỗi một chữ dường như đều mang theo sấm sét đánh vào trong lòng Liễu Triều Hoa, tỏ vẻ uy hiếp không cho nàng cự tuyệt, hắn nói: “Ta giúp nàng cứu người.”

Liễu Triều Hoa cả kinh, thốt lên: “Như vậy sao được!”

Loảng xoảng một tiếng vang lên giống như có thứ gì đó từ trên nóc nhà rơi xuống đất, ngay khi rơi xuống mặt đất cái kia ngay lập tức bị một tia sáng trắng rất nhanh phóng tới làm cho ngậm miệng.

Trong đôi mắt đen như mực sâu không thấy đáy của Sa La dường như nổi lên bão táp, hần giống như tùy thời cũng có thể nổi trận lôi đình mà phát tiết lên người kẻ khác.

Liễu Triều Hoa tự nhiên cảm thấy không khí trong phòng trở nên nặng nề đến cực điểm, giống như sự ngột ngạt trước khi có mưa to, trong lòng mơ hồ có một giọng nói đang nhắc nhở nàng, cần phải nói cho rõ ràng.

“Ta đã nhận lễ của ngươi rồi, vạn lần không thể lại để ngươi mất đi một nửa tu vi được.” trái tim của Liễu Triều Hoa đang đập thành thịch, lúc nàng cảm thấy có chút bất an, Sa La bỗng nhiên khom lưng nhích tới gần, hai tay hần nắm lấy tay vịn của cái ghế, đem Liễu Triều Hoa vây trong ngực mình. Liễu Triều Hoa có chút thấp thỏm ngẩng đầu, lại đối mặt với đôi mắt đen bóng của hần.

“Chiêu Hồn Đăng là đồ vật của ta, người khác muốn dùng nó cần phải hao hết một nửa tu vi mới có thể miễn cưỡng dùng, mà nếu là ta dùng thì chẳng qua là chỉ tốn một chút tinh lực mà thôi.”

Liễu Triều Hoa vừa vui mừng vừa có vẻ khó nén kích động nhìn hần, trong lòng thoáng chốc như giảm đi một gánh nặng rất lớn, cả người cũng cảm thấy vui vẻ nhẹ nhàng. Đợi đến khi khôi phục lại sự bình tĩnh, Liễu Triều Hoa nhìn Sa La chân thành nói: “Đa tạ.”. Âm cuối còn chưa dứt thì đôi môi nàng đã bị Sa La ngậm lấy, nụ hôn ngẫu nhiên của hần khiến Liễu Triều Hoa khó mà tiếp nhận, không quá một hồi nàng liền giây dựa trong ngực hần.

Sa La có chút nôn nóng, một tay ôm nàng thật chặt trong ngực, tay kia nhanh nhẹn quét qua mặt bàn, giấy tờ bút nghiên cùng với Chiêu Hồn Đăng trên bàn đều bị hất xuống đất.

Chiêu Hồn Đăng lăn trên mặt đất lay động một hai cái sau đó liền nhẹ nhàng tắt ngúm, gian phòng thoáng chốc chìm vào u tối.

Đôi môi Liễu Triều Hoa bị hôn đến mức đỏ thắm, ánh trăng ngoài cửa sổ dát bạc lên đôi môi đỏ ửng của nàng làm lóe lên vẻ ướt át mỹ lệ. Nàng ôm cổ Sa La, hơi ngửa đầu, đường cong duyên dáng của cằm dưới giống như chiếc cổ thiên nga trắng, nàng khó khăn tránh né nụ hôn của hần lại vừa chặt vật thở dốc.

Tựa như con thú bình thường vẫn ung dung tao nhã nhưng đến khi bị dồn đến đường cùng cũng phải lộ ra vẻ mặt chật vật.

Sa La bị bộ dạng của Liễu Triều Hoa kích thích, một tay ôm lấy hông của nàng đặt nàng nằm ngang lên bàn. Hần nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Liễu Triều Hoa giống như đóa hoa lê bồng nở vô cùng kiều diễm, mái tóc dài màu đen của nàng xõa ra trên bàn giống như màn đêm quyến rũ. Đôi mắt trong veo của nàng hơi nheo lại nhìn hần, hơi nước trong suốt đọng lại nơi khóe mắt, long lanh như mặt hồ mùa xuân.

Sa La không do dự nữa, trực tiếp đè lên người Liễu Triều Hoa, giống như một con sói chiếm lấy con mồi của mình, vây cả người nàng trong phạm vi thể lực của hần, không để cho nàng có cơ hội né tránh.

Đôi môi nàng đỏ ửng ướt át đang khe hé mở và không ngừng dụ dỗ hần trực tiếp hôn lên, đôi tay Liễu Triều Hoa đang cố gắng chống đỡ để tạo ra một chút khoảng cách giữa hai người liền bị Sa La nắm chặt rồi kéo lên quá đầu nàng. Hần tham lam mút lấy mật ngọt trong miệng nàng, cho đến khi Liễu Triều Hoa chống đỡ không nổi, hai mắt hiện lên vẻ phần nộ, hần mới hơi tiếc nuối mà buông ra đôi môi của nàng. Sa La nắm hai cánh tay Liễu Triều Hoa rồi hơi nhòm người dậy, nhìn xuống con mồi ngon lành đang nằm dưới thân mình bằng ánh mắt khó nén nổi ham muốn: “Ồ đây luôn được không?”

Liễu Triều Hoa bên dưới liên ngăn người, đợi đến khi hiểu được hàm ý trong lời nói của Sa La, đầu óc mê mang của nàng mới có một chút thanh tỉnh. Nàng lấy cánh tay che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, dùng khẩu khí rất quả quyết mà nói: “Không được, ta với ngươi còn chưa thành thân.”

“Vậy thì thành thân là được phải không?”

Liễu Triều Hoa: “Vấn đề là ngươi còn chưa cầu hôn.”

Sa La nhún mày, trong mắt hần tựa như có ý ngại phiền toái: “Vậy thì giao phối trước, sau đó thành thân không được sao?”

Liễu Triều Hoa mở mắt ra, hơi nhếch môi lạnh lùng nhìn hần, khiến cho Sa La có chút nản lòng mà buông lỏng hai tay nàng ra, dùng ngữ khí dịu dàng hiếm có nói: “Vậy ta phái người đi cầu hôn. Tối nay tiện thể xem thử quy củ của các nàng một chút.”

“Ta còn chưa bằng lòng cùng ngươi thành thân, ngươi có cầu hôn cũng vô dụng.” Liễu Triều Hoa không nhìn hắn, lạnh lùng nói.

Mặt Sa La chợt tối sầm, hắn trực tiếp nhào tới hung hăng đè lên người nàng và nói: “Vây trước tiên giao phối, sau đó mới thành thân đi!”

Quả thật hôm nay Liễu Triều Hoa đã nhận thức sâu sắc được thế nào là tự mang đá đập lên chân mình, nàng nhìn khuôn mặt tức giận của hắn mà mềm nhũn ra: “Thực ra chẳng qua là ta cảm thấy có chút ngượng ngùng.”

63. Chương 63: Sính Lễ Của Điện Hạ

Sa La hơi nheo mắt lại, khóe mắt cong cong một đường lóe lên một tia sáng sắc bén, hắn dùng ánh mắt vô cùng có lực xuyên thấu suy nghĩ của đối phương quét lên người Liễu Triều Hoa từ trên xuống dưới. Cuối cùng tầm mắt Sa La dừng lại ở khuôn mặt đỏ bừng của nàng, hắn chậm rãi hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ thành thân rồi sẽ không ngượng ngùng nữa?”

Sắc ửng đỏ trên gương mặt Liễu Triều Hoa liền tiêu tán bớt, nàng nhìn thấy ánh mắt tỏ vẻ thật sự khó hiểu của Sa La mà khẽ nghiêng răng nói: “Ai nói với ngươi như vậy?”

Sa La nhìn chăm chú nàng một chút, đáy mắt đen kịt của hắn lóe lên một tia sáng không rõ ý tứ: “Có người nói, viện cố này nọ, chỉ có thể dùng một lần thôi.”

Liễu Triều Hoa liền bị nghẹn họng, nàng không rõ là cảm giác xấu hổ hay là giận giữ đang đè nén ở trong ngực mình, không thể nào nén xuống cũng chẳng thể phát tiết ra được, nàng chỉ có thể trợn mắt thật to nhìn Sa La đến không chớp mắt.

Sa La đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Liễu Triều Hoa, từ từ giúp nàng thông khí rồi tỏ vẻ bình thản nói: “Nếu như hai chúng ta đều muốn thành thân, mà nàng cũng muốn cứu người, vậy ta đồng ý giúp nàng xem như là một món quà cưới.”

Liễu Triều Hoa một lần nữa nghẹn họng, trừng mắt nhìn hắn nói không nên lời. Hóa ra là phải đồng ý thành thân mới cứu người, vậy chẳng phải ngược lại nếu không thành thân thì cũng không cứu. Kết cục thế nào lại biến thành ụ hiếp, mà đã đến nước này Liễu Triều Hoa cũng không thể nào phản bác được.

Sa La ôm Liễu Triều Hoa lên, thân nhiên bước ra khỏi thư phòng. Dưới ánh trăng, dung mạo của hắn càng toát lên vẻ khôi ngô tuấn đạt, đôi môi hồng nhuận có hơi sưng lên vì vừa mới trải qua một nụ hôn kịch liệt, khóe môi hoàn mỹ của hắn tựa hồ đang khẽ nhếch lên ý cười đắc ý: “Đêm đã khuya, chúng ta nên trở về ngủ. Chuyện sính lễ, ngày mai ta sẽ cho Hắc Miêu đi chuẩn bị thỏa đáng.”

Liễu Triều Hoa im lặng không nói, mặc cho Sa La bế nàng trở về, chẳng hiểu như thế nào, nàng cứ như vậy mà mơ mơ hồ hồ xác định chuyện hôn sự cùng hắn.

Trở về phòng, Sa La nhẹ nhàng đặt Liễu Triều Hoa lên giường, sau đó nằm xuống bên cạnh, mái tóc màu đỏ thẫm của hắn quần quýt với mái tóc đen của nàng. Liễu Triều Hoa nhìn hắn, bất mãn nhíu mày nói: “Ngươi đi chỗ khác mà ngủ.”

“Thất Phong là địa bàn của ta, ta muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó.”, khóe mắt Sa La hơi động lại ý cười, sáng lấp lánh như sao rơi giữa bầu trời đêm.

Liễu Triều Hoa im lặng xoay người, quyết định dùng hành động thực tế để coi thường người này, ai ngờ bên hông nàng chợt bị siết một chút, cánh tay dài rắn chắc của Sa La ôm lấy Liễu Triều Hoa một cách dứt khoát tựa như không cho nàng cự tuyệt. Hắn nhẹ nhàng xoay người, Liễu Triều Hoa liền nằm gục trên người hắn.

Trong bóng tối, ánh mắt của Sa La rất sáng làm cho Liễu Triều Hoa không dám nhìn thẳng. Nàng cúi đầu, có chút xấu hổ mà hung hăng nện mấy cái lên vòm ngực rộng lớn rắn chắc của hắn: “Ngươi mau thả ta xuống.”

Sa La đưa tay tóm lấy bàn tay nàng, trong bóng tối, giọng nói hắn vừa trầm thấp vừa dịu dàng, hắn chậm rãi gọi một tiếng “Triều Hoa”.

Liễu Triều Hoa sững sốt, dường như nàng lập tức bị đắm chìm trong dư vị dịu dàng của tiếng gọi này mà không thể nào thoát ra được.

“Nàng không thích ta đè lên người nàng mà ngủ thì ta để cho nàng đè lên ta mà ngủ.” giọng nói của hắn trong đêm tối dường như mang theo ma lực khiến người ta sa vào đó, giống như giọng nói của yêu ma thường đến vào ban đêm để câu hồn người.

“Chẳng thoải mái chút nào.”, Liễu Triều Hoa đỏ mặt leo xuống khỏi người Sa La, kéo chăn cao quá đầu che đi khuôn mặt đang ửng đỏ của mình. Sa La ở trong bóng tối cúi đầu khẽ cười một tiếng, lồng ngực hắn dán vào lưng nàng cũng theo đó mà run run khiến cho tim nàng cũng đập thành thịch. Liễu Triều Hoa cảm thấy bên hông thoáng nặng một chút, Sa La nhích lại gần, kề sát vào tai nàng nhẹ nhàng nói: “Ngủ thử như vậy xem.”

Liễu Triều Hoa nằm nghiêng, cả người bị Sa La ôm vào trong ngực, nàng hừ nhẹ một tiếng sau đó quay đầu qua một bên nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Sa La liếm liếm những sợi tóc mai của nàng, ngậm một lọn tóc trong miệng sau đó mới nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau.

Sa La vì chuyện chuẩn bị sinh lễ nên đã vội vàng triệu tập tất cả thuộc hạ của mình lại để bàn bạc. Hắn ra lệnh cho tất cả dùng tốc độ nhanh nhất, chuẩn bị những sinh lễ thích hợp nhất, đưa đến Thiên Nguyên Tông.

Lũ yêu quái hết ta nhìn người, người nhìn ta, sau đó tất cả đồng loạt nhìn về phía Hắc Miêu.

Hắc Miêu vuốt cằm suy tư nói: “Dựa theo quy củ của nhân loại thì phải đưa đủ sinh lễ mới được đón dâu, nếu điện hạ muốn nhanh chóng thành thân với nhân loại kia, có phải cần tặng lễ vật nhiều gấp mấy lần hay không?”.

Lũ yêu quái cảm thấy rất có lý liền rối rít gật đầu.

Sa La thấy vậy ánh mắt lập tức sáng lên, liền đập bàn hạ lệnh cho tất cả đi truy tìm vàng bạc châu báu trong Thất Phong.

Kết quả thật khiến tất cả choáng váng, vốn dĩ lũ yêu quái từ trước đến nay đối với tiền tài châu báu không để ý lắm, nếu như có cất giữ thì cũng là cất những thứ có ích cho việc tăng tu vi. Cuối cùng, cuộc kiểm kê châu báu từ trên xuống dưới Thất Phong lần này, căn bản là tìm không ra một thứ gì đủ tiêu chuẩn làm sinh lễ cho yêu vương điện hạ.

Lũ yêu quái cảm thấy vô cùng hối hận, đúng là có nhiều thứ vào lúc người cần nhất mới phát hiện ra là có quá ít.

Yêu vương lúc này cầm bản báo cáo tài sản mà trầm mặt, hai hàng lông mày dài lập tức nhíu lại, hắn phát ra một mệnh lệnh ngắn gọn.

Đi tìm!

Qua việc này lũ yêu quái xem như đã học được một bài học, giờ đây bọn chúng mới thấu hiểu sâu sắc một câu nói của loài người: “Tiền không phải là tất cả, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không được.”.

Bởi vì phải nhanh chóng gom góp đầy đủ sinh lễ làm hài lòng yêu vương điện hạ vô cùng cao quý của mình, cho nên toàn bộ yêu quái lớn bé ở Thất Phong đều được điều động, mỗi yêu quái đều cầm theo một thứ tương tự như túi cần khôn, nhanh chóng hướng đến các quốc gia lớn nhỏ ở nhân gian.

Lúc này tất cả các quốc gia lớn nhỏ ở nhân gian đang giao chiến rất quyết liệt, bỗng nhiên chỉ trong một đêm, tất cả quốc khố của hoàng đế bao gồm cả tiền trong kim khố bí mật, đều biến mất một cách vô cùng bí ẩn, ngay cả một đồng bạc vụn cũng không có sót lại.

Cả nhân gian đều kinh hãi.

Bách tính trong nhân gian bắt đầu đồn đãi, là bởi vì thần linh trên trời bắt mắt việc các nước giao chiến nên trong vòng một đêm đã trộm sạch toàn bộ các ngân khố lớn nhỏ của các hoàng đế.

Ngân khố trống rỗng, các hoàng đế chấm dứt chiến tranh, nhân gian liền thái bình suốt mười mấy năm.

Tại nhân gian trong mười mấy năm này, tôn giáo trở dậy mạnh mẽ, mọi người đều nói vụ kỳ án châu báu kia thật ra là cho thần tiên mà mình thờ phụng làm.

Vì vậy một số thần tiên trên trời bỗng nhiên phát hiện chính mình không biết vì sao lại bị gán cho cái danh hiệu thần trộm.

Mấy trăm con yêu quái hoàn thành nhiệm vụ trở về lúc này đang tụ tập ở thư phòng của yêu vương điện hạ.

Trong lúc lũ yêu quái đang xúm đen xúm đỏ, Viên Viên dùng sức đẩy ca ca Đoàn Đoàn của mình lên trước mặt mọi người, kiêu ngạo ngẩng đầu, cất lên giọng nói trong trẻo với âm điệu cao hơn mấy lần so với ngày thường, từng chữ vừa cao vừa vang như nện vào lỗ tai của lũ yêu quái: “Ca ca của ta vì tìm sinh lễ cho điện hạ nên đã chạy đến quốc gia ở tận cùng biên giới của nhân gian, lấy hết toàn bộ kho báu của quốc gia đó mang về!”.

Đoàn Đoàn lần đầu tiên bị mọi người dùng ánh mắt ẩn chứa mong đợi nhìn chăm chú cho nên có chút xấu hổ vò vò góc áo, sau đó lấy ra cái túi nhỏ có thêu hình hai con thỏ trắng, dùng hai tay dâng đến trước mặt Sa La.

Hắc Miêu nhìn thấy cái túi nhỏ được dâng lên trước bàn của Sa La, đưa cái chân lông xù vuốt dọc theo chòm râu đen dài của mình, chậm rãi nói: “Mở ra xem thử có phải là nhiều hơn của chúng ta hay không.”.

Lũ yêu quái trong lòng hơi sửng sốt, ánh mắt cũng có chút thay đổi, mang theo vẻ thấp thỏm như là sợ Đoàn Đoàn vượt qua mình.

Đoàn Đoàn lúc này trên trán đã muốn đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt màu hồng to tròn nhìn thấy ánh mắt của lũ yêu quái thì đã có vẻ nước mắt lưng tròng. Viên Viên thấy thế chỉ tiếc rên sất không thành thép mà nhéo nó một cái, hung tợn nói: “Sợ cái gì mà sợ! Nhanh đem đồ của huynh lấy ra đây!”.

Đoàn Đoàn có chút ủy khuất tiến lên cầm lấy cái túi nhỏ thêu hình hai con thỏ trắng của mình, sợ hãi nhìn thoáng qua lũ yêu quái một cái.

Lũ yêu liền tản ra đứng thành một vòng tròn, để lại một không gian trống rất lớn ở giữa cho Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn mở ra cái túi nhỏ ở trước mặt lũ yêu quái, dốc ngược xuống đất, ào một tiếng, bao nhiêu là kỳ trân dị bảo liền đổ xuống. Đủ loại ánh sáng lóe lên bức người, chỉ trong chớp lát châu báu đã chất đống thành một ngọn núi nhỏ cao ba bốn thước, rộng năm sáu thước. Số tiền bạc châu báu này nếu ở nhân gian, đủ để tạo ra một thế lực vô cùng cường thịnh.

Viên Viên kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn lũ yêu quái xung quanh.

Lũ yêu quái yên lặng.

Qua một hai giây mới đồng loạt hít vào một tiếng.

Hắc Miêu khẽ ngẩng đầu, có chút cẩn thận vỗ vỗ ba cái túi đen căng phồng đang đeo trên cổ, thuận tiện vuốt vuốt chòm râu của mình, cười mà như không cười nói: “Cũng không phải là rất nhiều.”.

Lũ yêu đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, chúng len lén nhìn lại cái túi nhỏ của mình một chút rồi sau đó làm bộ như không có việc gì lại liếc nhìn sang các yêu quái một cái.

Đoàn Đoàn nhìn mọi người xung quanh, nước mắt ủy khuất tràn đầy trong con ngươi vừa to vừa hồng của nó. Nó oa một tiếng khóc lên, hai cái tai thỏ vừa dài vừa trắng mượt như nhung trên đỉnh đầu ỉu xiu rũ xuống, những giọt nước mắt trong suốt to như hạt đậu cứ thế tuôn xuống thành hàng, không ngừng rơi trên mặt đất.

Đoàn Đoàn khóc nức nở nói: “Thật ra ta còn giữ lại một ít.”.

Tầm mắt của lũ yêu quái theo lời nói của Đoàn Đoàn mà hướng về móng vuốt đang nắm chặt của nó, trong lòng bọn chúng đang rối rít suy đoán, rốt cuộc là vật quý báu gì mà vừa có thể tích nhỏ lại vừa khác biệt như vậy?

Viên Viên ở một bên sốt ruột đến mức trợn mắt, Đoàn Đoàn nước mắt giàn dụa chậm rãi xòe móng vuốt ra.

Trên bàn chân trắng như nhung của nó, một thỏi bạc trắng bị mẻ một góc từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Lũ yêu: “...”

“Tốc độ của Đoàn Đoàn có tiến bộ, không tồi.”, Sa La chậm rãi nói.

Hắc Miêu đi tới, đưa chân vỗ vỗ bờ vai đang không ngừng run rẩy của Đoàn Đoàn, tỏ vẻ ý tứ sâu xa nói: “Cũng không phải là hoàng đế của quốc gia xa nhất là giàu có nhất.”

Đoàn Đoàn nghẹn ngào không thôi: “Cái này, ta thấy mẻ một góc, định không dâng lên cho điện hạ, muốn để dành sang năm cưới vợ sẽ dùng.”

Bạch Quạ vô cùng bình tĩnh nói một câu: “Đoàn Đoàn, người động dục.”

Nguyệt Mãn vỗ vỗ bả vai Đoàn Đoàn, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, sang năm người cưới vợ, mọi người sẽ góp tiền cho người, nhất định nhiều hơn so với thỏi bạc này.”

Đoàn Đoàn nghẹn ngào vài tiếng, cái chân nhỏ cầm thỏi bạc kia cẩn thận đặt lên đồng châu báu.

64. Chương 64: Sính Lễ Kinh Người

Viên Viên lúc này cảm thấy rất sốt ruột, nhìn thấy ca ca mình lần này lại sắp làm hỏng chuyện, nó vội vàng đẩy lũ yêu quái ra để đứng lên phía trước: “Ta vẫn còn nữa!”. Vừa nói, nó vừa lấy ra một cái túi khá lớn, tháo sợi dây túi màu đỏ thẫm sau đó dốc miệng túi xuống, các loại châu báu đủ màu sắc giống như thủy triều ào ạt không ngừng đổ ra từ trong túi.

Đủ loại ánh sáng rực rỡ chói mắt phát ra khiến cho thư phòng vốn dĩ có chút u ám thoáng chốc sáng bừng lên gấp mấy trăm lần. Ánh hào quang quá chói khiến cho lũ yêu quái đồng loạt nhắm chặt hai mắt lại.

Núi châu báu trong chớp mắt liền nhiều lên gấp đôi và dần dần tràn ngập khắp thư phòng, tốc độ tăng lên của châu báu quá nhanh khiến lũ yêu quái cũng cảm thấy không ổn, thế này là quá nhiều! Trong thư phòng vốn rộng mấy trăm thước vuông thoáng cái giờ đây ngay cả một chỗ để đặt chân cũng không có.

Lũ yêu quái hô lên mấy tiếng rồi tản ra, rồi rít chen nhau thoát khỏi thư phòng chật chội này, sau đó đứng ở bên ngoài thẫn thờ cảm thấy may mắn vì mình vừa tránh được một kiếp.

”Thư phòng sắp sập.”, một giọng nói vô cùng bình thản không có một chút gợn sóng vang lên làm cho lũ yêu cả kinh nhao nhao quay đầu lại. Lúc này bọn chúng mới phát hiện ra yêu vương điện hạ của chúng không biết từ lúc nào đã sớm ra khỏi thư phòng, đang đứng ở phía sau, mặt không chút thay đổi nhìn thư phòng của mình lúc này không các gì một cái bánh bao đang nở ra.

Toàn bộ lũ yêu quái đều bái phục.

Điện hạ đúng là điện hạ, ngay cả năng lực phát hiện thấy nguy hiểm so với mọi người cũng cao hơn mấy chục lần.

Bùm một tiếng vang lên thật to, thư phòng giống như một cái khí cầu căng lên, cuối cùng khi đạt đến cực hạn thì nổ tung rồi sập xuống.

Viên Viên chật vật bò ra từ bên dưới núi châu báu cao ngất kia, nó lắc lắc hai cái tai thỏ thật dài, ủ rũ đi đến trước mặt Sa La, cúi đầu, run rẩy nói: “Điện hạ, thần không cố ý.”

Sa La nhìn nó một cái, trong mắt không có một chút lay động, chỉ chậm rãi nói: “Số lượng châu báu người kiếm được không tồi.”

Viên Viên nghe vậy cả người liền run lên, hai cái tai thỏ đang rũ xuống liền lập tức dựng thẳng, nó ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo nói: “Vì tôn thượng phục vụ!”

Sa La khẽ gật đầu một cái tựa như tỏ vẻ tán dương, tiếp đó nói một câu: “Thư phòng bị sập này giao cho người. Ngày mai ta muốn thấy một thư phòng hoàn hảo như ban đầu.”.

Viên Viên sững sốt, ngũ quan tỏ vẻ khổ sở đến mức vịn vẹo, nó ỉu xiu nói: “Vâng, thưa tôn thượng.”.

Sa La nhìn thoáng qua núi châu báu đang không ngừng tràn từ thư phòng ra phía ngoài tòa viện, rồi hỏi đông đảo thuộc hạ của mình: “Ai ghi chép danh mục sính lễ?”.

Lũ yêu quái cả kinh, đồng loạt im lặng không lên tiếng, cùng lùi về phía sau một bước, người thì nhìn lên trời, kẻ thì nhìn xuống chân. Thật đúng là nói đùa, nếu để bọn chúng đi mạo hiểm chém giết hoặc là bắt giữ bất kì ai đưa về thì tuyệt đối không cần nói đến lần thứ hai, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách vừa gọn gàng vừa hoàn hảo. Nhưng tất cả bọn chúng đều là đại yêu quái một chữ bẻ đôi cũng không biết, nếu để bọn chúng làm loại chuyện này, hậu quả là danh mục sính lễ rất có thể sẽ biến thành như sau: ngân lượng đại khái bao nhiêu cân..., vàng đại khái bao nhiêu cân..., châu báu đại khái bao nhiêu cân..., gấm vóc đại khái bao nhiêu cân..., trân châu nhiều lắm... các người tự mình tính đi.

Lũ yêu quái vừa lùi lại phía sau, chỉ có mỗi Đoàn Đoàn vẫn đứng nguyên tại chỗ. Lúc nó lấy lại tinh thần mới phát hiện ra mình đang lơ lửng ở phía trước cách lũ yêu còn lại một bước khá xa, mà không hiểu đã phát sinh chuyện gì.

Sa La nhìn thoáng qua Đoàn Đoàn đã “tự động” bước lên phía trước một bước, tựa hồ có chút hài lòng gật đầu: “Ồ đây cũng chỉ có mình người biết chữ, chuyện danh mục sính lễ liền giao cho người đi.”.

Đôi mắt màu hồng của Đoàn Đoàn thoáng chốc mở to, hai con ngươi hơi rụt lại, cả người nó kích động đến run rẩy.

Lũ yêu quái liếc qua một cái rồi tỏ vẻ chột dạ không nhìn nó.

Đoàn Đoàn nắm chặt móng vuốt nhỏ bé của mình, tỏ vẻ khí thế hiên ngang nói: “Vì tôn thượng phục vụ!”.

Lũ yêu: “...”.

Sa La gật đầu, nhanh chóng xoay người tiêu sái rời đi.

Lũ yêu quái rối rít vỗ vỗ lên bả vai nhỏ bé của Đoàn Đoàn, dùng những ánh mắt như muốn nói “Người rất có giác ngộ”, “Ta rất coi trọng người nha” để nhìn nó.

Đoàn Đoàn kích động không thôi: “Ta nhất định sẽ làm tốt chuyện tôn thượng dặn dò!”.

Lũ yêu quái đồng loạt vỗ tay.

Hắc Miêu nhìn thoáng qua Viên Viên đang cố gắng chiến đấu với núi châu báu kia, rồi đi tới, lấy ra một cái túi màu đen trống rỗng đưa cho nó, ý bảo nó đem đồng châu báu đang không ngừng tràn ra bỏ vào trong túi nhỏ này.

Viên Viên đã sớm đánh rơi cái túi của mình trong núi châu báu kia, nó cảm kích nhìn thoáng qua Hắc Miêu, sau đó quay đầu tiếp tục cố gắng với đồng châu báu.

Hắc Miêu chậm rãi nhìn bóng lưng của nó một cái, tỏ vẻ thờ ơ hỏi: “Viên Viên, người làm thế nào kiếm được nhiều châu báu như vậy?”.

Viên Viên từ trong đồng châu báu ngẩng đầu nhìn lên, vô cùng kiêu ngạo nói: “Dựa vào nguyên tắc thả lầy nhâm còn hơn bỏ sót, trên đường đi ngang qua quốc gia nào, ta đều trộm sạch bảo khố của quốc gia đó và nhà kho của tất cả những ngôi nhà khang trang mà ta gặp!”

Trong mắt Hắc Miêu lập tức sáng lên, trong lòng nó thâm nghĩ thì ra là như vậy, “tích tiểu thành đại”, bọn chúng thế nhưng không ai nghĩ tới đạo lý này.

Viên Viên sau khi nói xong mới cả kinh, nó thế mà lại đem bí quyết của mình nói ra. Viên Viên kinh sợ quay đầu định mở miệng thì chỉ thấy bóng lưng Hắc Miêu đang chậm rãi rời đi và một câu nói không mấy có thành ý phiêu tán trong không trung: “Cảm ơn!”.

Lại nói đến Thiên Nguyên Tông trước giờ vẫn yên bình, bỗng nhiên vào sáng sớm ngày nọ, chỉ trong một khắc liền hoàn toàn bị chấn động.

Một đội ngũ yêu quái đưa sính lễ vô cùng hùng hậu kéo dài gần trăm thước dưới sự dẫn đầu của Hắc Miêu và Nguyệt Mãn, chậm rãi tiến vào Thiên Nguyên Tông.

Mà các đệ tử của Thiên Nguyên Tông lúc nhìn thấy một hàng yêu quái ùn ùn kéo đến trên đỉnh đầu thì đều bó tay luống cuống. Tuy rằng đối phương không có hành động ác ý gì nhưng vẫn khiến cho bọn họ vô cùng hoang mang.

Đặc biệt là khi nhìn thấy mỗi con yêu quái đều mang theo một cái rương màu đỏ thẫm giống như loại dùng để đựng sính lễ thì vẻ mặt của mọi người lại càng trở nên kỳ quái. Một vài đại đệ tử tương đối bình tĩnh liền nhanh chóng đi báo tin cho trưởng lão của mình, sau đó các trưởng lão lại đi báo cho chương môn.

Lũ yêu quái dừng lại trên đỉnh núi Chính Nguyên, Nguyệt Mãn cùng Hắc Miêu hạ thấp đám mây xuống một chút. Nguyệt Mãn nhìn thấy ở bên dưới toàn là các trưởng lão cao tuổi liền hô to: “Chương môn Thiên Nguyên Tông, Liễu Tân Chi đang ở đâu?”.

Liễu Tân Chi vẻ mặt căng thẳng, chân mày nhíu chặt bước ra, quát lên: “Lũ tiểu yêu các ngươi đến đây là muốn làm gì?”.

Nguyệt Mãn cười híp mắt, không thèm để ý đến lời nói của Liễu Tân Chi, chỉ chấp tay tỏ vẻ tươi cười nói: “Điện hạ của chúng ta hôm nay sẽ cưới nữ nhi Liễu Triều Hoa của ngài làm vợ, đặc biệt sai chúng tiểu nhân đến đưa sính lễ!”.

Đừng nói là Liễu Tân Chi, mà ngay cả các trưởng lão cùng đám đệ tử Thiên Nguyên Tông trong nháy mắt đều giống như bị sấm sét đánh trúng, đồng loạt sững sờ ngay tại chỗ.

Bàn tay Liễu Tân Chi chỉ về phía Nguyệt Mãn cũng đang run rẩy, trong mắt hần tràn đầy khiếp sợ cùng với một chút vui mừng, ngay cả lời nói của hắn cũng không nén được mà run run: “Người muốn nói, nói, Triều Hoa, Triều Hoa vẫn còn sống?”.

Hắc Miêu cười tủm tỉm, vừa vuốt vuốt chòm râu đen dài của mình vừa nói: “Ngày hôm đó điện hạ phá ấn thoát ra, vừa gặp vương phi liền nhất kiến khuynh tâm(1), cho nên mới có ngày đại hỉ hôm nay, kính xin thông gia nhận sính lễ.”.

(1) Nhất kiến khuynh tâm: yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Hắc Miêu vừa giơ chân ra hiệu, hơn một trăm yêu quái phía sau liền tuân lệnh, ào ào bay xuống đặt hơn một trăm cái rương màu đỏ thẫm trước mặt Liễu Tân Chi, rồi sau đó lui lại lên trời.

Liễu Tân Chi không nén nổi cơn giận, rút kiếm gầm lên: “Lũ tiểu yêu kia, trả nữ nhi của ta lại!”.

Từ trong đội ngũ hùng hậu của hơn một trăm con yêu quái kia, Tu Qua dang cánh bay ra, trong chớp mắt liền chắn trước mặt Liễu Tân Chi: “Ồi chào ôi, Liễu chương môn xin chớ tức giận, người làm như vậy đối với Liễu Triều Hoa cũng không có lợi a!”.

Liễu Tân Chi liền sững sốt, biết không thể làm gì nên đành nghiêng răng nghiêng lợi thu kiếm lại, cứng rắn nói: “Người và yêu không chung đường, hôn sự như vậy, ta tuyệt đối không đồng ý! Điện hạ nhà các người, chúng ta không dám trèo cao, kính xin trả nữ nhi của ta về, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!”

”Chờ một chút!”, Đào Chân cùng Liễu Triều Dương đỡ Căng Uyển có vẻ suy yếu vội vàng bước nhanh đến. Căng Uyển vừa tới gần Liễu Tân Chi liền kéo chặt ống tay áo của hắn, nước mắt giàn dụa hỏi: “Triều Hoa, Triều Hoa, có tin tức của Triều Hoa ư?”.

Liễu Tân Chi khó xử nhìn nàng một cái, hạ giọng nói: “Triều Hoa còn sống, muội có thể yên tâm. Về phòng nghỉ ngơi trước, đừng ở bên ngoài kéo trúng gió.”.

Nguyệt Mãn nhìn thấy Căng Uyển liền cười hi hi nói: “Vị này chắc là chương môn phu nhân phải không? Liễu Triều Hoa sống ở chỗ chúng ta rất tốt, điện hạ xem nàng như châu như ngọc, nhân loại có câu gì mà: “đặt trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan”. Điện hạ của chúng ta chỉ có thể khoét một cái động trong tim mình rồi đặt Liễu Triều Hoa vào đó.”.

Căng Uyển kinh ngạc, chần chừ đưa mắt nhìn về phía Liễu Tân Chi. Liễu Tân Chi âm trầm nhíu mày nhìn Nguyệt Mãn. Liễu Triều Dương lúc này liền cầm kiếm xông ra: “Muội muội của ta đang ở đâu? Ta đến đổi

lấy nàng!”.

Bạch Quạ cười như không cười nhìn Liễu Triều Dương nói: “Thật xin lỗi, không đổi lại được, cho dù bất cứ nữ tử nào trong thiên hạ tới, diện hạ của chúng ta cũng không đổi.”.

Liễu Triều Dương sắc mặt càng u ám nhìn chằm chằm nó, Liễu Tân Chi vô cùng giận dữ quát khê: “Nghịch chướng! Còn dám xông ra nói bậy! Nếu không phải là do ngươi thì muội muội của ngươi sao lại rơi vào kết cục này!”.

Liễu Triều Dương bưng bình quay mặt sang một bên không nhìn mọi người, nước mắt không ngừng tuôn rơi khiến cho khuôn mặt vốn non nớt của nàng lúc này lại như già đi mười mấy tuổi.

Tu Qua đang cánh bay qua một bên, nó nhảy nhảy đôi mắt đen láy với Liễu Triều Dương. Liễu Triều Dương thấy mọi người xung quanh lúc này đều đang chú ý đến đám yêu quái trên trời, liền thừa dịp không ai để ý lặng lẽ đi về phía nó.

Đào Chân đang đỡ Căng Uyển, nhìn thấy hơn một trăm cái rương được cột khăn màu đỏ thắm trước mặt, mới nghĩ là sính lễ này cũng thật hậu hĩnh, nàng nhìn về phía Liễu Tân Chi mở miệng hỏi: “Những thứ này chính là sính lễ?”.

Liễu Tân Chi mặt âm trầm không đáp.

Hắc Miêu cười như không cười, vân vê chòm râu của mình, tỏ vẻ ý tứ sâu xa nói: “Không, những thứ này là danh mục sính lễ.”

65. Chương 65: Đưa Sính Lễ Thất Bại

Hắc Miêu cười mà như không cười vuốt ve chòm râu của mình, tỏ vẻ ý tứ sâu xa nói: “Không, những thứ này là danh mục sính lễ.”, nó vừa dứt lời, ngay cả những trưởng lão từng thấy qua những chuyện lạ thường trên đời cũng không khỏi cả kinh.

Đào Chân để cho Liễu Tân Chi đỡ lấy Căng Uyển còn mình thì bước về phía hơn một trăm cái rương đỏ thắm trước mặt, tùy ý mở ra một cái. Trong chiếc rương lớn như vậy, quả nhiên có những tập danh mục sính lễ màu đỏ chót được xếp chồng lên nhau rất ngay ngắn. Đào Chân tùy ý cầm lên một tập trên cùng của chồng danh mục, liền thấy trên tay có cảm giác hơi nặng, chiếc bìa màu đỏ bên ngoài vừa dày vừa nặng, sờ vào có cảm giác rất kỳ lạ. Nàng vừa mở ra, tầng giấy xếp nếp bên trong mỏng như cánh ve liền theo gió mà tung ra.

Đào Chân kinh ngạc vô cùng, rõ ràng tập danh mục nàng cầm lên chỉ dày có một chút, nhưng khi mở ra thì dài phải đến mười thước. Trên tờ danh mục màu hồng phấn là những chữ viết ngay thẳng nắn nót thoát nhìn làm người ta vô cùng thoải mái. Hai mắt Đào Chân không khỏi sáng lên, nàng vốn thích các loại thư pháp, mà chữ viết trên danh mục này cho thấy người viết đã tốn không ít công lực khiến cho Đào Chân cảm thấy như nhặt được chí bảo.

Tất cả hơn một trăm rương..., những ý niệm không muốn để cho người khác biết bắt đầu xoay chuyển trong đầu Đào Chân. Nàng nhìn kỹ tờ danh mục sính lễ mấy lần, sau đó cầm lấy nó không buông, tỏ vẻ tự nhiên đi tới bên cạnh Căng Uyển, ghé vào tai sư tỷ, thấp giọng trêu ghẹo: “Danh mục sính lễ này được viết cũng thật là có ý tứ, không chỉ giới thiệu rõ ràng về số lượng và lai lịch các loại vàng bạc châu báu, càng buồn cười hơn là, những thứ châu báu kia có điển cố(1) gì cũng được ghi lại đầy đủ. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy danh mục sính lễ như vậy, xem ra yêu quái viết cái này cũng rất dụng tâm.”.

(1) Điển cố: những tích truyện xưa (còn gọi là “điển tích”) thường được dùng trong lời nói hoặc văn viết để chỉ những việc tương tự, đặc điểm của việc dùng điển cố là có thể diễn tả một cách ngắn gọn, hàm súc và thâm sâu. Ở đây nên hiểu “điển cố” là những truyện cổ, truyền thuyết liên quan đến những thứ châu báu này.

Căng Uyển nhếch môi nói: “Cho dù là như vậy, ta cũng không đồng ý!”.

Đào Chân tự biết mình lỡ lời, giả bộ như không có việc gì nhét tập danh mục vào trong ngực, nói: “Muội chẳng qua chỉ là nói đến danh mục sính lễ, cũng không nói Triều Hoa nhất định phải gả cho yêu vương kia.”.

Hắc Miêu nhìn thấy Đào Chân lấy một tập danh mục, khoe mắt nó liến lóc lên một tia sáng sắc bén, nó đứng ở trên đụn mây cười nói: “Thông gia từ từ kiểm tra, trước tiên chúng ta sẽ đặt sính lễ xuống.”

Một tiếng vỗ tay của Hắc Miêu vang lên, hơn một trăm con yêu quái đáp một tiếng rồi tản ra, trên cổ mỗi con đều đeo vài cái túi nhỏ. Đám yêu quái bay đến dưới chân núi của Thiên Nguyên tông, sau đó đồng loạt mở túi ra, trong chớp mắt, mọi người ở Thiên Nguyên tông đã hoàn toàn bị khiếp sợ một lần lúc này, giờ đây lại bị làm cho kinh sợ lần nữa.

Một núi châu báu sáng loáng,

Một núi châu báu sáng loáng so với Thiên Nguyên tông còn cao hơn một đỉnh núi,

Một núi châu báu sáng loáng so với Thiên Nguyên tông còn cao hơn một đỉnh núi, hơn nữa lại đang không ngừng cao lên với tốc độ nhanh chóng mặt!

“Này, này, này...” Liễu Tân Chi nhìn lên núi châu báu đang phủ bóng râm xuống Thiên Nguyên tông, liền cả giận nói: “Đám tiểu yêu các ngươi lại dám mang những tục vật như thế này đến vũ nhục Thiên Nguyên tông của ta! Mau mang những thứ này về, trả lại nữ nhi cho ta!”

Liễu Tân Chi vừa nói vừa muốn xông lên, lại bị Liễu Triều Dương và Cầm Uyên lao ra gắt gao kéo lại: “Huynh cần phải nghĩ cho Triều Hoa! Triều Hoa còn nằm trong tay người ta đấy!”

Hắc Miêu nheo mắt lại: “Thông gia quá kích động rồi, điện hạ nhà ta đối với vương phi kính ở trong mắt, yêu ở trong lòng, nếu không phải là vương phi nói cần phải thành thân mới có thể giao phối, điện hạ của chúng ta đã sớm áp người dưới thân mà XXOO lại OOOX không biết bao nhiêu lần rồi.”

Nguyệt Mãn vội vàng kéo Hắc Miêu vào trong ngực để ngăn chặn cái miệng của nó, hắc cười làm lạnh nhin Liễu Tân Chi lúc này đã bị chọc giận đến mức sắc mặt hết tái xanh lại trắng bệch: “Điện hạ của chúng ta chỉ hi vọng dựa theo quy củ của nhân loại mà đưa sính lễ, nếu thông gia không hài lòng với sính lễ này, chúng ta có thể chuẩn bị thêm, chỉ là trước mắt, vì thể diện của điện hạ mà tuyệt đối không có chuyện thu hồi những thứ này.”

Một đám trưởng lão đã sớm bị chấn kinh ngay tại chỗ, tin tức ngày hôm nay thật sự là vừa quá kinh hãi vừa quá hoang đường.

Một bên là yêu vương, một bên là nữ nhi của chủng môn một đại phái tu tiên, hai người này vốn nên đứng ở hai phía đối lập, giữa bọn họ phải là không đầu đến người chết ta sống thì không thể ngừng. Chính là hai người như vậy rốt cuộc kỳ diệu thể nào lại có thể ở cùng một chỗ? Đừng nói các trưởng lão vô cùng hiếu kỳ mà ngay cả các đệ tử của Thiên Nguyên tông từ trên xuống dưới đều cảm thấy tò mò.

Hắc Miêu tức giận trừng mắt nhìn Nguyệt Mãn, Nguyệt Mãn thấp giọng nói bên tai của nó: “Đừng làm hỏng chuyện đưa sính lễ!”

Hắc Miêu liền tưởng tượng đến khuôn mặt không được thỏa mãn dục vọng của điện hạ nhà mình mà trầm mặt.

Nguyệt Mãn thấy Hắc Miêu đã an tĩnh lại mới buông nó ra, chấp tay nói với Liễu Tân Chi và Cầm Uyên: “Liễu Triều Hoa sống ở chỗ chúng ta rất tốt, nếu chủng môn thông gia bất mãn với sính lễ thì ngày khác chúng ta lại đưa đến là được rồi.”, vừa dứt lời hắc bảo lữ yêu quái vút tất cả túi nhỏ xuống trước mặt mọi người ở Thiên Nguyên tông. Hơn một trăm con đại yêu quái tạo thành đội ngũ đưa sính lễ lại tỏ vẻ không thèm để ý đến chủng môn Thiên Nguyên tông và một đám trưởng lão mà nghênh ngang hùng hổ rời đi.

Cùng đi theo còn có Liễu Triều Dương và Phó Nguyên bị nàng len lén đưa đi.

Chuyện yêu vương điện hạ đưa sính lễ bị thất bại.

Người sắp trở thành nhạc phụ, nhạc mẫu của yêu vương điện hạ là chủng môn Thiên Nguyên tông Liễu Tân Chi và chủng môn phụ nhân Cầm Uyên rất tức giận.

Biết được điều này khiến cho khuôn mặt vốn không mấy thân thiện của yêu vương điện hạ càng tỏ vẻ không vui. Hắc nhìn mấy trăm thuộc hạ đang đứng trước mặt mà trầm mặt không nói lời nào.

Hắc Miêu và Nguyệt Mãn đứng ở đầu hàng không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, bọn chúng thậm chí có thể cảm giác được thời gian từng chút, từng chút, vô cùng chậm chạp trôi qua, mỗi một giây tựa như một thanh đao chậm rãi cắt vào thần kinh đang căng thẳng đến cực hạn của chúng.

Không khí trong thư phòng rất ngột ngạt, những con yêu quái ở bên ngoài vô cùng ngang ngược hung hăng giờ đây đều đang ủ rũ cúi đầu, ngay cả thở mạnh một chút bọn chúng cũng không dám.

Mãi một lúc sau, đám yêu quái mới nghe thấy giọng nói trầm thấp uy nghiêm của Sa La chậm rãi vang lên: “Không phải là lỗi của các ngươi.”

Đám yêu quái đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà”, một tiếng này của Sa La lại khiến tim của lũ yêu quái nhất thời vọt lên đến cổ họng, chúng khẩn trương nhìn điện hạ của mình.

Sa La chậm rãi nói: “Nếu vàng bạc châu báu theo truyền thống cũng không thể làm bọn họ lung lay, vậy thì phải nghĩ cách kê đơn đúng bệnh, tìm một chút đồ hữu ích đối với việc tu tiên đi.”

Lũ yêu quái gật đầu, những thứ đó bọn chúng đều có cất giấu, mặc dù số lượng ít nhưng yêu quái ở đây nhiều nên cũng đáng kể.

Sa La bảo lũ yêu quái tiếp tục bàn bạc, còn mình bước những bước dài ra khỏi thư phòng, không nhanh không chậm đi về phía gian phòng của Liễu Triều Hoa.

Ánh mặt trời vào giữa trưa một ngày đông thật là tốt, vừa đủ ấm áp chiếu vào trên thân người. Liễu Triều Hoa cương quyết yêu cầu Viên Viên phải đem một cái kiệu nhỏ tới đưa nàng ra ngoài phơi nắng, nếu không trong vòng một tháng tới, nàng nhất định sẽ trở thành hạt thóc mốc meo.

Ở trong gian phòng nhỏ u ám đã lâu, Liễu Triều Hoa cũng cảm giác được cả người mình có chút ẩm ướt, lúc này được phơi nắng, nàng cảm thấy hết sức thoải mái.

Sa La dừng lại ở khúc quanh, nhìn bộ dạng Liễu Triều Hoa khoan khoái nằm ở trên ghế dựa, híp mắt phơi nắng, trong lòng hần lúc này chợt có một thứ cảm xúc nhàn nhạt, ấm áp dâng lên.

Cho dù chỉ là nhìn nàng như vậy, cũng cảm thấy một chút thỏa mãn.

Cho dù kiếp trước nàng là người phụ lòng mình.

Nhưng mà kiếp này, cái gì nàng cũng không nhớ rõ.

Đây chẳng phải là trong lúc mờ mịt, ông trời cho hai người bọn họ một cơ hội hay sao?

Liễu Triều Hoa cảm thấy có người đang nhìn mình nên mới nghiêng đầu, liền nhìn thấy Sa La vẻ mặt không rõ ý tứ đang đi tới.

Một lọn tóc đen bóng phất ngang gương mặt nàng, Sa La liền nhẹ nhàng vén nó lên, ngón tay ấm áp của hần lướt qua da mặt làm xuất hiện một dòng điện đánh thẳng vào trái tim của Liễu Triều Hoa, khiến cho tim nàng đập nhanh một nhịp.

Sa La cúi người, dán trán mình vào trán Liễu Triều Hoa, đôi mắt sâu thăm thẳm không thấy đáy của hần nhìn thẳng vào mắt nàng, tiếng nói trầm thấp nồng nàn chậm rãi vang lên: “Đưa sính lễ bị thất bại. Phụ mẫu nàng không vừa ý những thứ ta đưa đến.”

Ngữ điệu của hần rất dịu dàng, nếu như tinh tế nghiền ngẫm vài lần, thậm chí còn có thể nghe ra trong lời nói của hần có chút ủy khuất khiến người ta đau lòng.

Tựa như một con sư tử hiếm khi ngoan ngoãn, đột nhiên hạ thấp cái đầu cao ngạo của nó, không hề phòng bị mà để cho người nhìn thấy sau gáy – nơi yếu ớt nhất trên cơ thể nó, hơn nữa còn vẫy vẫy đuôi, dùng cái đầu sư tử lông xù thật to mà cọ vào người.

Lòng Liễu Triều Hoa bỗng nhiên trở nên thật mềm mại, nàng từ từ đưa tay quần lên cổ Sa La rồi nói: “Sa La, thật ra ta vẫn là có thích ngươi một chút.”

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Sa La nhanh chóng lóe lên một tia sáng, rực rỡ tựa như sao băng vụt qua giữa bầu trời đêm mùa hạ. Hắn nhích sát về phía Liễu Triều Hoa hơn một chút, hơi thở ấm áp của hắn phả vào làn da nhạy cảm trên cổ nàng, khiến Liễu Triều Hoa cảm thấy từng trận sởn gai ốc sau lưng, hắn nói: “Vậy, có thể bỏ qua chuyện đưa sinh lễ mà trực tiếp thành thân hay không? Mùa đông sắp qua rồi”, mùa xuân cũng sắp tới...

“Sa La.”, Liễu Triều Hoa dịu dàng gọi hắn một tiếng, trong lời nói của nàng còn mang theo sự nghiêm túc lạ thường: “Nhưng mà ta thích người cũng chỉ một chút mà thôi, còn chưa đến mức có thể thành thân.”

“Liễu Triều Dương đã tới.”, có lẽ nhận ra diễn biến cuộc nói chuyện có phần không ổn, Sa La nhanh chóng nói một câu. Hắn đứng thẳng người lên, nhìn thấy biểu tình của Liễu Triều Hoa quả nhiên giống như dự đoán của mình, liền bổ sung thêm: “Nàng ta mang theo Phó Nguyên đến, đang ở bên ngoài Thất Phong.”

Liễu Triều Hoa hết sức kinh ngạc còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì đã bị Sa La bỗng nhiên bế thốc lên. Nàng kinh hãi đưa hai tay ôm lấy cổ hắn, vừa định mở miệng thì lại phát hiện cổ họng của mình đã bị người ta thi triển phép thuật nên không thể nói ra tiếng.

Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt vừa sợ vừa giận nhìn Sa La, còn hắn thì tỏ vẻ vô cùng tự nhiên ôm nàng đi thẳng về phòng, không thèm để ý đến việc Liễu Triều Hoa liên tục giãy giụa phản đối.

Tựa như một con sư tử kiêu ngạo đang muốn nói cho người biết, lòng tự tôn của nó không cho phép người cự tuyệt!

Sa La đặt Liễu Triều Hoa lên giường rồi dùng thân mình đè lên người nàng, đôi mắt đen như mực của hắn phát sáng kinh người, hắn bình tĩnh nói: “Ta vừa đổi ý, vẫn nên giao phối trước, tranh thủ sinh vài hài tử, sau đó mới thảo luận chuyện có thành thân hay không.”

Gương mặt Liễu Triều Hoa thoáng chốc nóng lên, nàng trừng mắt hung hăng nhìn hắn như muốn nói: “người đây là muốn lên xe mà không mua vé!”

Ngón tay thon dài của Sa La giống như hồ điệp bay lượn, nhẹ nhàng linh hoạt mở hai nút áo trên cổ Liễu Triều Hoa, ánh mắt sâu thẳm của hắn nghiêm túc nhìn nàng: “Người ta nói, thông thường trong những tình huống như thế này, nữ nhân yên lặng tức là tỏ vẻ đồng ý, nếu nàng không đồng ý thì nói đi.”

“Ta có thể mở miệng nói chuyện hay sao chứ!”, hai tay Liễu Triều Hoa vừa ôm lấy cổ họng của mình thì liền bị Sa La cầm lấy, kéo lên cao quá đỉnh đầu, hắn còn tỏ ra rất “công bằng”, rất “dân chủ” mà đợi nàng ba giây, sau đó mới nói một cách nghiêm túc: “Cuối cùng nàng cũng đồng ý.”

66. Chương 66: Đại Hộ Pháp Đến

“Ta có thể mở miệng nói chuyện hay sao chứ!”, Liễu Triều Hoa vừa đưa hai tay ôm lấy cổ họng của mình thì đã bị Sa La túm lấy, kéo cao lên quá đỉnh đầu nàng. Hắn còn tỏ vẻ rất “công bằng”, rất “dân chủ” mà chờ nàng ba giây, sau đó mới nghiêm túc nói: “Cuối cùng nàng cũng đồng ý.”. Nói rồi hắn liền cúi người xuống hôn lên môi Liễu Triều Hoa, một mặt thỏa sức hôn, mặt khác các ngón tay hắn nhẹ nhàng nhanh nhẹn lướt qua những nút thắt trên y phục nàng.

Liễu Triều Hoa giận dữ và xấu hổ trừng mắt nhìn hắn, nàng hung hăng cắn vào đầu lưỡi đang dây dưa của hắn một cái mới làm cho hắn rên lên một tiếng mà lùi lại. Liễu Triều Hoa giãy ra khỏi vòng tay của hắn, trong lúc vô cùng giận giữ nàng trở tay vung một cái tát vào mặt Sa La.

Tuy nhiên thanh âm của cái tát không vang lên như dự kiến, cổ tay trắng nõn non mịn của Liễu Triều Hoa đã bị bàn tay to lớn của Sa La giữ chặt, trên mu bàn tay hắn nổi đầy gân xanh, hắn dùng lực rất mạnh như muốn bóp nát cổ tay nàng.

Trong con người đen kịt của Sa La dường như nổi lên bão táp kinh người, giống như con sư tử bị chọc giận, ánh mắt hắn nhìn Liễu Triều Hoa có vẻ nặng nề. Sa La cất giọng thông thả, mỗi tiếng gần trầm thấp của hắn tựa như cái chày nặng nện từng nhát vào lòng nàng: “Phản kháng cũng vô ích, nàng chọc ta tức giận rồi.”

Liễu Triều Hoa dùng sức vặn vẹo cổ tay, kết quả làm tay mình trật khớp, cảm giác đau đớn khiến chân mày nàng cũng nhíu chặt.

Sa La kéo hai tay của nàng lên cao, trực tiếp xoay người Liễu Triều Hoa lại, làm cho nàng đưa lưng về phía hắn. Một tay hắn giữ lấy cổ áo của nàng, dùng sức xé toạc ra, một tấm lưng trần trắng như tuyết liền hiện ra trước mặt Sa La.

Thân hình cường tráng của Sa La liền đè lên người nàng, hắn hung hăng cắn vào vành tai của Liễu Triều Hoa, dùng lực rất mạnh tựa như muốn cắn đứt tai nàng.

Liễu Triều Hoa đau đến mức cả người run lên, Sa La vẫn không buông tha cho nàng. Hắn vừa nhả vành tai của nàng ra liền cắn tiếp vào lưng, cảm giác đau đớn theo từng nhát cắn của Sa La chạy dọc từ xương sống mà lan tràn xuống dưới. Sa La dừng lại ở xương cụt của nàng, rồi dùng đầu lưỡi ẩm nóng nhẹ nhàng đánh vòng ở đó, khiến cho Liễu Triều Hoa cảm thấy từng đợt run rẩy truyền tới.

Ngoài cửa, cách đó một trăm thước...

“Điện hạ động dục.”, hai con mắt của Hắc Miêu tràn đầy sự kích động.

“Điện hạ rốt cuộc cũng muốn giao phối.”, Bạch Quạ cũng kích động.

“VẬY... bây giờ ai sẽ đi báo tin đó cho điện hạ?”, Nguyệt Mãn chậm rãi hỏi.

Hắc Miêu sửng sốt quay đầu nhìn lại.

Bạch Quạ chợt ngẩn ra, cũng quay đầu nhìn lại phía sau.

Thấy hai con yêu quái đều quay đầu nhìn lại, Nguyệt Mãn cũng quay lại đằng sau.

Đoàn Đoàn lúc này đang cầm một quyển sách tình cờ đi ngang qua, bỗng nhiên thấy ngoài cửa viện của điện hạ lấp ló ba cái đầu của ba con yêu quái, Hắc Miêu bám trên người Nguyệt Mãn, Bạch Quạ đậu trên đầu Hắc Miêu.

Chẳng lẽ...

Trong lòng Đoàn Đoàn liền dâng lên một loại dự cảm không tốt. Dựa vào nguyên tắc càng ít dính vào chuyện phiến toái bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, phản ứng đầu tiên của Đoàn Đoàn là làm bộ như không nhìn thấy gì rồi liền bước nhanh rời khỏi. Kết quả là còn chưa kịp biến suy nghĩ thành hành động thì cả ba con yêu quái đang bám ở cửa đã đồng loạt quay đầu lại nhìn nó bằng ánh mắt khẩn thiết bức người.

Ánh mắt đó khiến cho Đoàn Đoàn trong lòng cả kinh, nó có chút ngập ngừng chào hỏi một tiếng: “Đều ở đây à, các người đang bận thì phải, ta đi trước đây.”.

Đoàn Đoàn vừa mới gơ chân muốn bước đi, Hắc Miêu đã nhếch miệng, làm lộ ra một cái răng nanh trắng sắc nhọn lóe sáng, tỏ vẻ ý vị thâm trường gọi một tiếng: “Đoàn Đoàn...”.

Đoàn Đoàn cả kinh, ngũ quan cũng muốn xoắn lại với nhau, nó vội vàng đưa tay che kín hai mắt của mình đồng thời hét lớn: “Ta không thấy gì hết! Ta không nhìn thấy các người đang rình coi điện hạ giao phối!”.

Thông thường khi nói “ta không nhìn thấy” cũng có nghĩa là ta đã thấy toàn bộ...

Đoàn Đoàn vô cùng bị thương...Bây giờ nó mới thấy vừa rồi mình chỉ cần trực tiếp hỏi bọn chúng đang làm gì là tốt rồi...

Hắc Miêu: “...”.

Bạch Quạ: “...”.

”Nếu như là không nhìn thấy gì thì vừa khéo có một việc muốn giao cho người đây.”, Nguyệt Mãn nở một nụ cười được cho là lương thiện, chỉ là khi nhìn thấy nụ cười này cả người Đoàn Đoàn lại run lên.

Hắc Miêu gơ lên một cái chân màu đen lông xù mềm mướt của mình, xoay một tiếng xòe ra móng vuốt vừa sắc vừa nhọn: “Chuyện này chỉ có người mới có thể làm a...”.

Trong phòng, mái tóc dài đỏ sẫm của Sa La phủ kín trên giường, Liễu Triều Hoa nhân cơ hội này túm lấy một lọn rồi hung hăng kéo mạnh. Sa La ở phía sau bị đau hít vào một hơi, cơn giận nhất thời bộc phát khiến hắn nhào lên muốn cắn vào môi Liễu Triều Hoa. Ai ngờ hắn lại nhìn thấy đôi mắt của Liễu Triều Hoa ngấn nước, một chút ủy khuất xen lẫn quật cường ánh lên trong mắt nàng thoáng chốc liền dã động đến nơi sâu nhất, mềm yếu nhất trong lòng Sa La khiến hắn cảm thấy ngay cả khí lực để hừ một tiếng cũng không có.

Sa La có chút nản lòng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang mím chặt của nàng vài lần rồi mới dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn hỏi: “Thật sự không muốn giao phối với ta sao?”

Hắn hơi cúi đầu mang theo vẻ ủy khuất khiến người ta đau lòng, tựa như một chiếc móc câu nhỏ vừa quăng ra liền móc vào trái tim Liễu Triều Hoa rồi nhẹ nhàng kéo một chút, làm nổi lên cảm giác chua xót trong lòng nàng.

Liễu Triều Hoa há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó nhưng lại bởi vì bị pháp thuật ngăn cản mà không thể nói được.

Sa La nâng tay giải pháp thuật cho nàng, sau đó xoay người nằm xuống bên cạnh, đưa lưng về phía Liễu Triều Hoa không nhìn nàng.

Liễu Triều Hoa biết yêu loại khi muốn làm điều gì luôn luôn trực tiếp và thẳng thắn, không giống như nhân loại thường quanh co, bầy rầy tám quẹo, thăm dò tới lui.

Sa La chính là nam tử như vậy, thật sự làm cho Liễu Triều Hoa khóc không được mà cười cũng không xong.

Nàng có chút buồn bực khẽ lay bả vai của Sa La một chút, hắn lập tức quay đầu lại, đôi mắt đen sâu thăm thẳm nhìn chằm chằm nàng. Liễu Triều Hoa gãi gãi lỗ tai rồi ho khan hai tiếng tỏ vẻ trấn định nói: “Sa La, người có biết điều kiện tiên quyết khi tình nhân loài người làm loại chuyện này là gì không?”

“Là lưỡng tình tương duyệt(1).”, Liễu Triều Hoa liền ngượng ngùng đỏ mặt, đôi mắt trong veo không dám nhìn hắn, chỉ thoáng nhìn đi nơi khác: “Ta từng nói ta có một chút thích người, nhưng mà...”

(1) Lưỡng tình tương duyệt: đây là một thành ngữ hiện đại, đại ý là hai bên đều có tình cảm với đối phương, đều vui vẻ tình nguyện ở bên nhau.

“Nàng lại muốn thuyết phục ta cái gì?”, Sa La bỗng nhiên nhích lại gần, hơi thở nóng bỏng liền phả tới, đôi mắt sâu thẳm của hắn gắt gao nhìn nàng chăm chú.

Liễu Triều Hoa sửng sốt, ngược lại không biết nên làm thế nào nói tiếp.

Hai mắt Sa La sáng lên: “Mỗi khi nàng muốn thuyết phục ta cái gì thì trước tiên sẽ ho khan hai tiếng.”

Liễu Triều Hoa ngạc nhiên, lúc này nàng mới phát hiện ra đúng là mình có thói quen này.

Sa La kéo tay Liễu Triều Hoa đặt lên ngực mình, lực nắm của hắn mạnh mẽ không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt.

“Ta không biết nhân loại làm sao lại tin vào thứ đạo lý sâu xa khó hiểu như vậy, ta chỉ biết ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nơi này liền đập rất nhanh.”, giọng nói trầm thấp mượt mà của hắn giống như loại rượu ngon nồng đậm nhất, chỉ cần ngửi hương thơm cũng có thể khiến cho người ta say mê.

Tim Liễu Triều Hoa liền thịch một tiếng rồi đập càng lúc càng nhanh, giống như có thứ gì đó vốn không biết làm thế nào để xác định giờ đây lập tức được xác định.

“Ta vừa gặp nàng đã muốn tiếp cận nàng, tiếp cận được nàng liền muốn cùng nàng giao phối. Như vậy còn chưa đủ hay sao?”, đôi mắt sâu thẳm của Sa La nhìn thẳng vào Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa sửng sốt, cứng ngắc.

Nàng tự hỏi hắn làm sao có thể sử dụng vẻ mặt đứng đắn này mà nói ra những lời lưu manh như vậy.

“Chuyện này không phải là sâu xa khó hiểu, tình yêu trên đời thật sự có tồn tại, cho dù chỉ có vài ba tháng đi nữa.”, Liễu Triều Hoa vừa nghiêm túc nhìn hắn vừa nói.

Sa La tỏ vẻ khinh thường: “Vài ba tháng gì đó làm sao có thể so sánh với quan hệ phu thê cả một đời? Với ta mà nói, giao phối rồi sinh hài tử mới là chuyện phối ngẫu phải làm.”

Cái này gọi là đàn gảy tai trâu a.

Liêu Triều Hoa quay mặt đi mặc kệ hắn.

Sa La nhú mày, vươn cánh tay dài kéo Liễu Triều Hoa vào trong ngực mình: “Nàng lại đang tức giận ư?”

Nữ tử nhân loại đúng là phiền toái, chỉ vì một số chuyện không giải thích được mà liền giận dữ rồi không thèm để ý đến người khác. Nghe được câu hỏi của Sa La, Liễu Triều Hoa mở mắt: “Khi nào người hiểu được rồi thì hãy đến tìm ta nói tiếp chuyện thành thân.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến việc chúng ta sẽ duy trì quan hệ phối ngẫu một đời chứ?”, Sa La nắm lấy cằm của nàng, ép nàng đối mặt với mình.

“Điện hạ...có cấp báo!”, giọng nói của Đoàn Đoàn rõ ràng mang theo vẻ run rẩy.

Sa La nhú mày, mặt không chút thay đổi đứng dậy đi ra ngoài. Hắn đưa lưng đẩy cửa phòng đóng lại, nhìn Đoàn Đoàn đang đứng ở cửa viện co đầu rụt cổ mà khẽ nhú mày.

Hắc Miêu lúc này liền từ chỗ núp bước ra nghiêm túc nói: “Điện hạ, Đại hộ pháp của Kim Hải Giao Long đến đây.”

“Hắn đến làm cái gì?”

“Thần không biết, nhưng mà không có ác ý, đã ở ngoài Thất Phong đợi rất lâu rồi ạ.”, Hắc Miêu khó hiểu thì thào: “Đại hộ pháp không phải mấy trăm năm trước đã bị Thiên Nguyên Tông bắt giam rồi sao, vậy mà còn có thể trở về.”

Sa La nhú mày hơi suy tư một lát mới nói: “Cho hắn vào đi, tiện thể đưa hai người của Thiên Nguyên Tông kia vào luôn.”

Hắc Miêu đáp một tiếng “vâng” sau đó túm lấy Đoàn Đoàn cùng nhau rời đi.

Sa La nhìn cửa phòng đã bị đóng lại, đang quay bước định rời đi nhưng nghĩ một chút lại quay vào phòng, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt Liễu Triều Hoa một cái rồi nói: “Hôm nay dừng ở đây, ngày mai ta lại đến.” Dứt lời, hắn liền xoay người đi ra để lại một mình Liễu Triều Hoa ở trong phòng đang bắt đầu suy nghĩ biện pháp.

Trong thư phòng, Sa La mặt không chút cảm xúc nhìn đám thuộc hạ đưa một nam thanh niên toàn thân bị hạ cấm chế tiến vào, khi đến trước mặt Sa La chúng mới giải cấm chế ở mắt, mũi, miệng và tai cho hắn.

Nam thanh niên đứng thẳng trước mặt Sa La, chờ đến khi cấm chế được giải, mới chậm rãi mở ra đôi mắt màu vàng kim sáng lấp lánh.

“Đại hộ pháp đến Thất Phong của ta có chuyện gì?”, đôi mắt sâu thẳm của Sa La không hề có một tia gợn sóng.

Nam thanh niên chậm rãi cười: “Lão phu đã sớm không phải là đại hộ pháp của Kim Hải Giao Long nữa, điện hạ có thể cho lão phu ở đây uống chén trà, gặp mặt tôn tử bất hiếu kia của lão phu có được không?”

Sa La trầm mặc không lên tiếng vung tay lên, Đoàn Đoàn liền tiến lên dâng trà. Nó vừa nhìn thấy chàng thanh niên kia thì chân liền run lên, ngay cả bàn tay đang bưng chén trà cũng run rẩy làm cho nước trà xanh tràn ra ngoài một ít.

Chàng thanh niên nhìn Đoàn Đoàn mà cười: “Ôi, vật nhỏ, lão phu đã sớm không ăn thịt thỏ nữa, chuyển sang ăn gà rồi!”

67. Chương 67: Yêu Vương Học Nói Lời Yêu

Nam thanh niên nhìn Đoàn Đoàn cười một tiếng: “Ôi, vật nhỏ, lão phu đã sớm không ăn thỏ nữa, chuyển qua ăn gà rồi!”

Đoàn Đoàn bị dọa mà run lên, loảng xoảng một tiếng, chén trà liền rơi trên mặt đất.

Tuy không phải lần đầu tiên phạm sai lầm kiểu này nhưng Đoàn Đoàn vẫn tỏ vẻ ủy khuất quay đầu nhìn về phía Hắc Miêu đang đứng bên cạnh Sa La, đôi mắt màu hồng của nó mở to ngăn nước mắt.

Hắc Miêu trợn mắt nhìn nó ý bảo: “Còn không mau thu dọn! Tiện thể gọi muội muội của ngươi tới đây!”.

Đoàn Đoàn hiểu được ánh mắt của Hắc Miêu, vội vàng thu dọn chén trà trên mặt đất, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chàng thanh niên nhìn theo bóng lưng màu trắng nhỏ bé vội vàng rời đi của Đoàn Đoàn mà chậm rãi nói: “Lão phu thật sự là đã lâu không ăn cỗ mà.”.

Đốm lông xù màu trắng vấp vào ngưỡng cửa, chật vật té lăn trên đất rồi sau đó liền vùng lên bỏ chạy thật nhanh, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng. Một lát sau, nhờ thính lực hơn người của mình, chàng thanh niên mới nghe thấy những tiếng nức nở đứt quãng truyền đến từ một chỗ cách đó khá xa.

Hắn cười một tiếng, có chút vui vẻ sau khi đùa dai: “Vật nhỏ thật thú vị, Triều Hoa khi còn nhỏ cũng không dễ trêu chọc giống như nó.”.

Sa La liền nhú mày, nhướn mắt nhìn về phía chàng thanh niên, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, tựa như đốm sáng lóe lên trong bóng tối.

Chàng thanh niên cũng không có ý muốn thừa nước đục thả câu, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, trong đôi mắt vàng kim rực rỡ của hắn tràn ra ý cười nhẹ nhàng: “Mọi người đều biết ta từng ở Thiên Nguyên tông, khi còn bé Triều Hoa tình cờ xông vào nơi đó, vì vậy mà kết duyên, từng chiêu thức của nàng đều là do ta dạy cho. Điện hạ, nói thẳng ra, chúng ta cũng sắp làm thông gia.”.

“Dù gì Triều Hoa cũng gọi ta một tiếng ‘Hòe gia gia’”, trong mắt chàng thanh niên lóe lên vẻ buồn cười. Nhìn thấy sắc mặt Sa La thoáng chốc trầm xuống, hắn mới nói tiếp: “Dĩ nhiên, nàng chẳng qua chỉ coi ta như trưởng bối mà kính trọng, mặc dù xét về lai lịch và vai vế thì ta cũng không dám nhận danh phận này.”.

Đứt lời chàng thanh niên liền đứng dậy, chấp tay hành lễ với Sa La một cái mới nói: “Ta nghe nói điện hạ đến Thiên Nguyên tông đưa sính lễ, trong lòng cảm thấy rất vui sướng. Mặc dù chuyện không được như ý của ngài, nhưng ta tình nguyện vì điện hạ mà đi một chuyến nữa, hơn nữa ta còn bảo đảm Thiên Nguyên tông sẽ đồng ý gả nữ nhi cho điện hạ.”.

Mặc dù lời nói của chàng thanh niên rất thành khẩn, nhưng dưới đáy lòng Sa La không khỏi còn có mấy phần đề phòng, hắn nói: “Ngươi chắc chắn như vậy sao?”.

Chàng thanh niên ngẩng đầu cười nói: “Nếu như điện hạ không tin ta, cũng có thể lấy nội đan của ta.”, vừa nói hắn vừa hả miệng nhả ra một viên kim đan trên lòng bàn tay, sau đó đặt lên bàn của Sa La.

Sa La vừa liếc mắt một cái liền nhận ra kim đan trên bàn là đồ thật, hắn giơ tay ra hiệu cho Hắc Miêu ở bên cạnh cất đi, rồi mới dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào đôi mắt vàng rực sáng lạn của thanh niên kia: “Thật ra ngươi muốn gì?”.

Chàng thanh niên nói: “Thật ra thì đúng là có một chuyện, ta nợ một phần ân tình của Triều Hoa, chỉ hy vọng điện hạ đáp ứng ta một việc.”.

Về mặt của Sa La vẫn không thay đổi, hắn nói: “Nói đi.”.

“Sau này nếu có chuyện gì mà Triều Hoa không muốn, thì xin điện hạ đừng bắt ép nàng, tính tình của nàng là ăn mềm không ăn cứng. Nếu điện hạ kiên nhẫn, chuyện tự nhiên sẽ thuận lợi hơn nhiều. Còn nữa...”, chàng thanh niên nói đến đây có vẻ hơi do dự: “Mong là điện hạ sẽ tuyệt đối không dùng thủ đoạn cứng rắn để đối xử với nàng.”.

Sắc mặt Sa La hơi trầm xuống: “Cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ không dùng thủ đoạn cứng rắn để đối xử với nàng.”, mặc dù có một lần vì mềm lòng mà khiến cho chuyện giao phối không thành.

Lão hồ yêu cười một tiếng, nghe được lời hứa hẹn của Sa La liền không muốn dây dưa thêm nữa: “Như vậy thì tốt. Sính lễ của điện hạ đã chuẩn bị xong chưa?”.

“Ngày mai sẽ xong.”, Sa La trả lời ngắn gọn.

“Vậy ta sẽ làm phiên diện hạ một ngày, trong thời gian này có thể để ta ở lại chỗ của cháu ta không?”

“Tùy người.”, Sa La vẫy tay ra hiệu cho Hắc Miêu đưa lão hồ yêu ra ngoài, sau đó một mình nhú mày trầm tư. Bạch Quạ ở một bên nhìn thấy bộ dạng trầm tư của diện hạ nhà mình thì nín thở thu khí tuyệt không dám làm phiền.

Mãi mỗi lúc sau, nó mới nghe thấy diện hạ của mình nhẹ giọng hỏi: “Đối với nữ nhân, phải dùng phương pháp gì mới gọi là mềm mỏng?”.

Bạch Quạ cả kinh, suýt nữa trượt chân ngã từ trên giá đậu của nó xuống bàn, nó nhanh chóng ổn định thân mình đứng vững rồi nghiêm mặt nói: “Báo cáo diện hạ, hai ngày trước ta xem qua một trích đoạn hí kịch của nhân loại, những thư sinh trong kịch đều dùng mấy lời đường mật liền lừa được quả phụ trẻ có tiền cùng hắt giao phối.”.

“Lời đường mật ư?”, Sa La chậm rãi lặp lại từ này một lần.

Bạch Quạ nói: “Nam tử nhân loại rất thông minh, bọn họ không dùng việc tranh đoạt địa bàn để thể hiện năng lực cạnh tranh phi thường của mình với bạn tình, cũng không tốn sức lực để đảm bảo cuộc sống vật chất của phối ngẫu. Thậm chí một mặt bọn họ cùng phối ngẫu giao phối, hưởng thụ quyền lợi giao phối đồng thời còn có thể dùng tiền tài của phối ngẫu để đảm bảo cuộc sống vật chất của chính mình.”.

Sa La nhú mày, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét: “Chẳng lẽ nữ tử nhân loại đều có yêu cầu thấp như vậy sao?”, hắt thềm nghĩ tại sao chỉ riêng Triều Hoa lại có yêu cầu cao như vậy?

“Không, trong truyền thuyết, giữa bọn họ có tình yêu.”, Bạch Quạ thấy trong mắt Sa La hiện lên vẻ chán ghét mới nói tiếp: “Nhưng mà bọn họ còn có một ưu điểm, chính là biết nói lời đường mật, dễ cho phối ngẫu vui vẻ. Quả thật là một đường tắt để tiến tới việc XXOO!”.

Sa la khinh thường hừ một tiếng, cầm văn kiện trên bàn lên nhìn một hồi lâu, mới tỏ vẻ không để ý, giống như bình thường mà phân phó: “Người đi tìm mấy trăm quyển sách có liên quan đến lời đường mật mang đến đây.”.

Bạch Quạ: “Vâng...”

Sách mà yêu vương diện hạ yêu cầu liền nhanh chóng được đưa tới.

Bạch Quạ đặt mấy trăm quyển sách ở trước mặt yêu vương diện hạ, sau đó đứng một bên, cố ý dùng móng vuốt rút ra một quyển rồi nói: “Điện hạ, trước tiên xem thử quyển này đi, đây vốn là quyển mà chủ tiệm sách hết lời đề cử, nghe nói ở nhân gian đã tiêu thụ gần trăm vạn bản, phàm là thanh niên công tử muốn quyển rữ tiểu thư nhà quan, vợ trẻ đẹp của người ta hoặc thậm chí là quả phụ lẳng lơ đều coi đây là pháp bảo. Trong sách này tinh hoa hội tụ, lời đường mật loại nào cũng có, nhất định sẽ có loại thích hợp với nàng, à không, thích hợp với vương phi.”

Bạch Quạ lén lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng sửa lại sai lầm của mình.

Sa La nghe thấy đoạn đầu, phản ứng đầu tiên là muốn vứt quyển sách này sang một bên, sau đó lại nghe đến đoạn “Trong sách này tinh hoa hội tụ, lời đường mật loại nào cũng có, nhất định sẽ có loại thích hợp với vương phi” mới lật quyển sách được khen ngợi một cách kỳ diệu khó hiểu kia ra.

Mục lục:

Bản buồn nôn:

“Ta yêu nàng, nàng là tâm của ta, can(1) của ta, là tâm can của ta, chỉ có sao trên trời mới có thể đại diện cho tình ý của ta.”

(1) Tâm can: “tâm” là tim, “can” là gan, cho nên đoạn này có thể hiểu là “nàng là tim của ta, gan của ta, là tim gan của ta”.

Sa La nhú mày, không chút do dự lật qua trang sau.

Sao trên trời lúc nào hần cũng có thể hái mười mấy ngôi, làm sao có thể biểu đạt thành ý muốn cùng Triều Hoa giao phối của hần, yêu vương cường hãn thâm nghĩ như vậy.

Bản hương đồng cỏ nội:

“Ta cần nàng, chỉ cần nàng, nàng là bông hoa xinh đẹp nhất trong mắt ta, những nữ nhân khác cũng chỉ là kiến qua đường mà thôi.”

Sa La lại nghĩ cái này so sánh quá khoa trương, căn bản là không thể thể hiện được thành ý, hơn nữa hoa dù có đẹp mấy, rốt cuộc còn không phải là bị con kiến cường hãn đạp thành rất nhiều lỗ hay sao?

Sa La lại nhú mày, rất nhanh lật qua trang sau, hơn nữa hần đang do dự có nên trực tiếp gấp cuốn sách này lại không.

Bản văn nghệ:

“Trữ ý nguy lâu phong tế tế, vọng cực xuân sâu, ẩm ẩm sinh thiên tế.

Thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thùy hội bằng lan ý.

Nghĩ bả sơ cuồng đồ nhất túy, đối tửu đương ca, cường nhạc hoàn vô vị.

Y đài tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy.” (2)

(2) Kết quả tìm kiếm trên mạng cho thấy đây là hai câu trích trong bài thơ “Diệp luyến hoa” của Liễu Vĩnh, nhưng editor không tìm được bài thơ nào có hai câu này cũng như bản dịch thơ, cho nên mạn phép dịch nghĩa như sau:

“Lầu cao gió thổi hiu hiu, mong qua xuân buồn, chân trời ẩm đậm.

Ánh tà dương sắc cây bóng khói, không nói một lời liệu có ai hiểu ý.

Muốn điên cuồng say, uống rượu hát ca, nhạc rộn ràng vẫn vô vị.

Đai áo lỏng cài không hối hận, tương tư héo úa cả thân gầy.”

Do đó đại ý của mấy câu thơ này là chỉ tâm trạng đau khổ khi yêu, vì nhớ nhung mà thân thể gầy yếu tiều tụy nhưng vẫn không hối hận.

Loại văn thơ quanh quẩn tới lui này bị một người thiếu năng lực thưởng thức như yêu vương điện hạ trực tiếp bỏ qua, hơn nữa hần còn lật thẳng đến trang cuối cùng.

Bản chân tình:

“Nàng gặp hay không gặp ta, ta vẫn ở đó không buồn không vui.

Nàng nhớ hay không nhớ ta, tình vẫn ở đó, không đến không đi.

Nàng yêu hay không yêu ta, yêu vẫn ở đó, không đầy không vơi.

Nàng theo hay không theo ta, tay ta vẫn nắm tay nàng, không rời không xa.

Đến bên ta hoặc để ta trú ngụ trong tim nàng.

Lặng lẽ yêu nhau, tĩnh lặng hoan hỉ”(3)

(3) Đây là lời bài hát “Gặp hay không gặp” () trong phim “Cung tảo tâm ngọc” cũng là bài thơ mà cuối phim nhân vật Ung Chính viết cho nữ chính là Tinh Xuyên, thể hiện tình yêu sâu nặng của mình dù không được nàng đáp lại. Link video bài hát: [.youtube /watch?v=iIpodIFu_sg](https://www.youtube.com/watch?v=iIpodIFu_sg)

Sa La cảm thấy chưa cả miệng, trực tiếp gấp cuốn sách lại, lúc này mới nhìn thấy tên tác giả của nó.

“Tình thoại đại toàn”, tác giả: Thất Nguyệt Ngư Dương.(4)

(4) “Tình thoại” là lời âu yếm hay lời yêu đương, “đại toàn” nghĩa là bách khoa toàn thư, thường dùng để đặt tên sách, Thất Nguyệt Ngư Dương là tác giả của tiểu thuyết này.

Ngón tay Sa La chỉ vào tên Thất Nguyệt Ngư Dương nói: “Ngay cả loại sách này mà cũng có thể bán chạy ư? Nhân loại quả nhiên cũng là một loại động vật thiếu não.”

“Đây vốn là quyển đắt tiền nhất ở hiệu sách kia...”, Bạch Quạ lặng lẽ lẩm bẩm.

Sa La nhìn thoáng qua mấy trăm quyển sách trên bàn, bỗng nhiên cảm thấy mắt húng không muốn xem tiếp.

Bạch Quạ thấp giọng xin chỉ thị: “Nếu điện hạ không thích quyển sách này, vậy thuộc hạ liền vứt nó đi.”, dứt lời Bạch Quạ dùng chân cạp lấy quyển sách kia, bay ra ngoài cửa sổ tùy ý vứt bỏ.

Sa La có chút do dự, những cũng không nhắc nhở thuộc hạ của mình “Không nên tùy ý vứt rác bừa bãi”, chẳng qua là nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ một lát, sau đó cất bước đi về phía gian phòng của Liễu Triều Hoa.

Chỉ là... sang ngày hôm sau, lúc quét dọn thư phòng của hần, Viên Viên nhìn thấy một quyển sách có nhan đề “Tình thoại đại toàn” ở một góc kín trên giá sách. Nó cảm thấy rất hứng thú mới lấy xuống lật ra xem thử, thăm nghĩ trong thư phòng của điện hạ, rốt cuộc cũng có một hai quyển sách như vậy a!

Liễu Triều Hoa lúc này đang ở trong phòng khổ sở nghĩ biện pháp, bỗng nhiên nhìn thấy Sa La chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, trong đôi mắt sâu thẳm của hần hiện lên vẻ ẩn ý mà nàng không đoán được, làm cho nàng trong lòng hoảng sợ, cúi đầu không dám nhìn hần.

Sa La đứng ở cửa phòng tỏ vẻ có chút khó khăn chậm rãi nói: “Ngày hôm qua, dùng sức mạnh bắt ép nàng là ta không đúng.”

Liễu Triều Hoa sững sốt, trong ngực thế nhưng lại dâng lên một chút cảm động cùng vui sướng khó tả.

Sa La tiếp tục chậm rãi nói: “Cho dù nàng có đồng ý hay không, mong muốn giao phối với nàng của ta cũng sẽ không thay đổi. Nhưng mà trước mắt, ta có thể ủy khuất chính mình một chút mà chờ đợi.”

Liễu Triều Hoa sững sốt.

Sa La hỏi: “Hôm nay có thể giao phối không?”.

Đáp lại yêu vương điện hạ là một cái gối bay tới đập vào mặt hần.

68. Chương 68: Quá Khứ

Sa La ung dung đưa tay liền chặn lại “hung khí” đang bay thẳng về phía mặt mình, một tay hần ôm cái gối trong ngực, bộ dạng cực kỳ giống trượng phu bị thê tử đuổi ra khỏi cửa phòng. Trong mắt có chút sắc thái giống như không thể làm gì, Sa La từ từ đi đến gần Liễu Triều Hoa, nàng trừng mắt liếc hần một cái rồi quay lưng đi.

Sa La cúi người đem gối để lại chỗ cũ, nhẹ nhàng nằm xuống một bên, cánh tay dài của hần vòng qua người Liễu Triều Hoa, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, hần chậm rãi nói: “Nàng không đồng ý cũng không cần vội, nàng hôm nay không đồng ý, ngày mai ta lại hỏi một lần nữa, ngày mai không đồng ý, ngày kia ta lại hỏi một lần nữa, chừng nào ta vẫn còn có thể nhẫn nại, ta sẽ chờ nàng.”

Liễu Triều Hoa hừ một tiếng, nhắm mắt lại không nói lời nào. Sa La ở phía sau cũng dần dần không có động tĩnh, chẳng qua là Liễu Triều Hoa cảm thấy ánh mắt dịu dàng của hần vẫn còn đang nhìn mình chăm chú, nàng không nín được đành quay người lại đối mặt với đôi mắt đen bóng của hần.

Đôi mắt Sa La lập tức trở nên rạng rỡ, tràn ra vẻ dịu dàng như gợn sóng lăn tăn làm say lòng người, Liễu Triều Hoa có thể nhìn thấy trong đôi mắt của hần là gương mặt ửng đỏ của mình.

“Nghe nói Triều Dương mang theo Phó Nguyên đến đây?”, Liễu Triều Hoa hỏi.

Sa La nhìn nàng, có vẻ mệt mỏi mà khẽ ừ một tiếng, dư âm của nó lượn lờ mang theo âm cuối khẽ luyến như trêu chọc người ta.

“Ngày mai có thể cứu bọn họ không?”, Liễu Triều Hoa nâng mí mắt, đôi mắt trong suốt của nàng lấp lánh xen lẫn vẻ mong đợi nhìn hẩn.

Ánh mắt như vậy khiến cho Sa La không đành lòng cự tuyệt, hẩn đưa tay vuốt ve gương mặt nàng sau đó hơi dừng lại một chút mới nói: “Ngày mai Nguyệt Mãn sẽ đi đưa sính lễ một lần nữa, đợi Nguyệt Mãn trở lại liền bắt đầu.”.

“Vì sao phải như vậy chứ!”, âm điệu kéo dài thể hiện rõ ràng sự bất mãn của Liễu Triều Hoa lúc này, đôi con ngươi trong suốt của nàng nhìn chăm chăm hẩn.

“Đó là để phòng trường hợp nàng đổi ý.”, Sa La nghiêm túc nói, hoàn toàn không cho nàng một chút cơ hội để phản đối.

Liễu Triều Hoa cười một tiếng, hai mắt vừa chuyển trần ra ánh sáng long lanh, tỏ vẻ ẩn ý sâu xa nói: “Sa La, khoan hãy nói chuyện này, giữa chúng ta còn có một món nợ cần tính có phải không?”.

Sa La lại nhú mày, dùng ánh mắt như muốn nói: “Cho tới bây giờ chỉ có nàng nợ ta, mà ta thì chưa từng làm nàng thiệt thòi” nhìn Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa nhìn thẳng vào mắt hẩn, ánh mắt nàng mơ hồ lộ ra một chút sắc bén: “Nguyên hình của ngươi là phượng hoàng sao?”.

Bình thường khi yêu loại đã tu thành hình người thì rất kiêng kỵ việc người khác biết được nguyên hình của mình.

Sa La nhướn mày, nhìn chăm chăm Liễu Triều Hoa, tỏ vẻ vừa thần nhiên vừa vô lại mà nói: “Phù chú trên người nàng, rất có thể chính là do ta hạ, chẳng qua bây giờ ta đã mất đi một phần trí nhớ, căn bản là không nhớ được nàng vì sao lại chọc giận ta, khiến ta phải hạ loại chú thuật này với nàng.”.

Liễu Triều Hoa vừa tức giận vừa buồn cười: “Hóa ra vẫn là lỗi của ta sao?”.

Sa La gật đầu: “Đại khái là như thế, chẳng qua nếu trời cao đã khiến ta mất trí nhớ, mà nàng cũng đã quên những chuyện cũ của kiếp trước thì vì sao chúng ta còn phải băn khoăn về quá khứ? Một lần nữa bắt đầu lại đi.”.

Sa La nhích tới gần ôm chặt lấy Liễu Triều Hoa: “Hơn nữa, lần đầu tiên thấy nàng, ta liền có cảm giác quen thuộc, hiện tại lại càng muốn nàng ở bên mình mới có thể an tâm, giống như thế này này.”.

Sa La kéo tay Liễu Triều Hoa đặt lên lồng ngực mình, nàng có thể cảm nhận được nhịp tim hẩn đập thình thịch vừa đều đặn vừa khoan thai.

Liễu Triều Hoa cảm thấy trong lòng rối bời đến tê dại, nàng bỗng nhiên nhớ lại lúc chuyển sang kiếp này, Phật tổ từng hỏi nàng: “Vạn vật trong thế gian đều là ảo ảnh, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, người rốt cuộc cũng chỉ tay trắng mà thôi, như vậy mà ngươi vẫn nguyện ý chấp nhất sao?”.

“Nguyện ý!”, lúc đó nàng đã trả lời vô cùng quả quyết như vậy, ngay cả một chút do dự cũng không có.

Chỉ là, Liễu Triều Hoa nhìn Sa La, nàng cảm thấy dường như lúc này mình không có dũng khí như vậy, nàng mơ hồ suy đoán, có lẽ Phật tổ đã biết điều gì đó, cho nên mới hỏi nàng như vậy.

Nếu như lặp lại một lần nữa, nàng sẽ chọn “độ” hay là “không độ”?

Liễu Triều Hoa thật sự không biết, lòng của nàng rối rắm vô cùng, không hề có một chút bình tĩnh thanh thản nào giống như lúc vừa xuất quan⁽¹⁾, tựa như một ao xuân bị người ta khuấy đảo, làm nổi lên những đợt sóng xao động hỗn loạn, cho nên không thể nào nhìn rõ sắc thái vốn có.

(1) Ý chỉ lúc Liễu Triều Hoa vừa ra khỏi Hàn Băng huyết sau thời gian bế quan tu luyện.

Đáy lòng bỗng nhiên chất chứa phiền não khiến Liễu Triều Hoa không muốn nhìn thấy Sa La mà quay lưng đi, nàng không phải là thánh nhân, không thể cái gì cũng dễ dàng tha thứ như vậy.

Sa La im lặng không lên tiếng nhìn nàng quay lưng đi, ánh mắt của nàng vừa xa cách vừa mang theo hơi thở lạnh như băng không khác gì mũi kim châm vào tim hẩn, gây ra một trận đau nhói.

Hắn cẩn thận nhích tới gần cái người đang quay lưng lại kia, duỗi cánh tay ôm lấy nàng, cảm thấy nàng không có cự tuyệt mới dán sát lại vững vàng ôm nàng vào trong ngực, yên lặng không nói.

Hai người cố gắng duy trì sự trầm mặc mà yên ổn trôi qua một đêm, cho đến lúc tờ mờ sáng, Liễu Triều Hoa nhắm mắt đưa tay sờ sờ phía sau, đầu ngón tay vừa chạm vào không khí lạnh lạnh và mặt giường trơn trượt thì trong lòng không rõ vì sao lại cảm thấy mất mát.

Nàng cũng không có lòng dạ nào ngủ tiếp, vừa mới động dậy thì bên ngoài đã vang lên tiếng nói trong trẻo của Viên Viên: “Vương phi đã thức dậy rồi ạ?”.

Liễu Triều Hoa sững sốt, cảm thấy có chút không thích ứng với hai từ “vương phi” này, nhưng không ngờ nghe vào tai lại không có cảm giác bái xích như mình nghĩ.

Nàng dừng lại một chút mới nói tiếp: “Ta đã dậy, người vào giúp ta một chút đi.”.

Viên Viên bật nhảy một cái liền tiến vào, nó cố ý không hóa thành hình người, mà vẫn duy trì bộ dạng con thỏ đứng thẳng lên bằng hai chân, nhìn qua giống như một con búp bê to lớn.

Con búp bê hình thỏ to lớn nhảy mấy cái tiến tới, cẩn thận đỡ Liễu Triều Hoa ngồi dậy mặc quần áo, vừa làm vừa nói: “Điện hạ đã phân phó mọi người an bài tỳ tỷ và sư huynh của vương phi ở tại Lưu Thủy Các ở núi Lục Phong. Điện hạ đã đi trước trị liệu cho sư huynh của vương phi, nếu như vương phi không yên tâm thì dùng điểm tâm xong có thể đi qua bên đó xem một chút.”.

Liễu Triều Hoa lập tức sững sờ, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót ê ẩm. Tối hôm qua trước mặt nàng, rõ ràng hắn vẫn đem chuyện này ra mà uy hiếp nàng, hôm nay tại sao lại chịu chủ động giúp đỡ?

Liễu Triều Hoa cảm thấy hai mắt cay cay, tựa như có thứ gì đó ấm nóng sắp trào ra, nàng mượn việc chọn trà điểm mà cúi đầu xuống, nháy mắt mấy cái ép mình không được rơi nước mắt.

Viên Viên ngạc nhiên nhìn Liễu Triều Hoa lần đầu tiên chọn lựa trang sức trong hộp, vô cùng vui vẻ nói: “Thì ra vương phi thích những thứ này sao? Lần trước mọi người đi ra ngoài tìm sinh lễ, điện hạ liền hạ lệnh để lại tất cả những thứ mà nữ nhi cần dùng cho vương phi. Vậy mà cũng phải ba túi cần khôn mới đựng hết đó! Những thứ ở trên bàn này là do điện hạ lựa chọn từ trong ba cái túi kia!”

Viên Viên cực kỳ hưng phấn, kéo cái hộp nhỏ ra, bởi vì cái hộp này được hạ thuật không gian, cho nên nhìn thì nhỏ nhưng bên trong chứa đựng rất nhiều thứ. Viên Viên dùng cái chân lông xù

cầm lấy một đồng đồ trang sức mà nó cảm thấy đẹp mắt, đưa tới trước mặt Liễu Triều Hoa: “Vương phi mau nhìn xem có thích cái nào không?”.

Liễu Triều Hoa cảm thấy nước mắt vừa bị ép chảy ngược vào trong lại sắp trào ra, nàng chậm chậm mở miệng, tiếng nói cũng có chút khàn khàn: “Điện hạ của các người bình thường đều làm những việc liên quan tới ta như vậy sao?”.

Viên Viên sững sốt, ánh mắt nó nhanh chóng chuyển mấy cái, sau đó nói: “Rất nhiều việc a, nói đến mới nhớ, ngày hôm qua, điện hạ cố ý sai Bạch Quạ đến nhân gian tìm rất nhiều sách, đều liên quan đến vấn đề phu thê.”.

Viên Viên đột nhiên dừng lại, tựa như là nghĩ tới chuyện gì đó buồn cười không thể thẳng thắn nói ra giữa ban ngày ban mặt, nó hạ giọng nói: “Thuộc hạ nghe Bạch Quạ nói, hôm qua điện hạ xem xong một quyển “Tình thoại đại toàn”, rõ ràng người nói nhân loại đều là đồ thiếu não, sai Bạch Quạ vứt sách đi. Nhưng mà hôm nay lúc thuộc hạ quét dọn thư phòng lại phát hiện quyển sách kia được cất ở một nơi kín đáo trên giá, nếu không phải thuộc hạ thường xuyên quét dọn cẩn thận thì sẽ không phát hiện ở đó có thêm một quyển sách.”

Viên Viên chợt ngậm miệng nhìn thoáng qua bốn phía, lại hạ giọng thấp hơn một chút: “Thuộc hạ và Bạch Quạ đều không thể nào nhặt quyển sách kia về, yêu quái bên cạnh người không ai có lá gan lớn như vậy, cho nên khả năng duy nhất chính là điện hạ tự mình len lén nhặt lại, giấu trên giá sách.”.

Liễu Triều Hoa che kín mặt mình, từng giọt nước mắt trong suốt từ những khe hở giữa các ngón tay nàng trào ra rơi xuống, thấp thoáng có tiếng nức nở nghẹn ngào trầm thấp vang lên.

Viên Viên cảm thấy không đúng, dừng lại không nói thêm lời nào.

Liễu Triều Hoa cố gắng kiềm chế, làm cho giọng nói của mình có vẻ bình thường hơn: “Điện hạ của các người còn làm những chuyện gì vì ta nữa?”

Viên Viên hơi sững sờ một chút sau đó trong mắt chợt lóe sáng rồi nói: “Những việc điện hạ làm vì vương phi, Viên Viên thật sự không thể đếm hết. Lần trước bởi vì vương phi hỏi Đoàn Đoàn phải làm thế nào mới có thể lấy lòng điện hạ, Đoàn Đoàn nói lại cho điện hạ, lúc đó điện hạ thể nhưng vui vẻ suốt mấy ngày. Người còn hạ lệnh dẹp bỏ toàn bộ cấm chế từ trên xuống dưới của Thất Phong, hơn nữa còn ra lệnh ọi người là bất kể vương phi làm gì đều không được ngăn cản.”

“Điện hạ, điện hạ...”, trong lời nói của Viên Viên mang theo vẻ ủy khuất, điện hạ uy mãnh vô song của nó đã có lúc nào phải chịu ủy khuất như vậy đâu.

“Bởi vì điện hạ nghe nói vương phi muốn tìm mình nên mới vội vàng kết thúc trận chiến mà quay lại, trên vai bị đâm một đao cũng không thèm xử lý đã tới tìm vương phi, nhưng mà vương phi lại tức giận với điện hạ. Điện hạ nghe nói vương phi muốn lấy lòng mình liền ở trong thư phòng vui vẻ suốt mấy ngày, cũng đợi suốt mấy ngày, nhưng mà, nhưng mà...”, Viên Viên cũng không nói tiếp nhưng mà Liễu Triều Hoa lại biết rất rõ nó muốn nói gì. Sa La ở trong thư phòng thấp thỏm mong đợi còn nàng lại trộm Chiêu Hồn Đăng bỏ chạy.

“Thật ra chúng thuộc hạ cũng không có ý trách cứ vương phi.”, Viên Viên nhìn thấy Liễu Triều Hoa khóc như mưa, có chút nhẫn nại nói: “Chỉ là điện hạ của chúng thuộc hạ lại chưa từng bị người ta phụ lòng như vậy.”

Chưa từng bị tổn thương như vậy.

Lúc Liễu Triều Hoa nghe đến mấy lời này, trong tim dường như bị người ta xé rách mà đau đớn, từng cơn từng cơn đau không ngừng. Đấy lòng nàng bỗng nhiên dâng lên thứ tình cảm không biết đã tích lũy mấy ngàn năm, hoặc là mấy vạn năm, hoặc là trong khoảng thời gian lâu hơn nữa, tình cảm ấy vừa nồng đậm, vừa sâu sắc, vừa bao la vô cùng, giống như biển rộng bao phủ lấy nàng, làm cho nàng nghẹn ngào không nói nên lời.

69. Chương 69: Động Tình

“Đi gọi điện hạ của các người đến đây.”, mặc dù đã cố gắng kiềm nén nhưng lời nói của Liễu Triều Hoa đã lộ rõ vẻ nghẹn ngào.

Viên Viên hoảng hốt, nó sợ nếu Sa La nhìn thấy bộ dạng Liễu Triều Hoa như vậy nhất định sẽ trách tội xuống dưới, đến lúc đó không biết sẽ phạt ai.

“Ta đây.”, Sa La đứng dựa vào cửa phòng, hai mắt hần lóe lên sắc thái không rõ ý tứ, hần nhìn nàng như vậy, tựa như là đã ở nơi đó chờ đợi rất lâu.

Chờ đợi nàng quay đầu lại.

Chờ đợi nàng hỏi một câu: “Sa La đang ở đâu?”.

Viên Viên thấy vậy mới lặng lẽ lui ra, Sa La vừa bước về phía trước một bước, nó liền rón ra rón rén đóng cửa phòng lại.

Tiếng bước chân trầm ổn, không nhanh không chậm đến gần sau lưng nàng, sau đó thất lưng Liễu Triều Hoa liền bị một cánh tay vững chãi ôm lấy. Nàng cũng không cự tuyệt mà thuận theo lực kéo của Sa La mà nhào vào trong ngực hắn.

Sa La nâng cằm Liễu Triều Hoa lên, nhìn kỹ gương mặt nàng mấy lần mới nhú mày nói: “Nữ tử nhân loại đúng là phiền toái.”, luôn vì những chuyện không giải thích được mà rơi nước mắt.

Liễu Triều Hoa tựa hồ không nghe thấy ngữ khí oán trách ẩn chứa sự quan tâm của Sa La, nàng từ từ buông hai tay đang che kín mặt xuống, bình thần dựa vào ngực hắn, hai tay nàng chậm rãi vòng qua thất lưng rắn chắc, từng chút một ôm chặt lấy hắn.

Mà Sa La lúc này lại giống như bị sét đánh trúng, không nén được mà khẽ run lên, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn chợt lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất. Hai tay hắn có chút run rẩy gắt gao ôm chặt lấy Liễu Triều Hoa tựa như là đang đắp lại nàng.

“Những thứ ngươi chọn, ta rất thích.”, Liễu Triều Hoa từ từ nhắm mắt lại, chờ đến khi cảm thấy sự ghen ngào qua đi mới nhẹ nhàng lên tiếng.

Thoáng chốc đôi mắt của Sa La liền mở lớn và phát sáng rực rỡ, ngay cả những ngôi sao dày đặc trên bầu trời đêm mùa hạ cũng không sáng lấp lánh như đôi mắt hắn lúc này.

“Thích là tốt rồi, ta cũng không chọn kĩ.”. Liễu Triều Hoa nghe vậy liền bật cười một tiếng: “Nếu như ta không biết tính tình của ngươi, còn không biết sẽ bị ngươi lừa bao lâu nữa.”

Vừa nói nàng vừa đắm nhẹ hắn một cái, Sa La chỉ cảm thấy quả đấm kia vừa nhẹ nhàng hạ xuống trên người thì trong lòng hắn tựa như cũng bị nện một cái mà tràn ra cảm giác vui mừng.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn Sa La liền thấy ánh mắt âm u của hắn lần lượt thay đổi, ngay sau đó cả người nàng bị bỗng nhiên bị bế thốc lên, hơi thở nam tính nồng nàn ập tới, gắt gao quấn quýt lấy nàng. Sa La nhìn nàng bằng ánh mắt nóng bỏng, ngay cả giọng nói của hắn cũng trầm thấp như tiếng đàn violoncent xen lẫn một chút khàn khàn đầy từ tính: “Hôm nay liền giao phối đi, ta không muốn đợi thêm nữa.”. Dứt lời hắn liền bế Liễu Triều Hoa đặt lên giường, sau đó thân hình cường tráng lập tức áp lên người nàng.

Liễu Triều Hoa đỏ mặt nhìn hắn, đôi mắt trong suốt gọn sóng long lanh, nàng dùng giọng nói thấp đến mức khó có thể nghe thấy mà nói: “Ngươi sốt ruột cái gì, đợi thành thân rồi việc gì nên làm sẽ phải làm.”. Dứt lời, mặt Liễu Triều Hoa đã không nén nổi mà nóng ran, nàng nghiêng đầu qua một bên dán mặt lên bề mặt mát lạnh của tấm chăn lụa tơ tằm mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hơi thở của Sa La lập tức ghen lại, Liễu Triều Hoa cảm thấy tầm mắt của hắn dừng lại trên mặt mình càng trở nên nóng bỏng bức người nên không khỏi nghiêng đầu sang một bên.

“Nàng nói lại lời vừa rồi một lần nữa!”, Sa La đưa tay kéo mặt Liễu Triều Hoa quay lại, làm cho nàng phải nhìn mình.

Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy gương mặt mình vừa rời khỏi tấm chăn lụa tơ tằm thì lập tức càng nóng hơn, đối diện với ánh mắt sáng rực bức người của Sa La, nàng không khỏi cảm thấy có chút phiền não. Cho nên nàng lấy tay đẩy cằm của Sa La ra, làm cho hắn cách xa mình một chút: “Không nói, không nói, ai muốn nói lại cho người nghe lần nữa chứ!”.

Sa La không thèm để ý đến bàn tay nhỏ đang đẩy cằm mình ra mà vẫn mạnh mẽ áp người xuống, tựa như mây đen mang theo uy hiếp áp bức ầm ầm kéo đến. Hắn kề sát vào một bên má của Liễu Triều Hoa, giọng nói trầm thấp lộ rõ một chút vội vàng: “Triều Hoa, Triều Hoa, Triều Hoa tốt của ta, nói lại lần nữa đi, nếu không ta sợ đến lúc đó nàng lại đổi ý”.

Liễu Triều Hoa liền sững sốt, bỗng nhiên nhớ lại những lời Viên Viên nói với mình lúc nãy, đáy lòng chợt trở nên mềm mại. Nhất là khi đối mặt với một Sa La dịu dàng hiền lành như vậy, trong đầu nàng không khỏi tưởng tượng ra bộ dạng một con sư tử bình thường vẫn oai phong凛冽 lúc này lại đang cúi đầu, lặn lội làm nũng với mình. Liễu Triều Hoa có chút không cam lòng nói: “Những lời ta nói làm gì có lời nào là nói dối!”.

Sa La không nói nữa mà lập tức cúi xuống hôn nàng, nụ hôn của hắn cực kì nóng bỏng không còn sự ngây ngô theo bản năng lúc đầu mà đã trở nên quyết đoán và gian xảo. Hắn triển miên hôn nàng, đến khi hai mắt Liễu Triều Hoa sắp trợn trắng hắn mới để cho nàng thở ra một hơi rồi sau đó lại tiếp tục triển miên hôn sâu.

Cứ như vậy vài lần, Liễu Triều Hoa đã sớm giống như một con tôm luộc tê liệt nằm trên giường, hai mắt nàng mờ mịt không rõ tiêu cự, đôi môi hồng hào còn đọng lại vẻ ướt át quyến rũ. Sa La

cảm giác rõ ràng lúc này trong lòng ngực hắn tựa như có một thứ tình cảm vừa kịch liệt, vừa nóng bỏng, vừa nồng nàn đột ngột nổ tung

Tựa như là tình thân tình hòa cùng tình yêu nam nữ nồng nhiệt tạo ra một tình cảm vừa khăng khít vừa bền chặt.

Ở nơi nào đó trong đầu Sa La dường như nứt ra một khe hở nhỏ nhưng lúc này hấn cũng không còn lòng dạ nào mà quan tâm đến điều đó. Chỉ nhìn thoáng qua hai gò má ửng hồng so với quả đào mặt chín mọng còn tươi ngon hơn của Liễu Triều Hoa, hấn cũng không nghĩ ngợi thêm được gì nữa mà liền dứt khoát nhào tới.

Thời gian trôi qua thật lâu.

Nếu nói vì sao Liễu Triều Hoa biết được điều này thì chính là lúc buổi sáng khi nàng rời giường, sắc trời là một màu vàng nhạt của ánh nắng ban mai, mà hiện tại ở bên ngoài rõ ràng hoàng hôn đã buông xuống.

Hai người nằm trên giường, mỗi người một tư thế mà triền miên lẫn lộn một hồi lâu. Y phục trên người Liễu Triều Hoa không biết làm sao đã bị Sa La cởi xuống, áo quần xộc xệch làm lộ ra bờ vai trắng nõn xuân sắc động lòng người của nàng. Không chỉ có thế, nhân cơ hội này Sa La liền trượt tay vào bên trong, làn da của nàng so với gấm vóc còn trơn bóng hơn ba phần khiến hấn cứ lưu luyến vuốt ve không ngừng.

Sau đó, cứ vuốt ve rồi lại vuốt ve, trôi qua một lúc liền xảy ra chuyện, bản thân chuyện tình yêu nam nữ chính là sấm sét đánh ra lửa, chỉ cần một động tác nhỏ cũng có thể làm đốm lửa cháy lan ra cả đồng cỏ.

Liễu Triều Hoa đã nhận ra khúc dạo đầu này có phần nguy hiểm, bởi vì bàn tay của Sa La vẫn còn dán trên người nàng mà thân thể hấn lại bỗng nhiên rời đi, hơi thở ấm áp của hấn vừa rời khỏi, nàng liền cảm thấy sự ái muội khoan khoái lập tức giảm đi vài phần.

Liễu Triều Hoa có chút bất mãn quay đầu lại, liền phát hiện Sa La đỏ bừng cả mặt đồng thời lộ vẻ lúng túng nhìn về phía mình. Tầm mắt của nàng dừng lại ở một chỗ không được tự nhiên trên người hấn liền thấy ẩn bên dưới lớp y phục của Sa La có thứ gì đó đang hiện ngang ngắc đầu, mặt nàng liền nhất thời đỏ lên.

Sa La bắt gặp tầm mắt của Liễu Triều Hoa đang nhìn chăm chăm vào chỗ đó của mình không dời, hấn liền dứt khoát bất chấp mà bỏ bàn tay đang che chắn bụng dưới của mình xuống, vật đàn ông cứng rắn đến trướng đầu của hấn liền nảy lên mà lộ ra. Sa La thoải mái phô bày vật nam tính của mình, đôi mắt sâu thẳm của hấn cháy rực nóng bỏng: “Nàng muốn nhìn sao? Muốn nhìn thì có thể thoải mái mà nhìn.”

Đáp lại những lời này của hấn, Liễu Triều Hoa lập tức nhắm mắt lại quay đầu đi. Nhưng Sa La cũng không buông tha nàng, lập tức dán lại gần, hai tay hấn nội ứng ngoại hợp trượt đến nút thắt trên quần nàng, giọng nói hấn mềm nhũn mang theo chút khàn khàn khi động tình: “Cứ như vậy giao phối đi. Có được không?”

Liễu Triều Hoa mở mắt ra, nhìn thấy vẻ cầu xin bức thiết của hấn, liền cảm thấy hết như một con sư tử dùng móng vuốt sắc nhọn trực tiếp bám vào vai mình, vậy đuôi cọ đầu mà làm nũng nói: “Cho ta ăn một miếng thịt của ngươi có được không?”

Bộ dạng của hấn như vậy khiến nàng không đành lòng cự tuyệt, thật là một yêu cầu khiến nàng khó xử.

Liễu Triều Hoa trực tiếp đẩy hấn ra, quay đầu đi buồn bực nói: “Người còn như vậy nữa ta sẽ giận đó!”

Thân thể nóng bỏng của Sa La hơi ngừng lại một chút, dần dần ánh mắt của hấn cũng lạnh đi, hấn lẩm bẩm nói nhỏ, giọng nói đã khôi phục lại vẻ trầm trầm bình tĩnh, âm cuối phát ra lại mang theo một chút ủy khuất khiến người ta đau lòng: “Nàng đừng giận, ta sợ nhất là nàng giận ta.”

Liễu Triều Hoa hơi sững sốt một chút mới từ từ lấy lại tinh thần, nàng dùng một ngón tay chọc nhẹ lên trán Sa La: “Thỉnh thoảng giận hờn một chút cũng là một loại tình thú, người làm gì mà nghiêm trọng như vậy!”. Dứt lời, Liễu Triều Hoa lại dùng lực chọc thêm vài cái, trên trán Sa La liền xuất hiện mấy dấu tay đỏ ửng.

Ánh mắt của Sa La dần trở lại hòa hoãn hơi, hấn tổ vẽ phản bác nói: “Đó không phải là tình thú, rõ ràng là hành hạ vô cớ.”

Liễu Triều Hoa vừa nghe lời này liền biết không thể tiếp tục nói đến đề tài này được nữa, nếu không cuối cùng nhất định sẽ trở thành ông nói gà bà nói vịt. Nàng hơi nheo mắt lại, trong đáy mắt trong suốt rõ ràng lóe lên một chút không vui: “Nói như vậy tức là người cho rằng ta chính là vô cớ hành hạ người?”

Nếu là nam tử nhân loại thì cho dù trong lòng có thật sự nghĩ như vậy đi nữa thì ở ngoài mặt cũng tuyệt đối không thể thừa nhận. Dù thế nào thì trên mặt cũng phải tỏ vẻ cười phở định, sau đó lại đổ dành một phen, chờ đến khi tiểu nữ nhân không so đo nữa thì mọi chuyện mới tạm thời xem như là kết thúc. Còn việc tại sao chỉ có thể nói là “tạm thời”? Đó là bởi vì nữ nhân là một loại động vật lòng dạ hẹp hòi lại vô cùng thù dai, không chừng một ngày nào đó, nàng sẽ lật lại đề tài này để phê bình giáo dục người một phen. Cứ như vậy mà nói tới nói lui, có thể nói là tránh không kịp, cũng không tránh được.

Nhưng mà,

Đối mặt với câu hỏi của Liễu Triều Hoa, Sa La không ngần ngại mà ừ một tiếng khẳng định, còn dùng ánh mắt như muốn nói: “Đã biết thì sau này phải sửa đổi” để nhìn nàng.

...

Ai nói yêu vương không có tình thú?

Người ta là có lãnh tình thú.

Liễu Triều Hoa liền trực tiếp quay lưng lại không thèm để ý tới hần nữa.

Sa La nhìn thấy cả người Liễu Triều Hoa toát ra hơi thở lạnh như băng vô cùng xa cách, tựa như muốn nói: “Ta cảm thấy rất phiền, không muốn để ý đến người, tốt nhất là người đừng có chọc ta”.

Hần liền nhú mày, lại khẳng định một lần nữa, nữ nhân là một loại động vật không thể nói lý lẽ, toàn vì những chuyện không giải thích được mà nổi giận.

Nhưng mà lần này yêu vương điện hạ quyết tâm không nói những lời này ra khỏi miệng.

70. Chương 70: Vậy Thì Đã Sao?

Sa La nhíu mày, một lần nữa khẳng định rằng nữ nhân là một loại động vật không thể nói lý lẽ, toàn nổi giận vì những chuyện không thể giải thích được.

Nhưng lần này yêu vương điện hạ quyết tâm không nói những lời này ra khỏi miệng mà dùng hành động để thay thế lời nói, trực tiếp nhào tới. Liễu Triều Hoa không kịp phòng bị liền bị hần tóm lấy, đầu lưỡi nóng bỏng bá đạo của Sa La nhanh chóng trượt vào trong khoang miệng nàng mà càn quét không sót một góc ngách nào, lưỡi của nàng bị hần cuốn lấy đến mức mơ hồ có cảm giác tê dại.

Nhưng kì lạ ở chỗ là cảm giác khó chịu dưới đáy lòng nàng dường như cũng bị đầu lưỡi của hần cuốn đi hết một nửa, Liễu Triều Hoa có chút bất đắc dĩ nện vài cái vào lồng ngực rắn chắc của Sa La: “Tránh ra, ta không thể thở được”.

Sa La ngừng lại một chút, rớt cuộc vẫn hơi nhồm người dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong ánh mắt nóng bỏng của hần lộ rõ vẻ ám muội. Nhìn thấy hai gò má Liễu Triều Hoa ửng hồng, trong bầu không khí ái muội khiến người ta không thể thở nổi này, Sa La hơi mất tự nhiên nói: “Trời tối rồi, thật đúng lúc”.

Liễu Triều Hoa tức giận trừng mắt nhìn Sa La một cái, hần liền cúi người xuống dán sát vào nàng, hơi thở nam tính ấm áp phả vào mặt khiến từng sợi lông tơ mềm mượt trên mặt nàng đều run rẩy.

Liễu Triều Hoa có chút khó chịu đưa tay đẩy cầm hần ra, oán giận nói: “Đợi thành thân xong lại làm tiếp chuyện nên làm, bây giờ đưa ta đi gặp Triều Dương trước đã”.

Lúc nói ra lời này Liễu Triều Hoa làm sao cũng không nghĩ đến tối nay nàng sẽ bị người ta dùng một phương thức cực kì mãnh liệt mà lau sạch rồi ăn hết, ăn hết xong lại lau sạch, cứ như thế lặp đi lặp lại, không có hồi kết...

Sa La nhồm người dậy, bất đắc dĩ buồn bực thở dài một tiếng, không cam lòng mà rời khỏi thân thể của nàng, đứng ở bên giường chờ Liễu Triều Hoa chỉnh trang lại y phục sau đó bế thốc nàng lên một cách dễ như trở bàn tay.

Liễu Triều Hoa hơi kinh hãi, hai tay ôm lấy cổ Sa La, đôi mắt trong suốt của nàng đã ẩn chứa vẻ buồn bực: “Đến khi nào mới trả lại xe lăn cho ta?”.

Sa La chậm rãi đưa mắt liếc nàng một cái: “Nàng không cảm thấy ta bế nàng thuận tiện hơn sao? Nàng vẫn muốn ngồi xe lăn sao?”

Liễu Triều Hoa mơ hồ cảm thấy hình như Sa La còn chưa nói hết.

Quả nhiên không đợi nàng mở miệng, hắn liền tiếp tục nói: “Nếu nàng thật sự cảm thấy ngồi xe lăn tốt hơn so với ta bế nàng thì hiện tại chúng ta liền ở lại trong phòng đi, làm xong chuyện nên làm trong lúc từ từ chờ xe lăn của nàng chuẩn bị xong.”

Khi nói đến hai chữ “từ từ” Sa La hơi kéo dài âm điệu.

Ngữ điệu kéo dài làm cho Liễu Triều Hoa hiểu được Sa La còn muốn nói tiếp. Nàng nhanh chóng bỏ qua chủ đề nguy hiểm này mà nói thẳng: “Lục Phong đi hướng nào? Triều Dương có khỏe không?”

Sa La dùng ánh mắt đen sâu thẳm chậm rãi liếc Liễu Triều Hoa một cái, làm cho tim nàng đập nhanh hơn, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn dùng cái chân thon dài đẩy cửa phòng ra, rẽ sang một lối rồi tiến về phía trước.

Liễu Triều Hoa thở phào nhẹ nhõm, để mặc Sa La ôm nàng đi. Cảnh vật hai bên lùi về phía sau nhưng nàng hoàn toàn không có lòng dạ nào mà quan sát, tâm trí nàng lúc này dường như chỉ đắm chìm trong sự yên ổn mà Sa La mang lại cũng như trong hơi thở ấm áp của hắn.

“Đến rồi.” giọng nói của Sa La hơi trầm xuống, vì câu nói của hắn mà Liễu Triều Hoa đột nhiên hoàn hồn, lúc này nàng mới nghe thấy âm thanh ào ào của thác nước đổ xuống. Liễu Triều Hoa liền ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh Lục Phong có một thác nước chảy thẳng xuống dưới, dòng nước màu trắng bạc trút xuống đầm nước tạo ra vô số bọt nước kèm theo tiếng vang ào ào. Nhất là ở hai bên thác nước, những bông hoa thỉnh thoảng bị nước đánh vào không chịu nổi sức nặng mà rơi xuống đầm nước rồi theo dòng nước trôi đi, tựa như một nét vẽ tinh xảo điểm thêm một chút chấm phá cho phong cảnh ở đây.

Còn có một tòa Lưu Thủy Các được kiến tạo ở bên trên thác nước, lầu các ba tầng tinh xảo tú lệ khiến người ta ngắm không rời mắt.

Trong đầu Liễu Triều Hoa vừa xuất hiện ý nghĩ muốn tiến tới gần thì cả người nàng bỗng nhiên bay lên, Sa La lúc này đã ôm nàng đứng ở hành lang của lầu các. Liễu Triều Hoa tập trung tinh thần, liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, thác nước hùng vĩ từ dưới lòng bàn chân lao xuống, làm cho người ta có ảo giác như đang giẫm lên thác nước vậy.

“Thích nơi này sao?”, Sa La kề sát bên tai nàng mà hỏi.

Liễu Triều Hoa gật đầu: “Rất thích.”

“Vậy ta đuổi bọn họ ra ngoài, để chúng ta vào đây ở.”, Sa La nói chuyện ngang ngược một cách thần nhiên, chỉ có Liễu Triều Hoa im lặng trầm nghĩ: “Người còn có thể làm ra những chuyện không có phẩm chất như vậy nữa sao?”.

“Chỉ là thích một chút thôi, tìm Triều Dương đi.”, Liễu Triều Hoa trừng mắt liếc hắn một cái, Sa La nhấc tay thay đổi tư thế ôm Liễu Triều Hoa, làm cho nàng ngồi trên cánh tay của mình, từ ngoài nhìn vào nàng lúc này cao hơn hắn một cái đầu.

Cánh cửa cũ kĩ lâu không dùng bị nhẹ nhàng mở ra, Liễu Triều Hoa dời tầm mắt nhìn lại, khi nhìn rõ người từ bên trong bước ra thì nàng gần như không dám tin vào mắt mình.

Đó... đó chẳng phải là Triều Dương sao?

Cảm nhận được ánh mắt của người khác, Liễu Triều Dương vừa quay đầu liền nhìn thấy Liễu Triều Hoa đang ngồi trên cánh tay của yêu vương.

Hốc mắt Liễu Triều Dương không khỏi đỏ lên, trong lòng bắt đầu trào dâng cảm giác chua xót, tựa như có cái gì đó nghẹn ở cổ họng khiến nàng rất khó chịu. Giằng co một lúc lâu, Liễu Triều Dương mới thốt ra được hai tiếng từ sâu dưới đáy lòng: “Triều...Hoa.”.

Liều Triều Hoa hai tay tự nhiên nắm chặt lấy bờ vai Sa La để ổn định thân mình, nhìn thấy bộ dạng Liều Triều Dương rơi nước mắt, khóe môi nàng khẽ nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt dịu dàng, giống như hình ảnh vẫn khắc sâu trong ký ức của Liều Triều Dương.

“Có cái gì mà phải kích động như vậy.”

“Triều Hoa!” Liều Triều Dương gần như không thể ngẩng đầu mà chỉ trực tiếp nhào qua, Sa La nhú mày hơi nghiêng người liền nhanh chóng tránh đi khiến cho nàng chỉ bắt được một góc áo của Liều Triều Hoa.

Liều Triều Dương đột nhiên tỉnh ngộ, sợ sệt nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt của yêu vương, nắm góc áo của Liều Triều Hoa đứng cách hai bước nhìn muội muội: “Muội, không sao là tốt rồi.”

Nhớ lại thời khắc sinh ly tử biệt ngày hôm đó, nàng không cách nào trở lại là mình của trước đây, mỗi ngày mỗi đêm đều áy náy day dứt mà không ăn không nói, ngay cả lấy nước mắt rửa mặt cũng không làm tiêu tán được cảm giác áy náy ăn sâu vào xương tủy kia. Nếu không phải vì câu nói bên tai lúc đó của Liều Triều Hoa, thì nàng thậm chí muốn dứt khoát ỉnh một đao để xuống âm phủ đi tìm muội muội. Nếu kiếp sau hai người còn có thể được làm tỷ muội, nàng nhất định sẽ không bao giờ liên lụy đến muội muội nữa.

Liều Triều Hoa tỉ mỉ nhìn Liều Triều Dương, rõ ràng mới qua không lâu nhưng tỷ tỷ lại già đi như đã ngoài ba mươi tuổi, cô thiếu nữ hơn mười tuổi hoạt bát lanh lợi đã sớm một đi không trở lại, người trước mắt này nếu như không phải đã quen biết từ trước, nói nàng là một thiếu phụ chắc cũng có người tin.

“Muội...”

“Tỷ...”

Hai tỷ muội đồng thời mở miệng, lại đồng thời ngừng lại nhìn đối phương, chờ đợi người kia nói trước.

Trong lòng Liều Triều Dương có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại không biết trước tiên nên nói gì. Nàng tỉ mỉ quan sát Liều Triều Hoa cùng với yêu vương thì cảm thấy không khí giữa hai người rất hài hòa, mơ hồ có điểm giống như cảm giác lúc nàng và Phó Nguyên bên nhau. Cùng lúc đó Liều Triều Hoa vén lên một sợi tóc bị gió thổi dãn vào bên má làm cổ áo của nàng hơi hở ra một chút, ánh mắt Liều Triều Dương nhìn xuống nơi cổ trắng nõn của Liều Triều Hoa, phát hiện những dấu đỏ thắm trên da thịt trắng trẻo tựa như hồng mai nở rộ, tươi đẹp mê người.

Liều Triều Dương trong lòng đột nhiên cả kinh, đoán rằng Liều Triều Hoa là vì nàng nên mới trao thân cho yêu vương, lấy đó làm điều kiện đổi lấy Chiêu Hồn Đăng để cứu Phó Nguyên. Cảm giác áy náy thoáng chốc dâng lên trong lòng tựa như thủy triều hung dữ bao phủ lấy nàng.

Liều Triều Dương nước mắt lưng tròng, ánh mắt nhìn Sa La mơ hồ lộ ra một hai phần cảm hận cùng quyết tâm liều mạng.

Sa La phát hiện mình bỗng nhiên bị nhìn với ánh mắt như vậy, chỉ là vì đối phương quá yếu, tùy tiện tát một cái cũng có thể giết chết cho nên liền theo lẽ thường mà thản nhiên không để ý. Nhưng Liều Triều Hoa cũng không nghĩ vậy, ngay lúc Liều Triều Dương lộ ra ánh mắt như vậy, nàng liền ý thức được nhất định tỷ đang hiểu lầm cái gì đó.

Một góc mềm mại dưới đáy lòng Liều Triều Hoa như bị xé rách một chút, rõ ràng là chuyện của hai người vì cái gì mà để Sa La phải chịu ủy khuất này?

Sa La cảm thấy đầu hơi đau, đang muốn nhắc nhở Liều Triều Hoa không nên kéo tóc mình, lại phát hiện đối phương quay mặt đi, nhìn thẳng về phía Liều Triều Dương, trong lời nói của nàng mang theo vẻ dứt khoát, nàng nói ra lời nói mà hần cảm thấy động lòng nhất trong đời mình: “Tỷ nghĩ sai rồi.”

“Tỷ nghĩ sai rồi.”

Liều Triều Dương khiếp sợ ngẩng đầu nhìn nàng, Sa La cũng khiếp sợ nhìn nàng.

Tuy rằng Liều Triều Hoa vẻ mặt bình thản nhưng mà ánh mắt nghiêm túc sáng chói vạn phần, rõ ràng là muốn nói ọi người biết, nàng không phải đang nói đùa mà là đang nói một chuyện rất quan trọng.

Sa La không có ép buộc muội, không có đối xử không tốt với muội. Mà là muội thích hắn, đồng ý thành thân với hắn.”. Nàng dùng sức nắm lấy bả vai Sa La, hắn cảm thấy ngay lúc nàng vừa dứt lời trái tim của mình đột nhiên gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong mắt Liễu Triều Dương lộ rõ vẻ kinh ngạc và không tin tưởng, Liễu Triều Hoa một tay ôm lấy cổ của Sa La, ngón trỏ nhẹ nhàng vạch cổ áo của hắn làm lộ ra một khe hở nhỏ, những dấu răng nhàn nhạt và những dấu hôn chi chít bày ra trước mắt Liễu Triều Dương.

Sắc mặt Liễu Triều Dương chợt đỏ lên, nàng đương nhiên hiểu được ý tứ trong hành động này của muội muội, Liễu Triều Hoa muốn ám chỉ những dấu vết trên người yêu vương là do nàng ấy để lại. Tình yêu là chuyện của hai người, nếu như là một bên ép buộc một bên bị ép buộc thì sẽ không có chuyện chủ động, cũng không thể lưu lại những dấu vết như vậy được.

“Nhưng mà..., nhưng mà hắn là yêu vương, muội là nữ nhi của phụ thân!”, Liễu Triều Dương bị khiếp sợ nên nói năng luống cuống, cố gắng tìm lí do gì đó để thuyết phục Liễu Triều Hoa.

Một người là yêu vương thống lĩnh yêu đạo, một người là nữ nhi của chủng môn Thiên Nguyên tông.

Giữa hai người có một ranh giới gần như không thể nào vượt qua!

Liễu Triều Hoa nở nụ cười, một nụ cười rất nhẹ, nhưng chính nụ cười như vậy làm cho Liễu Triều Dương đột nhiên nhớ tới Liễu Triều Hoa của năm xưa, làm ra chuyện kinh thiên động địa, một mình đối mặt với sự trách tội nghiêm khắc của đông đảo trưởng lão mà vẫn tỏ ra hiên ngang bất động.

Phong thái bình thản như vậy thật là chói mắt khiến người ta không thể rời mắt!

Trong lúc ánh mắt Liễu Triều Dương còn đang gắt gao nhìn Liễu Triều Hoa thì bên tai nàng đã vang lên tiếng cười nói chậm rãi của muội muội: “Vậy thì đã sao?”.

71. Chương 71: Đóm Lửa Nhỏ Cháy Lan Ra Đồng Cỏ (18+)

Ánh mắt Liễu Triều Dương gắt gao nhìn Liễu Triều Hoa, bên tai nàng là giọng nói chậm rãi xen lẫn ý cười của muội muội: “Vậy thì đã sao?”.

“Vậy thì đã sao?”.

Liễu Triều Dương và Sa La đều bị chấn động ngay tại chỗ, một người là kinh ngạc không thể tin được, người còn lại là vui mừng khôn xiết.

Liễu Triều Hoa cười vô cùng nhẹ, chân mày hơi cong cong, ý cười đọng lại nơi khóe mắt nàng rất nhỏ tựa như hoa lê trắng vừa nở đón xuân, trong sáng thuần khiết khiến lòng người phải run lên.

Liễu Triều Hoa khẽ cúi đầu nhìn Sa La, hắn cũng ngẩng đầu nhìn nàng, trong đáy mắt sâu thẳm của Liễu Triều Hoa là từng gợn sóng dịu dàng chậm rãi theo nụ cười của nàng mà tràn ra.

“Triều Hoa.”, tiếng gọi của Sa La tựa như phát ra từ sâu thẳm dưới đáy lòng, ngay cả âm cuối cũng mang theo sắc thái vui mừng đến mức vô cùng run rẩy.

Liễu Triều Hoa khẽ nhích lại gần hôn nhẹ lên chóp mũi của hắn: “Ta thích chàng, không muốn người khác hiểu lầm chàng.”

Sa La không trả lời, hai mắt sâu thẳm chỉ lo nhìn nàng chăm chăm, sau đó mới cúi đầu bật ra những tiếng cười vui từ sâu trong cổ họng.

Liễu Triều Dương không dám tin nhìn hai người bọn họ đang nhìn nhau âu yếm: “Triều Hoa, muội, hai người...”.

Liễu Triều Hoa dời tầm mắt về phía này, mang theo nụ cười nhợt nhạt, khẽ chậm rãi nói: “Là thật.”, vừa dứt lời cả người nàng liền bị Sa La ôm chặt vào trong ngực. Gương mặt Liễu Triều Hoa dán vào lồng ngực rắn chắc của hắn, bên tai nàng là nhịp tim đập nhanh hơn so với bình thường gấp mấy lần của Sa La.

Khóe miệng Sa La nhếch lên một nụ cười, hần nhìn Liễu Triều Dương lúc này vẫn đang ngu ngơ một cái rồi nói: “Khí hồn phách của người nam nhân đi cùng người trong vòng ba ngày sẽ tụ lại.”, dứt lời liền hóa thành một đạo kim quang trong phút chốc đã biến mất trước mắt Liễu Triều Dương.

Sa La ôm Liễu Triều Hoa nhaoáng một cái liền trở lại gian phòng mà hai người vừa mới rời đi lúc nãy. Sắc trời hơi u ám càng làm nổi bật đôi mắt sáng ngời của Sa La, đáy mắt hần tựa như có hai đốm lửa nhỏ đang bùng cháy, nóng bỏng bức người.

Liễu Triều Hoa đang đắm chìm trong ánh mắt hần còn chưa kịp hoàn hồn thì cả người đã bị Sa La tung lên cao, nàng nghe thấy hần không nén nổi kích động mà gọi tên mình.

“Triều Hoa, Triều Hoa!”, Sa La tung Liễu Triều Hoa lên cao rồi vung văng đón lấy nàng, rồi lại tiếp tục tung lên, nhiều lần như vậy cũng không thể phát tiết hết niềm vui mừng đang căng tràn trong lòng hần!

Thân thể mềm mại của Liễu Triều Hoa lại rơi vào lòng hần một lần nữa, Sa La cảm thấy một hương thơm nhẹ nhàng xông vào mũi, liền trực tiếp ôm nàng ngã lên giường. Liễu Triều Hoa bị tung lên rơi xuống nhiều lần nên đầu óc hoàn toàn choáng váng, đợi đến lúc hơi trấn tĩnh lại thì Sa La đã áp lên người nàng từ khi nào. Thân thể to lớn thon dài của hần đè lên khiến nàng không thở được, Liễu Triều Hoa đỏ mặt nhìn hần, hai tay nàng ấn lên bờ vai hần, muốn đẩy hần ra một chút.

Sa La trực tiếp bắt lấy hai tay Liễu Triều Hoa rồi kéo cao lên quá đỉnh đầu nàng, trong đôi mắt sâu thẳm của hần đầy tràn vui mừng và kích động, đôi môi hần vộ vàng tìm đến. Sau một hồi triển miên hôn sâu, Sa La mới hơi chống thân mình lên, vừa khàn giọng gọi tên Liễu Triều Hoa vừa tỏ vẻ khẩn thiết nói: “Triều Hoa, Triều Hoa, mau lặp lại lời nói lúc nãy một lần nữa!”.

Liễu Triều Hoa đầu tiên là bị tung hứng đến đầu vầng mắt hoa, tiếp theo lại bị hôn đến mức thiếu chút nữa đứt hơi, ngay cả đầu lưỡi cũng tê dại không duỗi thẳng ra được, còn nói gì đến chuyện trả lời hần. Cho nên nàng rất dứt khoát khinh thường liếc hần hai cái, sau đó quay đầu sang một bên mà thở dốc.

Sa La cố chấp không chịu bỏ qua, liền nhưn người dán sát vào bên tai Liễu Triều Hoa, hơi thở nóng bỏng phả thẳng vào hốc tai nàng, khiến cả người nàng run lên.

“Triều Hoa, Triều Hoa! Nói lại lần nữa đi!”, từng tiếng gọi mãnh liệt mang theo tình ý nồng nàn, từng chút một đánh vào lòng Liễu Triều Hoa khiến cho trái tim của nàng theo tiếng gọi của hần mà từng trận từng trận phát run. Cảm giác ngượng ngùng quấy phá trong nội tâm Liễu Triều Hoa khiến nàng cố tình không muốn làm theo ý hần, ngược lại còn tỏ ra bình thản nhìn hần một cái: “Ta không lặp lại lần nữa thì chàng sẽ quên mất sao?”.

Sa La liền quả quyết trả lời: “Đương nhiên là sẽ không.”.

“Nếu như đã không quên thì ta lặp lại có ích gì?”.

Sa La: “...”.

Sa La buồn bực nhíu mày, trong đôi mắt sâu thẳm lộ rõ vẻ bất mãn, giống như là sư tử bị chọc giận, hần thoáng cái nhào lên người Liễu Triều Hoa mà thỏa thích giở trò cắn mút lung tung. Liễu Triều Hoa cảm thấy một chút tỉnh táo trong đầu mình cũng bị hần trêu chọc đến mức tan biến không còn lại gì, nàng chỉ có thể yêu kiều thở dốc liên tục.

Sa La bỗng nhiên nhòm người dậy, cảm thấy hơi thở nóng bỏng của hần rời đi, Liễu Triều Hoa hơi hé mở mắt mê mang nhìn lại, tỏ vẻ bất mãn gọi một tiếng: “Sa La?”.

Sa La mím môi, tầm mắt gắt gao khóa chặt trên người nàng, hần từ từ cởi bỏ áo bào của mình, sau đó vừa nghe thấy Liễu Triều Hoa gọi một tiếng trái tim liền run lên, y phục còn lại thoáng cái hóa thành mảnh vải vụn trong tay hần, rồi bị vứt thẳng xuống dưới giường.

Liễu Triều Hoa nhìn hần mà khê đờ đẫn, thân thể trần trụi của Sa La vừa thon dài vừa cường tráng, da thịt và đường cong cơ bắp đẹp đến cực hạn, mỗi tác trên người hần đều có tỉ lệ thích hợp đến mức thần tiên cũng phải ghen tỵ một phen, mà nàng lại càng không khỏi chìm đắm trong vẻ đẹp nam tính của hần.

Con người Sa La hơi co lại, hai tay hần chậm rãi vuốt ve đôi chân thon dài trơn bóng của nàng rồi từ từ tách ra, bông hoa bí ẩn liền bày ra trước mắt hần. Nơi đó tựa như đóa hoa ửng lên màu hồng nhạt cùng

nhụy hoa nhỏ hơi ló ra, vẻ đẹp mềm mại âm tính như vậy làm cho Sa La gần như lập tức mất đi lý trí.

Nơi tư mật tiếp xúc với không khí lành lạnh khiến cho hai gò má Liễu Triều Hoa lập tức đỏ bừng, nàng nhắm hai mắt lại, thấp giọng mắng: “Khốn kiếp.”

Sa La nhìn bộ dáng của nàng mà cười nhẹ một tiếng, bàn tay hắn bắt đầu vuốt ve bông hoa bí ẩn kia, chỉ mềm nhẹ xoa nắn trong chốc lát, thủy triều trong suốt óng ánh mang theo mùi hương nhẹ nhàng tràn ra, thấm ướt ngón tay của hắn.

Cảm giác được thân thể mình run lên dưới bàn tay của hắn, Liễu Triều Hoa run rẩy gọi một tiếng, giống như là sắp khóc lên: “Sa La.”

Sa La dịu dàng đáp lời, dùng ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy nhụy hoa nhỏ kia mà khe khẽ mân mê sau đó hơi kéo ra ngoài một chút. Cả người Liễu Triều Hoa liền run lên, nàng buông hai tay đang che mắt xuống, rồi gắt gao nắm chặt khăn trải giường bên cạnh, không ngừng gọi tên Sa La.

Sa La chợt ngừng lại, Liễu Triều Hoa hơi hé mở đôi mắt mờ mịt nhìn hắn, mái tóc dài màu đỏ thắm của hắn tản ra phủ lên người nàng, tựa như loài tảo đẹp đẽ nhất dưới biển sâu, một khi bị nó quấn lấy thì tuyệt đối không có đường sống.

Liễu Triều Hoa trở mắt nhìn mái tóc dài màu đỏ của hắn phủ kín toàn thân mình, dây dưa với mái tóc đen của nàng, trong người có ta, trong ta có người không thể tách biệt.

Sa La cúi người xuống, da thịt hai người chặt chẽ kề sát vào nhau, hắn khẽ cúi đầu, hôn lên đóa tiểu hồng hoa mềm mại của Liễu Triều Hoa, cảm giác mềm nhũn cùng với một chút ngọt ngào không dễ phát hiện tựa như đóa hoa nở ra từ môi nàng mà hắn vẫn thường hôn lên.

Sa La không nén được mà dùng đầu lưỡi quét qua, Liễu Triều Hoa liền rên rỉ một tiếng, hai tay càng nắm chặt khăn trải giường bên dưới, cả người nàng ưỡn lên. Thứ khoái cảm làm người ta sục đổ này khiến cho nàng bị ép phải ngẩng đầu lên, cần cổ duyên dáng giống như thiên nga trắng đang giãy dụa sắp chết, thật sự đập mạnh vào thị giác của người khác.

Quả nhiên, Sa La lập tức sững sốt, si ngốc nhìn nàng hai giây, sau đó bỗng nhiên đưa tay ôm lấy Liễu Triều Hoa, dùng sức hôn lên môi nàng, một tay hắn càng mở rộng hai chân nàng ra hết cỡ.

Hai cánh hoa màu hồng phấn càng lộ ra nhiều khe hở hơn, quả thật vô cùng cảm dỗ. Sa La hôn Liễu Triều Hoa thật sâu, một tay hắn ôm chặt lấy nàng, thân thể hai người tiếp xúc chặt chẽ dường như không có một khe hở nào. Vật cứng rắn của hắn ngẩng cao lên, gắt gao cọ vào nơi bí ẩn của nàng sau đó bắt đầu chen vào giữa hai cánh hoa mềm mại kia. Nhiệt độ ấm áp và xúc cảm mềm mại ở đó khiến cho Sa La cảm thấy xương cổ tê rần, hắn gần như không nén được mà muốn lập tức lao đến đích, nhưng một chút lý trí dưới đáy lòng nhắc nhở hắn cần phải chậm rãi.

Nơi mềm mại của Liễu Triều Hoa kẹp lấy vật cứng rắn to dài của Sa La, hắn không nhịn được mà dùng một tay ấn hông của nàng về phía hạ thân của mình, rồi dùng sức cọ xát, làm cho nhụy hoa của nàng bị va chạm mà run rẩy không ngừng, mật hoa trong suốt tuôn ra càng lúc càng nhiều.

Toàn thân Liễu Triều Hoa không nén được mà rung động, nếu không phải Sa La dùng sức hôn sâu, chỉ sợ nàng đã sớm không kiềm chế được mà rên rỉ ra tiếng. Nhụy hoa bị cọ xát không ngừng khiến toàn bộ lý trí của nàng sục đổ, Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy giờ phút này nàng đã không còn là chính mình nữa, toàn thân nóng bỏng như bị lửa đốt, trong lúc mờ mịt nàng chỉ hi vọng có thứ gì đó hung hăng lấp đầy khoảng không bên trong mình.

“Triều Hoa, Triều Hoa, Triều Hoa!”, Sa La cảm thấy mình giống như điên rồi, liên tục kích động gọi tên Triều Hoa, động tác va chạm càng thêm dữ dội.

Liễu Triều Hoa ôm lấy cổ Sa La, lẩm bẩm gọi tên hắn, những tiếng gọi vụn vỡ cứ thế tan biến trong nụ hôn triền miên dây dưa của hai người.

Liễu Triều Hoa đã động tình, nhưng mà Sa La vẫn không buông tha cho nàng, một tay hắn giữ lấy vật cứng to dài của mình, dựa theo cảm giác nhắm chuẩn nhụy hoa của nàng mà ma sát nhẹ nhàng rồi lại hung hăng

đụng chạm, khiến cho nhụy hoa hồng phấn run rẩy không chịu nổi, đến mức Liễu Triều Hoa gần như sắp khóc lên thành tiếng cầu khẩn.

Tiếng nghẹn ngào vụn vỡ tràn ra giữa đôi môi của hai người nhưng động tác va chạm của Sa La vẫn không dừng lại, ngược lại càng lúc càng mạnh mẽ, càng lúc càng có xu hướng nhanh hơn. Trong lúc luống cuống Liễu Triều Hoa túm lấy một lọn tóc đỏ thắm của hắn mà dùng sức kéo xuống, muốn làm cho hắn ngừng lại.

Nhưng mà Sa La dường như không có cảm giác, hắn há miệng ngậm lấy một bên vành tai của nàng dùng răng chậm rãi day day, vật cứng rắn bên dưới còn thay đổi kỹ xảo mà tiếp tục cọ xát.

Liễu Triều Hoa thật sự không chịu nổi nữa, hung hăng nện lên tấm lưng rắn chắc của hắn, cắn mạnh vào môi dưới của hắn, khiến môi dưới của Sa La bật máu.

72. Chương 72: Dục Hỏa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ (18+)

Liễu Triều Hoa thật sự không chịu nổi nữa mới hung hăng nện lên tấm lưng rắn chắc của hắn, cắn mạnh vào môi dưới của hắn khiến môi dưới của Sa La bật máu. Sa La rên lên một tiếng dứt ra, động tác phía dưới cũng vì vậy mà dừng lại một chút, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn lộ ra thần sắc hận không thể ngay lập tức ăn sạch nàng.

Bởi vì động tác của Sa La dừng lại nên Liễu Triều Hoa mới có thời gian nghỉ một chút, nàng vòng hai tay lên cổ Sa La, dán vào một bên má của hắn mà thở dốc. Nàng cúi đầu, thỉnh thoảng gọi tên hắn, tựa như đang niệm bùa yêu, cứ một lần một lần làm lý trí của Sa La sụp đổ từng chút một.

Một tay Sa La ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay hắn giữ lấy vật cứng rắn của mình lúc này so với bắp tay của trẻ sơ sinh còn to lớn hơn rồi bắt đầu ép lên cửa mình ẩm ướt của nàng, vừa có vẻ vội vã không kiềm chế được lại vừa hơi nhẹ nhàng tiến vào một chút.

Liễu Triều Hoa vừa mới thả lỏng thần kinh một chút liền bị động tác của hắn làm cho căng thẳng lên. Tựa như là một tờ giấy trắng thật mỏng, rõ ràng có thể gọn gàng dứt khoát xé rách, nhưng Sa La lại giống như chỉ muốn thử dò xét khả năng chịu đựng của tờ giấy mà từ từ tạo áp lực, vào lúc nhận thấy tờ giấy sắp sửa bị xé toang thì hắn liền rút lui trở về, sau đó lại bắt đầu ép tới một lần nữa.

Cảm giác đau đớn vừa chạm chạm vừa bén nhọn đánh sâu vào chỗ sâu trong cơ thể khiến Liễu Triều Hoa không chịu nổi, cứ cho là nàng hiểu được Sa La vốn có ý tốt, nhưng hắn thật sự đã làm bậy.

Bởi vì quá đau đớn khiến Liễu Triều Hoa oán hận hung hăng cắn một phát lên bắp vai của hắn. Sa La khẽ nhíu mày, chịu đựng cảm giác đau đớn đồng thời trên vai và ở hạ thân, nhìn thấy hai mắt Liễu Triều Hoa nhắm chặt và hàng lông mày nàng gắt gao nhíu lại, hắn không khỏi kiềm chế động tác nhẹ hơn, ngay cả giọng nói cũng dịu dàng như gió xuân thổi nhẹ.

“Vì sao bỗng nhiên cắn ta?”, Sa La liếm liếm vành tai Liễu Triều Hoa rồi cúi đầu mút lên cần cổ nàng làm nổi lên những đóa hồng mai nhỏ trên làn da trắng nõn của Liễu Triều Hoa. Đầu ngón tay của hắn không nén được mà từ trên bụng nàng dời xuống dưới, nhẹ nhàng đánh vòng trên chốc nơi nhạy cảm của Liễu Triều Hoa. Nhụy hoa vốn bị giấu kín của nàng lại thẹn thùng lộ ra lần nữa, vừa sưng đỏ vừa ướt át và không ngừng run rẩy tựa như đang khẩn cầu được yêu thương.

Nhưng mà Sa La lại không chịu vờ về nó, chỉ dùng ngón tay gầy nhẹ rồi đánh vòng xung quanh, dường như muốn chọc cho nàng không kiềm chế nổi mà cọ xát vào hắn.

Liễu Triều Hoa trừng mắt liếc hắn một cái, khóe mắt ửng đỏ, nàng cắn răng hung hăng nói: “Muốn thì nhanh lên, nếu không cút xuống giường cho ta!”, nàng thật sự không muốn phải chịu cảm giác đau đớn này thêm một lần nữa.

Một giây yên lặng trôi qua, Sa La ngây ngốc một chút, sau đó rất nhanh chóng động thân một cái.

Giống như một tia chớp bén nhọn không chút lưu tình xé rách bầu trời đêm, Liễu Triều Hoa đau đến mức co người lui lại, nàng dùng tay ấn lên bắp vai Sa La để mượn lực tránh né vật cứng rắn bên dưới của hắn.

Sa La lại chặt chẽ áp người xuống, những nụ hôn tinh tế dày đặc của hắn rơi trên khóe môi ướt át trơn bóng rồi chậm rãi dời đến vành tai của Liễu Triều Hoa sau đó đổi thành sự liếm láp thân mật.

Cảm giác đau như cắt dưới hạ thân nhờ nụ hôn của Sa La mà dịu đi một chút, Liễu Triều Hoa siết chặt bờ vai hắn, nhìn nệm giường hít sâu một hơi, bỗng nhiên nàng cảm thấy hốc tai vừa nóng vừa ướt, hóa ra là do Sa La liếm vào. Cảm giác đầu lưỡi của hắn vừa ướt vừa mềm làm Liễu Triều Hoa thấy tê dại, dần dần ngay cả tóc gáy cũng dựng đứng hết lên.

Động tác thân mật như vậy khiến nàng khê thất thần, mà gần như là cùng lúc đó, vật cứng rắn đã tiến vào một nửa kia bắt đầu chậm chạp mà kiên định thúc vào sâu trong cơ thể Liễu Triều Hoa.

Hoa huyết bí ẩn bị nới rộng, ánh mắt Liễu Triều Hoa dần dần tròn to nhìn Sa La, chỉ trong một thoáng hai người đồng thời cảm nhận được nơi bí ẩn nhất, huyền bí nhất trên thân thể đối phương.

Cảm giác đau đớn không nói nên lời khiến cho Liễu Triều Hoa dùng sức đẩy bả vai Sa La, nghen ngào muốn hắn đi ra ngoài. Nhưng Sa La không làm theo ý nàng, sau khi đi vào toàn bộ hắn liền dừng lại rồi tìm đến bờ môi Liễu Triều Hoa, cùng nàng triền miên hôn sâu, tựa như loài tảo biển sinh trưởng dưới đáy biển sâu, cùng nhau dây dưa quấn quýt không thể tách biệt.

“Không được, đi ra ngoài, Sa La, đi ra ngoài...”, những tiếng nghen ngào đứt quãng của nàng tràn ra giữa đôi môi đang dây dưa của hai người. Sa La nhắm chặt hai mắt, chịu đựng cảm giác trướng đau bên dưới mà hôn Liễu Triều Hoa cho đến lúc nàng ý loạn tình mê, không có tâm trí để ý đến hạ thân, hắn mới hơi dùng sức chuyển động một cái.

Hoa huyết của nàng đột nhiên co rút rất nhanh, làm cho Sa La cũng run lên, gần như không khống chế được mà lập tức nộ vũ khí đầu hàng. Vật cứng rắn to dài bị hoa huyết ẩm áp mềm mại bó chặt, khoái cảm chí mạng giống như dòng điện chạy dọc theo sống lưng rồi đánh thẳng vào đầu óc của hắn.

Lần này hắn thật sự mất kiểm soát...

Sa La gầm nhẹ một tiếng, dùng hai tay giữ chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Liễu Triều Hoa, bắt đầu từ từ tăng tốc xâm nhập. Mồ hôi hắn vung như mưa, những giọt mồ hôi chạy dọc thành đường theo cơ bắp đẹp cực hạn của hắn rồi nhỏ xuống làn da trắng như tuyết của Liễu Triều Hoa, hòa lẫn với những giọt mồ hôi li ti của nàng làm phát ra một loại mùi vị đặc thù của nam nữ khi giao hợp.

Liễu Triều Hoa bị va chạm đến mức cả người đều nhấp nhô, mỗi một lần xâm nhập Sa La đều tiến vào nơi sâu nhất, nhưng dường như hắn vẫn chưa hài lòng, lần sau so với lần trước càng dùng sức nhiều hơn, càng cố vào sâu hơn.

Sa La cảm thấy mình như điên rồi, chỗ sâu trong hoa huyết của nàng như có một lực hấp dẫn khiến hắn không thể kháng cự, làm hắn cứ mỗi lần tiến vào lại muốn sâu hơn, muốn vào đến tận cùng.

Giống như sắp đến rồi, hắn muốn nhanh chóng tiến đến nơi nóng bỏng nhất kia!

Động tác của Sa La cuồng dã như ngựa hoang đứt cương, vừa được thả ra thì không thể nào bắt lại, Liễu Triều Hoa cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình cũng sắp bị hắn đâm đến dời vị trí, ngay cả linh hồn cũng sắp thoát ly khỏi thân thể, bay tới thế giới cực lạc mệnh mông vô cùng.

Tốc độ của Sa La càng lúc càng nhanh, khoái cảm chưa từng trải qua khiến cho hắn mê muội sâu sắc, cuối cùng hắn dùng một cú đâm xuyên với toàn lực tiến vào thật sâu trong hoa tâm của nàng, những thứ từ lâu vẫn nghen trong thân thể của hắn ngay giờ khắc này mới phóng ra.

Tựa như một mũi tên vừa nhanh vừa mạnh, thoáng cái liền trúng hồng tâm!

Chất dịch nóng bỏng mang theo sự chúc phúc đối với sinh mạng chậm rãi chảy vào trong hoa tâm của Liễu Triều Hoa, Sa La vô cùng thoải mái cả người mềm nhũn nằm trên thân thể mềm mại của nàng.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy thân thể nàng có một loại lực hấp dẫn chí mạng đối với mình, không chỗ nào là không đẹp, không chỗ nào không làm cho hắn muốn tỉ mỉ hôn thưởng thức.

Sa La cảm giác mình đã bị trúng độc rồi, độc này giải không được cũng không muốn giải, chỉ hận trúng độc chưa đủ sâu, chưa đủ lâu.

Sau khi vui vẻ, hai người lại càng quên mình hôn sâu, vật đàn ông của Sa La vẫn ở trong cơ thể của nàng, chậm chạp lưu luyến không thôi bắt đầu rục rịch. Bàn tay hắn di chuyển dọc theo bắp chân duyên dáng của Liễu Triều Hoa rồi trượt đến bên trong bắp đùi mà lưu luyến một chút, sau đó phủ lên cái mông đầy đặn vênh cao của nàng mà tinh tế vuốt ve. Thỉnh thoảng còn vỗ về chỗ kín đầy mật hoa của nàng rồi trượt vào trong khe hở, trêu chọc nhụy hoa thẹn thùng kia một hồi, khiến cho Liễu Triều Hoa lại rên rỉ ra tiếng.

Nam tử vừa quen với chuyện cá nước thân mật luôn luôn dễ dàng kích động, giống như là ăn tủy biết vị(1), hận không thể từng phút từng giây quay lại nơi đó bắt đầu một lần nữa.

(1) Ăn tủy biết vị: nghĩa đen là tủy có vị rất ngon, chỉ cần ăn một lần thì sẽ còn muốn ăn nữa. Nghĩa bóng là mới đầu làm chuyện gì vốn là vì thỏa mãn lòng tham nhất thời hoặc cảm giác mới mẻ, nhưng làm xong lại cảm thấy thỏa mãn hoặc kích thích, sau đó lại muốn tiếp tục làm, thậm chí có thể sẽ biến thành thói quen, ham mê.

Dư vị của cuộc hoan ái còn chưa hết, vật đó của Sa La còn chưa rời khỏi thân thể của Liễu Triều Hoa, hắn đã dán vào tai nàng thấp giọng khẩn cầu: “Triều Hoa, Triều Hoa, làm lại một lần nữa được không?”

Liễu Triều Hoa ngay cả sức lực để từ chối mắt với hắn cũng không có, chỉ có thể yếu ớt nói: “Chàng đã bắt đầu động rồi...”, chàng mà còn làm nữa sẽ hại chết ta.

Thân thể mỗi một đến cực hạn khiến cho Liễu Triều Hoa chỉ cảm giác được Sa La lại đang quên mình mãnh liệt chạy nước rút sau đó nàng vừa trợn trắng mắt liền hoàn toàn bất tỉnh, trước khi lâm vào giấc ngủ, nàng vẫn không quên nhìn ra sắc trời tối om bên ngoài cửa sổ một cái.

Khứu giác của yêu loại đều rất nhạy cảm, cách đó thật xa, Hắc Miêu kích động thét chói tai: “Điện hạ rốt cuộc cũng động dục! Điện hạ rốt cuộc cũng giao phối với nhân loại kia!”

Bạch Quạ kích động vỗ cánh bay khắp Thất Phong kêu loạn: “Điện hạ giao phối rồi! Điện hạ giao phối kìa! Điện hạ rốt cuộc cũng giao phối rồi!”

Đoàn Đoàn ngồi trước thư án, đang cúi đầu nghiêm túc viết danh mục sinh lễ lần thứ hai, thỉnh thoảng nghe thấy mùi vị phiêu đảng trong không khí liền kích động mà không chút nghĩ ngợi viết thêm một đoạn ở cuối danh mục, ngay cả chữ viết rồng bay phượng múa cũng mang theo hưng phấn và vui mừng:

“Điện hạ đã động dục, cùng Liễu tiểu thư giao phối lần đầu thành công.”

Đại ý là: “Gạo nấu thành cơm, các ngươi cũng chẳng thể làm gì nha...”

Nguyệt Mãn ủ rũ nhìn Bạch Quạ bay loạn trên trời mà kêu gào, sau đó cúi đầu xoay người đi về phía gian phòng của lão hồ yêu Kiềm Mãn.

Kiềm Mãn đang thảnh thơi ngồi ở ghế thái sư ăn thịt gà uống nước trà, nhìn thấy Nguyệt Mãn tiến vào, cười một tiếng đưa một nửa cái cổ gà còn dư lại cho hắn: “Đến đây, đến đây, hai người chúng ta uống rượu giải sầu.”

Nguyệt Mãn cũng không thèm nhìn nửa cái cổ gà kia một cái mà chỉ nhận lấy rồi trực tiếp ngoạm vào miệng, giọng nói hắn mơ hồ không rõ lại tích tụ cảm xúc: “Điện hạ giao phối với Liễu Triều Hoa rồi.”

Kiềm Mãn cười một tiếng, tiếp tục gặm cánh gà trong tay: “Có thể xem như là giao phối!”, ngữ khí của lão tuyệt đối sung sướng, tuyệt đối vui mừng.

Nghe thử đi, đám yêu quái bên ngoài hoan hô kịch liệt đến cỡ nào a!

Nguyệt Mãn bị lời này kích thích làm xương gà mắc kẹt trong cổ họng, hắn nhảy dựng lên, một bên dùng sức nuốt xuống, một bên ném cho Kiềm Mãn một ánh mắt vừa u oán vừa phẫn hận.

Kiềm Mãn đặt cánh gà xuống, uống một ngụm trà, tỏ vẻ ý tứ sâu xa nhìn hắn một cái mà nói: “Người cũng nên động dục tìm phối ngẫu đi. Thế hệ này của nhà chúng ta đều trông vào người.”

Nguyệt Mãn ho khan càng thêm kịch liệt, Kiềm Mãn chậm rãi đứng lên, đi tới phía sau hắn, dùng sức vỗ lên lưng hắn, một cái xương gà liền bị phun ra rồi rơi xuống đất, nhanh như chớp lặn ra thật xa mới từ từ dừng lại.

Kiểm Mãn tỏ vẻ an ủi vỗ vỗ lên vai Nguyệt Mãn: “Người quên rồi sao, không phải là của người, cho dù thế nào cũng sẽ không thuộc về người. Khác chủng tộc thì không được yêu nhau.”

“Điện hạ và nàng cũng là khác chủng tộc mà!”

Kiểm Mãn ý vị sâu xa nhìn nó một cái, không nói lời nào.

Nguyệt Mãn rũ đầu xuống, trên mặt lộ ra vài phần cô đơn, cúi đầu nói: “Cũng không phải là thích, chẳng qua là thiếu một phần ân tình nên không khỏi có chút để ý, lão không cần lo lắng cho ta.”

73. Chương 73: Phó Nguyên Tĩnh Lại

Nguyệt Mãn rũ đầu xuống, trên mặt lộ ra vài phần cô đơn, cúi đầu nói: “Cũng không phải là thích, chẳng qua là thiếu một phần ân tình nên không khỏi có chút để ý, lão không cần lo lắng cho ta.”

Kiểm Mãn im lặng vỗ vỗ bờ vai uể oải của hắn, chỉ nói: “Sính lễ chuẩn bị xong rồi, người đi cùng ta.”

Nguyệt Mãn miễn cưỡng gạt đầu hai cái, hần thợt như du hồn mà theo sau Kiểm Mãn nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Màn đêm tối giăng giăng đã sớm tản đi, phía chân trời dần dần nổi lên sắc trắng bạc. Ánh sáng dịu nhẹ như ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, Liễu Triều Hoa mệt mỏi hé mở mí mắt nặng trĩu, nhìn thoáng qua phía cửa sổ, cả người nàng đều đau nhức, xương cốt tứ chi không chỗ nào là không nhức mỏi.

Lúc này tỉnh dậy nàng mới cảm thấy cánh tay lộ ra khỏi cái chăn suốt một đêm hôm qua đã đông lạnh đến mức cứng đờ. Mỗi một chỗ trên thân thể Liễu Triều Hoa càng giống như bị người ta tháo ra sau đó lắp vào lại, ngay cả việc nhấc tay lên đều cảm thấy khó khăn.

Liễu Triều Hoa nghiêng đầu liền thấy Sa La đang nằm đè lên nửa bên người nàng mà ngủ say. Hai mắt hắn khép lại, trên mặt còn mang theo nụ cười thỏa mãn, lông mi hắn dài và cong như cánh quạt tinh xảo, nhẹ nhàng phe phẩy trên gương mặt, gương mặt Sa La lúc ngủ lại lộ ra một hai phần ngây thơ giống như đứa trẻ.

Liễu Triều Hoa nhìn hắn không khỏi có chút mê mẩn, nàng không tự chủ được liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi hắn, vừa ngẩng đầu lên liền đối mặt với ánh mắt tràn đầy ý cười nồng nàn của Sa La.

Hai gò má của Liễu Triều Hoa liền đỏ ửng, nàng lúng ta lúng túng mở lời: “Chàng tỉnh rồi à”, âm cuối của Liễu Triều Hoa nhỏ đến mức Sa La phải cố gắng vênh tai lên mới có thể nghe được.

Sa La vẫn cười nhìn nàng không nói lời nào, trên tay cũng không thành thật lên, bàn tay đang ôm lấy thắt lưng Liễu Triều Hoa từ từ hướng ra phía trước phủ lên chỗ tròn tròn mềm mại của nàng mà từ từ vuốt ve.

Gương mặt Liễu Triều Hoa càng đỏ lên, nàng dứt cánh tay sắp đông cứng của mình vào chỗ nách nóng ấm của Sa La để trả thù, lập tức cảm giác được hắn bị kích thích mà hơi run lên, đôi mắt còn mang theo vẻ không vui nhìn nàng.

Liễu Triều Hoa cười nhìn hắn khoe mắt khê cong cong, đáy mắt nàng nhon nhạo về đắc ý khi trả thù thành công, càng làm đôi mắt trong suốt của nàng phát sáng lấp lánh, hòa với vẻ đẹp của người thiếu nữ lần đầu trở thành nữ nhân tạo ra một loại phong tình đặc biệt, chọc cho trái tim Sa La lại lạc nhịp.

Sau đó...

Hắn lại không có ý tốt mà nhào tới đè lên người nàng.

Rất cuộc nhận thấy người nào đó bắt đầu trở nên nguy hiểm, Liễu Triều Hoa trừng mắt thật lớn nhìn hắn, vật đó của hắn còn chưa rời khỏi cơ thể nàng, chỗ kín còn bị chất dịch hắn bắn ra lấp đầy, cơ hồ chỉ cần nhẹ nhàng động một chút, sẽ có thứ gì đó chảy ra từ chỗ mà hai người tiếp xúc với nhau.

Mà lúc này Sa La vừa động, đẩy vật đó hướng vào sâu trong thân thể nàng, chỗ dính dính nhơn nhớt đó lập tức truyền đến tiếng nước tách tách yếu ớt.

Liễu Triều Hoa lập tức rút hai tay ra, cảm giác được vật ở bên trong người mình lại bắt đầu rục rịch, nàng nhìn thần sắc thản nhiên của Sa La mà tức đến mức không biết nên nói gì.

Liễu Triều Hoa chỉ vào chóp mũi Sa La, đầu ngón tay nàng cũng hận không thể đâm xuyên qua đầu của hắn, tiểu nữ nhân nào đó khí thế yếu ớt tức giận tuyên bố: “Chàng mà còn động thêm một chút thì sau này đừng làm chuyện này cùng ta nữa!”.

Sa La cứng đờ lập tức dừng động tác lại, cúi người dề xuống, tỏ vẻ có chút ủy khuất nhìn nàng: “Nhưng là ta còn muốn a..., tối hôm qua được một canh giờ thì cũng ngừng lại cho nàng ngủ.”.

Đại sư tử lắc đầu vẫy đuôi làm nũng, tối hôm qua ta có lòng tốt còn để dư lại vài miếng thịt không ăn, người ta buổi sáng hôm nay liền muốn ăn a...

Sắc mặt Liễu Triều Hoa liên tục thay đổi từ xanh sang đỏ, hóa ra là một canh giờ mới dừng lại, khó trách nơi đó trướng như vậy!

Nàng chỉ vào mặt Sa La nổi giận lần nữa: “Nếu chàng dám động thì sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện này!”

Lông mày Sa La nhíu chặt lại, hắn lâm vào rối rắm, tựa như một người đói bụng đã lâu, đối với nửa bát cháo thịt thơm ngào nạt trước mặt cảm thấy chần chừ là bây giờ ăn nửa bát hay là đợi đến ngày mai ăn cả một chén?

Liễu Triều Hoa nổi giận, nếu hai chân của nàng có thể cử động, vậy động tác đầu tiên của nàng chính là đá cái người ghê tởm này một cước văng xuống giường!

Sa La không cam lòng đứng dậy, không cam lòng nhìn Liễu Triều Hoa một cái, lại không cam lòng nhặt cái yếm nhỏ của nàng ở dưới giường lên, thuận tiện ném cho nàng ánh mắt như muốn nói: “Ta rất là khoan dung, nàng trước tiên có thể mặc một cái yếm”.

Liễu Triều Hoa tức đến mức cũng lười xem thường hắn, nàng ngoắt ngoắt đầu ngón tay, cánh cửa tủ treo quần áo liền tự động mở ra sau đó một bộ quần áo màu hồng liền tự động bay về phía nàng.

Liễu Triều Hoa mặc xong áo mỏng bên trong, đang muốn mặc áo ngoài thì ngoài cửa liền truyền đến giọng nói ẩn chứa sự hờn hỷ của Đoàn Đoàn: “Điện hạ, sinh lễ đã chuẩn bị xong, còn có chuyện gì cần phân phó không ạ?”.

Sa La nhìn Liễu Triều Hoa một cái: “Không có gì, bảo Viên Viên nấu nước nóng.”.

Đoàn Đoàn ngừng lại một chút, sau đó mới nói: “Điện hạ, còn có một chuyện...”.

“Nói.”.

“Người ở Lưu Thủy các hình như đã tỉnh, nói muốn quay về.”, giọng nói của Đoàn Đoàn mang theo một chút do dự.

Sa La nhíu mày, nhìn về phía Liễu Triều Hoa lúc này đang ngu ngơ, nhưn người tới hôn nhẹ lên trán nàng mấy cái, trong lời nói bất giác mang theo vẻ thân mật: “Sao vậy?”.

Liễu Triều Hoa thoải mái cười một tiếng, tựa như vừa trút được phiền muộn và gánh nặng trong lòng mà thở dài một tiếng: “Cuối cùng cũng tỉnh.”.

Từ nay về sau, lòng của nàng cũng có thể thanh thản.

Sa La hôn nhẹ bên tai nàng mấy cái: “Bằng không ngay bây giờ ta sẽ đi qua xem một chút.”, trong lời nói dường như mang theo ý đồ không muốn để người khác biết.

“...”.

Liễu Triều Hoa bất mãn nhíu mày, nàng nghĩ thấy trên người mình tràn đầy mùi vị khiến người ta đỏ mặt liền lắc đầu: “Ta muốn tắm trước.”.

Sa La ôm cả người nàng vào ngực, vùi đầu mình vào mái tóc của nàng mà hít hà, phát biểu ý kiến bất mãn của mình: “Tắm sẽ làm mất mùi vị ta lưu lại trên người nàng mất.”.

Liễu Triều Hoa thật sự không nói nên lời, thầm nghĩ mình không phải là vật sở hữu của hắn, không cần hắn dùng mùi vị để đánh giấu quyền sở hữu.

Cuối cùng yêu vương đại nhân vẫn không thể ngăn cản việc Liễu Triều Hoa tắm nước nóng một cách sạch sẽ thoải mái, chỉ có thể mang về mặt không cam lòng đợi nàng tắm rửa xong mới đưa chóp mũi sang ngửi ngửi mùi trên người nàng sau đó vô cùng bất mãn nói: “Lần sau phải làm nhiều một chút, mùi vị đều phai nhạt hết rồi.”

“...”

Liễu Triều Hoa thấy mình có một loại cảm giác kích động muốn cắt rụng tiểu đệ của người nào đó.

Hai người đều đã chuẩn bị chỉnh tề, Sa La mặc kệ Liễu Triều Hoa có nguyện ý hay không liền ôm nàng trực tiếp đi đến Lưu Thủy các ở Lục Phong. Tiếng vang của thác nước bàng bạc đổ xuống, mùi hoa tràn ngập xung quang, mấy đóa hoa xinh đẹp trên vách đá dựng đứng bị nước đánh trúng, rơi khỏi đài hoa, phiêu diêu rơi xuống mặt nước, theo dòng nước xao động thoáng cái trôi đi thật xa.

Sa La ôm Liễu Triều Hoa đứng ở chỗ mà hai người từng đứng lần trước, dán vào bên tai nàng nói: “Chờ bọn họ rời đi, nếu nàng thích, chúng ta vào đây ở đi.”

Sự hờn dỗi lúc sáng sớm của Liễu Triều Hoa vì một câu nói lấy lòng thật cẩn thận và đầy thân mật của hắn mà vơi đi rất nhiều, nàng thưởng cho yêu vương đại nhân một nụ cười yếu ớt rồi giục hắn ôm mình đi đến gian phòng của Liễu Triều Dương và Phó Nguyên.

“Năng lực của người này cũng không tệ, mới một ngày mà hồn phách đã tập hợp đủ.”, Sa La vừa bước từng bước dài vừa tùy ý nói.

Đáy lòng Liễu Triều Hoa có chút đắc ý, tỷ phu của nàng đúng là không tệ.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cửa phòng của Phó Nguyên liền mở ra, Liễu Triều Hoa kinh ngạc nhìn Viên Viên từ bên trong bước ra, liền hỏi: “Tại sao lại là người ở đây, Triều Dương đâu?”

Viên Viên cung kính nói: “Hồi bẩm vương phi, Liễu đại tiểu thư nói không muốn chiếu cố người ở bên trong, cho nên gọi thuộc hạ tới.”

Trong lòng Liễu Triều Hoa cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng vẫn bảo Viên Viên đi gọi Triều Dương tới, còn mình cùng Sa La đi vào trước, vừa liếc mắt nàng liền thấy người nằm ở trên giường gỗ.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đặn cùng bộ ngực hơi phập phồng đều chứng tỏ người này vẫn còn sống.

Nghĩ đến đoạn thời gian trước kia, hốc mắt Liễu Triều Hoa không khỏi ửng đỏ, toàn bộ tâm trí nàng cũng đều chú ý đến người trên giường kia nên không phát hiện ra Sa La đang đi đến bên giường chột khê nhủu mày rồi hơi lùi lại một bước.

Tựa như là cảm thấy có người đến.

Thiếu niên đang ngủ say trên giường, khó khăn hé mở mắt, đôi mắt đen kịt nhìn về phía Liễu Triều Hoa đầu tiên là có vẻ mờ mịt, sau đó lại hiện lên thần sắc phức tạp rối rắm.

Liễu Triều Hoa trong lòng tràn đầy vui mừng, cho nên không để ý điều này, chỉ là sốt ruột không nén nổi mà nhẹ giọng hỏi: “Phó Nguyên sư huynh cảm thấy thế nào?”

Phó Nguyên vừa mới tỉnh nên vẫn chưa thể cử động thân thể theo ý mình, đành nháy mắt mấy cái muốn làm cho đối phương yên tâm. Môi hắn mấp máy lại không phát ra được âm thanh gì, chỉ là khẩu hình cứ lặp đi lặp lại một kiểu nên hắn là đang gọi tên người khác.

Liễu Triều Hoa cẩn thận nhìn kỹ, mới phát hiện hắn vẫn gọi hai chữ “Triều Dương”.

Phó Nguyên thấy Liễu Triều Hoa lộ ra thần sắc do dự không khỏi cảm thấy sốt ruột liền phát ra mấy tiếng a a vụn vụn.

Sắc mặt Liễu Triều Hoa dần dần trở nên khó coi, vô cùng chần chờ và chậm chạp nói: “Muội biết huynh muốn tìm Triều Dương, nhưng mà, nếu như huynh nhìn thấy bộ dạng của tỷ tỷ bây giờ, huynh còn có thể tiếp nhận tỷ ấy sao?”

Đáy mắt Phó Nguyên tràn ra cảm xúc lo lắng, hần khó khăn nhấc tay lên một chút, dường như là muốn giãy giụa ngồi dậy.

Liễu Triều Hoa hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra tựa như trút bỏ mọi chua xót đã tích tụ nhiều năm qua, trong nụ cười khổ của nàng còn mang theo một chút đau lòng: “Những năm này, Triều Dương vì huynh đã chịu khổ không ít...”.

Tiếng a a của Phó Nguyên càng mang theo mấy phần nôn nóng, ánh mắt hần tỏ vẻ cầu xin nhìn Liễu Triều Hoa. Liễu Triều Hoa bất đắc dĩ quay đầu nhìn thoáng qua Viên Viên co đầu rụt cổ đứng cạnh cửa, tầm mắt nàng vừa chuyển nhưng không phát hiện thấy Liễu Triều Dương, trong lòng thầm nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ của tỷ tỷ, mới cất lời nói: “Triều Dương vẫn còn sống, huynh yên tâm, chẳng qua là tướng mạo không bằng trước kia.”.

Liễu Triều Hoa nói rất chậm rãi, thần sắc Phó Nguyên vừa lộ ra một chút yên tâm, sau đó lại hóa thành bộ dạng đau lòng.

“Cho nên rốt cuộc tỷ tỷ có đến hay không đến gặp huynh, muội cũng không thể nói chính xác.”.

Cho dù là ai cũng không muốn để cho người mình yêu thương nhiều năm, nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình...

74. Chương 74: Triều Dương Và Phó Nguyên

Cho dù là ai đi nữa cũng không muốn để cho người mình yêu thương nhiều năm nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình.

“Nói cho cùng vẫn là lỗi của muội.”, Liễu Triều Hoa chậm rãi nói, từng câu từng chữ đều toát lên sự áy náy từ tận sâu trong đáy lòng.

Trong mắt Phó Nguyên lộ ra một chút thần sắc vội vàng, dường như là nóng lòng muốn biểu đạt cái gì đó, hần gắng sức lắc đầu một cách khó khăn, miệng vẫn lặp đi lặp lại khẩu hình như vừa rồi.

Triều Dương, Triều Dương...

Liễu Triều Hoa nhìn hần mà đáy lòng chua xót, nàng rĩ mí mắt xuống tránh đi ánh mắt vội vàng ẩn chứa sự cầu xin của Phó Nguyên, chỉ có thể nói: “Sư huynh trước hết nghỉ ngơi cho tốt, muội đi khuyên nhủ Triều Dương.” rồi ẩn nhẹ vào bả vai của Sa La, ra hiệu cho hần bế mình đi ra ngoài.

Sa La nhìn liếc mắt nhìn Phó Nguyên đang nằm trên giường một cái, cũng không lộ ra biểu tình gì liền trực tiếp xoay người ôm Liễu Triều Hoa ra khỏi cửa phòng.

Viên Viên vừa thấy Sa La và Liễu Triều Hoa đi ra liền bước tới nghênh đón, thấp giọng nói: “Vương phi, Liễu đại tiểu thư không muốn đến đây.”.

Liễu Triều Hoa thở dài, trong lòng đang thầm nghĩ không biết phải làm sao mới tốt thì mi tâm bỗng nhiên bị người ta chọc vào. Nàng đưa tay che trán, hơi ngạc nhiên nhìn về phía Sa La, đôi mắt đen bóng của hần mang theo một chút không vui, hần kéo bàn tay đang che trán của Liễu Triều Hoa xuống rồi tiếp tục dùng đầu ngón tay chọc chọc vào mi tâm của nàng: “Chỗ này không nên nhấn lại như vậy.”.

Liễu Triều Hoa cười một tiếng, dấn sát lại, dùng chóp mũi mình cọ vào chóp mũi của Sa La, động tác vô cùng thân mật như vậy làm cho ánh mắt hần lập tức trở nên dịu dàng, nàng nói: “Không cần lo lắng, ta không sao.”.

Khóe môi Sa La nhẹ nhàng tràn ra một ý cười nhợt nhạt, tựa như ngọn gió ngày hè vi vu thổi qua khiến ặt nước nổi lên những gợn sóng nhẹ rồi chậm rãi lan rộng ra.

Sa La nâng cằm lên, đôi môi đỏ mọng mềm mại của hần thoáng cái liền tìm đến môi của Liễu Triều Hoa, vừa nhẹ nhàng vừa thân mật mà say đắm hôn nàng, tựa như hai căn cổ duyên dáng của một cặp thiên nga trắng đang quấn vào nhau.

Hai người đắm chìm trong sự quẩn quýt của đôi môi mà quên đi mọi thứ xung quanh. Cho đến khi có tiếng bước chân của ai đó có ý bước mạnh, Sa La mới hơi hơi dừng lại, sau đó vươn đầu lưỡi vào thăm dò trong miệng Liễu Triều Hoa thỏa thích mút hai cái môi lưu luyến dứt ra, tỏ vẻ có chút căm tức nhìn về nơi phát ra tiếng động. Liễu Triều Dương đang đứng ở nơi đó, trên mặt đầy vẻ mất tự nhiên, nàng cúi đầu không dám nhìn Liễu Triều Hoa đang được Sa La ôm trong ngực. Hơn nữa ngay cả đôi tai nàng cũng đỏ lên rõ ràng là muốn cho Liễu Triều Hoa biết nàng đã nhìn thấy việc không nên thấy.

Mặc dù Liễu Triều Hoa cũng có chút lúng túng, nhưng lại nhanh chóng trở nên thoải mái, nàng trời sinh tính tình thân nhiên, muốn làm là làm, dám làm dám chịu. Chưa kể nếu để cho Liễu Triều Dương tận mắt nhìn thấy nàng tình nguyện thân mật với Sa La thì hẳn là có thể khiến tỷ tỷ tin là nàng không bị hấn ép buộc, như vậy cũng là suy nghĩ cho hẳn. Cho nên Liễu Triều Hoa liền giả vờ như không phát hiện Liễu Triều Dương đang ngượng ngùng, mà chỉ nhẹ nhàng hít một hơi, tỏ vẻ không biết làm sao mà gọi một tiếng “Triều Dương”.

Liễu Triều Dương vừa nghe thì thân mình hơi cứng đờ, sau đó từ từ ngẩng đầu nhìn muội muội, nàng vén mấy sợi tóc che phủ trước trán lên làm cho những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt lộ ra, rồi miễn cưỡng nở một nụ cười có vẻ khổ sở: “Triều Hoa, muội cũng nhìn thấy bộ dạng này của tỷ rồi, còn cho rằng tỷ có thể đi gặp huynh ấy sao?”.

Liễu Triều Hoa hơi nhú mày, nhưng vẫn cố gắng thuyết phục: “Phó Nguyên vừa tỉnh dậy liền suốt ruột gọi tên của tỷ. Muội thấy huynh ấy cũng không giống loại người sẽ vì tỷ già đi mà không thích tỷ nữa.”.

Ánh mắt Liễu Triều Dương hơi lóe lên, nàng quay mặt qua một bên không nói lời nào, hàng lông mi dài cong vút chớp một cái liền vương một giọt nước mắt nhỏ trong suốt.

Liễu Triều Hoa nhìn thấy mà trong lòng chua xót, đành mềm giọng chân thành nói: “Đừng đem ý nghĩ của tỷ áp đặt đối với Phó Nguyên, tỷ không thử thì làm sao biết Phó Nguyên sẽ không thích tỷ nữa? Nếu như tỷ nghĩ như vậy, còn không đến gặp huynh ấy, chẳng lẽ tỷ không cảm thấy Phó Nguyên vì nguyên nhân này mà bị bỏ rơi thật sự rất ủy khuất hay sao?”.

Liễu Triều Dương vẫn cúi đầu, từng giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng tí tách rơi xuống, làm mặt đất trong phạm vi cách mũi chân nàng một tấc bị ướt một mảnh.

Liễu Triều Hoa quay đầu hỏi Sa La: “Sa La, nếu có một ngày ta trở nên rất xấu xí, chàng sẽ như thế nào?”, vừa dứt lời, đáy lòng nàng cũng có chút thấp thỏm, mặc dù nàng biết Sa La sẽ không vì nguyên nhân này mà thay lòng, nhưng mà người này hoàn toàn không hiểu thế nào là tình thú nên không biết sẽ trả lời thế nào. Dưới đáy lòng Liễu Triều Hoa âm thầm cầu nguyện Sa La nhất định phải nói ra một chút lời ngon tiếng ngọt, làm tấm gương cho Liễu Triều Dương, giúp an ủi nàng ấy một chút.

Nghĩ như vậy, trong mắt nàng không khỏi toát ra một chút mong đợi.

Sa La ngẩng đầu lên, tỏ vẻ khinh thường mà miễn cưỡng liếc nàng một cái: “Nàng sẽ không trở nên xấu xí.”.

Trong lòng Liễu Triều Hoa liền rơi lộp bộp một tiếng, giống như đang tràn đầy mong đợi mà bị giới một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, thoáng cái mọi mong đợi đều tắt ngúm. Nàng híp mắt tỏ vẻ nguy hiểm nhìn hẳn, ném cho hẳn ánh mắt hàm ý rằng: “Không nói thì buổi tối cũng đừng leo lên giường của ta”, sau đó chậm rãi hỏi bằng giọng nói ẩn chứa ý tứ nguy hiểm: “Ngộ nhớ thì sao?”.

Sa La nhú mày, lơ mơ hiểu ra rằng Liễu Triều Hoa nhất định phải đòi được đáp án của mình mới hài lòng, đáy lòng hẳn cảm thấy có chút phiền: “Tại sao lại phải suy nghĩ về một giả thiết không có khả năng xảy ra? Nàng xấu hay không xấu thì ở trong mắt ta cũng như nhau!”.

Trong lời nói của Sa La đã có chút không vui, hẳn vĩnh viễn cũng không hiểu được niềm vui thú của phụ nữ nhân loại khi đưa ra những giả thiết không có khả năng xảy ra cho trượng phu hay tình nhân của mình, sau đó bắt đối phương phải trả lời.

Chẳng hạn như: “Nếu như ta trở nên vừa già vừa xấu, có phải chàng sẽ không quan tâm đến ta hay không?”, đáp án của nam nhân thường thường cũng là dứt khoát trả lời: “Sẽ không!”.

Chẳng hạn như: “Ngộ nhớ ta và mẹ chàng cùng rơi xuống sông, chàng sẽ cứu mẹ hay là cứu ta?”, câu trả lời đặc sắc nhất của nam nhân sẽ là: “Mẹ ta biết bơi...”.

Đủ loại giả thiết khiến người ta không phiền cũng phải phiền cứ như vậy mà tầng tầng lớp lớp sinh ra.

Trả lời không tốt cũng không được, nữ nhân sẽ âm thầm gạch một dấu chéo thật to lên bức hình của người trong lòng nàng. Mà không trả lời cũng không được, bởi vì một khắc sau đó, người sẽ nghe thấy nữ nhân của người kết luận rằng người không thương nàng, hơn nữa nàng còn hùng hổ khẳng định là người có người khác ở bên ngoài.

Liễu Triều Hoa cũng khó tránh khỏi thói quen đó, rõ ràng là đã bị câu trả lời của Sa La làm cho rung động, cảm động khiến hốc mắt không khỏi hơi đỏ lên, nhưng mà trên mặt lại giả bộ không hài lòng mà ghé sát vào hần, hỏi một vấn đề rất ngu ngốc: “Nếu như trên thế giới chỉ còn lại một cái bánh bao, vậy chàng sẽ cho ai?”.

Chưa nói đến việc trên thế giới có thể thật sự chỉ còn lại một cái bánh bao hay không, mà ngộ nhỡ chỉ còn lại đúng một cái bánh bao thì chẳng lẽ lại không có những thức ăn khác hay sao?

Lần này, Sa La cũng lười liếc mắt tỏ vẻ khinh thường nàng nữa, chỉ hỏi ngược lại: “Nàng rất thích bánh bao sao? Tại sao lại muốn đem thứ này ra làm ví dụ? Cõi đời này vĩnh viễn cũng sẽ không thiếu thứ để ăn.”

“...”

“Chàng đúng là không hiểu tình thú.”, Liễu Triều Hoa lạnh lùng nhìn hần, nàng cảm thấy hỏi Sa La những vấn đề như vậy thì chính mình mới thật sự là người ngu.

Sa La khinh thường hừ một tiếng, Liễu Triều Dương xì một tiếng bật cười, đôi mắt to lóe lên một chút vui vẻ, nàng nhìn Liễu Triều Hoa nói: “Triều Hoa, hần cũng chỉ nói sự thật thôi, rất tốt mà.”. Giống với Phó Nguyên, luôn luôn có sao nói vậy, chưa bao giờ biết dỗ dành người khác, ngốc làm cho người ta tức cũng không được mà cười cũng không xong, nhưng nam nhân như vậy lại làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Liễu Triều Hoa nghe vậy thì có chút ngượng ngùng, dùng ngón trỏ quần lấy một lọn tóc đỏ sẫm của Sa La mà chơi đùa, mặc dù trong lòng cũng đồng ý với Liễu Triều Dương, nhưng vẫn tỏ vẻ hết cách mà nói: “Tính tình của hần chính là như vậy. Cho tới bây giờ vẫn luôn như vậy.”.

Sa La cũng lười so đo với người khác, chỉ hơi hơi nhú mày, nhìn Liễu Triều Dương mà nói: “Nếu như là vì nguyên nhân ngoại hình, thật ra thì người cũng không cần lo lắng như vậy. Có một loại hoa tên là Nại Hà hoa, có thể làm cho người khôi phục dung mạo như cũ, chỉ là phải hao tổn chút ít linh lực để duy trì, hơn nữa nếu như không gia tăng liều dùng, thì thời gian duy trì được lần sau sẽ ngắn hơn so với lần trước.”.

Liễu Triều Dương sững sốt, chợt ngẩng đầu nhìn Sa La, đôi mắt nàng lóe sáng bức người, thoáng chốc khiến cho Liễu Triều Hoa có cảm giác như nhìn thấy Liễu Triều Dương hoạt bát ngang ngược năm xưa.

Liễu Triều Hoa dùng sức bấm vào bả vai Sa La một cái, ý bảo hần câm miệng, còn mình thì vội vàng nói: “Triều Dương, tỷ tuyệt đối không được thử. Không bằng tỷ dùng lần thử này đến thử Phó Nguyên. Nếu như hần thật lòng yêu tỷ thì sẽ không vì dung mạo của tỷ và bỏ rơi tỷ.”.

Liễu Triều Dương ghen ngào lắc đầu, xông tới cầm lấy cánh tay Sa La, ngẩng đầu nhìn hần, từng giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống từ trong hốc mắt nàng. Tựa như người chết đuối vớ được cọc, đôi mắt nàng ngập nước mang theo thần sắc vội vàng nhìn hần: “Nại Hà hoa ở đâu?”.

Liễu Triều Hoa gắt gao néo néo bả vai của Sa La, hần không chịu mở miệng mà ôm Liễu Triều Hoa bước đi. Chẳng qua là lúc bước tới lại nhìn thoáng qua vách đá một lát, sau đó mới hóa thành một đạo kim quang biến mất trước mắt Liễu Triều Dương.

Liễu Triều Dương ngờ ngác nhìn theo hướng mà Sa La vừa nhìn lại trước khi rời đi, một đóa hoa màu lam tươi đẹp mọc bên cạnh thác nước đang mong manh lay động. Cánh hoa dài nhỏ xoắn lại dính một ít bọt nước li ti, được ánh mặt trời chiếu sáng khúc xạ ra tia sáng bảy màu mờ ảo, trông càng có vẻ yêu mị mê người...

Vừa về tới phòng mình, Liễu Triều Hoa liền nghiêm mặt, lạnh lùng nhìn Sa La: “Vừa rồi chàng có ý gì?”.

Sa La liền biết Liễu Triều Hoa đã để ý thấy cái liếc mắt vừa rồi của hần, đành phải mềm giọng xuống, hạ thấp người, nhích về phía nàng mà nói: “Cũng vì nàng ta sốt ruột muốn gặp nhân loại kia nhưng lại không dám, Nại Hà hoa cũng không phải là thứ gì có hại, chẳng qua cần hao phí linh lực nhiều một chút mà thôi.”.

Liễu Triều Hoa bắt đầu dĩ thử dài một hơi, nàng biết Triều Dương sốt ruột, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

75. Chương 75: Sinh Ra Lần Thứ Hai

Liễu Triều Hoa bắt đầu dĩ thử dài một hơi, nàng biết Triều Dương sốt ruột, nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Liễu Triều Hoa cũng không biết làm sao chỉ có thể nắn lòng hỏi Sa La: “Loài hoa kia thật sự không có tác dụng phụ sao?”.

Sa La chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, rồi mới nhẹ giọng nói: “Nàng có biết loài hoa kia vì sao được gọi là Nại Hà(1) hoa không?”.

(1) Nại hà () : thường được dùng một từ để hỏi ngược lại, có hàm ý là “làm sao bây giờ?” hoặc là “không làm gì được?”, “không biết làm sao?”.

Liễu Triều Hoa nhìn hấn bằng ánh mắt nghi hoặc, ý muốn hấn nói tiếp.

“Những cô gái si tình trong thế gian đều không thoát khỏi việc dung nhan ngày càng già đi, nhưng vì muốn lưu lại tình yêu của nam nhân, thường là sẽ nguyện ý dùng tuổi thọ của mình để đổi lấy vẻ đẹp ngắn ngủi. Nại Hà hoa vốn là một loài hoa cực kỳ quý hiếm, không những không để hái mà mỗi lần dùng thì liều thuốc phải nhiều hơn so với lần trước, nếu không thời gian dung mạo được phục hồi càng lúc càng bị rút ngắn. Những cô gái dùng thuốc này, không phải bởi vì không tìm được Nại Hà hoa để duy trì nhan sắc, mà chính là không còn tuổi thọ để tiêu hao. Người thì nhan sắc lão hóa, người thì mất đi tính mạng. Kết quả là dùng hay không dùng Nại Hà hoa cũng giống nhau, đều mất đi tình yêu của nam nhân. “Nại Hà”, “Nại Hà”, chung quy là không làm gì được. Hoa này thành danh, “Nại Hà” hai chữ, chẳng khác gì nổi chua xót của những cô gái si tình cùng đường.”, đôi mắt Sa La lóe lên ánh sáng yếu ớt, tựa như ánh sao xa xôi ở nơi tận cùng của vũ trụ.

Gương mặt Liễu Triều Hoa thoáng chốc liền sưng sờ, nàng ngồi ở mép giường hung hăng đẩy Sa La một cái, đôi mắt đẹp nhú lại toát lên vẻ lạnh lùng: “Đã như vậy, tại sao chàng còn muốn cho Triều Dương dùng nó?”.

Sa La khẽ cúi đầu, mái tóc màu đỏ sẫm dài đến mắt cá chân nhẹ nhàng đổ xuống, đôi mắt hấn đen như mực, khóe mắt chân mày còn đọng lại một vẻ phong tình tự nhiên, tiếng nói trầm thấp dịu dàng của Sa La chậm rãi vang lên: “Liễu Triều Dương là tu chân giả, hoa này cùng lắm là làm hao tổn một chút linh lực của nàng ấy. Còn chưa kể Nại Hà hoa ở Thất Phong cũng có hạn, nàng ấy ăn cũng không được bao lâu, đến lúc đó chuyện cần đổi mặt, tự nhiên vẫn phải đổi mặt.”.

Liễu Triều Hoa sưng sứt, bỗng nhiên không biết nên nói gì, thì ra Sa La đã sớm nghĩ tới nhiều vấn đề như vậy, cho nên mới yên tâm mà gợi ý cho tỷ tỷ của vợ mình dùng Nại Hà hoa.

Trong lòng nàng chợt mềm nhũn, Liễu Triều Hoa cảm thấy hơi áy náy vì thái độ vừa rồi của mình nên mới tỏ vẻ trách móc mà nhìn Sa La: “Sao vừa rồi chàng không nói với ta?”.

Sa La bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi nhếch đôi môi đỏ mọng khẽ nói một câu: “Triều Hoa, nàng không thật sự tin ta.”.

Lời nói của Sa La mang theo một chút thần sắc ủy khuất, khiến cho Liễu Triều Hoa chủ động vươn hai tay muốn ôm hấn. Đợi Sa La nhướn người sang ôm lấy mình, Liễu Triều Hoa mới dịu dàng vuốt lên mái tóc của hấn, mềm giọng chân thành nói: “Sa La, ta sai rồi. Chàng cho ta thêm một chút thời gian.”

Sa La nâng mí mắt, khẽ nhướn mày, khóe mắt hấn từ từ tràn ra một chút ẩm áp: “Ta không trách nàng...”

“Chỉ là...”, vừa nói hấn vừa nhú mày, đáy mắt hơi có chút nghi ngờ: “Ta cũng không nói rõ được, tóm lại nam tử ở Lưu Thủy các kia cho ta một cảm giác quen thuộc, nhưng ta lại không nghĩ ra hấn là ai. Có thể hấn có liên quan đến phần trí nhớ bị mất của ta, có nên nói Liễu Triều Dương cẩn thận một chút hay không?”.

Liễu Triều Hoa sững sốt, đáy lòng khẽ run lên, trong đầu nàng toàn là hình ảnh Phó Nguyên ở Thiên Nguyên tông đối xử với Triều Dương có biết bao nhiêu dịu dàng và khoan dung, dù thế nào nàng cũng không muốn nghĩ hấn là người như Sa La nói. Liễu Triều Hoa đành vỗ vỗ bả vai Sa La: “Chàng suy nghĩ nhiều rồi, nếu như chàng thấy hấn ở Thiên Nguyên tông đối xử với Triều Dương tốt như thế nào thì sẽ không thể hoài nghi như vậy.”

Sa La nhú mày nhưng không nói gì thêm.

Viên Viên ở ngoài cửa hạ giọng cẩn thận nói: “Bẩm báo điện hạ, Liễu đại tiểu thư đã ăn Nại Hà hoa, còn nói muốn đi theo đội ngũ đưa sính lễ cùng đến Thiên Nguyên tông.”

Sa La nghe xong thoáng im lặng rồi không chút biểu tình đáp một tiếng: “Đã biết.”, dứt lời liền xoay đầu lại hỏi Liễu Triều Hoa: “Có muốn giữ bọn họ lại không?”

Liễu Triều Hoa khẽ suy tư một chút, Liễu Triều Dương vội vàng rời đi như vậy đơn giản là do sợ mình ngăn cản nàng ăn Nại Hà hoa. Nếu như còn muốn giữ bọn họ lại, thì không biết tỷ tỷ sẽ còn gây ra chuyện gì.

Dưới đáy lòng Liễu Triều Hoa thầm nghĩ cho dù thế nào đi nữa, đây cũng là chuyện của Phó Nguyên và Liễu Triều Dương, nàng cũng chẳng thể quản được.

Nghĩ vậy, nàng liền nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ôm lấy cánh tay Sa La mà hỏi hấn: “Nại Hà hoa ở Lưu Thủy các chỗ Lục Phong có thể chống đỡ được bao lâu?”

Sa La giơ lên hai ngón tay trước mặt Liễu Triều Hoa, nàng liền nhú mày: “Hai năm?”

Vậy thì cũng quá ngắn.

Sa La lắc đầu, đáp: “Nhiều nhất là hai tháng.”

Liễu Triều Hoa hít vào một hơi, quả thật là “nại hà”, hoa như kỳ danh, thật sự là cho dù có làm gì cũng không được. Nàng lại bắt đầu thở dài một hơi, đã không muốn quản nữa thì cũng không nên nhúng tay vào, dù sao hai tháng sau, những gì Liễu Triều Dương nên đối mặt, chung quy vẫn phải đối mặt.

“Để nàng đi đi.”

Sa La gạt đầu ra lệnh cho Viên Viên ở bên ngoài: “Cho phép họ rời đi, tiện thể nói Kiềm Mãn dọc đường chiếu cố hai người bọn họ nhiều một chút.”

Viên Viên ở ngoài cửa liền đáp một tiếng “Vâng”.

Ở cây thông thiên, Kiềm Mãn đếm lại đủ một trăm tám mươi tám con yêu quái đi đưa sính lễ xong mới cười hài lòng, Đại Đầu ở một bên hỏi: “Không phải là điện hạ và vương phi đã giao phối sao? Tại sao còn phải đưa sính lễ chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy a, tại sao chứ? “, Nhị Đầu phụ họa theo.

Tam Đầu nhỏ nhất và cũng ghê gớm nhất liền lạnh lùng trợn mắt nhìn hai huynh trưởng của mình một cái, nhìn đến mức Đại Đầu và Nhị Đầu mồ hôi lạnh đầm đìa, nó mới tỏ vẻ chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: “Hai người các người, làm nhiều nói ít cho ta! Điện hạ và vương phi giao phối là thật, nhưng mà để biểu đạt sự tôn trọng đối với vương phi thì vẫn phải dựa theo quy củ của nhân loại mà đưa sính lễ!”

Kiềm Mãn cười dài nhìn Đại Đầu và Nhị Đầu một cái mà nói: “Không ngờ mấy trăm năm không gặp, đại xà, nhị xà vẫn hồn nhiên đáng yêu như vậy.”

Ngụ ý chính là, mấy trăm năm qua, trí thông minh của hai người vẫn chẳng tiến bộ chút nào.

Tam đầu trợn mắt: “Đương nhiên không thể so với sự xảo trá đa mưu của ngài, nếu như vương phi biết ngài là đại hộ pháp của Kim hải Giao Long thì ngài nói xem mọi chuyện sẽ như thế nào?”

Kiềm Mãn cười cười, trên mặt không tỏ ra chút không vui nào, chỉ nói: “Đại hộ pháp gì đó cũng là chuyện mấy trăm năm trước rồi, hôm nay ta đã ở dưới trướng điện hạ, đương nhiên là phải vì điện hạ phục vụ.”

Tam đầu nhớ ra lần này đi đưa sính lễ vẫn cần một kẻ hiểu rõ Thiên Nguyên tông như hấn đi làm bà mối, đành hừ lạnh một tiếng, không dây dưa thêm nữa.

Lần đầu tiên được người ta khen, Đại đầu và Nhị đầu liền ngượng ngùng ghé sát lại thoáng nhìn nhau một cái, sau đó thân thiết quẩn lại với nhau, trườn tới trước mặt Kiềm Mãn, chớp chớp hai đôi con ngươi còn to hơn chậu nước rửa mặt, trong mắt lóe lên vẻ hồn nhiên, chúng đồng thanh nói: “Chúng ta đã sớm nghe qua đại danh của ngài rồi, năm đó ở dịch trạm của Thiên Nguyên tông, ngài cũng xem như làm yêu giới khiếp sợ. Ngay cả chương môn Thiên Nguyên tông cũng bị ngài đè dưới lòng bàn tay, ngài đúng là đã làm yêu giới nở mày nở mặt.”

Kiềm Mãn ho khan một tiếng, gương mặt có chút ửng đỏ, hai cái tai hồ ly vừa to vừa mềm trên đỉnh đầu hấn lại dựng thẳng rồi dắc ý run lên, nhưng bề ngoài hấn vẫn tỏ vẻ phiến muộn cảm thán: “Ai da, già rồi, chớ nhắc đến chuyện cũ nha.”

Tam đầu lại hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Sao không nhắc đến chuyện người bị Thiên Nguyên tông giam giữ mấy trăm năm đi?”. Chẳng qua nó luôn cho rằng ưu điểm lớn nhất của mình là năng lực tự chủ, cho nên liền khắc chế chính mình không thêm so đo, sau đó thờ ơ xoay đầu rảo nhìn đi nơi khác.

Liễu Triều Dương đỡ Phó Nguyên đi tới, nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau mới không nhịn được mà ho khan một tiếng, dù sao nàng cũng là người của Thiên Nguyên tông, mặc dù muội muội của nàng coi như đã gả cho yêu vương, nhưng mà cũng đừng có không nể mặt Thiên Nguyên tông như vậy.

Kiềm Mãn nghe thấy liền quay đầu, nhìn thấy Liễu Triều Dương mới nở nụ cười: “Tiểu hậu bối, lâu rồi không gặp a.”, sau đó tầm mắt lão đời sáng Phó Nguyên đang đứng cạnh nàng. Đối diện với ánh mắt trầm tĩnh của Phó Nguyên, Kiềm Mãn hơi sững sờ, đôi mắt màu vàng kim khẽ co rút lại một chút, sau đó hấn liền nâng mí mắt, lại nhìn về phía Liễu Triều Dương.

Liễu Triều Dương bất đắc dĩ chào một tiếng: “Đại hồ ly, ngài cũng ở đây à.”, nàng từng gặp qua hồ yêu kia một lần lúc vừa đến Thất Phong, nhưng thông qua Liễu Triều Hoa mà hai người sớm đã biết đến sự tồn tại của đối phương, cho nên cũng coi như không phải xa lạ.

Kiềm Mãn gật đầu, nói với Tam đầu: “Hạ cấm chế lên ta và hai người kia đi, tiện thể xóa đi ký ức của chúng ta về nơi này, tránh việc nếu nơi này bị lộ ra ngoài, lại hoài nghi ba người chúng ta.”

Tam đầu hơi sững sờ, nhú mày nhìn Kiềm Mãn một cái, thấy gương mặt hấn tràn đầy ý cười, nhìn không có biểu hiện gì khác, trong lòng nó thầm nghĩ như vậy cũng khá thỏa đáng, cho nên liền gật đầu đồng ý.

Phó Nguyên khẽ ngẩng đầu, khi liếc mắt nhìn Kiềm Mãn, hấn tỏ vẻ hơi đăm đăm lạnh lùng, nhưng ngay sau đó vì Liễu Triều Dương nói gì đó với mình nên hấn liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

Đừng tưởng Đại đầu và Nhị đầu bình thường không có tâm cơ nên không làm được gì, chuyện cần làm chúng đều làm rất nghiêm túc. Chúng vừa hé miệng, trong cái miệng rần không lồ liền xuất hiện một đốm sáng màu xanh lục, sau đó hai cái đầu trực tiếp phun đốm sáng đó lên người Liễu Triều Dương và Phó Nguyên. Đợi đến khi đốm sáng màu lục tan biến vào trong thân thể hai người, thì ánh mắt bọn họ đã trở nên mờ mịt, dần dần mất đi tiêu cự, sau đó cả hai đồng thời ngất đi.

Kiềm Mãn phất tay một cái, ra hiệu cho yêu quái phía sau công hai người lên, Tam đầu trên mặt tỏ vẻ khó hiểu nhìn hấn: “Người muốn đề phòng bọn họ sao?”

Kiềm Mãn nhìn về phía hai người kia, sau đó quay lại cười nói: “Chuyện này ta có chút không chắc chắn, sau này sẽ nói với người.”

Tam đầu gật đầu, cũng không nói gì nữa, trực tiếp mở ra đám rễ cây khổng lồ của cây thông thiên, để cho đám yêu quái ùn ùn đi ra ngoài.

Trước tiên là Kiềm Mãn hóa thành một tia sáng bay ra từ trong đường hầm sâu thẳm bên dưới rễ cây, theo sau hấn là một trăm tám mươi tám con yêu quái mang sinh lễ cũng vui vẻ phấn khích ra khỏi đường hầm, hướng thẳng đến Thiên Nguyên tông.

Lần này, không chỉ có Thiên Nguyên tông bị chấn động dữ dội một phen, mà chính là tất cả tu chân giả trong thiên hạ đều bị một tin tức làm cho khiếp sợ.

76. Chương 76: Lão Hồ Yêu Mai Mối

Lần này, không chỉ có Thiên Nguyên tông bị chấn động dữ dội mà tất cả tu chân giả trong thiên hạ cũng bị một tin tức làm cho khiếp sợ.

Liễu chương môn của Thiên Nguyên tông lại gả nữ nhi cho yêu vương vừa phá ấn mà ra, hơn nữa trước đó không lâu hẳn vẫn là tử địch của bọn họ!

Sáng sớm, các đệ tử Thiên Nguyên tông tình cờ ngẩng đầu liền nhìn thấy phía chân trời xa xa xuất hiện một dải màu đỏ đang bay tới. Trong lòng bọn họ cảm thấy rất ngạc nhiên nên đều ngẩng đầu nhìn kỹ, mới phát hiện đám màu đỏ kia đã bay gần lại hơn nhiều, khiến ọi người đều có thể thấy rõ, hóa ra là một đám yêu quái khoác lên mình những dải lụa đỏ chói. Đám yêu quái mỗi con có dáng vẻ khác nhau, vốn là muôn màu muôn vẻ, lại đồng loạt phủ lên mình những dải lụa đỏ tươi, cách ăn mặc vô cùng buồn cười nhưng đồng thời cũng làm cho người ta có một chút cảm giác thân thiết hoan hỉ.

Trải qua chuyện đưa sính lễ khỏi hài lần trước, đám yêu quái đưa sính lễ này đã sớm được các đệ tử Thiên Nguyên tông liệt vào hàng ngũ được hoan nghênh ở đây. Cũng không thể trách bọn họ, trong cuộc sống tu tiên bình lặng đến vô vị này, khó khăn lắm mới có được một chuyện náo nhiệt lại đáng nhớ như vậy, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho được.

Hơn nữa có thể cùng lúc nhìn thấy hơn một trăm con yêu quái tu vi cao thâm cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Lúc đám yêu quái mang theo những chiếc rương đỏ thẫm bay gần đến Thiên Nguyên tông, các đệ tử ở đây đã sớm tập trung lại, nhao nhao ngẩng đầu nhìn đám yêu quái đang bay trên bầu trời, trong mắt bọn họ đều lóe lên sắc thái hiếu kỳ.

Liễu Tân Chi vốn đã vì chuyện của Liễu Triều Hoa mà suy nghĩ đến sứt đầu mẻ trán, lại thêm chuyện Liễu Triều Dương mang theo Phó Nguyên tự mình trốn đi, càng làm cho tâm tư của hắn vô cùng mệt mỏi.

Hắn còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp gì thì chỉ mấy ngày sau, đám yêu quái cuồng ngôn muốn đưa sính lễ kia thế nhưng lại đến nữa! Liễu Tân Chi nổi giận đến mức khí huyết dâng trào trong ngực, trực tiếp cầm kiếm, hóa thành một luồng ánh sáng xanh bay đến trước mặt đám yêu quái, phần nộ quát: “Lũ tiểu yêu hèn hạ chúng bay! Bắt một nữ nhi của ta còn chưa tính, lại muốn bắt thêm một nữ nhi khác và một đệ tử của ta!”.

Nguyệt Mãn hừ lạnh một tiếng, sau đó bị Kiềm Mãn trừng mắt nhìn một cái mới miễn cưỡng dời tầm mắt đi chỗ khác. Đối mặt với Liễu Tân Chi đang giận đến tím mặt, Kiềm Mãn lại cười híp mắt, chấp tay mà nói: “Liễu chương môn hiểu lầm điện hạ của chúng ta rồi.”. Dứt lời, hắn liền nhẹ nhàng vung tay, Bạch Quạ liền từ phía sau bay ra, hóa thành nguyên hình là một con quạ

trắng với đôi cánh dài chừng mười lăm thước đang dang rộng. Nó chậm rãi bay đến trước mặt Liễu Tân Chi, hơi hơi cúi người xuống, Liễu Tân Chi liền nhìn thấy Liễu Triều Dương và Phó Nguyên đang nằm trên lưng nó, hai người đều không bị tổn hại gì chẳng qua là nhìn có vẻ như đang hôn mê, hắn liền cả giận nói: “Các ngươi có ý gì, muốn dùng nữ nhi và đệ tử của ta để uy hiếp ta sao?”.

Đối với sự hoài nghi của Liễu Tân Chi, sắc mặt của Kiềm Mãn vẫn hoàn toàn không lộ ra chút vẻ không vui nào, chỉ có nụ cười hòa ái như ban đầu. Chỉ cần bản lĩnh ngoài cười mà trong không cười này cũng đủ khiến cho đội ngũ Hắc Miêu phía sau cực kỳ bội phục. Nếu đổi lại là nó, có người nói xấu điện hạ nhà mình như vậy, nhất định sẽ không nhịn được mà động thủ, đến lúc đó cũng không phải là đưa sính lễ nữa, mà sẽ biến thành huyết chiến giữa tu chân giả và yêu quái.

“Liễu chương môn nói sai rồi, Liễu Triều Dương mang theo Phó Nguyên đến Thất Phong của điện hạ chúng ta cầu sự giúp đỡ. Điện hạ của chúng ta vì nể mặt Liễu Triều Hoa mới bằng lòng lãng phí máu huyết của mình làm媒 dẫn Chiêu Hồn Đẳng. Hôm nay hồn phách của Phó Nguyên đã tề tựu đủ, sau này không có gì đáng lo, cho nên chúng ta cũng là có lòng tốt mà đưa bọn họ tới thôi.”.

Đối diện với vẻ mặt tươi cười của Kiềm Mãn, Liễu Tân Chi đành kiềm nén lửa giận trong lòng, ổn định tâm thần, nhún mày tỏ vẻ phòng bị: “Như vậy thì đành phải đa tạ điện hạ của các ngươi rồi.”.

Liễu Tân Chi bình thản không chút biểu tình nói lời cảm ơn, sau đó hơi dừng lại một chút, lại đổi giọng nói: “Cho dù Thiên Nguyên tông nợ các người một phần ân tình, Triều Hoa là nữ nhi ruột thịt của ta, kính xin điện hạ của các người trả lại.”

Vẻ mặt vẫn luôn tươi cười của Kiềm Mãn lúc này mới có chút trầm xuống, rồi trở nên lạnh lùng, trong đôi mắt màu vàng kim lóe lên một tia sắc bén, hần chậm rãi nói: “Liễu chương môn trước hết dừng vội quả quyết như vậy, kéo sau này hối hận thì không còn kịp nữa.”

Thấy Kiềm Mãn khẳng định chắc chắn như vậy, sắc mặt Liễu Tân Chi liền trầm xuống, hần dùng ánh mắt âm trầm nhìn Kiềm Mãn, lạnh giọng hỏi: “Người có ý gì?”

Kiềm Mãn ném cho Liễu Tân Chi một ánh mắt ẩn chứa ý tứ sâu xa, hai cái tai hồ ly thật to trên đầu vĩnh viễn mấy cái sau đó hưng phấn dựng đứng lên: “Không phải là lão phu khoe khoang, nhưng lúc lão phu ở yêu giới bộc lộ bản lĩnh thì Liễu chương môn người vẫn là đứa trẻ còn nằm trong bụng mẹ. Đối với bí mật ngàn năm trước, dựa vào tuổi thọ và sự từng trải của người, thì tuyệt đối không thể nào biết được. Lão phu là có ý tốt muốn nhắc nhở người, nói cho người biết chuyện ngàn năm trước, nếu không đợi đến lúc người làm trái với thiên đạo, Thiên Nguyên tông chắc chắn sẽ cùng người rơi vào kết cục máu chảy đầu rơi!”

Ánh mắt Kiềm Mãn nặng nề, tia sáng lạnh lẽo bắn ra bốn phía, Liễu Tân Chi cảm thấy lời hần nói không giống như là nói dối, trong lòng vừa sợ vừa hoài nghi, cũng không thể nắm chắc mười phần, chỉ có thể nói: “Vậy thì mời người đến chính đường, cùng Thiên Nguyên tông chúng ta nói rõ.”

Kiềm Mãn nhìn thấy trên mặt Liễu Tân Chi lộ vẻ không tin tưởng, cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, sắp xếp lại đội ngũ phía sau, đến khi sắc mặt Liễu Tân Chi càng lúc càng đen lại, hần mới từ từ hạ xuống núi Chính Nguyên rồi đi đến sảnh đường. Các trưởng lão có bối phận cao của Thiên Nguyên tông đều có mặt, ngay cả Căng Uyển và Đào Chân cũng đã chờ ở đây, chỉ thiếu mỗi mình Dịch Cư.

Kiềm Mãn nhìn bốn phía xung quanh một cái, đánh về tự nhiên đi đến chiếc ghế ở vị trí thượng tọa, cười cười bưng lên chén trà ở trên bàn uống một ngụm mới mở miệng nói: “Các người chỉ biết là yêu vương ngàn năm trước bị phong ấn, nhưng không biết vì sao lại bị phong ấn đúng không? Hôm nay lão phu sẽ nói cho các người biết, thân phận của hần thật sự không hề đơn giản, cho dù các người có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được.”

Sắc mặt của một đám trưởng lão lúc này mới trở nên nghiêm túc.

Kiềm Mãn lại nhấp một ngụm trà, hắng giọng mấy tiếng, hần đã có thể tưởng tượng ra những lời tiếp theo của mình sẽ mang đến cho những kẻ phàm phu tục tử này nỗi khiếp sợ như thế nào, đôi mắt màu vàng kim óng ánh của hần vì vậy mà lóe lên một chút đắc ý tựa như đang xem cuộc vui: “Từ xưa bàn cổ khai thiên lập địa đến nay, thế giới được chia thành bầu trời, đại dương và đất liền. Bầu trời trên không do phượng hoàng tộc cai quản, còn dưới đại dương là long tộc, trên đất liền là kỳ lân tộc.”

Kiềm Mãn cố ý dừng lại một chút, nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ của các trưởng lão trong sảnh đường và sắc mặt biến đổi khó lường của Liễu Tân Chi, mới tỏ vẻ như đang giãi vò bọn họ mà chậm rãi nói ra đáp án: “Sa La điện hạ của chúng ta cũng không phải là yêu loại phàm trần, mà là vương giả vô cùng tôn quý của thần thú phượng hoàng thượng cổ.”

Liễu Tân Chi và tất cả mọi người trong sảnh đường đều khiếp sợ không thôi, làm thế nào cũng không thể dễ dàng tiêu hóa tin tức kia.

Kiềm Mãn đợi một hồi lâu, đến mức uống cả một bụng nước trà, đang do dự không biết có nên yêu cầu bọn họ chuẩn bị một con gà lên gặm hay không thì lại nghe thấy Liễu Tân Chi hoài nghi mở miệng: “Vậy phù chú từ khi sinh ra đã có trên người Triều Hoa là...”.

Kiềm Mãn liếc nhìn chén trà cạn đáy, liền có một trưởng lão của Thiên Nguyên tông tiến tới thêm trà, hần bưng trà lên nhưng cũng không uống, liền đáp: “Đương nhiên là do điện hạ ở kiếp trước hạ truy hồn chú.”, cộng thêm tình chú..., Kiềm Mãn thầm nghĩ.

Trong lòng Liễu Tân Chi hơi yên tâm một chút, sau đó lại dâng lên càng nhiều nghi vấn: “Vậy ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu như hần quả thật là phượng vương như người nói, sẽ không vô duyên vô cớ hạ phàm chứ?”.

Kiểm Mãn miến cưỡng nâng mí mắt, đôi mắt màu vàng kim tràn ra ánh sáng lấp lánh, chỉ là nhẹ nhàng hé mở một đường nhỏ, ánh sáng liền lóe ra rực rỡ: “Điện hạ hạ phạm đương nhiên là có lí do, làm xong chuyện ở phạm trần, tự nhiên sẽ phải quay về.”

Liễu Tân Chi và Căng Uyển đều kinh hãi, nếu như hồ yêu kia nói không sai, thì cho dù mang cả Thiên Nguyên tông ra làm của hồi môn, chỉ sợ cũng không mấy may so sánh được với người ta!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Liễu Tân Chi cũng lo lắng nếu Sa La hoàn thành chuyện ở phạm trần chỉ sợ sẽ phải trở lại thiên thượng, hắn tỏ ra hết sức khó xử mà mở miệng: “Cứ cho là như vậy, ta cũng không thể đồng ý. Phượng vương làm xong chuyện ở nhân gian, chung quy vẫn phải trở về, đến lúc đó, nữ nhi Triều Hoa của ta chẳng phải sẽ bị chồng vứt bỏ hay sao?”

Kiểm Mãn khinh thường hừ một tiếng, tấm tắc cười nói: “Người cho là thứ mà Thiên Nguyên tông các người bảo vệ hơn một ngàn năm qua là cái gì? Nói đến đây cũng buồn cười, phu thê cãi nhau thì cãi nhau đi, còn khiến cho phạm trần cũng vì vậy mà không yên ổn, hơn nữa vừa rối loạn liên loạn suốt một ngàn năm. Hôm nay lão phu sẽ nói cho các người biết, hôn sự này, trên có Ngọc Hoàng đại đế, thanh đế Bạch Chỉ, giữa có Phật tổ Tây Thiên, dưới có âm ti, Nguyệt lão, nhiều người như vậy theo dõi. Phạm là những kẻ muốn ngăn cản, trước tiên hãy nghĩ kĩ xem bản thân mình có bản lĩnh phản kháng lại bọn họ không đã. Có thể nói hôn sự này, lên trời xuống đất, không thành cũng phải thành!”

Liễu Tân Chi và Căng Uyển cũng như toàn bộ trưởng lão trong chính đường đều sắc mặt trắng bệch mà khiếp sợ ngay tại chỗ. Kiểm Mãn thông thả chờ bọn họ phục hồi tinh thần, thấy bọn họ vẫn hoảng sợ chưa bình tĩnh lại được, hắn cũng không thúc giục, tự mình uống trà, nhàn nhã tựa như đang hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi thoải mái sau bữa trưa.

Sau một hồi, Liễu Tân Chi rốt cuộc cũng tìm lại được tiếng nói của mình, dù ánh mắt vẫn còn mờ mịt bối rối: “Vậy, Triều Hoa là?”

Kiểm Mãn đặt chén trà xuống, cười ha hả một tiếng, đầu ngón tay chấm một ít nước trà xanh biếc, từ từ viết xuống mặt bàn hai chữ.

Liễu Tân Chi đi tới nhìn thoáng qua, ngay lập tức cả người như bị sét đánh, so với lúc nãy càng thêm khiếp sợ.

Kiểm Mãn cười một tiếng: “Ngàn năm trước nàng chạy đến chỗ các người, ngàn năm sau, đương nhiên phải từ nơi này mà bắt đầu lại.”

Liễu Tân Chi cả người lạnh toát, ánh mắt sững sờ ngẩn ngơ nhìn hai chữ đang từ từ khô lại rồi biến mất trên bàn trà kia mà nói không nên lời.

Kiểm Mãn đắc ý vênh vênh hai cái tai hồ ly trên đầu: “Các người coi như cũng đã tận tâm tận lực rồi, như vậy thiên thượng cũng sẽ không trách tội.”

Căng Uyển ở một bên từ đầu vẫn không nói chuyện, lúc này lại phục hồi tinh thần nhanh hơn Liễu Tân Chi: “Vậy, phượng vương hạ phạm vì chuyện gì? Nếu như có thể giúp thì chúng ta đương nhiên liền hết lòng hỗ trợ.”

Đáy mắt Kiểm Mãn hiện lên ý cười, chậm rãi nói: “Tuy phượng hoàng tộc cũng có đời sau, nhưng hoàng tộc chân chính của phượng hoàng tộc lại chưa hề có huyết mạch nối dõi.”, nói tới đây, nhìn thấy ánh mắt hai người kia vẫn còn có chút mờ mịt, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

77. Chương 77: Biệt Lai Vô Dạng? (1)

(1) Biệt lai vô dạng: nghĩa gốc là “bạn vẫn khỏe từ lần cuối chúng ta gặp nhau chứ?”, tuy nhiên thường được xem như một câu chào hỏi đại ý là “rất vui được gặp lại bạn” hoặc là “lâu rồi không gặp”. Đáy mắt Kiểm Mãn lộ ra ý cười, hắn chậm rãi nói: “Mặc dù phượng hoàng tộc cũng có đời sau, nhưng hoàng tộc chân chính của phượng hoàng tộc lại chưa hề có huyết mạch nối dõi.”, nói tới đây, thấy ánh mắt của Liễu Tân Chi và Căng Uyển còn có chút mờ mịt, nhưng hắn cũng không nói thêm nữa.

Liễu Tân Chi và Căng Uyển vẫn đang chờ người ra, tựa như vẫn còn cảm thấy có chút rối rắm. Lúc này Đào Chân ở một bên mới cười một tiếng, cầm lấy một tập danh mục sinh lễ làm bằng chất liệu giống như lần trước, đi tới trước mặt Kiềm Mãn và hai người. Nàng dùng hai tay mở danh mục sinh lễ ra, sau đó đầu ngón tay trắng nõn dịch đến dưới cùng của trang danh mục, một đoạn chữ rồng bay phượng múa lộ rõ ý vui mừng của người viết liền bày ra trước mắt Liễu Tân Chi và Căng Uyển.

“Điện hạ đã động dục, lần đầu giao phối với Liễu tiểu thư thành công.”

Tâm trí của Liễu Tân Chi vẫn chưa hết rối rắm lại lần nữa bị chấn động mạnh mẽ, mặc dù hẳn hiểu được chuyện này là tất nhiên, cũng chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng trong lòng vẫn sinh ra một chút cảm xúc khác, tựa như cảm thấy nam nhân này bắt cóc nữ nhi của mình.

Đào Chân ở vừa cười vừa nhìn Kiềm Mãn: “Nếu như gạo đã nấu thành cơm thì cũng không cần phải lo lắng chuyện huyết thống hoàng tộc nữa rồi!”, vừa nói nàng vừa cất kỹ danh mục sinh lễ vào trong ngực rồi vỗ một cái sau đó cười híp mắt quay đầu nhìn về phía Căng Uyển: “Chương môn phu nhân cũng bận rộn, hãy giao chuyện sắp xếp danh mục sinh lễ uội đi.”

Căng Uyển có chút ngơ ngác gật đầu, Đào Chân thấy vậy liền vui mừng thu thập tất cả danh mục sinh lễ vào túi càn khôn của mình sau đó hưng phấn đi ra.

Kiềm Mãn nghe thấy lời của Đào Chân mới đặt chén trà xuống thở dài một tiếng: “Làm sao có thể dễ dàng như vậy, nếu đơn giản như vậy mà có thể giải quyết vấn đề thì cũng không xảy ra nhiều chuyện phiền toái như vậy.”

Liễu Tân Chi và Căng Uyển nghi hoặc nhìn về phía Kiềm Mãn, hần vung vạt áo lên rồi đứng dậy, thở dài một hơi mà nói: “Đây vốn là chuyện bí mật của thiên giới nhưng bởi vì một ngàn năm trước bọn họ náo động quá mức lợi hại nên cao thấp tam giới đều biết rõ. Chỉ là lão phu cũng chỉ có thể nói tới đây, không thể nói nhiều hơn, nếu như...”

Kiềm Mãn chần chờ một chút rồi cuối cùng cũng nói tiếp: “Cửa hồi môn mà điện hạ yêu cầu nhất định sẽ có một vật, nếu như có thể trì hoãn thì các người hãy cố gắng trì hoãn một chút.”, hẳn cũng là vì Liễu Triều Hoa mà hao tâm tổn trí thôi. Nhớ lại năm xưa phượng vương tức giận như

vậy, nếu có thể khiến cho hạnh phúc ngọt ngào này duy trì lâu một chút, để cho tình cảm của hai người có thể vững chắc hơn một chút, như vậy đợi đến lúc bọn họ khôi phục trí nhớ thì hết thảy mọi chuyện trong quá khứ cũng không phải là chuyện gì to tát nữa.

Kiềm Mãn không chắc chắn lắm, nhưng mà có thể trì hoãn vẫn tốt hơn so với không thể trì hoãn.

Liễu Tân Chi hỏi: “Đó rốt cuộc là thứ gì? Vì sao phượng vương nhất định phải có nó?”

Kiềm Mãn chần chờ một chút mới nói: “Hắn muốn có Kính Duyên Thủy(2) của các người.”

(2) Kính Duyên Thủy: “kính” là gương, “duyên” ở đây có nghĩa là nguyên nhân hoặc duyên phận, do đó Kính Duyên Thủy có thể hiểu là một loại nước có thể phản chiếu số phận hay nguyên nhân của một việc gì đó.

Căng Uyển thét lên một tiếng kinh hãi: “Chẳng lẽ hắn có kính Côn Luân(3)?”

(3) Kính Côn Luân: theo baidu thì đây là một loại thần khí xuất hiện trong một trò chơi online tiên hiệp có tên “Thiên Chi Ngân – Hiên Viên Kiếm” (từng được dựng thành phim với sự tham gia của Hồ Ca, Lưu Thi Thi). Theo đó, tương truyền trong thiên cung của Tây Vương mẫu ở núi Côn Luân trên Cửu Trọng Thiên có một mặt thần kính, kính này có thần lực kết nối thiên giới và nhân giới, cũng có thể phá vỡ khoảng cách thời gian, cho nên có thể xem được quá khứ và tương lai. Trong một lần đại hội bàn đào nhân dịp sinh nhật Tây Vương mẫu, thần kính bị trộm, từ đó không rõ tung tích. (Tuyệt Miêu cũng không rõ liệu cụm từ này còn có nguồn gốc nào khác không, giới thiệu chung để mọi người biết công dụng của nó).

Kiềm Mãn gật đầu: “Bởi vì hắn muốn khôi phục lại đoạn ký ức về phối ngẫu của mình, cho nên nếu có thể trì hoãn thì trì hoãn một chút, mặc dù vẫn phải cho, nhưng không thể cho quá sớm.”

“Vẫn phải cho, nhưng cũng không thể cho quá sớm...”, Liễu Tân Chi có chút khó xử gật đầu, như thế nào là quá sớm hẳn cũng không nắm chắc lắm. Trong lòng hắn đành thở dài một hơi, thôi thì đợi đến lúc thật sự

không thể kéo dài được nữa thì đành phải đưa Kính Duyên Thủy thôi.

Đột nhiên có một đạo kiếm khí mãnh liệt phóng tới từ ngoài cửa, kiếm khí bén nhọn làm cánh cửa kêu răng rắc mấy tiếng sau đó liền bị chia năm xẻ bảy nằm vương vãi trên mặt đất. Liễu Triều Dương mang về mặt thịnh nộ đứng ở ngoài cửa dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Liễu Tân Chi và Căng Uyển: “Phụ thân, mẫu thân! Hai người làm sao có thể gả Triều Hoa cho tên Sa La kia!”.

Lời nàng vừa dứt thì mọi người trong phòng liền ngạc nhiên vô cùng, ngay cả Kiếm Mãn cũng hơi sững sốt, trong đôi mắt màu vàng kim rực rỡ chợt lóe lên một chút nghi hoặc sau đó liền trở nên bình thản.

Liễu Tân Chi chỉ vào Liễu Triều Dương, có chút tức giận không kiềm chế nổi mà nói: “Nghịch chướng! Người đang nói cái gì!”.

Đôi mắt sáng ngời của Liễu Triều Dương nhìn thẳng vào phụ thân, vẻ khinh bỉ và chỉ trích trong mắt nàng rất rõ ràng khiến cho trên trán Liễu Tân Chi nổi đầy gân xanh, hần hặn không thể ngay lập tức xông lên trối gô nàng lại rồi ném vào Hàn Băng huyết.

“Ta nghe thấy hết rồi!” Liễu Triều Dương nhìn Liễu Tân Chi và Căng Uyển mà nói: “Sa La yêu vương hóa ra đã có phối ngẫu! Hẳn cưới Triều Hoa chỉ vì muốn có Kính Duyên Thủy của Thiên Nguyên tông phải không? Để nhớ lại quá khứ của hần và thê tử! Phụ thân! Mẫu thân! Triều Hoa từ nhỏ đã chịu nhiều ủy khuất, hai người làm sao có thể đối xử với muội ấy như vậy!”.

Lúc này mọi người trong phòng mới hiểu ra, hóa ra là Liễu Triều Dương chỉ nghe được đoạn sau mà không nghe thấy đoạn đầu.

Mọi người trong phòng liền thở phào nhẹ nhõm, Liễu Triều Dương chỉ là không hiểu rõ chân tướng sự việc nên mới hiểu lầm.

Các trưởng lão đều dời tầm mắt đi nơi khác, Kiếm Mãn thì ho khan một tiếng nhìn lên trần nhà. Liễu Tân Chi và Căng Uyển biết bọn họ làm như vậy là muốn giữ thể diện ình nên nhất thời cảm thấy trên mặt nóng lên, bởi vì một câu nói vô tâm của Liễu Triều Dương, khiến cho cả hai nhớ tới chuyện mình vô tình hay cố ý không để mắt đến Triều Hoa lúc nàng còn bé.

“Liễu Triều Dương!”, Căng Uyển bình thường luôn dịu dàng lúc này hiển nhiên là đã giận đến cực hạn, quát cả tên lẫn họ của Liễu Triều Dương. Căng Uyển vừa chuyển cổ tay, một chiếc khăn đỏ liền bay ra từ trong tay áo nàng, trối chặt Liễu Triều Dương từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra đôi mắt tràn đầy lửa giận và oán thán.

Căng Uyển không nén nổi cảm giác nóng rát trên mặt, nhìn thoáng qua mọi người xung quanh mà xin lỗi: “Là ta dạy dỗ không nghiêm, để ọi người chê cười.”

Một đám trưởng lão vội vàng quay đầu lại cười xòa nói: “Đâu có, đâu có.”.

Kiếm Mãn cong cong khóe mắt cười nói: “Chưởng môn phu nhân chê cười rồi, nữ nhi được dạy dỗ cẩn thận như vậy đương nhiên sẽ rất hiểu chuyện.”

Khóe miệng Căng Uyển lập tức cứng đờ, nàng nhận ra ý mỉa mai trong lời nói của Kiếm Mãn, đoán rằng đối phương cũng bắt đầu chán chuyện nàng đồn hết tâm trí cho Liễu Triều Dương lúc hai đứa trẻ còn nhỏ. Cho nên tâm tư nôn nóng muốn gặp mặt Liễu Triều Hoa của nàng cũng chìm xuống, giờ đây Căng Uyển cảm thấy có chút không có mặt mũi nào mà gặp lại nữ nhi đã bị mình xem nhẹ rất lâu kia.

Kiếm Mãn tỏ vẻ ý cười đầy mặt nhìn Căng Uyển nổi giận đùng đùng lôi Liễu Triều Dương đi, sau đó mới nói với Liễu Tân Chi: “Lão phu có thể gặp mặt nam đệ tử hôm nay theo chúng ta đến đây một chút không?”.

Liễu Tân Chi hơi sững sốt một chút, hần cảm thấy khó tiếp nhận chủ đề đột nhiên nảy ra này: “Dĩ nhiên là có thể, chỉ là...”.

Kiếm Mãn cười một tiếng: “Hần bị mất hồn phách đã lâu, mặc dù đã dùng Chiêu Hồn Đăng tập hợp đầy đủ, nhưng sợ rằng vẫn chưa ổn định, điện hạ dặn dò lão phu phải chiếu cố hần nhiều một chút để phòng có di chứng.”.

Liễu Tân Chi hiểu ra, sau đó hơi cảm kích nhìn Kiếm Mãn, vội vàng gọi một đệ tử đến dẫn đường cho hần: “Xin cứ tự nhiên.”.

Kiểm Mãn cười gật đầu: “Lát nữa chúng ta lại thương lượng chuyện hôn lễ.”

Liều Tân Chi gật đầu, nhiệt tình tiễn Kiểm Mãn ra ngoài.

Kiểm Mãn đi dọc trên con đường nhỏ ở Thiên Nguyên tông, không khỏi thâm cảm thán: “Chuyện cũng đã tiến triển đến mức này, chắc không lâu nữa sẽ kết thúc thôi...”

Đệ tử dẫn đường nhanh chóng đưa Kiểm Mãn đến chỗ ở của Phó Nguyên, đó là một gian phòng nhỏ trong đại viện. Kiểm Mãn đi tới cửa, nói lời cảm ơn với đệ tử kia, sau đó đẩy cửa đi vào, nhìn thấy ánh mắt của người ngồi trên giường thoáng cái liền trở nên bén nhọn, hắn cười híp mắt nói: “Tam công tử, biệt lai vô dạng?”

Trong đôi mắt đen kịt của Phó Nguyên chợt nổi lên phong ba nguy hiểm, hắn không chút biểu tình mà cảnh giác nhìn Kiểm Mãn: “Đại hộ pháp, người muốn thế nào?”

Kiểm Mãn tỏ vẻ khinh thường tự giễu một tiếng: “Người đừng gọi tên gọi của mấy trăm năm trước nữa, lão phu đã sớm không phải là đại hộ pháp gì!”

Phó Nguyên ồ một tiếng, tựa như đã hiểu rõ nhưng âm cuối của hắn lại khẽ lên cao ẩn chứa vẻ nghi ngờ.

Đôi mắt vàng rực của Kiểm Mãn hơi lóe lên, hắn cũng không thèm để ý đến thần sắc cảnh giác của Phó Nguyên mà tiếp tục bước vào, tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, sau đó mới tỏ vẻ vô cùng khinh thường hừ một tiếng: “Người có tin hay không là tùy người, lúc đầu Kim hải Giao Long đã biết chuyện của Thiên Nguyên tông nhưng vẫn phái lão phu tới đây, rõ ràng là muốn ép lão phu vào đường chết.”

Đôi mắt đen của Phó Nguyên cũng hơi lóe lên, hắn im lặng không nói.

Kiểm Mãn lại chậm rãi nói: “Tính tình của Kim hải Giao Long, người và lão phu đều biết rõ. Cho dù hắn có thể trở mặt nhìn người giết chết hai ca ca của mình mà vẫn thờ ơ thì người cũng đừng tưởng là hắn tốt với người.”

Sắc mặt của Phó Nguyên liền trầm xuống, trong lời nói của hắn đã có chút lạnh lẽo: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Đôi mắt vàng của Kiểm Mãn tỏ vẻ sâu xa nhìn Phó Nguyên một cái: “Đến bây giờ lão phu đã nghĩ thông suốt rồi, cái gì là danh, cái gì là lợi, cũng đều không quan trọng, thay vì sống những ngày tháng đánh đánh giết giết đó, chi bằng đi theo tôn tử đến một nơi khác, ngày ngày gặm thịt gà, uống nước trà, hưởng phúc con cháu.”

“Người đang muốn khuyên ta?”, Phó Nguyên hỏi.

Kiểm Mãn thở dài nói: “Già rồi nên cũng mềm lòng, không muốn nhìn đám tiểu bối đi sai đường, người và lão phu cũng coi như từng sống chung một thời gian ngắn, nên ta có lòng tốt nhắc nhở một chút mà thôi.”

Sắc mặt Phó Nguyên âm trầm, trong mắt hắn lóe lên thần sắc phức tạp không rõ.

Kiểm Mãn đứng lên, thở dài một hơi sau đó chấp tay sau lưng đi ra ngoài.

Phó Nguyên nhìn theo hướng Kiểm Mãn rồi đi một hồi lâu, mới chậm rãi xuống giường, đi đến đóng cửa lại.

Nếu như còn có con đường nào khác, hắn làm sao có thể không chọn đường đó?

Từng trải qua quá khứ thê thảm khiến hắn biết rằng trốn tránh là chuyện không thể.

Chi bằng chặt đứt bụi gai, mở một đường máu xông ra, sau đó...lại nắm tay Triều Dương cùng nhau đi tiếp.

Nếu không... đừng nói là Triều Dương, chỉ sợ ngay cả hắn cũng không thể chắc chắn có thể sống sót hay không.

“Sư huynh! Chúng ta đến thăm người!”, tiếng gọi hớn hở của đám tiểu sư đệ ở ngoài cửa làm hắn phục hồi tinh thần. Phó Nguyên tỉnh táo lại mới phát hiện khung cửa bằng gỗ mình nắm trong tay đã bị méo mó từ khi nào, hắn liền vội vàng buông lỏng tay ra, đổi lại một nụ cười trầm tĩnh trên mặt rồi bước ra ngoài.

Vậy thì hôm nay, hãy để hắn tạm biệt cuộc sống yên ổn này!

78. Chương 78: Phát Hiện Âm Mưu Lớn

“Sư huynh! Chúng ta đến thăm huynh!”, tiếng gọi vui vẻ của đám tiểu sư đệ ở ngoài cửa khiến Phó Nguyên hồi phục tinh thần lại, lúc này hắn mới phát hiện khung cửa gỗ mình nắm trong tay đã bị biến dạng. Phó Nguyên liền vội vàng buông tay ra, đổi lại vẻ mặt tươi cười trầm tĩnh mà đi ra ngoài.

Vậy thì hôm nay hãy để hắn tạm biệt cuộc sống bình lặng này!

Bên cạnh thác nước ở Lục Phong, Liễu Triều Hoa nhìn từng làn sương trắng lơ lửng bay lên từ đầm nước mà ngẩn người.

Kể từ hôm qua, sau khi nghe thấy Sa La nói đội ngũ đưa sính lễ lần thứ hai đã đi về hướng Thiên Nguyên tông, nàng liền gần như không thể bình ổn nhịp tim của mình. Liễu Triều Hoa cảm thấy kết quả lần này nhất định cũng sẽ giống như lần trước, phụ thân của nàng thân là chủ môn Thiên Nguyên tông, làm sao có thể đồng ý gả nàng ột đại yêu vương?

Trong lòng cảm thấy thấp thỏm, Liễu Triều Hoa đồng thời cũng nảy ra một ý, thật ra nàng muốn nói với Sa La rằng cứ cho là phụ mẫu không đồng ý hôn sự này cũng không sao, chỉ cần nàng nguyện ý lấy hắn là được.

Về phần vì sao do dự lâu như vậy mà chưa nói với hắn, đó là vì Liễu Triều Hoa có thể tưởng tượng ra được Sa La sẽ vui mừng biết bao nhiêu nếu nghe được những lời này của nàng. Đây cũng không phải là chuyện gì không tốt, vấn đề là ở chỗ mỗi khi Sa La vui sướng, hắn nhất định sẽ dùng một phương pháp khác để trút hết niềm hạnh phúc tràn ngập trong lòng lên người nàng.

Cho nên chính vì nguyên nhân này mà Liễu Triều Hoa mới ngẩn ngơ ngồi nhìn dòng nước không ngừng bị kích động cho đến tận trưa.

Mái tóc dài màu đỏ thắm lay động trước mắt, đến lúc Liễu Triều Hoa cảm thấy trên người ấm áp thì mới phát hiện cả người mình đã bị Sa La ôm vào ngực. Đôi mắt đen sâu thẳm của hắn tràn ra một chút vui vẻ, Sa La thân mật liếm liếm gương mặt nàng một chút, mới tỏ vẻ hơi vui mừng, nhẹ giọng nói: “Thiên Nguyên tông đã đồng ý hôn sự của chúng ta.”

Liễu Triều Hoa bất thành linh nghe thấy tin này thì ngẩn người ra, đợi đến khi lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên của nàng chính là dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Sa La mà hỏi: “Không phải là chàng gạt ta đấy chứ?”

Sa La khẽ nhún mày, hiển nhiên là hắn rất không hài lòng việc Liễu Triều Hoa lại nghi ngờ lời nói của mình, cho nên liền cắn vào vành tai nàng như để trừng phạt, sau đó bất mãn nói: “Ta đã lừa gạt nàng khi nào chưa?”

Liễu Triều Hoa cúi đầu ngẫm lại, mặc dù Sa La sẽ không bao giờ gạt người, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy không thể tin được. Mới vừa chớp mắt hai cái, trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện một phong thư thật sày, Sa La đang cầm phong thư trong tay đưa tới trước mặt nàng.

Chữ viết mềm mại khéo léo trên phong thư chính là chữ viết của Căng Uyển.

Liễu Triều Hoa ngẩng đầu nhìn Sa La một cái, nhận lấy thư rồi mở ra, sau đó rút ra toàn bộ mười tờ giấy viết thư bên trong. Tờ thứ nhất, Căng Uyển viết là nghe thấy tin tức Liễu Triều Hoa an toàn liền cảm thấy rất yên tâm. Tờ thứ hai, đại ý chính là chuyện Sa La hai lần đưa sính lễ làm nàng rất cảm động, hơn nữa biết được việc Liễu Triều Hoa và Sa La đã làm chuyện phu thê cho nên thuận nước đẩy thuyền mà yêu cầu Liễu Triều Hoa giám sát kỹ Sa La, khiến cho hắn và thuộc hạ yên phận tu luyện, tránh gây tai họa cho dân chúng (lý do này, Liễu Tân Chi và Căng Uyển phải suy nghĩ một hồi lâu, khó khăn lắm mới nghĩ ra được).

Tờ thứ ba, Căng Uyển ngầm nhắc nhở Liễu Triều Hoa nhất định phải nhân cơ hội sinh ra mấy hài tử, lấy chuyện này để củng cố địa vị ở chỗ Sa La, tránh bị người khác khi dễ.

Lúc xem qua ba tờ đầu tiên, Liễu Triều Hoa còn có chút kinh hãi, đến khi xem tiếp những tờ sau, nàng cảm nhận được sự quan tâm của Căng Uyển đằng sau những dòng chữ kia, đáy lòng vì vậy mà nảy sinh ra cảm giác ấm áp. Liễu Triều Hoa bật cười, quay đầu lại, tỏ vẻ ẩn ý nhìn Sa La mà nói: “Ta cần phải sinh hài

tử để củng cố địa vị của mình sao?”, cho dù không sinh hài tử thì hiện tại ở Thất Phong, cũng không có ai dám khi dễ nàng, trong lòng Liễu Triều Hoa buồn cười nghĩ.

Sa La sưng sốt một giây, sau đó nói: “Mỗi lúc trời tối ta đều rất cố gắng, nàng sẽ nhanh có hài tử thôi, không cần quá sốt ruột.”.

“ ... ”

Liễu Triều Hoa không thèm nhìn người nào đó nữa mà quay đầu, tiếp tục nhìn thác nước đến gần người.

Sa La nhìn đường cong mềm mại một bên mặt và khoe miệng khẽ nhếch lên của nàng, liền cảm thấy như có những sợi tơ vui mừng quấn quanh trong lòng mình, làm cho hắn dâng lên nỗi kích động muốn làm chuyện đó. Hắn ngay lập tức không chút nghĩ ngợi mà bế thốc Liễu Triều Hoa lên, lúc thân thể mềm mại của nàng rơi vào lòng mình, hương thơm như có như không vờn quanh chớp mũi hắn, khiến cho Sa La lần theo nó mà tìm đến đôi môi đỏ mọng của nàng rồi hôn xuống.

Những âm tiết vụn vỡ tràn ra giữa đôi môi đầy dứa của hai người, đợi đến khi Liễu Triều Hoa nghe rõ hắn muốn nói gì, nàng nhất thời dâng lên nỗi kích động muốn đập đầu mình vào đầu hắn.

“Thay vì lo lắng chuyện sinh hài tử, không bằng lúc nào cũng vì chuyện sinh hài tử mà cố gắng.”.

Một kết luận có ý nghĩa thiết thực như vậy, một lý do vừa vĩ đại vừa vô cùng đúng đắn như vậy, cũng không thể che giấu sự thật rằng ngài thật sự là một con sắc ma.

Lũ yêu: “Điện hạ, ngài thật mạnh mẽ...”.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua những khe hở giữa tầng tầng lớp lớp lá cây, tạo thành những vệt sáng sắc sảo trên mặt đất. Ngày xuân gió thổi nhẹ, khiến người ta gần như muốn say mê, thỉnh thoảng từ xa xa truyền đến tiếng chim hót, ngay cả làn điệu đó cũng lộ ra vẻ khoan khoái.

Phó Nguyên tiễn đám sư huynh đệ đến thăm cuối cùng trong suốt hai ngày nay ra khỏi cửa, lúc này hắn mới phát hiện nhân duyên từ trước đến nay của bản thân coi như cũng không tệ, cuộc sống bình yên tĩnh lặng như vậy...

Phó Nguyên khép cửa phòng lại, khiến cho toàn bộ cảnh xuân bị chặn ngoài cửa. Một hồi lâu sau, gian phòng không người thế nhưng lại làm cho hắn cảm thấy một chút lạnh lẽo. Hắn xoay người lại, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân cũng bị rút hết, người hắn muốn nhìn thấy nhất lại không đến. Trong hai ngày này, hắn không hề hỏi thăm được một chút tin tức gì liên quan đến Liễu Triều Dương từ đám sư huynh đệ đến thăm, rõ ràng là Liễu Tân Chi đã hạ lệnh cho bọn họ phải giữ bí mật.

Nỗi tương tư triền miên, quần quýt đến tận xương này quá nhiều đến mức ban đêm hắn cũng không yên giấc. Trong đầu Phó Nguyên lúc nào cũng lặp đi lặp lại ánh mắt bất đắc dĩ mang theo một chút chua xót kia của Liễu Triều Hoa.

Một câu “Những năm này, vì huynh mà Triều Dương đã chịu khổ không ít.” kia càng làm cho hắn có cảm giác nơi yếu mềm nhất trong lòng mình bị hung hăng nện một quyền, khiến cho hắn chẳng có sức lực để rên lên một tiếng, chỉ cảm thấy đau đớn đến tận xương.

Sau đó ở Thất Phong, khi Phó Nguyên đã thanh tỉnh lại, duy nhất có một lần trong thời gian ở chung ngắn ngủi đó, hắn nhắc tới chủ đề này. Liễu Triều Dương vừa nghe liền không chút do dự mà quăng cho hắn ánh mắt lạnh như băng, sự lạnh lùng xa cách như vậy, tựa như chỉ cần hắn nhắc lại chuyện đó lần nữa, nàng sẽ không chút do dự mà rời xa hắn.

Trong lòng Phó Nguyên mơ hồ đoán được, ngày đó hắn lơ mơ nghe thấy Sa La ở ngoài hành lang nói đến Nại Hà hoa, tám chín phần là dung mạo của Liễu Triều Dương đã có sự biến hóa gì đó không tốt, cho nên sau khi hắn tỉnh lại, nàng mới không chịu đến gặp hắn.

Cho nên Sa La mới có thể xui khiến nàng ăn Nại Hà hoa, nói đi nói lại thì Sa La kia cũng là không kiên nhẫn, muốn nhanh chóng giải quyết phiền toái mà thôi. Chỉ cần Liễu Triều Dương khôi phục dung mạo đến gặp Phó Nguyên hắn, như thế Liễu Triều Hoa cũng có thể yên tâm một chút, Sa La cũng vì vậy mà cảm thấy vui vẻ.

Chỉ có trời mới biết, khi nghe thấy câu nói “chẳng qua là lãng phí một chút linh lực mà thôi” kia của Sa La, người bất lực nằm trên giường như Phó Nguyên hần lúc đó gần như không kiềm chế nổi sự kích động muốn cùng Sa La đánh một trận.

Người đi mà lãng phí một chút linh lực!

Không là người trong lòng của người, người dĩ nhiên không cảm thấy đau lòng!

Phó Nguyên một chút cũng không muốn Liễu Triều Dương vì hần mà làm ra bất cứ chuyện gì có hại đến bản thân, hần chỉ muốn nàng khỏe mạnh, bình an, cho dù dung mạo có thay đổi như thế nào đi nữa hần cũng sẽ không để ý.

Lúc hiểu ra điều này, Phó Nguyên đồng thời cũng hiểu rõ một chuyện, vấn đề dung mạo là khúc mắc trong lòng Liễu Triều Dương, nhất thời chưa thể giải quyết ngay được, phải cần có thời gian.

Nhưng mà tình huống hiện tại cũng không cho phép Phó Nguyên đi làm những chuyện này, cũng không thể kéo Liễu Triều Dương vào vòng xoáy vốn không liên quan đến nàng. Cho dù thỉnh thoảng trong đầu hần hiện lên một vài ý niệm ích kỷ, nhưng Phó Nguyên đều nhanh chóng phủ sạch chúng.

Bởi vì ngay cả hần cũng cảm thấy vòng xoáy này sâu không lường được, không biết có đủ sức để sống sót thoát ra hay không.

Dưới tình huống như vậy, càng không thể kéo một người không liên quan như Liễu Triều Dương vào.

Lúc đó chỉ có thể chấp nhận buông tay.

Nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ tới viễn cảnh sau khi Liễu Triều Dương rời xa hần, sẽ cùng ai đó của Thiên Nguyên tông hoặc là bất kỳ nam tử ưu tú nào, yêu đương, thành thân, rồi sinh con dưỡng cái, hần liền cảm thấy đau đớn như bị cửa vào tim.

Những hình ảnh hạnh phúc kia gần như khiến hần ghen tỵ đến phát điên! Hạnh phúc hay đau khổ của Liễu Triều Dương, đều chỉ có thể thuộc về hần! Chỉ thuộc về hần mà thôi!

Đột nhiên cửa sổ bị thứ gì đó vướng trúng, song cửa sổ mỏng manh bị một hòn đá nhỏ đánh gãy, hòn đá theo đó lăn vào, lộc cộc dừng lại bên chân Phó Nguyên.

Phó Nguyên sững sờ, nhặt hòn đá lên, nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, một chút nghi ngờ hiện lên trong đôi mắt đen kịt của hần.

Hần đứng dậy mở cửa sổ ra, nhìn chung quanh một chút, liền nhìn thấy một cặp mắt sáng lóng lánh ở đầu tường bên kia.

“Triều...”, chữ “Dương” còn chưa kịp thốt lên thì Phó Nguyên đã nhìn thấy người đang ló lên khỏi bờ tường kia cử động một cách cứng ngắc, toàn thân mang theo khí lạnh, lảo đảo treo qua tường, sau đó chạy tới.

Phó Nguyên không chút do dự, trực tiếp kéo Liễu Triều Dương vào trong ngực, sau đó nhanh chóng khép cửa phòng lại. Sau khi an toàn, hần mới giật mình một cái, cảm thấy trong ngực như bị người ta nhét vào một tảng băng thật lớn, lạnh lẽo vô cùng.

“Sư huynh... mau, đi mau!”, Liễu Triều Dương nép trong ngực của hần lạnh đến mức run lấy bầy, cảm thấy lồng ngực Phó Nguyên ấm áp, nàng không nhận được mà càng chôn sâu vào lòng hần.

Phó Nguyên chịu đựng cảm giác lạnh như băng, giang rộng hai cánh tay ôm chặt người đang cố chui vào trong ngực mình, nhìn nàng lạnh đến mức đôi môi cũng tím thẫm, trong lòng hần đau nhói từng cơn: “Sư phụ nhốt muội vào Hàn Băng huyết sao?”.

Người trong ngực đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nàng sáng rực như sao trời, Liễu Triều Dương dùng ngữ khí vô cùng vội vàng mà quả quyết nói: “Sư huynh! Muội phát hiện phụ thân và mẫu thân có một âm mưu lớn!”.

Phó Nguyên giật mình một cái, trầm nghĩ chẳng lẽ Triều Dương thật sự phát hiện ra cái gì đó, cho nên mới bị vợ chồng Liễu Tân Chi nhốt vào Hàn Băng huyết? Gần như mỗi một dây thần kinh của hần đều căng lên chờ đợi câu nói tiếp theo của Liễu Triều Dương.

Liễu Triều Dương liền nói: “Cái tên Sa La kia thế nhưng đã có vợ! Phụ thân và mẫu thân nhất định là có được lợi ích gì đó, cho nên mới gả Triều Hoa cho hắn! Sư huynh, chúng ta phải nhanh một chút đi nói cho Triều Hoa!”

“...”

79. Chương 79: Lửa Tình Cực Nóng (18+)

Liễu Triều Dương vừa mở miệng: “Tên Sa La kia thế nhưng đã có vợ! Nhất định là phụ thân và mẫu thân đã có được lợi ích gì đó, cho nên mới gả Triều Hoa cho hắn! Sư huynh, chúng ta phải nhanh đi nói cho Triều Hoa!”

“...”

Phó Nguyên im lặng, đôi mắt đen kịt hơi lóe lên một chút điểm sáng vụn vỡ đan vào nhau tạo thành một tia sáng tan vào trong đáy mắt thâm trầm của hắn. Hắn nhìn thoáng qua gương mặt đang tươi cười của Liễu Triều Dương vì lạnh mà xanh tím lại, một tay hắn từ từ vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo đông cứng của nàng, dùng giọng nói trầm thấp mang theo từ tính chậm rãi hỏi: “Chỉ vì chuyện này mà muội chạy trốn khỏi Hàn Băng huyết?”

Liễu Triều Dương hơi sững sốt, sau đó đôi mắt sáng ngời của nàng liền tròn tròn lên, tựa như một con thú nhỏ đang nổi giận nhìn chằm chằm Phó Nguyên: “Cái gì gọi là “chỉ vì chuyện này”?”

Phó Nguyên bình tĩnh nhìn Liễu Triều Dương một cái, sau đó mới ôm chặt lấy nàng, từ trong ngực hắn tràn ra một tiếng cười nhẹ trầm lắng mà vui vẻ, lồng ngực hắn dán vào người nàng run run làm Liễu Triều Dương cảm thấy trên mặt cũng nóng lên. Cảm giác lạnh lẽo khắp người nàng liền giảm bớt, một góc bí ẩn nào đó sâu trong thân thể lại dấy lên một ngọn lửa nhỏ, hơi thở nóng bỏng của hai người lan tràn đến mức cả người Liễu Triều Dương cảm thấy một trận ngứa ngứa tê dại.

Cảm thấy tình huống có chút không ổn, Liễu Triều Dương đỏ mặt đẩy ra vòng ôm khiến người ta cảm thấy quyến luyến này của hắn.

Giống như là bất mãn với sự giãy giụa muốn vùng ra của Liễu Triều Dương, cánh tay đang ôm lấy nàng chợt siết chặt hơn. Liễu Triều Dương ngạc nhiên ngẩng đầu liền đối mặt với ánh mắt kiên quyết của Phó Nguyên tựa như không cho phép nàng lùi bước. Nàng nhất thời cảm thấy hoảng hốt, nghĩ muốn tránh né, nhưng gương mặt tuấn tú của Phó Nguyên đột nhiên phóng đại trước mắt mình, đôi môi Liễu Triều Dương liền bị một đôi môi nóng rực mềm mại ngậm lấy, một nụ hôn vội vàng như muốn trút hết thương yêu của hắn đã ập tới. Đầu lưỡi bá đạo của Phó Nguyên cũng theo đó mà tiến vào, nhất thời khiến cho khoang miệng của nàng tràn đầy hơi thở nồng đậm nam tính.

Hô hấp của Liễu Triều Dương hơi ngừng lại, trong đầu như có những chùm pháo hoa sáng lạng ầm ầm nổ tung, từng tia sáng lóng lánh làm người ta ngất ngây khiến thân thể nàng như đang bay trên không. Đến lúc Liễu Triều Dương kịp phản ứng lại thì hai người đã nhào lên giường từ lúc nào. Nụ hôn sâu triền miên nóng bỏng vẫn đang tiếp tục, thân thể cường tráng của Phó Nguyên áp lên người nàng, đôi mắt đen của hắn phát sáng kinh người, bàn tay ấm áp to lớn bắt đầu trượt vào trong cổ áo của Liễu Triều Dương.

Thần trí hoảng hốt của nàng nhất thời bị một kích làm cho thanh tỉnh lại, một tiếng thét bén nhọn như muốn xé rách không gian vang lên: “Đừng!”

Phó Nguyên hơi ngừng lại một chút, hơi nhòm người dậy, khi bắt gặp vết sẹo dữ tợn trên cổ Liễu Triều Dương, ánh mắt hắn nhất thời trầm xuống, một mảng tối tăm đan xen vào trong đáy mắt đen kịt. Những vết thương dữ tợn loang lổ ngang dọc, nông sâu không đồng nhất từ trên cổ nàng kéo dài xuống dưới.

Bàn tay Phó Nguyên đang ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Liễu Triều Dương nhất thời siết chặt.

Ba! Ba!

Hai tiếng bạt tai lạnh lạnh nối tiếp nhau vang lên...

Phó Nguyên trợn mắt, có chút ngẩn ngơ nhìn Liễu Triều Dương đột nhiên trở tay hung hăng tát mình hai cái bạt tai.

Sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi và phần hận rất rõ ràng.

Liễu Triều Dương nín chặt cổ áo của mình, không để lộ ra một chút khe hở nào. Nàng cắn chặt răng, mím chặt môi, không cho những tiếng nghẹn ngào thê lương vụn vỡ trong cổ họng tràn ra, sau đó hung hăng đẩy Phó Nguyên ra, rồi nhanh chóng xoay người lao xuống giường.

Chỉ là...

Ngay khi chân nàng vừa chạm xuống mặt đất cứng rắn lạnh như băng thì huyết đạo sau lưng bỗng nhiên bị người ta dùng lực điểm một cái, cả người Liễu Triều Dương lập tức cứng đờ ngay tại chỗ.

Một bàn tay to lớn ấm áp liền đặt lên hông nàng sau đó chậm rãi hướng về phía trước vững vàng ôm lấy cả người Liễu Triều Dương. Tầm mắt nàng theo cái ôm này mà dời từ mặt tường lên trần nhà sau đó dừng lại ở khuôn mặt u ám không rõ ý tứ của Phó Nguyên.

“Có cái gì sợ để ta thấy? Hả?”, giọng nói vừa trầm thấp của hắn mang theo vẻ nguy hiểm làm người ta có cảm giác sợ hãi mà run lên. Phó Nguyên chậm rãi cúi đầu, nhích tới gần nút thắt y phục ở bên hông Liễu Triều Dương, đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng cuốn lấy nút thắt kia, sau đó dùng hàm răng cắn lấy rồi chậm rãi kéo ra.

Liễu Triều Dương tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng trào ra từ khóe mắt nàng, lăn dài trên gò má rồi rơi xuống làm chiếc gối nhất thời bị ướt một mảnh, nàng dùng giọng nói run run mang theo vẻ tuyệt vọng cầu khẩn: “Van xin huynh, đừng nhìn...đừng nhìn!”.

Phó Nguyên hơi dừng lại, lúc nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh đọng lại nơi khóe mắt của Liễu Triều Dương, đôi mắt đen của hắn nhất thời trở nên nặng trĩu, bàn tay hắn lưu loát nắm lấy cổ áo nàng mà kéo xuống.

Tiếng thét thê lương chói tai của Liễu Triều Dương bị Phó Nguyên nhanh chóng dùng môi ngăn lại, những tiếng ô ô của nàng nghe giống như khi con thú nhỏ bị mắc vào bẫy ngẩng đầu nhìn lên trời mà tuyệt vọng nức nở.

Đôi mắt bình thường vẫn sáng rực của Liễu Triều Dương dần dần mất đi tiêu cự, trở nên trống rỗng mà hướng lên trần nhà. Nàng lúc này tựa như tượng gỗ mất đi linh hồn, nằm ngay đơ ở trên giường.

Con người đen kịt của Phó Nguyên hơi hơi ngưng đọng lại, hắn cúi đầu, cẩn thận quan sát thân thể của Liễu Triều Dương.

Thân thể trắng nõn của thiếu nữ đã không còn đường cong lả lướt mê người như lúc trước, mà thay vào đó là những vết sẹo dữ tợn chằng chịt. Nhất là ở những chỗ hiểm, không chỉ có một vết thương mà là vết thương chồng lên vết thương, cho nên vết sẹo ở đó càng trở nên dữ tợn hơn so với chỗ khác.

Lại có rất nhiều chỗ rõ ràng là đã bị cắn mất vài mảnh thịt.

Thậm chí ở bầu vú bên trái của nàng cũng bị mất đi một mảng thịt, miệng vết thương khiến cho đường cong mềm mại mượt mà hoàn toàn bị biến dạng, lộ ra vẻ khó coi.

Đúng vậy, vô cùng khó coi... Lúc này cả người Liễu Triều Dương nằm trên giường thoạt nhìn giống như một con búp bê bị đứa trẻ nghịch ngợm dùng mọi cách để chơi đùa, ngược đãi rồi cuộc bị vỡ vụn.

Vô lực, bất lực, cuối cùng bị quăng đi cũng không thể làm gì.

Đôi mắt Phó Nguyên dần dần trở nên mờ đục, hắn nhẹ nhàng dùng hàm răng gặm cắn những vết sẹo kia. Có thứ gì đó nóng rát từ trong lòng dâng lên, tràn đầy trong hốc mắt của hắn rồi rơi xuống, nhỏ lên thân thể như bị nghiền nát của Liễu Triều Dương.

“Triều Dương, Triều Dương, Triều Dương...”, tiếng gọi của Phó Nguyên dần dần từ nghẹn ngào biến thành trầm thấp khàn khàn mà dịu dàng.

Ánh mắt Liễu Triều Dương dần dần động lại, nàng nhìn thấy cái đầu đen bóng của Phó Nguyên đang chôn trên người mình từ từ ngẩng lên, đôi mắt ướt át của hắn nhìn nàng bỗng nhiên hiện lên một tia u ám quyết liệt. Tiếp đó Phó Nguyên cởi sạch toàn bộ y phục của mình ngay trước mắt Liễu Triều Dương, khuôn mặt bình thường vẫn có vẻ thật thà của hắn lần đầu tiên khiến cho nàng có cảm giác lạnh lùng cương nghị.

Phó Nguyên cởi xong y phục của mình, rồi nhanh nhẹn cởi bỏ quần trong của Liễu Triều Dương, nhẹ nhàng tách hai chân của nàng ra, sau đó đẩy thẳng lưng mình tới gần. Ánh mắt nóng bỏng bức người của hắn cũng không dừng lại lâu ở những vết sẹo chằng chịt trên đùi nàng, mà là trực tiếp nhìn vào chỗ bí ẩn kia.

Ngay cả Liễu Triều Dương vốn đang nản lòng tuyệt vọng nhưng bị hắn nhìn như vậy cũng cảm thấy chỗ đó như bị đốt cháy mà nóng lên.

“Đừng, sư huynh, đừng như vậy...”, Liễu Triều Dương mơ hồ cảm giác được chuyện gì sắp xảy ra, trong lòng nàng mặc dù có một chút mong đợi, nhưng nhiều hơn vẫn là sự khủng hoảng.

Tiếng cầu khẩn nhỏ yếu ớt của nàng nhẹ nhàng rơi vào tai Phó Nguyên không khác gì chú mèo sơ sinh nhu nhược đang làm nũng khiến đôi mắt hắn chợt trầm xuống. Vật đàn ông to lớn cứng rắn nóng bỏng của Phó Nguyên tiến gần đến cửa mình ẩm ướt của nàng, sau đó theo động tác cúi xuống hôn Liễu Triều Dương của hắn mà hung hăng tiến vào.

Hoa huyết ẩm nóng ẩm ướt siết chặt lấy vật cứng rắn của hắn, khiến Phó Nguyên rên lên một tiếng, cả người cũng run lên. Khoái cảm xa lạ giống như dòng điện từ xương cột chạy dọc lên theo sống lưng, rồi âm một tiếng nổ tung thành chùm pháo hoa sáng lạn trong đầu hắn.

Bàn tay Phó Nguyên đang giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của Liễu Triều Dương chợt trở nên căng thẳng, bởi vì khoái cảm bất ngờ đột kích mà hắn nhắm hai mắt lại sau đó mới từ từ mở ra, đôi mắt hắn lúc này so với vừa rồi càng trở nên sâu thẳm. Hắn đẩy vật cứng rắn to lớn của mình một cách chậm chạp mà kiên định, xuyên qua tầng tầng lớp lớp trở ngại, tiến vào chỗ ẩm áp chặt chẽ sâu trong hoa huyết của nàng.

Hô hấp của Liễu Triều Dương ngừng lại, cảm giác đau đớn khó nói cùng với sự thân mật khiến người ta thẹn thùng này làm cho thân thể nàng càng lúc càng nóng lên, bàn tay nàng đặt trên đầu vai Phó Nguyên cũng không biết là muốn đẩy hắn ra hay là níu lấy.

Liễu Triều Dương cảm thấy mình giống như con rối gỗ mất đi sợi dây nối chỉ có thể nương theo động tác của Phó Nguyên mà động đậy.

Một nụ hôn nóng bỏng áp tới, không khí trong lồng ngực nàng ngay lập tức bị nụ hôn sâu như vậy quét sạch. Nàng nghĩ mình lúc này tựa như con cá bị mắc cạn, vô lực co quắp trên bờ cát mịn, chỉ có thể cố níu chặt lấy Phó Nguyên, cùng hắn dấn sâu thật sâu, mới có thể chiếm được một chút dưỡng khí ít ỏi từ trong lồng ngực của hắn.

Thấy vẻ tái xanh trên gương mặt của người phía dưới đã dần dần giảm đi, ngược lại còn nhuộm lên vẻ đỏ bừng so với quả đào tháng ba còn đẹp hơn, mê người hơn, con người của Phó Nguyên hơi co lại, hắn mạnh mẽ áp người xuống mà rút ra sau đó lại hung hăng tiến vào toàn bộ, rồi lại hơi hơi lùi lại sau đó mạnh mẽ đẩy vào.

Liễu Triều Dương ngẩng đầu lên, giống như con cá sắp chết, những tiếng rên rỉ tinh tế vụn vỡ tràn ra từ bờ môi của nàng, nhẹ nhàng phiêu lãng rơi vào tai Phó Nguyên, đốt lên ngọn lửa tình rừng rực cháy bỏng trong lòng hắn.

Trong lúc mờ mịt, Liễu Triều Dương nhìn thấy trong mắt Phó Nguyên toát ra vẻ quyết liệt, sau đó hắn bắt đầu va chạm rất nhanh bằng tiết tấu mãnh liệt như muốn làm linh hồn nàng cũng phải bay bổng mà thoát ra khỏi thân thể.

“Triều Dương... Triều Dương... Đừng trách ta, sau này đừng trách ta!”, những tiếng lẩm bẩm trầm thấp của Phó Nguyên thỉnh thoảng vang lên, đồng thời tốc độ va chạm của hắn cũng càng nhanh hơn, càng điên cuồng hơn, càng nóng bỏng hơn, tựa như kẻ lâm vào đường cùng mà cuồng hoan, muốn từng phút từng giây có thể thỏa thích hưởng thụ sự sung sướng này!

Điểm nhạy cảm kỳ diệu ở sâu trong thân thể kia bị Phó Nguyên không ngừng hung hăng đâm vào, khơi dậy lên từng đợt khoái cảm mà nàng không thể chịu nổi, dần dần thần trí Liễu Triều Dương cũng tan rã khiến

nàng không còn nghe thấy lời lẩm bẩm bên tai của hấn nữa. Nàng chỉ cảm thấy bầu trời xanh thẳm mỗi lúc một gần hơn, sau đó ánh sáng chợt lóe, linh hồn nàng đã thoát khỏi thân thể xác thịt mà phiêu du đến một cảnh giới kỳ diệu!

80. Chương 80: Xuân Triều Thừa Vũ Lộ(1) (16+)

(1) Xuân triều thừa vũ lộ: “xuân triều” là thủy triều mùa xuân thường được hiểu như tình yêu (hoặc tình dục), “thừa” nghĩa là thừa nhận, chịu ơn, “vũ lộ” nghĩa là “mưa móc” thường được ví với ân huệ. Cho nên đại ý đề chương có thể hiểu là “ân huệ của tình yêu”.

Điểm nhảy cảm kì diệu ở sâu trong thân thể nàng bị Phó Nguyên mạnh mẽ đâm vào không ngừng, khoái cảm dâng trào khiến Liễu Triều Dương không thể chịu nổi. Dần dần thần trí cũng tan rã làm cho nàng không thể nghe rõ lời thì thào bên tai của hấn, Liễu Triều Dương chỉ cảm thấy bầu trời xanh cách mình càng lúc càng gần, sau đó ánh sáng trắng chợt lóe và linh hồn của nàng như thoát khỏi thân thể, bay tới một cảnh giới kỳ diệu.

Phó Nguyên rên lên một tiếng, chất lỏng nóng rực liên tục phun ra, chậm rãi chảy vào chỗ sâu trong hoa huyết của nàng. Hấn nhắm mắt lẳng lặng hưởng thụ dư vị của cuộc hoan ái, đợi đến khi dư vị hoàn toàn tan biến, đôi mắt đen sâu thẳm của hấn mới từ từ mở ra, bình tĩnh ngắm nhìn Liễu Triều Dương lúc này vẫn không dám mở mắt.

Phó Nguyên thở dài một tiếng, cúi người nhẹ nhàng hôn lên đầu lông mày của Liễu Triều Dương, thấy nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, nơi khóe mắt còn không ngừng trào ra một chút nước mắt lấp lánh, hơi thở hấn hơi ngừng lại. Tiếp đó Phó Nguyên liền đưa tay vuốt ve lên đôi mắt nàng, tiện thể lau đi những giọt nước mắt kia, hấn chậm chậm ngáp ngừng có chút nghẹn ngào nói: “Ngay lúc huynh tỉnh lại, Triều Hoa đã nói với huynh rồi, mấy năm nay, muội vì huynh chịu không ít cực khổ. Huynh chỉ cho rằng trong lòng muội khó chịu, hôm nay...”.

Đầu ngón tay ấm áp của hấn lưu luyến vuốt lên những vết sẹo nhiều không đếm xuể trên người nàng: “Hôm nay, huynh mới biết, muội thật sự đã chịu rất nhiều khổ sở”.

Đôi mắt sâu thẳm của Phó Nguyên dừng lại ở vết sẹo có hình năm dấu móng vuốt ở vị trí trái tim của Liễu Triều Dương, vết thương như vậy, rõ ràng là do loại yêu thú nào đó muốn moi tim nàng mà không thành để lại.

Tuy rằng miệng vết thương đã khép lại từ lâu, nhưng là mỗi một vết, mỗi một đường đều nói cho hấn biết, tình huống lúc đó, nàng rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn, có bao nhiêu nguy hiểm.

Phó Nguyên tỉ mỉ đếm những vết sẹo trên người nàng, hầu như vết nào cũng là chí mạng hoặc là trọng thương.

Hấn thật sự không dám nghĩ tới, mấy năm nay, cuộc sống của nàng luôn bị đặt giữa ranh giới sống chết như thế nào, tựa như cây nến chấp chờn trong cơn cuồng phong lúc nào cũng có thể tắt.

Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ của hấn, thì không thể nào không nhận ra được những thông tin liên quan đến những vết thương này, chẳng hạn như mức độ nguy hiểm, còn kém mấy phân, mấy tấc là mất mạng...

Cũng vì chỉ cần nhìn cũng có thể hiểu rõ, cho nên mới không dám nghĩ, bởi lẽ mỗi một chút nguy hiểm của những vết thương này, đều giống như mũi dao nhọn hung hăng đâm vào tim hấn, hơn nữa đâm vào rồi, thứ chảy ra không phải là máu tươi nóng bỏng mà là một thứ chất lỏng mặn chát, lạnh lẽo thấu xương.

Chỉ cần nghĩ đến việc một trong những lần đó, nếu như Liễu Triều Dương không tránh kịp, thời cơ không khéo thì hấn có thể sẽ vĩnh viễn mất đi nàng.

Trước đây chưa bao giờ hấn cảm thấy hai từ “vĩnh viễn” này lại đáng sợ như vậy...

Đáng sợ đến mức ngay cả nghĩ đến cũng cảm thấy mơ hồ khẽ run rẩy.

Khóe mắt của Liễu Triều Dương dần dần ươn ướt, nước mắt càng lúc càng nhiều, đọng lại một chỗ sau đó từ trên gò má nàng lăn xuống gối.

Phó Nguyên đột nhiên mạnh mẽ gắt gao ôm lấy Liễu Triều Dương, vùi đầu ở hõm vai ấm áp của nàng, tiếng nói trầm thấp của hắn mang theo một chút run run: “Triều Dương, Triều Dương... sau này đừng vì huynh mà làm những chuyện như vậy, huynh không chịu nổi, thật sự không chịu nổi.”

Những người đang yêu nhau thường không hiểu rõ, chỉ cần bản thân bị thương, bị đau một chút thì đối phương so với mình sẽ cảm thấy đau đớn gấp mấy lần.

Cái cảm giác hận không thể đem hết thấy bất hạnh, hết thấy đau đớn, hết thấy tổn thương của đối phương đều chuyển đến trên người mình này càng khiến cho người ta nóng ruột nóng gan, giống như bản thân bị vấy trong ngọn lửa cháy bùng bùng, bị thiêu đốt mà đau đớn, trần trọc không yên.

Dĩ nhiên, cảm giác như vậy, nếu không phải là yêu thật sâu, yêu thật lòng, thì rất khó cảm nhận được.

Hơi thở nóng ẩm phả tới, Liễu Triều Dương cảm thấy trên cổ như bị cánh bướm khe khẽ vỗ một cái, để lại một chút gì đó ẩm ướt.

Nàng lập tức ngậy người, đưa tay sờ sờ chỗ đó, đầu ngón tay quả thật chạm phải một chút chất lỏng trong suốt óng ánh, liếm một chút, đó là vị mặn mang theo một chút đắng chát.

Là... nước mắt?

Trong lòng Liễu Triều Dương thâm kinh ngạc, nàng do dự một hồi rồi cuộc vẫn vươn tay ra nâng khuôn mặt Phó Nguyên lên, liền nhìn thấy đôi mắt đầm nước của hắn, hàng lông mi dày khê cong còn vương những giọt nước mắt nhỏ li ti lóng lánh.

Liễu Triều Dương há miệng, còn chưa kịp nói gì thì cảm giác chua xót đã dâng lên như thủy triều ngập tràn trong lòng.

Nàng nghe thấy giọng nói của mình chậm rãi mà ngập ngừng vang lên: “Nếu như, dung mạo của muội bây giờ giống như phụ nữ ba mươi tuổi, huynh, huynh có chê muội không?”

Đôi mắt ươn ướt của Phó Nguyên liền chớp một cái, từ đáy mắt tràn ra một chút vui mừng, hắn cúi người, một lần nữa áp lên thân thể mềm mại của nàng, cúi đầu tìm đến môi nàng, rồi hôn xuống thật sâu, thỉnh thoảng có một hai từ đứt quãng tràn ra từ môi hắn tạo thành một câu: “Huynh mặc kệ, cho dù muội biến thành bộ dạng như thế nào, huynh chưa bao giờ chê.”

Thân thể của Liễu Triều Dương lập tức cứng đờ, sau đó dần dần bị nụ hôn của hắn làm ềm nhũn ra, trên khóe miệng vẫn mím chặt của nàng từ từ tràn ra ý cười như gợn sóng rung động.

Nếu huynh thực sự không để ý, vậy muội còn gì phải lo lắng?

Giả sử...có một ngày, lời thề này thay đổi, vậy thì coi như Liễu Triều Dương ta có mắt như mù mà thôi.

Dường như muốn thiêu đốt toàn bộ nhiệt tình của mình, Liễu Triều Dương níu lấy cổ Phó Nguyên, như loài hải yêu tham lam, gắt gao quấn lấy thân thể cường tráng của hắn, đồng thời chủ động đáp lại khiến cho nụ hôn sâu này càng sâu thêm.

Hai người đều vô cùng tập trung, hôn đến mức tinh thần mê loạn. Tiếng rên rỉ trầm thấp của Phó Nguyên bật ra, Liễu Triều Dương liền cảm thấy vật kia của hắn còn ở trong thân thể của mình lại bắt đầu lớn hơn, cứng rắn hơn.

Nàng ngượng ngùng cười một tiếng, tỏ vẻ như mê muội nhìn khuôn mặt thật thà của hắn lộ ra một chút lạnh lùng và kiên nghị, sau đó chủ động dang rộng hai chân hơn, quần lấy thắt lưng rắn rỏi của Phó Nguyên mà nâng eo lên nghênh hợp với hắn.

Toàn thân Phó Nguyên run lên, hắn thì thầm gọi hai chữ trong tên của nàng, đồng thời vật cứng rắn ẩm ướt hơi hơi rút lui một chút rồi chậm rãi dùng sức đâm vào. Sau đó tốc độ của hắn dần dần tăng lên, hết thấy hết thấy, đều hòa vào trong tình yêu, tận tình thiêu đốt!

Từng hồi hoan ái rốt cuộc đến gần giờ cơm tối cũng phải ngừng lại, việc Liễu Triều Dương bỏ trốn hiển nhiên là đã bị bại lộ, Liễu Tân Chi đương nhiên sẽ nghĩ đến chỗ của Phó Nguyên bên này.

Khi nghe thấy tiếng người bên ngoài, cho dù vẫn còn lưu luyến nhưng hai người cũng phải vội vã dừng lại, lúng túng rời giường mặc quần áo.

Liễu Triều Dương tay chân luống cuống, cuối cùng đành phải để Phó Nguyên giúp đỡ, mới có thể miễn cưỡng mặc xong quần áo. Đến lúc sắp rời đi thì Phó Nguyên lại quay đầu cuộn chiếc khăn trải giường còn dính vết máu thành một đồng, nhét vào trong cổ áo của mình, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Liễu Triều Dương, hẩn bước lên phi kiếm, một tay ôm lấy nàng, cúi người thấp giọng nói bên tai nàng: “Đi thôi.”

Liễu Triều Dương sững sốt, tâm tư còn đặt ở cái đồng lớn đang bị nhét trong ngực hẩn, chưa kịp phục hồi tinh thần thì thân thể nàng bỗng nhiên bị nhấc bổng lên, giống như tên bắn, chớp mắt đã đến phía sau của Thiên Nguyên Tông.

Đáy lòng nàng mơ hồ dâng lên một chút nghi ngờ, tốc độ của Phó Nguyên từ khi nào trở nên nhanh như vậy?

Hai người ở tùy ý dừng lại ở một tiểu trấn tương đối náo nhiệt, tìm một nơi bí ẩn để hạ phi kiếm xuống, Phó Nguyên kéo tay Liễu Triều Dương đi thẳng về phía khách điểm trong tiểu trấn.

Liễu Triều Dương đỏ mặt: “Trực tiếp đi đến Thất Phong đi. Không nên dừng lại ở nơi này.”

Phó Nguyên bỗng nhiên quay đầu, trong đôi mắt đen sâu thẳm của hẩn nổi lên gợn sóng không dễ nhận thấy, hẩn nhìn Liễu Triều Dương một chút rồi hỏi: “Muội không cảm thấy bản thân mình vừa rồi còn chưa đủ tận tâm hay sao?”

Liễu Triều Dương sững sốt, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen của Phó Nguyên, nàng chỉ cảm thấy trong mắt hẩn có thứ gì đó hấp dẫn lấy nàng, nhìn lâu thậm chí còn thấy trong đầu có chút mơ hồ.

“Sư phụ, sư nương làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của bọn họ, muội cũng đừng tham gia vào.”, dứt lời, hẩn kéo nhẹ Liễu Triều Dương, nhìn thấy nàng ngây ngốc để mình kéo vào khách điểm, Phó Nguyên mới mỉm cười một tiếng, ánh mắt hẩn sâu kín, hàm chứa ý tứ không rõ.

“Vương phi, vương phi!”, hai cái tai thỏ trên đỉnh đầu Viên Viên dựng thẳng lên, nó mang theo lễ phục đồ rực như giá y(2) nhảy mấy cái tiến tới. Đến trước mặt Liễu Triều Hoa, nó lại nhảy lên hai cái, giơ bộ lễ phục dài quá đỉnh đầu mình lên, hưng phấn nói: “Thế nào? Vương phi? Cái này là Bát Cước Chức(3)mắt rất nhiều thời gian dựa theo rất nhiều y phục của phạm trần mới làm ra đấy!”.

(2) Giá y: áo cưới.

(3) Bát Cước Chức: “bát cước” là tám chân, “chức” là chỉ việc dệt vải (nghĩa như trong từ “Chức nữ”) cho nên có thể hiểu đây là một loại yêu quái có tám chân (có thể là nhện yêu) phụ trách việc dệt vải may áo.

Lễ phục màu đỏ vừa trang trọng vừa đơn giản lại không mất đi vẻ mềm mại, nhìn qua quả thật có cảm giác hài lòng hơn so với mười mấy bộ trước đó, Liễu Triều Hoa gật gù đầu, nhìn về phía Sa La đang dán ở sau lưng của mình, cười hỏi: “Ta cảm thấy rất tốt, chàng thấy thế nào?”.

Đôi mắt màu đen của Sa La khẽ lộ ra một chút sững sờ, vẻ mặt buồn bực suốt mấy ngày rốt cuộc cũng tràn ra một nụ cười, ánh mắt hẩn dịu dàng nhìn nàng: “Nàng thích là được rồi.”.

Thực sự không thể trách bộ dạng buồn bực này của Sa La, riêng việc lễ phục dùng cho lễ thành thân này, Liễu Triều Hoa đã giằng co rất lâu. Nếu không phải là ngại quá dung tục, thì là ngại quá khó coi, dù sao mười mấy bộ trước đó, kiểu dáng đều không hợp ý nàng. Cuối cùng Sa La mới nhớ ra ở trong hồ lớn của Tam Phong còn có hai nhân ngư cư trú, nhân ngư tộc trước nay đều rất am hiểu chuyện y phục, cho nên hẩn liền không chút nghi ngại, trực tiếp đi tìm hai nhân ngư kia.

Hai tỷ muội nhân ngư vừa nghe đến việc làm lễ phục thành thân cho yêu vương điện hạ liền vô cùng kích động mà gật đầu lia lịa. Chỉ là lúc Sa La vừa hỏi khi nào có thể hoàn thành, tỷ muội nhân ngư kích động nói một câu: “Điện hạ, chúng ta ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, chỉ cần hai trăm năm là được!”.

“...” hai trăm năm...

Sa La không nói hai lời liền kéo Liễu Triều Hoa rời đi, mấy ngày nay bị nàng gây sức ép như vậy, hắn đã sắp không nhịn được, nếu còn muốn để hắn chờ hai trăm năm, hắn không đem hai tỷ muội nhân ngư kia bỏ làm đôi ngay tại chỗ là đã tốt lắm rồi.

Liễu Triều Hoa nhìn mặt Sa La đen lại mới cười cười, kiên quyết kéo tóc của hắn bắt hắn quay lại Tam Phong. Đang lúc sắc mặt Sa La âm trầm, nàng lại cùng hai tỷ muội nhân ngư thì thầm gì đó, thấy vẻ mặt tỷ muội nhân ngư càng lúc càng hưng phấn và ánh mắt bọn họ rõ ràng ném về phía mình, Sa La buồn bực hỏi: “Nàng nói với bọn họ cái gì vậy?”.

Liễu Triều Hoa cười cười, vẫn là không chịu nói với hắn, mà tỷ muội nhân ngư đã sớm lặn xuống đáy hồ, chỉ để lại những gợn sóng dập dờn trên mặt nước.

Hai trăm năm sau, lễ phục của tỷ muội nhân ngư vừa lúc có thể lấy ra để mặc nhân dịp kỷ niệm hai trăm năm ngày cưới.

Chẳng qua chuyện này nàng dĩ nhiên sẽ không nói với Sa La, chỉ bằng vài câu nói, Liễu Triều Hoa đã chuyển đề tài sang hướng khác. Mãi cho đến vài ngày trước, Viên Viên nói cùng ở Nhất Phong với mình có một con yêu nhện tám chân, làm y phục không chỉ nhanh mà còn đẹp mắt, chất lượng tốt.

Sa La lúc này liền quyết định để nó làm, chỉ là Liễu Triều Hoa âm thầm hối hận, bởi vì bộ lễ phục đầu tiên yêu quái tám chân này dệt ỉnh lại có tám cái tay áo...

Hôm nay rốt cuộc cũng nhìn thấy một bộ vừa ý, Liễu Triều Hoa tự nhiên rất vui mừng.

Sa La tựa vào cái cột dưới mái hiên bên cạnh thác nước ở Lục Phong, hắn ôm Liễu Triều Hoa trong ngực, nhìn một bên mặt nàng dịu dàng lộ ra nét tươi cười, khóe môi hắn cũng tràn ra ý cười nhàn nhạt.

Rượu được ủ bởi Hỏa Long quả ngon nhất sóng sánh trong chén rượu bạch ngọc trắng càng nổi bật lên màu đỏ tươi, Sa La nhấp một ngụm, muốn lấy một chuyện thú vị ra làm chuyện cười để trêu chọc Liễu Triều Hoa: “Bên chỗ nàng có một người tên là Đào Chân, nhờ Nguyệt Mãn nói với ta, muốn thêm một ít thứ làm sinh lễ.”.

Viên Viên vốn đang cao hứng phấn chấn thoáng cái liền tái xanh cả mặt, Sa La liền dùng ánh mắt áp bách mà lườm nó một cái, Viên Viên đành mím môi, đôi mắt đỏ rực mang theo vẻ ủy khuất mà trông mong nhìn về phía Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa hơi sững sốt sau đó cười một tiếng: “Sư cô muốn có cái gì?”.

Sa La ho khan một tiếng, đem rượu trái cây đưa đến bên môi Liễu Triều Hoa, để nàng nhấp một ngụm sau đó mới nói: “Con yêu quái viết danh mục sinh lễ kia.”.

Hả?

Liễu Triều Hoa ngây người: “Viết danh mục sinh lễ sao?”.

Khuôn mặt Sa La ửng đỏ ý cười, hắn nói: “Là Đoàn Đoàn.”.

Liễu Triều Hoa nhìn vẻ mặt uất ức của Viên Viên mà có chút khó xử: “Danh mục sinh lễ làm sao? Danh mục Đoàn Đoàn viết không tốt sao?”.

Ý cười trên mặt Sa La càng lúc càng đậm, hắn nói: “Nàng ta nói, chữ viết trên danh mục sinh lễ rất uyển chuyển xinh đẹp, từ nét chữ có thể nhìn ra, yêu quái viết danh mục sinh lễ này nhất định có tính cách hiền lành, cho nên muốn nó tới làm thị đồng(4).”.

(4) Thị đồng: đưa trẻ theo làm người hầu.

“Đào Chân sư cô rất yêu thích thư pháp, nếu sư cô đã nói muốn Đoàn Đoàn nhất định là không phải muốn nó đến làm thị đồng.”, vừa nói, ánh mắt của Liễu Triều Hoa vừa quét về phía Viên Viên: “Nhất định là sẽ giam vào phòng tối, khiến nó phải viết không ngừng.”.

“...”, vương phi, người thật tà ác, Viên Viên lúc này đã lệ rơi đầy mặt...

“Vậy chàng quyết định thế nào?”, Liễu Triều Hoa dùng khủy tay huých vào phần bụng rắn chắc của Sa La. Hắn liền đặt rượu trái cây xuống, dùng hai tay ôm lấy người Liễu Triều Hoa, hơi thở ấm áp của hắn phả vào bên tai nàng, tạo ra cảm giác ngứa ngáy tê dại.

“Bảo Đoàn Đoàn mỗi tháng tặng cho nàng ta một bản thư pháp là được rồi.”, Sa La bình thản nói rồi xoay người một cái liền đặt Liễu Triều Hoa dưới thân, hắn vừa phất ống tay áo thì Viên Viên đang đứng bên cạnh liền bị một cơn gió mạnh thổi bay mất.

Đôi mắt Liễu Triều Hoa nổi lên gợn sóng long lanh, hai má trắng nõn của nàng nhuộm màu đỏ ửng như trái đào tháng ba đẹp đẽ. Nàng đã quen với việc Sa La thỉnh thoảng lại nhào vào nàng mà động tay động chân.

Chẳng qua là đối với việc hắn không phân biệt trường hợp không phân biệt địa điểm như vậy, nàng cảm thấy có chút phiền não.

Những nụ hôn tinh tế ướt át dày đặc không ngừng rơi trên người nàng, liên tiếp tác động đến thần kinh mẫn cảm trong thân thể. Liễu Triều Hoa bám lấy bờ vai Sa La mượn lực để né tránh nhưng hắn đương nhiên không để cho nàng như ý. Mái tóc dài màu đỏ thẫm yêu mị của hắn tản ra quấn lấy nàng, Liễu Triều Hoa vươn tay muốn vén lên lọn tóc của hắn đang dính trên mặt mình thì liền bị Sa La nhân cơ hội đó mà chặt chẽ áp xuống, ngay cả hai tay của nàng cũng bị hắn kéo lên quá đầu.

“Sa La, dừng, đang ở chỗ này. Có nghe thấy không!”, nơi mẫn cảm trước ngực cách lớp quần áo bị Sa La nhẹ nhàng dùng răng cắn lấy, sau đó hắn ngẩng đầu lên, cười một cách không có ý tốt.

Sa La lại cắn một cái như muốn trừng phạt nàng, nụ hoa mềm mại nhạy cảm trước ngực tựa như một đóa hoa nở ra. Hắn hài lòng nhìn Liễu Triều Hoa nhú mi một cái, một tiếng rên rỉ vụn vỡ tràn ra từ hàm răng đang cắn chặt của nàng.

“Để xem tiếp theo nàng làm sao chịu được.”, Sa La xấu xa thầm nghĩ. Đầu ngón tay hắn thuận theo bụng của nàng mà trượt xuống, trêu chọc đánh vòng vòng, sau đó dừng lại ở nơi bí ẩn kia, cách lớp quần trong của Liễu Triều Hoa lúc nhẹ lúc mạnh mà xoa nắn.

“Điện, điện hạ!”, tiếng nói mang theo vẻ sợ hãi của Đoàn Đoàn từ một chỗ thật xa truyền đến.

Sa La dừng động tác, gương mặt tuấn tú khẽ đen lại, nhất là nhìn thấy biểu tình của Liễu Triều Hoa rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hắn càng âm thầm nghiêng rằng: “Lúc này mà thở phào, không phải là quá sớm sao!”.

“Đêm hôm nay... đêm ngày mai... đêm ngày kia...và vô số đêm nữa, hừ hừ”, Sa La âm hiểm hừ lạnh.

Hắn chậm rãi từ trên người Liễu Triều Hoa nhô dậy, nhìn về phía Đoàn Đoàn đang từ từ đi tới, khẩu khí không quá tốt, nghe thế nào cũng có một chút lạnh lùng: “Chuyện gì?”.

Hai lỗ tai thỏ thật dài trên đỉnh đầu Đoàn Đoàn bởi vì câu nói này của Sa La mà khẽ run lên, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa của nó run rẩy không thể nói ra một câu đầy đủ.

Liễu Triều Hoa vỗ vỗ đầu vai Sa La, thuận tiện trừng mắt với hắn một cái, biết rõ Đoàn Đoàn nhất gan sợ bị hù dọa, còn lạnh giọng nói với nó như vậy. Còn có Hắc Miêu và Bạch Quạ cũng thật xấu xa, lần nào cũng bắt Đoàn Đoàn đến làm loại chuyện này, ngay cả đám tiểu yêu quái ở Thất Phong cũng học theo, ngày ngày tìm Đoàn Đoàn bắt nạt.

Về u ám nồng đậm vây quanh người Sa La, cảm giác lạnh lẽo lan tràn tới đây, dần dần từ lòng bàn chân bò lên sống lưng Đoàn Đoàn.

“Càng lúc nó càng cảm thấy vương phi so với điện hạ còn tốt hơn...ô ô...”, Đoàn Đoàn âm thầm khóc trong lòng.

Liễu Triều Hoa mềm giọng xuống, bình thản nói: “Đoàn Đoàn đừng sợ, có chuyện gì cứ nói ra là được.”.

Đoàn Đoàn gơ tay lên kéo hai cái tai thỏ đang run rẩy trên đỉnh đầu xuống, rồi căng thẳng nắm trong lòng bàn tay, ổn định tâm thần lại, run run lắp bắp nói: “Đội đưa sính lễ đã quay về, Nguyệt Mãn ở bên ngoài Thất Phong tìm thấy Liễu tiểu thư bị ngắt xiú.”.

Liễu Triều Hoa sững sờ, có chút không dám tin: “Người nói lại một lần nữa?”.

“Tại sao vương phi so với điện hạ còn đáng sợ hơn...”, Đoàn Đoàn lại khóc thầm.

Nó run rẩy, cố gắng hết sức để chính mình nói ra từng chữ rõ ràng hơn: “Kiềm Mãn, Nguyệt Mãn trở về rồi, ở bên ngoài Thất Phong nhặt được Liễu tiểu thư bị ngất xỉu.”.

Lúc này không chỉ có hai tai của Đoàn Đoàn mà ngay cả cái đuôi lông tơ màu trắng tròn nhỏ ở phía sau mông nó cũng bắt đầu run rẩy dưới ánh mắt đáng sợ của hai người...

Hàn ý từ chỗ sâu nhất dưới đáy lòng chậm chậm dâng lên từng chút một, bàn tay Liễu Triều Hoa đang đặt trên bả vai của Sa La liền trở nên căng thẳng, nàng hỏi: “Vậy bây giờ nàng thế nào rồi?”.

“Kiềm Mãn an bài nàng ở Hoa Gian các của Ngũ Phong nghỉ ngơi. Đã không có gì đáng ngại. Chỉ là... chỉ là...”, Đoàn Đoàn sợ hãi nhìn Sa La một cái, không dám lên tiếng.

“Nói.”, Sa La liếc thấy ánh mắt lo lắng của Liễu Triều Hoa liền thấp giọng ra lệnh.

“Chỉ là bây giờ nàng ấy muốn lập tức gặp vương phi, nói rằng có chuyện muốn nói với vương phi!”, Đoàn Đoàn cả kinh, vội vàng nói xong liền nhanh chóng núp vào phía sau cây cột, cái tai thỏ dài dài lộ ra bên ngoài, còn run run như muốn khiến người ta cảm thấy yêu thương.

Liễu Triều Hoa quay đầu thoáng nhìn Sa La, đáy lòng nàng mơ hồ có cảm giác bất an, không phải là Liễu Triều Dương lại âm ỉ gì đó với Phó Nguyên chứ?

Chợt nghĩ đến sau khi Phó Nguyên tỉnh lại, Sa La từng nói trên người hắn có hơi thở quen thuộc, Liễu Triều Hoa lại càng thêm bất an, quay đầu hỏi Sa La: “Lần trước chàng nói trên người Phó Nguyên có mùi vị quen thuộc, rốt cuộc là chuyện gì?”.

Sa La nhún mắt nhú mày, động tác vững chãi dịu dàng ôm lấy Liễu Triều Hoa trong ngực: “Ta nhớ không ra, hắn là liên quan đến phần ký ức bị mất kia.”. Sau đó hắn lại cúi đầu hôn lên trán Liễu Triều Hoa: “Vị kia nhà nàng, mỗi lần nhắc đến chỉ khiến nàng nhú mày, ta thật chán ghét nàng ấy.”.

Liễu Triều Hoa nghe thấy lời tuyên bố mang theo tính trẻ con như vậy của Sa La thì giận cũng không đành mà cười cũng không xong, chỉ có thể buồn bực nói: “Được rồi, Triều Dương cũng là có chuyện.”.

Cái trán của Sa La lại cọ cọ lên gương mặt nàng: “Đi xem thử rồi hỏi han nàng ấy một chút là được. Nàng đừng nhú mày, nhú mày rất khó coi.”.

Sa La liếc thấy đôi mắt mơ hồ nén giận của Liễu Triều Hoa thì liền ngậm miệng không nói nữa, đôi chân thon dài của hắn nhanh chóng bước vài bước, sau đó cả hai liền biến thành một tia sáng, thẳng tắp đáp xuống bên ngoài Hoa Gian các của Ngũ Phong.

Ẩn dưới bụi hoa rậm rạp là nhiều loài hoa tranh nhau khoe sắc, từng bụi hoa nở rộ vây kín bên ngoài Hoa Gian các, từ xa nhìn lại, lầu các này càng giống như một con ốc biển to lớn vùi mình giữa biển hoa.

Con ốc biển khổng lồ cao tầm nửa người, ẩn trong biển hoa lộ ra cái đỉnh chóp nho nhỏ trên đầu.

Liễu Triều Hoa hơi hơi kinh ngạc, nhìn thấy từ trong biển hoa chui ra một đứa trẻ mặc cái yếm hồng, thở hổn hển xách một thùng nước đến bên cạnh con ốc biển, cầm một nửa cái hồ lô múc nước, thân hình phúng phính của nó khó nhọc bò lên chỗ cao nhất của con ốc biển, đem nước trong hồ lô gột xuống, một tay kia thì cầm miếng bọt biển lau chùi tỉ mỉ.

“Nó chính là con ốc biển, kia chính là vỏ của nó.”, Sa La cúi người ở bên tai Liễu Triều Hoa nhẹ giọng giải thích.

“Vậy vì sao phải rửa vỏ của nó?”, Liễu Triều Hoa lấy làm lạ, nhất là nhìn đứa nhỏ kia mới hai ba tuổi mà phải vất vả lau chùi như vậy, nàng lại có chút xúc động muốn giúp nó.

“Vỏ ốc cứ nửa tháng phải dùng nước biển tẩy rửa bảo dưỡng, nếu không sẽ bị rạn nứt.”.

Cơn gió nhẹ từ trong biển hoa vụt qua thổi sợi tóc của nàng tung bay chập chờn. Sa La vươn một tay ra vuốt lên mái tóc của Liễu Triều Hoa, vén toàn bộ những sợi tóc đó ra sau tai của nàng, đầu lưỡi ướm át của hắn còn đồng thời liếm liếm tóc mai của nàng, cho đến khi thấy ổn mới hài lòng ngừng lại.

“VẬY... Hoa Gian các là?”, Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“Chính là vỏ của nó, Liễu Triều Dương đang ở trong vỏ của nó.” Sa La nói.

81. Chương 81: Vì Kính Duyên Thủy

“VẬY... Hoa Gian các là?”, Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía hắn.

“Chính là vỏ của nó, Liễu Triều Dương đang ở trong vỏ của nó.” Sa La chỉ vào cái vỏ ốc nằm giữa biển hoa mà nói.

Có lẽ là do cảm giác được tầm mắt của Liễu Triều Hoa và Sa La, đứa trẻ mập mạp tròn trịa ở trên đỉnh của gian phòng vỏ ốc kia ngừng công việc lau chùi lại, quay đầu nhìn về phía này một cái. Lúc nhìn thấy Sa La và Liễu Triều Hoa, trong mắt nó chợt hiện lên một tia kinh ngạc, đứa trẻ vứt miếng bọt biển trong tay, thoáng cái liền từ trên đỉnh của vỏ ốc tuột xuống, đôi tay đôi chân nhỏ bé vung lên mấy cái, trong chốc lát liền chạy tới trước mặt Sa La, nó tỏ ra vui mừng cung kính nói: “Điện hạ đưa vương phi đến là vì muốn gặp nhân loại kia sao?”.

Sa La gật đầu, trên mặt hắn còn tràn ra ý cười thân thiết, đứa bé mập mạp như được khích lệ, hưng phấn xoay người dẫn đường: “Điện hạ vương phi mau đến đây, nhân loại kia vừa mới tỉnh lại!”.

Sa La vươn ra đôi chân thon dài bước theo đứa trẻ mập mạp đi đến trước gian phòng hình vỏ ốc cao nửa người kia rồi khẽ khom người xuống. Liễu Triều Hoa liền nhìn thấy lối vào trước mặt mình vốn chỉ có thể ọt đứa trẻ chui lọt đột nhiên trở nên to lớn, một giây sau, hai người liền tiến vào trong một không gian rất rộng lớn. Bên trong rộng rãi khiến cho Liễu Triều Hoa kinh ngạc vô cùng, vốn tưởng rằng nơi này đã khá lớn rồi, ai ngờ đứa trẻ mập mạp đi đằng trước lại cười híp mắt quay đầu, ngón tay bụ bẫm chỉ về phía cuối gian phòng: “Đây là phòng khách, tỷ tỷ của vương phi ở trong gian phòng kia.”.

Liễu Triều Hoa từng nghe qua trên thế gian có một loại thuật pháp gọi là thuật không gian, nhưng hôm nay mới thật sự được mở rộng tầm mắt.

Nàng đứng ở phòng khách mà nhìn lên trên, chỉ thấy một luồng ánh sáng êm dịu nhìn không rõ điểm phát ra chiếu xuống, cầu thang kéo dài hướng lên phía trên, hoàn toàn không nhìn được nơi này có bao nhiêu tầng.

Sa La theo đứa trẻ mập mạp đi đến gian phòng nó vừa chỉ sau đó mở cửa tiến vào, đó là một gian phòng lớn có bày biện một vài đồ dùng dành cho nữ nhi, ngay sau tấm bình phong, chính là giường của Liễu Triều Dương.

Tầm mắt của Liễu Triều Hoa theo bước chân của Sa La lướt đến phía sau tấm bình phong, liền nhìn thấy Liễu Triều Dương nằm trên giường, vẻ mặt tái nhợt, hai mắt trống rỗng, ngây ngẩn nhìn chằm chằm lên nóc giường.

Trong lòng Liễu Triều Hoa mãnh liệt co rút, đáng vẻ Liễu Triều Dương như vậy, tựa như một đóa hoa không còn sức sống, sắp sửa tàn lụi.

Một lúc sau Liễu Triều Dương mới cảm giác được có người vào phòng, ánh mắt trống rỗng dần động lại rồi hướng về phía này, khi nhìn thấy Liễu Triều Hoa và Sa La thì đáy mắt nàng hiện lên một chút ánh sáng nhạt. Liễu Triều Dương không nói một lời, chỉ nhìn về phía Liễu Triều Hoa, hốc mắt đỏ bừng của nàng dần dần trở nên ướt át, sau đó từng giọt nước mắt long lánh trong suốt đọng lại, không ngừng chảy ra khỏi khóe mắt lăn dài trên má rồi rơi xuống gối.

Sa La khẽ nhủ mày, khom lưng cẩn thận đặt Liễu Triều Hoa ở bên mép giường, sau đó kề sát bên tai nàng mà nói: “Các nàng nói chuyện, xong thì gọi ta tới đón nàng.”.

Liễu Triều Hoa gật đầu, đúng là nàng cần ở riêng cùng Liễu Triều Dương một lát.

Đợi đến khi bóng lưng của Sa La biến mất ở bên kia cánh cửa, Liễu Triều Hoa mới nhìn về phía khuôn mặt so với trước đây càng thêm già nua tiều tụy của Liễu Triều Dương, mấy lần mở miệng, nhưng cuối cùng nàng cũng không thể hỏi được gì.

Ai cũng biết, đối với người bị tổn thương, cho dù muốn biểu đạt sự quan tâm, thì tốt nhất cũng đừng hỏi thăm, bởi vì cứ hỏi một lần, người bị tổn thương nói rõ một lần, tức là lại làm miệng vết thương rách ra lần nữa cho nên càng khiến họ đau đớn hơn một phần.

Liễu Triều Dương nhìn muội muội, sau đó lại dời tầm mắt đi, nhìn chằm chằm lên nóc giường, cay đắng tự giễu nói: “Huynh ấy nói với ta, nếu như kiếp sau có duyên thì sẽ gặp lại.”

Nước mắt ào ạt từ trong hốc mắt của nàng rơi xuống: “Tỷ cũng biết, nam nhân đều không phải là thứ gì tốt đẹp.”

Liễu Triều Hoa ngây người, mới qua nửa tháng mà...

“VẬY, NẠI HÀ HOA ĐÂU?” Liễu Triều Hoa nhìn sắc mặt Liễu Triều Dương mà cẩn thận hỏi, nếu như nàng nhớ không lầm thì tỷ tỷ đã mang đi lượng hoa đủ dùng trong hai tháng.

“Làm rơi ở Hàn Băng huyết. Lúc đi ra quên không mang theo.”, Liễu Triều Dương nói xong cả người chợt ngậy ngẩn, sau đó từ từ quay đầu lại, đôi mắt hàm chứa ý tứ không rõ, thẳng tắp nhìn về phía Liễu Triều Hoa, chậm rãi hỏi: “Triều Hoa, bây giờ muội hạnh phúc chứ?”

Liễu Triều Hoa hơi ngẩn ra, đối mặt với ánh mắt như vậy của Liễu Triều Dương, cảm giác bất an dần dần lan tràn dưới đáy lòng nàng, nàng có thể cảm nhận được, lời nói tiếp theo của Liễu Triều Dương sẽ không tốt lắm...

“A, từ “hạnh phúc” này là khó định nghĩa nhất, chỉ là, muội cảm thấy khá tốt. Sa La đối xử với muội không tệ, chỉ là hẳn có chút bá đạo lại bảm dính người ta thôi.”, Liễu Triều Hoa miễn cưỡng nói.

Ánh mắt của Liễu Triều Dương hơi đắm chiêu, sau đó nàng chợt nhắm mắt lại, xoay mặt qua một bên: “VẬY muội hãy cùng hẳn sống thật tốt đi.”

“Triều Dương.”, khoe miệng Liễu Triều Hoa mang theo nụ cười yếu ớt nhìn nàng.

Cơ thể của Liễu Triều Dương khẽ run lên, nàng chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía muội muội, từ từ nói: “Nếu như muội biết được chuyện này thì tình cảm của muội và yêu vương sẽ bị ảnh hưởng, vậy muội còn nguyện ý muốn biết không?”

Ánh mắt của nàng buồn bã, tựa như là hỏi Liễu Triều Hoa, nhưng lại giống như đang hỏi chính mình.

“Nếu như, sớm biết kết cục của bản thân là nhất định sẽ bị ruồng bỏ, vậy lúc đầu chính mình có còn muốn ăn Nại Hà hoa hay không?”

Chỉ vì hai tháng triền miên vui vẻ...

Nụ cười trên môi Liễu Triều Hoa chợt cứng đờ, có chút ánh sáng không rõ ý tứ đan vào nơi đáy mắt trong suốt của nàng: “Cho dù là vậy muội vẫn muốn biết.”

Liễu Triều Dương nhắm mắt lại tựa như cam chịu mà lẩm bẩm nói: “Hai người chúng ta đúng là đáng đời.”

“Khi tỷ trở về Thiên Nguyên Tông, nghe nói mọi người đang thương lượng hôn lễ của muội, cho nên muốn đến giúp đỡ, nhưng...” , Liễu Triều Dương hơi dừng lại một chút sau đó nghiêng rằng nói: “Tỷ nghe thấy đại hồ ly nói yêu vương cưới muội là vì muốn có Kính Duyên Thủy của Thiên Nguyên Tông để sử dụng Côn Lôn Kính giúp hẳn nhớ lại chuyện trong quá khứ với phối ngẫu của hẳn.”

Liễu Triều Dương sau khi nói xong liền nhìn về phía Liễu Triều Hoa, nhưng lại phát hiện sắc mặt của đối phương cũng không có biến đổi bao nhiêu, trong lòng nàng có chút giật mình, liền mở miệng gọi một tiếng: “Triều Hoa?”

Liễu Triều Hoa đang ngẩn người, tuy rằng trên mặt nàng không có biểu tình gì nhưng lời nói lại hơi run lên mang theo vẻ nghiễm túc hỏi: “Tỷ thực sự không nghe nhầm chứ?”

Liễu Triều Dương gật đầu, không nói lời nào.

Liễu Triều Hoa hít một hơi thật sâu sau đó cười một tiếng, hồ hững nói: “Thì ra là như vậy.”

Liều Triều Dương thật sự kinh ngạc, có chút không tưởng tượng nổi nhìn nàng, chần chừ nói: “Muội, muội...?”

Ánh mắt Liều Triều Hoa mang theo ý cười yếu ớt: “Muội nhất định phải đi hỏi hần, phải hỏi cho rõ ràng, hỏi inh bạch.”

“Lỡ như hần thật sự nói, cưới muội chỉ là vì Kính Duyên Thủy thì phải làm thế nào?”, Liều Triều Dương mở to đôi mắt đỏ bừng hỏi.

Liều Triều Hoa trầm mặc một chút sau đó mới nói: “Muội cảm thấy sẽ không như vậy, bởi vì cảm giác khi hai người ở chung một chỗ chỉ có người trong cuộc hiểu rõ nhất, Sa La đối với muội...không giống như chỉ đơn giản bởi vì Kính Duyên Thủy như vậy.”. Cuối cùng nàng nâng mí mắt cười cười với Liều Triều Dương: “Chuyện này, muội sẽ hỏi hần. Nếu Phó Nguyên bỏ rơi tỷ một mình, vậy thì tỷ cũng nên từ bỏ hần. Gần đây muội đã nhờ Sa La đi tìm một ít thuốc có tác dụng khôi phục dung mạo, trẻ hóa da thịt, cứ coi như là không vì ai cả, tỷ cũng dùng một chút đi.”

Liều Triều Dương sững sờ, nhắm mắt lại xoay người không nói lời nào.

Liều Triều Hoa nhìn bộ dáng của tỷ tỷ như vậy chỉ đành thở dài một tiếng, mặc dù nói như vậy, nhưng đáy lòng nàng vẫn là vô cùng thấp thỏm, nàng hướng về phía ngoài cửa mà gọi: “Sa La, chàng đến đây.”

Lời nói vừa dứt, từ xa liền truyền đến tiếng bước chân vững vàng của Sa La, từng bước từng bước của hần giống như bước vào trong lòng nàng, làm cho Liều Triều Hoa có cảm giác kiên định.

Sa La mở cửa đi vào, nhìn thấy Liều Triều Hoa vẫn ngồi ở trên mép giường như cũ, mà Liều Triều Dương thì đang nhắm mắt suy nghĩ, hần cảm thấy dường như cuộc nói chuyện không được vui vẻ cho lắm.

Sa La nhướn mày, đi tới gần, tựa như tuyên bố quyền sở hữu mà ôm Liều Triều Hoa vào ngực, làm cho nàng dán thật chặt vào người hần.

Mà Liều Triều Hoa lúc này cũng có chút kỳ quái, lại tỏ ra ngoan ngoãn thuận theo hần một cách khác thường, điều này làm cho Sa La mơ hồ có cảm giác kỳ lạ. Hần cất bước đi ra khỏi vỏ ốc biển, suốt dọc đường đi Liều Triều Hoa đều im lặng, dùng đôi mắt trầm tĩnh nhìn hần.

Ánh mắt như vậy khiến Sa La cảm thấy có chút không thoải mái, cánh tay hần cũng vì vậy mà hơi siết chặt. Lúc này hai người đã bay đến Lưu Thủy các ở Lục Phong, trở lại chỗ lúc này, Sa La nhẹ nhàng đặt Liều Triều Hoa xuống, tựa vào chiếc cột dưới mái hiên, ôm nàng trong ngực mà nói: “Nói đi, vì sao nàng nhìn ta như vậy?”

Liều Triều Hoa dựa vào trong ngực Sa La, gương mặt dán sát vào lồng ngực rắn chắc của hần, bên tai nghe thấy nhịp tim trầm ổn động lòng người của đối phương, nàng nhắm mắt lại, tỏ vẻ ý vị sâu xa mà gọi một tiếng: “Sa La...”

Dư âm của tiếng gọi kéo dài một cách mê người, Sa La trầm giọng ừ một tiếng.

“Cảm giác của chàng đối với ta là gì?”, Liều Triều Hoa nép trong ngực hần chậm rãi mở mắt, nhìn vào khuôn mặt có chút căng thẳng của Sa La, nàng đưa ngón tay chậm chậm vuốt ve lên đôi môi đỏ mọng mềm mại gọi cảm của hần mà từ từ nói: “Ta thích chàng, rất thích chàng.”

Đôi mắt u ám có chút bối rối của Sa La thoáng chốc sáng ngời, đối diện với ánh mắt đòi hỏi đáp án của nàng, hần tỏ vẻ khó xử trầm mặc một lát sau đó diễn tả một cách khó khăn: “Ta cũng không biết cảm giác này là gì, tóm lại chắc là còn sâu đậm hơn so với yêu.”

Về rung động nhẹ nhàng tràn ra trong đôi mắt của Liều Triều Hoa, nàng bật cười một tiếng: “Vậy, đó là tình cảm gì?”

Sa La nhất thời phát cáu, chân mày hần nhíu chặt lại: “Ta làm sao mà biết!”

Liều Triều Hoa vươn hai tay bám lấy bờ vai Sa La, kề sát trán mình vào trán của hần, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào đáy mắt vẫn còn toát ra vẻ xấu hổ của hần. Nàng từ từ nhích đến gần, đặt lên môi Sa La một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước rồi nhìn vào môi hần mà thì thầm: “Vậy, cảm giác như thế, sau này cũng đừng thay đổi, được không?”

Sa La hơi hạ mi mắt: “Ta cũng không biết có thay đổi hay không, nhưng cho đến tận bây giờ, trong phái nữ chỉ có mình nàng khiến cho ta có dục vọng giao phối mãnh liệt.”

Dứt lời ánh mắt hắn còn mang theo vẻ khao khát mãnh liệt nhìn vào nàng.

“...”, Liễu Triều Hoa hung hăng khê cần môi dưới của hắn, dưới đáy lòng âm thầm chửi mắng một cách thậm tệ: “Cái tên gia hỏa này chỉ biết làm mất hứng!”

82. Chương 82: Nụ Cười Nhợt Nhạt

Dứt lời Sa La còn dùng ánh mắt khao khát mãnh liệt nhìn về phía nàng.

“...”, Liễu Triều Hoa hung hăng cần vào môi dưới của hắn, dưới đáy lòng âm thầm mắng một cách thậm tệ: “Cái tên gia hỏa này chỉ biết làm mất hứng!”

Trên môi bị hung hăng cần một cái, mặc dù đau đớn, nhưng Sa La lại dường như cảm thấy được sự ngấm đồng ý của nàng, hắn liền mạnh mẽ xoay người áp Liễu Triều Hoa dưới thân mình.

Tầm mắt hắn di chuyển dọc theo đường cong mềm mại nơi cần dưới của nàng rồi hướng lên trên, sau đó dừng lại ở đôi môi đỏ trơn bóng mê người đang khê hé mở kia, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, sau đó Sa La hôn nàng.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt lại, lông mi tựa như một cây quạt tinh xảo, dưới nụ hôn nhiệt tình triền miên của Sa La mà khê run rẩy.

Nụ hôn ướt át mang theo ý tứ trêu chọc của Sa La từ đôi môi anh đào chạy dọc theo đường cong mềm mại mượt mà nơi cần dưới của nàng, khê cần vài cái như cần một quả đông lạnh, sau đó lại dời đến cần cổ thon dài xinh đẹp, mút lên làn da căng chít những chiến tích hôm qua của hắn làm lộ ra một đóa hồng mai nở rộ đón xuân. Sau đó...

Tầm mắt của Sa La theo cổ áo hơi mở rộng của Liễu Triều Hoa mà nhìn vào, thứ kia mềm mại mơn mẩn được che giấu ở bên trong lớp áo, lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta có những suy nghĩ sâu xa.

Bàn tay to lớn của hắn phủ chỗ mềm mại tràn đầy vẻ đẹp nữ tính của nàng mà chậm rãi vuốt ve một cách trêu chọc đầy cảm dỗ.

Một hai tiếng rên rỉ bị đè nén của Liễu Triều Hoa rơi vào tai Sa La đúng như mong muốn của hắn. Hắn mím môi cười một tiếng, tỏ vẻ xấu xa mà tập trung khiêu khích đóa hoa nhỏ nhắn cảm trên ngực nàng, Liễu Triều Hoa thỉnh thoảng mở mắt ra, tức giận giật một lọn tóc của hắn. Sa La thuận theo động tác của nàng mà cúi xuống, sau đó ôm Liễu Triều Hoa lần một vòng ngay tại chỗ mà thuận thể đứng dậy, đá văng cửa phòng ở Lục Phong. Hắn xoay người một cái liền lách vào trong phòng, đuôi tóc dài màu đỏ sậm kiêu diễm về ra một cái hình cung xinh đẹp trong không trung, đợi đến lúc mái tóc hắn rơi xuống thì cửa phòng đã bị đóng lại chặn hết phong cảnh tú lệ và âm thanh của thác nước bằng bạc đổ xuống ở bên ngoài.

Trong căn phòng yên tĩnh, đôi mắt của Sa La lóe sáng cực điểm.

Liễu Triều Hoa dần dần nhìn đến mê mẩn, đợi đến lúc nàng lấy lại tinh thần, mới ý thức được mình đã cùng Sa La lần đến trên giường, quần áo hai người ngổn ngang bên dưới chẳng phân

biệt được. Da thịt nóng bỏng dán sát vào nhau, khiến cả hai cùng phát ra tiếng thở dài trầm thấp khoan khoái.

Nam nữ quần quýt va chạm lẫn nhau, tinh thần và linh hồn hoàn toàn hòa quyện, phả ra một khúc nhạc ái tình vô cùng nhuần nhuyễn.

Nguyệt Mãn lẳng lặng đứng ở dưới đỉnh Lục Phong, cảnh Nại Hà hoa còn sót lại khê lay động trong gió, như muốn nói lên nỗi bi thương bị tước đi đóa hoa. Sắc sương mù thâm trầm từ sau lưng Nguyệt Mãn dồn đến, tựa như muốn đem hắn cùng hòa tan làm một.

Thác nước ào ào trút xuống, đánh lên bề mặt đầm nước tạo ra vô số bọt nước trắng xóa, thỉnh thoảng có một hai cái bong bóng trôi bồng bềnh ở trên mặt nước, cũng rất nhanh bị nước từ trong thác văng ra đánh tan.

Nguyệt Mãn nhìn cái bong bóng rất đẹp vừa bị vỡ tung kia mà thoáng nở nụ cười, trong con người màu vàng kim của hắn tràn ra một chút thoải mái. Hắn vươn bàn tay thon dài vén lên mái tóc bạc trắng của mình, sau đó xoay người đối mặt với sương chiều u ám nặng nề, chỉ cảm thấy màu sắc như vậy thoáng cái liền trở nên êm dịu ấm áp hơn, hắn cúi đầu lẩm bẩm nói: “Tình ái chốn nhân gian à, có lẽ đều giống như bong bóng mà thôi...”.

Hắc Miêu ngửi ngửi mùi trong không khí, cảm thấy mùi vị điện hạ phát ra khi giao phối đã vơi đi rất nhiều, liền ngậm danh mục của hồi môn của Liễu Triều Hoa mà Thiên Nguyên Tông đưa tới, lắc lắc bộ lông óng ánh của mình, bước đi một cách ưu nhã, thong dong đi tới trước cửa Lưu Thủy các ở Lục Phong. Nó giơ chân lên gõ cửa, cao giọng nói: “Điện hạ, thuộc hạ mang danh mục của hồi môn mà Thiên Nguyên tông gửi cho vương phi đến.”.

Sa La đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, nhìn Liễu Triều Hoa trên giường vẫn đang nhắm mắt mơ màng ngủ, liền cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, sau đó buông màn xuống, vòng qua tấm bình phong, đi tới phòng khách, nói với Hắc Miêu đang đứng ngoài cửa: “Vào đi.”.

Hắc Miêu đáp một tiếng “vâng” liền đẩy cửa đi vào, ngậm danh mục đặt vào trong tay Sa La, mới nói: “Điện hạ, Liễu chương môn của Thiên Nguyên Tông nói những thứ Thiên Nguyên Tông cất giữ từ trước đến nay nhiều không kể xiết, mà Kính Duyên Thủy mặc dù có được ghi chép lại, nhưng e rằng không biết thất lạc ở đâu, kính xin điện hạ thư thả mấy tháng, nếu như Kính Duyên Thủy vẫn còn thì mấy ngày sau liền đưa tới, nếu như không có ở đó, bọn họ sẽ thay chúng ta đi tìm.”.

Sa La nhướn mày, khóe mắt hiện lên một tia lạnh lẽo: “Người đi đáp lời, nói rằng chúng ta đã xác minh rõ Kính Duyên Thủy ở bên đó, nếu như bọn họ không tiện đưa đến thì để các người tự mình đi lấy.”.

Ẩn ý chính là: “ta đã biết người đem thứ đó giấu ở đâu rồi, nếu như không giao ra, vậy thì không cần làm phiền người, ta tự mình đến lấy.”.

“...”

Hắc Miêu cười cười, đôi mắt màu ngọc bích cong lên, vô cùng vui mừng vuốt ve chòm râu dài của mình: “Điện hạ thánh minh, tiểu nhân liền đi lo liệu.”.

Hắc Miêu xoay người vừa nhảy một cái liền biến mất ở bên kia cánh cửa, còn rất chu đáo mà khép cửa phòng lại. Đợi sau khi cửa đã đóng lại, Sa La chậm rãi từ trên ghế đứng lên, đi về phòng ngủ, đưa tay vén lên màn che màu vàng nhạt, nhìn về phía người trên giường nói: “Tình rồi à, muốn ăn chút gì không, hay là tắm rửa?”.

Đường cong lả lướt thoát ẩn thoát hiện bên dưới lớp chăn, Sa La chậm chậm đưa tay vát lên thắt lưng của Liễu Triều Hoa đang nằm nghiêng trên giường, nhìn cặp mắt trong veo của nàng dần dần mở ra, vẻ long lanh xao động ẩn trong đáy mắt tựa như một tia sáng từ từ tràn ra.

Liễu Triều Hoa vươn ra cánh tay trắng nõn bị phủ đầy những vết đỏ như hồng mai, nắm lấy cổ tay của Sa La, trầm mặc kéo cánh tay của hắn lại gần đặt lên ngực mình, một lúc lâu sau, cảm giác được ánh mắt nghi vấn của Sa La, nàng mới tỏ ra bình thường nói: “Sa La, vì sao chàng lại muốn có Kính Duyên Thủy?”.

Sa La theo bản năng cảm thấy Liễu Triều Hoa lúc này có chút kỳ quái, nhưng mà kỳ quái ở đâu, hắn lại không nói rõ được, chỉ có thể nhăn mặt nhíu mày, thẳng thắn trả lời: “Còn Lôn kính phải có Kính Duyên Thủy mới có thể dùng được.”.

Bàn tay đang nắm cổ tay hắn chợt siết chặt một cái, hắn cúi đầu, có chút nghi hoặc nhìn đôi mắt Liễu Triều Hoa đột nhiên hơi mở to. Nàng lại nhanh chóng nhìn đi nơi khác mà nói: “Chàng dùng Còn Lôn kính làm gì?”.

Sa La có thể ngẫm cảm giác được, Liễu Triều Hoa hình như có chút bất an, bàn tay hắn muốn vỗ vỗ đỉnh đầu của nàng, lại bị nàng theo bản năng tránh né, đáy lòng hắn hơi sững sốt, hiện lên một chút không vui: “Tìm lại trí nhớ đã mất.”.

“Sa La...”, Liễu Triều Hoa bỗng nhiên mềm giọng, Sa La có chút kinh ngạc nhìn nàng ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt lóe lên gọn sóng dịu dàng, nàng nói: “Đoạn ký ức kia quan trọng như vậy sao? Có thể không nhớ lại hay không?”, trong lời nói của nàng thậm chí mơ hồ mang theo một chút khẩn cầu.

“Yếu đuối như vậy, chỉ vụn vụn có một lần này thôi”, Liễu Triều Hoa dưới đáy lòng tự nói với mình.

Lúc này Sa La đã có thể khẳng định chắc chắn là Liễu Triều Hoa không bình thường, suy nghĩ dưới đáy lòng hần xoay chuyển mấy lần, Sa La nhíu mày, nhẹ nắm lấy cằm nàng mà nói: “Những ký ức kia đối với ta rất quan trọng. Ta không thể không nhớ lại. Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Từ sau khi gặp Liễu Triều Dương kia nàng vẫn luôn có cái gì đó không ổn. Ta đã nói ta rất chán ghét nàng ta, lần sau không cho các nàng gặp mặt nữa!”.

Đôi mắt của Liễu Triều Hoa hơi hơi lóe lên, tựa như có thâm ý bình tĩnh nhìn Sa La một giây, sau đó một nụ cười nhàn nhạt tràn ra trên khóe môi nàng, Liễu Triều Hoa đẩy tay của Sa La ra, cúi đầu nói: “Nếu đã quan trọng như vậy, ta sẽ giúp chàng.”.

Sa La cẩn thận nhìn nụ cười yếu ớt quen thuộc kia, rõ ràng so với ngày thường không có gì khác, nhưng lại khiến hần cảm thấy một chút ý vị không tốt. Nhất là lời nói của Liễu Triều Hoa, so với bình thường cũng không có gì khác, nhưng lại làm cho hần nghe ra một chút lạnh lùng.

Không tốt, loại cảm giác như vậy vô cùng không tốt, thậm chí khiến hần mơ hồ có chút phiền não.

Liễu Triều Hoa nhìn thấy ánh mắt tối tăm khó hiểu của hần mà mỉm cười, nàng dang hai tay về phía hần: “Ôm ta đi thư phòng, ta dẫn chàng đi lấy Kính Duyên Thủy.”.

Tay của Sa La hơi hơi nắm chặt lại, cuối cùng hần vẫn đề xuống cảm giác buồn bực trong lòng, cúi người vững vàng ôm lấy Liễu Triều Hoa rồi đi ra ngoài, rời khỏi Lục Phong, trở về ngọn núi chính, trực tiếp đi vào thư phòng, ra lệnh cho Bạch Quạ chuẩn bị đầy đủ các loại bút mực.

Sa La ngồi ở trên ghế còn Liễu Triều Hoa ngồi ở trong lòng hần, nàng chọn một cái bút lông sói nhỏ rồi chấm một chút mực. Đáy lòng nàng nổi lên những lời tốt đẹp muốn nói từ lâu liền đặt bút xuống, viết liền một mạch mấy câu ngắn ngủi ở trên tờ giấy trắng phau.

Liễu Triều Hoa cầm tờ giấy viết thư, từ từ thổi khô mực nước trên giấy rồi mới nhẹ nhàng gấp lại, thuận tay giao cho Sa La, đáy mắt mang theo ý cười nhìn hần: “Cầm đi.”.

Sa La lại cũng không thèm nhìn tới bức thư trong tay một cái, trực tiếp đặt Liễu Triều Hoa lên bàn xoay người nàng lại đối diện với mình, hần nhíu hai tròng mắt tức giận nói: “Nàng rốt cuộc là đang tức giận cái gì?”.

Rõ ràng cũng đã làm chuyện thân mật nhất, trở thành mối quan hệ thân mật nhất, vì sao có một chút tâm sự cũng không chịu nói cho hần biết? Hết lần này đến lần khác muốn gạt hần sang một bên.

Liễu Triều Hoa sững sốt, đối mặt với đôi mắt ẩn chứa tức giận của Sa La, từ sâu trong đáy mắt nàng dần dần tràn ra từng tầng từng tầng ánh sáng nhạt không rõ ý tứ, nhẹ nhẹ rung động hóa thành gọn sóng mềm mại, nàng vươn tay vuốt ve cằm hần: “Sa La...”.

Âm cuối kéo dài như chần chừ thật lâu sau, đôi mắt của Liễu Triều Hoa chớp một cái, một giọt nước lấp lánh liền đọng trên hàng lông mi cong dài của nàng: “Ta chỉ là muốn nói cho chàng biết, ta thật sự thích chàng.”.

Đôi mắt của Sa La chớp một cái, hần hoài nghi cẩn thận thăm dò khuôn mặt bình tĩnh của Liễu Triều Hoa một hồi lâu sau mới tựa như nản lòng mà đứng dậy: “Ta chưa từng hoài nghi điều đó.”.

Thân là một đại Yêu vương, nàng yêu ta là bình thường, Sa La ở trong lòng gật đầu một cái.

Liễu Triều Hoa cười, cười rất nhẹ, rất nhạt, tựa như là một luồng sương khói bị cơn gió nhẹ thổi qua liền tản mát trong không trung.

“Đừng cười như vậy.”, Sa La đặc biệt chán ghét nụ cười nhạt nhẽo như vậy, giống như là thứ rõ ràng mình đã nắm chắc trong tay, lại biến thành một luồng sương khói sắp sửa theo gió phiêu tán đi.

Liều Triều Hoa ngừng lại một chút sau đó đáp lại Sa La bằng một nụ cười sáng lạn, sáng rực chói lọi đến mức gần như muốn làm mất của hấn bị thương.

Sa La then quá hóa giận: “Còn không bằng không cười!”.

83. Chương 83: Côn Lôn Kính (1)

Liều Triều Hoa ngừng lại một chút sau đó đáp lại Sa La bằng một nụ cười sáng lạn, sáng rực chói lọi đến mức gần như muốn làm mất của hấn bị thương.

Sa La then quá hóa giận: “Còn không bằng không cười!”.

Nụ cười sáng lạn của nàng dần dần thu lại, giống như gợn sóng trên mặt nước thưa dần. Liều Triều Hoa rũ mi mắt xuống, trong vẻ bình thản mang theo một chút lạnh lùng xa cách, nàng khẽ lướt nhìn hấn một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Cười thế này cũng không được, cười thế kia cũng không được, ta không cười nữa vậy!”.

Đầu lông mày của Sa La khẽ nhướn lên rồi giật giật, hấn nhìn Liều Triều Hoa nhắm hai mắt lại, làm ra vẻ giống như là không muốn để ý tới hấn, đáy lòng Sa La dâng lên một chút cảm giác mơ hồ tức giận, khiến hấn thấy phiền não không thôi. Cảm giác buồn bực dâng đầy trong lòng Sa La, càng để lâu càng nhiều hơn mà hết lần này đến lần khác hấn lại không tìm được chỗ để trút bỏ, chỉ có thể giống như một con thú nhỏ bị nghẹn đến chết đi được, không thể làm ra vẻ nguy hiểm, chỉ ẩn ẩn mang theo ý tứ trút giận cùng một chút tủi thân nói: “Nàng rốt cuộc đang tức giận cái gì? Có bất mãn gì nàng không nói ra thì ta làm sao biết được!”.

Liều Triều Hoa đang bị đặt ở trên bàn hơi hơi sưng sốt, nhất là một chút ủy khuất mang theo vẻ mềm yếu trong lời nói của Sa La càng khiến cho trong lòng nàng đau nhói. Tâm tư chua xót tựa như thủy triều từng tầng từng tầng dâng lên trong lòng nàng sau đó trào ra khỏi hốc mắt, chảy xuống từ đôi mắt trong veo kia, hàng lông mi tinh tế cong vút chớp một cái, một giọt nước mắt liền theo khóe mắt hơi đỏ lăn xuống bên má, tạo thành hai vệt nước trên khuôn mặt trắng nõn của Liều Triều Hoa.

“Sa La, Sa La.”, Liều Triều Hoa liền gọi hai lần tên của hấn, giọng nàng vô cùng mềm mại, dường như là muốn bộc lộ tất cả tình cảm dịu dàng trong lòng mình. Nàng đặt tay lên lồng ngực Sa La, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn vào hấn. Hàng lông mi của hấn dày rậm, sống mắt mênh mông mỗi lúc nhìn nàng thường ẩn chứa tình cảm dịu dàng, sống mũi cao thẳng và đôi môi đỏ mọng thường hay nói ra những lời khiến nàng dễ khóc dễ cười.

Liều Triều Hoa thầm cảm thán trong lòng, đợi đến khi Côn Lôn kính tiết lộ quá khứ, hai người bọn họ sẽ không còn cơ hội ở bên nhau như vậy nữa chẳng?

Nói cho cùng thì từ khi chuyển thế đến nay, đây cũng là lần đầu tiên Liều Triều Hoa có được tình cảm yêu mến thuần túy, sâu nặng, nồng cháy như vậy.

Chỉ là tình cảm này, cuối cùng vẫn giống như Nại Hà hoa rơi xuống thác nước, bắt đầu dĩ theo dòng nước trôi đi, sau đó vùi thân nơi đáy nước.

“Sa La, Sa La, Sa La.”, Liều Triều Hoa gọi một tiếng so với một tiếng càng thêm dịu dàng, càng thêm dồi dào tình cảm, con ngươi màu đen của Sa La dần dần mềm xuống, tràn ra từng gợn sóng mềm mại. Hấn cúi đầu, thân mật dán trán mình sát vào trán của nàng, hơi thở nóng rực của hấn khẽ phả vào mặt Liều Triều Hoa, khiến cho nàng cảm thấy một trận ngứa ngáy, giọng nói vừa trầm thấp lại vừa nồng nàn, vừa bao dung lại mang một chút chiều chuộng của Sa La vang lên: “Nghe thấy, ta nghe thấy rồi.”.

Đôi mắt ướt át của Liều Triều Hoa hơi lóe lên, nàng nhìn hấn mà không nói gì.

Sa La vươn đầu lưỡi liếm liếm vài sợi tóc vừa bị rối của nàng, sau đó chậm rãi nói: “Đừng khóc, ta không hỏi là được.”. Dứt lời hấn dùng trán thân mật cọ cọ vào gò má của Liều Triều Hoa, sau đó khẽ cắn vào chóp mũi thanh tú của nàng một cái rồi mới từ từ ngẩng đầu lên. Chỗ sâu nhất trong đôi mắt sâu thẳm của hấn nhẹ tràn ra từng gợn sóng dịu dàng, trên gương mặt Sa La nhuốm một chút sắc hồng, lộ ra vẻ khả ái không được tự nhiên: “Nếu như nàng không muốn, ta cũng vẫn thích nàng.”.

Sa La hơi dừng lại, sau đó mới bổ sung: “Chẳng qua là, cá nhân ta cho rằng, cái loại tình cảm mà ta dành cho nàng, hẳn là so với thích và yêu đều sâu hơn.”

Liễu Triều Hoa hơi sững sờ, nàng nhìn thấy đôi mắt Sa La vô cùng nghiêm túc, tựa như là đang phân tích cái gì đó rất quan trọng, thật sự nghiêm túc đến mức hoàn toàn không có một chút phóng đại nào, chỉ đơn giản là đang nói ra sự thật.

Nước mắt nàng ào ào chảy xuống...

Liễu Triều Hoa vui ở trong ngực Sa La, lưu luyến sự ấm áp của hắn.

Thôi, thôi, nếu hắn thật sự có vợ cả, thì sau khi nàng rời khỏi hắn rồi, mỗi ngày đều yêu hắn giống như hôm nay.

Sa La ôm lấy Liễu Triều Hoa, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót căng thẳng, hẳn hoàn toàn không có cách gì, cảm giác bối rối và uất ức như vậy, khiến hắn cảm thấy vô cùng tệ hại.

Nói cho cùng, hắn chỉ là đối diện với người đặc biệt, phát sinh chuyện đặc biệt, nên cảm thấy bối rối mà thôi.

Nguyên nhân cũng bởi vì quá quan tâm.

Quan tâm đến mức nhất cử nhất động của đối phương đều có thể tác động đến nơi bí ẩn nhất, góc mềm mại nhất dưới đáy lòng hắn.

Thư của Liễu Triều Hoa rốt cục vẫn phải được gửi đi.

Sa La thấy sắc mặt đau buồn đến mức tuyệt vọng và bi thương của nàng lúc nhìn theo bóng dáng Bạch Quạ rời đi, khiến cho hắn gần như nảy sinh nỗi kích động muốn gọi Bạch Quạ quay lại.

Nhưng, cuối cùng vẫn là không gọi.

Hắn mơ hồ cảm giác được, đoạn ký ức bị mất kia vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức khiến cho hắn từng giây từng phút đều thấy bức bách mà hít thở không thông.

Nhất định phải tìm lại ký ức.

Sa La trầm nghĩ như vậy.

Hắn không biết vì sao Liễu Triều Hoa lại để ý đến đoạn ký ức kia của hắn như vậy.

Sa La chỉ lơ mơ cảm thấy, dường như giữa ký ức và Liễu Triều Hoa, hắn chỉ có thể chọn một.

Đường đường là một yêu vương như hắn đương nhiên sẽ không khuất phục trước sự lựa chọn như vậy.

Ký ức hắn cũng muốn, mà Liễu Triều Hoa hắn lại càng muốn!

Sa La trầm hạ quyết tâm, chuyện này dường như là khảo nghiệm của hắn.

Thư của Liễu Triều Hoa được gửi đi, mấy ngày sau, Thiên Nguyên tông mới chậm chạp đưa Kính Duyên Thủy tới.

Liễu Triều Hoa dùng ánh mắt mang ý cười nhợt nhạt nhìn Sa La lấy Côn Lôn kính ra, hắn nhướn mày cảm Côn Lôn kính đi tới trước mặt nàng: “Nếu như nàng đã để ý như vậy, chi bằng cùng ta xem một chút đi.”

Liễu Triều Hoa hơi sững sờ một chút sau đó ánh mắt nàng trở nên mềm mại, tỉ mỉ lưu luyến dừng trên mặt hắn một lát, dường như là muốn khắc sâu gương mặt hắn vào trong đầu mình, một chi tiết nhỏ đều không bỏ qua.

Quả thực giống như là khúc nhạc dạo trước khi ly biệt.

Đáy lòng Sa La cảm thấy không vui, hắn nắm chặt lấy tay của nàng, cầm lên một cái gương đồng kiểu cổ, đưa tay sờ một chút sau đó mặt kính tối tăm đột nhiên biến đổi.

Trong kính hiện ra biển mây cuộn cuộn màu trắng, mênh mông không dứt, giống như thủy triều theo gió bắt đầu dâng lên.

Sa La cầm qua hộp trang sức hoa lệ bên cạnh, hần nhìn chiếc hộp lớn được chạm trổ cầu kỳ hoa mỹ mà khẽ nhủ mảy, rõ ràng chỉ là một cái bình nhỏ, vì sao lại dùng một cái hộp lớn gấp mấy chục lần như vậy để đựng chứ?

Nhưng mà ngay sau đó Sa La liền hiểu nguyên nhân.

Chiếc hộp màu đen vừa mở ra, bên trong chiếc hộp là một chiếc hộp khác có vẻ tượng tự, phía trên có kết giới bảo vệ, cứ tiếp tục như vậy mỗi chiếc hộp được mở ra bên trong là một chiếc hộp khác cùng với kết giới bảo vệ, cái sau lại càng khó mở hơn và mất thời gian hơn cái trước.

Điều này gần như có thể nói là hao hết tâm tư mà cố ý làm khó hần!

Đến lúc mở chiếc hộp cuối cùng ra, giữa lòng mảy Sa La đã lộ ra vẻ không kiên nhẫn đến mức muốn bạo phát. Vốn là có thể nể mặt Liễu Triều Hoa mà nhịn xuống, nhưng khi cầm lên chiếc bình sứ nhỏ màu trắng kia, trọng lượng của nó gần như khiến cho hần nghiêng rằng nghiêng lợi!

Tại sao chỉ có một nửa!

Sa La có chút buồn bực quay đầu nhìn Liễu Triều Hoa một cái: “Kính Duyên Thủy chỉ có một nửa, trí nhớ chỉ có thể khôi phục một nửa.”

Liễu Triều Hoa cười nhẹ nhàng lắc đầu an ủi hần, một tay nàng đặt lên trên tay hần, còn ánh mắt nàng nhìn hần lại tựa như lưu luyến.

Sa La thấy ánh mắt Liễu Triều Hoa chăm chú nhìn vào Côn Lôn kính, cũng biết lúc này không tiện nói đến chuyện Thiên Nguyên tông vì sao lại làm vậy. Một tay hần giơ gương lên, một tay cầm bình Kính Duyên Thủy khẽ nghiêng một chút, Kính Duyên Thủy trong suốt phỉếm một chút sắc bạc trắng mông ảo chậm rãi từ miệng bình chảy ra, chảy lên biển mây cuộn cuộn trên mặt kính.

Kỳ quái chính là, Kính Duyên Thủy thể nhưng không bị tràn ra khỏi mặt kính, ngược lại giống như là chảy vào bên trong gương, từng gợn sóng nhẹ nhẹ rung động, biển mây dào dạt tựa như là bị một sức mạnh gì đó tác động, nhanh chóng cuộn trào, biến đổi, sau đó mặt kính bị méo mó rồi đột nhiên giãn ra.

Trong gương là một sơn cốc còn mỹ lệ hơn mấy phần so với tiên cảnh, có một gốc cây ngô đồng sum xuê tươi tốt, không biết đã sống mấy vạn năm hay mấy trăm vạn năm.

Cây ngô đồng khổng lồ gần như chiếm một phần ba không gian trong sơn cốc, chạc cây vươn dài, to lớn không thể tưởng tượng nổi.

Ở nhánh cây cao nhất, có một cái tổ chim ấm áp được đan bện một cách tỉ mỉ, phía trên có một con phượng hoàng tư thái ung dung ưu nhã xinh đẹp đang ngủ, lông vũ của phượng hoàng có vẻ giản dị, không thể nói là chói mắt, nhưng tuyệt đối thư thái xinh đẹp.

Liễu Triều Hoa trong lòng giật mình, trái tim như bị cửa một vết, đây chính là vợ cả của Sa La sao...

Rõ ràng không uống thuốc nhưng trong cổ họng nàng lại nổi lên vị đắng so với Hoàng Liên(1) còn đắng hơn.

(1) Hoàng liên: là một vị thuốc trong Đông y có vị rất đắng.

Hình ảnh trong Côn Lôn kính dần dần mờ đi, hoàng hôn nặng nề buông xuống, từ xa truyền đến một tiếng gáy như xé tan bầu trời.

Tiếng gáy du dương mang theo cường độ mạnh mẽ khiến cho phượng hoàng đang an tĩnh ngủ say trên cây ngô đồng dần dần tỉnh lại, đôi mắt phượng cong cong vô cùng xinh đẹp chậm chậm mở ra, trong con ngươi màu đỏ trong suốt, ánh sáng hồng lưu động nhẹ nhàng tràn ra.

Phượng hoàng trên cây ngô đồng từ từ ngẩng đầu, bình tĩnh không chút biểu tình nghênh đón một con phượng hoàng khác với bộ lông rực rỡ xinh đẹp hơn mình gấp trăm lần từ phía chân trời xa bay đến.

Phượng hoàng đực giống như một cảnh sắc xinh đẹp nhất trên bầu trời, nhanh nhẹn lưu loát bay đến khoảng không bên trên phượng hoàng cái, vòng quanh khẽ gáy mấy tiếng, tựa như có chút bất mãn, rồi đáp xuống trên lưng phượng hoàng cái, đè ép nó xuống, giống như khiêu khích mà ngậm lấy một túm lông vũ của phượng hoàng cái rồi kéo mấy cái.

Đại ý là: “Ta kêu nửa ngày rồi, tại sao không đáp lại ta?”.

Phượng hoàng cái nghiêng đầu tránh thoát, đôi mắt đỏ xinh đẹp lười biếng nhìn phượng hoàng đực một cái, sau đó cúi thấp đầu xuống, không mấy may để ý đến con phượng hoàng đang đậu trên lưng mình chờ đợi trả lời. Phượng hoàng đực giễu võ giương oai nhưng không thấy đáp lại, rất là nhụt chí, dùng hai móng vuốt tùy ý cào cào lông trên lưng phượng hoàng cái, đợi lông trên lưng phượng hoàng cái đều được cào hết, nó mới vô cùng thoải mái mà tỉ mỉ chải chuốt bộ lông của chính mình. Đến khi lông vũ đẹp đẽ toàn thân đều được chải chuốt xong, nó mới nhìn một lượt cả người để kiểm tra, sau đó nhẹ nhàng giữ mình một cái, cúi đầu thấy bộ lông của phượng hoàng cái có vẻ hơi hỗn loạn, nó có chút bất mãn rũ lông xuống, chà chà mấy cái rồi ngồi xổm người xuống, đề lên mình phượng hoàng cái mà nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

84. Chương 84: Côn Lôn Kính (2)

Phượng hoàng đực giễu võ giương oai nhưng không thấy đáp lại, rất là nhụt chí, dùng hai móng vuốt tùy ý cào cào lông trên lưng phượng hoàng cái, đợi lông trên lưng phượng hoàng cái đều bị cào hết, nó mới vô cùng thoải mái mà tỉ mỉ chải chuốt bộ lông của chính mình. Đến khi lông vũ đẹp đẽ toàn thân đều được chải chuốt xong, nó mới nhìn một lượt cả người để kiểm tra, cảm thấy hài lòng sau đó nhẹ nhàng giữ mình một cái, cúi đầu thấy bộ lông của phượng hoàng cái có vẻ hơi hỗn loạn, nó có chút bất mãn rũ lông xuống.

Vốn đã xấu xí, lại còn không chải lông, không phải là muốn làm cho bản thân càng xấu hay sao?

Phượng hoàng đực duyên dáng vươn ra đầu lưỡi phấn nộn của mình, liếm liếm lông của phượng hoàng cái bên dưới. Đợi đến khi toàn bộ đám lông rối loạn của phượng hoàng cái đều được liếm gọn gàng, phượng hoàng đực mới cúi đầu, dán mặt mình lên lưng đối phương, cọ cọ mấy cái, sau đó ngồi xổm người xuống trên người phượng hoàng cái mà nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Ban đêm qua đi, sáng sớm tinh mơ, phượng hoàng đực cao ngạo nhắc chân bay khỏi lưng của phượng hoàng cái, phượng hoàng cái lại im lặng một mình đợi ở trên cây ngô đồng.

Ngày qua ngày, năm qua năm, không biết bao nhiêu năm tháng dằng dặc qua đi, cuộc sống cứ như vậy trôi qua so với nước chảy còn đơn điệu buồn tẻ hơn...

Phượng hoàng đực mỗi ngày đều theo thường lệ mà ra ngoài, đúng giờ lại quay về, mà phượng hoàng cái mỗi ngày đều lặng lẽ nhìn đối phương rời đi, rồi lại lạnh nhạt nghênh đón nó trở về.

Vốn là cuộc sống có thể cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua không có điểm cuối, thế nhưng vào một ngày cũng chẳng quan trọng lắm, cũng là một vị thần tiên chẳng quan trọng lắm đi ngang qua, “không cần thận” mà bỏ lại một thứ đồ vật, dẫn đến một hậu quả vô cùng nghiêm trọng...

Ti trưởng phụ trách nhân duyên trên thiên giới, một ngày nọ uống say khướt “tình cờ” đi qua Phượng hoàng cốc. Lão đứng ở trên đụn mây, lão đảo như muốn ngã mà bay qua chỗ cây ngô đồng của phượng hoàng cái, sau đó không cần thận mà cả người xiêu vẹo một cái, một vật nhỏ từ trong ống tay áo phát phơ của lão bay ra ngoài, loảng xoảng một tiếng rơi ở trước mặt phượng hoàng cái.

Lão nhân mặt đỏ bừng tựa như không hề phát hiện ra, dùng hai tay bám vào đụn mây, chặt vật leo lên, say bí tỉ mà cười mây nhanh chóng bay đi.

Phượng hoàng cái nhìn thấy thứ gì đó rơi trước mặt, vốn là muốn gọi lão nhân mặt đỏ kia lại, nhưng khi nó ngậm cái gương nhỏ kia ngẩng đầu lên, cái lão nhân rõ ràng là sức lực không bao nhiêu, thần trí lại mơ hồ kia, vậy mà chớp mắt đã biến mất ở chân trời.

Phượng hoàng cái có chút buồn bực, từ từ đặt cái gương nhỏ ở trước người. Nó mới vừa định nâng mắt lên, lại bị thứ trong gương hấp dẫn, con người mang theo một chút ngạc nhiên liền nhìn cái gương đến không chớp mắt.

Côn Lôn kính đặt ở trước mặt phượng hoàng cái, trong gương biển mây dào dạt, cuộn lên như thủy triều. Khi tầm mắt của phượng hoàng cái tập trung nhìn vào nó, mặt gương bắt đầu nổi lên gợn sóng lẫn tẩn, biển mây cuộn cuộn trắng xóa dần dần phiêu tán ra, trên mặt kính dần dần xuất hiện cảnh tượng ở nhân gian hồng trần, ban đầu còn mờ ảo một lúc sau liền rõ nét.

Đó là một vùng thôn quê hoang vu, một người thiếu nữ yếu đuối, quần áo xộc xệch ngã xuống ở trước mấy cái thi thể, một tên đàn ông thô bạo túm lấy tóc của nàng, mấy tên khác đang sờ mó lung tung trên người nàng, còn xé rách y phục của nàng.

Phượng hoàng cái nhăn mặt nhíu mày, nó quả thật không thể tưởng tượng nổi nữ tử trần gian lại yếu đuối như vậy, ở thiên thượng, hoàn toàn không có một con điều đực nào dám xâm phạm đến oai phong của nó.

[Dĩ nhiên, ngoại trừ Phượng vương -_-]

Phượng hoàng cái vốn là không muốn xem, rốt cuộc cảnh tượng trong gương đột nhiên thay đổi, một thiếu niên anh tuấn vô song, tuấn mỹ phi phàm, võ công cao cường bỗng nhiên cầm kiếm xông ra, ấy tên đàn ông kia mỗi người mỗi kiếm mà giết sạch.

Nữ tử yếu đuối xinh đẹp dùng hai tay ôm ngực, hai mắt đầm nước mờ mịt nhìn thoáng qua người thiếu niên tuấn mỹ vừa cứu mình kia, nàng có vẻ xấu hổ không thôi, nghiêng nghiêng ngã ngã đứng dậy, nhắm vào thân cây mà lao đầu tới. Kết quả bị thiếu niên tuấn mỹ một phen kéo vào trong ngực, gắt gao ôm lấy.

Nữ tử mỹ lệ yếu đuối quay đầu lại, bi thương gọi một tiếng: “Biểu ca, muối đã không còn trong sạch, huynh để muối chết đi!”

Trên khuôn mặt của thiếu niên tuấn mỹ lộ ra vẻ thương yêu, vô cùng đau lòng mà nhìn nàng, hầnghen ngào nói: “Biểu muội, ta không quan tâm! Ta sẽ cưới muội, ta sẽ hết lòng yêu muội!”, dứt lời liền hôn xuống thật sâu.

Nhìn đến đây phượng hoàng cái trong lòng tràn đầy khiếp sợ cùng kinh ngạc, đây, đây, đây là đang làm gì vậy? Tại sao nó lại cảm thấy vô cùng xấu hổ chứ?

Phượng hoàng cái lập tức quăng chiếc gương ra xa đến bên cạnh rìa của tổ chim, chỉ cảm thấy sau khi xem cảnh tượng hai người dùng miệng mà thân mật kia, trong lòng nó tràn đầy bất an, trong đầu mặc dù mơ hồ muốn gạt bỏ hình ảnh đó, nhưng trong lòng lại giống như là có một cái chân mèo cào cào, cả trái tim nó đều đang kêu gào, muốn xem muốn xem...

Lúc này, phượng hoàng cái còn không biết trên thế giới có một thứ gọi là kịch cấu huyết thiên lôi, làm cho toàn bộ những bà nội trợ và những nữ nhân nhằm chán đều mê muội sâu sắc.

Hiện tại trong đầu nó đều là hình ảnh người nam tử nhân gian thật dịu dàng, thật biết quan tâm kia. Một cái nhíu mày, một nét cười dịu dàng như vậy, khiến cho nó thân là thần điều bao nhiêu năm, đã cô đơn buồn chán bấy nhiêu năm lập tức khắc cốt ghi tâm.

Cuối cùng vẫn không nén được sự hiếu kỳ trong lòng, phượng hoàng cái len lén liếc nhìn cái gương bị chính mình quăng ra thật xa kia một cái, rồi lặng lẽ vươn ra móng vuốt nhặt nó trở lại. Phượng hoàng cái vô cùng ham thích vui đầu vào chuyện tình yêu nồng nhiệt mà gian nan của đôi nam nữ kia, nó cảm thấy vạn phần thú vị, xem đến thập phần say sưa. Nhất là nhìn thấy đôi nam nữ kia vượt qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng thành thân, nó lại càng thêm vui mừng đến quên hết tất cả.

Ngay cả đến giờ phượng hoàng đực trở về nhà, từ phía chân trời gọi rất nhiều tiếng, nó cũng không hề nghe thấy, mãi đến khi toàn thân bị bao phủ bởi một mảng bóng râm, nó mới đột nhiên bừng tỉnh.

Phượng hoàng cái ưu nhã ung dung ngẩng đầu, vô cùng bình tĩnh lại thản nhiên vươn móng vuốt ra lặng lẽ giấu cái gương nhỏ kia ở dưới thân.

Phượng hoàng đực rất bất mãn, vô cùng bất mãn, nặng nề đáp xuống ở trên người phượng hoàng cái, dùng móng vuốt cào cào lông trên lưng của nó, cảm giác đau nhói liền truyền đến đáy lòng của phượng hoàng cái.

Phượng hoàng cái trước giờ đều không cảm thấy việc này có gì không tốt hoặc là không đúng, nhưng vừa mới xem qua một nam tử dịu dàng sắc sảo như vậy, ở trong lòng phượng hoàng cái lặng lẽ đem phượng hoàng đực ra để so sánh.

Kết quả...

Đúng là cao thấp khác biệt...

Con phượng hoàng xấu xa này trước giờ đều không biết quan tâm đến nó, mỗi lần về nhà liền đề lên người nó mà ngủ.

Không chỉ có vậy, còn hơi một chút liền thích thú túm lấy lông vũ vốn đã không được đẹp lắm của nó, càng quá đáng hơn là, mỗi ngày về nhà đều ở trước mặt nó mà khoe khoang bộ lông vũ đẹp dễ kia!

Mỗi ngày, mỗi ngày đều như vậy mà kích thích nó.

Một chút bất mãn dưới đáy lòng phượng hoàng cái đột nhiên phình to, hiện tại nó nhìn lại phượng hoàng được quả thật cảm thấy không thuận mắt chút nào.

Phượng hoàng cái không chút suy nghĩ vung cánh hất phượng hoàng được đang ở trên đầu mình xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương lúc này đang vô cùng kinh ngạc, rồi thản nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, quả thật là nó không muốn nhìn phượng hoàng được nhiều thêm một giây.

Phượng hoàng được trong lòng thấp thỏm, thật cẩn thận bay tới đứng ở phía xa xa một bên của cái tổ.

Móng vuốt nhỏ dài bước từng bước nhỏ, từ từ dán lại gần bên người phượng hoàng cái.

“Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Phượng hoàng cái chỉ cảm thấy lời nói của phượng hoàng được khiến cho lửa giận của nó dâng cao, đã qua bao nhiêu vạn năm rồi, bây giờ mới quan tâm đến việc nó có không thoải mái hay không!

Phượng hoàng cái lạnh lùng dịch chuyển cả người, giữ giữ lông, ngồi xổm xuống ở một chỗ cách xa phượng hoàng được.

Về mặt của phượng hoàng được hơi nhăn nhó, nó danh đôi cánh bay tới.

“Bằng không chúng ta để một quả trứng đi!”, trong lòng phượng hoàng được cẩn thận thăm dò...

Phượng hoàng cái hôm nay cảm thấy nữ uy của mình không thể bị xâm phạm, nó liền dùng sức vung cánh một cái quạt cho phượng hoàng được còn chưa kịp bay đến trước mặt ngã lăn ra đất.

Phượng hoàng cóc riu rít trong phút chốc, sau đó liền trở nên yên tĩnh...

Tất cả chim chóc xung quanh cây ngô đồng đều kinh ngạc rồi đồng loạt xoay đi, dùng cánh đề đám chim non đang không ngừng muốn ló đầu ra quan sát, nhao nhao đưa lưng về phía phượng hoàng được, tất cả đều làm như không nhìn thấy gì.

Phượng hoàng được...

Gốc cây đột ngột xuất hiện kim quang chói lọi mang theo nộ khí bức người!

Hình ảnh trong Côn Luân kính chợt bị méo mó, tựa như sóng gợn trên mặt nước mà phai nhạt đi.

Loảng xoảng một tiếng, Côn Luân kính trong tay Sa La rơi xuống đất, hấn dùng hai tay ôm đầu, có thứ gì đó khiến đầu của hấn đau như bị nứt ra.

Liễu Triều Hoa bình thản nhìn hấn, nếu như không phải là trên khuôn mặt nàng động lại nước mắt ướt đầm, vẻ mặt như vậy thật giống như là đang nhìn một người qua đường không liên quan.

“Sa La, đến bây giờ ta mới biết, thì ra chàng chính là phượng vương.”, nụ cười yếu ớt mang theo vẻ thê lương chậm rãi tràn ra trên môi Liễu Triều Hoa, tiếng “Sa La” kia, nếu nói là gọi tên hấn, không bằng nói là tiếng thở dài bất đắc dĩ phát ra từ sâu trong đáy lòng nàng.

Sa La hai tay gắt gao ôm lấy đầu mình, gân xanh trên trán hấn nổi lên, trong cổ họng khàn khàn phát ra từng tiếng rên rỉ đau đớn đến cực hạn.

Hấn lúc này, đã không đủ sức đáp lại lời của Liễu Triều Hoa, đôi mắt giống như bảo thạch màu đen thính thoảng nhìn về phía nàng, cũng đầy vẻ rối rắm phức tạp.

Còn có một chút tựa như là yêu thương và khẩn cầu.

Liễu Triều Hoa nhìn hấn đau đầu như muốn nứt ra, bộ dáng hấn không thể đập vào tường mà cười ha hả.

Cười đến mức nước mắt từ khóe mắt cũng chảy ra, cười đến mức lực phủ ngũ tạng cũng đau đớn như bị xé toạc, cười đến trái tim tắc nghẽn, tựa như ngay sau đó một khắc liền muốn nghẹt thở.

Sa La nghe thấy tiếng cười của nàng mà cứng đờ, vẻ mặt hẩn lộ ra thống khổ.

Lúc này hẩn đã không phân biệt rõ, rốt cuộc là đau đầu hơn, hay là bởi vì Liễu Triều Hoa cười mà lòng đau hơn?

85. Chương 85: Rời Xa Sa La

Sa La nghe thấy tiếng cười của nàng mà cứng đờ, khuôn mặt hẩn lộ ra thống khổ.

Lúc này hẩn đã không phân biệt rõ, rốt cuộc là đau đầu hơn, hay là bởi vì Liễu Triều Hoa cười mà lòng đau hơn?

Liễu Triều Hoa ha hả cười nhẹ, từng tràng cười của nàng khiến cho Sa La thấy cảm giác đau đớn đến tê liệt trong đầu càng tăng lên, từng chút một tiến tới gần giới hạn chịu đựng của hẩn.

“Đừng cười nữa!”, Sa La chịu đựng không được, che đầu, khó khăn gào lên một tiếng.

Tràng cười tựa như khế dừng lại một chút, sau đó nhỏ dần rồi biến thành im lặng, sau đó nữa là những tiếng khàn khàn như muốn giày vò lòng người. Liễu Triều Hoa hai tay bám vào mép giường, khế cong người xuống, khóe mắt đỏ bừng lóe lên vẻ ướt át, đôi môi trắng bệch không còn chút máu của nàng khế hé mở, những tiếng nói không nên lời của nàng như thanh kiếm sắc bén thẳng tắp đâm vào lòng Sa La, khiến hẩn đau đến mức ngay cả khí lực để rên một tiếng cũng không có.

Cảm giác đau đớn giống như thủy triều lan tràn đến tứ chi khiến hẩn chỉ có thể bị động chịu đựng.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Sa La chỉ cảm thấy thời gian đau đớn cực kỳ kéo dài.

Đến khi cảm giác đau đơn trong đầu dần dần giảm đi, Sa La mới thở hổn hển mà từ từ thả tay xuống, ổn định lại tâm thần. Hẩn ôm Liễu Triều Hoa lúc này đang tựa vào bên giường nà ngây ngẩn rơi lệ vào trong ngực, dụi đầu vào hõm vai của nàng, tỏ vẻ hơi ủy khuất tựa như cầu xin sự thương xót mà nói: “Triều Hoa, vừa rồi rất đau.”.

Giống như một con sư tử đực bị đau đến mức trông mắt cũng đỏ lên, dụi cái đầu to lớn lông xù của mình vào ngực chủ nhân, vừa vẫy đuôi vừa chớp đôi mắt to ướt át tỏ vẻ ủy khuất, hẩn không thể học theo chú chó nhỏ yếu đuối mà làm nũng lặn lội rồi sủa hai tiếng.

Như muốn ngầm nói với đối phương: “Nhìn đi, nhìn đi! Ta bị thương rồi, mau tới vỗ về ta...”.

Liễu Triều Hoa bị Sa La dùng sức ôm chặt mà cảm thấy cả người khế cứng ngắc, mỗi một sợi lông tơ trên thân thể nàng đều như đang bài xích sự tiếp xúc của hẩn. Nàng thử thăm dò mà giãy dụa một chút, chẳng những không thể thành công, ngược lại còn bị ôm chặt hơn, gần như sắp bị nghẹt thở.

Liễu Triều Hoa một cười một tiếng, cảm giác yêu say đắm tràn đầy trong lòng mấy tháng qua, lúc này chỉ còn lại sự khó xử hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ.

“Sa La...”, âm cuối của nàng lượn lờ mang theo vẻ chua xót tựa như một làn khói nhẹ từ từ phai nhạt đi.

Những vết thương trong lòng Sa La càng giống như bị ai đó rót nước muối mặn chất vào, đau đến mức cả người hẩn chột rụt lại. Nhất là khi thấy nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa khó xử của Liễu Triều Hoa, cảm giác đau đớn trong lòng hẩn không những không giảm đi, mà ngược lại cả trái tim còn bị nỗi sợ hãi bao phủ.

Đừng rời xa hẩn, đừng đi, đừng dùng nụ cười như vậy mà nhìn hẩn!

Liễu Triều Hoa nhìn Sa La đang gắt gao ôm lấy mình, hơn nữa còn nhắm chặt hai mắt lại không chịu nhìn mình, dưới đáy lòng hơi do dự một chút rốt cuộc vẫn vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên khuôn mặt căng thẳng của hẩn.

Sa La khẽ run lên, đôi mắt hần hé ra một khe hở nhỏ để liếc nàng một cái thật nhanh, sau đó hần liền nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

“Sa La.”, Liễu Triều Hoa dùng giọng nói bình thản không một gợn sóng mà nghiêm túc gọi tên hần.

Sa La càng ôm chặt nàng hơn một chút, sau đó mới chậm chạp mở mắt ra, đối diện với đôi mắt kiên định đầy vẻ lý trí của nàng.

“Sa La, ta có lời muốn nói.”

Cả người Sa La lại run lên, hần sợ nhất chính là bộ dạng giảng đạo lý nói sự thật này của Liễu Triều Hoa, lông tơ trên lưng đều đang run rẩy tựa như muốn cảnh báo hần: “Nguy hiểm! Nguy hiểm!”

“Ta thích chàng, thật sự thích chàng. Nhưng mà, ta không thể nào xen vào giữa quan hệ của chàng và hoàng hậu. Vì đó không chỉ là sự không tôn trọng đối với hoàng hậu mà đối với ta càng là một loại vũ nhục.”, mặc dù cảm giác chua xót khó khăn từ đáy lòng dâng lên cổ họng làm

tiếng nói nàng khàn khàn, Liễu Triều Hoa vẫn cố gắng kiềm chế giọng nói của mình, khiến nó lộ ra vẻ bình tĩnh và đầy lý trí cũng như kiên định.

Đôi mắt Sa La chợt trở nên sâu thẳm, hần im lặng không lên tiếng nhìn Liễu Triều Hoa như đang đợi lời nói tiếp theo của nàng.

Liễu Triều Hoa nắm chặt hai bàn tay rồi lại chậm rãi buông lỏng: “Chàng và hoàng hậu vốn là một đôi, mặc dù ta vô tình chen vào giữa hai người nhưng cũng không thể nói là ta hoàn toàn không có lỗi. Cho nên...”

Liễu Triều Hoa hít một hơi thật sâu, cố gắng không để cho nỗi buồn khổ trong ngực tràn ra, ánh mắt nàng nhìn hần vô cùng nghiêm túc và kiên định: “Cho nên, ta muốn ra đi. Trước khi chàng hiểu rõ ràng mọi chuyện thì đừng đến tìm ta.”

Dưới đáy lòng Sa La hiểu được Liễu Triều Hoa là muốn hần chọn một trong hai, hần ngược đôi mắt đen sâu thẳm, sâu không thấy đáy lên nhìn nàng một cái rồi nói: “Nàng có biết phù chú trên chân nàng là loại chú gì không?”

Liễu Triều Hoa hơi sững sốt sau đó mới nói: “Tình chú.”

Đôi mắt Sa La lại sâu hơn chút ít, tựa hồ có chút thâm ý làm cho người ta phát run. Phù chú trên đùi Liễu Triều Hoa rõ ràng chính là truy hồn chú do hần hạ, hần không cho rằng phẩm chất của hần bại hoại đến mức ngoại tình không thành, còn yểm loại phù chú như vậy lên người tiểu tình nhân để đời đời kiếp kiếp đuổi theo nàng.

Xét thấy mình có niềm tin mãnh liệt đối với đạo đức của bản thân, những tâm tư trong lòng Sa La xoay chuyển mấy lần, sau đó một suy đoán lóe lên trong đầu hần, vậy mà lại không khác biệt so với chân tướng là bao.

Suy nghĩ lại một chút việc năm đó bản thân bị nàng quạt một phát mà ngã lăn trên mặt đất, cái loại chuyện mất hết thể diện trước toàn bộ lớn nhỏ ở phượng hoàng cốc có thể khiến cho hần tức đến nghẹt thở này...

Sa La lạnh lùng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Nếu nàng đã muốn đi, thì ta đây sẽ để nàng được như ý.”

Liễu Triều Hoa hơi sững sốt, trong tim nàng cảm thấy đau nhói sau đó một cảm xúc vừa phức tạp vừa khó hiểu chợt dâng lên trong lòng, nàng cố gắng khiến mình lộ ra vẻ rất bình tĩnh mà gạt đầu.

Sa La vung tay áo lên, Côn Lôn kính trên mặt đất liền tự động bay vào trong tay áo của hần. Hần đứng cạnh cửa sổ đưa lưng về phía nàng, cả người đều toát ra hơi thở xa cách lạnh như băng, hần lạnh giọng gọi Hắc Miêu tiến vào.

Hắc Miêu nhón chân, rón rén đi vào.

Thân là yêu thú như nó, vừa vào một khắc liền cảm giác được không khí trong phòng lạnh lẽo đến kỳ lạ. Hắc Miêu cúi đầu, tỏ ra càng cung kính hơn so với lúc bình thường mà nói: “Điện hạ?”

Sa La rút tay vào trong tay áo, gắt gao nắm chặt hai tay, trong lòng hấn tự cảnh cáo chính mình, ngàn vạn lần không thể quay đầu lại nhìn nàng, ngàn vạn lần phải kiềm chế cơn giận của mình, ngàn vạn lần không thể động thủ hành hạ nàng, nếu không chỉ cần nàng bỏ chạy lần nữa sẽ là thêm một ngàn năm.

“Liễu Triều Hoa, chờ ta lừa nàng quay về phượng hoàng cốc rồi, để xem ta làm sao xử lý nàng!”, hấn thầm nghĩ như vậy, bề ngoài lại lạnh lùng nói: “Để nàng đi.”.

Trong lòng Hắc Miêu rơi lộp bộp một chút, mặc dù kinh ngạc, nhưng nó vẫn đáp một tiếng “Vâng”. Phải biết rằng thân là một thuộc hạ tốt, tuyệt đối không phải là hiểu được việc hỏi tại sao, mà là hiểu được việc không hỏi gì cả.

Hắc Miêu bước đến trước mặt Liễu Triều Hoa, hóa thành nguyên hình một con mèo thật lớn, nó thấp giọng nói: “Vương phi, mời ngồi lên lưng ta.”.

Liễu Triều Hoa theo bản năng nhìn thoáng qua Sa La bên kia, thấy hấn không tỏ vẻ phản đối cũng không tỏ vẻ đồng ý với cách gọi “vương phi” của Hắc Miêu mà ngược lại giống như hoàn toàn không nghe thấy, đáy lòng cảm thấy chua xót, nàng khó khăn một nụ cười với Hắc Miêu: “Đa tạ.”.

Hắc Miêu thật nhanh cúi đầu, yên lặng ngồi xổm trước mặt nàng, Liễu Triều Hoa bám vào lớp lông đen bóng của nó mà bò lên.

“Điện hạ, thuộc hạ đi đây.”, dứt lời thân thể Hắc Miêu nhẹ nhàng vọt lên, liền nhảy ra khỏi cửa phòng.

Liễu Triều Hoa vẫn nhìn bóng lưng của Sa La, cho đến tận lúc cuối cùng, hấn vẫn không quay đầu liếc nhìn nàng một cái, ngay cả động tác hơi nghiêng đầu kia cũng lộ ra vẻ vô cùng không chân thật.

Hắc Miêu công Liễu Triều Hoa rất nhanh đã nhảy đến dưới gốc cây thông thiên, vừa đến nơi nàng lại phát hiện Liễu Triều Dương đã đứng bên cạnh tam đầu xà, đeo bọc quần áo, đẩy một cái xe lăn khác lạ đang đợi mình.

Trong lòng Liễu Triều Hoa chợt đau nhói, nàng quay đầu lại nhìn quang cảnh ngọn núi cao nhất được sáu ngọn núi vây quanh một cái.

Lúc này, thật sự phải nói lời từ biệt rồi...

Liễu Triều Dương nhìn thấy khoeo mắt Liễu Triều Hoa đỏ lên thì im lặng không lên tiếng đi tới vỗ vỗ sau lưng muội muội, nắm đầu vai nàng mà cười lớn nói: “Đi thôi đi thôi, những nam nhân thói kia không đáng để quý trọng.”.

Liễu Triều Hoa yếu ớt cười một chút, Đại Đầu và Nhị Đầu rất lưu luyến mà phun đầu lưỡi về phía này: “Vương phi, đừng đi mà.”.

Liễu Triều Hoa chẳng còn tâm trí để đáp lại, Hắc Miêu bên dưới liền nói: “Điện hạ đã ra lệnh, các người còn không mau mở cửa!”.

Đại đầu, Nhị đầu ủy khuất nhìn nó một cái, đôi mắt rần to lớn nháy nháy, lóe lên vẻ gợn sóng long lanh, chúng có chút bất đắc dĩ mở rãnh cây thông thiên ra.

Lúc đường hầm sâu thẳm kia lại một lần nữa hiện ra trước mặt Liễu Triều Hoa, nàng lại sinh ra cảm giác tựa như bình tĩnh khỏi giấc mộng.

Nàng nhớ có một câu nói gọi là: “Bất phá bất lập, bất xá bất đắc”(1).

(1) “Không phá đi thì không xây mới được, không buông tha thì không đạt được.”

Vốn là hiểu không thấu, hôm nay lại chợt rõ ràng.

Cho dù lại phải chịu gian khổ hơn nữa, lại khó khăn hơn nữa, nàng cũng muốn vứt bỏ quá khứ, một lần nữa bắt đầu cuộc sống.

Liễu Triều Hoa ngồi lên xe lăn do Liễu Triều Dương đẩy tới, lại nhìn Thất Phong một cái, trong lòng khẽ nói thầm với nơi này, với Sa La, với những hồi ức có hấn của nàng, “tạm biệt”...

Xe lăn được chậm rãi đẩy đi, Liễu Triều Hoa tựa hồ có thể cảm giác được động lại sau lưng mình một tầm mắt như có như không. Bàn tay nàng nắm tay vịn của xe lăn khẽ căng thẳng, Liễu Triều Hoa hít một hơi thật sâu, nói với Liễu Triều Dương ở phía sau: “Nhanh đi thôi.”

Đại đầu và Nhị đầu nhìn cây thông thiên đang dần dần khép lại mà có chút khổ sở nói: “Tâm tình của điện hạ lúc này nhất định là không tốt.”

“Chúng ta phải cẩn thận, không thể để bị bắt lỗi.”, Nhị đầu tỏ vẻ lo lắng.

Tam đầu lạnh lùng nói: “Nàng có thể sẽ quay lại.”

Đại đầu và Nhị đầu đồng loạt nhìn về phía nó, trong mắt chúng tràn đầy ngạc nhiên: “Tại sao?”.

Tam đầu lạnh lùng nhìn bọn chúng một cái: “Trực giác.”.

Đại đầu gơ chớp đuôi lên gãi đầu tỏ vẻ nghi hoặc: “Quái lạ, đó không phải thứ đồ chơi mà chỉ nữ nhân mới có sao?”.

Tầm mắt bén nhọn kèm theo cái đuôi hung hăng đập xuống, Đại đầu bị đánh một phát ngã bẹp xuống đất, Tam đầu cười lạnh: “Người quên là chúng ta có chung một cái đuôi sao?”.

Nhị đầu liếc nhìn ca ca bị ngã xuống đất mà âm thầm cảm thấy may mắn, may là nó phản ứng chậm hơn, những lời này còn chưa kịp nói ra thì đã bị Đại đầu giành nói trước.

86. Chương 86: Chúng Ta Tách Ra Đi

Liễu Triều Dương đưa Liễu Triều Hoa ra khỏi đường hầm, sau đó hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cảm thấy tinh thần phần chấn mới nói: “Cuối cùng cũng giải thoát rồi, muội có muốn trở về Thiên Nguyên tông không?”.

Liễu Triều Hoa hơi hơi trầm mặc, quay đầu, làm như không nhìn thấy vẻ thê lương trong ánh mắt của Liễu Triều Dương mà nói: “Không muốn trở về, tùy ý đến nơi nào đó dạo chơi đi.”.

Liễu Triều Dương bằng lòng, rút ra bội kiếm tùy thân, sau đó niệm một câu chú ngữ, thanh gươm mảnh lóe ánh sáng bạc trong phút chốc liền phóng đại lên gấp nhiều lần. Liễu Triều Dương đẩy xe lăn của Liễu Triều Hoa lên, bản thân che chở ở phía sau lưng muội muội, kiếm bạc dưới chân đột nhiên bay lên, trong nháy mắt liền giống như sao băng vụt biến mất ở phía chân trời.

Bên ngoài kết giới của Thất Phong, bụi cỏ chột khe lay động, một con hồ ly lông vàng cả người lấp lờ ánh sáng từ bên trong chui ra, Kiềm Mãn ngậm chiếc hộp nhỏ trong miệng, thoáng nhìn về phía chân trời, nhẹ nhàng thở ra: “Rốt cuộc cũng đi rồi.”.

Run run hai cái tai hồ ly, Kiềm Mãn hóa thành hình người, một tay cầm cái hộp nhỏ, một tay dầm dẫm vào thất lưng oán trách: “Mỗi chết đi được, nếu mà còn chưa đi, thất lưng của ta chắc không chịu nổi nữa...”.

Dứt lời nó trở về Thất Phong, chào hỏi Hắc Miêu một tiếng rồi đi thẳng đến ngọn núi cao nhất.

Kiềm Mãn gõ cửa, đợi đến khi bên trong truyền đến tiếng nói lạnh lùng trầm thấp của Sa La “Vào đi”, hần mới nín thở, nhẹ nhàng đi vào. Khép cửa phòng lại, Kiềm Mãn lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Sa La đang đứng gần cửa sổ, thấy toàn thân Sa La tản ra hơi thở lạnh khốc. Kiềm Mãn ổn định tinh thần, từ trong ngực lấy ra cái hộp nhỏ kia, cung kính cúi đầu dùng hai tay dâng lên: “Điện hạ, đây là một nửa còn lại của Kính Duyên Thủy mà Thiên Nguyên Tông mới tìm được.”.

Người đứng ở phía trước cửa sổ hơi nghiêng mặt qua, một tia bén nhọn lướt qua đáy mắt của hần, tràn ra một ánh sắc lạnh.

Không khí trong phòng trong chốc lát tựa như trở nên lạnh lẽo, trong khoảng không dường như có một dây đàn vô hình thật mảnh đang căng ra, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn, phát ra một âm thanh khó nghe.

Kiềm Mãn không nén được mà cup tai xuống, vài giọt mồ hôi lạnh từ trên trán nhỏ xuống, hần cũng chẳng dám lau, chỉ có thể im lặng chờ Sa La lên tiếng.

Sa La chậm rãi xoay người, hào quang vạn trượng vẫn vít quanh thân thể, rồi ngừng tụ sau lưng hắn, thoát nhìn càng giống như một vị thần cao cao tại thượng nắm giữ quyền sinh sát trong tay.

Hắn từ từ vươn tay cầm lấy cái hộp, đặt ở trong lòng bàn tay, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Kiềm Mãn đang cúi đầu: “Người ở nhân gian nhiều năm, hẳn là am hiểu những hình phạt nặng nhất của loài người phải không?”.

Kiềm Mãn trong lòng cả kinh, quả thực không dám tin, chẳng lẽ hạnh phúc ngọt ngào những ngày qua cũng không thể làm cho hắn nguôi giận, ngược lại còn muốn dùng hình phạt để giày vò Liễu Triều Hoa hay sao?

Sắc mặt Kiềm Mãn vô cùng khó coi, hắn há miệng mấy lần, ấp a ấp úng nói: “Điện hạ thứ lỗi, thần ở Thiên Nguyên Tông mấy trăm năm, trước giờ cũng không chú ý mấy thứ này.”.

Hai mắt Kiềm Mãn lộ ra vẻ thành thật, hắn cũng không nói dối, khi gặp phải đối thủ, nếu không phải là một chưởng chụp hết, chính là một ngụm ăn sạch, tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không dây dưa, càng không có khả năng có tâm tư hành hạ đối phương một phen.

“Điện hạ... Ngày chẳng lẽ, muốn...?”, Kiềm Mãn chỉ cảm thấy cổ họng vô cùng khó chịu, lần đầu tiên hắn thấy việc muốn nói ra một câu trôi chảy lại khó khăn như vậy.

Về sắc lạnh yếu ớt đan xen trong đáy mắt của Sa La, chiếc hộp nhỏ màu đen trong lòng bàn tay hắn bỗng nhiên bị bóp nát, vụn gỗ ào ào rơi xuống, tung tóe đầy đất, chỉ có cái bình sứ trắng đựng Kính Duyên Thủy kia là còn nguyên vẹn nằm ở trong tay hắn.

“Chưởng môn của Thiên Nguyên Tông gần đây thật nhàn rồi...”, lời nói gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong khe răng của Sa La chậm rãi phát ra. Nếu như không phải nhàn rồi, vậy vì sao lại chia một lọ nước thành hai lần đưa tới.

Kiềm Mãn thở phào nhẹ nhõm, vươn tay quạt mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu, dường như đã quên là ai xui khiến người ta làm như vậy, tỏ vẻ vô trách nhiệm nói: “Thuộc hạ mặc dù không biết, nhưng mà sách vở của loài người cũng có không ít ghi chép về phương diện này. Tầng dưới cùng của Hàn Băng huyết của Thiên Nguyên Tông hẳn là thích hợp cho Liễu chưởng môn.”.

Một câu nói liền phủ sạch quan hệ của bản thân, một chút cũng không dính líu đến.

Con người của Sa La thoáng trở nên sâu thẳm hơn một chút, hắn nhẹ phát ống tay áo, Kiềm Mãn liền cúi đầu, từ từ thối lui rồi rời khỏi.

Cửa phòng lần nữa bị đóng kín, bên trong lại trở nên yên tĩnh.

Lúc này Sa La mới chậm chậm lấy ra Côn Lôn kính từ trong ống tay áo, ánh mắt hắn dừng lại Kính Duyên Thủy hơi trầm xuống xen lẫn một chút ánh sáng vụn vỡ sau đó lại hơi lóe lên. Sa La quyết đoán gạt nút lọ ra, từ từ đổ Kính Duyên Thủy màu bạc giống như mộng ảo vào trong Côn Lôn kính phẳng lặng.

Biển mây cuộn cuộn ở trên mặt kính hơi méo mó một chút sau đó đột nhiên phiêu tán đi, trong mặt kính hiện lên cảnh phượng hoàng cái dùng cánh quạt một cái làm phượng hoàng đực rơi thẳng xuống đất.

Mặt của Sa La hơi đen một chút, dưới đáy lòng thầm nghiêng răng gọi tên của Liễu Triều Hoa.

Phượng hoàng cái ngồi xổm ở trên tổ, nhìn gốc cây ngô đồng chợt phát ra kim quang xán lạn bức người mang theo tiếng thét bùng bùng lửa giận, đáy lòng nó không những không có cảm giác sợ hãi như trước đây mà còn dâng lên sự cam đảm do giận dữ mà ra.

Khi phượng hoàng đực dang cánh, nộ khí không thể chống đỡ hỗn loạn bay về phía này. Phượng hoàng cái cũng dang cánh bay lên, đột nhiên phần nộ gáy một tiếng, nghênh đón phượng hoàng đực, hai bên song song quần lấy nhau trên bầu trời mà đánh, lông vũ mỹ lệ theo động tác của cả hai mà ào ào rơi xuống.

Nhưng phần lớn đều là lông của phượng hoàng cái.

Phượng hoàng cái nhìn lông vũ của mình tới tấp rụng xuống, lại càng bùng bùng tức giận, quả thực đã bị ép đến đỏ mắt. Nó khê vỗ cánh, một đạo kim quang vô cùng sắc bén đủ để phá trời diệt đất đánh về phía phượng hoàng đực. Phượng hoàng đực lúc này muốn thu tay lại để đỡ mà không thể, nó không ngờ rằng phượng hoàng cái lại sử dụng sát chiêu bén nhọn như vậy đến đối phó với mình, trong lòng cảm thấy tức

giận đến cực hạn đồng thời càng thương tâm không dứt, bọn chúng từ khoảnh khắc ra đời kia đã làm bạn bên nhau, quan hệ so với phu thê còn sâu sắc hơn.

Phượng hoàng cái làm sao có thể, làm sao nỡ lòng sử dụng chiêu thức như vậy để đối phó với nó?

Chẳng lẽ thực sự muốn nó biến mất ngay trước mắt hay sao?

Phượng hoàng đực tức giận đến mức lông vũ đều dựng thẳng lên, chật vật tránh khỏi sát chiêu của phượng hoàng cái, sau đó xuất ra bản lĩnh thật sự, từng đạo kim quang đánh về phía phượng hoàng cái, trực tiếp đánh phượng hoàng cái thành trọng thương.

Phượng hoàng cái vô lực địch không lại, bị bạo lực trấn áp xuống.

Chỉ là phượng hoàng đực trong lòng ngầm cho rằng chỉ cần trấn áp đối phương xuống liền ổn cả.

Không ngờ, phượng hoàng cái sau khi bị trọng thương hơi thở mong manh nằm ở bên rìa tổ, cũng không cho phép phượng hoàng đực tới gần.

Ngay cả đứng ở bên cạnh rìa tổ cũng không được.

Chiến tranh lạnh bắt đầu...

Phượng hoàng đực thương tâm không dứt ở bên cạnh tổ lại xây một cái tổ nhỏ nhỏ. Tuy rằng nó muốn đến gần, cùng phượng hoàng cái khôi phục quan hệ thân mật như trước, nhưng mà hiện thực tàn khốc lại cản trở móng vuốt nhỏ của nó.

Mỗi khi nó nhích tới gần một chút, phượng hoàng cái liền tức giận vô cùng tỏ vẻ muốn xông lên.

Không phải là đánh không lại nó, chỉ là mỗi lần nhìn thấy từng miệng vết thương của phượng hoàng cái, trong lòng phượng hoàng đực đều sẽ cảm thấy buồn bực đau xót.

Cho nên, chiến tranh lạnh và việc ở riêng bắt đầu.

Phượng hoàng đực thừa dịp ban đêm, lặng lẽ nhặt từng cái lông vũ lần đó đánh nhau làm rụng của phượng hoàng cái lên, rất cẩn thận và bí mật giấu ở dưới đáy tổ. Mỗi lúc ban đêm khi đi ngủ, mới lén lút tha ra ngoài, cẩn thận bày từng cái ở dưới thân, dường như làm vậy nó có thể cảm thấy một chút an ủi, khiến cho nó từ sau trận chiến kia chưa từng thực sự yên giấc, có thể có được giấc ngủ ngắn ngủi.

Một ngày lại một ngày qua đi, mặt trời mọc lên, phượng hoàng đực theo thói quen nhìn thoáng qua phượng hoàng cái một cái, đối phương dùng móng vuốt mảnh cấp lấy một cái gương nhỏ, cuộn ở trong chiếc tổ mềm mại mà ngủ say.

Phượng hoàng đực ủ rũ bay đi tuần, sau khi mặt trời xuống núi, nó lại ủ rũ bay trở về.

Bây giờ nó cũng chẳng còn tâm trạng đầu để mà mỗi lần trở về, khi ở cách tổ rất xa, liền cất tiếng gáy: “Ta đã trở về!”.

Cũng không có tâm tư mà khoe khoang bộ lông vũ của mình với phượng hoàng cái, nhằm khiến cho đối phương chú ý nữa.

Bởi vì, đối phương chưa bao giờ từng nhìn về phía nó cho dù chỉ là một cái thoáng liếc mắt đi nữa.

Lúc phượng hoàng đực đi tuần, đối phương đang ngủ say, khi phượng hoàng đực khi trở về, đối phương lại dán mắt vào cái gương nhỏ kia mà cười khúc khích.

Phượng hoàng đực vốn là vô cùng khoa trương, càng ngày càng trở nên ủ rũ.

Thậm chí có một ngày, trong lúc đang tuần tra trên bầu trời, nó bị một con Kim Hải Giao Long ở vùng đó, mưu toan muốn ăn thịt nó cản cho làm cánh bị thương.

Thật đau...Thật thương tâm...

Cho dù là thân thể đau đớn, hay là nội tâm đau đớn.

Nó lần đầu tiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Phượng hoàng được mang theo vết thương bay về tổ.

Tình cờ ngẩng đầu, lại nhìn thấy phượng hoàng cái hôm nay từ xa đã nhìn về phía mình.

Trong lòng gần như nhịn không được mà kích động.

Đôi cánh thiếu chút nữa bị cản đứt của phượng hoàng được liên tăng nhanh tốc độ, bay đến trên cây ngô đồng lượn một vòng, sau đó rớt cục vãn là thấp thỏm đáp xuống bên cạnh rìa tổ của phượng hoàng cái.

Phượng hoàng được tỏ vẻ mất tự nhiên giấu vết thương trên cánh ở sau lưng.

Sau đó mới do dự nâng mắt, đối diện với ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ lý trí và kiên định của phượng hoàng cái.

Trong lòng nó sững sốt, cảm thấy ngực mình giống như là bị người ta vạch rất nhiều vết thương.

Hoảng sợ mà đau đớn.

Phượng hoàng cái dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nó, từ từ mở miệng: “Chắc hẳn ngươi cũng không hài lòng đối với quan hệ gần đây của chúng ta phải không?”.

Phượng hoàng được trong lòng mừng rỡ, cũng chẳng màng đến sự khó xử ban nãy, nhắc móng vuốt mảnh lên, liền muốn tới gần phượng hoàng cái.

Chỉ là, lại bị câu nói tiếp theo của phượng hoàng cái đã thương ngay tại chỗ.

“Ta cũng rất không hài lòng, cho nên chúng ta tách ra đi.”.

87. Chương 87: Sa La Nỗi Cơn Thịnh Nộ

Phượng hoàng trống vắng đối diện với ánh mắt lạnh lùng mang theo vẻ xa cách của phượng hoàng mái.

Chỉ cảm thấy như bị một chậu nước lạnh thấu xương dội thẳng từ trên đầu xuống, mạnh mẽ làm tắt ngúm ngọn lửa mừng rỡ đang tràn đầy trong lòng nó.

Cảm giác lạnh như băng nhẹ nhàng lan tỏa vào tận xương, khiến cả người nó như bị đông lại mà cứng ngắc, không thể động đậy.

Trong phút chốc trái tim liền truyền đến cảm giác đau như bị cắt rách.

Đau quá, so với cảm giác khi cánh thiếu chút nữa bị cản gãy còn đau hơn.

“Ngươi, muốn thế nào?”, phượng hoàng trống chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, cổ họng đau xót gần như nói không ra lời.

Phượng hoàng mái tỏ vẻ khinh thường mà ngẩng đầu, có chút ngạo mạn mở miệng: “Đi đến phạm trần, tìm một người nam tử hiểu được thế nào là yêu ta thương ta!”.

Phượng hoàng trống kinh sợ, không dám tin nhìn về phía phượng hoàng mái: “Ngươi, ngươi thế nhưng lại muốn rời khỏi ta? Nam tử phạm trần có gì tốt!”.

Bởi vì tức giận mà lông vũ toàn thân nó dựng thẳng lên, hai mắt phượng hoàng trống đỏ bừng, khóe mắt đọng lại một chút nước rất nhỏ, nó gần như sắp kiềm chế không nổi cảm giác kích động muốn xuất thủ giáo huấn một chút con phượng hoàng có ý nghĩ kỳ lạ này, nhưng dưới ánh mắt châm chọc của phượng hoàng mái, nó liền dừng lại.

“Nam tử phạm trần dịu dàng, biết quan tâm săn sóc lại khoan dung rộng lượng, hiểu được thế nào là sống, người hiểu không? Trước đây, ngươi ngoại trừ mỗi ngày về nhà xem ta như nệm giường để đè lên mà ngủ, còn biết được cái gì? Không chỉ như thế, ngươi lại xem thường ta, thường xuyên bắt nạt ta, cào lông sau lưng ta, ngươi là kém cỏi nhất!”.

Về mặt phượng hoàng mái cao cao tại thượng, còn ánh mắt thì mười phần khinh miệt.

Phượng hoàng trống lần đầu tiên phát hiện, thì ra sự bất mãn của phượng hoàng mái đối với mình, thậm chí nhiều như vậy.

“Đề lên người mà ngủ còn không phải là vì dễ trứng hay sao!”, phượng hoàng trống đột nhiên nổi giận quát.

Ánh mắt phượng hoàng mái lóe lóe, càng lộ ra vẻ khinh thường.

“Ta tình nguyện cùng nam tử phạm trần để trứng, cũng không nguyện cùng người đẻ! Ta hôm nay nói cho người biết, không tách ra được cũng phải tách! Ta một khắc cũng không muốn nhìn thấy người!”.

Phượng hoàng trống giận đến mức gần như không thể kiềm chế được bản thân, vốn là suýt nữa bỏ mạng ở bên ngoài, trở về không chỉ không nhận được sự quan tâm và chăm sóc, hơn nữa từ lúc mới ra đời đã bầu bạn bên nhau, mà còn nói muốn vứt bỏ nó?

Nó kém hơn nam tử phạm trần ở điểm gì chứ?

Loại sinh vật yếu đuối chẳng khác gì con sâu cái kiến như vậy, căn bản là không cần nó động thủ, chỉ tùy tiện thổi một hơi, cũng có thể bị chết một đám.

Mà phượng hoàng mái thế nhưng nói rằng đường đường một phượng vương như nó còn kém hơn một con kiến ư?

Sự khinh bỉ và bôi nhọ từ thân phận đến năng lực như vậy khiến cho trong đầu phượng hoàng trống ầm một tiếng, hoàn toàn mất đi lý trí. Nó nổi giận quát một tiếng, giang cánh nhào tới, đẩy ngã phượng hoàng mái ở trong tổ, hai con lăn vào thành một đống.

Phượng hoàng trống giận dữ không thêm hạ thủ lưu tình, móng vuốt tùm vào đầu, lông vũ ở đó của phượng hoàng mái liền bị rụng một mảng lớn.

Vô số lông vũ xinh đẹp từ trong tổ giống như tuyết phiêu diêu rơi xuống.

Phượng hoàng trống nổi cơn thịnh nộ trực tiếp vặt sạch lông của phượng hoàng mái vốn có vẻ ngoài ung dung tao nhã.

Mất đi lông vũ, đối một con chim mà nói, quả thực là một sự đả kích chí mạng.

Hướng chi phượng hoàng mái thông qua Côn Luân kính đã mở ra tình khiêu(1), đã biết cảm thấy thẹn, lúc này bị lột sạch trơn, nhục nhã cộng thêm xấu hổ và giận dữ khiến nó gần như tức đến hôn mê bất tỉnh.

(1) Tình khiêu: “khiêu” là chỉ lỗ thủng hoặc điểm mấu chốt, do đó “mở ra tình khiêu” ở đây có thể hiểu là bắt đầu cảm nhận được chuyện tình cảm nam nữ.

Càng quá đáng chính là, phượng hoàng trống lúc này vẫn không dừng tay, mà dùng cánh quạt một phát làm mở ra đôi cánh đang che đậy thân thể trống trơn của phượng hoàng mái, ánh mắt phượng hoàng trống nhìn thẳng vào mấy cái lông vũ đang che chắn chỗ kín của đối phương.

Phượng hoàng trống nhìn vào nơi đó, đáy lòng lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, nó liên tưởng đến việc tình cờ nhìn thoáng qua hai tờ “xuân cung đồ” ở Ti nhân duyên mấy vạn năm trước liền lập tức bị gọi đi làm việc công.

Phượng hoàng trống cắn răng, hung hăng nhổ luôn mấy cái lông vũ còn lại của phượng hoàng mái, sau đó dùng vẻ mặt dữ tợn nhìn đối phương như muốn nói: “Để xem không có đám lông che này người làm thế nào mà hạ phạm!”.

Tựa như kiểu câu nói: “Để xem không có cái quần lót nhỏ này người làm thế nào mà ra đường!”.

Phượng hoàng mái tức đến mức trực tiếp hôn mê bất tỉnh, suýt nữa thì mất luôn nửa cái mạng.

Nếu như không phải là phượng hoàng trống bay đến Tây hoang, đánh bại thượng cổ thần thú thủ hộ ở Thất Phong, lấy được cây Thất Thái Liên Hoa duy nhất trên thế gian về đốt cho phượng hoàng mái, chỉ sợ phượng hoàng mái lúc đó rất có thể đã tức đến mất mạng.

Phượng hoàng trống mỗi ngày thấp thỏm, không biết phải làm sao đối mặt với phượng hoàng mái sắp tỉnh lại, trong lòng vừa mong đối phương nhanh tỉnh lại một chút, vừa sợ nó tỉnh lại rồi không biết còn đối đãi với mình như thế nào, âm ỉ với mình như thế nào.

Cứ như vậy, mỗi ngày, mỗi ngày phượng hoàng trống đều chờ đợi trong nỗi bối rối bất an.

Nguyên thần của phượng hoàng mái bị tổn thương nặng nề, ước chừng ngủ suốt một trăm năm, mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Phượng hoàng trống càng khẩn trương hơn, trong thân thể thật giống như có một dây cung vô hình, càng gần đến ngày phượng hoàng mái tỉnh lại thì càng kéo căng ra.

Chỉ là, phượng hoàng trống căn bản không nghĩ đến, tâm tư muốn rời bỏ nó của phượng hoàng mái lại kiên quyết như vậy, hoàn toàn không thể thương lượng.

Thế nhưng thừa dịp phượng hoàng trống đi tuần, phượng hoàng mái hóa thành hình người, mặc quần áo vào liền chạy ra khỏi phượng hoàng cốc.

Phượng hoàng trống trong lòng cứ đinh ninh rằng miễn là không có lông vũ che phủ, cho dù phượng hoàng mái muốn đi nơi nào cũng không được.

Đợi đến lúc nghe tin gấp gấp quay về, phượng hoàng trống chỉ có thể trở mắt nhìn phượng hoàng mái hóa thành hình người, cũng không thém nhìn nó một cái, quay đầu liền hạ phàm.

Nói không rõ là tâm tình gì, chỉ cảm thấy trái tim như bị người ta khoét đi một nửa, nó không chút suy nghĩ, liều mạng xé ra một lỗ hổng trong không gian, hung hăng bắt lấy hai chân của phượng hoàng mái, chịu đựng những lưỡi khí đao do không gian bị lệch vị trí sinh ra cắt lên hai tay mình tạo ra những miệng vết thương máu chảy đầm đìa mà nắm chặt lấy hai chân của phượng hoàng mái, hạ truy hồn chú và tình chú.

Sau đó còn bỏ lại một đồng chuyện mà đi theo phượng hoàng mái tới nhân gian.

Chỉ là, nó làm thế nào cũng không tìm được phượng hoàng mái đã đến nhân gian trước một bước.

Chỉ cần nghĩ đến việc đối phương có thể đã thích một con kiến dưới phàm trần, trong lòng nó tràn đầy lửa giận, cho dù có kiềm chế như thế nào cũng không được.

Hận không thể giết sạch những con kiến phù hợp với tiêu chuẩn của phượng hoàng mái!

“Đúng!”, trong đầu phượng hoàng trống chợt lóe một ý tưởng, giết sạch bọn chúng, để xem phượng hoàng mái yêu đương với ai.

Phượng hoàng trống vừa ra quyết định liền lập tức hành động, mặc dù phương pháp có chút ngốc nghếch, nhưng cũng hết sức hữu hiệu.

Phượng hoàng trống Sa La hóa thành một tuyệt sắc nữ tử nghiêng nước nghiêng thành, ở phàm trần ngênh ngang rêu rao khắp nơi. Cái loại tuyệt sắc này, chỉ cần người ta liếc mắt nhìn, nhất định sẽ cả đời khó quên, cứ như vậy rồi không ngủ được, cuối cùng bởi vì tương tư quá độ mà chết. Cho nên có thể nói, Sa La đi một đường, nam tử trên đường liền chết một đường.

Hơn nữa mỗi khi Sa La đến một nơi, nhất định sẽ lấy danh nghĩa chọn chồng mà cử hành tỷ võ so tài, tụ tập rất nhiều nam tử trong thiên hạ, chỉ cần hấn hơi lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, liền khiến cho thiên hạ quần hùng sôi trào, rồi rít tham gia trận đấu.

Những nam tử tham gia trận đấu nếu không phải là chết ở trong tay người khác, thì cũng là chết trong miệng của những thuộc hạ đi theo Sa La.

Ở nhân gian thường xuyên có một cảnh tượng như vậy: nữ tử tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành đứng trên đỉnh núi, gió lạnh thổi tung mái tóc màu đỏ sậm xinh đẹp của nàng, vạt áo mờ ảo phe phẩy. Sa La dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vô số tráng niên tuấn kiệt chết ở dưới chân mình, càng có rất nhiều yêu quái tu vi cao thâm từ sau lưng của hấn tranh nhau xông ra, há máu miệng to như chậu máu, cắn chết một đám nam tử rồi ăn thịt.

Hắc Miêu khổng lồ há miệng cắn chết một nam tử chạy đến trước mặt Sa La, máu đỏ phun ra tung toé, một vài giọt văng vào một bên mặt của Sa La.

Hắc Miêu rũ hai cái tai đang dựng thẳng xuống mà nói: “Thuộc hạ thất trách, để cho tên súc sinh kia chạy tới trước mặt tôn thượng.”

Ánh mắt Sa La lạnh lùng, hắn không nói lời nào, tầm mắt xẹt qua lại phát hiện dưới chân núi có mấy nam tử thiếu chút nữa đã chạy thoát khỏi vòng vây, lông mày hắn hơi nhíu lại. Sa La tùy ý giơ tay lên, một đạo kim quang liền bao phủ trên người mấy nam tử, những người không khác gì con kiến kia liền phát hiện mình giống như bị một loại lực lượng vô hình trong không trung trói chặt, nên hoảng sợ đến cực hạn mà thét chói tai.

Đầu lông mày của Sa La hơi nhíu lại, năm ngón tay giơ lên của hắn thu lại, tựa như đang nắm trong tay thứ gì đó rồi dùng sức bóp nát.

Mấy nam tử dưới chân núi kia cũng không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể liền tựa như bị một loại lực lượng vô hình bóp nát, cốt nhục nổ tung, rơi xuống mặt đất đã sớm bị nhuộm thành màu đỏ tươi, nhập vào đám tàn thi tràn đầy dưới núi.

Sa La từ từ thu hồi cánh tay đang giơ lên, tầm mắt lạnh lùng chăm chú nhìn vào một đám nam tử đã chết, cười lạnh một tiếng, lau đi vệt máu bắn lên mặt, không thèm nhìn cảnh tàn sát phía sau mà quay đầu rời khỏi.

Thân ảnh hắn rời đi dưới ánh trăng bằng bạc lộ ra vẻ vừa cô tịch vừa lạnh lùng.

Chỉ cần giết hết nam tử trong thiên hạ, để xem nàng làm thế nào!

Ánh trăng lạnh lùng chiếu xuống, đôi mắt đen của Sa La tựa như nhuộm một màu đỏ.

Cuối cùng mục tiêu giết sạch nam tử trong thiên hạ cũng không đạt được.

Cũng không phải là Sa La không có thực lực đó, mà là cuộc tàn sát tàn khốc như vậy còn chưa tiến hành được bao nhiêu lần thì đã kinh động đến Âm ti. Số người vô cớ bị tử vong quá nhiều làm rối loạn luân hồi của thế gian, Diêm vương sốt ruột mà không có biện pháp gì, bởi vì kẻ gây họa lần này chính là phượng vương nên hắn không thể nào hạ thủ, chỉ có thể báo cáo lên thiên thượng.

Thần tiên trên trời cũng vô cùng kinh hãi, Tây Thiên cổ Phật vội vàng liên thủ với Thanh Đế cùng nhau đánh cho phượng vương gần chết, sau đó mới thừa dịp lúc Sa La suy yếu mà phong ấn hắn tại Thất Phong.

Bởi vì phượng vương chính là Bàn Cổ⁽²⁾ di mạch, cho nên Tây Thiên cổ Phật và Thanh Đế cũng không dám xem thường, đành miễn tội cho những kẻ vốn là thuộc hạ của Sa La, để bọn chúng nghiêm túc canh giữ Thất Phong phong ấn phượng vương. Một mặt còn nhanh chóng tìm kiếm nơi chuyển thể của hoàng hậu, đưa nàng trở về, như vậy phượng vương có thể tìm được chủ nợ để tính sổ, cũng sẽ không cần sát hại sinh linh để xả giận.

(2) Bàn Cổ: nhân vật khai thiên lập địa trong truyện thần thoại Trung Quốc.

88. Chương 88: Hai Con Chuột Nhỏ

Đương nhiên, một nguyên nhân khác quan trọng hơn khiến cho phượng vương chỉ bị phạt nhẹ đó là Côn Lôn kính kia chính là do bọn họ cố ý bỏ lại.

Phượng vương và hoàng hậu, thân là thần điều chi vương cai quản bầu trời, là Bàn Cổ di mạch chân chính, từ thời khắc sinh ra kia hai vị thần điều liền làm bạn bên nhau. Tuy rằng các phương diện đều hoàn mỹ đến mức trời cảm người giận, nhưng ngoài dự tính là cả hai đều là đầu gối khiến người ta tức sôi gan.

Từ khi ra đời đến nay, bọn họ hoàn toàn không có một huyết mạch nổi dỗi nào, khiến cho tất cả thần tiên trên trời hận không thể vò đầu bứt tai.

Nhất là một vài yêu ma mang lòng bất chính ở trần gian gần đây càng chú ý đến Bàn Cổ di mạch của phượng vương.

Giả sử, một trong hai vị phượng vương hoặc hoàng hậu, không cẩn thận bị ăn thịt, thì Bàn Cổ huyết mạch vô cùng trân quý, độc nhất vô nhị kia thật sự có thể bị đoạn tuyệt.

Nhằm đề phòng khả năng đáng sợ này, đám thần tiên trên trời kia tụ lại một chỗ bắt đầu mồm năm miệng mười mà thương lượng. Có người nói trực tiếp dùng xuân dược mạnh, cũng có người nói trực tiếp để cho bọn họ xem “điều xuân cung đồ” thật sự.

Tóm lại là đủ loại ý kiến, đa dạng đến mức khiến người ta hoa cả mắt.

Cuối cùng vẫn là ti trưởng ti nhân duyên ra sức bác bỏ đề nghị của đám đông, kiên quyết yêu cầu cứ thuận theo tự nhiên, cho rằng “thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”, dĩ nhiên trước đó vẫn cần thúc đẩy nhẹ nhàng một chút.

Ti trưởng ti nhân duyên cười gian lấy ra Côn Lôn kính ở trước mặt chúng tiên, đưa ví dụ một thiên tình sử tuyệt hảo trên thế gian được thiết lập ở trong kính. Sau đó dưới sự hồi thúc của chúng tiên, lão giả bộ say rượu, lão đảo bay qua Phượng hoàng cốc, khi đang lướt qua tổ phượng hoàng trên cây ngô đồng liền lắc lư một cái, cổ tay run lên, Côn Lôn kính trong tay áo liền rơi xuống trước mặt phượng hoàng mái một cách hết sức tự nhiên, sau đó lão liền nhanh chóng cười mây mù mất.

Chỉ là, khiến cho chúng tiên không ngờ tới chính là phượng hoàng mái tuy mở ra tình huống thế nhưng lại cùng phượng hoàng trống âm ỉ chia tay.

Hơn nữa chuyện chia tay âm ỉ vô cùng lớn, lớn đến mức Tây thiên Phật tổ và Thanh đế ẩn cư đều vội vàng ra mặt nhúng tay, trực tiếp phong ấn phượng vương đang gây rối loạn luân hồi, sau đó

tìm hồn phách chuyển thế của phượng hoàng mái trở về, ném vào trong thế giới mà phượng vương đang bị phong ấn mới yên tâm.

Loảng xoảng...

Sa La làm rơi Côn Lôn kính xuống đất.

Hắn cuối cùng cũng nhớ lại toàn bộ câu chuyện, suy đoán trong lòng lúc trước quả thật không sai. Liễu Triều Hoa chính là con phượng hoàng mái vừa ngổ ngẩn vừa ngây thơ lại không có điều tính của nhà hắn, hôm nay đến nhân thế từng trải một phen, vậy mà trở nên thông suốt hơn, cả người toát ra vẻ lý trí ngồi ngồi.

Sa La nắm chặt nắm đấm, một mặt trong lòng khê vui mừng vì chính mình đã để cho Liễu Triều Hoa đi, bằng không, nếu như giờ phút này nàng ở trước mặt hắn, giả sử hắn không thể khống chế lửa giận bành trướng trong lòng, rất có khả năng đánh nàng trọng thương, nhổ sạch lông của nàng một lần nữa.

Ngay cả lông che chỗ kia cũng không cần để lại!

Sa La nhíu mày, dường như muốn trút giận mà đi đi lại lại trong phòng, cũng không biết qua bao lâu, hắn thu lại lửa giận dưới đáy lòng một chút. Sa La hít một hơi thật sâu, lúc này cũng đã qua một ngàn năm, trở về thiên thượng còn không biết phải bận rộn đến mức nào nữa, hiện giờ chuyện cấp bách nhất là bắt Liễu Triều Hoa quay lại.

Thờ lúc đối phương còn chưa khôi phục trí nhớ!

Sa La nghiêng rằng, hắn thậm chí muốn phong ấn đoạn ký ức này của nàng lại, nếu không, nếu không...

Nếu như nàng nhớ lại chuyện lần đó hắn nhổ sạch lông vũ của nàng, nhất định sẽ không để yên ỉn.

Sa La lâm vào cảm giác rối rắm sâu sắc.

Hắc Miêu đứng ở bên ngoài phòng của Sa La, thần kinh nhạy bén của nó toàn bộ đều căng lên, gắt gao chú ý cảm nhận không khí trong phòng, thấy nộ khí trong phòng vừa rồi tăng vọt đã ổn định xuống, trong lòng mới an tâm trở lại.

“Già Hi Cát Dạ, vào đây.”, Sa La ở bên trong lạnh giọng gọi nó tiến vào.

Hắc Miêu Già Hi Cát Dạ cảm thấy thần kinh bị kéo căng một cái, nó vội vàng ổn định tâm thần, đẩy cửa tiến vào, rón rén đi đến trước mặt Sa La lúc này toàn thân đang nhuộm vẻ hậm hực, Hắc Miêu cúi đầu cung kính nói: “Điện hạ?”.

Sa La nắm chặt tay lại rồi buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nổi lên cảm xúc không rõ, một hồi sau, hắn mới mở miệng: “Liễu Triều Hoa đi hướng nào?”.

Hắc Miêu ngẩng ra, thẳm kêu một tiếng “không ổn”, cúi đầu nói: “Thuộc hạ cũng không nhìn thấy, lúc vương phi đi ra ngoài, là do Liễu tiểu thư phụ giúp đưa ra.”.

Hắc Miêu hơi ngược mắt lên, liền nhìn thấy Sa La thoáng chốc đen mặt lại, nó vội vàng nói tiếp: “Chẳng qua trên người vương phi đeo túi thơm do giao nhân(1) làm, thuộc hạ có thể ngửi mùi hương để đuổi theo.”

(1) Giao nhân: “giao” ở đây là một loài cá, cho nên có thể hiểu “giao nhân” là một loại yêu quái dạng người cá.

Thần sắc của Sa La hơi hòa hoãn lại, tâm tư trong lòng lại xoay chuyển: “Nếu như nàng đi cùng Liễu Triều Dương, thì tìm cũng dễ dàng hơn một chút”. Trong lòng đã ra chủ ý, hắn liền đưa mắt nhìn Hắc Miêu: “Gửi tin cho chương môn Thiên Nguyên Tông, nói bản vương ngày mai đến thăm.”.

Hắc Miêu đáp “Vâng” một tiếng rồi khom người lui ra ngoài.

Liễu Triều Hoa sau khi rời khỏi Thất Phong liền cùng Liễu Triều Dương ngao du tự do không mục đích, chỉ là mới qua mấy ngày, hai người liền tiêu hết tiền bạc do Liễu Triều Dương mang theo từ Thiên Nguyên Tông.

Mà lúc Liễu Triều Hoa rời khỏi Thất Phong lại không nghĩ tới chuyện này, cho nên trên người một đồng cũng không có.

Hai đại tiểu thư chưa từng phải lo đến chuyện tiền bạc tầm thường này, nhất thời đối với việc kiếm kế mưu sinh gặp phải khó khăn. Hơn nữa hai người đều kiên trì không làm chuyện trộm cướp, bởi vậy muốn có tiền nhất định phải đi tìm việc làm.

Ở trong một khách điểm được ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu rọi, Liễu Triều Dương cầm một vò rượu mạnh thật lớn quay trở lại, đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Liễu Triều Hoa ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng chợt cảm thấy đau xót, Liễu Triều Dương cầm rượu đi qua, đặt một chén rượu xuống trước mặt muội muội, nén lại sự run rẩy sâu trong cổ họng: “Cùng uống một chén đi.”.

Tầm mắt của Liễu Triều Hoa từ ngoài cửa sổ dời về phía này, nhìn đến chén rượu đặt trước mặt, nàng lắc đầu mỉm cười: “Không được.”.

Lại một lần nữa bị cự tuyệt...

Liễu Triều Dương ngồi xuống trước mặt Liễu Triều Hoa, bưng vò rượu lớn lên, sau đó rót ỉnh một chén, một ngụm uống cạn. Chát lỏng nóng rất từ trong dạ dày trực tiếp xộc lên khiến cho hốc mắt của nàng cũng cay xè. Nàng nhìn sắc mặt Liễu Triều Hoa vẫn bình tĩnh như cũ: “Cho tới bây giờ tỷ chưa từng thấy muội khóc, không phải khóc lên sẽ tốt hơn sao?”.

Liễu Triều Hoa sững sốt, sau đó cười lắc đầu.

Nàng cũng không phải là không thương tâm, không đau lòng, chỉ là không có cách nào xoa dịu.

Lựa chọn của nàng chính là từ trong đau đớn mà tỉnh táo lại, dùng lý trí để kiềm chế, còn lựa chọn của Liễu Triều Dương lại là cứ mơ mơ màng màng, sống qua ngày nào hay ngày đó.

Lúc bắt đầu tỷ tỷ uống một chén liền say, đến bây giờ uống xong ba vò lớn rượu mạnh đến mắt cũng không chớp.

Liễu Triều Hoa đều thấy rõ, chỉ là lại không có cách nào an ủi.

Bởi vì có một loại đau đớn là phải chính nó từ từ khép lại, người khác không có cách nào giúp được.

Liễu Triều Hoa hít một hơi thật sâu, cảm giác được chỗ sâu trong lòng đau đớn như bị cắt rách, sau đó nàng lại chậm rãi thở ra, mỗi một lần nổi đau càng rõ ràng hơn, lần sau so với lần trước đau càng lâu hơn.

Cho dù là như vậy, nàng vẫn tin rằng cảm giác đau đớn này sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị dòng chảy của thời gian từ từ, từng chút một cuốn đi, đến khi hoàn toàn khép lại.

Liều Triều Dương nhìn dáng vẻ muội muội hít sâu, sâu trong đôi mắt trong suốt vụt lên nỗi khổ sở ẩn nhẫn, liền dời tầm mắt đi nơi khác, lại rót một chén uống cạn sau đó mới nói sang chuyện khác: “Khi này xuống lầu, tiểu nhị của khách điểm lại giục tiền phòng.”

Liều Triều Dương có chút không nhìn được mà vò đầu, sau đó bối rối nhìn Liều Triều Hoa: “Bằng không... chúng ta trốn đi?”

Liều Triều Hoa buồn cười nhìn tỷ tỷ: “Cho dù tỷ trốn được, đến chỗ tiếp theo vẫn là phải đưa tiền mới có thể ở.”

Thần sắc của Liều Triều Dương lập tức ủ rũ, sau đó lại nốc rượu ào ào, mới quệt miệng nói: “Hay là chúng ta đến vùng ngoại ô hoang vu ở đi!”

Liều Triều Hoa mỉm cười lắc đầu nhìn nàng, giống như là đang dung túng ột đứa nhỏ không hiểu chuyện, chỉ nhắc nhở: “Đừng nói là chuyện tắm rửa sạch sẽ mỗi ngày, chỉ nói một ngày ba bữa cơm, tỷ có thể lo liệu sao?”

Liều Triều Dương bị đả kích sâu sắc, hận không thể đem đầu chôn vào trong cái vò rượu, không bao giờ chui ra nữa.

Liều Triều Hoa cười một tiếng, nâng tay áo khẽ vung lên chiếc bàn trước mặt hai người một cái, hai viên lông xù tròn tròn to lớn từ trong ống tay áo nàng lặn ra ngoài, nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra đó là hai con chuột lông xám bóng mượt.

Liều Triều Dương hét lên một tiếng, sau đó lập tức nhảy ra thật xa, nhìn thấy con chuột trên bàn không nhúc nhích, toàn thân cứng đờ, nàng mới phát hiện thì ra là hai con chuột này đã sớm bị Liều Triều Hoa hạ định thân thuật.

Liều Triều Dương bưng chén rượu về ngồi lại trước bàn, nhìn chằm chằm hai con chuột kia, hỏi Liều Triều Hoa: “Muội lấy cái thứ xấu xí này ở đâu ra vậy?”

Hai con chuột lớn ở trên mặt bàn nhắm chặt hai mắt, đỉnh chóp của cái đuôi dài không nén được mà hơi run rẩy.

Liều Triều Hoa mỉm cười nhìn bọn chúng: “Tối hôm qua đến đây trộm túi thơm của muội, bị muội tiện tay bắt được.”

“Chúng ta đều nghèo đến một đồng cũng không còn, bọn chúng lại còn đến trộm!”, Liều Triều Dương cao giọng nói.

Liều Triều Hoa duỗi ngón tay đùa giỡn chòm ria dài của một trong hai con chuột, mặt nó ngứa ngáy đến mức vằn vẹo, nhưng mà chết cũng không chịu mở mắt.

Liều Triều Hoa nhìn mà thấy buồn cười, thấp giọng nói: “Mở mắt ra đi, nếu ta muốn lấy mạng của các ngươi thì đã động thủ từ sớm rồi.”, dứt lời nàng gầy nhẹ ngón tay, hóa giải định thân thuật trên người hai con chuột lớn này.

Hai con chuột kia từ trên mặt bàn bắn lên, giống hệt như con người mà vội vàng quỳ trước mặt Liều Triều Hoa, hai cái chân nho nhỏ nắm lại, sụp lạy khóc rống cầu xin tha thứ: “Đạo cô nãi nãi, cầu xin người tha cho tiểu nhân! Tiểu nhân có mắt không trông, đến chỗ của ngài trộm là tiểu nhân không đúng!”

Hai con chuột to hơn bình thường, một béo một gầy, con gầy kêu khóc cầu xin, con béo sững sờ nhìn nó, sau đó học theo dáng vẻ kia, hai cái chân trước nhỏ nắm lại, đập đầu rầm rầm.

Bộ dáng kia, rõ ràng là vụng về học theo động tác của loài người.

Liều Triều Dương nhìn hai con chuột nhỏ đáng điệu ngây thơ chân thành, xùy một tiếng bật cười.

Liều Triều Hoa dùng đầu ngón tay nâng cằm dưới của con chuột gầy, khiến nó ngừng động tác đập đầu, cười nói: “Ta cũng không có ác ý, ngươi không cần phải như vậy.”

89. Chương 89: Đại Sói Xám Đến

Nụ cười dịu dàng yếu ớt và đáy mắt trong suốt nhẹ nhàng xao động tựa như những gợn sóng lăn tăn khe khẽ tràn ra của Liễu Triều Hoa, so với hoa lê trắng nở rộ đón gió càng trong sáng thuần khiết hơn khiến cho con chuột gầy kia nhìn đến ngẩn ngơ.

Nó tròn tròn con mắt như hạt đậu đen nhỏ, chớp cũng không chớp cứ thế nhìn Liễu Triều Hoa, hồi lâu mới lấp bắp nói: “Đạ tạ đạo cô(*) tha mạng”.

(*) Đạo cô: nữ đạo sĩ.

Liễu Triều Hoa một tay chống cằm, nhìn hai con chuột trên mặt bàn mà nói: “Ta thấy tuổi của các người chắc cũng hơn một trăm đúng không? Có thể tu đến khai thông thần trí, miệng nói tiếng người thật đúng là hiếm có”. Nàng nhẹ nhàng đưa tay búng nhẹ vào trán con chuột gầy kia một cái, một quang sáng màu vàng nhạt êm dịu từ đầu ngón tay của nàng phát ra, bao phủ toàn thân con chuột.

Con chuột gầy lăn một vòng trên mặt đất, liền biến thành một bé trai áo xám gầy gò, nó không kìm được vui mừng mà kéo huynh đệ của mình cũng đã biến thành hình người đến trước mặt Liễu Triều Hoa, nghiêm chỉnh quỳ xuống dập đầu một cái rồi nói: “Đạ tạ đạo cô nãi nãi ban cho nhân thân, tiểu nhân là Bất Nhân, huynh đệ tiểu nhân là Bất Nghĩa xin cúi lạy đạo cô nãi nãi”.

Hai đứa trẻ áo xám, một gầy một mập, nhất tề dập đầu một cái với Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa vui vẻ nhận một lễ này, đợi bọn chúng ngẩng đầu lên mới nói: “Nhân thân cũng không phải là cho không các người. Ta cùng với tỷ tỷ ra ngoài không mang theo tùy tùng nên có nhiều bất tiện. Hai người làm bạn với chúng ta một đoạn đường đi, coi như là giải nỗi phiền muộn”.

Bất Nhân vui mừng như nở mày, đôi mắt hạt đậu đen nhỏ thoáng chốc liền sáng lên: “Tiểu nhân nhìn ra tu vi của đạo cô cao thâm, nếu không chê tiểu nhân ngu dốt nông cạn, tiểu nhân cùng huynh đệ nhất định sẽ hầu hạ đạo cô thật tốt trên đoạn đường này”.

Liễu Triều Hoa phất tay áo một cái, liền nâng huynh đệ hai người đứng dậy: “Đừng gọi đạo cô đạo cô nữa, ta tên Liễu Triều Hoa, tỷ tỷ tên Liễu Triều Dương, sau này hãy gọi chúng ta là Liễu nhị cô nương, Liễu đại cô nương”.

Bất Nhân, Bất Nghĩa đồng loạt khom lưng hành lễ: “Liễu nhị tiểu thư, Liễu đại tiểu thư”.

Liễu Triều Dương phì một tiếng bật cười, liếc về phía Liễu Triều Hoa nháy mắt ra hiệu: “Muội nói xem bọn chúng có giống thư sinh nghèo kiết xác hay không?”.

Liễu Triều Hoa chỉ cười không nói, Bất Nhân lại ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Triều Dương, nghiêm túc nói: “Tiểu nhân cùng huynh đệ chính là sinh ra ở trong tử của một nhà tú tài. Tú tài kia giỏi nhất là giảng lễ nghĩa, mọi người trong vòng mười dặm tám thôn đều tôn kính hẳn. Tiểu nhân từ nhỏ đã nhìn theo nên cũng học được rất nhiều”, Bất Nhân tỏ ra khiêm tốn nhưng lại ẩn chứa một chút kiêu ngạo.

Liễu Triều Dương vừa cười ra thành tiếng vừa ôm bụng thiếu chút nữa là lăn luôn xuống gầm bàn. Bất Nhân lại không hiểu nàng cười cái gì, trên mặt có chút buồn bực quay đầu nhìn về phía Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa sờ sờ chiếc túi Càn Khôn duy nhất mang theo trên người, có chút ảo não lục lọi, nàng trước nay luôn luôn không để ý đến vật chất, lúc này trong túi Càn Khôn, ngoại trừ tỳ kiếm của nàng ra(*) thì chỉ có một số thuốc thường dùng.

(*) Tỳ kiếm: “tự” là tay áo, trong truyện này Liễu Triều Hoa từng dùng những dải lụa xuất ra từ trong tay áo làm vũ khí, có thể đây là “tự kiếm” mà tác giả muốn nói tới.

“Có rồi!”, mắt của Liễu Triều Hoa chợt sáng ngời, nàng lấy ra từ trong túi Càn Khôn hơn nửa bình mật ong Trúc Như, cười nói: “Vội vàng ra ngoài, không có gì để tặng cho các người làm lễ ra mắt, ở đây có một bình mật ong Trúc Như nhỏ, lúc trước còn dư lại, trước hết các người cứ cầm lấy đi”.

Bất Nhân kinh hô nho nhỏ một tiếng, Bất Nghĩa lại đã sớm nhận lấy chiếc bình nhỏ, vội vàng đem mật ong trong bình đổ ra lòng bàn tay rất nhiều, từng ngậm từng ngậm liếm ăn một cách chật vật. Chát mật trong suốt theo kẽ ngón tay mập mạp của nó nhỏ giọt xuống mà nó cũng không hề hay biết.

Bất Nhân lại kinh hô một tiếng, hung hăng gõ đầu huynh đệ của mình một cái, vội vàng đoạt lấy bình mật còn dư lại cẩn thận đặt ở trong ngực, giọng nói cũng mang theo vẻ đau lòng đến mức nghẹn ngào vô cùng: “Người, cái đồ phá gia này, mật ong Trúc Như là vật trân quý cỡ nào, người lại cứ ăn như vậy!”.

Bất Nghĩa ầm ức vì không được ăn nữa đành liếm liếm ngón tay, đáng thương nhỏ giọng cãi lại: “Nhưng mà ăn rất ngon mà...”.

Bất Nhân nhìn thấy bộ dạng đệ đệ như vậy thì tức giận đến mức giậm chân, đối với khuôn mặt luôn trương ra vẻ vô tội kia, hết lần này đến lần khác nó đều không mắng nổi đến một câu.

Liễu Triều Dương cũng đang đưa tay lục tìm, một hồi lâu mới tìm ra một viên thuốc, nàng nhìn huynh đệ hai người, có chút lúng túng nói: “Ta ở đây có một viên thuốc chữa thương bồi bổ thân thể, tặng cho các người làm lễ vật đi.”, vừa nói nàng vừa đưa tới.

Đôi mắt đen của Bất Nhân lập tức sáng lên gấp mấy trăm lần, vội vàng giành trước cầm lấy viên thuốc của nhét vào trong miệng giấu đi, sau đó mới dùng ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn về phía Liễu Triều Dương: “Thuốc này của đại tiểu thư có cách điều chế không?”.

Liễu Triều Dương nhất thời ngạc nhiên, đối với phương diện này, nàng căn bản cũng không hiểu gì. Thiên Nguyên Tông có phòng đan dược chuyên luyện đan, nếu nàng cần, bất cứ lúc nào muốn lấy bao nhiêu đều có bấy nhiêu, tóm lại là không cần quan tâm đến việc điều chế.

“Người?”, Liễu Triều Hoa tỏ vẻ nghi hoặc. Đôi mắt đen của Bất Nhân dần dần trở nên ảm đạm, trên mặt nó mang theo một chút khổ sở nói: “Bất Nghĩa khi còn bé bị mấy đứa nhóc nhà bên cạnh bắt được, khi ấy bọn chúng dùng que trúc vót cực mảnh xuyên qua cả người nó, trên người nó cũng bị đâm rất nhiều lỗ, suýt nữa tâm mạch cũng bị đứt. Năm đó nếu không phải là tiểu nhân trộm sâm của lão nhân cách vách đến cứu nó, nó có thể đã chết rồi. Chỉ là mấy năm nay, tiểu nhân mang theo nó sống cũng chẳng dễ dàng gì.”.

Liễu Triều Hoa cùng Liễu Triều Dương nhìn vóc dáng hai người bọn chúng một béo một gầy, nhất thời liền hiểu ra nhiều chuyện, Liễu Triều Dương lặng lẽ nắm tay muội muội, vành mắt đã đỏ lên.

Bất Nghĩa thoáng nhìn Bất Nhân, dùng đầu khe khẽ dụi vào cằm Bất Nhân một cái, vừa làm nũng lại như vừa an ủi mà lẩm bẩm: “Ca ca...”.

Bất Nhân dùng bả vai gầy yếu ôm đệ đệ vào trong ngực, liếm liếm gáy và một bên mặt của nó, mới khóc nói: “Hai huynh đệ tiểu nhân vùng vẫy sống đến bây giờ, tiểu nhân cũng không có dã tâm khác, chỉ muốn kiếm đủ tiền, mời người đến khám cho nó một chút. Đến lúc đó nếu tiểu nhân có không may trở về đất, cũng có thể an tâm nhắm mắt.”.

Liễu Triều Hoa buông tiếng thở dài: “Nếu đã như vậy, gặp được chúng ta cũng coi như là phúc phần của các người. Ta cùng Triều Dương đều không học qua y thuật, chỉ là có một chút đạo pháp để hiểu có thể dạy cho các người. Không cầu tu thành tiên, nếu mong thân thể cường kiện vẫn là có thể.”.

Bất Nhân phút chốc sững sốt, giống như là do quá mức vui mừng mà bị chấn động, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, kéo theo Bất Nghĩa lúc này vẫn đang khó hiểu cùng quỳ xuống dập đầu nói: “Ăn tình của Liễu tiểu thư huynh đệ tiểu nhân không có gì để báo đáp. Kính xin Liễu tiểu thư nhận của huynh đệ tiểu nhân ba lạy.”.

Thịch thịch thịch ba tiếng, Bất Nhân dập đầu mạnh đến mức trán cũng trầy da, mơ hồ có vài tia máu từ miệng vết thương chảy ra. Liễu Triều Hoa nhìn bọn chúng không nói, Bất Nhân dập đầu xong mới kéo Bất Nghĩa bò dậy: “Mới vừa rồi tiểu nhân nghe thấy được Liễu đại tiểu thư vì chuyện tiền phòng của khách điểm mà phiền lòng, tiểu nhân bây giờ đúng lúc có một biện pháp khiến chương quỹ kính trọng tiểu thư như khách quý.”.

Liễu Triều Dương im lặng nghiêng đầu qua, cái con chuột này thật đáng ghét a.

Đêm yên tĩnh, trong khách điểm Liễu Triều Hoa bọn họ đang ở, tiểu nhị trộm rượu của chủ quán, uống say khướt đang bước liêu xiêu đi đến nhà xí, hần mở đai lưng ra đang muốn hành sự, đột nhiên cảm giác được sau lưng có một trận gió mạnh tạt qua, cảm giác rùng mình lạnh buốt từ sống lưng bò thẳng lên da đầu.

Tiểu nhị chợt quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của một con quái vật to lớn vụt qua. Tiếng thét hoảng sợ chói tai của hắn còn chưa kịp phát ra thì liền bị tiếng gào của một con sói từ trên nóc nhà khách điểm xé tan không trung át đi.

Một con sói hoang cao hơn một thước, dài hơn hai thước đứng ở trên nóc nhà, tròng mắt nó đỏ rực mang theo sát khí lạnh thấu xương, chất lỏng màu đỏ tươi không ngừng từ khoe miệng của nó tí tách rơi xuống.

Sau khi gầm lên một tiếng giận dữ, lang yêu(*) há miệng, một luồng lửa cháy nồng bỏng bức người phun ra, thoáng chốc thiêu cháy một thân cây già bên cạnh khách điểm thành tro bụi.

(*)Lang yêu: “lang” là sói, “lang yêu” tức yêu tinh sói.

Lại là mấy luồng lửa cháy phóng ra, rất nhiều nơi của khách điểm cũng bị đốt cháy, ngọn lửa tàn phá bừa bãi, giống như lửa địa ngục cắn nuốt tất cả mọi vật.

Tiểu nhị bị dọa đến trợn tròn mắt, càng khiến hắn hoảng sợ vô cùng chính là, con lang yêu kia thế nhưng lại dần dần chuyển tầm mắt về phía hắn!

Một đạo yêu hỏa phun thẳng tới trước mắt, tiểu nhị hai chân mềm nhũn, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, hắn nghĩ hôm nay mình nhất định phải chết rồi.

Cảm giác đau đớn do bị lửa thiêu đốt cũng không xuất hiện như hắn tưởng tượng, một bóng dáng mảnh khảnh trong chớp mắt liền chắn ở trước mặt hắn. Xung quanh Liễu Triêu Dương dường như được một cái lồng khí vô hình bao phủ, ngọn lửa kia hoàn toàn không chạm đến được một góc áo của nàng.

Ngọn lửa lang yêu phun ra trong phút chốc thiêu rụi cái nhà xí kia đến không còn một mảnh, Liễu Triêu Dương phần nộ quát: “Hừm! Tiểu yêu nghiệt, lại dám gây tội ác đả thương người, xem cô nãi nãi ta hôm nay có thu thập được người hay không!”

Lang yêu trên nóc nhà khách điểm gầm rống một trận, mấy luồng hỏa diễm hùng hực hơn phóng tới. Tiểu nhị bị dọa đến tè ra quần, nhanh chóng bỏ nhào về phía trước ôm lấy chân của Liễu Triêu Dương: “Thần tiên nãi nãi, cầu xin người cứu...cứu tính mệnh của tiểu nhân!”

Liễu Triêu Dương nhìn hắn, hai hàng lông mày xinh đẹp tuyệt trần cũng xoắn lại, nàng một cước hung hăng đá văng tiểu nhị, còn nhớ lúc chiều tối, tên gia hỏa này vậy mà liếc nàng hai cái tỏ vẻ xem thường!

Tiểu nhị điểm bị đập bay ra thật xa, trong lòng đinh ninh rằng lần này không chết thì nhất định cũng phải gãy xương, không ngờ cuối cùng lại nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Nhất thời hắn mừng rỡ, ánh mắt nhìn về phía Liễu Triêu Dương càng tràn ngập sự kính sợ và sùng bái cuồng nhiệt, đây không phải là thần tiên bằng xương bằng thịt sao!

Liễu Triêu Dương rút kiếm nhẹ nhàng điểm xuống đất một cái, liền bay đến nóc nhà, cùng lang yêu giao đầu một chỗ đến mức không phân biệt rõ ai với ai, từ nóc nhà đánh đến trên mặt đất, từ mặt đất lại đánh đến trên trời. Người thường làm gì có ai có thể bay lượn mà không có điểm tựa nào như vậy?

Tiểu nhị nhất thời chỉ biết là bản thân thật sự gặp được thể ngoại cao nhân đến trừ ma vệ đạo!

[Mặc dù ở phương diện nào đó mà nói, coi Liễu Triêu Dương như thể ngoại cao nhân cũng không sai, nhưng mà mục đích của vị thể ngoại cao nhân này cũng không phải vĩ đại như vậy.]

90. Chương 90: Nói Cho Người Biết Chân Tướng

Liễu Triêu Dương cùng lang yêu kia đánh đến người sống ta chết, chớp sáng lia lịa, mọi người từ trong khách điểm chạy ra ngoài đều cảm thấy trái tim cũng theo động tác của nàng mà treo ngược trên cổ họng, bất cứ lúc nào cũng có thể vì hoảng sợ mà vọt ra ngoài.

Liễu Triêu Dương đột nhiên tức giận quát một tiếng, thanh âm của nàng trong trẻo lạnh lút vang vọng giữa bầu trời đêm, ánh sáng của thanh kiếm trong tay cũng đột ngột tăng vọt, trắng xóa lăm lệt trong phút chốc làm cho bóng đêm dày đặc so với ban ngày còn sáng hơn. Mọi người từ trong khách điểm chạy ra đều nhắm chặt hai mắt lại, chỉ nghe thấy lang yêu kia kêu lên một tiếng thảm thiết vô cùng, sau đó lập tức gục xuống, mất đi hơi thở.

Liễu Triều Dương kéo theo thi thể của lang yêu, một bên mặt còn bị máu đỏ tươi bắn tung tóe dính vào, nàng lạnh lùng nhìn mọi người rồi từ từ mở to mắt nói: “Lang yêu đã bị tiêu diệt, mọi người có thể an tâm rồi.”

Mọi người còn chưa kịp tỏ ra mừng rỡ thì liền nghe thấy từ trong khách điểm phát ra một tiếng quát, theo sau là một lá bùa màu trắng từ cửa sổ lầu hai bay ra, dừng lại ở chính giữa phía bên trên khách điểm.

Kèm theo những tiếng rít lạnh lạnh kéo dài, chỉ thấy phù chú màu đen trên lá bùa không ngừng phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ, sau đó một cơn mưa to bỗng nhiên trút xuống, không chỉ khiến ọi người bên ngoài khách điểm bị ướt đầm, mà còn lập tức giội tắt ngọn lửa đang thiêu cháy bùa bãi xung quanh.

Sau khi ngọn lửa tắt hẳn, cơn mưa nặng hạt cũng dần dần ngớt đi, lá bùa ngay chính giữa khách điểm cũng dường như đã tiêu hao hết chút sức mạnh cuối cùng, ánh sáng vàng kim phát ra từ phù chú màu đen cũng dần trở nên yếu ớt sau đó liền lặng lẽ tắt. Lá bùa đột nhiên tự đốt cháy lên một ngọn lửa nhỏ, rồi hóa thành tro bụi phiêu tán trong không trung.

Liễu Triều Dương lạnh lùng nhìn mọi người kéo nhau chen vào bên trong khách điểm, liền phi thân chui vào từ cửa sổ lầu hai. Liễu Triều Hoa đang ngồi ở bên cửa sổ, nhìn tỷ tỷ ném thi thể lang yêu trong tay trên mặt đất, thì ra đó chỉ là một cái gối.

Liễu Triều Hoa vừa rồi mới gọi mưa xong, lúc này nàng yên lặng quay đầu thầm nghĩ lão hồ yêu dạy nàng thuật gọi mưa là để nàng ban phúc cho dân chúng, vậy mà nàng lại dùng nó để lừa cái ăn cái uống trên đường.

Bất Nhân từ trong tay áo của Liễu Triều Dương lặn ra ngoài, biến thành một đứa trẻ áo xám, cười hì hì nói: “Kiếm pháp của đại tiểu thư quả là cao thâm, nếu như không phải là có cái gối kia thay thế tiểu nhân, chỉ e tiểu nhân thật sự sẽ phải chết dưới kiếm của đại tiểu thư.”

Liễu Triều Dương khinh thường hừ một tiếng, đang muốn nói gì đó, đôi mắt trong suốt phát sáng của nàng lại thoáng chốc trở nên âm đạm, Bất Nhân cảm giác được có điều không ổn, liền ngậm miệng không nói.

Liễu Triều Hoa trong lòng biết rõ, ở Thiên Nguyên Tông, người có kiếm pháp còn tốt hơn so với Liễu Triều Dương chỉ có một mình Phó Nguyên. Nàng liền thần nhiên chuyển sang đề tài khác: “Những người ngoài cửa hắc là đợi đã lâu, Bất Nghĩa, người đi mở cửa, nhớ kỹ, chỉ để một người tiến vào.”

Bất Nghĩa đứng ở góc tường ăn điểm tâm nghe vậy liền nuốt nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống cổ, đứng dậy, phỉu phỉu bột điểm tâm vụn rơi trên vạt áo, đi đến mở cửa. Vừa mở cửa ra, nó liền nhìn thấy mọi người quỳ đầy kín hành lang lầu hai, nhất thời cảm thấy kinh hãi, liền vội vàng đóng cửa lại, quay đầu, đôi mắt hạt đậu chớp chớp, méu máo nói: “Ca ca, nhị tiểu thư, bên ngoài có rất nhiều người!”

Bất Nhân tức giận dậm chân: “Cái đồ nhát gan, chúng ta bây giờ có đại tiểu thư, nhị tiểu thư che chở, ngay cả yêu ma cũng không sợ, nói gì đến con người!”

Bất Nghĩa ngoan cố không chịu mở cửa, Liễu Triều Hoa hướng về phía nó ngoắc ngoắc tay, nó liền biến thành một con chuột béo tròn, vèo một cái trốn vào trong tay áo của Liễu Triều Hoa.

Bất Nhân nhìn tay áo của Liễu Triều Hoa, đáy mắt dần dần tràn ra vẻ khổ sở: “Nhị tiểu thư, Bất Nghĩa nhát gan, xin người lượng thứ.”

Liễu Triều Hoa bình thần nói: “Không sao.”

Bất Nhân thở dài một tiếng sau đó, liền tỏ ra khí thế đi tới, vừa mở cửa ra, nhìn thấy mọi người quỳ đầy bên ngoài, nó đang muốn mở miệng, liền bị một giọng nói kích động đột ngột cắt ngang: “Thần tiên đại nhân, xin nhận của ta một lạy!”

Bất Nhân lui qua một bên, nghiêm mặt nói: “Ta cũng không phải đại nhân, các người đừng vội lạy ta!”

Chưởng quầy dẫn đầu mọi người quỳ trên mặt đất ngẩng lên, trong mắt mang theo chút nghi hoặc nhìn về phía Bất Nhân.

Bất Nhân mắt không chớp, vừa nhip chân vừa nói: “Ta là một con chuồn chuồn bên đường, nhờ tiểu thư chiếu cố ban cho nhân thân, vì báo ân, liền ở lại làm người hầu. Các người nếu muốn cảm tạ hai vị tiểu thư

nhà ta, cũng chỉ có thể vào một người.”

Chường quây dẫn đầu quỳ trên mặt đất đành phải tiến vào, Liễu Triều Hoa lặng yên không nói nhìn Liễu Triều Dương ba hoa chích chòe, khiến chường quây kia vừa mơ hồ vừa ngây ngốc sửng sốt, theo đúng như những gì đã tính toán lúc trước, làm cho hẳn tưởng các nàng giống như thần tiên mà cúng bái.

Hai ba ngày sau đó, các nàng sống cực kì thoải mái, ngoại trừ việc người bên ngoài bao vây dâng hương nhiều một chút, ồn ào một chút, chẳng qua chỉ cần một cái kết giới liền giải quyết ổn thỏa.

Cứ như vậy, bọn họ đi thử những nơi đáng để tham quan một lần, thử những đồ ăn đáng ăn một lần, sau đó liền nhân dịp đêm tối mà lặng lẽ rời đi.

Liễu Triều Hoa trước khi đi lại cảm thấy rất áy náy, liền thiết lập cho khách điểm kia một quỷ thuật tương tự như thuật phòng ngự yêu ma. Liễu Triều Dương thì đối với chuyện này chỉ cười nhạt, theo quan điểm của nàng, riêng việc nàng náo loạn một trận như vậy đã giúp chường quây kia thu hút được biết bao nhiêu khách hàng, cũng đủ báo đáp tiền cơm mấy ngày nay rồi.

Hai người hai yêu đi một đường liền lừa gạt suốt một đường, mỗi khi đến một chỗ đều là Bất Nhân trước tiên giả làm một con yêu quái gieo họa tứ phương, sau đó Liễu Triều Dương lại ra mặt chính nghĩa trừ yêu, Liễu Triều Hoa im lặng theo sau thu dọn tàn cuộc.

Cho nên đến nơi nào, bọn họ cũng nhận được sự hoan nghênh chưa từng có. Về sau, lá gan của Bất Nghĩa cũng lớn, nó liền thay thế Bất Nhân làm con yêu quái gây sự kia, còn Bất Nhân lên sân khấu trừ yêu, đến lúc tiếp nhận sự quỳ bái của mọi người, bọn chúng lại tôn Liễu Triều Hoa và Liễu Triều Dương thành sự phụ, cung kính hầu hạ ở bên.

Liễu Triều Hoa cùng Liễu Triều Dương không phải động thủ cũng vui vẻ ở bên cạnh xem náo nhiệt, sau đó thuận tiện hưởng thụ thành quả lao động của Bất Nhân và Bất Nghĩa. Cuộc sống như vậy, quả thật so với lúc trước càng thêm dễ chịu.

Chỉ là, cuộc sống còn chưa được thoải mái bao lâu thì liền bị một phong thư do Thiên Nguyên Tông gửi đến mà có dấu hiệu kết thúc.

Liễu Triều Dương nhíu mày buông phong thư xuống, giữa lông mày nhuộm vẽ lo lắng: “Phụ thân nói bệnh cũ của mẫu thân tái phát, tình hình nghiêm trọng, muốn chúng ta khẩn trương trở về.”

Liễu Triều Hoa nghe tỷ tỷ nói mà trong lòng thấy chua xót: “Phụ thân còn nói gì khác không?”

Liễu Triều Dương lắc lắc đầu, đặt bức thư xuống sau đó liền bắt tay thu dọn quần áo, thu dọn xong lại cảm thấy khó xử với hai con chuột Bất Nhân và Bất Nghĩa, không biết nên xử lý thế nào.

Chóp mũi của Bất Nhân hồng lên, nó dẫn theo Bất Nghĩa đang ăn điểm tâm tối, đôi mắt đen chớp một cái, vài giọt nước mắt trong suốt liền từ trên gương mặt của nó chảy xuống: “Các tiểu thư phải trở về môn phái sao?”

Liễu Triều Dương nhìn nó, nghĩ tới việc Bất Nhân dẫn theo Bất Nghĩa gian khổ sống qua ngày, nàng cũng cảm thấy đau lòng, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nói: “Gia mẫu bệnh nặng, các người tạm thời theo chúng ta trở về rồi chờ ở bên ngoài núi.”, dứt lời nàng nhìn về phía Liễu Triều Hoa.

Liễu Triều Hoa suy nghĩ một chút liền gật đầu: “Cứ như vậy đi, mau chút khởi hành.”

Liễu Triều Dương đưa Liễu Triều Hoa bọn họ đến một góc tối không người, biến thành kiếm mảnh trong tay thành to lớn gấp bội, sau đó đẩy xe lăn của Liễu Triều Hoa đi lên. Bất Nhân Bất Nghĩa cũng biến về nguyên hình, ngoan ngoãn ngồi trên đầu gối của Liễu Triều Hoa, Liễu Triều Dương thấp giọng dặn dò tất cả ngồi vững, vừa dứt lời mảnh kiếm dưới chân liền nhanh chóng vụt lên, biến mất ở phía chân trời.

Chỉ trong vòng hai canh giờ, bọn họ liền đến dưới chân núi của Thiên Nguyên Tông.

Liễu Triều Dương đặt Bất Nhân và Bất Nghĩa xuống, dặn dò bọn chúng nhất định phải ở dưới chân núi đợi, Bất Nhân Bất Nghĩa đương nhiên là gật đầu đáp ứng.

Liễu Triều Hoa nhìn mây mù vờn quanh năm đỉnh núi, trong lòng bỗng nhiên xao động một cái, liền nói: “Tỷ lên đi, muội ở chỗ này chờ tin tức của tỷ.”

Liễu Triều Dương sững sốt, ánh mắt chợt hiện lên vẻ phức tạp, sau đó vẫn là miễn cưỡng đồng ý.

Liễu Triều Hoa đợi Liễu Triều Dương đi lên đỉnh núi, sau đó để cho Bất Nhân Bất Nghĩa đẩy mình đi tìm một nơi yên tĩnh dưới chân núi, rồi mới bắt đầu quay đầu: “Hồ gia gia, người hãy đi ra đi.”

Bất Nhân Bất Nghĩa kinh hãi kêu chít chít, sau đó liền nhìn thấy cách hơn một tấc phía sau lưng bọn họ đột nhiên xuất hiện một con hồ ly lông vàng, con hồ ly kia chuyển mình một cái, lập tức biến thành bộ dạng của một thanh niên tuấn tú.

Kiểm Mãn ha hả cười hai tiếng: “Tiểu nha đầu vẫn nhạy cảm như trước kia.”

Liễu Triều Hoa mở miệng hơi có chút khó chịu: “Nói đi, chuyện gì.”

Kiểm Mãn run run hai lỗ tai hồ ly trên đỉnh đầu, ha ha xua tay cười nói: “Lão phu cũng không phải là đến bắt người, mặc dù Sa La điện hạ rất muốn làm như vậy, chỉ là lão phu nghĩ vẫn nên để cho người biết chân tướng mới phải. Nếu như người nguyện ý, hãy theo ta vào trong hang động đi.”

Liễu Triều Hoa sững sốt: “Chính là?”

Kiểm Mãn gật đầu: “Chính là nơi đó, người đi theo ta, còn về phần hai con vật nhỏ kia, trước hết tạm thời đợi ở đây đi.”, vừa nói hắt vừa đi đến phía sau xe lăn của Liễu Triều Hoa, đẩy xe đi liền chớp mắt biến mất ngay tại chỗ.

Bất Nghĩa cuống quýt nhảy loạn: “Ca ca, ca ca làm sao bây giờ? Nhị tiểu thư bị bắt đi rồi!”

Bất Nhân tỏ vẻ hết cách nói: “Bảo chúng ta ở nơi này chờ thì hãy chờ đi.”. Nó nhận ra Liễu Triều Hoa và con hồ yêu kia có vẻ gần gũi, hẳn là quen biết lẫn nhau, cho nên liền yên tâm kéo Bất Nghĩa ở nguyên tại chỗ chờ đợi.

Kiểm Mãn sử dụng Thổ Hành châu, trong chớp mắt liền đưa Liễu Triều Hoa tới hang động trước đây hẳn từng ở. Liễu Triều Hoa đợi cảm giác choáng váng trong đầu qua đi mới từ từ mở mắt.

Ngay lập tức, nàng liền bị kinh ngạc ngay tại chỗ.

Một người mà rất lâu rồi nàng chưa gặp, lồng ngực hẳn bị ba sợi xích đâm thủng, thay thế lão hồ yêu ngồi ở vị trí đó.

Người nọ cảm giác được động tĩnh, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, đáy mắt trong veo lúc nhìn thấy Liễu Triều Hoa lại tràn ra một chút hân hoan: “Ta đợi đã lâu, người rốt cuộc cũng tới.”

91. Chương 91: Triều Hoa Là Hoàng Hậu

Một người mà rất lâu rồi nàng chưa gặp, ngực hẳn bị ba sợi xích sắt đâm xuyên, thay thế lão hồ yêu ngồi ở vị trí trước đây lão từng ngồi.

Người nọ cảm thấy có động tĩnh liền chậm rãi ngẩng đầu lên, đáy mắt trong suốt của hắn lúc nhìn thấy Liễu Triều Hoa lại tràn ra một chút hân hoan: “Ta đợi đã lâu, người cuối cùng cũng tới.”

Cổ họng của Liễu Triều Hoa giống như bị kim đâm mà nghẹn lại, hết sức khó chịu, nàng mở miệng mấy lần mới miễn cưỡng gọi ra tên của người nọ: “Dịch Cư sư thúc...”

Đáy mắt trong suốt của Dịch Cư hơi xao động, tràn ra một chút ý cười: “Ta không sao, nếu muốn cứu ta, hãy nghe lời Kiểm Mãn tiên bối.”

Liễu Triều Hoa sững sốt, dời tầm mắt về phía người thanh niên đứng bên cạnh, trên đỉnh đầu Kiểm Mãn phốc một cái dựng thẳng một đôi tai hồ ly vừa to vừa mềm lại đang vẫy vẫy tựa như tỏ vẻ đắc ý, hắn nói: “Mới mấy năm, người đã không chịu được rồi.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Dịch Cư lộ ra nụ cười bội phục: “Văn bối không bằng tiên bối.”

Kiểm Mãn vô cùng đắc ý hừ hừ hai tiếng, khuôn mặt mang theo ý cười nói với Liễu Triều Hoa: “Tiểu nha đầu, nhanh lên một chút đi, xem như là gỡ bỏ sự đau đớn cho hắn.”

Kiểm Mãn thấy vẻ mặt Liễu Triều Hoa đầy nghi hoặc, liền nói tiếp: “Nha đầu, người nhảy vào trong đầm kia, phía dưới có một cái nắp bằng huyền thiết(*) hoa văn hình phượng hoàng, chỉ cần sờ sờ cái nắp đó là được.”

(*) Huyền thiết: đã chú thích ở chương 33.

Dịch Cư nở nụ cười nhợt nhạt, hướng về phía Liễu Triều Hoa nói một tiếng: “Đa tạ.”

Liễu Triều Hoa trong lòng có rất nhiều nghi hoặc vẫn không thể giải thích được, nghe hai người bọn họ nói vậy, cũng đành chuyên tâm nhanh chóng cứu Dịch Cư ra ngoài. Nàng đẩy xe lăn đi tới bên cạnh hồ nước mà mình từng bị rơi xuống trước đây, rồi quay đầu nói với Kiểm Mãn một tiếng: “Hồ gia gia, ta đi đứng không tiện, người dùng ria mép đưa ta đi xuống.”

Con người màu vàng của Kiểm Mãn hơi lóe lên sau đó hẩn gật gật đầu, một lọn râu trắng như tuyết liền cuốn vài vòng trên eo của Liễu Triều Hoa, sau đó đợi nàng hít sâu một hơi, liền kéo nàng vào trong đầm nước.

Dòng nước trong suốt lạnh như băng, thậm chí có chút rét căm nhất thời bao phủ lấy toàn thân, Liễu Triều Hoa ngừng thở, chớp mắt mấy cái, đợi đôi mắt thích ứng với nước lạnh, sau đó mới hoàn toàn mở ra. May mà nước ở nơi này cực kỳ trong cho nên dù còn cách rất xa nhưng Liễu Triều Hoa đã mơ hồ nhìn thấy ở chỗ sâu nhất kia, thấp thoáng có một cái nắp hình tròn bằng huyền thiết đường kính một thước. Lọn râu của Kiểm Mãn tiếp tục kéo nàng, nhanh chóng di chuyển đến trước cái nắp kia.

Hoa văn trên chiếc nắp huyền thiết màu đen thoáng chốc liền hiện ra rõ rệt, Liễu Triều Hoa trừng to mắt nhìn nó, thì ra bên trên lại là hình hai con phượng hoàng mỹ lệ tao nhã.

Phượng hoàng trông bay lượn thật cao ở trên không trung, cần cổ cong cong duyên dáng hướng xuống, tạo thành một nửa hình cung, mà phượng hoàng mái bay lượn ở phía dưới thì giương cần cổ nhu mỹ hướng lên, có chút kiêu ngạo cất tiếng gáy. Hai con phượng hoàng đầu đuôi vườn quanh tạo thành một hình tròn hoàn mỹ.

Liễu Triều Hoa nhìn hình vẽ như vậy, bất chợt cảm thấy đau mắt, trong lòng cũng không khỏi có chút không thoải mái, nàng do dự một chút rồi cuộc vẫn nhẹ nhàng vươn đầu ngón tay, chậm rãi sờ lên cái nắp huyền thiết cứng rắn lạnh như băng kia.

Không ngờ, đầu ngón tay của Liễu Triều Hoa vừa mới chạm đến thì bàn tay liền bị một cỗ sức mạnh không rõ hút lấy, áp lên trên mặt huyền thiết. Chiếc nắp huyền thiết màu đen phẳng phất như một vật thể đang sống nhanh chóng nuốt nàng vào bên trong.

Trước mắt Liễu Triều Hoa tối sầm, cả người giống như bị hút vào trong một không gian quen thuộc, những hình ảnh hỗn loạn quay cuồng trong đầu nàng, khiến đầu nàng đau như muốn nứt ra.

Cũng không biết qua bao lâu, khi đau đớn trong đầu dần dần giảm đi, những cảnh tượng hỗn loạn kia đột nhiên tự động sắp xếp lại.

Trước hết là lúc mới sinh ra, tia nắng mặt trời ấm áp đầu tiên rơi vào mắt, sau đó là một con chim non lông vàng mượt như tơ nằm bên cạnh. Chim non gắt gao cùng mình rúc vào một chỗ, mặc dù nhàm chán, nhưng là cũng ấm áp.

Sau đó rồi lại sau đó, Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy những hình ảnh kia tựa như là bị người ta nén lại khóa vào trong hòm, vừa mở khóa liền ào ào bật ra, dường như là kéo dài đến không có điểm cuối.

Liễu Triều Hoa xem mà cảm thấy thật mệt mỏi, ý nghĩ không muốn xem tiếp vừa nảy ra trong đầu thì một lão nhân say rượu cười mây xuất hiện, bay ngang qua đỉnh đầu.

Trong lòng nàng đột nhiên kinh hãi, giống như ý thức được chuyện gì đó làm người ta vô cùng hoảng sợ, quả thực khiến nàng không thể tin được. Liễu Triều Hoa trợn mắt nhìn lão nhân bay ngang qua đỉnh đầu mình kia, cổ tay lão vừa run lên, một cái gương nhỏ liền rơi xuống trước người.

Hình dáng quen thuộc kia, không phải là Kính Côn Luân sao?

Những chuyện tiếp theo cũng giống như chuyện nàng đã cùng Sa La chứng kiến ở trong kính. Liễu Triều Hoa trơ mắt nhìn bản thân mình đã đối đãi với Sa La như thế nào mà không thể làm gì, chỉ có thể đắm chìm trong ký ức, nhìn từng chút, từng chút, sau đó một ngọn sóng đau đớn tràn ra trong lòng, đau đến nghẹt thở.

Sa La ngốc...

Nàng cảm giác mình hẳn là đang khóc, mặc dù trong mắt không có cảm giác đau xót, nhưng mà trái tim đã đau đến muốn rơi lệ.

Liễu Triều Hoa nhìn thấy chính mình lúc trước tùy ý ném thân thể xuống Thiên Nguyên Tông, sau đó quay đầu hạ phạm, mà Sa La vì đuổi theo nàng, cứng rắn kiên quyết dùng hai tay xé mở không gian, đến mức máu chảy đầm đìa, bàn tay to lộ xương trắng đẫm máu vẫn nắm thật chặt hai chân của nàng.

Rõ ràng là có thể trực tiếp kéo nàng trở về, nhưng bản thân nàng đã tiến vào luân hồi, nếu như quay lại ắt sẽ bị những lưỡi khí đao do không gian biến dạng sinh ra gây thương tích.

Không biết có phải là bởi vì nguyên nhân này hay không, mà Sa La chỉ hạ Truy Hồn Chú cộng thêm Tình Chú trên chân nàng, sau đó buông tay.

Còn bản thân nàng tiến vào luân hồi.

Đến tận một ngàn năm sau, mới tỉnh tỉnh mê mê trở lại không gian này.

Lại tỉnh tỉnh mê mê yêu hấn.

Liễu Triều Hoa cười, chua xót mà cười, nàng bây giờ rất muốn đứng trước mặt Sa La, ôm lấy hấn, khê hôn hấn, mặt dù không đủ để bộc lộ hết tình cảm thương yêu và áy náy trong tim mình, nhưng mà nàng có đủ thời gian, cùng hấn từ từ vượt qua.

Đáy lòng tuy là nghĩ như vậy, Liễu Triều Hoa vẫn có chút băn khoăn, chỉ cần nghĩ tới Sa La lúc trước xuống tay không lưu tình đánh mình đến trọng thương, trong lòng nàng không khỏi có chút e sợ.

Loại tâm tình vừa muốn gặp lại sợ nhìn thấy này khiến Liễu Triều Hoa đặc biệt khó xử. Trong lòng tựa như có một giọng nói đang thúc giục mãnh liệt: “Gặp đi, gặp đi, cùng lắm thì bị đánh một trận, sau đó thừa dịp trở về thiên thượng sống cùng hấn đi!”. Lại có một giọng nói yếu ớt khác vang lên: “Rất đáng sợ a, lúc trước hấn đánh rất đau, không nên gặp, không nên gặp, trước tiên chạy rồi hãy tính.”.

Liễu Triều Hoa do dự một chút cuối cùng vẫn quyết đoán lựa chọn chạy trước nói sau.

Đợi Sa La hết giận rồi, từ xa gửi cho hấn mấy phong thư biểu đạt tâm ý, chậm rãi làm mềm thái độ của hấn, đến khi xác định chắc chắn hấn sẽ không động thủ thì mới đi tìm hấn.

Liễu Triều Hoa hạ quyết định xong liền thức tỉnh lại từ trong ký ức, vừa mở mắt ra, nàng lơ mơ nhìn thấy thân thể trước kia của mình trôi lơ lửng trong nước. Nàng vỗ đôi cánh có chút xa lạ, đang muốn bơi qua, lại bị một sức mạnh từ bên ngoài truyền đến hút lấy.

Khi gần lên đến mặt nước, Liễu Triều Hoa đột nhiên nhớ ra lông mao toàn thân của mình, cộng thêm lông mao che chỗ đó đều đã bị Sa La nhổ sạch!

Trong lòng tràn đầy ảo não, nàng chỉ có thể mau chóng biến thành hình người, cũng không thể để cho ngoại tộc nhìn thấy bộ dạng trụi lông của mình.

Liễu Triều Hoa nổi lên khỏi mặt nước, toàn thân vẫn chìm trong nước chỉ lộ ra nửa cái đầu, nàng lúng túng nhìn lão hồ yêu mà nói: “Hồ gia gia, có thể cho ta một bộ y phục không?”.

Kiểm Mãn cười một tiếng, ý cười lóe lên trong đôi mắt màu vàng kim, hấn chấp tay vái chào với Liễu Triều Hoa: “Hoàng hậu rốt cuộc đã khôi phục trí nhớ, Kiểm Mãn không dám xưng “lão”, kính xin hoàng hậu từ nay về sau gọi ta Kiểm Mãn là được.”.

Liễu Triều Hoa cảm thấy gượng gạo, làm theo hấn gọi một tiếng “Kiểm Mãn”, sau đó nói: “Trước hết giúp ta một chút đi.”

Kiểm Mãn lấy ra một bộ y phục đã sớm chuẩn bị sẵn từ sau lưng, từ xa ném cho nàng, sau đó nói: “Hoàng hậu trước hết thay y phục đi, ta lui xuống trước.”

Liễu Triều Hoa nhìn thoáng qua ba sợi xích bằng huyền thiết nằm lơ lửng trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ Dịch Cư chắc chắn đã được cứu. Nhiều năm như vậy, vì bảo tồn thân thể của nàng, cũng không biết có bao nhiêu linh thú đã chết ở đây. Liễu Triều Hoa có chút cảm giác không thể đối diện với lão hồ yêu đã vì nàng mà bị nhốt ở chỗ này mấy trăm năm.

Nàng đợi Kiểm Mãn rời đi, sau đó mới từ trong đầm nước leo lên bờ, đã lâu chưa sử dụng đôi chân nên bây giờ đi đứng thật sự có chút khó khăn.

Liễu Triều Hoa mặc y phục xong, cuối cùng nhìn thoáng qua hang động trống trơn một cái, quay đầu ngồi lên xe lăn rời khỏi. Cứ nghĩ là có thể gặp Kiểm Mãn ở bên ngoài hang động, ai ngờ lại không thấy hắc đầu. Nàng liền trực tiếp xuống núi, đến điểm hẹn gặp Bất Nhân Bất Nghĩa, rồi mang theo hai con chuột cưỡi một đám mây, cấp tốc chạy đến Tây Hoang cách xa Đông Hoang nhất.

Bất đầu cuộc sống trốn chạy thấp thỏm lo âu.

Sa La đang nán lại Thiên Nguyên Tông vừa nghe nói thân thể con thần điều gốc nhà hắc trong hang động đã biến mất, hơn nữa tại hiện trường còn phát hiện thân thể Liễu Triều Hoa sử dụng lúc trước, nháy mắt liền hiểu rõ nàng đã lấy lại thân thể thật của mình rồi bỏ chạy.

Nhất thời hắc nổi trận lôi đình, tức giận đến nghiêng răng, hận không thể cắn Liễu Triều Hoa thành từng khúc từng khúc, sau đó ấn vào bụng!

Vốn dĩ hắc còn muốn thừa dịp nàng chưa khôi phục trí nhớ, trước tiên vừa lừa gạt vừa dụ dỗ, kết hợp dùng bạo lực cứng rắn, chỉ cần có thể trở về thiên thượng rồi nói sau. Ai ngờ nàng lại nhanh hơn hắc một bước!

Sa La hận không thể làm cho toàn bộ đồ vật trước mắt đều hóa thành tro bụi, ý nghĩ còn chưa trở thành hành động thì Hắc Miêu lại nhảy ra, vừa vuốt vuốt chòm râu của mình vừa cười gian trá lại tỏ vẻ ý vị thâm sâu mà nói: “Điện hạ đừng sốt ruột, nhân loại còn có một câu gọi là “tiên lễ hậu binh”.”

92. Chương 92: Kết Thúc

Người nào đó sắp rơi vào vào bẫy “tiên lễ hậu binh”(*) lúc này vẫn không hề hay biết, cùng với Bất Nhân Bất Nghĩa đi vào một gian khách điểm ở Đông Hoang, sắp xếp ổn thỏa để dừng chân.

(*) Tiên lễ hậu binh: trước hết tỏ vẻ ôn hòa tôn kính rồi sau mới dùng đến vũ lực.

Bất Nhân Bất Nghĩa có vẻ vô cùng hưng phấn, đem theo số ngân lượng lớn mà trước khi rời đi Kiểm Mãn đưa cho bọn chúng rồi xuống phố, dọc đường nhìn thấy đồ chơi gì thú vị, mặc kệ có hữu dụng hay không, đều bỏ tiền ra mua. Hai người đi ở trên đường lớn, cũng mua hết toàn bộ những thứ đồ ăn trước đây từng khao khát được thử mà không được.

Bất Nghĩa mua năm mươi cái bánh vòng, cắn một cái sau đó chép chép miệng, liếm liếm mép nói với Bất Nhân: “Ca ca, vì sao cái bánh này không ngon như tưởng tượng?”.

Bất Nhân liếc mắt, có chút đau lòng nhìn năm mươi cái bánh vòng trong ngực đệ đệ mà nói: “Người, cái đồ gốc này! Sao không mua trước một cái ném thử! Người gốc ghê tởm như vậy, tương lai phải làm sao bây giờ?”, trong lời nói mặc dù tỏ vẻ trách cứ, Bất Nhân lại nhẹ nhàng đưa tay lau đi vụn bánh dính trên má Bất Nghĩa.

Bất Nghĩa chớp chớp đôi mắt hạt đậu lấp lánh phát sáng của mình nói: “Ca ca thông minh là tốt rồi, đệ thông minh thì có ích lợi gì.”

Bất Nhân ngăn người, trong lòng tràn đầy nhu tình, có chút cười khổ không đành cầm lấy số bánh còn thừa kia, kéo tay đệ đệ đi đến chỗ đứa bé ăn xin ở bên miếu ven đường, bỏ hết bốn mươi chín cái bánh vòng, sau đó mới mang theo Bất Nghĩa, vừa đi vừa nói: “Đi thôi, chúng ta cần phải trở về, nếu không sẽ không có ai hầu hạ tiểu thư.”

Bất Nghĩa ngoan ngoãn gật đầu, một lát sau mới giật nhẹ tay áo Bất Nhân mà nói: “Ca ca, hôm nay đệ nghe người ta nói, Hương Trần bên kia tỏa ra mùi hương lạ, chúng ta có cần nói cho tiểu thư hay không, để nàng đưa chúng ta đi xem xem.”

Bất Nhân quay đầu, nhìn thấy trong đôi mắt hạt đậu của Bất Nghĩa đầy vẻ mong chờ, không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng: “Chỉ e là không được.”. Nó nhớ tới Liễu Triều Hoa dọc đường thấp thỏm bất an, rõ ràng sợ hãi điều gì đó sẽ đến, nhưng rồi về mặt lại mơ hồ có chút chờ mong. Nó lờ mờ suy đoán, hẳn là bởi vì chuyện nam nữ gì đó.

Bất Nhân xoa xoa đỉnh đầu Bất Nghĩa nói: “Đợi đến lúc tiểu thư không cần chúng ta nữa, ta liền dẫn đệ đi xem một chút, khi đó đệ muốn ngắm bao lâu cũng được.”

Đôi mắt hạt đậu của Bất Nghĩa đầu tiên là sáng lên một cái, tiếp đó lại có chút mất hứng mà ảm đạm xuống: “Không có tiểu thư ở cùng, rất không thú vị a.”

Bất Nhân ngây người, ngực có chút chua xót, thở dài nói: “Chúng ta lấy đâu ra cái phúc phận được đi theo tiểu thư cả đời?”

Bất Nghĩa im lặng một chút, sau đó có chút quyến luyến dựa vào ngực Bất Nhân, khe khẽ gọi một tiếng: “Ca ca.”

Bất Nhân xoa xoa đệ đệ an ủi: “Tóm lại hai chúng ta luôn luôn ở bên nhau là được.”

Bất Nhân Bất Nghĩa cùng nhau trở về khách điểm Liễu Triều Hoa đang ở, mới vừa đứng ở bên cửa, liền nghe thấy trong phòng có giọng nói của một nam nhân, trong giọng nói trầm thấp ổn trọng kia mang theo vẻ khẩn thiết.

“Nếu muội thực sự tin ta, thì đừng đi về phía trước.”

Bất Nhân đang muốn đến gần nghe ngóng, trong phòng đột nhiên lại phát ra một tiếng quát lớn: “Kẻ nào ở đó!”

Sự áp bách mãnh liệt kèm theo tiếng quát to ập đến, giống như một đạo sấm sét cự đại nổ mạnh trên đỉnh đầu. Bất Nhân chỉ cảm thấy linh hồn của mình cũng bị tiếng quát này phá tan, bỗng bồng bềnh lơ lửng tiêu tán trong không gian.

Hai dải lụa trắng xóa mềm mại sắc bén xuyên thấu qua cửa phòng, sau đó nhanh chóng bọc Bất Nhân Bất Nghĩa lại. Một luồng khí tức dịu nhẹ vây quanh bọn chúng, đồng thời không ngừng truyền vào trong thân thể Bất Nhân Bất Nghĩa.

Bất Nhân chỉ cảm thấy hồn phách phiêu tán của mình cũng được nguồn năng lượng này ngưng tụ lại, trở nên yên bình thư thái.

Liễu Triều Hoa biến Bất Nhân Bất Nghĩa thành hai con chuột thu vào trong tay áo của mình, ánh mắt bình thản nhìn Phó Nguyên đang đứng trước mặt, nàng hồ hững nói: “Đối với ta, việc có đi Hương Trần hay không, vốn là không sao cả. Vì sao huynh cố ý đến nói cho ta biết những điều này?”

Khuôn mặt Phó Nguyên hơi cứng đờ một chút, khóe miệng hằn mím chặt lại thành một đường so với lưỡi dao còn thẳng hơn.

Liễu Triều Hoa nhìn thẳng đôi mắt của hắn: “Vì sao phải rời khỏi Triều Dương?”

Câu hỏi sau so với câu trước càng khó trả lời hơn bay đến, nện vào trên đầu Phó Nguyên.

Hắn vừa nghe thấy hai chữ “Triều Dương”, trong đáy mắt đen kịt tràn ra vẻ khổ sở và bất đắc dĩ, Phó Nguyên mở miệng, giọng nói mang theo vẻ khàn khàn suy sụp khiến người khác phải đau lòng: “Ta có nỗi khổ tâm.”

Đáy mắt Liễu Triều Hoa vụt lên một tia sắc bén rất kín đáo.

“Là vì muốn tốt cho Liễu Triều Dương sao?”, Liễu Triều Hoa mở miệng hỏi.

Phó Nguyên không chút nghĩ ngợi, gật đầu khẳng định.

Liễu Triều Hoa cũng không có ý tiếp tục truy vấn, nàng có thể cảm giác được trên lưng Phó Nguyên còn mang theo một gánh nặng hết sức nặng nề. Nàng nói thẳng: “Nếu như vậy, thì chia tay đi.”

Phó Nguyên cả kinh, nâng mắt nhìn Liễu Triều Hoa, trong mắt hắn chứa đựng vẻ không thể tin và sắc mặt giống như bị sét đánh trong chớp lát liền trắng bệch.

Hắn nắm chặt quyền, đáy mắt đen kịt toát ra ý tứ kiên định: “Ta sẽ không buông tay.”

Liễu Triều Hoa nhìn hắn, đáy mắt lóe lên những tia sáng mang theo nhiều ý tứ không rõ, nàng khe khẽ “ồ” một tiếng, tỏ vẻ đã rõ.

Thái độ như thế càng làm cho Phó Nguyên không hiểu, hắn xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại một câu: “Nếu là tin tưởng ta, thì ngàn vạn lần đừng đi đến Hương Trấn.”

Lộp lộp rung động từ đáy mắt Liễu Triều Hoa khe khẽ tràn ra.

Hương Trấn...ừ, nơi này rốt cuộc có liên quan gì đến Liễu Triều Dương?

Liễu Triều Hoa mơ hồ xác định, trong chuyện này nhất định có mối liên quan nào đó nàng không biết, đang trầm tư suy nghĩ thì cửa phòng bỗng nhiên bị gõ.

Trái tim nàng bỗng nhiên đập nhanh một nhịp, theo bản năng muốn gọi Bất Nhân Bất Nghĩa đi xem thử là ai, một giây sau mới nhớ ra, Bất Nhân Bất Nghĩa đang ngủ như chết ở trong tay áo của nàng.

Mà nàng đã lấy lại thân thể thật sự của mình nên có thể đi lại được.

Liễu Triều Hoa đáy lòng mơ hồ có chút khẩn trương, bước đi một cách không thuần thục lắm đến trước cửa, thoáng chần chờ một chút rốt cuộc vẫn mở cửa ra.

Kết quả, nàng lập tức kinh ngạc sửng sốt.

Liễu Triều Hoa vội vã đóng cửa lại, ngăn cách mình và người bên ngoài, trái tim lại ngăn không được mà đập thình thịch dồn dập. Là nàng gặp ác mộng phải không, nếu không Sa La làm sao lại mang vẻ mặt bình tĩnh đứng ở ngoài cửa?

“Triều Hoa, mở cửa.”, tiếng gọi vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng của Sa La bay qua cánh cửa rơi vào lỗ tai của Liễu Triều Hoa mà đập thẳng lên trái tim nàng, khiến cho trái tim nàng lại nhảy loạn một hồi.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, làm sao Sa La có thể tìm tới đây nhanh như vậy!

Liễu Triều Hoa mau chóng ổn định tâm tình hoảng loạn của mình, cùng lắm thì bị hắn hung hăng đánh một trận. Trong lòng thầm hạ quyết tâm một lần, sau đó nàng mới giấu đi vẻ khẩn trương, lộ ra sắc mặt ung dung bình tĩnh rồi mở cửa ra. Liễu Triều Hoa nhìn Sa La đang đứng ở ngoài cửa nói: “Vào đi.”, dưới đáy lòng như có một sợi dây đang căng lên, chờ đợi bão táp ập đến bất cứ lúc nào.

Chỉ là...

Liễu Triều Hoa khép cửa phòng xong, vừa quay đầu lại đột nhiên nhìn thấy một con “vô mao điều”(*) thật to đang đứng giữa phòng.

(*) vô mao điều: con chim trụi lông.

Nàng vừa ngạc nhiên vừa kinh ngạc chỉ vào con vô mao điều kia, ngay cả đầu ngón tay cũng đang run rẩy: “Người, người, người!”

Ba sợi lông vũ trên đầu vô mao điều mềm nhẹ rũ xuống, con người màu đỏ lấp lánh, sóng mắt tràn ra sự dịu dàng say lòng người, ngay cả giọng nói cũng ôn hòa lạ thường tựa như xuân phong tế vũ(*), từng giọt từng tia làm dịu trái tim nàng.

(*) Xuân phong tế vũ: nghĩa là gió xuân mưa phùn, chỉ những thứ dịu nhẹ.

Phượng hoàng cao ngạo nhẹ nhàng cúi đầu, chớp chớp đôi mắt hồn nhiên lương thiện tiến tới trước mặt Liễu Triều Hoa: “Triều Hoa, trước kia nhờ sạch lông của nàng là ta sai rồi, tối hôm qua ta cũng nhờ sạch lông của mình rồi, đừng trách ta nữa, theo ta trở về thiên thượng được không?”, lời thú nhận của hắn rơi vào tai cô có cảm giác thật mềm nhẹ dụ hoặc.

Ánh mắt Liễu Triều Hoa đau lòng không dứt đảo qua thân thể sạch trơn của hắn một vòng, là hắn cúi đầu nhận lỗi, nổi oán hận việc lông mao bị nhổ sạch trong lòng nàng cũng tiêu tán.

Chỉ là mắt của Liễu Triều Hoa lướt qua hạ thân của Sa La, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói một câu: “Vì sao lông che chỗ đó của chàng vẫn còn!”.

Mặt đỏ của Sa La lập tức cứng đờ, vặn vẹo một chút sau đó hắn nâng thân thể lên, để lông che chỗ đó hoàn toàn lộ ra, mặt đầy ý cười dâm dăng lại tỏ vẻ thâm ý khác nói: “Ta chờ nàng tới nhỏ...”.

Ngay cả lỗ tai của Liễu Triều Hoa cũng đỏ lên, nàng nghiêng đầu đi chỗ khác, xấu hổ và giận dữ không ngớt nói một câu: “Không cần.”. Nàng vừa dứt lời, sắc mặt mới vừa rồi còn dịu dàng như xuân phong tể vũ của Sa La lập tức tối sầm, hơi thở xung quanh hắn bỗng nhiên tràn đầy tức giận.

Một quái vật to lớn giống như hổ dữ vồ mồi nhào tới, lập tức đẩy Liễu Triều Hoa ngã trên giường, khuôn mặt hắn đầy vẻ âm trầm, Sa La hung hăng nói: “Rượu mời không uống lại muốn rượu phạt! Nàng dám không theo ta trở về Phượng hoàng cốc! Đừng trách ta tiên lễ hậu binh!”.

Xoạt một tiếng, y phục trên người Liễu Triều Hoa liền bị xé mất hơn một nửa, thân thể xinh đẹp nồn nà nửa che nửa đây, hợp với vẻ mặt muôn phần kinh ngạc của nàng, khiến cho người ta càng có nỗi kích động muốn ngược đãi một phen.

Sa La mặc kệ tất cả trực tiếp tiến vào, tàn bạo đâm nàng, nhìn thấy một giọt nước mắt long lanh đọng ở khóe mắt Liễu Triều Hoa, lông mày thanh tú của nàng cũng nhú chặt, hắn không những không thương tiếc ngược lại còn liều mạng dùng lực.

Liễu Triều Hoa đau đến mức nghẹn ngào thành tiếng: “Ta chỉ nói là không muốn nhỏ lông của chàng!”.

Sa La sừng sốt, lửa giận tràn ngập bỗng nhiên bị dập tắt một cách kỳ lạ, đang muốn nói gì đó để an ủi nàng thì một bàn tay nhỏ bé mềm mại lại dường như giận dữ mà mò tới hạ thân của hắn, túm lấy mấy sợi lông ở đó, hung hăng nhổ ra: “Ai bảo chàng bắt nạt ta!”.

Sắc mặt Sa La nhất thời sa sầm xuống, đưa tay che chỗ bị đau, rên một tiếng, tức giận túm tay Liễu Triều Hoa, cả giận nói: “Đau đó!”.

Liễu Triều Hoa hai mắt ươn ướt nhìn hắn: “Ta không đau sao!”.

Vì thế, dựa trên nguyên tắc người làm ta đau, ta cũng muốn khiến cho người đau, hai con Thần điều tuổi cộng lại cũng sánh ngang với trời đất dùng một loại phương thức khác mà dây dưa đánh nhau.

Yêu cũng bạo lực.

Hai người lẩn qua lẩn lại, hoạt động tràn đầy sắc thái bạo lực, chẳng biết từ lúc nào dần dần biến thành thân mật triền miên không ngừng nghỉ, Liễu Triều Hoa chỉ cảm thấy mình như rơi vào một giấc mộng tươi đẹp, khoái cảm trong mơ không ngừng quán lấy nàng, tràn ngập trong nàng, khiến nàng phát ra từng âm thanh hạnh phúc.

Hơn nữa, một phần bí ẩn nhất trên thân thể của Sa La lại ở trong thân thể nàng, cảm giác thăng hoa do sự hòa hợp chặt chẽ từ thể xác đến linh hồn mang đến làm cho nàng cảm thấy mọi chuyện chưa bao giờ tốt đẹp hơn lúc này.

Không biết qua bao lâu, trong lúc vẫn còn lâm vào sự mơ hồ, Liễu Triều Hoa cảm thấy sự vui sướng vẫn chưa rời khỏi người mình thì đã bị Sa La tha về Phượng Hoàng cốc, trong mơ hồ, nàng còn hỏi một câu: “Phó Nguyên nói với ta, không nên đi Hương Trăn.”.

Liễu Triều Hoa cuộn mình trong ngực Sa La, thoáng nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm của hắn hiện lên một tia lạnh băng vô cùng sắc bén, hắn nhẹ giọng nói: “Đó không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm.”.

93. Chương 93: Phiên Ngoại: “lão Công, Nấu CƠM ĐI!”

Liễu Triều Hoa hai chân phát run đành để cho Sa La đóng gói vác về Phượng Hoàng cốc, vừa đáp xuống hang ổ mềm mềm, nàng liền lẩn ngay đến trong góc sâu, một mỗi chớp mắt mấy cái, lôi một mảng mây

trắng mềm mại trùm lên người, ánh mắt mờ mịt mà ngáp một cái.

Sa La vốn là muốn tính sổ với con phượng hoàng không có điều tính này, hắng giọng một cái, đang muốn tổng kết những tổn thương mình đã phải chịu trong quá khứ và chuyện nàng không có điều tính đến mức nào. Ai ngờ vừa đảo mắt qua, lướt một vòng trên đôi môi đỏ mọng hơi sưng lên đang khê hé mở của nàng, Sa La liền không hiểu sao cúi đầu hôn lên.

Liễu Triều Hoa hừ hừ rên rỉ thành tiếng, mà Sa La đã sớm vứt ý nghĩ muốn cùng nàng tính sổ ra sau đầu. Hai người hôn khó phân thắng bại, tựa như sợi dây leo từ lúc mới sinh ra đã quấn quýt lấy nhau, tuy hai mà một.

Sa La đang muốn tiến thêm một bước, Liễu Triều Hoa lại giơ tay đẩy hấn ra, nhú mào ôm bụng nói: “Bụng trưởng khó chịu quá.”

Sa La sững sốt, vén góc áo của nàng lên, liền nhìn thấy trên vùng bụng trắng muốt của Liễu Triều Hoa có một chút xiu ánh sáng yếu ớt lóe lên. Ngay lập tức sự vui mừng to lớn đánh úp vào hấn, Sa La không dám tin run rẩy đưa bàn tay xoa xoa lên bụng nàng.

Liễu Triều Hoa nhắm mắt nhú mào, bàn chân nhỏ trắng nõn liền đạp lên lồng ngực Sa La, nàng dùng ngón chân cái chọc chọc vào người hấn: “Đói bụng, nấu cơm đi.” Vừa nói nàng vừa ngáp một cái, một mồm chớp chớp hai mắt sau đó liền dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sa La một phen bắt được bàn chân nhỏ của Liễu Triều Hoa, giữ trong lòng bàn tay, rồi áp vào ngực, tỏ vẻ vừa kích động vừa thương tiếc vuốt ve mu bàn chân nàng hai cái, sau đó mới cẩn thận nằm xuống bên cạnh, ôm lấy nàng, nhẹ giọng hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Lông mi của Liễu Triều Hoa run lên một cái, đang ngủ mà bị quấy rầy không nhận được đẩy mặt của hấn ra một chút, sau đó trở mình, vùi thân thể nhỏ xinh vào trong đám mây mềm mại.

Sa La không chịu buông tha mà tiếp tục quấn lấy, lồng ngực hấn dán sát vào lưng nàng. Sa La vén góc áo của Liễu Triều Hoa lên rồi luồn tay vào đặt trên bụng nàng, cảm thấy chỗ đó truyền đến nhịp đập yếu ớt gần như không đáng kể, tâm tình hấn bỗng nhiên kích động vô hạn tựa như bị tình cảm dịu dàng hân hoan mệnh mông nhấn chìm.

Có lẽ là cảm thấy trên bụng ngứa ngứa, Liễu Triều Hoa nhú mào, mơ màng đưa chân cách tầng mây mềm mại đạp cho Sa La một cái. Hấn lại vùi đầu vào hõm vai nàng: “A, ngủ đi, nàng cực khổ rồi.”

Rất nhiều rất nhiều năm sau, dưới sự mong chờ của chúng tiên, thần diệu hoàng hậu rốt cuộc sinh hạ một quả trứng.

Vì thế chúng tiên vô cùng kích động hôm đó hẹn nhau cùng đi chúc mừng. Bọn họ trực tiếp bay đến Phượng Hoàng cốc, nhìn thấy một con phượng hoàng lông mao đẹp đẽ bóng mượt ngồi trên cây ngô đồng, vốn tưởng rằng là hoàng hậu, bay tới gần nhìn một cái, mới phát hiện hóa ra là phượng vương!

Chúng tiên rất đổi ngạc nhiên, hỏi: “Phượng vương đang làm gì vậy?”

Sa La cười cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, toàn thân lóe lên hào quang của một phụ thân hiền từ, hết sức bình tĩnh đáp lại hai chữ: “Ấp trứng.”

“...”

Một đám thần tiên chập vọt từ trên mặt đất bò dậy, chỉnh lại áo mũ, vô cùng lúng túng hỏi: “Hoàng hậu đâu?”. Gì vậy trời! Ai tới nói cho bọn họ biết vì sao phượng vương lại làm chuyện này a!

Khóe mắt của Sa La tràn đầy vẻ sủng ái, đáy mắt còn đọng lại một cổ u oán, có chút buồn bực hạ thấp lông vũ xinh đẹp trên đỉnh đầu: “Nàng buồn chán, ra ngoài đi dạo rồi.”

Các thần tiên đồng loạt biến sắc, dáng vẻ phượng vương như vậy hiển nhiên là một oán phụ mà! Chúng tiên hoảng sợ mau chóng bỏ lại lễ vật, sau đó quay đầu cười trên pháp bảo của mình vội vã rời khỏi Phượng Hoàng cốc.

Sa La nhúm người dậy, hai cái móng vuốt mảnh đặt hai bên quả trứng vàng khổng lồ kia, hẩn giữ giữ lông vũ toàn thân, làm cho lông mao dưới bụng càng thêm bông bành ầm ập, sau đó mới chậm rãi bao trùm lấy quả trứng, ngẩng đầu lặng lẽ chờ đợi lão bà trở về.

Mặt trời vừa lặn một chút.

Mặt trời lại lặn xuống thêm một chút.

Mặt trời nhích tới gần đường chân trời rồi...

Theo thời gian, khí tức hậm hực quanh người Sa La càng lúc càng dày đặc, hẩn thâm lẩm nhẩm trong lòng: “Vì sao vẫn chưa trở về, vì sao vẫn chưa trở về...”.

Mãi đến khi một đám mây ngũ sắc bay đến từ phía chân trời, ánh mắt của hẩn chợt sáng ngời, quả nhiên là Liễu Triều Hoa trở về.

Liễu Triều Hoa vừa trở về nhà, thấy vẻ mặt u ám của Sa La liền khẽ hừ một tiếng, hếch bụng lên một cái, hẩn liền lập tức đổi lại một bộ mặt tươi cười lên nghênh đón, ôm lấy hông của nàng, đưa nàng vào tổ: “Ồ tu diện(*) chơi vui vẻ không?”.

(*) Tu diện: từ này vốn có nghĩa là “cạo mặt” =.==||| có thể chỉ một nơi nào đó kiểu như chỗ chăm sóc da hay thẩm mỹ

“Vốn là tụ tập với Triều Dương thật vui vẻ nhưng thấy vẻ mặt u ám của chàng liền không vui.”.

Sa La tiếp tục cười: “Ta đây không phải là lo lắng nàng cực khổ sao.”.

Trong lòng hẩn lại lẩm bầm: “Ai thấu hiểu cho nỗi cực khổ của đàn ông a...”.

Liễu Triều Hoa mặt mũi duỗi lưng, gục lên quả trứng của mình, sờ sờ cái đại gia hỏa này: “Bảo bối ngoan, nương trở về rồi.”.

Sau lưng Sa La mây đen bao phủ dày đặc, tại sao trở về không chào hỏi mình đầu tiên?

Ghen tị, ghen tị, ghen tị!

Phượng vương bị dấm chua nhấn chìm rất không thoải mái, mãi cho đến khi Liễu Triều Hoa chớp chớp mắt nghiêng đầu qua: “Lão công, nên ăn cơm thôi.”.

Sa La cười: “Được.”.

Chỉ cần nhớ trở về ăn cơm tối với ta là tốt rồi.

Phượng vương và hoàng hậu, tổng cộng sinh được ba nam, hoàng hậu vô cùng muốn có một nữ nhi, rốt cuộc rất nhiều năm sau mới đạt được ước nguyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-the-trieu-hoa>